Trùng Sinh Chi Nghịch Thiên Cuồng Nữ

Contents

Trùng Sinh Chi Nghịch Thiên Cuồng Nữ **4**

1. Chương 1: Trùng Sinh, Tinh Xảo Kế Hoạch 4
2. Chương 2: Bệnh Viện, Về Sau Đã Có Ta 6
3. Chương 3: Phiền Toái, Không Thích Người Khác Động Thủ Động Cước 8
4. Chương 4: Lăn, Thế Giới Thần Bí 10
5. Chương 5: Quyết Tâm, Chợ Cây 12
6. Chương 6: Dao Động, Hạt Giống Màu Xám Kỳ Quái 14
7. Chương 7: Ông Nội Như Thế, Con Gái Trưởng Thành 15
8. Chương 8: Đi Học, Ăn Luôn Cả Giáo Dưỡng 17
9. Chương 9: Nhặt Được Bảo Bối, Đừng Hoài Nghi Những Gì Ta Nói 19
10. Chương 10: Bị Theo Dõi, Làm Bạn Gái Mình Nha 21
11. Chương 11: Giá Trị, Muốn Mạng Của Ngươi 23
12. Chương 12: Tình Thế, Gia Nhập Ưng Bang 24
13. Chương 13: Gây Sự, Không Biết Tốt Xấu Người Nhà 26
14. Chương 14: Phát Hiện, Ấm Áp Đến Tận Trong Lòng 28
15. Chương 15: Thị Trường Đấu Giá Hoa Cỏ 30
16. Chương 16: Gặp Lại Trần Lão, Bán Đi Kim Sa Cúc 31
17. Chương 17: Cá Cược, Biến Đổi Bất Ngờ 33
18. Chương 18: Như Thế Bạo Lực, Trốn Vào Núi Sâu 35
19. Chương 19: Cứu Viện Thành Công, Được Cứu Thoát 37
20. Chương 20: Huấn Luyện, Hai Người Giằng Co 40
21. Chương 21: Cuộc Thi Giữa Kì, Giết Chết Bọn Họ! 41
22. Chương 22: Trả Giá, Không Giữ Lại Người Vô Dụng 44
23. Chương 23: Thành Tích, Lẽ Nào Là Đồ Con Ngoài Dã Thú 46
24. Chương 24: Họp Bang Chim Ưng, Đánh Địch Cần Bắt Kẻ Đứng Đầu 48
25. Chương 25: Tôi Đi, Kiều Nguyên Chết 50
26. Chương 26: Để Tôi Tiễn Hai Vị Về Nhà, Kiều Bang Tan Vỡ 53
27. Chương 27: Đột Phá, Không Gian Chiếc Nhẫn Nâng Cấp 56
28. Chương 28: Sai Rồi, Thái Độ Thất Lễ Hiếm Có 58
29. Chương 29: Gặp Lại Tiêu Thần, Cậu Không Bỏ Tay Cô Ra Được 61
30. Chương 30: Tiệc Sinh Nhật, Con Dâu Nuôi Từ Ngày Bé 63
31. Chương 31: Bộc Lộ Sức Mạnh Khác Thường, Nhận Ra Vị Trí Của Phong Nhã Trần 65
32. Chương 32: Tin Đồn Xấu Về Nhạc Gia, Mới Là Sự Bắt Đầu 68
33. Chương 33: Cút Khỏi Nhạc Gia, Nụ Hôn Bất Ngờ 70
34. Chương 34: Xù Lông Nhím, Sự Kích Động Của Chiếc Nhẫn 73
35. Chương 35: Gặp Lại Lão Trần, Chiếc Vòng Cổ Giá Trên Trời 75
36. Chương 36: Cút Đi, Tiền Là Của Anh 77
37. Chương 37: Người Thần Bí, Hồ Nước Có Linh Khí 80
38. Chương 38: Lỗng Hổng Khủng Khiếp, Điều Bí Mất Dưới Đáy Hồ 82
39. Chương 39: Bệnh Hung Hăng, Phải Trị 84
40. Chương 40: Cá Cược, Mắng Trẻ Mà Già Lên Tiếng 86

41. Chương 41: Thắng Cược, Cố Nhất Hàng Bệ Rạc . . . 88
42. Chương 42: Tôi Sao Phải Giúp Anh, Cỏ Ngọc Túy . . . 91
43. Chương 43: Không Gian Ngọc Túy, Mạo Hiểm Khám Phá Sơn Động . . . 93
44. Chương 44: Cuộc Chiến Với Rắn Băng, Ánh Sáng Kì Lạ . . . 95
45. Chương 45: Đột Phá, Rắn Băng Chết . . . 97
46. Chương 46: Cái Ôm Ấm Áp, Sự Vùng Dậy . . . 99
47. Chương 47: Về Nhà, Trả Tiền . . . 101
48. Chương 48: Bạt Tai, Biết Điều Thì Không Chết . . . 103
49. Chương 49: Kẻ Ma Quỷ, Gặp Lại Đội Đặc Công . . . 106
50. Chương 50: Hiện Trường Vụ Án, Sự Phẫn Nộ Tột Cùng . . . 108
51. Chương 51: Đẳng Cấp Hacker, Đi Theo Tôi . . . 110
52. Chương 52: Nhớ Bạn Cũ, Ác Quỷ Hiện Thân . . . 112
53. Chương 53: Tiêu Diệt Ác Quỷ, Nhóm Đặc Công Vô Dụng . . . 114
54. Chương 54: Ba Mẹ Gặp Chuyện, Ngọc Tình Nổi Điên . . . 116
55. Chương 55: Bạo Lực, Làm Loạn Ở Bệnh Viện . . . 119
56. Chương 56: Bệnh Viện Thần Kinh, Trò Chơi Bắt Đầu . . . 121
57. Chương 57: Bốn Đường Chủ, Lại Gặp Sự Cố . . . 123
58. Chương 58: Ấu Dâm, Con Dao Găm Lại Xuất Hiện . . . 125
59. Chương 59: Không Gian Ngọc Túy, Cuộc Họp Căng Thẳng . . . 128
60. Chương 60: Trời Đổ Mưa Hồng, Không Gian Lại Được Nâng Cấp . . . 130
61. Chương 61: Con Mèo Cố Tỏ Ra Đáng Yêu, Thị Sát Lãnh Thổ . . . 132
62. Chương 62: Lần Đầu Gặp Yến Vân, Phi Lễ Mỹ Nam . . . 135
63. Chương 63: Kẻ Ngốc, Quả Trứng Phượng Hoàng Nở . . . 146
64. Chương 64: Kẻ Đáng Ghét, Quán Cà Phê Lãng Mạn . . . 148
65. Chương 65: Lần Đầu Gặp Yến Vân, Phi Lễ Mỹ Nam . . . 151
66. Chương 66: Khống Chế Lôi Hổ Đường, Hóa Thân Thành Sói – Part 1 . . . 162
67. Chương 67: Khống Chế, Hóa Thân Thành Sói –part 2 . . . 167
68. Chương 68: Không Rõ Cha Sự Kiên Định Của Phong Nhã Trần – Part 1 . . . 173
69. Chương 69: Không Rõ Cha? Sự Kiên Định Của Phong Nhã Trần–part 2 . . . 178
70. Chương 70: Lưu Hâm Chết, Tiểu Ma Nữ Xuất Hiện–part 1 . . . 183
71. Chương 71: Lưu Hâm Chết, Tiểu Ma Nữ Xuất Hiện–part 2 . . . 188
72. Chương 72: Chiến Đấu Với Ma Quỷ, Dạy Bảo Tiêu Thần – Part 1 . . . 194
73. Chương 73: Chiến Đấu Với Ma Quỷ, Dạy Bảo Tiêu Thần – Part 2 . . . 198
74. Chương 74: Chiến Đấu Ma Quỷ, Dạy Bảo Tiêu Thần – Part 3 . . . 201
75. Chương 75: Hích Tiền? Vậy Thì Đi Nam Phi Khai Thác Mỏ Đi-part 1 . . . 205
76. Chương 76: Thích Tiền? Vậy Thì Đi Nam Phi Khai Thác Mỏ Đi - Part 2 . . . 210
77. Chương 77: Tám Năm Sau, Buổi Đấu Giá Đầu Tiên . . . 216
78. Chương 78: Chiếc Cúc Thứ Ba, Nước Mắt Của Phong Nhã Trần . . . 222
79. Chương 79: Lệnh Cấm Đặc Biệt, Buổi Đấu Giá Bắt Đầu . . . 228
80. Chương 80: Sợi Dây Chuyền, Lần Đầu Gặp Wiliam–part 1 . . . 233
81. Chương 81: Sợi Dây Chuyền, Lần Đầu Gặp Mặt Wiliam–part 2 . . . 237
82. Chương 82: Thị Sát, Sự Phẫn Nộ Của Ngọc Tình . . . 239
83. Chương 83: Đi Trước Thời Đại, Gặp Quỷ Hút Máu . . . 245
84. Chương 84: Lưu Bân Tỏ Tình–part 1 . . . 251
85. Chương 85: Lưu Bân Tỏ Tình–part 2 . . . 254
86. Chương 86: Lưu Bân Tỏ Tình-part 3 . . . 258
87. Chương 87: Gặp Hải Tặc, Nuốt Trôi Hồng Thị-part 1 . . . 264
88. Chương 88: Gặp Hải Tặc, Nuốt Trôi Hồng Thị-part 2 . . . 269
89. Chương 89: Thu Mua, Wiliam Đã Đến–part 1 . . . 274
90. Chương 90: Thu Mua, Wiliam Đã Đến–part 2 . . . 277
91. Chương 91: Cứu Người, Một Núi Không Thể Có Hai Hổ-part 1 . . . 285
92. Chương 92: Cứu Người, Một Núi Không Thể Có Hai Hổ-part 2 . . . 291
93. Chương 93: Bị Truy Sát, Điên Rồi?–part 1 . . . 296
94. Chương 94: Bị Truy Sát, Điên Rồi?–part 2 . . . 301

95. Chương 95: Nỗi Khổ, Không Có Cách Nào Đối Mặt . . . 307
96. Chương 96: Tâm Tư Của Yến Vân, Biến Động . . . 312
97. Chương 97: Sấm Chớp Vang Trời, Nâng Cấp . . . 315
98. Chương 98: Quyết Định Của Lưu Bân, Đuổi Theo . . . 320
99. Chương 99: Đón Nhận Lưu Bân, Tìm Đến Cửa . . . 326
100. Chương 100: Chọc Tức Yến Vân, Con Át Chủ Bài . . . 330
101. Chương 101: Cá Cược, Đả Kích Yến Vân . . . 333
102. Chương 102: Hoa Mạn Đà La, Yến Gia . . . 336
103. Chương 103: Động Lòng, Thời Gian Không Còn Nhiều . . . 339
104. Chương 104: Anh Cả, Đánh Bi-a? . . . 342
105. Chương 105: Động Tí Là Ra Tay, Cược Lớn . . . 346
106. Chương 106: Làm Phân Bón, Không Thả Hổ Về Rừng . . . 349
107. Chương 107: Đi Côn Minh, Cục An Ninh Quốc Gia . . . 352
108. Chương 108: Lưu Hoa, Người Phụ Nữ Rắn . . . 355
109. Chương 109: Giết, Tàn Dư Những Kẻ Yêu Ma . . . 358
110. Chương 110: Nghĩ Cách, Song Tu . . . 361
111. Chương 111: Lựa Chọn, Ngàn Cân Treo Sợi Tóc . . . 364
112. Chương 112: Thiếu Một Chút, Đôi Mắt Của Ngân Nguyên . . . 368
113. Chương 113: Tuyệt Vọng, Trị Khỏi Cho Ngân Nguyên . . . 371
114. Chương 114: Ngông Cuồng, Nóng Vội . . . 374
115. Chương 115: Lừa Cô Không Có Dễ Đâu . . . 377
116. Chương 116: Toàn Thắng, Sự Ngạc Nhiên . . . 380
117. Chương 117: Sự Bất Ngờ Của Mẹ Ngọc Tình . . . 383
118. Chiếc Cúc Trái Tim, Dòng Họ Dracula . . . 387
119. Chương 119: Tranh Luận, Vị Thân Vương Trẻ Tuổi . . . 390
120. Chương 120: Gặp Lại Phác Vũ . . . 393
121. Chương 121: Hợp Tác, Quyết Định Của Ngọc Tình . . . 396
122. Chương 122: Dựa Vào Nhau, Thân Phận Của Phác Vũ . . . 399
123. Chương 123: Gỗ Khô Lửa Cháy, Chất Vấn Của Hoàng Thuần . . . 401
124. Chương 124: Đột Phá, Có Nhau Là Điều May Mắn . . . 405
125. Chương 125: Yến Gia, Yến Vân Trở Lại . . . 408
126. Chương 126: Thất Nguyệt, Bạn Tốt Hai Kiếp . . . 411
127. Chương 127: Sòng Bạc, Bất Lợi Cho Cậu . . . 414
128. Chương 128: Pháp Sư Trần, Sự Cảm Động Yên Bình . . . 418
129. Chương 129: Sát Phạt, Người Thần Bí . . . 421
130. Chương 130: Sợ Hãi, Chuyển Lời . . . 424
131. Chương 131: Chó Nhảy Tường, Ngọt Ngào . . . 427
132. Chương 132: Thân Phận, Âm Mưu Tấn Công . . . 431
133. Chương 133: Vạn Quỷ Trận, Quyết Tâm Phá Trận . . . 434
134. Chương 134: Phá Trận, Cánh Cửa Luân Hồi . . . 437
135. Chương 135: Thiên Địa, Vi Phạm Luật Trời . . . 440
136. Chương 136: Đưa Đi, Sự Cảm Động Không Nói Thành Lời . . . 443
137. Chương 137: Điên Cuồng Sát Hại, Ngao Thánh Xuất Hiện . . . 446
138. Chương 138: Ngọc Tình Tỉnh Lại, Hơn Cả Sinh Mạng . . . 449
139. Chương 139: Nói Rõ Ngọn Ngành, Người Của Yến Gia Đến . . . 452
140. Chương 140: Cơ Hội, Yến Vân Làm Chủ Yến Gia . . . 457
141. Chương 141: Thỏa Hiệp, Nắm Bắt Thời Cơ . . . 460
142. Chương 142: Sự Cảm Động Của Lưu Bân . . . 462
143. Chương 143: Giết Người, Ai Ngây Thơ . . . 465
144. Chương 144: Lý Uy Chết . . . 468
145. Chương 145: Gặp Kẻ Biến Thái . . . 472
146. Chương 146: Giết Tỉnh Thượng Thụ . . . 477
147. Chương 147: Giết Tỉnh Thượng Thụ, Thích Cô . . . 479
148. Chương 148: Thu Phục, Tiêu Thần Khôn Khéo . . . 484

149. Chương 149: Thấy Hạnh Phúc, Ngao Thánh Giận Dỗi 491
150. Chương 150: Bang Phái Thứ Hai, Chỉ Có Ba Ngày 494
151. Chương 151: Ba Ngày, Hắc Đạo Phương Nam Hỗn Loạn 498
152. Chương 152: Giết Gà Dọa Khỉ, Trận Chiến Đầu Tiên 501
153. Chương 153: Giết! Nhìn Thấy Chưa Hả? 504
154. Chương 154: Dễ Như Trở Bàn Tay, Bị Cưỡng Hôn 507
155. Chương 155: Ngao Thánh Tỏ Tình, Hội Hưng Hòa Gặp Chuyện 510
156. Chương 156: Sẽ Không Bỏ Qua, Trò Chơi Bắt Đầu 514
157. Chương 157: Kẻ Địch, Giết Việt Thành 517
158. Chương 158: Kẻ Thù Tám Năm Trước 520
159. Chương 159: Thu Phục Hội Phục Hưng 524
160. Chương 160: Ấn Trấn Yêu Lại Xuất Hiện 527
161. Chương 161: Lợi Hại, Cảm Nhận Được Con Tim Mình 530
162. Chương 162: Kết Thúc-1: Wiliam Gặp Chuyện, Manh Mối 533
163. Chương 163: Kết Thúc-2 537

Trùng Sinh Chi Nghịch Thiên Cuồng Nữ

Giới thiệu
Thể loại: hiện đại, trùng sinh, dị năng. Edit+beta: Sakura009 + Tiểu Thuyết Hoa HồngGiới thiệu:Lợi khí của cô-Ngọc T

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-nghich-thien-cuong-nu

1. Chương 1: Trùng Sinh, Tinh Xảo Kế Hoạch

Bệnh viện, trong một phòng bệnh trắng trống trơn, chiếc màn màu xanh biển bên cửa sổ bị gió cuốn đưa lên hạ xuống càng thêm tiêu điều.

Giữa giường bệnh là một cô bé. Khuôn mặt thanh tú của cô bé tái nhợt nhìn qua cực kì gầy yếu. Nếu nhìn gần, có thể dễ dàng nhận thấy trên trán cô bé ấy lấm tấm mồ hôi.

Không biết qua bao lâu, hai hàng lông mi của cô bé hơi rung động, qua một lát mới chậm rãi mở to đôi mắt ra.

" Này, là làm sao?" Ngọc Tình chậm rãi mở to mắt, bốn phía vách tường màu trắng sáng ngời có vẻ chói mắt. Ánh mắt hơi nhắm xuống, lại chậm rãi mở. Nhìn căn phòng trống rỗng, đôi mắt to lộ ra vẻ mê mang. Đây là bệnh viện?

Cô như thế nào sẽ ở bệnh viện đâu? Đầu giật giật, có cảm giác trướng đau. Loại cảm giác này thật giống như thật nhiều ngày chưa ngủ, thần kinh căng thẳng quá lớn.

Loại cảm giác này... cô chưa bao giờ có loại cảm giác này. Cô là một dị năng giả hệ tinh thần, tinh thần lực của cô cho tới bây giờ đều là dư thừa, cho dù cô có 10 ngày không ngủ cũng sẽ không xuất hiện loại tình huống này. Đây là làm sao vậy?

Không, không đúng! Chân mày của cô mạnh mẽ nhíu lại.

Hình như bây giờ cô là phải ở Nhật Bản, cô có nhiệm vụ trong người. Nghĩ đến đây, cô nhắm mạnh hai mắt lại, trí nhớ như thủy triều tràn vào trí óc của cô.

Thời gian rút lui lại đến 11 giờ đêm hôm qua.

Đêm. Nhật Bản, tại một ngôi biệt thự nằm ở ngoại thành, một bóng người màu đen giống như tinh linh đêm tối xuyên qua. Trong bóng đêm nồng đậm, thậm chí còn có thể thấy được thân thể linh lung của người

kia. Cô gái thoải mái tránh thoát tầng tầng bảo an tuần tra của ngôi biệt thự, đi vào từ cổng sau của biệt thự, kề sát vách tường.

Từ dưới đất, cô gái ngẩng đầu nhìn lên ban công tầng ba của căn biệt thự, khóe môi xuất hiện một nụ cười khinh thường. Từ phía sau hông lấy ra một cái móc câu tinh xảo, cổ tay ngọc ngà nhẹ nhàng giương lên, móc câu chuẩn xác ôm chặt lấy lan can ban công. Trên tay dùng sức kéo kéo, xác định ổn thỏa xong, kế tiếp cô hướng về phía trước nhảy lên, mũi chân nhẹ nhàng điểm hai cái lên vách tường, mượn lực tiến lên ban công.

Phía trên ban công, cô gái gắt gao dựa vào vách tường, trên tay hơi dùng sức đem móc câu thu hồi lại. Thở nhẹ một cái, cô chậm rãi thăm dò ra ngoài, nhìn về phía phòng khách.

Trong phòng khách, một người nam nhân trọc đầu đang nhàn nhã thưởng thức ly hồng rượu. Chỉ thấy hai chân hắn bắt chéo, tay phải nhẹ nhàng chuyển động lay nhẹ chiếc cốc trong tay, tay trái nhịp nhịp gõ lên thành ghế sofa. Nếu hắn là một đại soái khí trẻ tuổi dễ nhìn nam nhân ngồi đó thì đúng là một cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc hiện tại hắn lại là một tên 40 tuổi thân thể mập mạp trung niên đại thúc a.

Hai hàng lông mày đẹp của cô gái hơi hơi nhếch lên, không hề để nam nhân đầu bóng lưỡng vào mắt. một đôi mắt to giống như chim ưng, tinh tế tìm tòi toàn bộ căn phòng, ở phía sau nam nhân đầu trọc còn có một dáng người thẳng tắp vạm vỡ mặc âu phục đen, trừ người đó ra thì không còn nhìn thấy người nào nữa.

Cô gái khẽ nhíu mày, căn cứ vào tình báo, hẳn là còn có hai cái bảo tiêu nữa mới đúng. Trước khi phát hiện ra hai tên bảo tiêu này còn không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như khiến cho những người khác trong biệt thự chú ý thì rất là phiền phức.

Tuy rằng với năng lực của cô thì một ít phiền toái này không thấm vào đâu nhưng là một đặc công vĩ đại, loại sai lầm cấp thấp này không thể xuất hiện!

Hơi hơi kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười khinh thường. Cô gái chậm rãi nhắm mắt lại, lượng tinh thần lực khổng lồ giống như mạng nhện, lấy cô làm trung tâm tảng mát đi ra. Một lát sau, cô mở to mắt, tay trái theo bên hông lấy ra một cây súng lục 92F, động tác lưu loát gắn ống hãm thanh vào.

Lúc này, nam nhân đầu bóng lưỡng vừa vặn uống xong ly hồng rượu, kiều chân nhẹ nhàng buông, thân mình hơi hơi ngồi thẳng dậy. cô gái hít một hơi thật sâu, ngay lúc này, lắc mình xuất hiện, tay phải chính là một súng bắn vào bên trong góc khuất bức tường ở ban công. Chỉ nghe " phanh" một tiếng, tên bảo tiêu bên trong góc tường đã mất đi ý thức, một nhát ngay giữa mi tâm.

Không nhìn tới vách tường trong nháy mắt đã bị vẩy đỏ bởi máu, cô gái tiếp tục xoay người, cúi thấp thân mình, lại là một súng đi ra ngoài. Viên đạn lần này là đánh vào bên cạnh cửa phòng khách. Hai vị trí đã đánh là góc chết, nếu lúc nãy cô không dùng tinh thần lực để cảm giác thì đúng là có điểm phiền toái.

Đứng ở cửa phòng đầu tên bảo tiêu nháy mắt bị bạo liệt, hồng trắng nhất thời văng khắp nơi. Khi ngã xuống, tay phải của tên bảo tiêu còn vói vào trong ngực. Hắn phản ứng không chậm, Nhưng vẫn là không nhanh hơn tốc độ của thanh súng trong tay cô gái, nháy mắt bạo đầu.

Đứng ở phía sau mục tiêu, tên bảo tiêu còn lại giờ phút này đã rút súng ra, nhưng khi sắp đem súng nổ thì đầu óc hắn không biết bị cái gì công kích, chấn động ngã xuống. cô gái khinh thường nhìn vào ánh mắt vẫn còn trợn trắng của tên bảo tiêu, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân đang ngồi trên sofa.

"Xoảng" một tiếng, cái ly trong tay mục tiêu rơi xuống mặt đất, nháy mắt vỡ tan thành từng manh từng mảnh nhỏ. Cô gái nhìn hắn, nhẹ nhàng cười, nụ cười này thật giống như thiên xứ đến lấy mạng làm cho lông tóc trên người nam tử dựng đứng. Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy cái chết cách mình gần đến vậy.

Nam nhân đầu trọc bị tập kích bất thình lình như vậy sợ đến ngây người, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ, miệng há to, cũng đã quên gọi ra tiếng. Ngay trong thời gian một cái chớp mắt, vẻ kinh sợ trong ánh mắt lại lộ ra một tia bất lực.

Chán ghét nhìn sofa, bằng tốc độ nhanh nhất xóa hết dấu vết của mình lưu lại, cô gái bước nhanh ra ngoài ban công theo đường cũ trở về.

Giống như cũ tránh đi nhóm bảo an canh cửa, dễ dàng tiêu sái rời khỏi căn biệt thự. Bên ngoài biệt thự, bảo an vẫn tuần tra như trước, nhưng là bọn họ không hề biết rằng đối tượng mà họ cần bảo vệ đã bị một nữ tử xử lí gọn gàng không tới một phút đồng hồ.

Thực ra nam nhân đầu trọc là một phần tử khủng bố ác danh vang xa, hắn đầu cơ trục lợi từ việc buôn lậu, sát hại vô số người vô tội. Mà tối hôm nay hắn đã chết, chết ở trên tay đặc công tài giỏi nhất nước Z – Số 11.

Bóng người màu đen giống như một chú mèo nhanh nhẹn bằng tốc độ nhanh nhất rời đi, thẳng đến khi ra tới đường quốc lộ mới thả chậm lại cước bộ nhàn nhã tiêu sái đi đến bên cạnh chiếc xe đã chuẩn bị tốt từ trước. Quay lại nhìn căn biệt thự ở phía xa kia, khóe miệng gợi lên một nụ cười trào phúng quen thuộc, mở cửa xen bước vào.

Mở cửa kính xe, gió lạnh thổi vào, cầm lên di động ở ghế phó lái, ấn xuống khởi động máy. Vừa khởi động máy đã có một lượng lớn âm báo tin nhắn vang lên.

Nhìn cái tên đang hiển thị trên màn hình, khuôn mặt lãnh diễm của Số 11 xuất hiện một chút nhu tình hiếm hoi.

Lưu Hoa là bạn trai mà cô quen đã được 5 năm, nhẹ nhàng cười, ngón tay thon dài mở ra tin nhắn, chỉ thấy trên màn hình hiển thị đoạn tin:

"Tình, nhiệm vụ lần này hoàn thành thuận lợi sao? Anh có chuẩn bị quà cho em nga. Ở ghế phụ đó, em mở ra nhìn thử xem.

Lắc đầu, đặt điện thoại di động qua một bên, di chuyển đến vị trí phó lái, lấy ra một cái hộp nhỏ được đóng gói thập phần tinh xảo.

Trong 5 năm nay, cứ mỗi lần Ngọc Tình nhận được nhiệm vụ Lưu Hoa đều sẽ chuẩn bị một phần lễ vật tặng cho cô, chuyện như vậy đã thành thói quen với cô rồi. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đem giấy gói quà xé mở, bên trong là một chiếc hộp nhỏ, bất đắc dĩ nâng mi, người kia lần này là muốn chuẩn bị cái thứ ngạc nhiên cổ quái nào nữa đây? Ngón tay thoắt cái mở chiếc hộp nhỏ, đồ vật ở bên trong hiện ra trong tầm mắt, ngay lập tức khuôn mặt Ngọc Tình biến sắc đem chiếc hộp kia quăng đi, nhưng đã quá muộn. "Oanh", một tiếng nổ mạnh vang lên bên tai cô.

Trí nhớ dừng lại ở khoảnh khắc này, trong ánh mắt của Ngọc Tình xuất hiện một tia chua chát, nhưng vẫn không có một giọt nước mắt nào rơi xuống. Cô chỉ cảm thấy tâm mình nguội lạnh. Một lát sau, trên khóe môi cô cư nhiên lại là một nụ cười. Không nghĩ rằng trong cái kế hoạch giết người hoàn hảo kia, một quả bom có sức công phá cả một tòa nhà như thế nổ mạnh mà cô còn có thể sống sót.

Ngoài cửa sổ, gió như trước vẫn thổi, đem tóc của cô thổi đến trên mặt, cảm giác ngứa ngáy thật không thoải mái. Cô nhướng mày, nâng tay gạt tóc ra. Khi bàn tay xuất hiện trước mặt mình, Ngọc Tình mạnh mẽ giật mình.

Hết chương 1.

Mọi người nhớ ủng hộ và cho ý kiến nha! Thân.

2. Chương 2: Bệnh Viện, Về Sau Đã Có Ta

Ngoài cửa sổ, gió như trước vẫn còn thổi, đem tóc của cô thổi đến trên mặt, cảm giác ngứa ngáy thật không thoải mái. Cô nhướng mày, nâng tay gạt tóc ra. Khi bàn tay xuất hiện trước mặt mình, Ngọc Tình mạnh mẽ giật mình.

Hai mắt to của Ngọc Tình mở rồi lại khép, lập tức nâng cánh tay còn lại lên. Hai cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh cứ như thế xuất hiện trước tầm mắt cô.

Không, không đúng. Đây không phải là tay của cô!

Tay của cô bởi vì lâu năm cầm súng đã sớm để lại vết chai, hơn nữa tuy tay của cô thật sự rất tinh tế nhưng tuyệt đối không có khả năng nhỏ như vậy. Trong đầu của cô xuất hiện một ý nghĩ, Ngọc Tình nhích người ngồi xuống.

Không di chuyển không biết, chỉ vừa động một chút cô mới phát hiện bản thân cư nhiên vô lực, mềm nhũn không có một chút khí lực.

Đây, là làm sao vậy? Trong đôi mắt to xuất hiện một tia hoang mang cùng lãnh liệt, Ngọc Tình mân nhẹ đôi môi, hai mắt nhìn quanh căn phòng bệnh.

Đây là một căn phòng bệnh thật bình thường trong bệnh viện, 4 vách tường thuần một màu trắng thoạt nhìn như phủ một tầng bụi mỏng, chiếc rèm cũ màu xanh biển đang phiêu động theo gió. Trong phòng có tổng cộng ba chiếc giường, xem ra đây chính là một phòng bệnh công cộng, bất quá giờ phút này cũng chỉ có một mình cô ở trong phòng này.

Mắt to hơi hơi nheo lại, khóe môi theo thói quen gợi lên độ cong hoàn mĩ, thoạt nhìn có chút lạnh như băng.

" Cộp,cộp,cộp…" Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, Ngọc Tình thu hồi nụ cười trên môi, mở to hai mắt nhìn qua.

Ngoài cửa là một người phụ nữ mặt một bộ áo lao động màu cam rộng thùng thình, nữ nhân đi tới thì thấy Ngọc Tình đang nhìn mình, vội vàng bước nhanh tới, đưa tay đặt cà mèn ở trên mặt tủ cạnh đầu giường bệnh, mở miệng hỏi: " Tiểu Tình, con tỉnh rồi à? Có cảm thấy khó chịu ở chỗ nào không?" Nói xong nâng tay chạm nhẹ vào trán Ngọc Tình, " Phù, thật tốt, đã hết nóng rồi."

"Ai, tiểu Tình, sao con cứ nhìn mẹ như vậy a?" Nữ nhân thả lỏng tâm tình, cúi xuống chỉ thấy Ngọc Tình đang trừng to hai mắt nhìn nàng giống như gặp phải quỷ.

Ngọc Tình nhìn Lý Nguyệt, mẹ của cô như thế nào còn mặc loại đồ lao động như vậy? Kể từ khi cô bước chân vào Cục quốc an thì ba mẹ cũng không còn đi làm ở công xưởng a. " Mẹ?" Há to miệng, cuối cùng mới gian nan nói ra một chữ như vậy. Nhưng khi nghe được thanh âm non nớt kia, một lần nữa Ngọc Tình sửng sốt.

" Tiểu Tình, thật xin lỗi, đều là do mẹ không tốt." Lý Nguyệt một bên nói xong, nước mắt liền chảy xuống. " nếu không phải bởi vì mẹ, ông của con cũng sẽ không…" Nói xong lắc đầu, đưa tay lau nước mắt, lại lấy cà mèn trên đầu tủ xuống. " Mẹ đã xin phép giáo viên của con rồi, có đói bụng không? Nào, mẹ có đem cơm cho con đây."

Ông? Giáo viên? Xin phép? Ngọc Tình nhìn Lý Nguyệt với vẻ mặt đầy ngạc nhiên, từ trong ánh mắt của Lý Nguyệt cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình. Đó là một cô gái nhỏ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thật to kinh ngạc nhìn Lý Nguyệt, bộ dáng thoạt nhìn có chút ngây ngốc.

" Trùng sinh?" Từ ngữ này chợt lóe qua trong đầu Ngọc Tình, tình trạng hiện giờ làm cho cô thường ngày luôn lạnh nhạt mà cơ trí không biết phải làm sao. Ngây ngây ngốc ngốc tùy ý Lý Nguyệt nâng mình dậy, từng ngụm từng ngụm đút cơm cho cô.

Thẳng đến khi cơm nước xong xuôi, Lý Nguyệt chuẩn bị trở về đi làm thì Ngọc Tình mới phục hồi tinh thần lại. Ngẩng đầu nhìn Lý Nguyệt, tiếng nói non nớt mà kiên định, " Mẹ, về sau con sẽ không để cho ai khi dễ ba mẹ nữa!"

Lý Nguyệt nhìn vào cặp mắt kiên định của con gái nhỏ nhà mình, như có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng, rưng rưng gật đầu.

Ngọc Tình chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu lại là một mảnh tỉnh táo chưa từng có. Xem xét tình hình hiện tại, căn bản không phải là số mệnh mình lớn, bản thân mình thực sự đã chết, chết dưới tay tên bạn trai mà mình quen đã 5 năm, chết tại thời khắc quả bom kia nổ mạnh. Trong phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng cười ha ha. Thực sự là buồn cười, bản thân mình lâm vào cảnh đầu rơi máu chảy cũng bởi cái quốc gia mà mình liều mạng phục vụ, cư nhiên cứ như vậy ruồng bỏ mình!

Món quà kia, trong nháy mắt mở ra cô liền nhận ra đó là một loại bom mini có sức công phá lớn mà viện nghiên cứu quốc gia vừa chế tao ra, uy lực của nó có thể công phá cả một tòa nhà tram tầng. mặc dù Lưu

Hoa ở tổ đặc công địa vị cũng không thấp, nhưng những thứ như vậy hắn vẫn không có tư cách để tiếp xúc. Mà cô, Ngọc Tình- Số 11- nữ đặc công cầm đầu tổ đặc công số một, từ trước đến giờ đều là người nhận những nhiệm vụ khó nhất nguy hiểm nhất, những năm gần đây cô cũng xúc phạm đến lợi ích của không ít người, cũng có thật nhiều người xem cô như cái gai trong mắt mà muốn loại bỏ. Nhưng Ngọc Tình thật sự không ngờ rằng cuối cùng kẻ giết chết cô lại là quốc gia!

Ha ha, trong mắt Ngọc Tình hiện lên một tia hận ý. Quốc gia? Lưu Hoa? Hảo! Thật tốt! Kể từ khi 11 tuổi cô đã bước chân vào Cục quốc an, trong vòng 20 năm ở nơi này cô làm việc cẩn trọng, hi sinh cả máu thịt của mình, cuối cùng thứ đổi lấy được vẫn là nghi kỵ cùng ruồng bỏ!

Bất quá bọn họ cũng thật là để ý tới cô, thế nhưng vạch ra kế hoạch suốt 5 năm! Cô cùng Lưu Hoa kể từ khi tiến vào tổ đặc công đã quen biết nhau, cho tới hôm nay cũng đã là 20 năm. Trước khi nói chuyện yêu đương với nhau, hắn là trợ thủ tốt nhất của cô, sau khi xác định quan hệ hắn là người duy nhất cô có thể không hề do dự mà đem phía sau lưng mình giao phó.

Hắn vì cô suốt 5 năm chuẩn bị lễ vật, Ngọc Tình không hề nghĩ rằng mỗi phần lễ vật đều là bùa đòi mạng cô. Mỗi lần cô nhận nhiệm vụ mới hắn đều đã chuẩn bị tốt một phần lễ vật để tặng cho cô. Lúc mới bắt đầu, cô còn có thể theo bản năng mà dùng tinh thần lực kiểm tra xem bên trong có gì. Nhưng dần dần, Ngọc Tình cũng đã bỏ qua sự hoài nghi những lễ vật mà Lưu Hoa đưa. Cũng chính vì thế, hôm nay cô bỏ mạng cũng bởi vì đã giao nhầm sự tín nhiệm này cho hắn!

Hai cánh tay nhỏ bé bên hông nắm chặt lại, móng tay gắt gao cắm sâu vào da thịt, mà cô lại giống như không có cảm giác gì. Trong đôi mắt to lúc này hiện lên một tia tàn nhẫn. Từ nay về sau, Ngọc Tình cô sẽ không bao giờ dễ dàng tin tưởng bất kỳ một ai nữa, càng sẽ không vì ai mà bán mạng! Nếu ông trời đã cho cô một cơ hội sống lại, cô chắc chắn sẽ không cho phép bản thân dẫm lên vết xe đổ một lần nữa!

Cục quốc an?Quốc gia? Thật tốt! Các người cứ chờ đó, các ngươi tốt nhất nên ngóng trông ta cả đời này không có cơ hội nào, tầm thường vô sắc, nếu không ta nhất định làm cho những kẻ từng tổn thương ta phải hối hận! Cho các ngươi tận mắt nhìn thấy những gì các ngươi quý trọng bị ta dẫm nát dưới chân! Sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ làm cho các ngươi quỳ dưới chân ta mà cầu xin tha thứ! Kiếp này, ta muốn đem bản thân mình trở thành chúa tể!

Trong căn phòng bệnh im lặng trống rỗng thập phần thanh tịnh,đôi mắt cô bé nằm giữa giường bệnh gắt gao nhìn vào trần nhà, lập ra một lời thề: " Cả đời này chỉ cho phép ta phụ người khác chứ không cho phép người khác phụ ta!"

Hết chương 2.

3. Chương 3: Phiền Toái, Không Thích Người Khác Động Thủ Động Cước

Ngày hôm sau, Ngọc Tình liền xuất viện. Lần này nằm viện là vì ông nội của cô nháo sự, Ngọc Tình thay mẹ của cô đỡ một đạp của ông nội, đương trường ngất xỉu.

Ngọc Tình nhớ lại mọi việc, khóe môi nhẹ nhàng gợi lên, bình tĩnh mà lạnh như băng. Chu Toàn, tuy rằng ngươi chính là ông nội của ta nhưng là ta hy vọng ngươi đừng một lần nữa khiêu khích lòng kiên nhẫn của ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi phải hối hận.

Đi bộ về nhà một mình, trong lòng lại là sự yên tĩnh chưa từng có, lần đầu tiên Ngọc Tình cảm thấy có lẽ trùng sinh cũng là một việc không tệ lắm.

Dọc theo con đường nhỏ trong trí nhớ, một đường chậm rãi tiêu sái trở về nhà. Thẳng đến khi đi đến ngõ nhỏ ở gần nhà, Ngọc Tình dừng lại bước chân, hai hàng lông mày đẹp khẽ cau lại.

Trong ngõ nhỏ, vài tên nhóc đầu tóc xanh xanh đỏ đỏ hùng hổ đánh hội đồng một nam sinh mặc đồng phục. Tiểu nam sinh ôm đầu cuộn mình, cực lực tránh đi những cú đá của bọn nhóc kia, dù như vậy thì trên người hắn cũng bị không ít vết thương.

Ngọc Tình dừng lại trong chốc lát liền nâng bước bỏ đi, cô không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, chỉ cần không chọc tới cô, cô có thể xem nhẹ.

“ Tiểu tử,” mấy tên nhóc tránh sang một bên, một tên nam sinh tóc hồng trẻ tuổi chậm rì rì tiêu sái đi qua, miệng ngậm một điếu thuốc, một bên mắt hơi hơi nheo lại, tay phải cầm một ống tuýp gõ gõ lên tay trái, “ Tiểu tử ngươi vóc dáng không lớn nhưng lá gan lại không hề nhỏ a. Còn dám chạm vào nữ nhân của lão tử?”

Nói xong tay phải dương lên, một gậy đánh tới trên người tiểu nam sinh kia. “ Ách.” Tiểu nam sinh hét lên một tiếng, ngẩng đầu lên quật cường nhìn nam sinh tóc hồng, “ Ta là thích Giai Giai thật lòng, ta xin ngươi, thành toàn cho bọn ta đi!”

Ngọc Tình lắc đầu nhàn nhã tiêu sái đi qua, cũng không muốn xen vào việc của người khác, thích một người nhưng không có khả năng bảo hộ người đó, dù cho thế nào đều không tốt. Nghĩ đến đây cô lại nở một nụ cười, lãnh khốc mà vô tình.

“ A.” Nam sinh tóc hồng giận dữ nở nụ cười, tay thì cầm ống tuýp gõ gõ lên bả vai của tiểu nam sinh nọ hai cái,” Tiểu tử ngươi thật đúng là học không ngoan a! Đánh cho ta, dùng sức đánh mạnh vào! TMD, dám động vào nữ nhân của ta, ta đánh cho ngươi tàn phế! Phi!”

Dứt lời, mấy tên nhóc bên cạnh tiến lên tiếp tục đánh đá tiểu nam sinh kia.

“ Không cần đánh, không cần đánh nữa. Cứu ta a, tiểu Tình, là em sao? Cứu anh, anh là Chu Phong a.” Nam sinh đang bị đánh ôm lấy đầu, nhìn thấy Ngọc Tình đi ngang qua thì theo bản năng kêu ra tiếng, tại thời điểm gặp phải nguy hiểm hắn đã quên mất Ngọc Tình chỉ mới bảy tuổi mà thôi.

Ngọc Tình nghe thấy có người gọi tên mình, thả chậm lại cước bộ một chút, xoay người lại tinh tế đánh giá tiểu nam sinh bị đánh. Tiểu nam sinh nọ cả người lấm lem, bộ đồng phục trên người cũng là chỗ xanh chỗ đen, rách tơi tả. Vốn vóc dáng hắn không cao lắm, thoạt nhìn cũng chỉ 1m63, 64cm gì đó. Hắn nằm cuộn mình trên mặt đất, Ngọc Tình nhìn không rõ mặt của hắn, nhưng từ tiếng gọi lúc nãy của hắn thì cô vẫn nhận ra hắn là ai.

Bất đắc dĩ nhíu mày, chậm rì rì nhưng nói từ trong miệng Ngọc Tình phát ra, “ Dừng tay!”

Mấy tên côn đồ nghe thấy tiếng nói có chút non nớt của Ngọc Tình, dừng chân lại, nhìn về phía bên này. Chỉ nhìn thấy một cô bé khoảng 6, 7 tuổi đang đứng cách chỗ này không bao xa. Cô bé mặt một chiếc áo chữ T màu trắng, bên dưới là một chiếc quần nhung đen sọc ca rô nhìn có chút cũ kĩ, nhất là cái quần kia, không biết đã giặc qua bao nhiêu lần đến nổi đã chuyển qua màu xám trắng. Hai tay cô bé cắm ở túi quần, nhàn nhã đứng ở nơi đó, cũng không giống những cô bé khác thấy đánh nhau là sợ đến mức thất kinh.

“ Hắc hắc” tên tóc hồng cầm đầu bọn côn đồ bỗng nhiên cười quái dị, trong tay vẫn như cũ cầm lấy ống tuýp, hướng về phía Ngọc Tình đi tới, “ Em gái nhỏ bộ dạng thực thanh thuần a. Chậc chậc, ca ca khuyên em không cần xen vào việc của người khác thì tốt hơn nha.” Dứt lời, hắn định nâng tay sờ soạng khuôn mặt của Ngọc Tình.

Ngọc Tình nghiêng đầu tránh thoát bàn tay của tên tóc hồng, đưa tay bắt lấy cổ tay của hắn, ” Ta không thích người khác động thủ động cước với ta.”

” A, đau, ngươi buông tay ra!” Cổ tay tên tóc hồng bị bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của Ngọc Tình cầm gắt gao, từ cổ tay truyền đến từng trận đau đớn làm cho trán hắn thấm đầy mồ hôi.

” Con nhỏ này, mày mau buông tay Dương ca ra, nếu không thì bọn tao sẽ không khách khí!” Nhóm côn nhìn thấy Ngọc Tình bắt lấy cổ tay của đại ca nhà mình, tuy rằng có hơi kinh ngạc vì thân thể gầy teo của con nhóc ấy có thể chế trụ được đại ca của mình nhưng hắn vẫn không đem Ngọc Tình để vào trong mắt. Trong bọn có một tên khác đưa ngón trỏ chỉ vào mặt Ngọc Tình, há miệng hô.

Ngọc Tình nhìn thấy tên côn đồ dùng ngón trỏ chỉ vào mình, đột nhiên nở nụ cười, tay trái từ túi quần lấy ra một viên bi, ” phanh” một tiếng bắn đi ra.

”A!” Viên bi đánh trúng tay của tên nhóc đó, phát ra một âm thanh trầm đục. Tên côn đồ nọ chỉ cảm thấy trên tay mình như bị một viên gạch bị dùng sức đánh vào, vẫn là bất chấp Ngọc Tình ôm cổ tay mình kêu lên thảm thiết.

” Ta ghét nhất là bị người khác dùng ngón trỏ chỉ vào mặt của ta. Thả anh họ của ta ra, đừng để cho ta phải nói lại lần thứ hai.” Ngọc Tình hơi nheo lại ánh mắt, mắt to khinh thường nhìn vào tên nhóc vẫn còn đang kêu gào kia, thanh âm vẫn là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

” Buông ra buông ra!” Tên tóc hồng giương mắt nhìn tiểu đệ của mình bị thương, hút vào một ngụm khí lạnh, ồn ào lên tiếng.

Đám côn đồ nhìn thấy tình hình như vậy đều nhanh chống tản ra, Chu Phong cố gắng nhịn đi đau đớn trên người đứng lên, khập khiểng đi đến bên người Ngọc Tình.

” Ngươi, ngươi buông tay ra!” Tên tóc hồng nhìn thấy Chu Phong đã đi qua đến đây, đau đến nói năng lộn xộn mà hô.

Ngọc Tình mạnh thả ra cổ tay của hắn, trong con ngươi là một mảnh lạnh như băng, ” Cút.”

Nói xong, Ngọc Tình cũng không thèm để ý đến bọn nhóc đó nữa, xoay lưng tiêu sái bỏ đi.

”Tiểu Tình, cẩn thận!” Chu Phong đang muốn đi theo Ngọc Tình thì nhìn thấy tên tóc hồng nâng cao ống tuýp hướng về phía đầu của Ngọc Tình đánh xuống.

---

4. Chương 4: Lăn, Thế Giới Thần Bí

“ Tiểu tình, cẩn thận!” Chu Phong đang muốn đi theo Ngọc Tình thì nhìn thấy tên tóc hồng giơ ống tuýp trong tay lên cao đánh xuống đầu của cô.

Nhưng hắn vẫn kêu chậm, một gậy kia nháy mắt sẽ nện ở trên đầu của Ngọc Tình.

Đi ở phía trước, khóe miệng Ngọc Tình cong lên một độ cong hoàn hảo, sau lưng cô giống như có thêm một đôi mắt nữa, tại một giây cuối cùng cô nghiêng người tránh đi một gậy có khả năng lấy mạng người kia. Nhưng đây không phải là kết thúc, dám đánh lén Ngọc Tình cô nhất định phải trả giá đại giới! Chỉ thấy Ngọc Tình xoay người một cái, một cước đá vào tên tóc hồng, “ Bịch,” một tiếng, khuôn mặt hắn ta nháy mắt run rẩy lợi hại. Ống tuýp trong tay cũng nháy mắt rơi xuống đất.

Ngọc Tình thả người bay lên tiếp được ống tuýp, trở tay một cái đã đánh một gậy vào trên đùi tên tóc hồng.

“ A!” trúng một gậy, hắn lùi xuống hai bước sau đó té ngã, đôi mắt tràn đầy kinh hãi nhìn về phía Ngọc Tình.

Khuôn mặt Ngọc Tình vẫn như trước tràn đầy ý cười, từng bước từng bước đến gần tên tóc hồng. Theo mỗi bước chân càng ngày càng gần của cô, hắn theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, thân mình hơi nghiêng về phía sau.

“ Ai u.” Ngọc Tình nhìn bộ dáng sợ hãi của tên tóc hồng, tay phải nhẹ nhàng gõ tay trái, một đôi mắt to gắt gao nhìn hắn, đáy mắt lại là một mảnh im lặng, lạnh như mặt nước đóng băng.

“ Ha ha, hiện tại biết sợ?” Ngọc Tình ha ha cười, “ Ai cho ngươi đánh lén sau lưng ta?” Một gậy nữa lại rơi vào trên người tên tóc hồng.

Bị trúng một gậy nữa, thân thể hắn lại run rẩy một chút, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn cô bé với khuôn mặt đầy ý cười trước mặt mình, một cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong đáy lòng.

“ Ba.” Lại một gậy nữa đánh vào đùi của tên tóc hồng, Ngọc Tình nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng điệu thông thả mềm nhẹ, “ Không phải ta đã nói ngươi cút đi rồi hay sao, tại sao lại không nghe lời như vậy a?”

“ Ta, ta bây giờ cút a!” Nhìn thấy Ngọc Tình nở nụ cười, tên tóc hồng đột nhiên cảm thấy lạnh cả xương sống, giọng nói cũng có chút run run.

“ Ha ha.” Ngọc Tình cười cười gật đầu, lại tiếp một gậy đánh vào đùi hắn, “ Còn không mau cút đi!”

Từng giọt mồ hôi lớn từ đầu tên tóc hồng chảy xuống, hắn không dám nhìn vào Ngọc Tình, bây giờ, hắn chỉ muốn đứng dậy, Nhưng căn bản hắn đã không còn chút sức lực nào. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn cách quay đầu lại nhìn bọn tiểu đệ của mình mà hét lên: " Còn không mau lại đây đỡ ta đi!"

Bọn côn đồ cùng Chu Phong đứng xem đến ngây người, nghe tiếng hét của tên tóc hồng mới hồi phục lại tinh thần, bọn nhóc nhanh chân nâng tên tóc hồng lên rồi chạy trối chết. Chu Phong đứng ở một bên nhìn chằm chằm Ngọc Tình bằng một ánh mắt kì quái. Em họ của hắn đây sao, hắn giống như đột nhiên cảm thấy hắn không quen biết cô đâu!

Đứng ở một bên, Ngọc Tình lạnh lùng nhìn tên tóc hồng được đàn em của hắn nâng đi, khóe miệng như cũ là một nụ cười nhợt nhạt, trong mắt cũng là một mảnh lạnh như băng. Có thể nói tên tóc hồng rất may mắn, người hắn gặp hôm nay là Ngọc Tình năm bảy tuổi. Nếu người hắn gặp phải là Ngọc Tình trước khi trùng sinh, dám đánh lén cô, bảo đảm hắn không nhìn thấy nổi mặt trời ngày mai. Bây giờ, hắn cùng lắm chỉ bị gãy một chân mà thôi.

Không sao cả cười cười, Ngọc Tình đưa tay tùy ý ném ống tuýp xuống đất, xoay người tiếp tục về nhà. Chu Phong chầm chậm theo sau cô.

Hai người một trước một sau mà đi, không ai nói gì. Người đi phía trước còn đang suy nghĩ làm sao để tăng lên thực lực, hôm nay khi ra tay với tên tóc hồng, cô hiểu sâu sắc rằng thực lực là thứ vô cùng quan trọng. Thực lực ở đây không phải là đánh thắng người khác mà là chẳng những đánh người mà giết người ngươi vẫn như cũ bình yên vô sự!

Còn người đi sau lại không ngừng nghĩ đến biểu hiện của Ngọc Tình ngày hôm nay, càng nghĩ hắn càng cảm thấy kinh hãi, ánh mắt nhìn Ngọc Tình càng thêm quái dị.

Cuối cùng cũng đi tới cửa nhà của Ngọc Tình. Ngọc Tình không có ý tứ mời Chu Phong vào nhà ngồi, bản thân nâng bước vào nhà.

" Tiểu Tình." Chu Phong nhìn thấy Ngọc Tình đã muốn đi vào cửa, đột nhiên cảm thấy căng thẳng, đưa tay chụp lấy bả vai cô.

" A." Chu Phong còn chưa chạm vào bả vai Ngọc Tình, đã bị cô vật qua vai ngã trên mặt đất. Ngọc Tình nhìn Chu Phong bị mình vật ngã ra đất, khẽ cau mày, giọng nói lạnh như băng. " Từ nay về sau đừng có tự ý chạm vào ta từ phía sau lưng."

Nói xong không thèm nhìn vào Chu Phong đang nằm trên mặt đất, nghiêng người vào nhà.

" Tiểu Tình, chuyện ngày hôm nay..." Chu Phong cắn chặt rang cố gắng bò dậy, hôm nay hắn đã bị bọn côn đồ kia đánh, thân thể vốn đã rất đau, bây giờ lại bị quăng ngã khiến hắn cảm thấy mình không còn chịu đựng thêm được nữa. Hắn đứng lên, khuôn mặt trắng bệch, do dự mở miệng.

" Ta sẽ không nói lại với bất cứ ai!" Không chờ Chu Phong nói xong,Ngọc Tình đã lên tiếng: " Ta nghĩ ngươi biết bản thân phải làm gì."

Nói xong cũng không thèm đợi Chu Phong trả lời mình, nâng bước vào cửa.

Ngoài cửa, Chu Phong đứng ngây ngốc như trời trồng, một lát sau hắn thở dài, xoay người bỏ đi.

Ngọc Tình vừa vào cửa, nhìn một lượt những thứ tồn tại trong trí nhớ, cảm thấy có chút chua xót. Chạm vào từng dụng cụ trong nhà, khoé môi xuất hiện một nụ cười ấm áp.

Xoắn cao tay áo quét dọn nhà cửa từ trong ra ngoài một lượt sau đó mới trở về phòng mình.

Nằm ở chính giữa giường, thân thể cảm thấy có chút bủn rủn, Ngọc Tình giương mắt nhìn trần nhà đến xuất thần.

Kiếp trước, dị năng của cô đến năm 10 tuổi mới thức tỉnh, mà bây giờ cô chỉ mới có 7 tuổi, hiển nhiên sẽ không có dị năng. Hôm nay cô có thể đánh thắng tên tóc hồng là vì từng được huấn luyện. Mọi thứ đều đến từ bản năng được rèn luyện trong 20 năm.

Thật ra ngày hôm nay cô không được vui, lần đầu tiên có kẻ đánh lén cô mà vẫn còn sống rời đi. Chuyện này hết thảy là do thực lực! Ngọc Tình không phải là kẻ có tý năng lực sẽ tự mãn kiêu ngạo, ngược lại cô

là một người vô cùng thông minh! Cô hiểu rất rõ một điều, bây giờ cái gì cô cũng không có, nếu như giết chết tên tóc hồng đó, chắc chắn cô sẽ phải đền mạng!

Sống hai kiếp, Ngọc Tình lần đầu tiên nhận ra tầm quan trọng của quyền thế, cũng là lần đầu tiên khát vọng có được quyền thế, khát vọng chính mình có thể đứng ở đỉnh cao nhìn xuống nhân gian.

Cô bé 7 tuổi nắm chặt hai tay, không ngừng nhắc nhở bản thân mình nhất định phải trở nên cường đại! Nhất Định!

Không biết qua bao lâu, Ngọc Tình rốt cuộc mệt mỏi ngủ mất.

Ngọc Tình đang ngủ, à không, có lẽ phải nói cô đã đi đến một cái thế giới thần bí mới chính xác. Chỉ thấy trước mắt là một mảnh sương mù, chỉ có một mình cô đứng ở nơi này, cô chỉ có thể nhìn thấy những sự vật cách mình 5 dặm, xa hơn nữa chính là sương mù dày đặc.

" Đây là làm sao?" Hai hàng lông mi đẹp của Ngọc Tình nhẹ nhàng chớp chớp, nhiều năm qua đã rèn luyện cho cô thói quen bình tĩnh trước mọi chuyện. Chỉ thấy cô nâng bước đi về phía ranh giới của làn sương mù. Khi đi tới chỗ ranh giới ấy, cô nhìn sương mù như bức tường che kín hết mọi vật xung quanh, đưa tay chạm nhẹ vào.

Hết chương 4.

5. Chương 5: Quyết Tâm, Chợ Cây

Ngón tay Ngọc Tình nhẹ nhàng chạm vào màn chắn kia, không giống trong tưởng tượng đây chỉ là một tấm màng mỏng có thể dễ dàng zuyên qua mà là cứng rắn như mặt tường.

Nơi này là chỗ nào? Ta đang nằm mơ sao? Ngọc Tình lắc đầu, cô cũng không biết. Nhưng nếu đây không phải là mơ thì làm sao cô có thể xuất hiện ở nơi này? Nếu là mơ, tại sao cô lại thanh tỉnh đến vậy?

Lần đầu tiên Ngọc Tình cảm thấy bản thân mình không giải thích được một vấn đề.

Dạo hết một vòng quanh không gian thần bí này, thỉnh thoảng dùng tay sờ sờ " vách tường", cuối cùng, cô vẫn không nhận thấy có chỗ nào đặc biệt. Ngọc Tình nghĩ nếu đã là mơ thì cũng sẽ tỉnh lại đi? Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu, cô liền cảm thấy cảnh vật trước mắt thay đổi, trong tầm mắt không còn là sương mù vô tận mà chính là trần của phòng cô.

Hiện tượng này khiến cho Ngọc Tình có chút giật mình, lại một lần nữa nhắm mắt lại, ý niệm vừa động, cảnh tượng trước mắt lại biến đổi, là không gian đầy sương mù.

Lại đi ra từ không gian, nhìn trần nhà trước mắt. Ánh mắt Ngọc Tình chớp chớp, từ trên giường ngồi bật dậy, sờ soạng khắp người, trên dưới một lượt. Ở kiếp trước cô đã từng đọc qua một số tiểu thuyết huyền huyễn, chuyện xảy ra trên người cô hôm nay có chút giống với nội dung của những cuốn tiểu thuyết này.

Cuối cùng, tay Ngọc Tình dừng lại trước ngực, trên đó đang đeo một chiếc nhẫn màu xám tro. Ngọc Tình hít mạnh một hơi, đem chiếc nhẫn lấy xuống dưới.

Chiếc nhẫn này là lúc Ngọc Tình 5 tuổi được bà ngoại tặng, cô vẫn luôn đeo nó trên cổ, nếu hôm nay không xảy ra mấy cái chuyện như vậy chắc có lẽ cô sẽ không lấy nó xuống.

Chiếc nhẫn màu xám tro lẳng lặng nằm trên tay của Ngọc Tình, tản mát ra từng trận ánh sáng nhu hòa, giống như đang mỉm cười với cô. Ngọc Tình chớp mắt nhìn nó, đem nó từ trong chiếc dây chuyền, đèo vào ngón trỏ tay phải. Chỉ thấy chiếc nhẫn vốn to gấp hai lần ngón tay Ngọc Tình đột nhiên tản mát ra một tia sáng màu xám bạc chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng dính chặt vào ngón tay mảnh khảnh của cô.

Đến bây giờ, Ngọc Tình mới có thể chắc chắn rằng mọi chuyện kì lạ lúc nãy là do chiếc nhẫn này. Bất quá, cô tò mò một điều, tại sao chiếc nhẫn này ở kiếp trước theo cô lâu như vậy mà cô chưa từng đặt chân vào không gian kì bí kia? Chẳng lẽ đây là phúc lợi của việc trùng sinh hay sao?

Bất quá, phúc lợi này cũng quá yếu đi, mảnh không gian kia thoạt nhìn trống trơn như vậy thì có thể làm được gì? Chẳng lẽ dùng để đựng đồ vật này nọ?

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa sổ vang lên tiếng thắng xe đạp. Ngọc Tình nhoài người ra cửa sổ thì thấy ba của cô đã trở về.

Nhìn người đàn ông ngoài cửa sổ, tâm Ngọc Tình như có một dòng nước ấm. Kiếp trước, cô luôn luôn phiêu bạc bên ngoài, rất ít khi có cơ hội ở cạnh người nhà của mình. Nhưng mỗi lần cô trở về nhà, người đàn ông này đều sẽ cho cô cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Kiếp trước, bởi vì ông nội của cô mà ba mẹ cô phải ly hôn vào năm cô 11 tuổi. Lúc đó cô vì quá bận rộn với việc huấn luyện nên không chú ý đến tình huống trong nhà. Mà ba của cô vì lo cho cô nên không có tái hôn, một mình sống đơn độc trong căn nhà vắng.

Hồi tưởng lại mọi việc, đã lâu rồi không chảy nước mắt, ánh mắt cô cũng có chút ẩm ướt. Ngọc Tình hít vào một hơi dài, có lẽ một lần nữa sống lại, mọi chuyện có thể thay đổi, có thể cho ba ba của cô có được một cuộc sống hạnh phúc.

Đem giọt nước mắt trong hốc mắt nuốt ngược trở lại, Ngọc Tình đi ra khỏi phòng, chào đón nam nhân đã trở về.

Hắn cũng là một người cao lớn, bộ dạng soái khí mười phần, là loại người thực giản dị. Bởi vì lâu năm đi làm bên ngoài nên làn da có chút ngâm đen, nhưng trong mắt của Ngọc Tình, ba ba như vậy mới đáng yêu a.

" Tiểu Tình, sao con lại đứng ở cửa? Mẹ con không phải đã nói con bị bệnh sao? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Ngọc An Tình nhì thấy Ngọc Tình đứng ở trước cửa, vội vàng tiến lên hỏi. Ngày hôm qua vì phải tang ca nên hắn không có thời gian đi thăm con gái, nhưng trong long cũng rất lo lắng, bây giờ nhìn thấy con gái yêu hoàn hảo đứng ở chỗ này, tâm tình đè nén rốt cuộc cũng thả xuống.

" Ba, con không sao." Ngọc Tình nở một nụ cười, không phải là loại cười nhợt nhạt thương bắt tại bên môi mà là một nụ cười phát ra từ nội tâm, hai mắt to của cô cũng loan lên, kéo tay của Ngọc An Quân qua, hai cha con họ cùng nhau đi vào nhà. " Ba đã ăn cơm chưa? Hôm nay để con nấu cơm cho ba ăn có được hay không?"

Ngọc An Quân nghe con gái nói như vậy, phốc một cái cười ra tiếng, đưa tay nhu nhẹ mái tóc của Ngọc TÌnh, " Con nha, biết làm cái gì. Vẫn là để cho ba nấu cơm đi. Con không thoải mái thì cứ về phòng nghỉ ngơi đi."

Nghe cha mình nói như vậy, Ngọc Tình chỉ còn biết gật đầu, ngồi ở một bên xem cha mình bận rộn.

Chỉ chốc lát sau, Lý Nguyệt cũng trở về. Một nhà ba người vây quanh bàn ăn cùng nhau ăn bữa tối ấm áp.

Ngọc Tình nhìn cha mẹ như vậy, trong long âm thầm hạ quyết tâm, nhất định cô sẽ không để cho chuyện của kiếp trước lập lại một lần nữa!"

Đêm hôm nay Ngọc Tình lại đi vào không gian thần bí đó, thăm dò hết một lượt cũng chỉ thấy không gian này ngoại trừ mặt cỏ thì cái gì cũng không có.

Một đêm ngủ ngon, khi Ngọc Tình thức dậy thì cha mẹ cô đã đi làm. Hôm nay là chủ nhật, Ngọc Tình ăn xong buổi sáng liền quyết định đi ra chợ cây ở phụ cận dạo xem.

Kiếp trước, tuy mới nhìn qua thì Ngọc Tình lạnh như băng, trừ bỏ súng đạn thì cái gì cũng không thích. Nhưng chỉ có những người thân cận với cô mới biết được, Ngọc Tình rất thích hoa cỏ.

Từ trong nha đi ra, một đường tiêu sái đi đến chợ cây ở gần nhà, Ngọc Tình dự tính sẽ mua hai chậu hoa đẹp một chút đặt trong nhà.

Bước vào chợ cây, Ngọc Tình tùy ỳ nhìn xung quanh, những chậu cây bày bán ở nơi này đều rất bình thường, chính là mầy loại cây như cây phát tài, quân tử lan,... mà người khác hay trồng trong nhà.

Ngọc Tình lắc đầu, mấy loại cây đó cô cũng không thích. Đang suy nghĩ, chiếc nhẫn trên tay tự dưng dao động khiến cô cảm thấy nao nao, cúi đầu nhìn đi qua.

Hết chương 5.

6. Chương 6: Dao Động, Hạt Giống Màu Xám Kỳ Quái

Ngọc tình ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy phía bên tay phải của cô là một sạp hàng nhỏ, người bày bán là một phụ nữ trung niên, bà ta đang cúi đầu sửa soạng móng tay của mình. Nhìn thấy Ngọc Tình đi tới cũng chỉ nâng mắt nhìn thoáng qua.

Ngọc Tình không hề để ý đến việc đó, cúi đầu nhìn một lượt những chậu cây trong quầy hàng. Chậu hoa lan nhỏ, quân tử lan, kim kết, hoa cúc, hoa nhài,... Những loại hoa đó đều thật bình thường, nhưng chiếc nhẫn ở ngón trỏ của cô vẫn không ngừng dao động, giống như muốn chỉ cho cô cái gì đó. Kiên nhẫn một lần nữa nhìn hết một lượt, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở một hạt giống màu xám.

Đưa tay cầm nó lên, hạt giống này so với những hạt giống bình thường thì có lớn hơn một chút, nhưng mà nhìn kỹ cũng không có điều gì khác thường. Hạt giống nằm ở trong tay, chiếc nhẫn rung động càng thêm rõ ràng. Ngọc Tình thấy vậy không nói gì đem hạt giống bỏ lại chỗ cũ, hạt giống vừa rời khỏi tay, chiếc nhẫn dường như rất bất mãn, dao động lớn hơn nữa.

“ Thành thật một chút!” Rơi vào đường cùng, Ngọc Tình chỉ có thể ở trong lòng hô một tiếng, chiếc nhẫn giống như bị ủy khuất, thu liễm lại.

“ Bà chủ, chậu kim kết này bán như thế nào?” Nhìn Ngọc Tình thực sự giống như chọn lựa thật lâu, ngẩng đầu chỉ vào chậu kim kết hỏi.

“ Năm đồng.” Người bán hàng còn không thèm nâng đầu dậy mà trả lời.

“ Nga.” Ngọc Tình gật đầu, “ Vậy còn chậu quân tử lan này thì sao?”

“ Giống như vậy!” Cuối cùng chủ sạp cũng sơn tốt chiếc móng tay cuối cùng, vươn tay trái mình lên tinh tế đánh giá.

“ Bà chủ, hoa của bà có chút mắc a.” Ngọc Tình tựa hồ thực lo lắng, ngẩng đầu nhìn bà chủ sạp hàng, nhíu mày nói, “ Nếu không, con mua hai chậu hoa này của bà, bà đưa cho con mấy hạt giống màu xám này đi.”

Bà ta bây giờ mới ngẩng đầu, nhìn kỹ Ngọc Tình rồi lại nhìn mấy hạt giống kia, gật đầu thống khoái nói “ Được.” Vốn là bà ta nhìn thấy Ngọc Tình là một cô gái nhỏ liền nâng giá cao hơn một chút, mấy cái hạt đó chỉ là hạt giống của hoa thường mà thôi, việc mua bán lần này chỉ lời chứ không lỗ.

Nhìn thấy chủ sạp đồng ý, Ngọc Tình liền nâng tay cầm lấy mấy hạt giống kia, trong đó có cả hạt giống màu xám kia. Trả tiền xong, Ngọc Tình ôm hai chậu hoa đứng dậy, dự tính sẽ đi dạo thêm một chút nữa. Về phần hạt giống màu xám kia, cô đã vụng trộm bỏ nó vào không gian. Cô cũng có dự tính bỏ luôn hai chậu hoa vào nhưng mà hai chậu hoa này không nhỏ, cô sợ có người nhìn thấy thì có điểm phiền toái, vì vậy chỉ còn cách ôm vào trong ngực.

Ngọc Tình nhàn nhã mà đi, nhìn thấy ở đằng trước đang đứng không ít người, cô khẽ nhíu mày, nâng bước định đi qua. Cô rất chán ghét vào góp vui với người khác, càng nhiều người thị thị phi càng nhiều. Nhưng vào lúc này, bên trong đám người vang ra một câu “ Ngũ hỏa liên” khiến cho cô có hứng thú.

Ngũ hỏa liên là một loại hoa có giá trị xa xỉ a, làm thế nào có thể xuất hiện ở mấy cái chợ trời như thế này? Bởi vì hứng thú nên Ngọc Tình không ngại phiền toái, vụ việc náo nhiệt này có thể xem.

Chen vào khe hở giữa đám người đang đứng, Ngọc Tình đi vào bên trong, cúi đầu nhìn cây ngũ hỏa liên trong truyền thuyết kia. Chỉ thấy một cây hoa màu tím, trên đỉnh của cây hoa có là màu vàng nâu, chính giữa là một đóa hoa đang nở. Nhìn thoáng qua thực sự có chút giống như ngũ hỏa liên. Thật sự là rất giống nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy nó không phải là ngũ hỏa liên thật.

Bĩu môi, Ngọc Tình nhìn về phía người định mua cây hoa này. Đó là một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi, mặc trên người một bộ đồ hưu nhàn lại làm cho cô nhìn thấy có vài phần quý khí, bên người ông ta còn có một người thanh niên trẻ tuổi, thoạt nhìn giống như là cùng đến đây với ông ta.

“ Trần lão, con thấy đây thật sự đúng là ngũ hỏa liên rồi, người xem, nó so với những gì trong sách viết giống nhau như đúc.” Hắn ở một bên nhìn cây hoa, ngẩng đầu nhìn về phía người được gọi là Trần lão, vẻ mặt tỏ ra không cam lòng.

“ Tiểu Lưu a, con xem, màu sắc của bông hoa này có chút ảm đạm. Hơn nữa nhìn có vẻ rất giống với ngũ hỏa liên nhưng khi nhìn kỹ hơn thì sẽ có sự khác biệt.” Từ người Trần lão tản ra một loại hơi thở thật ôn hòa, ông kiên nhẫn giảng giải cho người trẻ tuổi ở bên cạnh.

Ngọc Tình nhìn một chút, không thấy có cái gì thú vị, ôm hai chậu hoa xoay người trở về nhà.

Về đến nhà, đặt hai chậu hoa ở nơi thích hợp, tưới cho bọn nó một chút nước xong liền trở về phòng. Cô vẫn còn nhớ đến hạt giống màu xám kia đâu.

Vừa tiến vào không gian, Ngọc Tình liền cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, hình như diện tích của không gian này lớn thêm một chút thì phải? Đảo mắt nhìn quanh một lần, cũng không có truy cứu nữa, bởi vì cô phát hiện ra một chuyện càng làm cho cô giật mình hơn.

Chỉ thấy trên mặt đất vốn trống trải có một cái cây mọc lên. Ngọc Tình cẩn thận đánh giá cái cây nọ, nhưng bởi vì nó còn nhỏ nên tạm thời không biết chính xác nó là cây gì cả.

Nhưng làm sao nó lại đột nhiên xuất hiện ở trong này được? Chẳng lẽ nó có liên quan đến hạt giống mà cô đã ném vào hôm nay? Ngọc Tình không hiểu lắm, vì thế cô đem mấy hạt giống đã mua về hôm nay cũng ném xuống không gian, thử xem có giống như những gì cô đoán hay không.

Từ không gian đi ra ngoài thì cũng đã là buổi chiều. Ngọc Tình nhìn sắc trời, ba mẹ cô cũng sắp trở về, suy nghĩ hẳn là nên nấu cơm rồi. Gia đình của Ngọc Tình ở phương bắc cho nên thứ thường ăn nhất chin là mỳ. Hôm nay Lý Nguyệt đã chuẩn bị mỳ rồi cho nên Ngọc Tình chỉ cần hấp bánh bao là xong.

“ Tiểu Tình, ba mẹ con đã trở về chưa?” Vừa mới bỏ bánh bao vào nooid hấp, Ngọc Tình đã nghe thấy có tiếng người ồn ào ngoài sân.

Đi ra khỏi phòng bếp, nhì thấy người đến, trong mắt Ngọc Tình lóe qua một chút chán ghét, “ Ông nội, có việc gì sao?” Người đến đúng là ông nội của cô- Chu Toàn.

Chu Toàn cùng vợ của lão vô cùng khinh thường gia đình của Ngọc Tình, nhìn thấy ba mẹ cô không có tương lai, không ít lần khi dễ bọn họ. Mà kiếp trước cha mẹ Ngọc Tình ly hôn thì công lao của đôi vợ chồng già này không hề nhỏ đâu.

Nhìn Chu Toàn nghênh ngang tiêu sái bước vào nhà như đây chính là nhà của ông ta vậy, lông mày của Ngọc Tình có chút nhăn lại, nụ cười ở khóe môi lạnh thêm một chút.

Hy vọng lão không đến đây để gây sự, nếu không đừng trách cô không khách khí! Kiếp này, kẻ nào dám khi dễ người thân của Ngọc Tình cô thì trước tiên phải hỏi xem cô có đồng ý hay không!

Hết chương 6.

Lời editor: lăn lộn nhào đến ôm chân của những người đi qua đây, làm ơn cho biết ý kiến của mấy người đi mà, một mình tui cô đơn ở nơi này rất buồn a. hiu hiu hiu, gió thổi thật tiêu điều a, có ai làm ơn làm phúc mua cho cô bé tội nghiệp này một quả like hay một quả comment nào không? ở nhà của tui còn có một câu chuyện dài loằng ngoằng phải hoàn thành a, nếu không có ai mua hộ tui thì đêm nay tui không dám về nhà đâu. Hic tuyết rơi rồi, trên người của tui chỉ còn có mấy like và mấy đồng comment lẻ thôi làm sao đủ tiền bắt xe bus về đây? Lạnh quá, mấy nhà bên cạnh đã lên đèn ăn tối hết rồi, tui đói quá, không chịu nổi nữa rồi, bà ngoại đang đến đón tui thì phải…

7. Chương 7: Ông Nội Như Thế, Con Gái Trưởng Thành

Chu Toàn đi vào nhà, đôi mắt nhỏ nhìn một vòng xung quanh giống như muốn tìm một núi vàng từ trong nhà của Ngọc Tình. Ngọc Tình đi ở phía sau ông ta, rót một ly nước đặt lên bàn, hai mắt to nhìn chằm chằm vào Chu Toàn.

Đi hết một vòng quanh nhà, lúc này Chu Toàn mới ngồi xuống. Lão cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm sau đó lại phốc một tiếng phun ra ngoài.

Đem ly nước đặt mạnh lên bàn, đôi mắt nhỏ của lão tỏ ra vẻ bất mãn nhìn Ngọc Tình, giọng nói cũng không tốt, “ Mày chỉ cho tao uống nước này thôi sao, ngay cả một ấm trà cũng không pha!”

Ngọc Tình thấy vậy đáy mắt càng thêm lạnh lùng, không mặn không nhạt đáp lại. " Ông nội, nếu muốn uống trà thì ông nên đến nhà cô hai đi." Nói xong cũng ngồi xuống, tự rót cho mình một ly nước, một ngụm một ngụm uống.

Chu Toàn bị đứa cháu gái nói đến không còn mặt mũi, than thở một câu rồi ngồi xuống uống ly nước lúc nãy.

Dĩ nhiên Ngọc Tình nghe được Chu Toàn nói điều gì, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, lạnh như băng mà vô tình. Ánh mắt nhìn về phía Chu Toàn lại càng thêm khinh thường. Nghèo kiết hủ lậu? Ha ha, nếu nhà cô là nghèo kiết hủ lậu, vậy lão ta là người như thế nào? Hắn cũng chỉ là một tên chỉ biết bóc lột con mình mà thôi!

Bánh bao còn chưa hấp chín thì Lý Nguyệt đã trở về. Mới vừa bước vào nhà đã thấy ba chồng mình ngồi đó, chân mày Lý Nguyệt hơi nhíu lại, " Ba, hôm nay thế nào lại rảnh rỗi đến đây?"

Chu Toàn đã sớm nhìn thấy Lý Nguyệt trở về, sau khi nghe thấy câu hỏi cho có lệ như vậy, đôi mắt nhỏ của lão cao thấp đánh giá Lý Nguyệt, hai mắt giống như mũi dao bén nhọn nhìn cô, " Như thế nào? Cô không chào đón tôi đến đây à?"

Lý Nguyệt là một người có tính cách khá mạnh mẽ, từ khi gả đến Ngọc gia đến bây giờ cũng bị cha mẹ chồng ức hiếp không ít lần. Tuy thực sự rất chán ghét họ, cô cũng không có làm ra hành động gì vượt mức, vì thế cô mở miệng nói: " Con không hề có ý đó. Chính là…"

" Chỉ là vì cái gì? Lý Nguyệt, mày dám ăn nói như thế với cha chồng mình hay sao? Ngọc gia tao có đứa con dâu như mày thật là bất hạnh mà!" Lý Nguyệt còn chưa nói xong thì lão đã ngắt lời, lời nói ra cực kì khó nghe.

Lý Nguyệt nghe xong tái mặt, đang muốn phản bác lại thì đã thấy Ngọc Tình chậm rãi đứng lên, một đôi mắt đen chằm chằm nhìn vào Chu Toàn, sâu trong đáy mắt là một mảnh băng lạnh bén nhọn. Chu Toàn bị ánh mắt như vậy nhìn đến hoảng sợ, nhưng ngay sau đó lão đã bình tĩnh lại, ưỡn ngực, trừng mắt nhìn Lý Nguyệt.

" Mày đều là dạy dỗ đứa nhỏ như vậy? Mày nói xem, nó có phải là cháu của tao thật hay không?!"

" Ha ha." Ngọc Tình nhìn Chu Toàn nhẹ nhàng nở nụ cười. Nghe thấy tiếng cười của cô, Chu Toàn cảm thấy lông tóc trên người đều dựng đứng.

" Ông nội, ông tới đây là để gây sự?" Trên người Ngọc Tình không ngừng tản ra hơi thở lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào mặt lão. Tựa hồ chỉ cần lão dám nói đúng thôi, cô sẽ cho lão đẹp mặt.

Chu Toàn ho khan một tiếng, nhìn Lý Nguyệt, giống như mọi chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh, vẻ mặt hợp tình hợp lí mở miệng. " Mẹ của chúng mày bệnh cũ lại tái phát, nhà của bọn mày đưa đây một ít tiền để lo cho bà ấy. "

Nghe vậy, Lý Nguyệt nhíu chặt mày lại, hoàn cảnh gia đình mình như thế nào chỉ có cô hiểu rõ ràng nhất. Số tiền mà cô cùng Ngọc An Quân kiếm được cũng chỉ đủ trang trải cho cuộc sống hằng ngày mà thôi, lần này Chu Toàn đến đòi thì lấy đâu ra tiền cho ông ta. Lý Nguyệt luôn là người không có suy nghĩ sâu xa, nghĩ cái gì liền nói cái đó, " Trong nhà không có tiền, ba đi mượn nhà cô chú bên đó* đi."

*ở đây là chỉ những người con khác của Chu Toàn.

Lý Nguyệt vừa mới nói xong, Chu Toàn đã đứng dậy, đôi mắt lộ rõ vẻ ác độc, " Mày vừa nói cái gì, tao thảo*%#*%#*%#*" (chỗ này chắc là câu chửi tục của lão ta á, đại loại như thảo nê mã, tui là tui thích thêm mấy cái sao thăng kia vào cho nó màu mè chứ thực ra chỗ đó là mấy dấu chấm thôi). Nói xong lão ta liền xoắn tay áo, nâng tay chuẩn bị động thủ.

Nhìn thấy thế, Ngọc Tình nhanh chóng chạy lên che ở trước mặt của Lý Nguyệt, vươn tay bắt lấy cổ tay của lão ta, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: " Ông nội, ông đúng là gừng càng già càng cay a. Nhiều năm như thế mà khí lực của ông vẫn còn lớn như vậy!

Nói xong, trên tay hơi dùng sức đem Chu Toàn đẩy ra bên ngoài, lão ta lui lại mấy bước mới ổn định lại thân thể, " Mày, mày con nhỏ này…" Lão vừa thở hổn hển vừa mắng Ngọc Tình.

Ngọc Tình chậm rãi bước lên, ngẩng đầu nhìn lão ta, hai mắt lộ vẻ sắc bén như dao, " Con như thế nào?"

" Thực không giáo dưỡng!" Chu Toàn tức giận nâng tay đánh Ngọc Tình nhưng đã bị cô nhanh chống bắt lấy cổ tay.

Ngón tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô nắm chặt lấy cổ tay Chu Toàn, Ngọc Tình cười trào phúng nhìn lão, " Người ta thường nói "thượng bất chính hạ tắc loạn", theo con thấy trên người của ông nội cũng không hề dính dáng đến hai chữ giáo dưỡng!"

Nói xong, bàn tay càng thêm siết chặt, sức lực lớn hơn nữa, Ngọc Tình rõ ràng nghe thấy được Chu Toàn hút một ngụm khí lạnh. Vừa lòng câu câu khóe môi: "Bà nội bị bệnh, chú bác ở nhà không có đủ tiền hay sao? Tại sao mỗi lần bà nội bị bệnh lại là gia đình con bỏ tiền ra? Ông nội có đủ tiền uống trà nhưng lại không đủ tiền khám bệnh cho bà nội?"

Từ trước đến giờ cách làm người của Ngọc Tình đều là nhân kính ta một thước ta kính nhân một trượng.. Mà hạng người chuyên bắt nạt kẻ khác như Chu Toàn là loại người cô ghét nhất. Lão chưa bao giờ dám đến nhà của chú, bác của cô khóc lóc, vì vậy lão liền đi đến khi dễ gia đình cô, tạo ra không biết bao nhiêu lí do để moi tiền cha mẹ cô. Nhìn thấy cuộc sống của con mình không tốt cũng không biết thông cảm cho nó, lại giống như một tên Chu Bát Bì* ra sức mà ức hiếp bóc lột nó. Mỗi lần đến nhà cô, không phải đánh chính là chửi, lời nói muốn bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe, không có một chút tự giác của bậc bề trên.

*: aka google nhé mấy chế

" Ông nội, con nghĩ ông nên về nhà thì hơn. Kẻo bà nội còn chưa hết bệnh thì ông lại phát bệnh a!" Ngọc Tình nói xong, trên tay càng thêm dùng sức. Lời nói ra đã có chút ý tứ uy hiếp ẩn bên trong.

Khuôn mặt già nua của Chu Toàn lúc đỏ lúc trắng, trên cổ tay đã đau đến mức chết lặng, lão hút vào một ngụm khí lạnh, nhìn đứa cháu nội xa lạ ở trước mặt, cuối cùng không cam lòng cắn rang nói: " Mày buông tay ra, tao đi!"

Ngọc Tình đem vẻ mặt của Chu Toàn thu hết vào mắt, cười lạnh một tiếng thả tay của lão ra. Chu Toàn hừ lạnh một tiếng, nhanh chống bước về phía cửa, khi đi đến cổng nhà thì vừa vặn thấy được Chu An Quân vừa đi làm về.

Lão cười lạnh liếc Ngọc An Quân một cái, " Mày cưới một con vợ thật tốt, sinh ra được một đứa con gái cũng thật tốt! Phi!" Nói xong nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Ngọc An Quân tự dưng bị mắng, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đem xe đạp dựng ở ngoài sân, đi vào nhà.

Trong phòng, Lý Nguyệt không nói nên lời ngồi ở một bên nhìn Ngọc Tình, biểu hiện của con gái hôm nay làm cô cảm thấy ngoài ý muốn, cũng có chút bất an. " Tiểu Tình…"

" Mẹ, người cứ yên tâm đi, có con ở đây, con sẽ không cho ba mẹ chịu ủy khuất nữa." Ngọc Tình cười nhẹ, Nụ cười này giống như hoa nở mùa xuân, cô đi đến nắm lấy tay ba mẹ mình, nhẹ nhàng mở miệng.

Lý Nguyệt nghe con gái nói như vậy, trong lòng liền an tâm, hốc mắt đỏ lên, hít một hơi thật sâu, ồm ồm đáp ứng, " Ân."

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng Ngọc An Quân nghe thấy con gái nói như vậy cũng hiểu được đại khái, hắn thở dài, đưa tay xoa nhẹ đầu Ngọc tình, trong lòng một trận vui mừng, con gái trưởng thành.

Hết Chương 7.

8. Chương 8: Đi Học, Ăn Luôn Cả Giáo Dưỡng

Buổi tối khi đi ngủ, Ngọc Tình lại vào trong không gian. Khi mới tiến vào, cô rõ ràng cảm nhận được tầm nhìn trở nên rộng hơn, giống như không gian thật sự đã lớn hơn một chút.

Đè xuống lòng hiếu kỳ, Không Tình nhấc chân dạo hết một vòng không gian, xác định so với lần đầu tiên vào đây thì có chút lớn hơn.

Nhìn quanh toàn bộ không gian, cuối cùng Ngọc Tình dừng lại ở gốc cây mộc lên từ hạt giống màu xám. Chẳng lẽ bởi vì nó? Cô vẫn còn nhớ rõ chuyện lần trước ở chợ cây kia, chiếc nhẫn trên tay cô đã dao động.

Chậm rãi tiến lên, Ngọc Tình phát hiện mấy loại hạt giống quăng trong này cũng đều đã mọc lên, có mấy cái lá nhỏ, mà cái cây từ hạt giống màu xám kia thì cũng đã cao lên không ít.

Cái không gian này cũng quá lợi hại đi, chỉ cần đem hạt giống quăng vào cũng có thể sinh trưởng? Hơn nữa không gian này còn có khả năng biến lớn? Người lạnh lùng như Ngọc Tình cũng có lúc cảm thấy vô cùng tò mò như thế này.

Ngọc Tình đứng dậy, hai mắt nhìn không gian trống trơn, cô cảm giác rằng mảnh không gian này trở nên thần kì như vậy là có liên quan đến mấy loại thực vật. Nếu như vậy, cô có thể nghiệm chứng thử xem gieo trồng một ít hoa cỏ có thể làm cho không gian lớn hơn, vừa vặn cũng khiến cho nơi đây có thêm chút sinh khí.

Sau khi hạ quyết tâm, Ngọc Tình ngay tại chỗ nằm ở bên trong không gian. Cô phát hiện một điều, khi ở bên trong không gian thì toàn bộ thân thể cô vô cùng thoải mái, nhất là tinh thần lực đang có dấu hiệu thức tỉnh.

Kiếp trước, dị năng của cô phải đến năm 10 tuổi mới thức tỉnh, bây giờ cô chỉ mới bảy tuổi mà tinh thần lực đã có một chút thức tỉnh, vì vậy cô đem tất cả công lao đều tính cho không gian. Cho nên cô quyết định từ đây về sau, khi có cơ hội cô đều sẽ ngủ ở không gian.

“““““ta là phân cách tuyến đi học siêu cấp dễ thương đây “““““

Sáu tuổi thì Ngọc Tình đã bắt đầu đi học, hiện tại thì cô đã học lớp 2. Từ sáng sớm Ngọc Tình đã sửa soạng tốt mang cặp sách đến trường.

Trên đường đến trường, Ngọc Tình nhìn thành phố yên bình nhưng không được phồn vinh, một lần nữa cảm thấy có lẽ trùng sinh một lần cũng thực không sai. Tối thiểu, kiếp này đây cô có thể làm những chuyện mà mình muốn, có thể tùy ý, có thể bảo vệ những người thân yêu của mình.

Trường học của Ngọc Tình cũng không xa nhà lắm, đi bộ khoảng 15 phút thì cô đã tới trường. Đứng trước cổng trường, Ngọc Tình nhìn vào bảng hiệu “ Trường tiểu học số hai”, khóe miệng chậm rãi cong lên.

“ Ai, Ngọc Tình.” Đột nhiên một tiếng nói truyền đến từ phía sau lưng Ngọc Tình, bàn tay của người tới đặt trên vai cô. Ngọc Tình theo bản năng xoay người lại, tay trái túm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình, tay phải gắt gao chế trụ cổ của người tới.

“ Khụ Khụ.”An Tiểu Mễ bị dọa đến hoảng sợ, bàn tay trên cổ ngăn chặn hô hấp của cô bé, trong nháy mắt, khuôn mạt nhỏ nhắn đỏ lên.

Ngọc Tình nhìn lại, chỉ thấy một cô bé nhu nhu nhược nhược, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt to ngập nước nhìn mình.

Ngọc Tình buông tay phải, nghi hoặc chợt lóe qua trong ánh mắt, thanh âm chậm chạp mà xa cách, “ Ngượng ngùng, về sau không cần ở phía sau chạm vào ta một lần nữa.”

“ Khụ khụ.” An Tiểu Mễ sau khi buông tay ra, định nói gì đó, nhưng chỉ vừ mới hé miệng liền ho lên. Qua một hồi lâu sau, cô bé mới đứng thẳng người lên được, nhìn Ngọc Tình, một đôi mắt to đều tràn đầy ai oán, “ Ngọc Tình, bạn bị sao vậy a, làm mình sợ muốn chết.”

Bây giờ Ngọc Tình mới nhớ ra cô bé này là ai. Kiếp trước khi cô chưa vào Cục quốc an thì cũng chỉ là một cô bé bình thường, có chút yếu đuối lại sợ phiền phức. Mà cô bé tên An Tiểu Mễ trước mặt này chính là bạn tốt nhất của cô.

Nhưng sau khi cô vào Cục quốc an cũng không có liên lạc với cô bé nữa. Một đời trước, cô giống như không hề có bạn bè gì, cô vì quốc gia kính dâng cả tuổi thanh xuân của mình, bây giờ nghĩ lại càng cảm thấy châm chọc. Nghĩ như vậy, ánh mắt Ngọc Tình nhìn An Tiểu Mễ lại nhiều hơn một tia thân cận.

“ Ngọc Tình?” Thấy cô ngây người, An Tiểu Mễ không dám chạm vào người cô nữa, chỉ đưa tay quơ quơ trước mắt của Ngọc Tình.

“ Ha ha, tiểu Mễ, chuyện vừa rồi thật xin lỗi cậu a. Đấy chỉ là động tác theo bản năng mà thôi. Sau này đừng giống như vậy đột ngột xuất hiện sau lưng của mình như vậy nữa.” Ngọc Tình lấy lại tinh thần, cười cười nói.

“ Người ta không phải là muốn tạo bất ngờ với cậu sao.” An Tiểu Mễ than thở một câu, đưa tay nắm lấy cánh tay của Ngọc Tình, “ Đi nhanh thôi, sắp trễ học rồi đấy.”

Ngọc Tình cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, theo bản năng muốn tránh ra, nhưng một lát sau lại thả lỏng, mặc kệ An Tiểu Mễ kéo tay cô đi vào sân trường.

Hai người một đường đi tới lớp, An Tiểu Mễ líu ríu kể cho cô nghe về những điều thú vị vào cuối tuần, Ngọc Tình mỉm cười nghe chứ không chen vào.

“ Ai u, Ngọc Tình hôm nay cũng đi học a, tao nghĩ nhà mày không trả nổi học phí nên bị đuổi học rồi chứ.” Hai người vừa bước vào lớp, bạn học trong lớp đều quay đầu lại nhìn. Còn có người lên tiếng trào phúng.

“ Cậu…..” An Tiểu Mễ nghe xong liền cảm thấy tức giận, định mở miệng nói lại nhưng đã bị Ngọc Tình giữ lại. “ Ngọc Tình!” An Tiểu Mễ nhíu mày nhìn Ngọc Tình, có chút sinh khí. Mỗi lần đều như vậy, bị người ta khi dễ cũng không cãi lại.

Ngọc Tình nhìn An Tiểu Mễ cười trấn an, giương mắt nhìn qua, ánh mắt sắc bén nhìn con bé vừa nói chuyện. Khóe môi cô lại gợi lên, nếu cô nhớ không nhầm thì khi học tểu học, người bắt nạt cô nhất chính là nó.

“ Tôi không có tiền đóng học phí, nghỉ học hay không nghỉ học vẫn không cần cậu quan tâm, nhưng thật ra là cậu a…” Ngọc Tình chậm rãi tiến lên, cúi đầu nhìn nó, “ Giáo dưỡng của cậu cũng bị cậu ăn luôn hay sao?”

An Tiểu Mễ đứng ở phía sau Ngọc Tình, nghe cô nói như vậy phốc xuy một tiếng bật cười. Con bé vừa mới câm chọc gia đình Ngọc Tình nghèo là kẻ trong nhà thập phần giàu có, mà di chứng của việc có nhiều tiền chính là thân thể tròn vo của nó, Ngọc Tình nói như vậy thật đúng là độc!

Ngọc Tình nói xong cũng không thèm nhìn Nhạc Nhân, thẳng người đứng dậy nhìn quanh lớp học, tự mình đi về bàn học của mình.

“ Mày, Ngọc Tình, mày vừa nói cái gì?!” Đến khi Ngọc Tình đi về chỗ ngồi của mình thì Nhạc Nhân mới có phản ứng với những lời vừa nãy của cô, tức giận đứng dậy dậm chân trừng Ngọc Tình, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng.

Ngọc Tình chậm rãi ngồi xuống, mắt cũng không thèm nâng, mở miệng nói, “ Cậu vẫn nên kiềm chế lại đi, cẩn thận đồng học ở lầu dưới tưởng có động đất.”

An Tiểu Mễ đi đến cái bàn ở sau Ngọc Tình ngồi xuống, cười ha ha nói, “ Đúng vậy, Nhạc Nhân, giáo dưỡng của cậu cũng đều bị cậu ăn đến no rồi.”

“ Mày, bọn mày…..” Nhạc Nhân luôn ăn hiếp Ngọc Tình, lại không nghĩ rằng hôm nay Ngọc Tình sẽ cãi lại. Nó đứng ở tại chỗ, không biết làm cái gì cho tốt.

Ngọc Tình không hề để ý đến Nhạc Nhân, cúi đầu lấy sách vở ra, mới học lớp hai đã đanh đá như vậy, thật không biết lớn lên sẽ ra sao nữa.

Đương nhiên chuyện đó cũng không liên quan gì đến cô, Ngọc Tình chậm rì rì đem sách vở đặt lên bàn, quay đầu lại thì thấy cậu bé ngồi cùng bàn tò mò nhìn mình chằm chằm.

Hết chương 8.

9. Chương 9: Nhặt Được Bảo Bối, Đừng Hoài Nghi Những Gì Ta Nói

“ Này, ngồi cùng bàn, sao hôm nay cậu lại mạnh mẽ như vậy?” Cùng bàn với Ngọc Tình là một tiểu chính thái vô cùng đáng yêu, giờ phút này cậu bé chính là híp đôi mắt hoa đào nhìn cô.

Ngọc Tình lướt nhìn cậu một cái, thản nhiên nói, “ Bình thường tôi không mạnh mẽ hay sao?”

Ngọc Tình vừa nói xong, Phong Mặc Trần liền sửng sốt, biểu tình chính là bị dọa rồi, cậu như thế nào không có phát hiện ra ngồi cùng bàn còn có tiềm chất cười lạnh đâu?

" Này….này…." Phong Mặc Trần này nửa ngày cũng không nói được cái gì, Ngọc Tình cảm thấy có chút buồn cười, bình thường cô thật yếu đuối sao?

Được rồi, kỳ thật trước khi vào Cục quốc an Ngọc Tình luôn là một người thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cho tới bây giờ đều là nhường nhịn, cũng rất nhát gan, yếu đuối. Cho nên biểu hiện hôm nay của cô đã làm cho Phong Mặc Trần kinh ngạc.

Phong Mặc Trần vốn đang nghĩ cùng với Ngọc Tình nói chuyện một chút, nhưng giáo viên đã vào lớp mất rồi. Tiết đầu hôm nay là Ngữ văn, tiết ngữ văn năm lớp hai kì thật chỉ là mấy tiết đọc bài, sợ bọn nhỏ lạ mặt chữ mà thôi. Tiết học này, Ngọc Tình ngủ.

Không phải chỉ có một tiết này, cả mấy tiết sau nữa Ngọc Tình cũng ở trạng thái ngủ mà trôi qua, mấy phép tính cộng trừ nhân chia đơn giản, 26 chữ cái tiếng Anh, mấy thứ đó còn phải học sao? Ngọc Tình cảm thấy mình đang lãng phí sinh mệnh ở đây.

Buổi học kết thúc thì Ngọc Tình cũng ngủ no luôn rồi. Vì vậy vừa mới tan học, cô lập tức đứng lên, cầm cặp đi ra ngoài.

Tốc độ kia mau đến mức làm cho Phong Mặc Trần trợn mắt há mồm, này…này… cùng bàn đúng là đã thay đổi rồi, hay là quỷ nhập vào người! Nguyên một ngày nay không thấy cậu ta nghe giảng một tiết nào cả, bình thường đâu phải như vậy đâu, thành tích học tập của Ngọc Tình đều là nằm trong top 3 của lớp, mà đếm từ dưới lên.

Không để ý đến nghi hoặc của Phong Mặc Trần, Ngọc Tình đã đi ra khỏi dãy phòng học rồi, cô nhớ hình như gần đây có một chợ cây thì phải. Cô phải nhanh chống đi xem, tìm một số loại hoa tốt, buổi tối cô phải trồng trọt a.

Tâm trạng rất tốt, Ngọc Tình bước ra khỏi trường học, Nhưng vừa mới ra kghoir cổng trường, cô liền dừng bước lại. Khóe miệng gợi lên một nụ cười khinh thường, một đôi mắt to giống như khảm nạm băng lạnh, nhìn vào người đang đi tới.

" Cô bé chính là người đã đánh gãy một chân của tiểu Minh?" Hắn chậm rãi đến gần, đứng ở trên cao nhìn xuống Ngọc Tình, trong mắt tràn ngập nghi hoặc.

Ngọc Tình híp mắt đánh giá một lượt người trước mặt, hắn mặc một bộ tây trang màu đen, khoảng 30 tuổi.

" Nếu tiểu Minh trong miệng ngươi là tên nhóc tóc hồng, thì chính là ta làm." Ngọc Tình gật gật đầu, thanh âm rất bình tĩnh.

Người đàn ông nhìn thấy Ngọc Tình bình tĩnh như vậy, trong lòng không khỏi xem trọng cô bé này hơn. " Đại ca của ta muốn gặp cô, cô bé cùng ta đi một chuyến được không?"

Ngọc Tình nghe vậy đột nhiên nở nụ cười. Ngẩng đầu nhìn người đàn ông như nhìn một đứa ngốc, " Thời gian của ta thực quý giá, nếu đại ca của ngươi đã muốn gặp ta như vậy thì cứ nói hắn đến đây."

" Mày đừng có không biết phân biệt như vậy!" Gặp Ngọc Tình nói như vậy, cơn tức của hắn cũng đã lên não rồi.

" Ta còn có việc, phiền ngươi tránh ra cho." Ngọc Tình mặc kệ hắn phát giận cái gì, nghiêng người đi về phía trước.

Tên đàn ông nhìn Ngọc Tình nói đi là đi, đưa tay định bắt lấy cô. Ngọc Tình né qua, một cước đá vào đùi hắn [[tui thấy bà này cứ ưa đánh trên đùi người khác không à, bả mà đánh lên cao thêm một chút nữa thì… * Che mặt a*]], " Đừng hoài nghi những gì ta nói, có một chút chuyện vui đùa ngươi không chịu nổi đâu."

Người đàn ông giờ phút này đã tin tưởng Dương Minh là bị cô bé này đánh gãy một chân, bỏ qua đau đớn đang truyền đến từ đùi mình, hắn đứng thẳng người dậy, nhìn bóng lưng Ngọc Tình tiêu sái rời đi, cười khổ một tiếng, xoay người rời đi.

Chuyện lúc nãy Ngọc Tình không hề đặt ở trong lòng, tâm tư của cô toàn bộ đặt trên chợ cây rồi. Không biết hôm nay có tìm được một ít giống tốt nào không.

Tiến vào chợ cây, chiếc nhẫn trên tay Ngọc Tình lại hưng phấn lên, bộ dạng kia giống như cá gặp nước vậy. Lần này Ngọc Tình có thể chắc chắn rằng cái nhẫn không gian này nhất định có liên quan đến mấy loại hoa cỏ.

Nhìn quanh chợ cây này một vòng, không có xuất hiện loại tình trạng lần trước cho nên cô liền mua một ít loại hoa bình thường.

Về đến nhà, Ngọc Tình nhanh chóng tiến vào không gian, không vào không biết. Mới vào cô không chỉ phát hiện không gian lại lớn hơn mà mấy cây hoa tối hôm qua đã nở hoa luôn rồi. Làm cho Ngọc Tình giật Mình nhất là cây hoa mọc lên từ hạt giống màu xám.

Đây, đây là cây kim sa cúc?

Kim sa cúc, thuộc họ hoa, phân cành, lá bao hoa, hoa chủ có nhiều cánh, cánh hoa giống như hoa cúc. Hoa có màu phấn trắng, là một loại hoa biến dị vô cùng quý hiếm. *

*Đoạn này ta chém đại á, không hiểu rõ mấy cái thuật ngữ sinh học cho lắm nên cứ chém theo cách hiểu của mình vậy, mọi người thông cảm ha. ^_^!!!

Cây hoa trước mắt này cùng với kim sa cúc rất giống nhau. Nhưng có một việc rất kỳ lạ, cây kim sa cúc này so với kim sa cúc mà kiếp trước cô thấy càng có linh tính hơn, cô có thể thấy được quanh người nó tản mát ra linh khí.

Thở sâu một hơi, Ngọc Tình đột nhiên nở nụ cười, xem ra cô đã nhặt được bảo bối a.

Hết Chương 9.

---

10. Chương 10: Bị Theo Dõi, Làm Bạn Gái Mình Nha

Sau vài ngày, Ngọc Tình vẫn đi học bình thường, khi rảnh rỗi đâu, dĩ nhiên là cô liền vào không gian rồi. Mấy ngày hôm nay cô đã mua một số hạt giống mới và ném chúng tại không gian. Hiện tại không gian của cô không còn trống trơn như lúc ban đầu nữa, đủ loại hoa cỏ nở rộ, đương nhiên cây kim sa cúc kia vẫn là quý hiếm nhất.

Ngày hôm nay, sau khi tan học, Ngọc Tình muốn đi đến nơi đấu giá cây cỏ xem thử. Không biết có thể đào được loại cây quý hiếm nào nữa hay không.

Mới vừa bước ra khỏi cửa thì phía sau liền truyền đến tiếng nói làm cho cô cảm thấy vô cùng đau đầu. " Ngồi cùng bàn, chờ tôi với!"

Kể từ ngày hôm đó [[là cái ngày " ăn luôn cả giáo dưỡng" ấy ạ]], tên nhóc Trần Mặc Phong này luôn làm phiền cô, điều này làm cho Ngọc Tình rất nhức đầu, phạt cũng không được, mắng cũng không xong, tên này thực sự là….. Ngọc Tình vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Ở phía sau, Trần Mặc Phong nhìn thấy Ngọc Tình không hề dừng lại, trái ngược còn đi nhanh hơn, tức giận đến dậm chân, chạy nhanh đuổi theo.

" Uy, tôi nói này cùng bàn a. Cậu như thế nào không chờ tôi đâu?" Phong Mặc Trần đuổi theo, câu đầu tiên chính là hướng về phía Ngọc Tình mà oán hận.

Ngọc Tình quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu một cái, nhìn thấy cậu ta đang nhìn cô với ánh mắt đầy ủy khuất, lắc đầu nói, " Bạn học Phong Mặc Trần, hôm nay tôi thực sự có việc phải làm."

" Mỗi ngày cậu đều nói như thế"

" Tôi." Ngọc Tình dừng lại, cắn răng nói, " Cậu nói đi, cậu muốn thế nào!"

“ Mình, cậu… cậu làm bạn gái mình nha.” Phong Mặc Trần nhìn Ngọc Tình vừa nói xong đã quay lưng tiếp tục đi về phía trước, trong tình huống cấp bách không biết làm sao đã há mồm nói ra câu đó.

[[Tỏ tình kìa tỏ tình kìa, đúng là đồ con nít quỷ, mới tí tuổi đầu mà đã… chậc chậc]]

Ngọc Tình đang đi ở phía trước, nghe một câu như vậy liền lảo đảo, cô không nghe sai chứ? Bạn gái?

Phong Mặc Trần khóc không ra nước mắt, cậu như thế nào có thể nói lung tung như vậy đâu? Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không bình tĩnh của Ngọc Tình, cậu cảm thấy quyết định đó là cỡ nào sáng suốt cỡ nào anh minh a.

Ngọc Tình quay đầu lại, vẻ mặt mất bình tĩnh, một đôi mắt to nhìn Phong Mặc Trần, há miệng thở dốc, “ Em trai a, em có biết cái gì là bạn gái hay không?”

Phong Mặc Trần mân mân cái miệng nhỏ nhắn của mình, vui vẻ nói, “ Mình bằng tuổi cậu a, mình đương nhiên biết bạn gái là cái gì a. Mẹ của mình nói với bạn gái thì phải đối xử thật tốt, tốt cả đời luôn, sau này còn muốn cưới về làm vợ nữa!”

Trong lòng Ngọc Tình mạnh mẽ cảm thán một tiếng, phương thức giáo dục của Phong phu nhân thật đúng là đặc biệt! Lắc đầu nhìn Phong Mặc Trần, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi. Sống hai đời, Ngọc Tình cảm thấy Phong Mặc Trần là người đầu tiên khiến cô cảm thấy bất lực.

Phong Mặc Trần nhìn Ngọc Tình chạy trối chết cũng không đuổi theo nữa, đứng tại chỗ, đôi mắt hoa đào cười đến loan lên. Cậu cảm thấy Ngọc Tình như vậy thật là đáng yêu!

Sau khi thoát khỏi Phong Mặc Trần, Ngọc Tình liền vội vàng đi đến chỗ đấu giá. Vừa ra khỏi cổng trường, đi không được vài bước, Ngọc Tình thả chậm lại tốc độ, khóe môi nhẹ nhàng câu lên. Xem ra hôm nay buổi đấu giá này cô đi không được.

Chỉ thấy Ngọc Tình chậm rì rì, tiêu sái mà đi, khóe miệng luôn mang một ý cười khó hiểu. Đến ngã tư đường, Ngọc Tình lấy tốc độ thật nhanh đi về phía trước.

Mấy người đàn ông mặc áo đen ở phía sau thấy Ngọc Tình đi nhanh hơn cũng chạy đuổi theo, cho đến khi đi tới một hẻm nhỏ thì không nhìn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

“ Người đâu?” Bọn họ ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, vẻ mặt mờ mịt, nhưng phía sau sự mờ mịt lại có thêm một chút nghi hoặc, họ thực sự hoài nghi một người như vậy tự dưng lại biến mất.

“ Vài vị, đang tìm ta sao?” Trong khi bọn người áo đen đang mờ mịt hết sức, một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến ở sau lưng bọn họ. Bọn người quay đầu lại, chỉ thấy trước hẻm nhỏ là một cô gái nhỏ hai tay đút vào túi quần, dựa vào tường, nhìn bọn họ trào phúng.

“ Ngươi, cô bé, đại ca của bọn ta muốn gặp cô.” Tên cầm đầu tuy rằng kinh ngạc vì sao Ngọc Tình lại xuất hiện ở phía sau bọn họ nhưng vẫn nói ra nguyên nhân tại sao lại đến đây, lời nói có chút khách khí, đại ca đã nói cô bé này hữu dụng đối với ông.

“ Nga?” Ngọc Tình cười ha ha, đảo mắt đánh giá kẻ cầm đầu, ánh mắt lạnh như băng, “ Đại ca của các ngươi muốn gặp ta?”

“ Đúng vậy.” Tên cầm đầu gật gật đầu, tuy rằng hắn bị ánh mắt của Ngọc Tình nhìn đến trong lòng kêu bang bang nhưng vẫn là nháy mắt kiên định nhìn cô, không lui bước.

Ngọc Tình tiến lên từng bước, động tác thông thả mà tao nhã, ánh mắt sắc bén như dao, nụ cười lại lạnh như băng tuyết. Cô nhìn hắn, giống như tiếp theo sẽ ra tay lấy mạng của hắn.

Hô hấp của tên cầm đầu đều đã có chút ngưng trệ, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, nhưng vẫn gắt gao nhìn Ngọc Tình, không có một tia lùi bước.

“ Vậy thì đi thôi” Ngọc Tình bước đi hai bước, sau đó dừng lại đột ngột.

Nghe đến 4 chữ này, tên cầm đầu thở ra một ngụm khí lạnh. Lúc này hắn mới cảm thấy được phía sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Hết chương 10.

11. Chương 11: Giá Trị, Muốn Mạng Của Ngươi

Ngọc Tình đi theo bọn người đến một chiếc xe ô tô, dám đi theo người xa lạ, không thể không nói Ngọc Tình tài cao mật lớn. Qua hai lần " mời người" này, Ngọc Tình cảm thấy được giá trị của bản thân mình.

Nếu không, cho dù là cô của kiếp trước cũng không dám mạo muội đi theo kẻ địch như vậy. Tuy rằng thực lực của cô không nhỏ, nhưng cô cũng không tự phụ đến mức nghĩ rằng bản thân có thể thắng được vũ khí hạng nặng, huống chi bây giờ cô chỉ mới có bảy tuổi,bọn họ muốn giết cô là một điều vô cùng dễ dàng.

Nếu bọn họ đã không có ý định giết cô, ngược lại còn khách khí muốn nhìn thấy cô, tại sao cô không đi nâng cao giá trị bản thân một chút? Cũng trùng hợp, giờ phút này cô cần một phần giá trị đó.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại ở trước cửa một căn biệt thự, Ngọc Tình chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng nhếch môi, bước xuống xe.

Híp mắt đánh giá căn biệt thự cùng với những căn biệt thự xung quanh nó, đưa một chút tinh thần lực chậm rãi tìm hiểu. Tuy rằng hiểu được bản thân mình có giá trị để lợi dụng, đối phương cũng tạm thời sẽ không ra tay với mình nhưng không thể để họ xem mình là miếng thịt, tùy tiện đặt lên tấm thớt mà chặt chém được. Theo bản năng nheo lại mắt to, Ngọc Tình theo sau tên cầm đầu đi vào căn biệt thự.

Sau khi đi vào trong, tên cầm đầu cùng với tên canh cửa lặng lẽ trao đổi mấy câu, tên gác cửa cố ý đảo ánh mắt nhìn Ngọc Tình vài cái, nhìn về phía tên cầm đầu gật đầu, xoay người lên lầu.

Ngọc Tình nhàn nhã ở phòng khách đi dạo một vòng, một chút cũng không để ý nguy hiểm xung quanh mình, tự tại giống như cô chính là chủ nhân ở đây vậy.

" Cạch cạch cạch" chỉ chốc lát sau, trên cầu thang phát ra từng tiếng bước chân. Ngọc Tình nghe thấy tiếng bước chân, cười khinh thường. Trong một căn phòng kín, những âm thanh có quy luật sẽ khiến cho, người nọ là muốn tạo áp lực cho mình!

Ngọc Tình cũng không thèm nâng đầu dậy, tiếp tục nghiên cứu bông hoa trước mặt mình. Bông hoa này rất đẹp, chủ yếu nhất là chiếc nhẫn trên tay cô có phản ứng đâu.

Người đi xuống gặp Ngọc Tình không bị tiếng bước chân của hắn ảnh hưởng, không còn tạo ra loại thanh âm này nữa, chậm rãi đi xuống.

" Ngươi chính là người đánh gãy chân của tiểu Minh?" Người nọ đi đến ngồi xuống ở chiếc ghế sofa cách Ngọc Tình không xa, ngón tay gõ nhẹ mạt bàn, ngay lập tức có người rót cho hắn một ly hồng rượu*.

[*Rượu vang ấy ạ. Để hồng rượu nghe cho nó cao quý ha.]

Tuy Ngọc Tình không có quay đầu lại nhưng do đã có tinh thần lực đem mọi chuyện báo cho cô. Nhẹ nhàng kéo khóe môi, Ngọc Tình nâng tay chạm vào bông hoa trước mắt, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, đáp lại câu hỏi của người bên cạnh, " Ông nghĩ sao?"

Người đàn ông lay nhẹ chiếc ly trong tay một chút, thanh âm khan khan không có đọ ấm, " Quả nhiên có chút thú vị."

Ngọc Tình nghe vậy liền nhíu mày, chậm rãi xoay người, đôi mắt to cao thấp đánh giá người tới. Người này khoảng 40 tuổi, trên người là một bộ tây trang được cắt may vừa người, nhìn qua thực trẻ trung, ngồi ở một chỗ cũng có thể tỏa ra một khí chất cao quý mà khí phách. Người đàn ông này kiếp trước cô biết, ông ta chính là lão đại hắc bang nổi danh thứ hai ở phương bắc trong tương lai- Lưu Lỗ Hàn.

Trong khi Ngọc Tình đánh giá Lưu Lỗ Hàn thì hắn cũng đánh giá cô. Hôm nay Ngọc Tình bận một bộ đồ vận động, rất hợp với khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kia, nhì qua thực sạch sẽ nhu hòa. Cô lẳng lặng đứng ở đó lại có một loại khí chất cao quý nhàn nhạt toát ra. Lưu Lỗ Hàn nhìn cô, trong lòng hơi nghi hoặc, một cô gái như vậy tại sao lại có thể xuất thân từ một gia đình công nhân bình thường được?

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Ngọc Tình nở nụ cười trước. cô chậm rãi bước đến, ngồi đối diện Lưu Lỗ Hàn, giống như bé gái nhà bên nhìn hắn. " Không biết Lưu thúc thúc tìm ta có chuyện gì a?"

Lưu Lỗ Hàn híp hai mắt nhìn Ngọc Tình ngồi ở đối diện, hắn nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu trong tay, đem ly rượu đặt trước mũi ngửi ngửi, cuối cùng mới chậm rãi nhấp một ngụm. Động tác liên tục nhìn qua rất có mỹ cảm, hồng rượu cũng vì cách uống của hắn mà lộ ra vẻ cao quý vốn có của nó.

Ngọc Tình lẳng lặng nhìn Lưu Lỗ Hàn, không nói lời nào cả.

Nuốt xuống hồng rượu trong miệng, Lưu Lỗ Hàn mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình, cũng không đi hỏi cô làm như thế nào biết hắn, thanh âm khan khan, " Có muốn uống một ly hay không?"

[[Lão già này, ta đập ta đập, hứ, dám dụ dỗ trẻ em uống rượu vậy đó hả?]]

" Có gì không thể?" Giọng nói trong trẻo đặc hữu của trẻ em nhưng lại mang một vẻ lạnh lùng không hợp độ tuổi vang lên sau câu hỏi của Lưu Lỗ Hàn.

Dứt lời, Lưu Lỗ Hàn gật gật đầu, lập tức rót một ly rượu khác cho Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhẹ nhàng nhếch môi, đưa tay cầm lấy ly rượu từ tay Lưu Lỗ Hàn. Động tác giống như hắn, nhẹ quơ ly rượu, cúi đầu ngửi, cuối cùng mới chậm rãi uống một ngụm.

Nuốt xuống rượu ở trong miệng, Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Lỗ Hàn, nhẹ nhàng cười. " Rượu này khi ngửi có mùi hoa thoang thoảng, mùi vị khoáng thạch, ngậm trong miệng mùi vị của đất lại phi thường dày đặc**, độ ngọt cùng vị chát rất cân bằng, hơn nữa thập phần mềm mại. Đây là, Lạp Phỉ năm 82"

[** chỗ này không rõ lắm, nó ghi là "khoáng thạch hương vị, cửa vào tượng mộc hương vị phi thường dày đặc". ai pk thì góp ý cho ta sửa nha.^^^"]]

Đến bây giờ Lưu Lỗ Hàn mới thực sự nhìn thẳng vào Ngọc Tình, hắn nhẹ nhàng buông ly rượu trong tay, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm cô, thanh âm khàn khàn có chút lãnh liệt. " Tuổi còn nhỏ mà đã có được thân thủ như vậy, tính tình tàn nhẫn, hơn nữa chỉ uống một ngụm đã có thể nói ra được đây là Lạp Phỉ năm 82, ngươi rốt cuộc là ai?"

" Tôi?" Ngọc Tình nghe vậy nhất thời bật cười, không nhìn đến sát khí đang tỏa ra trên người Lưu Lỗ Hàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, " Không phải ông đã điều tra hết rồi sao?"

" Tiểu Minh là cháu trai của ta, tuy rằng bình thường nó không có học vấn cũng không có nghề nghiệp, nhưng cũng không có khả năng tự dưng bị ngươi phế đi một chân như vậy, ngươi cũng nên trả giá đại giới cái gì chứ?" Từ khi tiến vào căn biệt thự này đến bây giờ, rốt cuộc Lưu Lỗ Hàn cũng nói chính sự, hơn nữa vừa mở miệng chính là hỏi Ngọc Tình trả đại cái gì giới.

" Đại giới?" Ngọc Tình nghe vậy khẽ cười một tiếng, hai hàng lông mày đẹp nhíu lại, lơ đễnh nhìn Lưu Lỗ Hàn, thanh âm thong thả mà lạnh như băng, " Ông muốn tôi trả cái gì đại giới đâu?"

" Mạng của ngươi!"

Hết chương 11.

12. Chương 12: Tình Thế, Gia Nhập Ưng Bang

" Mạng của ngươi!" Thanh âm trầm thấp mà lạnh lẽo của Lưu Lỗ Hàn tại trong phòng khách im lặng vang lên, không khí trở nên nặng nề. Ngọc Tình mỉm cười nhìn Lưu Lỗ Hàn, ánh mắt kia thật giống như đang hỏi ông có bệnh à?

Ngọc Tình hoàn toàn không để ý đến không khí nặng nề này, ngửa đầu đem rượu trong tay uống hết, đặt ly rượu lên bàn trà. Chậm rãi đứng lên, đôi mắt to cười mà không cười nhìn Lưu Lỗ Hàn, sát khí nồng đậm toát ra từ cơ thể nhỏ bé, " Muốn mạng của tôi? Chỉ sợ, ông làm không được!"

" Phải không? Lưu Lỗ Hàn cười giận dữ, hai mắt âm trầm nhìn Ngọc Tình, tay phải chậm rãi nâng lên.

" Như thế nào?" Ngọc Tình lắc đầu, ý cười trong mắt đọng lại, ánh mắt trong suốt như lưỡi hái gắt gao nhìn vào tay phải Lư Lỗ Hàn, " Ông là muốn người đang tập kích ở lầu hai giết tôi đâu? Hay là tay súng đang ẩn nấp ở góc cầu thang tầng một? Vẫn là ba người bên ngoài biệt thự?"

Tay Lưu Lỗ Hàn dừng lại giữa không trung, tư thế có chút quái dị. Lần đầu tiên hắn cảm thấy khiếp sợ như vậy, tại sao cô có thể biết được vị trí bí mật mà hắn đã bố trí người?

Hắn khoát tay, ý bảo những người đó tạm thời đừng động thủ. Đôi mắt Lưu Lỗ Hàn gắt gao nhìn Ngọc Tình, ban đầu hắn cảm thấy cô bé này có giá trị để lợi dụng, hiện tại nhìn lại, có thể đem cô bé trước mặt làm thủ hạ của mình, bồi dưỡng thật tốt nhất định sẽ là một con át chủ bài!

Nhưng hắn không biết rằng cuộc đời này Ngọc Tình sẽ không làm thuộc hạ của bất cứ ai nữa. Kiếp này, cô chỉ vì cuộc sống của mình, vì chính mình mà sống! Mà hắn, nếu có được người mới*, muốn lấy mạng của cô, có lẽ sau này Ngọc Tình cô sẽ lo lắng chuyện đối xử tử tế với hắn. Nhưng hiện tại, hắn chính là một nấc thang rất quan trọng trong mắt của cô.

[*Ý nói ổng tìm được đứa nào vừa ý hơn, quay lại đâm sau lưng chị ý]

Trong phòng khách, hai người lẳng lặng nhìn nhau. Hồi lâu sau Lưu Lỗ Hàn Mới mở miệng, " Ngày hôm nay, ta cho ngươi hai lựa chọn."

Ngọc Tình ngay cả ánh mắt cũng không thèm nháy, Khóe miệng vẫn luôn treo một nụ cười, lẳng lặng nhìn hắn, ý bảo hắn nói tiếp.

" Thứ nhất, làm thủ hạ của ta! Ta sẽ hảo hảo bồi dưỡng ngươi, tương lai ngươi sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của ta." Lưu Lỗ Hàn thở hắt ra, nhìn thoáng qua Ngọc Tình, " Thứ hai, chết! Ta có thể có được vị trí như ngày hôm nay thì tuyệt đối không phải là hạng người nhân từ gì. Nếu đã không thể cho ta sử dụng, ta nhất định sẽ diệt trừ hậu hoạn!"

Lông mày Ngọc Tình nhẹ nhàng nhíu nhíu, " Từ xưa đến nay, mọi người đều nói kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, hôm nay tôi cũng thế. Tôi chỉ mới 7 tuổi, tôi còn không muốn chết." Ngữ khí nhẹ nhàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đến cuối cùng là tự giễu. Đúng vậy, nếu không phải bản thân hôm nay còn quá nhỏ, nếu không phải bản thân hôm nay còn quá yếu, cô như thế nào có thể ủy khuất bản thân đi ăn nhờ ở đậu nhà người khác? Nói xong tựa hồ giận dỗi, đưa tay vỗ bông hoa trong chậu.

Lưu Lỗ Hàn nghe Ngọc Tình nói như vậy, lại nhìn động tác của cô, rồi cúi đầu nhìn chậu cây trong tay cô, rốt cuộc cũng yên lòng. Dù có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, " Như vậy, từ nay trở đi ngươi chính là một thành viên của Ưng bang. Ta nghĩ ngươi chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra ta thì chắc cũng đã biết được phần nào quy định của bang rồi chứ?"

" Dĩ nhiên." Ngọc Tình cười cười gật đầu. " Đối với hắc đạo ở phương Bắc, Ưng bang rất có tiềm năng phát triển, mà tôi vẫn luôn ngưỡng mộ Lưu gia, quy định này dĩ nhiên thuộc nằm lòng!"

Lưu Lỗ Hàn nghe Ngọc Tình nói như vậy nhất thời có hứng thú, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, lập tức có người vì hắn và Ngọc Tình rót rượu. " Hắc đạo ở phương Bắc, Ưng bang rất có khả năng phát triển?"

Ngọc Tình gật gật đầu, cô biết đây là đề thi đầu tiên để cô gia nhập Ưng bang. Cô nhẹ nhàng ngồi ở sofa, đưa tay cầm ly rượu, hớp nhẹ. " Hắc đạo ở nước Z hiện nay giống như thời chiến quốc quần hùng cắt cứ, mọi người đều rất có thực lực. Mà ở phương bắc, đối thủ lớn nhất của Lưu gia chính là Yến Vân. Yến Vân bang là bang phái lớn có thể so sánh với Ưng bang. Còn Kiều bang, căn bản không đáng giá nhắc tới, chuyện này tôi nghĩ Lưu gia biết đến."

Nói đến đây, Ngọc Tình dừng lại một chút, Lưu Lỗ Hàn gật đầu ý bảo cô nói tiếp.

" Nhưng Ưng bang có một nhược điểm trí mạng!" Ngọc Tình nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, đôi mắt đen gắt gao nhìn vào Lưu Lỗ Hàn, thanh âm lãnh liệt.

Lưu Lỗ Hàn theo bản năng nheo lại ánh mắt, " Đó là cái gì?"

Ngọc Tình gật đầu, nhẹ nhàng nói, " Tại Tỉnh N, chỗ nào cũng có thế lực của hắc bang, to nhỏ tự chiếm lấy địa bàn hoạt động của mình, do đó có thể khẳng định Ưng bang chính là tỉnh N lão đại!"

" Tôi nghĩ, Lưu gia làm lão đại của Ưng bang nhất định sẽ khinh thường cùng với các bang phái nhỏ tranh giành địa bàn, hoặc chính xác hơn, Lưu gia khinh thường mấy tên nhóc côn đồ trở thành thành viên của

Ưng bang. Nhưng là, ai cam đoan được mấy bang phái nhỏ này sẽ không có hành động gì, dã tâm mọi người đều có!"

"Cho nên, theo ý kiến cá nhân của tôi, nhiệm vụ cấp bách của Ưng bang lúc này là thu thập các bang phái nhỏ này, thực sự biến tỉnh N này trở thành đại bản doanh của Ưng bang!" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không nhanh không chậm vang lên toàn bộ phòng khách. Ngọc Tình nói xong sau đó liền một hơi uống cạn ly rượu trong tay, hương vị đọc đáo chỉ có ở Lạp Phỉ năm 82 quanh quẩn trong khoan miệng.

" Nhưng ta nghĩ làm như vậy sẽ khiến cho một số người* bất mãn đi?" Qua một hồi lâu sau Lưu Lỗ Hàn mới mở miệng. Hiện tại hắn không còn đem cô gái trước mắt trở thành một cô bé bình thường nữa. Phải biết rằng, một người có thể nói ra những điều như thế tuyệt đối không phải là một cô bé bình thường.

*Hình như là chỉ mấy ông quan to chức lớn của tỉnh N hay sao á.

" Chuyện này thì phải xem biểu hiện của Lưu gia rồi. Ai cũng biết rằng miễn là chuyện có lợi thì cũng có mặt hại. Thống nhất hắc đạo ở tỉnh N có khả năng khiến cho một số người bất an. Nhưng thế giới này đen cùng trắng không hoàn toàn là đối lập, chúng có thể dung hợp với nhau!" Nói tới đây, Ngọc Tình dừng lại, có một số chuyện không cần nói rõ ra, hai bên đều là người thông minh.

[[009: Tui ko thông minh đâu nói rõ ra đê!!!!!!!!!]]

" Hô. " Lưu Lỗ Hàn thở dài một hơi, ánh mắt nhìn Ngọc Tình có thêm một tia thưởng thức cùng không thấu, hắn giơ lên ly rượu, " Hoan nghênh ngươi gia nhập Ưng bang."

Ngọc Tình thấy vậy cũng giơ ly rượu lên, khuôn mặt thanh tú phá lệ nhu hòa, cô nhìn Lưu Lỗ Hàn mỉm cười ngọt ngào, " Cảm ơn Lưu gia, về sau Lưu gia phải chiếu cố Ngọc Tình nhiều hơn nga!"

Hai người chạm ly, một nhỏ một lớn trong lòng đều mang ý nghĩ xấu, ngẩng đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Hết chương 12.

13. Chương 13: Gây Sự, Không Biết Tốt Xấu Người Nhà

Từ chỗ của Lưu Lỗ Hàn đi ra thì đã 8 giờ tối. Trước đó cũng đã gọi điện cho Lý Nguyệt nói tối nay sẽ về trễ một chút.

Hai tay Ngọc Tình cắm trong túi quần, lơ đãng đụng vào tờ chi phiếu ở bên trong, tấm chi phiếu này là của Lưu Lỗ Hàn đưa cho cô, bên trong có 3 vạn, nói là cho cô tiêu vặt.

Khóe môi nhếch lên, mười phần trào phúng. Trước kia cô vì quốc gia làm việc, kiếp này lại muốn đi ngược lại, từ nay về sau con đường cô đi sẽ khác hoàn toàn với kiếp trước. Thế giới này thực sự rất kì diệu a.

Tuy rằng hợp tác với Lưu Lỗ Hàn có chút giống như bảo hổ đi lột da (ý nói là tài năng của chị vượt xa cái bọn tép riu Ưng bang đấy ạ. Bà này tự kỉ kinh, tinh thần lực của bà còn chưa thức tỉnh hoàn toàn đâu. * Ngọc Tình rút tay ra khỏi túi quần* Dạ, em no comment). Mà bây giờ cô chính là người đánh hổ, da hổ cuối cùng cũng sẽ bị cô lột ra thôi. Hiện tại cô cứ để cho hắn ăn một miếng bánh ngọt, mà thứ cô cần là sự phát triển, hợp tác với nhau chỉ vì nhu cầu mà thôi.

Đi đến cửa nhà, Ngọc Tình dừng lại cước bộ, ánh mắt lập tức sắc bén, khóe môi vẫn là hơi nhếch. Vừa mới bước vào cổng cô đã nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ trong nhà, không cần nghĩ cũng biết việc này khẳng định có liên quan đến Chu Toàn.

" Thực sự là dọa người, Ngọc gia chúng ta làm sao lại cưới một đứa con dâu như chị chứ, người như chị mà cũng dám khi dễ cha tôi. Nói cho chị biết, tiền này chị không muốn đưa cũng phải đưa!" Vừa vào nhà, Ngọc Tình liền nhìn thấy cha mẹ mình đang đứng ở cửa, ba đứng chắn trước người của mẹ, mà ở trong nhà, cô hai Ngọc An Liên đang chỉ tay vào người Lý Nguyệt mắng nhiếc, bên cạnh là chú ba Ngọc An Lâm ngồi một bên xem kịch vui.

" Nga?" Ngọc Tình chậm rãi đi đến bên người cha mẹ mình, giọng nói lạnh như băng, " Nghe khẩu khí của cô hai là muốn đi giựt tiền sao? Khi nào thì cô hai trở nên lợi hại như vậy a?"

Ngọc An Liên đang mắng hăng say, thình lình nghe được thanh âm non nớt lại lạnh lùng như băng, mụ ta cảm thấy nao nao. Cho đến khi nhìn thấy Ngọc Tình kéo tay cha mẹ cô đi đến bên bàn ngồi xuống thì mặt đỏ lên, mở miệng liền mắng, " Người lớn đang nói chuyện thì con nít đừng có xen vào, ba mẹ mày dạy dỗ mày như vậy à?"

Ngọc Tình đứng ở một bên rót nước cho ba mẹ, trong lúc đó một ánh mắt cũng không quăng cho Ngọc An Liên và Ngọc An Lâm ngồi ở bên cạnh.

Nghe được câu nói của Ngọc An Liên, cô cũng không thèm ngẩng đầu lên, không mặn không nhạt nói: " Những lời này phải để tôi hỏi cô hai mới đúng đi? Ông bà nội ở nhà dạy bảo cô đi đến nhà của người khác, chỉ vào mặt chủ nhà mà mắng, dạy cô nói chuyện với anh và chị dâu mình như vậy sao!" Lời nói cuối cùng trở nên bén nhọn, Ngọc Tình nói xong ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào bậc – trưởng – bối - Ngọc –An –Liên.

" Mày." Ngọc An Liên bị ánh mắt của Ngọc Tình dọa sợ, không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

" Tiểu Tình sao có thể nói như vậy a, cô hai của con chỉ là đang tức giận thôi." Vẫn ngồi ở một bên từ nãy đến giờ, Ngọc An Lâm bỗng nhiên mở miệng nói.

Ngọc Tình ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn chú ba của mình, một thân tây trang màu đen, ngồi một chỗ như vậy rất giống với một người đàn ông thành công. Ngọc Tình cười, " Chú ba cùng với cô hai đến đây đòi tiền sao? Nhà của tôi có nợ tiền của hai người sao? Nợ bao nhiêu a, có cần phải nháo đến vậy hay không, từ đầu hẻm đã nghe thấy tiếng của cô hai rồi!"

Bởi vì thanh âm của Ngọc Tình rất nhu hòa, Ngọc An Liên liền đi tới, " Còn không phải do ba mẹ của mày sao, bà nội mày sinh bệnh, ông nội mày đến đây để đòi tiền, kết quả……"

" Ông nội đòi tiền, tại sao lại đến đây đòi đâu? Đòi tiền không phải là ở trên đường cái sao?"* Ngọc Tình chen ngang lời nói của Ngọc An Liên, Một đôi mắt to nhìn ả, lạnh lùng mở miệng, " Không phải ý tứ của cô hai là muốn nhà tôi đưa loại tiền này sao?"

[*Phụt, ha ha ha, cười chết ta mất, edit đến đây mà tự ngồi trước lap cười như một con điên. Ông già ấy mà ôm bát trên đường xin tiền người khác thì…. Hơi bị đẹp luôn á.]

" Mày ăn nói như vậy à, khẳng định là do mẹ mày dạy mày đúng không?" Ngọc An Liền vừa nghe Ngọc Tình nói như vậy, giọng nói càng chói tai hơn.

" Cô hai!" Thanh âm của Ngọc Tình lạnh như băng, một đôi mắt như chim ưng gắt gao nhìn thẳng Ngọc An Liên. " Xem ra ông nội chưa có nói rõ ràng mọi việc với cô rồi! Nếu như cô hiếu thuận, tự mình đưa tiền ra đi, ngôi nhà nhỏ này không chào đón cô đâu."

" Con nhỏ đáng chết này!" Ngọc An Liên nghe Ngọc Tình nói như vậy, lập tức trợn mắt lên, vươn ngón trỏ chỉ vào mặt cô, " Mày, ông nội của mày nói thật đúng, thực sự là không có giáo dưỡng!"

Ngọc Tình mỉm cười, chậm rãi nheo mắt lại, chỉ thấy thân hình nhỏ bé của cô vừa lóe lên đã nắm chặt ngón tay đang chỉ vào mặt mình kia, giọng nói gằn lại: " Hình như tôi chưa nói cho cô hai biết một việc, tôi không thích người khác dùng ngón tay chỉ vào người mình đâu!"

Nói xong trên tay dùng sức, chỉ nghe thấy ' rắc' một tiếng, Ngọc An Liên liền la lên. Tiếng la hét của bà ta rất lớn nhưng bà ta vẫn nghe thấy được những gì Ngọc Tình nói, " Bà phải cảm thấy mình may mắn mới đúng, nếu bà không phải là cô hai của tôi thì hôm nay không đơn giản chỉ là trật khớp như vậy đâu!"

" Tiểu Tình, con làm gì vậy, đó là cô hai của con đó!" Ngọc An Lâm nhìn thấy vẻ mặt rất đau đớn của Ngọc An Liên, hắn lập tức đứng dậy, giọng điệu trầm thấp.

" Tiểu Tình" ba mẹ cô cũng đứng lên, nhìn cô với vẻ mặt rất khẩn trương. Ngọc Tình nhìn bọn họ nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười.

" Tôi đương nhiên biết bà ta là cô hai tôi, nếu không thì mọi việc đã không đơn giản như vậy!" Ngọc Tình quay đầu nhìn Ngọc An Lâm, " Cho nên tôi đã nói, việc hiếu đạo gì thì ba mẹ tôi cũng sớm làm. Có một số việc** làm một lần hai lần là đủ rồi, làm nhiều hơn nữa thật sự không có mặt mũi đâu!"

[** việc ở đây chính là đi moi tiền từ nhà của chỉ]

Ngọc An Lâm bị Ngọc Tình nói đến không còn mặt mũi, hung hăng trừng cô một cái liền lôi kéo Ngọc An Liên ra khỏi cửa. Người ta đã nói đến vậy, còn đứng lại nữa thì đúng là không biết xấu hổ!

Người nên đi đều đi rồi, Ngọc Tình mới đi qua ngồi đối diện cha mẹ mình, " Ba mẹ, sau này có ai đến nhà khi dễ hai người, hai người liền đánh trả! Làm cho họ biết gia đình chúng ta không dễ bị bọn họ bắt nạt!"

" Nhưng mà." Ngọc An Quân há miệng thở dốc, đang muốn nói gì đó đã bị Ngọc Tình cắt ngang, " Ba, con biết ba sợ phiền phức, nhưng ba cứ nhường nhịn vì lợi ích chung như vậy thì chuyện này sẽ không diễn ra nữa sao? Con không phải nói hai người đi đánh người khác, không phải nói hai người không hiểu rõ phải trái, mà là gặp được những người không phân biệt phải trái như vậy thì việc gì chúng ta phải nhường nhịn họ!"

Ngọc An Quân nghĩ nghĩ, cảm thấy lời của con gái mình quả thật không có sai, gật gật đầu, " Được. Mấy năm nay cũng do ba vô dụng, khiến cho hai mẹ con phải chịu nhiều ủy khuất rồi."

" Không có đâu ba à" Ngọc Tình kéo tay Ngọc An Quân, " Ba đã làm rất tốt!"

" Tiểu Tình, mẹ đi hâm cơm lại cho con, chắc con đói bụng lắm rồi." Lý Nguyệt cười đứng dậy, đánh vỡ sự nặng nề trong nhà.

" Ân ân." Ngọc Tình gật gật đầu nhìn Lý Nguyệt đi xuống bếp. Cô nhìn cha mẹ mình như vậy không khỏi vui vẻ trong lòng. Nói sao đi nữa thì thông qua lần trò chuyện này tư tưởng Ngọc An Quân cũng đã mở ra. Cô làm cho bọn họ khơi thông chỉ được phần nào mà thôi, còn chuyện khác thì chờ cô tự mình đi làm là tốt nhất.

Ăn cơm xong, Ngọc Tình khẩn cấp đi vào không gian, hôm nay khi ở nhà Lưu Lỗ Hàn, lúc đi về cô đã nhanh chóng bẻ một nhành cây của cây hoa kia bỏ vào không gian, hiện tại cô muốn xem thử nó như thế nào.

Hết chương 13.

Lời 009 lưu lại: bà này có máu đạo tặc ngầm nè. Hết uống rượu giờ đến trộm (nhành) cây của người ta, dám sau này bả chơi hàng trắng quá. Hắc hắc, ai muốn biết chương sau có chuyện gì hay ko thì thỉnh tiếp tục theo dõi nhazzz… tui là tui cũng chưa pk đâu á. ^-^

14. Chương 14: Phát Hiện, Ấm Áp Đến Tận Trong Lòng

Trong không gian. Nhành cây kia thật sự đã mọc lên một cây mới, hơn nữa còn rất khỏe mạnh. Mà không gian hình như cũng đã mở rộng hơn một chút, sương mù ở biên giới cũng loãng hơn một ít.

Ngọc Tình nhìn, nội tâm kinh hỉ, xem ra không gian này cùng với mấy loại thực vật có một mối liên hệ thực chặt chẽ. Sau khi xác định được việc này, tâm trạng Ngọc Tình thả lỏng không ít, khóe môi nhẹ nhàng gợi lên, hứng thú dạo quanh không gian, lâu lâu còn nắm lên một ít bùn đất tinh tế quan sát.

" Di." Ngọc Tình nhìn nắm đất trong tay, kinh ngạc ra tiếng, cô cư nhiên nhìn thấy bùn đất này có một ít sương mù màu xanh lam bao phủ. Làn sương mù kia bốc lên, cực kì có linh tính.

Làn sương mù bốc lên chui thẳng vào mũi Ngọc Tình, trong phút chốc, Ngọc Tình cảm thấy trong ý thức mình tinh thần lực đang dao động nhẹ nhàng, tinh thần lực sắp thức tỉnh cũng lớn mạnh không ít.

" Bùn, bùn đất này có thể giúp nâng cao tinh thần lực?" Ngọc Tình bị hiện tượng này làm cho giật mình một chút, ném bùn đất trong tay xuống lại một lần nữa nắm lên, ngay lúc này đây cô cảm thật sự cảm nhận rõ được dòng linh khí đang dao động.

" Thật tốt quá!" Cảm giác được tinh thần lực đang ngày càng lớn mạnh, luôn lạnh nhạt như Ngọc Tình cũng phải cao hứng một phen. Kiếp trước cô chưa từng thấy qua loại tình huống như thế này, tinh thần lực của cô cũng chỉ là phát triển tự nhiên, cuối cùng phát triển đến cấp độ kia cũng do may mắn mà thôi.

Kiếp này phát hiện được chuyện như vậy thử hỏi làm sao cô không mừng rỡ như điên được đây? Dù sao dị năn cũng là lá bài tẩy của cô, dĩ nhiên lá bài chưa lật này phải càng cường đại càng tốt.

Phát hiện được bí mật này, mọi buồn bực do người nhà mang đến hôm nay cũng dường như tan biến, Ngọc Tình hưng phấn ở trong không gian dạo một vòng nữa liền đi ngủ sớm.

Từ ngày mai, cô sẽ bắt đầu nhiệm vụ thứ nhất khi gia nhập Ưng bang: Bảo vệ con trai Lưu Lỗ Hàn- Lưu Bân.

Hôm sau. Từ sáng sớm Ngọc Tình đã đi đến trường, nói thật, qua nhiều năm như vậy cô không còn nhớ được dãy phòng của học sinh lớp 5 ở đâu nữa. Vì vậy từ sáng sớm cô đã đi khảo sát địa hình.

Bất quá, có một việc làm cho Ngọc Tình thật sự không ngờ chính là có người còn đến sớm hơn cả cô.

" Ai, Tình Tình." Ngọc Tình chỉ vừa đi đến cổng trường đã nghe thấy có người gọi mình, thanh âm kia thực không phải quen thuộc bình thường.

Bất đắc dĩ quay đầu lại, thật cố sức gắn ra một nụ cười, " Phong Mặc Trần, rốt cuộc cậu muốn cái gì?"

Phong Mặc Trần đứng đó không xa nhìn đến bộ dáng này của Ngọc Tình, không sợ hãi, ngược lại còn nở một nụ cười. Bởi vì cậu đi quá nhanh mà bây giờ khuôn mặt đỏ bừng, trên má xuất hiện hai má lúm đồng tiền, dù có nhìn ở góc độ nào cũng thật đáng yêu.

Cậu đứng trong khung cảnh mặt trời đang tỏa thứ ánh sáng màu vàng dịu nhẹ, Ngọc Tình nhìn đến có chút ngây ngốc.

" Tình Tình, cậu nhìn này, mình mua trà sữa đến, cậu thích uống vị gì nào?" Phong Mặc Trần tiến lên, giống như đang dâng vật hiếm quý gì đó nâng tay giơ cao bịch ni lông trước mặt cô, đôi mắt trong suốt như thủy tình nhìn Ngọc Tình không chớp mắt.

[[kawai quá, chị chọn em, bé Phong cứ về với đội chị, chị rất thích cách nhìn ấy của em. Nếu ở đội của chị, chị sẽ huấn luyện em thành siêu cấp đại soái ca.]]

Đến lúc này Ngọc Tình mới chú ý đến trong tay cậu còn ôm vài cốc trà sữa, liếc mắt nhìn qua, màu sắc gì cũng có, hiển nhiên không phải cùng một loại mùi vị.

" Hắc hắc, mình không biết bạn thích uống vị gì cho nên mỗi loại mình đều mua một cốc." Phong Mặc Trần cười lấy lòng, " Đến, chọn một cốc."

Ngọc Tình nhìn cậu, chỉ thấy cậu mở to 2 mắt nhìn mình, cái trán tinh xảo đã thấm ướt cả một lớp mồ hôi, đưa tay cầm lấy một ly trà sữa vị cà phê, " Tôi còn có việc, cậu về lớp trước đi."

" Được rồi." Phong Mặc Trần nhìn thấy Ngọc Tình đã lấy trà sữa, ánh mắt lặng lẽ cười loan lên, không ngừng gật đầu. " Hảo, mình về lớp trước đây, Tình Tình, cậu cũng mau về lớp nga!"

Ngọc Tình không hề để ý đến cậu ta, xoay người bỏ đi. Hôm nay mình thật là lạ.

Vì xoay người đi nên Ngọc Tình không thấy được phía sau cô, Phong Mặc Trần cười giống như một con mèo nhỏ trộm được cá.

Ngọc Tình bước nhanh, không bao lâu sau cô đã đứng ở trước cửa lớp 5-2. Trong lớp chỉ có thưa thớt vài người, đó là hiển nhiên bởi vì bây giờ cách thời gian đi học còn rất sớm.

Ngọc Tình nhìn quanh lớp học, nâng bước đi đến chỗ ban công cách lớp học này không xa, dựa vào vách tường nhìn vào cửa lớp.

Tiết trời đầu thu, Một cốc trà sữa ở trong tay ấm đến tận trong lòng, Ngọc Tình không hề biết rằng ánh mắt của cô không có lạnh lẽo như bình thường nữa.

Nhẹ nhàng uống một ngụm, trà sữa ở trong khoan miệng, Ngọc Tình khẽ cau mày, một lát sau vẻ mặt bình tĩnh nuốt xuống.

Trong nửa tiếng, Ngọc Tình vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa lớp 5-2. Nếu không phải cô ngẫu nhiên đem trà sữa uống thì người khác sẽ nghĩ cô là một bức tượng mất.

Rốt cuộc chờ đến nửa tiếng sau, giờ học sắp bắt đầu, Lưu Bân bận một bộ đồ vận động màu trắng sạch sẽ mới bước vào cửa lớp.

Ngọc Tình sau khi nhìn thấy cậu ta bước vào lớp mới chậm rãi phủi phủi ống quần, lặng lẽ rời đi. Từ lúc bắt đầu, vẻ mặt của cô vẫn không thay đổi.

Lưu Bân vừa mới bước vào lớp giờ phút này mới quay đầu lại, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, đôi mắt xếch dài nhỏ cũng mị lên, giống như một con mèo Ba Tư lười biếng.

Hết chương 14.

Lời nhắn nhủ thâm tình của 009 siêu cấp mặt dày biến thái hủ: Hu hu, ngày mai là đi học lại rồi á bà con, số phận của động này sẽ ra sao đây? Sau những giờ bò lê trong bài giảng ra, chắc ta ko còn động lực mà gõ gõ đập đập nữa quá. Do đó, dộng lực phát triển của tui chính là các bạn đó, đừng ngại nhấc tay chi lao cho người ta 1 like or comment nha. Hắc hắc, nhìn vào đôi mắt nham hiểm này các bạn sẽ thấy tôi dễ thương đến mức nào thôi. Mà lịch post chắc sẽ không đều đâu nha, m.n thông cảm ha. Yêu mọi người nhiều

15. Chương 15: Thị Trường Đấu Giá Hoa Cỏ

Bảo vệ Lưu Bân đối với Ngọc Tình mà nói đúng là nhấc tay chi lao*, do đó cô không hề phí quá nhiều khí lực với nó, thời gian của cô đều dành cho việc tìm kiếm các loạ thực vật có lợi cho việc nâng cao tinh thần lực.

[*Chỉ là một việc nhỏ xíu á, ko tốn nhiều công sức.]

Nhưng, cơ hồ cô đã đem hết mấy chợ cây chạy một lần cũng chỉ tìm thấy vài cây, hiệu quả còn cực kì nhỏ. Vì thế trong tình huống này, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô.

Hiện nay tỉnh N này, thậm chí là cả nước Z tuy rằng đã xuất hiện không ít chợ cây to nhỏ khác nhau, nhưng thị trường lại vô cùng tán loạn, phát triển cũng rất hữu hạn. Căn cứ vào điều này, vì cái gì cô không làm lũng đoạn thị trường, thành lập một thị trường đấu giá? Cứ như vậy, về sau cô muốn loại cây gì còn không phải là chuyện dễ dàng sao?

Ngọc Tình càng nghĩ càng thấy khả thi, nhưng vấn đề lớn nhất trước mắt là cô không có đủ tài chính. Mặc kệ muốn gây dựng sự nghiệp hay làm việc gì, tiền luôn là thứ quan trọng nhất.

Căn cứ vào điều đó, cô đem chủ ý đặt trên cây kim sa cúc trong không gian của mình. Kim sa cúc là loại hoa quý giá nhất trong tay cô, mà có không gian thần kì kia, cho dù là một cành cây nhỏ bé cũng có thể mọc ra một cái cây khỏe mạnh cho nên cô không cần lo lắng chuyện mất đi loại hoa hi hữu này.

Trải qua mấy ngày nay, kim sa cúc không phải là một hạt giống nữa, hiện tại nó đã nở hoa rồi, nhìn qua linh khí bức người.

Ngọc Tình tâm động không bằng hành động, đem cây kim sa cúc từ không gian đào ra, cẩn thận trồng vào một cái chậu nhỏ thật đẹp, ôm ra chợ cây.

Chợ cây vẫn như trước rộn ràng nhốn nháo, Ngọc Tình tìm một vị trí ở gần cổng chợ đem chậu hoa đặt xuống. Tuy rằng vị trí này không được xem như gian hàng trong chợ hoa, nhưng ưu điểm của nó chính là mọi người khi vào chợ hoa đều phải đi qua nó. Như vậy vừa giảm được tiền đăng ký gian hàng lại có nhiều cơ hội đón khách, cớ sao mà không làm?

“ Ai, lão Lí, ông xem cái cây này có giống kim sa cúc hay không?” Chỉ một lát sau, một lão nhân khoảng 50 tuổi nhìn qua quý khí phi phàm cầm kính lúp quan sát một hồi lâu, kích động hô.

“ Kim sa cúc?” Lão nhân được gọi là Lí lão nghe thấy tiếng hô này, lập tức chạy tới, “ Là kim sa cúc 2 năm trước bán đi hơn 200 vạn sao?”

“ Đúng vậy, ông nhìn xem. Cây này thuộc họ hoa, phân cành, lá bao hoa, hoa chủ có nhiều cánh, cánh hoa giống như hoa cúc. Hoa có màu phấn trắng, cực kì giống như cây kim thụ cúc trước kia!” Lão nhân cầm kính lúp càng nói càng hưng phấn, chỉ kém có 50 vạn nữa thì lão đã mua được cây kim sa cúc kia vẫn luôn là tiếc nuối lớn nhất của lão, nhưng lão không nghĩ rằng mình có thể gặp được kim sa cúc lần nữa.

“ Lão gia gia, kiến thức của ông đúng là rộng rãi. Liếc mắt một cái đã nhận ra đây là kim sa cúc đáng giá 240 vạn.” Ngọc Tình cười ha ha, thanh âm trong trẻo lạnh lùng thường ngày thong thả thập phần thanh thúy.

“ Ha ha, đó là do năm…..” Lão nhân đang cẩn thận giám định hoa nghe vậy không khỏi đắc ý dào dạt. Ngẩng đầu đang định nói bản thân năm đó chiến tích vĩ đại, khi nhìn thấy Ngọc Tình thì dừng lại.

Mở to hai mắt nhìn Ngọc Tình đang cười đến ngọt ngào, không thể tin được mở miệng hỏi, “ Cây, cây kim sa cúc này là của cháu?!”

“ Ân.” Ngọc Tình gật gật đầu, “ Lão gia gia, ông vẫn là nên nhìn kỹ một chút xem thử đây có đúng là cây kim sa cúc đáng giá 240 vạn kia hay không.”

“ Đúng vậy lão Triệu, coi chừng mua phải một cái cây giả về nhà đó.” Lí lão đứng ở một bên nghe thấy như vậy lập tức gật đầu nói, phải biết rằng 240 vạn không phải là một số tiền nhỏ.

“ Ân ân.” Triệu lão vừa nghe, lập tức gật đầu, tập trung tinh thần quan sát cây kim sa cúc kia.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, mọi người đều nghe được số tiền 240 vạn kia, vì thế ánh mắt họ gắt gao nhìn chằm chằm Triệu lão cùng cây kim sa cúc.

“ Không, không phải.” Một hồi lâu sau, Triệu lão đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kích động, mở miệng liền nói không phải, không phải.

“ Hô”. Mọi người vây xem thở dài nhẹ nhõm một hơi, “ Tôi đã nói rồi mà, liền một cái cây này đáng giá 240 vạn, đùa cái gì vậy a!”

“ Đúng vậy đúng vậy, nếu giá trị của nó cao như vậy, mọi người cái gì cũng không cần làm, đều đi bán hoa!”

“ Cô bé, mau về nhà đi, ban ngày ban mặt mà mơ mộng cái gì!”

‘’……”

Người xung quanh bắt đầu nhốn nháo ồn ào lên, nhưng đương sự là Ngọc Tình vẫn không nói gì, mặt không đổi sắc nhìn Triệu lão.

“ Không, không phải! Cây kim sa cúc này là thật, tuy rằng nó cùng với cây kim sa cúc trước đây không khác lắm nhưng khi so sánh ra thì một gốc cây này so với cái cây kia càng thêm trân quý!”

Triệu lão vừa nói xong, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, im lặng đến mức một cây kim rơi xuống đất đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Cái cây này so với cái cây kia càng thêm trân quý, một gốc cây kim sa cúc 240 vạn, đây là cái khái niệm gì? Vậy cây hoa này giá trị là bao nhiêu tiền đâu?

Giờ phút này trong đầu mọi người đều xuất hiện câu hỏi này, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Ngọc Tình và Triệu lão.

“ Tiểu nha đầu, ta…” Triệu lão do dự trong chốc lát mới mở miệng, chợt nghe thấy một giọng nói anh khí mười phần vang lên bên tai.

“ Cây kim sa cúc này 300 vạn, ta muốn!”

Hết chương 15.

Có ai đoán ra người này là ai ko?. Hắc hắc, đoán đúng có thưởng nha.

16. Chương 16: Gặp Lại Trần Lão, Bán Đi Kim Sa Cúc

“ Cây kim sa cúc này 300 vạn, ta muốn!” Giọng nói này vừa lạ vừa quen, trong đám người vây xem lập tức vang lên âm thanh hút khí. Chỉ một gốc cây đã 300 vạn? Mẹ nó, thế giới này quả thật quá huyền huyễn!

Ngọc Tình cùng Triệu lão nhìn về phía phát ra âm thanh, khi nhìn đến người tới ánh mắt hai người đều sáng lên.

“ Trần lão nhân! Tại sao ông lại như vậy, ông muốn tranh cây kim sa cúc này với tôi?” Bất đồng là với Ngọc Tình, lúc trước đã gặp qua vị lão nhân này nên cảm thấy hứng thú, còn Triệu lão là vì sợ người khác tranh giành Hoa nhi* với lão mà giơ chân.

[* Hoa nhi là cách Triệu lão gọi thân mật cây hoa, tui thấy ổng tính tình con nít ghê luôn á, già đầu rồi mà còn…. Cơ mà tui thích a, hắc hắc.]

“ Triệu lão đầu, ông nói như vậy là không đúng rồi.” Trong đám người đi ra một vị lão nhân xấp xỉ tuổi của Triệu lão, mặc một bộ quần áo hưu nhàn, ông ta mỉm cười đến gần, “ Từ xưa đến nay thứ tốt đều có người muốn mua, hôm nay cây kim sa cúc này đương nhiên không phải ngoại lệ.”

“ Hừ!” Triệu lão hừ một tiếng, lười cùng với lão già kia biện luận, quay đầu lại nhìn Ngọc Tình với vẻ mặt cầu khẩn, “ Tiểu nha đầu, ta ra 350 vạn, con đem cây hoa này bán cho ta đi!”

Ngọc Tình nhìn hai người, cảm thấy buồn cười, kéo kéo khóe miệng, “ Cây hoa này cháu đã mất rất nhiều công sức mới tìm được, đương nhiên là muốn bán giá thật tốt.”

Trần lão cùng Triệu lão nghe thấy Ngọc Tình nói như vậy, sắc mặt không thể nào tốt. Cô bé thoạt nhìn vô cùng thanh tú này không ngờ lại là một người ham tiền.

Ngọc Tình đem sắc mặt của hai người thu hết vào mắt, khóe môi nhẹ nhàng gợi lên, cô vừa đấm vừa xoa, “ Bất quá bây giờ cháu không còn nghĩ như thế nữa.”

“ Nga?” Hai người nghe vậy đồng loạt nhìn vào Ngọc Tình, Triệu lão không kiềm chế nổi nữa hỏi, “ Nha đầu này, rốt cuộc con có ý gì? Cuối cùng con muốn đem bán cho ai?”

Trần lão vẫn không nói gì, lẳng lặng nhìn Ngọc Tình, đôi mắt cơ trí của ông xuất hiện ý cười.

“ Triệu lão đừng nóng vội.” Ngọc Tình cười trấn an, “ Cháu thấy ông rất thích cây hoa này, cháu cũng tin tưởng ở trong tay Triệu lão nó sẽ có được sự chăm sóc tốt nhất. Vì vậy, cây hoa này con sẽ bán cho Triệu lão với giá 300 vạn. Quân tử không cướp đoạt đồ của người khác, cháu tin rằng Trần lão cũng sẽ thành toàn cho ông.”

Từ lúc đầu khi nhìn thấy Triệu lão, Ngọc Tình đã biết ông ấy phi thường thích cây hoa này, tuy rằng muốn kiếm thêm nhiều tiền hơn nữa nhưng có thể đem khúc mắt của ông ta hóa giải cũng là một loại duyên phận. Huống chi người được gọi là Triệu lão này vừa nhìn đã biết không phải là người thường! Vừa có thể kiếm tiền vừa làm cho ông ta nợ mình một lần ân tình, chỉ có kẻ ngốc mới không làm.

“ Hảo, hảo.” Triệu lão nghe được Ngọc Tình muốn đem hoa bán cho mình, cao hứng đến mức không khép miệng được. Vốn lão đã hạ quyết tâm, dù có tốn bao nhiêu tiền đi nữa cũng phải mua được cây hoa này, nhiều năm qua kim sa cúc đã trở thành tâm bệnh của lão, bây giờ có thể trị tận gốc, cớ gì lão phải bỏ qua? Huống chi 300 vạn cũng là một cái giá khá hợp lí, lão dĩ nhiên vui sướng vạn phần.

“ Tiểu nha đầu ngươi không sai, rất có ý tứ!” Trần lão đứng ở một bên không có chút biểu hiện nào tỏ ra không vui, ngược lại ý vị sâu xa nhìn Ngọc Tình nói.

Ngọc Tình giả vờ cười ngượng ngùng, không có giải thích mà là nhìn về phía Triệu lão, “ Triệu lão, ông còn có vấn đề gì nữa sao? Không có việc gì nữa con nghĩ nên đem việc làm ăn này thỏa thuận cho xong.” Cô đi ra đây bán cây chủ yếu để kiếm tiền, cho nên tiền là trọng điểm a.

“ Nga nga, đúng vậy đúng vậy.” Triệu lão gật đầu, đem di động ra gọi một cuộc điện thoại. Tắt máy, lão nhìn Ngọc Tình cười tủm tỉm, “ Tiểu nha đầu, lập tức sẽ đưa tiền tới.”

“ Ân, Triệu lão đã ra tay, cháu tự nhiên yên tâm.” Ngọc Tình gật gật đầu, bộ dáng giống như tiểu đại nhân.

“ Cái gì mà Triệu lão, về sau cứ kêu ta một tiếng Triệu gia gia thì tốt rồi. Hôm nay mua được cây kim sa cúc này ta thiếu cháu một cái ân tình.” Triệu lão là người như thế nào chứ, ý đồ của Ngọc Tình lão đương nhiên biết.

“ Triệu gia gia nói gì vậy.” Ngọc Tình uyển chuyển nói, cái miệng nhỏ nhắn cười đến ngọt ngào nói.

“ Nha đầu, cây hoa này của cháu bán đi không phí chút công sức a!” Trần lão ha ha cười, ngay cả Lí lão ở bên cạnh cũng cười theo, “ đúng vậy, lão gia hỏa này đam mê trồng hoa, năm đó lại bỏ qua cơ hội có được cây kim sa cúc này, hôm nay a, đúng là đã thiếu cháu một cái đại ân tình rồi.”

“ Lão Trần lão Lí, hai người các ngươi chê cười ta!” Ngọc Tình ha ha cười tiếp tục giả ngốc, “ Chủ yếu là cây kim sa cúc này rất có duyên với Triệu gia gia a.”

Ba lão nhân bị câu nói của Ngọc Tình bay lên tận trời, thẳng đến lúc thư kí của Triệu lão đem tiền tới.

“ Tiểu nha đầu, trong thẻ này có 300 vạn, mật mã là sáu số 8.” Triệu lão cầm lấy thẻ ngân hàng đưa cho Ngọc Tình.

Ngọc Tình cầm lấy thẻ, nhìn qua không khỏi cả kinh. Cái thẻ này rõ ràng là thẻ đen, cả nước bất quá cũng chỉ có mấy cái. Kiếp trước cô có thể nắm trong tay, nhưng không nghĩ đén kiếp này lại nhanh như vậy có được một cái tôn quý thẻ đen.

“ Triệu gia gia, ông không ngại nếu cháu kiểm tra một chút đi?” Anh em trong nhà còn phải tính toán rõ ràng nữa là, Ngọc Tình trưng ra một khuôn mặt tươi cười, cười đến thiên chân vô tà**.

[**Nụ cười ngây thơ vô (số) tội ấy ạ.]

“ Dĩ nhiên là không.” Triệu lão vừa nói xong đã thấy Ngọc Tình chạy về phía máy ATM cách đó không xa rồi.

Ngọc Tinh nhìn thấy sáu số 0 trên màn hình máy rút tiền, tâm rốt cuộc kiên định hơn, bước đầu tiên đã hoàn thành. Đương nhiên bước kế tiếp mới là quan trọng nhất.

Hết chương 16.

17. Chương 17: Cá Cược, Biến Đổi Bất Ngờ

Ngọc Tình muốn mở một thị trường đấu giá hoa cỏ lớn nhất Trung Quốc, hiện tại đã có nguồn vốn khởi đầu nhưng chỉ bao nhiêu đây thôi vẫn xa xa không đủ.

Huống chi đối với Ngọc Tình hiện giờ, việc tìm kiếm các loại hoa cỏ để nâng cao tinh thần lực là vô cùng trọng yếu nhưng vẫn không phải là việc quan trọng nhất. Hiện tại hắc đạo ở phương Bắc nước Z đang vô cùng rối loạn phức tạp, Kiều bang mỗi ngày đều mơ tưởng đến vị trí bá chủ hắc đạo ở phương bắc, cho nên có thể nói bây giờ Ưng bang đang phải đối diện với cảnh ngộ bốn bề là địch.

Mà Ngọc Tình là muốn chui vào chỗ trống này, phát triển thế lực của mình. Thành lập một bang phái mới không thể nghi ngờ chính là một quá trình vô cùng dài dòng, cho nên tốt nhất chính là thủ nhi đại chi*, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Ngọc Tình đồng ý gia nhập Ưng bang.

[*theo aka google đã nói(ta vào cái wp của nàng nào đó mà quên mất rồi) thì câu này có nghĩa là lấy cái của một người nói thành cái của một người khác. Ở đây ý nói chị Tình muốn lật đổ lão đại Ưng bang để chỉ lên làm trùm đó mà, mẹ này quá nham hiểm rồi, hứ. Cơ mà ta thik, hắc hắc.]

Đương nhiên đây không phải là nguyên nhân chính, với ánh mắt của Ngọc Tình chọn Ưng bang làm nơi phát triển bang phái còn có một nguyên nhân nữa, chính là con trai Lưu Lỗ Hàn- Lưu Bân.

Lưu Bân không phải là kẻ tự cho mình là một công tử hắc đạo siêu phàm, ngược lại cậu ta là một người rất lý trí. Nếu cho cậu thời gian để trưởng thành, cậu tuyệt đối có thể vượt qua Lưu Lỗ Hàn! Đương nhiên việc phát triển sau này, Lưu Bân quả thật trở thành hùng ưng một cõi. Lấy tính cách của Ngọc Tình, việc càng có tính chất khiêu chiến cô càng thích. Cô muốn nhìn xem bọn họ cuối cùng ai có thể trở thành bá chủ hắc đạo chân chính!

Hôm nay là cuối tuần, đêm nay Lưu Bân muốn ra ngoài đua xe, làm cận vệ của cậu ta, Ngọc Tình sao có thể không xuất hiện cho được? Lưu Bân đam mê đua xe, tuổi còn nhỏ đã có một kĩ thuật lái xe không hề thấp. Dĩ nhiên, chỉ bao nhiêu đó thôi còn chưa đủ làm cho Ngọc Tình coi trọng.

Trước trường đua xe khổng lồ có một chiếc xe thể thao đang đỗ, Ngọc Tình ôm ngực đứng ở phía sau Lưu Bân, mắt lạnh nhìn đám trẻ ranh dư thừa tinh lực trước mặt mình, khóe môi nhẹ nhếch, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

" Thế nào, Ngọc Tình, hôm nay có muốn ngồi chung xe với bổn thiếu gia ta hay không?" Đôi mắt xếch của Lưu Bân nhìn một vòng quanh sân đấu xong, quay về phía Ngọc Tình, giọng điệu ngả ngớn không phù hợp độ tuổi.

Ngọc Tình nghe vậy giương mắt nhìn Lưu Bân, lại nhìn qua mấy đứa nhóc được gọi là đối thủ, chậm rãi phun ra một câu, " Không có hứng thú!"

Lưu Bân đối với câu trả lời như vậy không có một chút ngoài ý muốn nào, một tuần nay, cậu đã sớm lãnh giáo được sự lạnh nhạt, thành thục không phù hợp độ tuổi này của Ngọc Tình. Khi cậu đang muốn nói sang chuyện khác nghe thì thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp của Ngọc Tình truyền tới, " Bất quá cậu có thể ngồi cùng xe với tôi."

" Gì?" Lưu Bân nghe được lời của Ngọc Tình xong, thực sự sợ run một chút, cậu quay đầu lại cao thấp đánh giá Ngọc Tình, " Nha đầu, ngươi đùa cái gì vậy? Liền cánh tay, bàn chân nhỏ bé này sao? Không phải thiếu gia ta coi khinh ngươi, ngươi với tới tay lái sao?"

Ngọc Tình nghe Lưu Bân nói vậy cũng không tức giận, cô quay đầu nhìn cậu, " Nếu không, chúng ta cá cược đi."

" Nga?" Mắt xếch nheo lại, " Cược cái gì?"

" Liền là tiền thưởng của quán quân hôm nay đi!" Ngọc Tình nhìn về phía xe của Lưu Bân, giọng điệu kiên định.

" Được, nếu ngươi thua thì sao?"

" Tùy cậu quyết định." Bốn chữ lãnh khốc làm cho Lưu Bân nở nụ cười.

" Được, một lời đã định!" Bên này chỉ vừa đánh cược, bên ' đối thủ' liền nở nụ cười, " Như thế nào hả Lưu đại thiếu, hôm nay tìm một nha đầu đến thay ngươi xuất chinh? Ngươi không sợ nói ra dọa người hay sao?"

" Ha ha, xem ra hôm nay Lưu đại thiếu tìm được người rồi."

" Một con nhóc còn dám dõng dạc nói sẽ thắng tiền thưởng năm nay, đừng có đùa như vậy chứ. Giới đua xe có một tên biến thái như Lưu Bân là đủ lắm rồi, ngươi nghĩ mình cũng là thiên tài hay sao?"

"……"

Lời nói khó nghe không ngừng truyền đến, Ngọc Tình cũng không tức giận, chỉ thấy cô ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, như trước cười khẽ. " Như thế nào, mọi người cũng muốn cược một chút sao?"

" Cược? Tiểu nha đầu ngươi tưởng rằng hôm nay chúng ta sẽ đua xe ở trong này đi? Hôm nay địa điểm đua xe chính là 5 dặm đường núi!" Trong đám người, một kẻ nghe thấy câu trả lời của Ngọc Tình, không khỏi cười nhạo một tiếng.

" Ha ha, chẳng lẽ là không dám cược đi? Đừng vô nghĩa, có cược hay không?" Ngọc Tình cũng cười khẽ ra tiếng, giương mắt nhìn về phía mọi người, một cỗ tinh thần lực uy áp phóng ra ngoài.

" Cược!" Hiện trường lâm vào trầm mặt trong giây lát, bỗng nhiên có một thanh niên mặc áo trắng đứng ra, nhìn Ngọc Tình nở nụ cười âm lãnh, " Liền cược chiếc xe thể thao này của Lưu thiếu được hay không?"

Người này khoảng hai mươi tuổi, diện mạo thoạt nhìn thập phần nhã nhặn, chính là sự ghen tỵ trong ánh mắt gã đã đem một chút văn nhã này phá sạch.

Người này vừa dứt lời, mọi người đều khe khẽ nói nhỏ, lúc này Ngọc Tình không khỏi cười nhạo lên, gặp qua người không biết xấu hổ, chưa thấy kẻ nào không biết xấu hổ như vậy!

Chiếc xe thể thao này của Lưu Bân là do Lưu Lỗ Hàn tặng nhân dịp sinh nhật cậu ta, giá hơn 300 vạn. Người này năm trước bị Lưu Bân thắng xong đến bây giờ vẫn không phục, luôn cho rằng nguyên nhân đều do chiếc xe này.

Con nhóc này vừa nhìn thấy đã biết rằng không thể nào thắng nổi hắn- vạn năm đua xe lão Nhị**, người này thật sự là vô sỉ! Bất quá, hẳn là Lưu Bân sẽ không đồng ý. Người sáng suốt đều nhìn ra được Ngọc Tình là thủ hạ của Lưu Bân, Lưu Bân tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng xử sự rất khôn khéo, chắc chắn sẽ không bởi vì một đứa thủ hạ mà thua mất chiếc xe này.

[** Ở đây ý nói là ngàn năm chỉ toàn về nhì mà thôi.]

" Được." Lưu Bân sau khi nghe xong lời nói của tên áo trắng đưa mắt nhìn Ngọc Tình, khác với dự liệu của mọi người, cậu trầm mặt vài giây sau đó mở miệng, " Hàn Phong, nếu ngươi thua thì liền đem xe của ngươi để lại."

Chiếc xe của Hàn Phong tuy rằng kém hơn xe của Lưu Bân, chỉ có 200 vạn. Lưu Bân vừa nói xong, mọi người đang đứng ở đây lâm vào mê muội. Mẹ nó, cái gì là bại gia tử, đây mới là chân chính bại gia tử. Đây là 300 vạn chứ không phải 300 khối a, sớm biết như vậy thì mình đã đứng ra cá cược rồi!

Hàn Phong nghe xong lời nói của Lưu Bân, ánh mắt âm lãnh hơn một ít, khinh thường cười lạnh. " Tốt, một lời đã định!" Nói xong liền mở cửa xe chui vào.

Đứng ở một bên, ánh mắt Ngọc Tình hiện ra tia trào phúng, từ trên tay Lưu Bân lấy được chìa khóa cũng chui vào trong, Lưu Bân cũng vào xe theo cô.

" Cậu thật sự ngồi chung xe với tôi?" Ngọc Tình thấy Lưu Bân cũng tiến vào, hơi hơi nâng mi, ung dung hỏi.

" Vô nghĩa, đây chính là 300 vạn!" Lưu Bân nghe thấy giọng điệu bình thản giống như uống nước suối của Ngọc Tình, không khỏi tức giận.

" Ha ha, hy vọng không cần phải hối hận," Hai mắt Ngọc Tình gắt gao nhìn vào trọng tài, trong miệng thốt ra những lời này xong, nhìn thấy lá cờ trong tay trọng tài hạ xuống lập tức dậm chân ga đem xe chạy như bay về phía trước.

Xe thể thao Pháp Lạp Lợi màu bạc trong bóng đêm như tia chớp phóng đi, chói lóa làm cho người khác không mở nổi ánh mắt. Vạn năm lão Nhị hàn Phong cũng là thua ngay từ vạch xuất phát [Chị thấy là ngay từ vòng gửi xe rồi em à, chậc, tiếc ghê vậy đó ta ơi!]. Chờ đến khi hắn đi qua khúc cua đầu tiên thì bi thúc phát hiện một điều, ngay cả đuôi đèn của chiếc xe phía trước cũng không thấy.

Đương nhiên đồng dạng bi thúc phát hiện còn có người đang ngồi trên xe – Lưu Bân. Cậu chỉ cảm thấy một phen trời xoay đất chuyển, vị trí đã thay đổi nhanh chống. Cậu vốn nghĩ rằng cô gái đang ngồi ở ghế điều khiển sẽ có kỹ thuật không sai nhưng không ngờ lại cường đại đến vậy! Cậu đột nhiên nghĩ cao thủ đua xe đỉnh nhất thế giới cũng sẽ không vượt qua đi!

Chiếc xe trên đường núi chạy như bay, gió lớn cuồn cuộn gào thét bên tai. Lưu Bân đã không còn biết hiện tại mình tới chỗ nào rồi, cậu chỉ có thể nắm lấy dây an toàn, sợ hãi bản thân sẽ bị thổi bay ra ngoài.

Vẻ mặt Ngọc Tình vẫn không thay đổi nhìn về phía trước. Sườn núi này có tiếng là khúc chiếc quanh co khó đi, buổi tối đua xe ở đây là muốn khảo nghiệm kỹ thuật lái xe cùng với cảm giác phương hướng.

Quy tắc của trận đấu là đi hết 5 dặm đường núi này, người nào lấy được lá cờ màu hồng trên đỉnh núi sau đó quay về điểm xuất phát trước thì người đó thắng. Mà giờ phút này, Ngọc Tình đã cận kề với chiến thắng, cô có thể thấy được lá cờ màu đỏ đang tung bay trước mắt.

Nhưng lại có biến đổi bất ngờ xảy ra.

Hết chương 17.

18. Chương 18: Như Thế Bạo Lực, Trốn Vào Núi Sâu

Ngọc Tình đã muốn đi đến đỉnh núi, đột nhiên từ phía trước xuất hiện một chiếc xe thẳng tắp đụng vào xe cô.

“ Ngọc Tình, cẩn thận!” Sắp đạt được giải nhất, Lưu Bân còn chưa kịp vui mừng đã bị một màn kia dọa sợ đến mức hồn lìa khỏi xác.

“ Ngồi chắc vào!” Tay Ngọc Tình đặt trên vô lăng chợt lóe lên, cô quát lạnh một tiếng, tay phải đánh lái đổi hướng, tay trái ghì chặt tay lái, đuôi xe ‘két’ một tiếng xoay một vòng lớn, nguy hiểm đến mức tận cùng, chật vật né qua tránh thoát số phận rơi xuống vực núi.

Ngay khi Lưu Bân thở phào một hơi,cho rằng bản thân đã thoát khỏi nguy hiểm thì Ngọc Tình lại đánh lái, đuôi xe ‘ loảng xoảng’ một tiếng đánh vào chiếc xe phía trước.

“ Mẹ nó, ngươi điên rồi!” Lưu Bân sau khi nhìn thấy chiếc xe kia bị đụng rơi xuống vách núi, mà xe của bọn hạ thì đụng vào vách núi đá. Nếu không phải túi khí an toàn thoát ra thì tình trạng của họ cũng sẽ không ổn được bao nhiêu.

“ Câm miệng!” Ngọc Tình ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn vào chiếc xe Pháp Lạp Lợi đã muốn hỏng hơn một nửa, chân mày gắt gao nhíu lại, trong mắt lại là một mảnh ngưng trọng chưa từng có. Một lát sau cô mở cửa xe, giọng nói lãnh liệt, “ Xuống xe!”

Lưu Bân nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Ngọc Tình, cũng biết được tình huống bây giờ vô cùng không ổn. Cậu ta hít vào một hơi thật sâu, từ dưới ghế xe lấy ra hai khẩu súng rồi đưa cho Ngọc Tình một khẩu, nghe lời bước xuống xe.

Tiếp nhận súng, Ngọc Tình lập tức xuống xe, tại đỉnh núi to lớn này trông cô càng thêm nhỏ bé. Hai mắt Ngọc Tình nhìn xung quanh một vòng, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, “ Các vị, đã đến đây rồi thì hãy xuất hiện đi!”

Ngọc Tình vừa dứt lời, đã có một nhóm người từ bốn phía xuất hiện, bao vây họ.

Lưu Bân đứng ở bên cạnh Ngọc Tình, mắt lạnh nhìn mọi việc. Nói thật, lúc đầu cậu có chút sợ hãi, dù sao cậu cũng chỉ là một đứa nhỏ 13 tuổi mà thôi, nhưng chỉ cần cậu nghĩ đến Ngọc Tình cũng chỉ mới 7 tuổi cậu liền theo bản năng không chịu lùi bước, thẳng tấp đứng bên người cô, bởi vì cậu là một đấng nam nhi!

“ Các ngươi muốn tìm người nào, vì sao lại tập kích bọn ta?” Sau khi xác định được số người tập kích và con đường thoát thân Ngọc Tình mới mở miệng, chỉ có 8 người cũng không khó giải quyết lắm. Hiện giờ cô muốn xác nhận bọn người nay là của Kiều bang hay là của Vân bang?

“ Ngươi là Lưu Bân?” Người tới cũng không có trả lời câu hỏi của Ngọc Tình, mà là nhìn thẳng vào mặt Lưu Bân.

“ Đúng vậy, người các ngươi tìm chính là ta, chắc cũng không cần phải làm hành động như vậy chào đón chúng ta đi?” Lưu Bân chậm rãi cười, đôi mắt xếch khẽ nhếch, giọng nói ngả ngớn, cậu nhẹ nhàng ôm lấy Ngọc Tình, cúi xuống nói khẽ vào lỗ tai cô, “ Có cơ hội thì chạy mau đi!”

Sau khi nói xong câu này, Lưu Bân đứng thẳng người dậy, nhìn về phía bọn người đi tới, “ Sao có thể dọa cho bạn gái nhỏ của ta sợ như vậy chứ?”

Đây là lần thứ hai Ngọc Tình nghe thấy hai từ ‘ Bạn gái’ sau khi trùng sinh, trong lòng vừa động, ngẩng đầu nhìn đứa nhóc đang đứng trước người mình, khóe miệng khẽ nhếch. Tên nhóc Lưu Bân này chỉ mới mấy tuổi đã có bộ dạng này, khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một kẻ yêu nghiệt!

Người tới nhìn bộ dáng Lưu Bân lúc này, trong mắt xẹt qua một chút khinh thường, “ Nếu ngươi đúng là Lưu Bân, chúng ta đây cũng không khách khí nữa, người đâu lên bắt bọn chúng lại!”

Giọng nói của hắn ta vừa dứt, Ngọc Tình liền giơ khẩu súng lục trong tay lên, chỉ nghe ‘ đoàng’ một tiếng, kẻ vừa mới vênh váo tự đắc nháy mắt đã không còn thanh âm, đồng tử hắn ta trợn trừng, chết không nhắm mắt!

“ Ngươi chỉ là một cô gái nhỏ, sao lại có thể bạo lực như vậy?” Lưu Bân nhìn đến trình độ bắn súng của Ngọc Tình xong, ánh mắt ban đầu là sáng ngời, sau đó là sự không cam lòng, hướng về một tên khác nhắm bắn xong, sau đó nhìn về phía tên đã lên tiếng nằm dưới đất, chậm rì rì nói.

Ngọc Tình không rảnh mà để ý đến cậu ta, ngón tay kéo cò súng, chỉ nghe được thanh âm "bang bang" vang vọng khắp đỉnh núi.

Mà những viên đạn bay về phía mình, đằng sau lưng Ngọc Tình như có mắt, tránh qua một bên. Bởi vì Ngọc Tình có tinh thần lực và kinh nghiệm tác chiến hỗ trợ nên đánh rất thoải mái, nhưng Lưu Bân không có nên chỉ chốc lát sau cậu ta đã có chút chật vật.

" Đến bên cạnh tôi đi, không cần phải tách ra!" Ngọc Tình kéo Lưu Bân qua, cùng lúc đó, một đóa huyết hoa tràn ra từ cánh tay cô.

Cánh tay Ngọc Tình rũ xuống, ánh mắt càng thêm âm trầm, chỉ thấy cô xoay người một cái, 'đoàng' một tiếng viên đạn đã ghim vào tim của tên bắn lén.

Đồng thời, Lưu Bân cũng nả một viên đạn, tên cuối cùng cũng ngã xuống.

" Đi, mau rời khỏi nơi này!" Ngọc Tình vẫn không hề thả lỏng, xem nhẹ vết thương trên cánh tay mình đang từng hồi đau nhức, Ngọc Tình nắm lấy tay Lưu Bân, chạy thẳng về phía trước.

" Ngọc Tình, ngươi bị thương rồi." Lưu Bân nhìn thấy cánh tay Ngọ Tình đang không ngừng đổ máu, có chút không biết làm sao nói.

" Câm miệng! Đi mau lên!" Ngọc Tình nghe vậy, vẻ mặt càng lạnh hơn. Đệ nhất nhân của quốc an cục lại bị bọn người này làm bị thương, việc này đối với Ngọc Tình là một loại sỉ nhục.

Lưu Bân nhìn thấy Ngọc Tình như thế, không nói thêm nữa, gắt gao đi theo cô chạy vào núi. Tiếng đấu súng vừa nãy quá lớn, khẳng định sẽ làm cho kẻ địch chú ý đến, cho nên bọn họ không thể trở về từ đường lớn, chỉ có thể đi bằng đường núi.

Quả nhiên sự thật chứng minh, lựa chọn của Ngọc Tình thật đúng là sáng suốt. Bọn họ vừa mới đi không lâu thì đã có một nhóm người khác lên đến đỉnh núi.

" Mẹ nó, Hầu Tử thất bại!" Người tới nhìn thi thể trên mặt đất, không khỏi mắng một tiếng, quay lại nhìn về người đứng cách đó không xa, " Đệch, không phải mày đã nói chỉ có một mình Lưu Bân hay sao, đây là chuyện gì hả!"

" Lâm ca, em, em cũng không biết a! Thật sự chỉ có một mình Lưu Bân." Đúng vậy, tên áo trắng đứng cách đó không xa chính là Hàn Phong. Chỉ thấy hắn ta hiện giờ đang đứng ở nơi đó, hai chân không ngừng run run, trong đáy mắt hiện giờ là một mảnh sợ hãi, " Nga, không, còn có một con nhỏ nữa. Nhưng con nhỏ đó thoạt nhìi cũng chỉ có 8 tuổi mà thôi a!"

" Phế vật!" Kẻ được gọi là Lâm ca phun ra một ngụm nước bọt, " Hôm nay tao xem mặt mũi của ba mày cho nên tha mày một mạng, mau biến! Số người còn lại chia ra đi tìm cho tao, bọn nó khẳng định đang ở trong ngọn núi này! Bắt được Lưu Bân, lão tử thưởng cho kẻ đó 5 vạn!"

Lời vừa dứt, đã nghe thấy bọn đàn em của hắn ở bên cạnh phấn chấn đáp, " Vâng!" Quả nhiên có thưởng sẽ có kẻ liều mạng.

Hết chương 18.

19. Chương 19: Cứu Viện Thành Công, Được Cứu Thoát

Ngọc Tình cùng Lưu Bân liều mạng chạy trong núi, ánh mắt hai người đều vô cùng ngưng trọng.

Ngọc Tình thực ảo não, cô thật ghét thực lực hiện tại của mình, thật sự là quá yếu, hiện tại tinh thần lực của mình chỉ có thể tiến hành dò xét, căn bản không thể giống như trước đây giết người được. Huống chi còn có cái thân thể nhỏ bé này nữa!

Không được, không thể như vậy!

Ngọc Tình vừa chạy xuyên qua dãy núi vừa lên kế hoạch huấn luyện, kiếp này cô nhất định phải vượt qua cả kiếp trước!

Lưu Bân gắt gao đi ở phía sau Ngọc Tình, đôi lúc còn nhìn qua cánh tay đang không ngừng đổ máu của cô, tâm tình phức tạp không nói nên lời. Theo đạo lí mà nói, Ngọc Tình là bảo vệ của cậu, vì cậu bị thương cũng là lẽ thương. Nhưng không hiểu vì sao khi cậu nhìn thấy cô chảy máu lại vô cùng tức giận!

Không, không thể! Cậu nhất định phải trở nên cường đại, cậu không thể để cho sự việc ngày hôm nay diễn ra một lần nào nữa!

Vì thế, hai người bất đồng thế giới lại vì cùng một sự kiện mà xuất hiện ý nghĩ giống nhau, hạ quyết tâm giống nhau, mục đích cũng thần kì nhất trí: Không để cô bị thương nữa.

Trẻ em dù có lợi hại đến đâu thì thể lức đều có hạn. Vì vậy sau một đêm chạy trốn, hai người bọn họ không cử động nổi nữa, Ngọc Tình còn tốt hơn một chút, còn Lưu Bân đã không chịu nổi nữa rồi.

Ngọc Tình tựa lưng vào gốc cây, nhìn qua địa hình ở đây, cô có thể cảm nhận được kẻ địch càng ngày càng gần, bọn họ cứ chạy như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.

" Ngọc Tình, ngươi, ngươi trở về một mình đi! Người bọn họ muốn bắt là ta, yên tâm đi, ta sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu!" Lưu Bân ngồi dưới đất thở hổn hển, gian nan đem những lời này nói ra.

" Câm miệng!" Ngọc Tình đem ánh mắt nhìn qua quát nhẹ, Lưu Bân còn muốn nói cái gì đó nhưng khi nghe thấy câu nói lạnh băng của Ngọc Tình, theo bản năng đóng chặt miệng.

Trên thế giới này còn không có chuyện gì mà Ngọc Tình cô không làm được, muốn bắt người từ trong tay của cô, những người này còn chưa đủ tư cách!

Khóe môi Ngọc Tình câu lên, quay đầu nhìn lại con đường sau lưng, đem theo Lưu Bân ẩn nấp.

Không bao lâu sau đã có 5 người xuất hiện tại chỗ này.

" Mã ca, thằng nhóc Lưu Bân thật sự ở trong ngọn núi này sao, chúng ta tìm lâu như vậy còn chưa tìm thấy nó?" Một tên trong đó nhìn quanh chỗ này, không phát hiện được điều gì.

" Đại ca nói tuyệt đối không có sai đâu, nắm chắc thời gian đem chỗ này lục soát một lần đi." Tên được gọi là Mã ca gắt gao nhíu chặt mày, hai đứa nhỏ cho dù có thể chạy nhanh đi nữa hiện giờ cũng không chịu nổi nữa, cẩn thận một chút tuyệt đối có thể tóm gọn bọn nó.

Ngón tay Lưu Bân đặt ở cò súng, đang muốn nổ súng đã thấy Ngọc Tình đưa tay ngăn cản cậu. Ngọc Tình lắc đầu, làm một động tác tay, ý bảo Lưu Bân đừng manh động, không đến thời khắc nguy hiểm thì đừng nổ súng.

Số người đang ở trong ngọn núi này tuyệt đối không chỉ có mấy người trước mặt, bây giờ mà nổ súng sẽ làm cho càng nhiều người chạy đến chỗ này, hai người muốn rời đi sẽ càng khó hơn.

Lưu Bân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ, ngón tay thả lỏng, gắt gao nhìn kẻ địch trước mắt.

Ngọc Tình thấy thế cũng yên tâm hơn, tay phải nắm chặt chủy thủ*.

[*Là dao găm đó, cơ mà ta thấy để chủy thủ hay hơn]

Lúc này, năm người kia đã lục soát khắp khu vực này, trong đó có một người đang lại gần chỗ ẩn nấp của hai người.

Năm mét, Ba mét, một mét, Ngọc Tình gắt gao nhìn kẻ đang đi tới, cho đến khi hắn ta cách mình chỉ có vài bước chân, cô đột nhiên xông ra. Chỉ thấy thân hình nhỏ nhắn của Ngọc Tình nhảy lên, khi đã đến gần mục tiêu, tay phải mạnh mẽ chém ra, cắt đứt yết hầu của hắn, một dòng máu tanh phun ra.

Cô không hề quan tâm đến vết máu trên mặt mình, Ngọc Tình vội vàng đỡ lấy thi thể đang sắp ngã xuống đất, đem nó chậm rãi đặt vào lùm cây, chỉ sợ động tác quá lớn sẽ khiến cho bọn người còn lại chú ý.

Sau khi sử lí tốt tên này, Ngọc Tình quay lại nhìn về phía Lưu Bân gật gật đầu, tiếp tục lấy tốc độ nhanh nhất xông về phía một tên khác.

Lưu Bân núp ở chỗ cũ, nhìn Ngọc Tình cả người đầy vết máu đột nhiên cảm thấy Ngọc Tình như vậy có một cỗ hơi thở thiết huyết của quân nhân. Cô như thế thật không giống với một cô bé 7 tuổi.

Ngọc Tình hoàn toàn không có tâm tình mà đi lo lắng việc khác, hiện tại trong đầu của cô đang tràn đầy ý nghĩ làm sao ra khỏi ngọn núi này, làm sao sống sót.

Thần không biết quỷ không hay tiếp cận mục tiêu từ phía sau, thân thể hướng về phía trước nhảy lên, tay phải nâng lên đao thứ nhất trực tiếp đâm vào cổ mục tiêu, cùng lúc đó tay trái lôi kéo, đao thứ hai cắt đứt mạng sống của hắn.

Sau đó vẫn không dừng lại, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể mục tiêu, ra sức hô hấp. Thân thể này quá nhỏ, cô nhảy lên cũng chỉ tới bả vai của người này, cũng may là hắn đang cúi người tìm kiếm trong bụi cỏ chứ không cô tuyệt đối không thể nào giết được hắn.

Dấu xong thi thể, Ngọc Tình hướng về phía Lưu Bân ngoắt tay, cậu ta lập tức chạy tới. Hai người một lần nữa bắt đầu chạy trốn.

Đã được một đêm, tin chắc rằng Lưu Lỗ Hàn cũng đã thu được tin tức, viện thủ của họ chắc đã đến đây rồi. Bây giờ việc bọn họ cần làm nhất chính là tận lực làm cho kẻ địch không tìm thấy mình, tranh thủ càng nhiều thời gian càng tốt.

Nhưng là, bọn họ có lợi hại như thế nào đi nữa cũng vẫn bị phát hiện. Hiện tại hai người một lần nữa lại lâm vào tình trạng bị bao vây.

" Ngọc Tình, xem ra vận khí của chúng ta quả thật không tốt tí nào." Lưu Bân nhìn qua một vòng, khuôn mặt tái nhợt hiện ra một nụ cười bất đắc dĩ.

" Câm miệng!" Đôi mắt Ngọc Tình gắt gao nhìn chằm chằm những người này, ánh mắt cô chủ yếu đặt trên người tên cầm đầu. Trải qua một đêm chạy trốn, thanh âm của cô đã bắt đầu khan khan nhưng vẫn như cũ sắc bén rét lạnh, " Các người rốt cuộc là ai?"

" Bọn người kia đều là do mày giết?" Tên đã bỏ qua cho Hàn Phong - Lâm ca giờ phút này đang đánh giá Ngọc Tình một cách cẩn thận. Chỉ thấy áo quần cô rách nát, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú dính đầy máu tươi, một đôi con ngươi kiệt ngạo bất tuân** nhìn chằm chằm mình.

[**kiêu ngạo, không tuân thủ bất kì kẻ nào.]

" Đúng thì như thế nào?" Đột nhiên Ngọc Tình thả lỏng cơ thể, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, " Ta nghĩ, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn toàn thất bại!"

Ngọc Tình vừa dứt lời đã thấy một nhóm người khác tiến đến bao quanh nơi này hình thành một vòng tròn vây bọn họ bên trong, trợ thủ đắc lực nhất của Lưu Lỗ Hàn – Lam Phi bước ra.

Lâm Phong dùng một đôi mắt lạnh lùng nhìn tất cả, sau đó chuyển hướng đến trên người Ngọc Tình, giọng điệu âm trầm, " Nhưng có một điều ngươi phải biết, cho dù ta có chết thì ta cũng sẽ đem các ngươi chôn cùng!"

" Nga, phải không?" Ngọc Tình nhìn Lâm Phong, nhếch mi khinh thường, đột nhiên ra tay, tay phải đem chủy thủ ném mạnh ra ngoài, hướng về phía mặt của Lâm Phong.

Nhìn chủy thủ đang bay đến, trên mặt Lâm Phong rốt cuộc xuất hiện một chút kích động, nghiêng người qua một bên, khẩu súng cũng không còn chỉa vào người Ngọc Tình nữa, đưa tay lên che mặt.

Cũng trong nháy mắt này, bọn họ đã hoàn toàn không có phần thắng.

Người của Lâm Phong còn chưa kịp nổ súng đã bị người của Ưng bang cho về với đất mẹ, mà Lâm Phong cũng bị người khác cướp mất vũ khí, dùng súng chỉa vào đầu.

Khi Lâm Phong nghe đến tiếng súng nổ đã biết bản thân mình bị lừa, mà chủy thủ sắc bén ép đến gần khuôn mặt hắn cũng mất đi lực đạo, rơi xuống mặt đất.

Vẻ mặt Lâm Phong âm trầm nhìn Ngọc Tình, cô hướng về hắn nở nụ cười, ý cười mười phần trào phúng.

Ngọc Tình dùng đôi mắt lạnh nhìn Lâm Phong bị mang đi, sau khi xác nhận được bản thân đã thực sự an toàn, thần kinh căng thẳng rốt cuộc buông xuống, ánh mắt nhắm lại, ngất xỉu tại chỗ.

Hết chương 19.

20. Chương 20: Huấn Luyện, Hai Người Giằng Co

Rốt cuộc lần đuổi giết ở ngọn núi đó đã chấm dứt, nhưng chuyện này không đại biểu rằng bọn họ đã an toàn, hoặc có thể nói sau chuyện lần này họ càng đề cao cảnh giác, bởi vì đây không phải là kết thúc mà chỉ mới bắt đầu.

Chuyện này đối với Ngọc Tình là một sự sỉ nhục, cũng làm cho cô nhận rõ năng lực hiện tại của mình còn quá yếu. Cô vẫn luôn cho rằng mình rất lợi hại, nhưng cô lại xem nhẹ cơ thể gầy yếu hiện tại của mình. Lần này nếu không nhờ kinh nghiệm tác chiến dày dặn, nhờ khả năng phân tích bình tĩnh của cô thì căn bản họ sẽ không dễ dàng trốn thoát.

Cho nên, sau khi Ngọc Tình tỉnh dậy cô đã bắt đầu gian khổ huấn luyện, trình độ huấn luyện giống như kiếp trước. Mục tiêu của Ngọc Tình không phải là trình độ kiếp trước mà là càng thêm mạnh mẽ, hoàn toàn không cùng một cái đẳng cấp!

Mỗi sáng Ngọc Tình đều thức dậy vào lúc 4 giờ. Cột chắc mấy bao cát nhỏ đã chuẩn bị vào chân, bắt đầu huấn luyện, thời gian chạy bộ là 3 tiếng đồng hồ.

Vì thế, trời còn chưa sáng, tại công viên cách Ngọc gia không xa liền thấy được một cô bé chỉ có 7 tuổi cột bao cát trên người từng bước từng bước chạy. Một vòng, hai vòng, ba vòng, từng vòng chạy quanh công viên mồ hôi cô đã ướt đẫm cả quần áo, nhưng cô vẫn không dừng lại, như trước kiên trì chạy.

Cho đến khi tiếng chuông báo 7 giờ sáng vang lên cô mới thả chậm lại tốc độ, chạy về nhà.

Tắm rửa thay đổi một bộ quần áo, Ngọc Tình mới chuẩn bị đến trường.

Nhưng khi cô vừa đi đến đầu ngõ, hai hàng lông mày Ngọc Tình liền nhíu lại. Chỉ thấy đầu ngõ là một chiếc Tân Lợi, người ngồi trong xe không ai khác chính là Lưu Bân.

Không có ý định dừng lại, Ngọc Tình chậm rãi tiêu sái bước qua, trong quá trình đó không thèm bố thí cho Lưu Bân một cái liếc mắt. Lưu Bân nhún vai, bộ dáng không sao cả, ra lệnh lái xe đuổi theo phía sau Ngọc Tình, hiển nhiên cậu đã muốn quen thuộc loại đãi ngộ như vậy. Khi mới bắt đầu cậu còn cảm thấy tức giận, nhưng sau này, cậu phát hiện ra tức giận căn bản là vô dụng, vì thế ngày nào cũng có một màn kì quái này xảy ra.

Chuyện như thế này Ngọc Tình đã quen, thấy nhưng không thể trách. Từ ngày họ trải qua chuyện ở ngọn núi đó, Lưu Bân mỗi ngày đều theo phía sau cô như vậy, vô luận cô nói như thế nào đều vô dụng. Đồng dạng làm Ngọc Tình phải đau đầu còn có tên nhóc Phong Mặc Trần, sau khi bị ma xui quỷ khiến nhận cốc trà sữa đó, mỗi ngày khi đến trường cô đều nhìn thấy Phong Mặc Trần đứng chờ trước cổng, trong tay cầm một ly trà sữa vị cà phê.

“ Ngọc Tình!” Lưu Bân ngồi ở trong xe nói ra câu nói đầu tiên của ngày hôm nay, trong lời nói có mang theo một chút oán giận, “ Ba ta nói bọn muốn bắt cóc ta ngày đó là người của Kiều bang.”

Ngọc Tình nghe vậy, lẳng lặng gật đầu. Kỳ thật cô đã sớm đoán được kẻ chủ mưu vụ này chính là gia chủ đương nhiệm của Kiều bang, Kiều Nguyên. Tuy dã tâm rất lớn nhưng không đủ quyết đoán cùng trí lực, làm ra hành động ngu ngốc như vậy đúng là nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

“ Hiện tại Kiều bang cùng Ưng bang đang trong trạng thái giằng co, bên ngoài tựa hồ không ai biểu hiện điều gì nhưng bên trong thật ra đã sớm chuẩn bị, ta nghĩ ngày xảy ra tranh chấp đã không xa.” Thanh âm Lưu Bân có chút buồn bã.

“ Ân.” Ngọc Tình nhẹ nhàng gật đầu, trong ánh mắt to có chút ánh sáng lóe lên, hai bang phái muốn sống mái với nhau đã là chuyện bên trong dự kiến, mà việc cô cần làm chính là đục nước béo cò. (bà này thật gian thị manh, hứ, đúng kiểu ta thik mới đau chứ!)

Lưu Bân nói xong những lời này, lười nhác tựa vào ghế ngồi, hai mắt gắt gao nhìn vào thân thể trước mặt.

Cậu không biết trong cơ thể gầy yếu kia đến tột cùng ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh, cũng không biết trong đầu cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Nhưng không hiểu tại sao trong đầu cậu lại xuất hiện một ý nghĩ vô cùng điên rồ, đưa cho cô hết những gì cô muốn!

Nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng, đưa tay vuốt nhẹ mi tâm, cậu đang bị gì vậy? Như thế nào lại có cảm giác như vậy với một con nhỏ 7 tuổi? Thật sự là bất khả tư nghị!*

[* Không thể hiểu nổi, nghĩ không ra.]

Cho đến khi đã vào trường học, Lưu Bân đều không nói một lời nào nữa, Ngọc Tình cũng giống như vậy. Nhưng Lưu Bân là đang nghĩ về ý tưởng kì lạ của mình, còn Ngọc Tình thì đang nghĩ làm cách nào để đào góc tường.**

[** để kiếm lợi từ cuộc chiến giữa Kiều – Ưng hai đại bang đấy ạ]

" A, Tình Tình!" Một tiếng gọi đầy kinh hỉ kéo Ngọc Tình trở về với thực tại, cô dừng lại giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Phong Mặc Trần một tay ôm cốc trà sữa, một tay hướng về phía cô vẫy vẫy, trong đôi mắt hoa đào của cậu nhóc tràn ngập ý cười.

Ngọc Tình nhìn Phong Mặc Trần, lại cuối đầu nhìn ly trà sữa trong tay cậu ta, khóe miệng không khỏi co rút, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Lưu Bân nhìn thấy Ngọc Tình như vậy không khỏi có chút buồn cười, cũng có chút thất lạc. Từ ngày quen biết cô đến nay, cậu chỉ nhìn thấy cô thay đổi cảm xúc khi đối diện với Phong Mặc Trần.

Theo hiểu biết của cậu, vô luận bất đắc dĩ cũng được không có cách gì cũng thế, những cảm xúc đó sẽ không bao giờ xuất hiện trên người Ngọc Tình. Nhưng bây giờ lại xuất hiện tình huống như thế này chỉ có thể chứng minh một điều. Phong Mặc Trần đối với Ngọc Tình rất đặc biệt!

Ngọc Tình bất đắc dĩ đi qua, đưa tay cầm lấy cốc trà sữa trong tay Phong Mặc Trần, giọng điệu không được tốt lắm, " Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, không cần đứng ở cổng trường chờ tôi như vậy nữa!"

" Nhưng cậu là bạn gái mình a! Mẹ đã nói….." Cái miệng nhỏ nhắn của Phong Mặc Trần mếu lại, nước mắt lạch tạch rơi xuống, rớt trên quần áo.

Ngọc Tình nhìn thấy như vậy, quăng cho cậu ta một ánh mắt xem thường, nhìn cũng không nhìn Phong Mặc Trần một cái, nhấc chân bước đi. Cô đã sống được hai kiếp rồi đó! Chỉ bằng vào mấy cái trò đó mà muốn cô để mắt đến? Nhưng thật sự không có cách nào nữa, lạnh lùng vô tình như Ngọc Tình mỗi lần nhìn đến Phong Mặc Trần thì cả đầu đều đau, đây có phải là oan gia ngõ hẹp trong truyền thuyết hay không a?!!!

Lưu Bân đứng tại chỗ nhìn Ngọc Tình quay lưng bỏ đi sau đó lại nhìn nụ cười như tiểu hồ ly của Phong Mặc Trần, ánh mắt có chút âm trầm. Bạn gái sao? Vì sao cậu lại cảm thấy chán ghét kiểu xưng hô như vậy! Có cảm giác giống như món đồ chơi mà mình yêu thích sắp bị người khác cướp đi mất vậy.

" Ta như thế nào không biết công tử của tập đoàn Phong thị dễ dàng rớt nước mắt như vậy a?" Lưu Bân mở miệng, giọng điệu châm chọc mười phần.

" Ta cũng không biết khi nào thiếu chủ của Ưng bang lại trở thành cái đuôi của người khác như vậy." Phong Mặc Trần quay lại phản kích.

Một bên là thiếu gia tập đoàn Phong thị, được giới thượng lưu công nhận là thiên tài, còn một bên là thiếu chủ của bang phái mới nổi – Ưng bang, là người nối nghiệp được bọn đàn em Ưng bang công nhận. Vào giờ phút này, cả hai người đều vì một con nhóc bảy tuổi mà không ai nhường ai.

Trước cổng trường, hai tiểu soái ca với khí chất khác nhau, cao thấp gắt gao trừng mắt đối phương. Cuối cùng hai người hừ một tiếng đều quay đầu, đi về phía lớp học của mình.

Hết chương 20.

21. Chương 21: Cuộc Thi Giữa Kì, Giết Chết Bọn Họ!

" Các em, hôm nay chúng ta sẽ tham gia kiểm tra giữa kì, cho nên tôi muốn các em đem tất cả sách vở để vào học bàn và thực sự tự mình làm bài, thời gian là 120 phút. " Giáo viên Toán học ôm đề thi vào lớp,

bước lên bục giảng, nhìn xuống học sinh trong lớp cười tủm tỉm nói.

“ A? Không cần a!” Không để ý đến bộ dáng cười tủm tỉm của giáo viên, cả lớp học vang lên tiếng than thở.

Ngọc Tình cầm đề thi của lớp phó phát đến, ánh mắt đảo qua, bất đắc dĩ nhắm mắt lại. Đề toán này thực sự là dễ đến mức cô không muốn đặt bút, cái đề này còn muốn làm trong vòng 120 phút, điều này đúng là vũ nhục chỉ số thông minh của cô.

Vẻ mặt không bình tĩnh nháy mắt biến mất mà thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lùng, nhanh đến mức làm cho người ta không thể nào phát hiện được.

“ Ai, Tình Tình, cậu không phải là không biết làm đi?” Phong Mặc Trần là loại người như thế nào, cậu tuyệt đối sẽ không cho rằng mình đã nhìn lầm, cúi đầu hạ thấp giọng hỏi Ngọc Tình.

Ngọc Tình nghe vậy, không nói gì quăng cho Phong Mặc Trần một ánh mắt xem thường, cầm bút lên tiêu sái viết tên của mình, sau đó viết đáp án vào bài làm, cơ hồ mỗi một đề cô chỉ nhìn lướt qua, căn bản không cần suy nghĩ gì, nâng bút liền viết xuống.

Phong Mặc Trần nhìn Ngọc Tình làm bài như vậy, sốt ruột nói: “ Tình Tình, cậu không làm được cũng không thể viết loạn như vậy nha, cậu….” Thành tích của Ngọc Tình bình thường, có đánh chết cậu cũng không tin rằng có một ngày cô sẽ trở thành thần đồng.

Một ánh mắt cũng không thèm bố thí cho Phong Mặc Trần, Ngọc Tình còn không dùng hết 10 phút làm xong toàn bộ bài thi, trước ánh mắt không thể nào tin được của Phong Mặ Trần đi về phía bục giảng.

“ Em Ngọc Tình, em đang làm gì vậy, mau về chỗ làm bài thi đi!” Giáo viên toán nhìn thấy Ngọc Tình đi tới, đôi mắt đều trợn tròn, nghiêm khắc nói.

“ Em làm xong rồi, em muốn nộp bài thi.” Ngọc Tình đem bài làm của mình để trên bàn giáo viên liền xoay người đi ra khỏi lớp, đem giáo viên bỏ qua một bên.

Phong Mặc Trần nhìn Ngọc Tình tiêu sái rời đi như vậy, bất đắc dĩ co rút khóe miệng, cúi đầu làm bài thi của mình. Cậu được người khác gọi là thiên tài, tự nhiên sẽ không bị đề toán học đơn giản như vậy làm khó, trên thực tế, cậu chính là người đứng đầu khối.

Hai tay Ngọc Tình đút trong túi quần, dương dương tự đắc đi ra khỏi cổng trường, trong lòng lại là một mảnh yên bình chưa từng có, muốn tùy ý một chút.

Nhưng mà khi đi đến ngã tư đường, Ngọc Tình dừng lại, hai tay rút ra khỏi túi quần, hơi hơi tự hỏi một lát, cô ngẩng đầu đi về phía hẻm nhỏ cách đó không xa.

Hẻm nhỏ mà Ngọc Tình đi qua là một cái hẻm cụt, giờ phút này bên trong hẻm có một đám người khoảng 30 tuổi và hai người thanh niên trẻ tuổi nhìn qua giống như chị em.

“ Buông chị hai ra, các người chính là súc sinh! Các người có ngon thì giết tôi đi!” Cậu thanh niên bị hươi người khác đè lại, cậu ta bất chấp vết thương trên người mình, gắt gao nhìn chằm chằm bọn người trước mặt. Nếu ánh mắt có thể giết người, Ngọc Tình nghĩ rằng bọn nam nhân đó đã chết không biết bao nhiêu lần.

“ Tiêu Thần, tao nói lại lần nữa! Đem tư liệu mày trộm được từ tổ chức của cha mày lấy ra đây! Nếu không bọn ta sẽ giết chị gái của cậu.” Người đàn ông đang bắt lấy chị gái của người được gọi là Tiêu Thần giờ phút này đang cầm một con dao đặt trên cổ cô gái.

Ngọc Tình giương mắt nhìn qua, chỉ thấy ánh mắt của chị gái Tiêu Thần trống rỗng, khóe miệng nhẹ nhàng khép, ôn nhu “ nhìn” về phía Tiêu Thần.

“ Tôi đã nói rồi, không có!” Hai mắt Tiêu Thần đỏ bừng nhìn chằm chằm con dao trên tay gã đàn ông, liều mạng dãy dụa.

“ Tao thấy mày là ‘ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’ rồi!” Hắn ta hung ác nói, nâng tay tựa như muốn chém xuống bả vai của cô gái. Với lực đạo này, tin rằng một dao kia nếu chém xuống khẳng định cánh tay ngọc ngà kia sẽ không bảo đảm.

“ Chị!” Tiêu Thần nhìn thấy vậy, hét to một tiếng, thân thể cậu ta liều mạng dãy dụa.

Nhưng khi một dao kia sắp chém xuống vai cô gái, khiến cho Tiêu Thần không còn hy vọng nữa thì một viên đá bay tới đánh trúng lưỡi dao, chiếc dao văng lên không trung bị một bàn tay nhỏ bé vững vàng tiếp được.

Tiêu Thần ngẩng đầu nhìn qua, chỉ nhìn thấy một cô bé nhỏ đứng trước người mình, cầm con dao kia, khóe miệng treo một độ cong hoàn mĩ.

“ Vị đại ca này, ngươi có thâm cừu đại hận gì với chị gái này hay sao mà đòi chặt đứt cánh tay người ta vậy, phải biết rằng khi chặt rồi thì sẽ không mọc ra cái khác nữa đâu.” Ngọc Tình xoay xoay con dao trong tay, ánh mắt đều không thèm nâng, điềm nhiên nói. “ Còn có, một đám người nhào vào ăn hiếp một thanh niên yếu đuối, còn dùng người đến uy hiếp nữa, không cảm thấy nhục nhã sao? Nói ra sẽ dọa sợ người khác mất thôi.”

“ Đây không phải là chuyện của mấy đứa con nít như mày, cút xa chỗ này ra một chút, bằng không ngay cả mày tao cũng ‘ xử’ luôn!” Tên đàn ông nhìn thân thể nhỏ nhắn của Ngọc Tình, nhất thời quên mất cô bé trước mặt chỉ cần dùng một viên đá đã có thể đánh bay con dao trong tay mình, trừng lớn mắt, hùng hổ nói.

Ngọc Tình nghe vậy, vẻ mặt nhất thời lạnh xuống, một cỗ hơi thở âm lãnh theo người cô khuếch tán ra ngoài. Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn hắn ta, “ Ta cho ngươi mười giây.”

Tên đàn ông nghe đến câu nói không mặn không nhạt của Ngọc Tình, vẻ mặt đang dữ tợn nhất thời giật mình, một lúc sau hắn mới phản ứng lại được, há moonmf mắng lớn, “ Mày CMN có phải não tàn hay không? Mày cho tao mười giây?”

“ Đã hết thời gian!” Ba chữ không hề có tí độ ấm thoát ra từ miệng Ngọc Tình, một cước đá vào trên người hắn ta, tên đàn ông lùi về phía sau, buông Tiêu Ngọc ra, cùng lúc đó, tay Ngọc Tình vung lên, một dòng máu tươi phun trào ra.

Mọi chuyện giống như đã được lập kế hoạch, lúc tên đàn ông ngã xuống đất thì Ngọc Tình vừa vặn đứng bên cạnh Tiêu Ngọc.

“ Các người cũng như vậy, mười giây!” Nói xong cô mỉm cười, lấy khăn tay trong túi ra, tinh tế lau đi vết máu dính trên tay.

Bọn người kia trợn mắt há mồm nhìn tên nam nhân đã chết, đông thời nuốt xuống một ngụm nước bọt, “ Mày, mày là ai?”

“ Các người còn 5 giây.”

Nghe thấy thanh âm này, bọn người nhìn nhau, giữ chặt Tiêu Thần.

“ Còn 3 giây.”

“ Nếu mày tiến đến, lão tử sẽ giết hắn!” Tên giữ lấy Tiêu Thần mở miệng nói, tronng mắt hiện lên một chút điên cuồng.

“ Đã hết giờ.” Ngọc Tình mỉm cười, con dao trong tay bay ra ngoài, lướt qua lỗ tai Tiêu Thần cắm vào mi tâm tên đó.

Tên đàn ông sắp chết cũng không biết vì sao có thể xảy ra chuyện như vậy, con nhóc này rõ ràng chỉ có 7 tuổi.

Ngọc Tình như Tiêu Thần đã lấy lại tự do, lạnh lùng phun ra bốn chữ: “ Giết chết bọn họ!”

Hết chương 21.

22. Chương 22: Trả Giá, Không Giữ Lại Người Vô Dụng

Tiêu Thần nghe thấy Ngọc Tình nói ra bốn từ lạnh như băng, đột nhiên đờ người ra, anh ta ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt lạnh lùng không có một chút thái độ nào thừa thãi, hai mắt lại đỏ lên.

Anh ta nhớ tới tất cả những gì đám người này đã đối xử với cha mẹ anh, bản thân anh và cả chị anh nữa, vì bọn họ mà gia đình người chết nhà tan! Đúng, bọn họ đáng chết, anh phải giết chết bọn họ!

Tiêu Thần hai mắt đỏ ngầu, đột nhiên rút con dao trên trán kẻ nằm dưới đất kia ra, đâm điên loạn vào những tên lưu manh khác.

Ngọc Tình đứng yên một chỗ nhìn tất cả cảnh đó với vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn vào những giọt máu tóe ra, dường như đó là điều nên xảy ra, không có sự thương hại, không có sự cảm thông, chỉ có những giọt máu lạnh mà mọi người đều nhìn thấy.

"Tình Tình!" lúc này từ phía không xa truyền đến tiếng gọi của Phong Nhã Trần, sắc mặt Ngọc Tình thay đổi, không hay rồi!

Phong Nhac Trần nộp bài xong liền đuổi theo Ngọc Tình, cậu ta phải tìm rất lâu mới tìm tới gần đây.

Tên lưu manh bị Tiêu Thần đuổi theo đòi mạng sợ hãi không ngừng chạy về phía cổng con hẻm, nhìn thấy Phong Nhã Trần ở phía trước, hắn ta vội vàng xông lên túm lấy Phong Nhã Trần: "Không được lại gần, lại gần tao sẽ giết nó!"

Ngọc Tình quay đầu lại liền nhìn thấy cảnh đó, khuôn mặt cô sầm xuống, con tim đột nhiên hơi hoảng.

"Bỏ cậu ấy ra!" Ngọc Tình tiến lên phía trước, gằn giọng nói lạnh lùng giống như kẻ vừa bước ra từ địa ngục.

"Không được lại gần!" tên lưu manh nhìn thấy Ngọc Tình đang tiến lên, tay hắn bóp chặt cổ Phong Nhã Trần.

Ngọc Tình vẫn với ánh mắt lạnh lùng, nhìn Phong Nhã Trần vì bị bóp cổ nên khó thở, mặt cậu ta đỏ lên, tim cô như thắt lại, hai tay từ từ nắm chặt, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn: "Tôi sẽ không lại gần, anh bỏ cậu ấy ra!"

Tên lưu manh thấy cách này có vẻ có tác dụng, tay hắn lại nắm chặt hơn: "Để tao đi, bọn mày không được tiến lên dù là một bước!"

Ngay lúc này Phong Nhã Trần cảm thấy như mình sắp tắt thở rồi, cậu ta há hốc mồm cố hít lấy một chút ít không khí, trong lòng không ngừng oán trách: "Lần này đúng là đùa quá đáng rồi!"

"Được!" Ngọc Tình gật đầu, hai tay cô lại nắm chặt hơn, dường như làm vậy thì cô mới bớt đi sợ hãi, mới bớt đi....lo lắng và thương xót.

Tên lưu manh nghe thấy vậy liền lập tức bỏ Phong Nhã Trần ra và chạy bạt mạng về phía sau, Phong Nhã Trần ngã gục xuống đất không còn chút sức lực nào, há hốc mồm hít thở.

Ngọc Tình bước lên phía trước cướp lấy con dao trong tay Tiêu Thần, phi mạnh về phía trước,con dao cắm thẳng vào tim tên lưu manh từ phía sau lưng.

"Mày không nên dùng cậu ta để uy hiếp tao!" lạnh lùng nhổ ra một câu, Ngọc Tình đi lên phía trước, lại gần Phong Nhã Trần, cúi đầu nhìn cậu ta.

Phong Nhã Trần ngồi dưới đất như kẻ mất hồn, nước mắt không ngừng lăn ra, nhìn Ngọc Tình vẻ vô cùng đáng thương.

"Nín ngay đi!" Ngọc Tình nheo mày nói, vẻ bực dọc: "Tớ không thích uống trà sữa, đặc biệt là vị cà phê!"

Hai câu nói trước sau chẳng ăn khớp nhau gì cả làm cho Phong Nhã Trần đang khóc phải bật cười, cậu ta cười ngốc nghếch nhìn Ngọc Tình: "Ừm ừm, sau này tớ không mua trà sữa cho bạn nữa."

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Phong Nhã Trần cũng không nhịn được cười, có chút đau lòng và thương cậu bạn, lại có chút gì đó vụng về không kiểm soát được, sau đó tất cả đều được hóa giải bằng một nụ cười, cô từ từ đưa tay ra kéo Phong Nhã Trần đứng lên.

Ngọc Tình từ trước tới nay không phải kiểu người biết làm nũng, nhưng người này lại khác hẳn đối với cô, vậy thì cô sẽ nhận lấy sự khác biệt này của cậu ta, thậm chí về sau, tương lai sau này, nếu chỉ cần người này phản bội cô, chỉ cần không còn yêu cô nữa thì cô sẽ để cho cậu ta tự do, nhưng chỉ cần yêu cô, thì kể cả có đánh gãy chân cô cô cũng phải giữ cậu ta ở lại bên mình.

Dường như trong giây phút ngắn ngủi đó Ngọc Tình đã nghĩ xong tất cả, cô kéo cậu ta dậy, nhìn vào cơ thể cậu bạn chỉ cao hơn cô có một chút nói: "Bây giờ cậu có thể hối hận, cậu suy nghĩ cho kĩ đi!"

Nói rồi cô quay người bước đi chẳng thèm quan tâm tới Phong Nhã Trần nữa, liếc mắt nhìn Tiêu Thần đang đỡ chị gái Tiêu Ngọc với ánh mắt lạnh nhạt, sau đó cũng quay người với khuôn mặt không biểu cảm.

"Ân nhân, đợi một chút!" vừa mới bước đi được vài bước, Ngọc Tình liề nghe thấy tiếng gọi vội vàng của Tiêu Thần, Ngọc Tình đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn anh ta.

"Ân nhân, anh sẽ đi theo em!" Tiêu Thần quỳ xuống đất, năm nay anh ta mới 18 tuổi, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt mong chờ: "Hi vọng ân nhân thu nhận!"

Ngọc Tình cúi đầu nhìn Tiêu Thần, không thể không nói khi cô ra tay cứu Tiêu Thần là vì cô ngưỡng mộ chàng trai này, cô nhìn thấy được ở anh ta được sự trọng tình và lòng chính trực của con người này.

Kết quả này cũng là sự mong đợi của Ngọc Tình, nhưng cô vẫn giữ nét mặt nghiêm nghị lạnh lùng, cô nhìn Tiêu Thần, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như lúc mới xuất hiện: "Tôi không giữ lại người vô dụng bên cạnh mình!"

"Tôi không phải là người vô dụng!" Tiêu Thần nhìn Ngọc Tình với ánh mắt kiên định: "Tôi sẽ chứng minh, tôi không phải là người vô dụng!"

"Hừ!" Ngọc Tình cười hắt ra một tiếng, rút trong túi ra chiếc thẻ ngân hàng mà trong đó có ba vạn – chiếc thẻ Lưu Lỗ Hàn cho cô vứt cho Tiêu Thần: "Tốt nhất anh hãy chứng minh cho tôi xem!"

Ngọc Tình nói xong không thèm nhìn Tiêu Thần thêm một giây nào nữa mà quay người bước đi. Mặc dù cô ngưỡng mộ Tiêu Thần nhưng cô vẫn xem trọng hiện thực, trên người Tiêu Thần tuyệt đối có mang một câu chuyện không để cho ai cũng biết, câu chuyện này có thể sẽ đem lại phiền phức không hề nhỏ cho cô, huống hồ, bây giờ Tiêu Thần ngoài lòng nhiệt thành ra thì đúng là anh ta không còn thứ gì khác.

Tiêu Thần đơ người nhìn chiếc thẻ ngân hàng trước mặt, sau cùng cắn răng nhặt lấy nó cầm thật chắc, anh tuyệt đối không phải là kẻ bất tài vô dụng! Anh nhất định phải là một người có tác dụng, anh phải báo thù!

"Mật khẩu là sáu con tám!" tiếng nói của Ngọc Tình lạnh nhạt truyền tới, Tiêu Thần ngẩng đầu ngơ ngác nhìn theo cô, nhưng rất nhanh sau đó đã không thấy bóng dáng Ngọc Tình đâu. Hai mắt anh ta lại dần dần đỏ lên, nếu nói lúc trước anh ta không hề có sự lựa chọn nào khác, vậy thì bây giờ anh ta lại một lòng một dạ sống chết muốn theo Ngọc Tình.

Từ trên người cô anh ta có thể nhìn thấy ánh hào quang, một thứ ánh sáng không phải ai cũng có, ánh hào quang đó giúp cho anh ta có hi vọng, có niềm tin, một Ngọc Tình như vậy có thể làm được những việc mà người khác không ngờ tới, anh có dự cảm, cô gái bé nhỏ đó nhất định không phải người bình thường!

Phong Nhã Trần nhìn Tiêu Thần với ánh mắt hết sức kiên định và bộ dạng nghiêm túc, cậu ta chỉ cười he he sau đó quay người chạy đuổi theo Ngọc Tình, cô bé này cậu ta đã nhắm chắc rồi, sao có thể dễ dàng buông tay!

Tiêu Ngọc từ đầu tới cuối không nói một câu nào, không hề tham gia vào quyết định của em trai, cô chỉ lặng lẽ lắng nghe, trên môi luôn là nụ cười nhẹ nhàng.

Một trận gió thổi qua làm mùi máu tanh dưới đất bốc lên, Tiêu Thần từ từ đứng lên, đỡ lấy chị gái rồi cùng nhau rời đi.

Ngọc Tình vừa đi ra khỏi con hẻm không xa thì nhìn thấy Lưu Bân, Lưu Bân đứng dựa người thư thái vào chiếc xe Bentley, nhìn cô với con mắt thích thú và chờ đợi, song, khi nhìn thấy Phong Nhã Trần ở phía sau thì mắt cậu ta lại trùng xuống.

Ngọc Tình không để ý tới cậu ta, đi qua cậu ta nói: "Trong con ngõ nằm ở phía trước không xa, tất cả giao lại cho anh xử lý!" cô nói như thể đó là điều đương nhiên vậy, không có một chút khách khí hay tỏ ý nhờ vả, và nếu cô đã gia nhập vào bang Chim ưng, sao lại chỉ có việc bỏ công sức ra mà lại không được báo đáp chứ? Từ trước tới nay cô chưa bao giờ là Đức mẹ!

Lưu Bân không hề có thái độ phản ứng hay oán trách gì trước lời đề nghị của Ngọc Tình, chỉ là nhướn mày nhìn cô bé bước qua mình mà không thèm ném cho cậu là một cái nhìn, cũng đành cười bất lực!

Phong Nhã Trần thì ném cho Lưu Bân cái nhìn đắc ý sau đó chạy theo sát phía sau Ngọc Tình, cái bộ dạng cun cút đó làm cho Lưu Bân không thể nhổ một bãi nước bọt tự nói một mình: đợi đấy thằng ranh con!

23. Chương 23: Thành Tích, Lẽ Nào Là Đồ Con Ngoài Dã Thú

Tất cả những gì xảy ra trong con hẻm dưới sự xử lý của Lưu Bân thì dường như chưa từng xảy ra vậy, quả nhiên sự việc có lớn hơn nữa nhưng nhờ có quyền thế thì nó cũng chỉ như một hạt cát, mạng sống cũng vậy!

Tiêu Thần không hề tới tìm Ngọc Tình, sự việc này giống như chưa từng xảy ra vậy, Ngọc Tình vẫn tiếp tục sống một cuộc sống bình thường đơn giản.

"Hôm nay chúng ta sẽ giải đề kì thi giữa kì, An Kì đem bài trả lại cho các bạn!" vừa mới vào lớp, giáo viên ngữ văn đã bước vào lớp.

Các học sinh vừa nghe thấy câu nói đó, đột nhiên mặt xị ra, trả kết quả kiểm tra giữa kì thì đương nhiên sẽ có người vui có kẻ buồn!

"Ồ, tớ đoán lớp chúng ta kiểm tra điểm thấp nhất chắc chắn là Ngọc Tình!" một học sinh nam béo ục ịch lúc này vỗ nhẹ vào tay bạn cũng bàn nói lí nhí.

"Đúng vậy, lần này thì tớ yên tâm rồi, cuối cùng thì tớ cũng không phải đứng đầu xếp từ cuối lên!" người ngồi cùng bàn với thằng con trai vừa nói thở phào nhẹ nhóm, dường như đã giải quyết được một vấn đề lớn nên toàn thân thả lỏng.

Ngồi ở một chỗ cách đó không xa Ngọc Tình nghe thấy có người đang nói về mình, khẽ gãi tai sau đó tiếp tục nằm ườn ra bàn ngủ. Gần đây bang Chim ưng và Kiều bang lúc trong bóng tối lúc ngoài ánh sáng đấu với nhau không ít lần, vì vậy tối này cô cũng đều rất bận.

Vì vậy, cô đã nói với bố mẹ rằng sẽ ở lại trong ký túc của trường, như vậy sẽ có nhiều thời gian cho việc học hơn. Lý Nguyệt và Ngọc An Quân suy nghĩ một lát thấy cũng hợp lý, hơn nữa bọn họ vì cuộc sống cơm áo gạo tiền mà cũng không có nhiều thời gian quan tâm tới con gái.

Nên cảm thấy để cô ở lại trong trường cũng tốt, bây giờ Ngọc Tình đang ở trong một căn hộ cách trường học của cô không xa.

"Ấy! Tình Tình!" Phong Nhã Trần nghe thấy người khác đang nói chuyện, liền ngẩng đầu nhìn cô giáo ngữ văn hình như có việc đi ra ngoài, nên khẽ đưa tay lay lay Ngọc Tình: "Cậu nói, cậu làm bài thế nào?"

"Hả?" Ngọc Tình quay đầu lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt đáng yêu của Phong Nhã Trần, khẽ cười: "Lát nữa cậu sẽ biết thôi!"

"Haiz, lần này có một số người đúng là phải xấu hổ rồi! Xếp thứ nhất từ dưới lên, quả nhiên là rồng sinh rồng phụng sinh phụng, con của chuột thì chỉ biết đào lỗ, một số người quả nhiên là không ngóc đầu lên được!" Nhạc Nhân ngồi bên cạnh thấy giáo viên đi ra ngoài liền to mồm nói lời nhạo báng, giọng điệu nói ra có chút không giống với một con bé chỉ bảy tám tuổi.

"Đúng vậy, có người còn đi học cái gì chứ, đi làm thuê cùng bố mẹ đi còn hơn." Đây là kẻ thứ nhất đứng về phía Nhạc Nhân.

"Chẳng thế, lại còn ngày nào cũng vênh cái mặt lên hằm hằm, cứ như ai nợ gì nó ấy, mẹ tớ nói á, người như thế chỉ là loại sao khắc tinh thôi!" đây là kẻ thứ hai đứng về phía Nhạc Nhân.

.....

Gia cảnh của Nhạc Nhân khá giả, vì thế người ủng hộ con bé cũng rất nhiều, bọn chúng thấy Ngọc Tình bỏ ngoài tai hết những lời đó thì càng điên lên chọc tức.

"Đúng vậy đúng vậy, có một số người đúng là không biết điều, cũng không biết tự chăm sóc lấy mình, suốt ngày quấn lấy Phong Nhã Trần."

"Tớ vô cùng tán thành với câu nói của bạn Nhạc Nhân, đó chính là rồng sinh ra rồng phụng sinh ra phụng, nhìn vào những biểu hiện giáo dục của các bạn ở đây có thể thấy rằng, cha mẹ các bạn cũng chẳng khá hơn gì các bạn!" tiếng nói chậm rãi khinh khỉnh vang lên, tiếng ồn ào trong lớp lúc này cũng bớt đi vài phần. Ngọc Tình từ lúc Nhạc Nhân nói câu đầu tiên trở đi sắc mặt cô đã âm u rồi, cứ nghe cho tới tận bây giờ, cô mới thấy có gì đó buồn cười không rõ nữa, những kẻ này đúng là nực cười chết mất!

"Đúng vậy, các người có phải ăn no dửng mỡ rồi không?" tiếng nói the thé của An Tiểu Mễ vang lên ngay tiếp sau đó, câu nói này làm cho Nhạc Nhân không thể không nghĩ tới câu nói trước đó của Ngọc Tình: "Giáo dục ăn tới phát phì ra rồi." Sắc mặt con bé đột nhiên đỏ lên.

"Mày...mày nói linh tinh, bố mẹ chúng ta không phải như thế!" kẻ thứ nhất ủng hộ Nhạc Nhân vội vàng lên tiếng biện minh.

"Ồ?" tiếng nói với giọng điệu ngược lại với con bé đó của Ngọc Tình vang lên: "Lẽ nào các bạn là con ngoài dã thú?"

Bốn chữ con ngoài dã thú vừa được nói ra, hai mắt của Phong Nhã Trần sáng lên, cái cô bạn gái Tình Tình này đúng là lưỡi rắn phun ra nọc độc, mọi người đều biết Nhã Nhân hai năm nay mới cùng với mẹ về Nhạc gia, trước khi được cưới về Nhạc gia mẹ cô ta đã sinh ra cô ta rồi, khi đó cha của Nhạc Nhân vẫn chưa li hôn, vì vậy Nhạc Nhân đích thị là một đứa con ngoài dã thú.

Quả nhiên lời nói đó vừa phát ra, hai mắt của Nhạc Nhân đỏ lên, có một số người cho dù cho mình ở địa vị cao hơn cũng cảm thấy mặc cảm, có điều có người cảm thấy đáng thương thì cũng có người cảm thấy đáng hận.

Ngọc Tình lại gãi tai sau đó nằm dài ra bàn, thực ra cô không hề muốn cãi nhau với bọn chúng làm gì, chỉ là có một số kẻ thấy cô không nói lại lại tưởng cô sợ, cô đứng lên mắng cho chúng nó một trận thế mới yên lòng được.

An Kì trả hết bài cho cả lớp rồi, lúc này giáo viên mới trở về lớp, trong tay cô giáo còn cầm thêm một bài kiểm tra nữa, còn cả lớp thì chỉ có mỗi Ngọc Tình là chưa nhận được bài về tay mình.

Lúc này những kẻ đứng về phía Nhạc Nhân lại ào ào lên, trong đầu bọn chúng đều nghĩ: "Hức, cô giáo sẽ xử lý mày, ai bảo mày nộp bài giấy trắng."

Cũng không thể trách người khác có suy nghĩ như vậy được, vì tất cả các bài kiểm tra của Ngọc Tình đều giống với bài kiểm tra môn toán, mười phút cô đã nộp bài rồi, bọn họ đều nghĩ chắc mười phút đó cô không biết viết gì nên đành nộp bài.

"Cả lớp, như vậy là đợt kiểm gia giữa kì của chúng ta đã kết thúc, hơn nữa cũng đã có kết quả rồi, lớp chúng ta các bạn làm bài khá tốt, và càng được xứng đáng nhắc đến đó là bạn Ngọc Tình của lớp chúng ta, trong lần kiểm tra này, bạn đã đứng đầu khối với kết quả bài giữa kì, đáng khen ngợi hơn đó là đứng đầu với số điểm tuyệt đối."

Lời cô giáo vừa dứt, cả lớp đều ồn ào như thể vừa nghe thấy tiếng bom nổ, sau đó há hốc mồm nhìn về phía Ngọc Tình, mười phút mà có thể làm xong bài với số điểm tuyệt đối, đây đúng là điều không thể tin nổi, vì bình thường kết quả học tập của Ngọc Tình cũng chỉ nhàng nhàng không có gì nổi bật.

"Trời ơi, hi vọng của mình coi như bị dập tắt rồi! Ba tớ còn nói nếu lần này tớ không phải xếp thứ nhất từ dưới lên thì sẽ cho tớ ba trăm tệ nữa, thế này thì chẳng còn gì rồi!" thằng con trai lúc nãy to mồm đột nhiên kêu lên oán trách.

"Ồ, Tình Tình, không ngờ bạn lại lợi hại như vậy! có mười phút! Còn nhớ lúc trước cô giáo dạy toán còn định nói với cô chủ n hiệm về bạn, nhưng sau đó nhìn vào bài thi của bạn mặt liền tái đi, tớ còn tưởng là làm sao rồi cơ, hóa ra bạn đã trả lời đúng tất cả các câu hỏi!" Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình với khuôn mặt sùng bái, hai mắt hoa đào của cậu ta thiếu chút nữa thì phun cả ra đom đóm.

Ngọc Tình mở mắt nhìn cậu ta thờ ơ rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Giáo viên ngữ văn đem bài làm của Ngọc Tình cho cả lớp xem, cuối cùng mới truyền tới tay Ngọc Tình, đương nhiên khi tới tay Ngọc Tình thì nó đã nát nhàu ra rồi, hình như Nhạc Nhân đã lật đi lật lại xem tới mấy lần, muốn tìm được lỗi sai nào đó, con bé hận không thể xé nát bài thi đó, trên bài thi viết tên Ngọc Tình – điều này như một sự sỉ nhục đối với Nhạc Nhân.

Cùng tâm trạng với Nhạc Nhân cũng không phải ít người, thế nên bài thi của Ngọc Tình bị thành ra như vậy cũng có thể hiểu và tha thứ được. Ngọc Tình nhận lấy bài thi để sang một bên rồi lại tiếp tục ngủ, giáo viên ngữ văn nhìn thấy thế cũng chẳng nói gì, ánh mắt tỏ vẻ thông cảm, chắc là học nhiều nên mệt quá đây mà.

24. Chương 24: Họp Bang Chim Ưng, Đánh Địch Cần Bắt Kẻ Đứng Đầu

Đối với suy nghĩ của cô giáo, Ngọc Tình không biết và cũng không muốn biết, cô vẫn thản nhiên nhắm mắt vào ngủ trước ánh mắt ngạc nhiên của bao người cùng lớp. Mãi cho tới khi chuông báo kết thúc tiết học cuối cùng cô mới mở mắt ra và cũng không hề có ý muốn ngủ thêm nữa.

"Tình Tình, ngủ dậy rồi à?" Phong Nhã Trần ngồi bên cạnh nhìn thấy bộ dạng đó của cô thì cười ha ha, đôi mắt cậu ta sáng lên rực rỡ.

"Ừm!" Ngọc Tình gật đầu, đẩy chiếc bàn về phía trước, đứng lên đi ra ngoài. Đối với Phong Nhã Trần mà nói, cô chỉ có thể nói rằng cậu ta đúng là đặc biệt, cô không hề bài trừ cậu ta nhưng cũng không có nghĩa là sẽ chấp nhận cậu ta.

Đi ra từ trường học, Ngọc Tình bắt xe đi thẳng tới tổng bộ của bang Chim ưng, hôm nay là ngày mà bang Chim ưng triệu tập cuộc họp để thảo luận về vấn đề thảo phạt Kiều bang. Vốn dĩ với tư cách và sự từng trảu của Ngọc Tình thì cô không được tham gia, nhưng với tư cách là một hạt giống được đào tạo đặc biệt, Lưu Lỗ Hàn đã mở ra cho cô một cánh cửa thuận lợi.

Tổng bộ bang Chim ưng được đặt ở một tòa nhà văn phòng, đây là công ty con con bang Chim ưng, chủ yếu kinh doanh hàng loạt các mặt hàng mỹ phẩm. Nói thực lòng, Ngọc Tình rất khó tưởng tượng một đám đàn ông suốt ngày súng với ống sao lại có thể kinh doanh mặt hàng đó là mỹ phẩm của phụ nữ.

Chiếc taxi đỗ tại cổng tòa nhà Hoa Nhan, Ngọc Tình trả tiền sau đó mở cửa bước ra khỏi xe.

Đi tới cửa, cánh cửa cảm ứng từ từ mở ra, Ngọc Tình vẫn với nét mặt không thay đổi đi về phía trước, cho tới khi một tên bảo an ngăn cô lại: "Vị này...em bé gái...em có hẹn trước không?"

"Hẹn trước?" Ngọc Tình ngẩng đầu, cô ngước mắt nhìn tên bảo ăn mặc bộ quần áo bảo vệ màu xanh da trời, nhếch mép cười: "Không có, có điều tôi có cái này!"

Nói rồi, cô lấy ra trong túi quần một chiếc huy hiệu được làm rất tinh thế, trên chiếc huy hiệu là một con đại bàng đang sải cánh bay. Bảo an nhìn thấy nó liền co rúm người lại run run, hơi cúi người lùi lại một bước, đưa tay ra: "Mời đi lối này."

Ngọc Tình bình tĩnh cất huy hiệu đi, gật đầu, đi theo hướng bảo an chỉ tay vào thang máy, chiếc thang máy này đi thẳng tới phòng họp.

Trong phòng họp, Lưu Lỗ Hàn đã ngồi ở vị trí trung tâm, bên tay trái và tay phải ông ta đã ngồi đầy rẫy các đường chủ. Khi Ngọc Tình đi vào thì toàn bộ những gì cô nhìn thấy là cảnh này.

"Đứa bé từ đâu tới đây, ai cho mày vào đây vậy?" vừa mới mở cửa ra, liền có một người đàn ông nhìn rất thô gầm lên, giọng nói rất vang vọng.

Câu nói đó đã làm cho sự chú ý của tất cả mọi người đều hướng về phía cơ thể nhỏ bé của Ngọc Tình, Ngọc Tình khẽ nhướn mày nhìn một vòng xung quanh, Lưu Lỗ Hàn lại không nói gì, Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng, tìm một chỗ ghế trống ngồi lên.

Những hành động của cô nhìn vô cùng chuyên nghiệp, không hề có một chút nhút nhát hay không tự nhiên nào cả. Sau khi Ngọc Tình ngồi xuống, cô mới ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông lúc nãy rồi khẽ nở nụ cười, cô nói giọng từ từ, nhẹ nhàng nhưng chắc chắc: "Ông nghĩ nếu không phải người của bang Chim ưng thì tôi có thể lên tới đây sao, hơn nữa lại ngồi an toàn thoải mái ở đây nữa? Chú à! Tôi thực sự có chút hoài nghi đấy, với cái đầu của chú sao lại có thể ngồi ở đây chứ? Có biết đường không?"

"Mày..." người đàn ông gầm lên, đột nhiên phẫn nộ không thể kìm được, đập bốp vào mặt bàn cái rồi đứng lên.

"Lôi Thạch, ngồi xuống." Lúc này Lưu Lỗ Hàn mới lên tiếng, giọng nói của ông ta có chút thất vọng. Cái con bé kia đúng là vẫn cái kiểu không coi ai ra gì như trước đây.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn Lưu Lỗ Hàn, trong ánh mắt là sự khiêu khích, trên môi còn nở nụ cười khinh thị nếu nhìn kỹ mới thấy. nhưng chính tinh thần và thái độ như vậy lại làm cho Lưu Lỗ Hàn thấy yên tâm hơn.

Một Ngọc Tình như thế này mới dễ khống chế, nếu Ngọc Tình không chỉ hành động như một người lớn, đến tư duy và suy nghĩ cũng không khác gì người lớn thì ông ta thực sự phải qua cầu rút ván.

Lưu Lỗ Hàn nghĩ vậy, miệng nở nụ cười nghi hoặc nhìn vào đám đông, mở miệng nói: "Cô bé đó mới gia nhập vào bang Chim ưng đợt trước, sự việc ở núi Ngũ Lí may mà có cô gái đó, tôi muốn chú trọng đào tạo cô ấy, vì vậy hôm nay mới phá lệ để cô ấy tới tham gia hội nghị."

Ngọc Tình thu ánh mắt về, trong ánh mắt là sự không vui nhưng nó lại mất ngay đi khi cô ngẩng đàu lên, lại là cặp mắt với sự lạnh lùng như thường.

"Chúng ta đều biết, Kiều bang và bang Chim ưng đã không có cách nào hòa thuận được với nhau nữa, còn Vân bang thì ở một bên giống như con hổ đói, muốn làm ngư ông đắc lợi, hôm nay triệu tập mọi người tới đây là để bàn bạc và đưa ra cách ứng phó hợp lý." Lưu Lỗ Hàn sau khi giải thích sự việc ban nãy xong liền quay trở về vấn đề chính, giọng nói lại nghiêm trang, dõng dạc.

"Được! Dám đấu với chúng ta à! Tôi không tin bang Chim ưng chúng ta đấu không qua bọn chúng!" Lôi Thạch đột nhiên đứng lên, đập bàn nóng nảy nói.

"Đúng là đồ không có óc!" Ngọc Tình nghe thấy vậy, cười lạnh lùng một tiếng rồi nói lẩm bẩm.

"Mày nói cái gì?" Ngọc Tình nói cũng đủ để mọi người nghe thấy, vì vậy mọi người đều đã nghe thấy lời cô nói, Lôi Thạch cũng không ngoại lệ, tính cách nóng nảy của ông ta chỉ qua đó đã thể hiện ra hết không còn gì hoài nghi nữa, hai mắt trợn trừng lên nhìn Ngọc Tình, dường như ánh mắt đó sắp phun ra lửa.

"Tôi nói ông quả nhiên đúng là không có óc!" Ngọc Tình còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, nói hời hợt giống như kiểu nhận xét món ăn mặn nhạt vậy, bộ dạng đó không hề giống với khi đang nói chuyện với một tên trùm của xã hội đen.

Song, chính thái độ như vậy của cô mới làm người khác tức giận, Lôi Thạch tức tới mức sắp phát điên lên, dường như nếu cô không phải là đứa bé gái mới bảy tuổi thì chắc ông ta đã xông vào đánh nhau với cô rồi.

"Cô bé!" một thủ hạ giọng nói nhạt nhẽo như của cô bên cạnh Lưu Lỗ Hàn truyền đến: "Cô nói Lôi Thạch đầu không có óc, vậy có phải cô đã có cách gì không?"

"Ha ha, Lưu lão đại đã nói sự việc này là việc hóc búa và gai góc, nếu đánh trực tiếp thì còn họp làm cái gì, cứ mang theo súng là được rồi!" Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn Vũ Sênh – một người đa mưu túc trí của bang Chim ưng, hai mắt to tròn của cô khẽ chớp: "Chú à! Nếu nhân vật có cái đầu như chú đến điều này cũng không phải không biết chứ?"

"Chú? Ha ha!" lời Ngọc Tình vừa dứt, lại có một người đàn ông anh minh bên cạnh cười lên ha ha: "Vũ, cậu là chú đấy, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có người gọi cậu là chú!"

Thực ra Vũ Sênh không hề già, ngược lại anh ta còn rất khôi ngô tuấn tú, khuôn mặt đông tây kết hợp đó không phải người Trung Quốc nào cũng có được.

"Phong, cậu không nói cũng không ai bảo cậu bị câm đâu!" Vũ Sênh thấy Phong Hòa cười sung sướng, không thể không bực tức, anh ta và Phong Hòa quen biết nhau cũng đã mười mấy năm, cái tên Phong Hòa này tuyệt đối là nỗi sợ hãi của cả thế giới.

"Thôi được rồi! Dừng hết lại đi!" một người nhìn có vẻ thư sinh nhẹ nhàng đã cắt ngang bọn họ, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình: "Cô gái, nói thế có nghĩ là cô đã nghĩ ra cách gì rồi?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, ngẩng đầu nhìn theo, người đàn ông này nhìn thư sinh nhẹ nhàng nở nụ cười tươi ấm áp, nhìn thì có vẻ vô hại, nhưng ai có thể nghĩ được rằng một người đàn ông như vậy lại ra tay không chút nể tình, trong giây phút nói cười cũng có thể lấy đầu người ta trong tích tắc, đúng là phòng cũng không phòng được! Người đàn ông này chính là tên đồ tể thư sinh nổi tiếng hiển hách trong thế giới ngầm – Điện Cách.

Quả nhiên đều không phải là những cái đèn tiết kiệm dầu! Ngọc Tình nghĩ vậy, còn chưa kịp mở miệng đáp lại liền nghe thấy giọng nói gầm gầm của Lôi Thạch truyền tới bên tai.

"Hức! Nó chỉ là một con nha đầu thì có cách hay gì chứ, nếu nó mà có cách thì lấy đầu của tôi làm ghế cho nó ngồi."

Ngọc Tình nghe thấy vậy không nhịn được cười: "Tôi ngồi lên đầu ông làm cái gì? Quá là thấp!" nói rồi Ngọc Tình ngẩng đầu lên, nhún vai nhướn mày nhìn Lôi Thạch: "Nếu tôi có cách hay hơn của ông thì chỗ của ông để cho tôi ngồi, thế nào hả?"

"Lôi Thạch!" Lôi Thạch còn chưa trả lời liền nghe thấy mọi người đồng thanh gọi tên ông ta, phải biết Lôi Thạch là đường chủ trong bốn đường chủ lớn nhất của bang Chim ưng, vị trí của ông ta không thể đưa ra mà đùa được!

"Sao nào? Không dám à?" Ngọc Tình thấy vậy, nhìn một lượt mọi người, khuôn mặt đầy sự coi thường.

"Sao lại không dám? Tao đồng ý với mày!" những người khác còn chưa kịp nói gì Lôi Thạch đã không kìm được, tiếng nói lại vang lên: "Nếu mày có thể giải quyết vấn đề này! Vị trí đường chủ của Lôi Hổ Đường sẽ nhường lại cho mày ngồi!"

"Được!" nói lời giữ lời! Ngọc Tình cười khẩnh nhìn Lưu Lỗ Hàn, ông ta liếc mắt nhìn mọi người, có nét trầm tư suy nghĩ, sau đó cũng không nói gì nữa, Phong Vũ Lôi Điện- thế lực của bốn người ở bang Chim ưng càng ngày càng lớn, lúc này có thể phân tán ra một chút cũng không phải sự lựa chọn quá tồi, ông ta suy tính, nếu so với con hổ Lôi Thạch thì Ngọc Tình sẽ dễ không chết hơn một chút.

Nếu ông ta biết, cái con nha đầu này căn bản không chỉ nhỏ như vóc dáng của nó, căn bản không hề khinh xuất không coi ai ra gì như ông ta nghĩ thì ông ta tuyệt đối sẽ không đưa ra quyết định như ngày hôm nay! Song, thế giới này cũng tuyệt đối không có thuốc chữa cho bệnh hối hận, vì vậy đây chính là số phận!

Ngọc Tình nhìn nét mặt này của Lưu Lỗ Hàn liền biết sự việc đã được định, cô khẽ cười, đứng lên, hai mắt to tròn nhìn tất cả mọi người, nói ra một câu du dương: "Đánh địch trước tiên phải đánh được kẻ đứng đầu!"

25. Chương 25: Tôi Đi, Kiều Nguyên Chết

"Đánh địch trước tiên phải đánh được kẻ đứng đầu!"câu nói này vừa được nói ra, ánh mắt mọi người đều sáng lên, thi nhau gật đầu, cảm thấy lời đề nghị này có thể chấp nhận được.

"Lời đề nghị này khá hay, mọi người đã đều nghĩ tới, chỉ có điều nếu thực hiện theo thì chỉ có thể thành công, một khi thất bại hậu quả chính là khai chiến chính diện, không thể trốn tránh được!" Vũ Sênh gật đầu, đôi đồng tử mắt xanh của anh ta chứa đầy tính toán nhìn Ngọc Tình.

“Đó là điều đương nhiên, vì vậy cần chọn được một người thật phù hợp, hơn nữa chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại!” Ngọc Tình gật đầu, khẽ cười, ánh mắt không hề có ý định lùi bước hay nhụt chí nhìn Vũ Sênh.

“Vậy ai sẽ đi? Không lẽ nào là mày sao?” Lôi Thạch ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình chế giễu, giọng điệu đầy sự khinh bỉ.

“Chính là tôi!” Ngọc Tình gật đầu, nói đến việc ám sát thế này, một số cao thủ còn không so được với cô, cô tin nếu việc này cô nhận đứng thứ hai thì tuyệt đối không có ai dám nhận đứng thứ nhất.

“Cô? Nói đùa gì thế chứ?” Phong Hòa nghe thấy vậy, ngạc nhiên hết mức đứng phắt lên.

“Hừ!” Ngọc Tình thở hắt ra, cô khẽ xoay cổ tay, một con dao găm sắc lưỡi xuất hiện trong tay cô, chỉ nhìn cô đưa tay lên, khẽ vẫy, con dao bay nhanh ra khỏi tay cô hướng về phía Phong Hòa!

“Phong!” mọi người nhìn thấy cảnh này, lập tức lớn tiếng gọi sợ hãi và ngạc nhiên, Điện Cách liền giơ tay ném chiếc cốc trước mặt đi, nhưng con dao bay với tốc độ quá nhanh vì vậy anh ta ném chiếc cốc cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhìn con dao bay thẳng về phía Phong Hòa, sượt qua tai anh ta rồi bay về phía sau, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngọc Tình, mày dám?” Lôi Thạch thấy Phong Hòa bình yên vô sự lúc này mới nhớ tới việc phải tính sổ với Ngọc Tình, ông ta đập tay xuống bàn, rút súng ra.

“Chú à! Tôi chỉ muốn chứng minh thực lực của mình một chút thôi mà, chẳng phải chú cũng nhìn thấy đường chỉ Phong vẫn không bị tổn hại gì đấy thôi!” Ngọc Tình nhún vai khẽ cười, chẳng thèm quan tâm tới khẩu súng trong tay Lôi Thạch cũng như sự phẫn nộ của tất cả mọi người, ngồi xuống ghế, cô cầm cốc trà nên khẽ thổi rồi nhấp một ngụm: “Chè ngon!”

“Không bị tổn hại?” Phong Hòa nghe thấy vậy không thể để yên, nhanh chóng đi tới trước mặt Ngọc Tình, cúi đầu chỉ tay vào những sợi tóc rơi dưới tai, nghiến chặt răng nói: “Đây mà gọi là không bị tổn hại gì à?”

Ngọc Tình đặt cốc trà xuống, đưa tay ra nhặt lấy những sợi tóc của Phong Hòa rồi để trước miệng khẽ thổi, sau đó lại đưa tay chỉ vào giữa hai lông mày của Phong Hòa nói: “Phong đường chủ, so với chỗ này thì đây gọi là không bị tổn hại gì!”

“Thôi được rồi!” Lưu Lỗ Hàn lúc này mới lên tiếng, ánh mắt ông ta đảo một lượt nhìn mọi người một lượt: “Tôi thấy Ngọc Tình là sự lựa chọn không tới nỗi tồi, mọi người cũng đều nhìn thấy rồi, công phu của cô ấy cũng khá đúng không!”

Để không chế được Lôi Hổ Đường trong tay, Lưu Lỗ Hàn đã suy tính và cuối cùng chấp nhận lời đề nghị của Ngọc Tình, dù gì thì mạng cũng là của cô, nếu có thất bại ông ta cũng không có tổn hại gì, hơn nữa ông ta cũng có thể phái người ngầm theo dõi Ngọc Tình, nếu thật như thất bại thì sẽ giết người diệt khẩu, như thế thì ai mà biết được cái con nha đầu đó lại là người của bang Chim ưng chứ!

“Thế nhưng, nó mới có bảy tám tuổi!” Lôi Thạch là người đầu tiên đứng lên phản đối, cũng không hẳn là ông ta nhằm vào Ngọc Tình mà đúng là tuổi đời của cô còn quá ít, sự việc ám sát như thế này phải cân nhắc tới yếu tố tâm lí nữa.

“Chính vì cô ấy mới có báy tám tuổi mới không thu hút sự nghi ngờ của kẻ địch, vì vậy Ngọc Tình là một sự lựa chọn không đến nỗi tồi!” Lưu Lỗ Hàn đã quyết là Ngọc Tình, ngoài thực lực thì ông ta còn có thể tìm ra cả ngàn lí do hợp lý để cô đảm nhận trọng trách này: “Quyết như thế đi, nhiệm vụ này giao cho Ngọc Tình, chỉ được thành công, không được thất bại.”

Ngọc Tình ngồi bên cạnh lắng nghe, ngón tay chỉ gõ khẽ lên mặt bàn, hơi cúi đầu xuống, ánh mắt đầy sự lạnh lùng, cô nghĩ: “Lưu Lỗ Hàn, sớm muộn có một ngày ông sẽ biết cái giá của lợi dụng tôi là như thế nào! Ngồi trên lưng hổ cũng phải sẵn sàng tâm lý một ngày sẽ bị hổ nuốt chửng.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Ngọc Tình đứng lên, hai tay cho vào túi quần, bước ra ngoài thong dong như lúc đến.

"Đại ca! Một nhiệm vụ quan trọng như thế sao anh lại có thể giao cho con bé đó được!" Lôi Thạch đo tới gần Lưu Lỗ Hàn, vạn phần không hiểu nổi hỏi.

"Ngọc Tình rất phù hợp!" Lưu Lỗ Hàn khẽ cười, chỉ nói một câu đơn giản như vậy rồi đứng lên đi ra ngoài.

"Thế nhưng...." Lôi Thạch còn muốn nói gì đó liền nhìn thấy Lưu Lỗ Hàn đã đi xa rồi, không hề có ý định bàn tiếp về vấn đề này.

"Thôi bỏ đi Lôi à!" Vũ Sênh vỗ nhẹ vài cái vào vai Lôi Thạch: "Đại ca bây giờ không còn là đại ca của ngày cùng chúng ta dẹp thiên hạ trước kia nữa rồi!"

"Đi thôi, cũng có thể chẳng bao lâu nữa, cái bang Chim ưng này cũng chẳng còn chỗ đứng cho chúng ta nữa đâu." Điện Cách lắc lắc đầu, đi ra ngoài trước.

Phong Hòa không nói gì, thực ra bọn họ đều biết, điều làm cho bọn họ thất vọng và đau lòng không phải là Lưu Lỗ Hàn không nghe ý kiến góp ý của bọn họ mà chính là sự nghi ngờ vô cớ của Lưu Lỗ Hàn.

Một mình Ngọc Tình đi ra khỏi tòa nhà văn phòng, chẳng trách khi ở kiếp trước, bang Chim ưng suýt bị Vân bang thôn tính, có lão đại Lưu Lỗ Hàn với sự ngờ vực như vậy, bang Chim ưng không bị rơi vào tay kẻ khác chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng ở kiếp này, sự việc lại không phát triển theo con đường cũ đó, bởi vì có thêm một sự thay đổi, đó chính là cô – Ngọc Tình! Vì vậy cho dù Lưu Bân có ưu tú cũng không thể ngăn được bước chân cô tiến về phía trước, bởi vì cô ra tay sẽ không nể tình.

Đêm tối, Ngọc Tình toàn thân gọn gàng với một màu đen kịt xuất hiện bên ngoài căn biệt thự người tình nhân của bang chủ Kiều bang là Kiều Nguyên. Theo tình báo mà Lưu Lỗ Hàn cung cấp, thứ tư hàng tuần, Kiều Nguyên đều xuất hiện ở đây.

Giơ tay trái lên xem giờ, bây giờ là 23 giờ 50 phút. Ngọc Tình từ từ nhắm mắt lại, trong đầu cô bây giờ hiện lên hình ảnh bề mặt căn biệt thự cùng với vị trí đứng của bọn vệ sĩ, ngay sau đó, Ngọc Tình khẽ cười, hành động!

Cơ thể nhanh nhẹn như một con mèo của cô chìm trong bóng đêm tối om như mực, khéo léo tránh được đội tuần tra cảnh giới, Ngọc Tình tới được cửa sau của căn biệt thự.

Ngẩng đầu nhìn lên ban công tầng ba, Ngọc Tình để lộ một nụ cười khinh bỉ trên mặt, quay cổ tay, một con dao được giấu trong cổ tay đã nằm gọn trong tay cô. Tay trái lấy ra từ eo một đoạn dây thừng bằng bạc to bằng ngón tay út, khẽ giật giật sợi dây sau đó ngoắc nó vào chuôi con dao. Sau khi hoàn thành, Ngọc Tình vung tay ném con dao lên hướng ban công tầng ba, con dao bám chắc vào lan can phía dưới cùng của tầng ba.

Cười khểnh, bàn tay phải lại nắm chắc lấy sợi dây, nhấc chân lên với một lực mạnh, thân hình bé nhỏ của Ngọc Tình dùng một cách thức đặc biệt để leo lên trên. Cho tới khi lên đến phía dưới của ban công tầng ba, lúc này Ngọc Tình mới thả lỏng chân ra, người cô lộn nhào lên trên, tay phải thả sợi dây ra bám chắc vào lan can, cả người cô dùng lực, trong giây lát cô đã nhảy qua lan can vào bên trong ban công.

Theo những gì cô thăm dò được, ban công này phía trong chính là căn phòng của cô người tình. Ngọc Tình vừa mới lên tới ban công đã nghe thấy ở phía trong có tiếng thở hổn hển thô thiển, hơi thở đó từ từ truyền ra ngoài lúc rất rõ lúc mờ nhạt.

Ngọc Tình cũng chẳng thèm quan tâm nhiều, cô ngang nhiên đi qua ban công, hai tay cô áp sát vào tường, đôi mắt sáng quắc nhìn hai người đang ở trên giường.

Chiếc giường lớn màu hồng, hai người quay lưng lại với Ngọc Tình, một cơ thể đen sì đang ép chặt một cơ thể trắng nõn nà không ngừng ra sức hành động, người đàn ông không hề dừng lại còn người phụ nữ cũng liên tục rên lên. Hai người hết sức tập trung vào niềm hoan lạc mà không hề phát hiện ra trong phòng đã có thêm một người, hơn nữa lại là một bé gái.

Ngọc Tình nhìn toàn bộ cảnh đó nhưng trên mặt cô không có một sự lúng túng thừa thãi nào, cô cũng không có bất kì một hành động nào, chỉ khoanh tay trước ngực nhìn với với khuôn mặt không biểu cảm, cô nghĩ cắt ngang chuyện vui của người ta đúng thật là không có đạo đức.

Chỉ mãi cho tới khi hai cơ thể trên giường kia không ngừng run lên, bây giờ là tiếng rên rỉ thoải mái của cả hai người vang lên, lúc này Ngọc Tình mới bỏ tay xuống, đứng thẳng người.

Người phụ nữ trên giường thả lỏng cơ thể, từ từ quay người lại, song trong giây phút này, Ngọc Tình khẽ cười với người phụ nữ đó, sức mạnh tinh thần như được giải phóng, người phụ nữ chỉ cảm thấy đầu nặng trịch hết sức mệt mỏi sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Vào giờ khắc cô ta nhắm mắt lại, một bông hoa màu máu nở tung trước mắt cô ta, đầu người đàn ông trước mặt cô ta bị cắm một con dao và máu phun ra.

"Đúng là không trùng hợp!" Ngọc Tình đi tới, rút con dao trên đầu người đàn ông ra, cô nở nụ cười đưa tiễn với người phụ nữ sau đó dùng chính con dao đó cắt đứt cổ họng của người phụ nữ.

"Haiz, đúng là một đôi uyên ương thật khỏe mạnh!" Ngọc Tình nhún vai, cô cầm lấy con dao hướng về phía lúc đầu tới và rời đi, từ đầu tới cuối cô không hề ngẩng đầu nhìn người đàn ông mà bị cô giết.

Đôi khi vẻ bề ngoài có thể giống nhau, nhưng những đặc trưng trên cơ thể thì không bao giờ biết nói dối, người đàn ông này trên người có một vết bớt màu đỏ dường như giống với vết bỏng vậy, chỉ điều đó thôi cũng đủ để chứng minh không chút nghi ngờ rằng anh ta chính là Kiêu Nguyên.

Giống với lúc đến, Ngọc Tình khéo léo thoát khỏi đội tuần tra an ninh, cô thong dong tự đắc đi ra khỏi căn biệt thự. Cô không hề vội để về nhà, mà cứ chậm rãi đi về phía trước, mãi cho tới khi đi ra khỏi căn biệt thự cách một đoạn đường rất xa cô mới dừng bước.

Quay người lại, cô nở nụ cười khinh bỉ, giọng điệu lạnh lùng giống như thần chết: "Hai vị muốn đi đâu? Có cần tôi tiễn hai vị đi không?"

---

26. Chương 26: Để Tôi Tiễn Hai Vị Về Nhà, Kiều Bang Tan Vỡ

Câu nói đó làm cho hai kẻ đang nấp trong bóng tối phải đơ người ra, sau đó hai kẻ nhìn nhau, không để lộ ra tiếng động nào, kẻ trốn sau thân cây cố gắng hạ thấp cảm giác cho thấy sự có mặt của bản thân.

"Sao hả? Để tôi đi mời hai vị ra đây à?" Ngọc Tình cười lạnh lùng, giọng nói của cô trong đêm mùa thu thế này lạnh lùng hơn bao giờ hết, hai tên đứng trong bóng tối không thể không rùng mình.

Ngọc Tình nói xong liền đi về phía trước, hướng cô đi đúng là hướng về vị trí thân cây to lớn mà hai kẻ đó đang ẩn nấp.

"Ngọc tiểu thư!" hai kẻ đó nhìn nhau, thở dài một tiếng bất lực, đi ra: "Chúng tôi phụng mệnh Lưu lão đại đến để bảo vệ cô."

"Bảo vệ tôi?" Ngọc Tình khẽ cười, đối mắt to tròn liếc nhìn chúng từ trên xuống dưới dường như có vẻ tin lời chúng: "Nếu như vậy thì cảm ơn hai vị nhé!"

"Không....không có gì." Hai người thấy bộ dạng của Ngọc Tình liền thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy để tôi tiễn hai vị về nhà!" Ngọc Tình nhếch mép, cô xoay cổ tay, lập tức hai con dao bay ra ngoài, tiếng dao bay trong gió đêm nghe như đã cứa vào màng nhĩ: "Lời của các người hãy đi xuống địa ngục mà lừa quỷ đi!"

Người mà Lưu Lỗ Hàn phái đi chắc chắn cũng không phải kẻ yếu gì, hai người thấy vậy liền nhanh chóng nghiêng người lùi một bước muốn tránh hai con dao đang phi tới, chỉ nghe thấy hai tiếng súng vang lên bên tai, cả cơ thể mất tự chủ mà ngã về phía sau, cũng đúng lúc đó, lưỡi dao đã đâm vào da thịt.

Hai người mở mắt trừng trừng, khi đã chết không nhắm mắt bọn họ đều không hiểu, con bé này tại sao nói lật mặt liền lật mặt, cũng không hiểu Ngọc Tình tại sao phi dao rồi lại còn nổ súng. Song bọn họ cũng không không cần hiểu nữa bởi vì bọn họ đã không còn cơ hội để hiểu.

Ngọc Tình tiến lên phía trước, rút hai con dao từ cơ thể hai người ra: "Trên thế giới này không có ai là có thể sau khi uy hiếp sự an toàn của tôi mà vẫn có thể sống sót rời đi, các người yên tâm, Lưu Lỗ Hàn chẳng bao lâu nữa cũng sẽ xuống bầu bạn cùng các người thôi, tôi chưa hề có dự định sẽ tha cho ông ta!"

Tiếng nói sắc lạnh y như lưỡi dao kia từ từ phát ra, Ngọc Tình đứng lên đi về phía một bụi cây cỏ cách đó không xa.

Ở đây được giấu một chiếc xe đua, trong cuộc thi đua xe tối hôm đó ở núi Ngũ Lí, Ngọc Tình đã thắng Hàn Phong. Nói về tối hôm đó, trong quá trình thoát mạng cô vẫn không quên giật lấy lá cờ đó xuống, tuy là như nói đùa nhưng đó không phải một số tiền ít.

Vì vậy sau đó khi đã được an toàn, sự việc đầu tiên đó là cầm cờ đi lấy vật phẩm cầm tới ép Hàn Phong phải giao nộp chiếc xe đua. Cười hắt ra một tiếng, Ngọc Tình chui vào trong xe, cô kéo dây an toàn ra thắt vào người chắc chắn, không để cho nó lỏng lẻo quá mà cũng không để cho nó chặt quá, cô không muốn bị nó thắt vào cổ mà chết.

Khởi động chiếc xe, chiếc xe đua màu đỏ với một tốc độ cao nhất xông về phía trước, tiến lên đường cao tốc phi như bay.

Vài ngày sau đó, những người đầu não cấp cao của Kiều Bang liên tục gặp phải sự cố, hơn nữa đều do một con dao cắm vào bộ phận não bộ cướp đi tính mạng, hiện tượng này đãn tới kẻ trên người dưới của Kiều bang người người đều thấy sợ hãi, họ sợ con dao đó tới một lúc nào không rõ sẽ cắm vào đầu mình.

Tại tổng bộ Kiều bang.

"Các vị, từ lúc bang chủ của Kiều bang bị giết tới nay cũng đã hơn một tháng, cái gọi là đất nước không thể một ngày không có vương, Kiều bang chúng ta cũng vậy, không thể một ngày không có bang chủ, vì vậy hôm nay triệu tập các vị tới đây là muốn tiến cử và chọn ra bang chủ mới cho Kiều bang chúng ta." Đứng trên vị trí đứng đầu trong phòng hội nghị là một người đàn ông nhìn có vẻ vô cùng tháo vát, người đàn ông này vừa nói, vừa dùng ánh mắt đảo một lượt tất cả các thành viên tham gia cuộc họp trong phòng.

"Trương đường chủ nói có lí!" một người mở miệng thêm vào: "Tới hôm nay bang chủ và các vị lão đại đã đều mất rồi, vậy thì Kiều bang chúng ta vẫn cần một người đứng ra chủ trì đại cục. Tính tới thời điểm hiện tại Kiều bang chúng ta trên dưới có Trương đường chủ là người xuất chúng tài năng nhất, tôi cho rằng Trương đường chủ là bang chủ của Kiều bang chúng ta là phù hợp nhất!"

"Đúng vậy, đúng vậy." mọi người nghe thấy thế đều quay ra nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý, đúng là, bây giờ những người có thực lực nhất hoặc tư cách cao nhất của Kiều bang đã đều bị giết cả rồi, tính tới thời điểm hiện tại thì quả thật vị Trương đường chủ này là một sự lựa chọn không tồi.

"Tôi đồng ý Trương đường chủ đảm đương vị trí bang chủ."

"Tôi cũng đồng ý."

"Tôi cũng đồng ý!"

.....

Tiếng nói ào ào vang lên trong căn phòng hội nghị rộng thênh thang, Trương đường chủ nhìn quanh một lượt, môi ông ta khẽ nở nụ cười nhưng ngay sau đó lại trở về với nét mặt trầm ngâm ban đầu, chỉ nghe thấy ông ta nói giọng cay đắng xót xa: "Mọi người yên lặng, yên lặng một chút. Bang chủ và các vị lãnh đạo cấp cao của Kiều bang vừa mới ra đi không lâu, về lí mà nói thì bây giờ đúng là không nên lập tức đề cử bang chủ mới. Nhưng với tình hình hiện tại của Kiều bang, đúng là cần một người đứng ra để chủ trì đại cục, được mọi người tín nhiệm nhưng Trương mỗ bất tài, hi vọng có thể vì mọi người và vì Kiều bang đóng góp chút công lao, tạm thời tôi sẽ đảm nhiệm vị trí bang chủ nhưng đợi tới khi có người phù hợp tôi nhất quyết sẽ thoái vị và nhường vị trí cho người có đức có tài."

"Trương bang chủ quá lời rồi, Kiều bang dưới sự lãnh đạo của Trương bang chủ nhất định sẽ càng ngày càng lớn mạnh."

"Đúng vậy, Trương bang chủ không phải buồn đau quá, chúng tôi tin Kiều bang chủ ở trên trời có linh thieenh nhất định cũng sẽ đồng ý thôi."

“Đúng vậy, đúng vậy.”

.....

Phong hội nghị lại lần nữa rào rào tiếng người, Trương Bằng nghe thấy mọi người nói, cuối cùng cũng cười toe toét rồi mở miệng cười lớn, song tiếng cười của ông ta chưa được bao lâu liền bị một giọng nói nhẹ nhàng, có chút thờ ơ cắt ngang.

“Tôi không đồng ý!” cửa phòng hội nghị bị người từ phía ngoài đẩy vào, một cô bé nhìn chỉ tầm bày tám tuổi từ từ bước vào. Cô bé mặt một chiếc áo gió dài màu đen, hai tay cho vào túi quần, ngông nghênh bước vào.

Cô bé đó đương nhiên là Ngọc Tình! Ngọc Tình liếc mắt nhìn một lượt khắp căn phòng, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở Trương Bằng. Đôi môi mềm mại khẽ cử động: “Trương đường chủ?”

“Mày là ai? Đứa bé chạy từ đâu tới? những người phía ngoài kia làm các gì mà lại tùy tiện cho một con bé bước vào đây thế này?”

Trương Bằng nhìn thấy bộ dạng ngông nghênh của Ngọc Tình đi vào giống như đang đi trong nhà mình thì không thể không cảm thấy tức giận. Mặt ông ta sầm lại, lớn tiếng gầm lên: “Người đâu, vào đây!”

Thế nhưng tiếng nói của ông ta đã dứt một lúc lâu mà không thấy có ai đi vào, người trong phòng ai ai cũng thấy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, không khí trong phòng bắt đầu ảm đạm và lạnh lẽo.

“Ha ha, Trương đường chủ, đúng là ngại quá, vừa nãy khi tôi đi vào, người của ông đúng là đáng ghét thật đấy, thế nên tôi đã...bọn họ....ừm, ông hiểu rồi đấy!” Ngọc Tình nói rồi nhảy cả người ngồi lên bàn họp, đôi lông mày rõ nét nhướn lên, hai mắt to tròn chớp chớp.

“Mày....” Trương Bằng thấy thái độ và hành động của cô thì cảm thấy vô cùng tức giận, máu lúc này đang dồn lên não hết công suất, cũng may mà ông ta cũng là một người từng trải đời và đã gặp rất nhiều hàng người, ông ta hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, kìm nén cơn giận lại, gằn giọng nói: “Ngươi là ai?”

“Tôi?” Ngọc Tình nheo mày, dường như có chút ngạc nhiên: “Sao hả? Trương đường chủ tới kẻ địch cũng không nhận ra được à, vậy mà dám làm bang chủ? đường chủ cầm tinh còn mèo à? không sợ sẽ chết oan à? sao lại có thể không yêu quý bản thân mình vậy chứ?”

Trương Bằng nghe thấy Ngọc Tình lời Ngọc Tình nói, đặc biệt là câu không sợ sẽ chết oan thì dây thần kinh trên đầu giật lên đùng đùng như sắp đứt ra, sau cùng đã được ông ta nén lại và thay vào đó bằng giọng nói lạnh lùng: “Ăn nói khoác lác mà không biết ngượng! Hôm nay không biết lời nhà ngươi nói là thật hay là giả ngươi cũng đừng nghĩ có thể sống mà rời khỏi nơi đây!”

Ngọc Tình nhếch mép cười thách thức, cùng ánh mắt nhìn Trương Bằng đầy vẻ nhạo báng: “Ôi trời ơi, sợ quá đi mất, Trương đường chủ tốt nhất đừng có đụng vào tôi, bằng không tôi không thể bảo đảm rằng trên người ông chỗ nào đó sẽ có một cái lỗ đâu.” Nói rồi ánh mắt cô đảo một lượt tới từng người đang đứng lặng ngắt như tờ kia: “Các người cũng thế đấy!”

Hai câu nói với giọng điệu nhẹ nhàng không hề làm cho mọi người thấy bình tĩnh mà ngược lại đã sinh ra một sự sợ hãi lớn hơn, mọi người không ai bảo ai mà ào ào chạy ra cửa.

Vốn dĩ Ngọc Tình với thân hình nhỏ bé như vậy xuất hiện ở đây nói những lời như thế đương nhiên là không có sức thuyết phục, nhưng sự lạnh lùng toát ra từ trên người cô, lý do tại sao cô lại tiến được vào tới đây đã làm cho mọi người kiêng nể, tuy những lời cô nói ra không phải vô cùng đanh thép nhưng lại có sức ép kì lạ vô hình tới người nghe.

Căn phòng đột nhiên láo loạn cả lên, chỉ nghe thấy vài tiếng súng vang lên, rồi tiếng vỡ của thủy tinh, kẻ chạy đầu tiên phía trước trong phút chốc đã ngã lăn xuống đất, hắn bị bắn chết.

“Haiz, sao lại không tin lời tôi chứ?” Ngọc Tình gãi gãi tai, nhướn mày nhìn Trương Bằng: “Trương đường chủ, xin lỗi nhé, trò chơi tới đây kết thúc.”

Nói rồi cô cử động cổ tay, một con dao găm phu ra. Trương Bằng dường như đã có sự chuẩn bị trước rồi vậy, ông ta quay người né đi, nhưng đúng giờ phút đó, tiếng súng lại vang lên, máu đỏ tươi từ trên đầu ông

ta phụt ra ngoài tun tóe.

Trương Bằng cứng đơ người lại, ánh mắt nhìn thẳng về hướng Ngọc Tình, chỉ nhìn thấy trước mắt một người đang ngoáy tai: "Tôi đùa ông cho vui đấy!"

Vừa dứt lời, cơ thể Trương Bằng ngã dụi xuống đất. Ngọc Tình tắt nụ cười trên môi, quay người bước đi ra cửa, đẩy cửa đi ra. Ngọc Tình vừa mới ra ngoài, khu vực này đã ầm ầm tiếng súng.

Nghe tiếng súng lộn xộn vang lên, nụ cười trên môi cô không giảm đi lấy nửa phần, sống trong cái giới này, sớm muộn đều phải trả nợ cả thôi! Nói ra cũng thấy bọn họ đen đủi khong vừa, có điều như thế cũng chẳng liên quan gì tới cô. Tất cả những điều này chỉ là cô đang thiết lập nền tảng thế lực mà thôi.

Kiều bang những người đứng đầu đều đã bị giết sạch, từ đây, Kiều bang chính thức đi vào lịch sử.

27. Chương 27: Đột Phá, Không Gian Chiếc Nhẫn Nâng Cấp

Ngọc Tình dưới sự giúp đỡ của Lưu Lỗ Hàn đã ngồi vào vị trí đường chủ của Lôi Hổ Đường, trở thành nhân tài mới trẻ nhất của thế giới ngầm, còn Lôi Thạch thì bị hạ cấp xuống làm phó đường chủ, và đương nhiên những người khác trong Lôi Hổ Đường cũng theo thế mà hạ một cấp.

Việc Ngọc Tình được làm đường chủ, người không phục trong Lôi Hổ Đường cũng không phải ít nhưng Ngọc Tình cũng chẳng thèm quan tâm, cô không có thời gian cho những việc này, gần đây cô cảm thấy sức mạnh tinh thần dường như được tăng lên, xem ra chắc là sắp có sự đột phát, vì vậy trong mấy ngày nay cô đang bận tìm được loại hoa có linh khí để nhờ đó có sự đột phá nhanh chóng.

Hôm nay cô đang cầm loại hoa mà không dễ dàng gì có được, cô vui mừng đi vào không gian, nhưng vừa bước chân vào tới nơi cô đơ người ra lập tức. Không gian không những đã được mở rộng ra khá nhiều, mà bên cạnh khoảnh đất trồng hoa còn có thêm một con sông nhỏ, nước sông trong veo, sáng lấp lánh rực rỡ, nước chảy róc rách, đứng trên bờ là có thể nhìn thấy đuôi hồng của mấy con cá đang hân hoan bơi trong làn nước.

Đi sâu vào bên trong một chút liền có thể nhìn thấy một căn nhà tranh, đằng sau căn nhà tranh là một vương thuốc nho nhỏ, trong vườn thuốc có trồng một số loại thuốc quý hiếm. Đi sau vào bên trong nữa chính là điểm cuối của không gian giống như một bức tường.

"Trời ơi!" Ngọc Tình ngạc nhiên kêu lên: "Nếu cứ thế này phát triển, thì nơi này sẽ trở thành chốn bồng lai tiên cảnh!" đã lâu lắm rồi Ngọc Tình mới lại thấy bản thân mình vui như thế này và lại cũng ngạc nhiên hết mức nữa, cô đem cây hoa khó khăn lắm mới có được trồng xuống đất, sau đó chạy lại bờ sông đưa tay xuống hất nước lên đùa nghịch.

"Thoải mái quá!" Ngọc Tình không kìm nén được niềm vui, cô chụm hai tay lại với nhau vục nước lên uống một ngụm: "Ngọt quá!" quỳ xuống nhìn một lượt không gian xung quanh, ánh mắt Ngọc Tình hướng về phía căn nhà tranh.

Lẽ nào ở đây còn có người ở sao?

Vẩy tay cho hết nước, Ngọc Tình đứng lên, đi về phía căn nhà tranh. Căn nhà tranh ở bên cạnh dòng sông không xa, Ngọc Tình mới đi có vài bước đã tới cửa, đưa tay đẩy cửa ra bước vào trong.

Căn nhà bám đầy bụi, nhìn có vẻ như đã lâu lắm rồi không có người ở. Chỉ đứng ở cửa cũng có thể nhìn thấy toàn bộ những đồ dùng và sự bài trí trong phòng: một chiếc giường, một cái bàn, bốn chiếc ghế đẩu.

Ngọc Tình đứng ngoài cửa, liếc mắt nhìn một lượt căn phòng kĩ càng, sau cùng cô nhướn mày lên đi vào bên trong. Đi tới trước giường cô cúi xuống, đôi mắt to tròn nhìn xuống gầm giường, dưới gầm giường cũng có một đôi mắt to tròn kèm chút sợ sĩ và tò mò nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra muốn lôi cái cơ thể cùng đôi mắt từ trong gầm giường đó ra.

"Meo!" bỏ tôi ra, không có chút hữu hảo gì cả.

"Hữu hảo? Này, có khách đến mà mày lại trốn dưới gầm giường thế thì hữu hảo à?"

"Meo." Tôi làm sao biết được cô là người tốt hay người xấu hả.

"Tối nay tao muốn ăn thịt mèo." Ngọc Tình cười hắt ra rồi cầm tai con mèo kéo ta bên ngoài. Sống bao nhiêu năm trên đời nhưng cô vẫn chưa học được cách yêu thương động vật, vì vậy đáng thương cho chú mèo nào gặp phải cô.

"Meo meo!" Ngọc Tình bước dài về phía bờ sông, tay vừa giơ cao lên đã nghe thấy tiếng nước bắn tung tóe.

Cô chẳng thèm quan tâm tới tiếng kêu thảm thiết của còn mèo vừa bị vứt xuống, Ngọc Tình cười sung sướng rồi nói: "Tắm sạch đi rồi lên đây! Bẩn chết đi được!"

"Meo." Con mèo ở dưới nước vùng vẫy nghe thấy Ngọc Tình nói như vậy, nó cúi đầu nhìn lại bản thân sau đó chủ động cắm mình xuống nước, bẩn quá, bẩn quá, thế này đúng là mất mặt.

Đứng trên bờ Ngọc Tình thấy vậy lại cười thích thú hơn, trong mắt cô bây giờ mới giống với nụ cười của một bé gái.

Nhún vai rồi xắn tay áo lên, cô đi vào trong phòng, cô phải quét dọn ở đây sạch sẽ đi. Sau này cô sẽ phải qua những ngày tháng tạm bợ lấy trời làm mái nhà như trước nữa.

Dưới sông, con mèo thì đang cố gắng để tắm làm sạch mình; còn trong phòng Ngọc Tình đang cố gắng dọn dẹp cái ổ nho nhỏ của bản thân sau này, một người một mèo, một kẻ ở trong một kẻ ở ngoài, hòa hợp tới mức kì lạ.

Lúc mà Ngọc Tình đang chuẩn bị dọn giường, chưa kịp lật chăn lên, ở dưới chăn đột nhiên lại có một lá thư.

Có chút tò mò, Ngọc Tình cầm lên mở ra, chỉ nhìn thấy bên trên là những dòng chữ Khải hết sức đẹp đẽ.

"Người tới sau, gặp tín an.

Tôi là chủ nhân của chiếc nhẫn này, đương nhiên bây giờ là bạn. Bạn có thể vào được đây chứng tỏ tôi và bạn có duyên với nhau, hơn nữa tôi nghĩ chắc bạn cũng là một nhân sĩ có sức mạnh tinh thần và khả năng khác người.

Khả năng hơn người và sự tu luyện cũng giống nhau, được truyền lại từ thời cổ xưa, đều cần có tài năng và sự nỗ lực, khả năng khác thường đương nhiên cũng có thể tu luyện mà thành thần.

Khoảng không gian này bên trong có một căn phòng hoàn thiện cho việc tu luyện công pháp, cái này cần bạn tự mình khám phá.

Chúc bạn may mắn!

Khả năng khác thường yêu cầu phải kiên trì bền bỉ tu luyện, hệ thần kinh khả năng được phân thành: hiện hồn, uẩn hồn, tàng hình, kết thần, thần nhi, hoa tiên, kim tiên – bảy cấp, mỗi cấp đều có kĩ thuật tương ứng riêng, chăm chỉ tu luyện, cuối cùng sẽ có một ngày có thể thành thần tiên! Tới lúc đó hi vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Cửu Thiên Chi Thượng."

Mắt Ngọc Tình càng lúc mở càng to ra, đọc tới cuối cùng rồi mà cô vẫn như không tin vào mắt mình.

Cái gì? Khả năng phi thường là có thể tu luyện?

Khoảng không gian này còn cất giấu một căn phòng hoàn thiện để tu luyện công pháp?

Người chủ vốn dĩ của chiếc nhẫn không gian này bây giờ chính là một vị thần?

Trời ơi, như thế có nghĩa là thế nào.

Nói như vậy, hóa ra khi ở kiếp trước, sự nhận thức của cô về khả năng phi thường là hoàn toàn sai. Hóa ra cô chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng, hóa ra đây chính là cái được gọi là vô tận.

Ngọc Tình nhìn lên tờ giấy mà các chữ viết tay đang dần dần mờ đi, ánh mắt dường như chưa bao giờ có được sự nồng nhiệt tới như vậy, trong tim là một niềm tự hào cháy bỏng: "Ai nói khả năng phi thường là không thể đàn tới, không so được với Đức Chúa Trời nhưng ta sẽ tu luyện khả năng phi thường để trở thành thần tiên."

Ngọc Tình đang mải mê suy nghĩ, liền nghe thấy trong đầu truyền tới một tiếng "cạch", Ngọc Tình chỉ cảm thấy tâm thần như bừng tỉnh, cả hệ ý thức của cô không ngừng chấn động, cảm giác này giống như hồ nước đổ ào ra biển lớn vậy.

Ngọc Tình biết đây là một sự đột phá, kể từ ngày hôm nay cô mới thực sự có được con át chủ bài để trở thành kẻ mạnh, kể từ bây giờ cô mới thực sự đặt chân lên con đường của kẻ mạnh, cô mới thực sự bắt đầu tạo dựng được con đường đi cho thế giới của riêng mình.

Kể từ đây trở đi, cô sẽ càng trở nên lớn mạnh, cô sẽ không bị cản trở bởi bất kì một ai nữa, cô sẽ không để cho một ai lợi dụng mình, những người vừa muốn lợi dụng cô lại vừa muốn ruồng bỏ cô nhất định tới một ngày kẻ đó phải trả giá.

"Cục An ninh Quốc gia? Ha ha, sẽ có một ngay tôi sẽ làm cho những kẻ đã hại chết tôi biết được cái cảm giác sống không bằng chết nó sẽ như thế nào!" Ngọc Tình nhìn vào bức thư đã trở thành tờ giấy trắng, ngón tay cô khẽ dùng lực, cô đã nói ra những điều mà cô chỉ nghĩ chưa từng nói ra. Trước đây cô chưa nói ra vì cô nghĩ nó xa ngoài tầm với, bây giờ cô biết bản thân cô vẫn chưa đủ thực lực để có thể đối đầu, làm kẻ địch với Cục An ninh Quốc gia và đất nước, nhưng bây giờ điều đó đã không còn là ảo tưởng nữa rồi, cô đã nhìn thấy có hi vọng.

Từ trước tới nay chưa khi nào cô có ý định từ bỏ báo thù! Cô muốn tích lũy lực lượng từng chút nột, cô phải làm cho những người có lỗi với cô, cô phải nhìn thấy những người có lỗi với cô phải trả giá! Cô đần người ra suy nghĩ.

"Meo!" con mèo bẩn thỉu đã tắm sạch sẽ thơm tho, nó bước những bước chậm rãi nho nhã vào trong, nhìn chằm chằm Ngọc Tình, đôi mắt màu xanh ngọc lóe qua sự khinh bỉ, đúng là loài người ngốc nghếch.

Ngọc Tình nghe thấy tiếng con mèo, cúi đầu xuống, nhìn vào đôi mắt màu xanh ngọc, bộ lông màu bạc không chút pha trộn với màu khác, nhìn bộ dạng lười nhác của nó Ngọc Tình phải bật cười, cô nói với giọng điệu mắng mỏ: "Tắm sạch rồi hả, đúng lúc để ăn thịt!"

28. Chương 28: Sai Rồi, Thái Độ Thất Lễ Hiếm Có

Trước sự uy hiếp của Ngọc Tình, con mèo chỉ kêu lên một tiếng meo chứ không có sự trả lời nào rõ ràng cả.

"Nói đi chứ, con mèo đáng chết, sau này sẽ gọi mày là Ngân Nguyên." Ngọc Tình nói có một câu rồi đi ra khỏi căn phòng, để lại Ngân Nguyên trong đó không ngừng kêu meo meo.

"Meo!" Ngân Nguyên, tôi là tiền đồng đấy chứ tưởng! Đồ nha đầu! Nếu như không phải chủ nhân đem nơi này phong ấn rồi thì tôi cũng chẳng phải ở trong cái bộ dạng này! Lão tử không giống với các con mèo bình thường khác đâu nhé, lão tử là thú, là thú thần!

"Tao khuyên mày hãy ngoang ngoãn một chút đi, bằng không tao ném mày ra ngoài đấy!" Ngọc Tình nghe thấy phía sau có tiếng nói, ánh mắt phản bác của Ngân Nguyên, ngũ khí cô nói lại lạnh lùng như thường ngày.

Về phần tại sao bản thân cô lại nghe hiểu ngôn ngữ mèo của Ngân Nguyên, Ngọc Tình không hề tò mò chút nào. Những việc thần kì của thế giới này bản cô đã gặp không ít, những ngày này những việc xảy ra xung quanh cô đều thần kì hơn cả chuyện này.

Lần này Ngọc Tình lượn đi lượn lại mấy vòng quanh không gian, hi vọng có thể tìm được cái công pháp được nói tới trong truyền thuyết kia, còn về phía bang Chim ưng, chúng tiến hành những hành động hừng hực khí thế để tiêu diệt những phần tử còn lại của Kiều bang.

"Tít tít tít!" tiếng điện thoại bên ngoài không gian reo lên cắt ngang ý nghĩ và bước chân tìm kiếm của Ngọc Tình, tới lúc này Ngọc Tình đã tìm đi tìm lại hai lượt, cũng đã chắc chắn được một điều rằng ở đây không hề có cái gì mà công pháp!

"Xem ra còn phải cố gắng để không gian được nâng cấp!" Ngọc Tình khẽ thở dài, đang định thoát khỏi không gian thì liền bị Ngân Nguyên gọi lại.

“Meo!” tôi cũng muốn ra ngoài, đưa tôi cùng đi đi.

“Mày mà ra ngoài với bộ dạng này là bị người ta bắt lấy giết thịt đấy!” Ngọc Tình đơ người trước lời đề nghị của con mèo sau đó nói.

“Meo!” cô đừng có mà dọa tôi, lão tử sống đã mấy trăm năm mà còn phải sợ những người đó à?

“Vậy thì được, hi vọng mày sẽ không hối hận!” Ngọc Tình nhún vai, đưa tay ra đỡ lấy con mèo rồi thoát khỏi không gian.

“Meo.” Cái đồ bạo lực, mau bỏ tôi ra.

Lời của Ngân Nguyên vừa dứt nó liền rơi bộp xuống đất, trước mắt xuất hiện đầy những ngôi sao bé li ti, sau khi vứt Ngân Nguyên xuống đất, cô cầm lấy điện thoại: “A lô!”

“Đường chủ, Lôi phó đường chủ bị những phần tử xấu của Kiều bang bao vây rồi.” trong điện thoại, giọng một người đàn ông nói hốt hoảng.

“Cái gì?” Ngọc Tình đơ người ra một lát, giọng nói sắc lạnh: “Chẳng phải tôi đã nói, không cho phép người của Lôi Hổ Đường hành động rồi à?”

“Cái này....” người đàn ông lắp ba lắp bắp, không nói ra được hết câu. Ngọc Tình biết chắc đây là do Lôi Thạch đem người đi! Vốn dĩ bản thân cô vẫn chưa muốn thanh lí Lôi Hổ Đường nhanh như thế, bây giờ xem ra không ra tay cũng không được rồi. cô không muốn thứ dùng mạng sống của mình để đổi lại trở thành thứ vô dụng.

“Địa điểm?” Ngọc Tình hít một hơi thở thật sâu, nhổ ra hai tiếng.

“Kho đồ cũ phía nam thành phố.” Người đàn ông dường như nghe thấy sự bất mãn trong giọng nói của Ngọc Tình vì vậy nhanh chóng thông báo địa điểm.

Ngọc Tình tắt máy xong, phi ra khỏi căn hộ giống như một cơn gió, lai xe đi.

Trong căn hộ, con mèo đã bị lãng quên lúc này đang lên tiếng kêu oán trách, lão tử đói rồi, muốn ăn thịt! Đồ phụ nữ đáng chết!

Ngọc Tình lái xe như đua về kho đồ cũ phía nam của thành phố, cô đỗ chiếc xe lại cách nơi cần đến một khoảng không xa, từ vị trí của cô có thể nhìn thấy hiện trường nơi xảy ra chuyện.

Ngọc Tình dừng xe lại, hai tay để trên vô lăng, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía đó.

Phía trước của kho, Lôi Thạch và những người đi cùng đang bị bao vây, trong tay bọn họ nắm chắc lấy những con dao, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn những kẻ đang bao vây bọn họ.

Kẻ bao vây Lôi Thạch là con trai của Kiều Nguyên cũng với những phần tử cuối cùng của Kiều bang, lúc này bọn họ đang nhìn Lôi Thạch với hai con mắt như sắp phun ra lửa, những caon dao trong tay dường như sắp hết kiên nhẫn muốn đòi mạng những kẻ thù này.

“Lôi Thạch, ông ép người quá đáng rồi đấy!” Kiều Chí Phong đôi đồng tử mắt mở rộng nhìn chằm chằm Lôi Thạch: “Các người giết chết cha tôi, diệt Kiều bang của chúng tôi, vậy mà chưa chịu buông tha còn muốn diệt sạch chúng tôi! Được! Ông không cho tôi được yên, tôi cũng không để ông được lành, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau đi xuống địa ngục chứ mấy!”

“Đừng có phí lời nữa! Người anh em của tôi!” Lôi Thạch nghe thấy vậy, mắt cũng trừng trừng nhìn lại, nói hậm hực: “Tô Dương đây? Lão tử đã tới đây rồi, hãy mau thả Tô Dương ra!”

“Hả? Tô Dương?” Kiều Chí Phong cười ha ha: “Tô Dương sớm đã bị tôi vứt cho chó ăn rồi! cha tôi đối xử với hắn ta không tới nỗi nào, vậy mà hắn ta lại không biết lấy điều mà lấy oán báo ân, đi làm cái đồ chó săn cho các người! tôi sớm đã vứt hắn ta làm mồi cho chó rồi!” lúc này Kiều Chí Phong dường như đã mất hết lí trí, hắn ta hận những người này, bọn họ đã giết chết cha hắn, phá hủy tất cả những gì mà lẽ ra hắn sẽ có, lại còn định không tha cho hắn, hắn nghĩ những người này không thể đáng chết hơn được nữa!

Ngọc Tình không chớp mắt nhìn về phía đó, cô phát ra sức lạnh tinh thần giống như một ống kính với độ phân giải cao đem tất cả những thông tin thu ngược trở lại phía cô. Môi khẽ nhếch lên cười từ từ, ánh mắt

Ngọc Tình nhìn vào những tên tiểu tốt của Lôi Hổ Đường đang nằm chết dưới đất kia, trong mắt lóe lên sự chết chóc! Được! Được lắm!

Ngọc Tình hít một hơi thở thật sâu, kìm nén cơn tức giận đang bốc lên đến đầu, cô đưa tay mở cửa xe bước xuống. Cô tiến tới phía trước từng bước từng bước rất chậm, bước chân của cô không hề gây ra bất kì một tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

Một trăm mét, sáu mươi mét, năm mươi mét, hai mươi mét, khi mà Ngọc Tình bước tới chỉ còn cách hiện trường có mười mét, cuối cùng thì có người phát hiện ra cô.

"Mày là ai?" thủ hạ của Kiều Chí Phong, nhìn Ngọc Tình cảnh giác, cái con bé này cũng không hề đơn giản, đi tới đây rồi mới để người khác phát hiện ra.

Hắn ta không hề biết, Ngọc Tình căn bản không hề có ý định đánh lén, bằng không cô sẽ có cẳm trăm cách để bọn chúng không thể phát hiện ra cô.

Ngọc Tình dừng bước, đôi mắt cô đảo nhìn một lượt những người phía trước, ánh mắt khi tới Lôi Thạch thì dừng lại, ánh mắt sắc lạnh lùng lướt qua, cuối cùng thì cô hướng sự chú ý vào Kiều Chí Phong: "Tôi tới đòi người của tôi, không biết người của tôi đã làm gì mà để Kiều thiếu gia bao vây ở đây thế này?"

"Người của mày?" Kiều Chí Phong hai mắt tròn xoe ngạc nhiên nhìn Ngọc Tình từ đầu tới cahan, sau đó lại quay ánh mắt về nhìn Lôi Thạch một lượt, cuối cùng dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hai mắt hắn đỏ ngầu lên, hắn nhìn Ngọc Tình như muốn nuốt chửng cô, gầm lên: "Là mày đã giết chết cha tao?"

Ngọc Tình hơi đơ người ra, sau đó cười đáp lại, vẫn là nụ cười không mấy nhiệt tình và có chút tà khí: "Thông tin của Kiều thiếu gia đúng là cũng không tồi!"

"Người đâu! Giết nó cho ta!" Kiều Chí Phong nhìn thấy bộ dạng nhơn nhơn này của Ngọc Tình thì cảm thấy sự tức giận như tăng lên bội phần, hắn mở miệng rộng hết cỡ gầm lên: "Nhanh! Giết nó! Nhanh! Giết....." lời của hắn còn chưa dứt, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên, một lỗ thủng xuất hiện ở giữa hai đôi lông mày, tất cả mọi lời nói đều đang tắc nghẽn trong cổ họng không còn cơ hội để nói ra nữa.

"Thiếu gia!" những người của Kiều bang nhìn thấy Kiều Chí Phong bị giết trong chớp mắt, đột nhiên hoảng loạn hết lên, con rắn mất đầu giống như chiếc thuyền bị xẻ làm ba làm bảy, Lôi Thạch và những người khác tranh thủ cơ hội liền phản kích, dao, đao trong tay đều văng lên xuyên qua cơ thể của kẻ địch, không con nào là không dính máu.

Ngọc Tình đứng nguyên ở vị trí cũ, nhìn cảnh tượng đó không chớp mắt, không nói thêm một câu nào, thế nhưng chính cái bộ dạng này của cô đã làm cho những người của Lôi Hổ Đường đang cảm thấy dường như có con sói đang theo dõi bọn họ vậy, bọn họ ra tay càng nhanh, mạnh và dã man hơn, không tới 15 phút, tất cả những phần tử còn lại của Kiều bang đã đều nằm dài dưới đất!

Lôi Thạch và những người khác cuối cùng cũng dừng lại, một đám người đứng đó, nhìn Ngọc Tình có chút dè dặt và sợ hãi. Lúc trước cũng có lời đồn rằng Ngọc Tình ra tay không hề độc ác, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, chính phát súng nhanh gọn và dứt khoát vừa nãy lấy đi mạng Kiều CHí Phong dường như đã chứng minh cho tất cả, bọn họ đều cảm thấy chạy dọc sống lưng là một cơn ớn lạnh.

Ánh mắt Ngọc Tình lạnh như băng nhìn Lôi Thạch và những kẻ khác, lập tức cô lên tiếng: "Sau khi về, trừ lương ba tháng, tất cả những người ở hiện trường đều bị hạ một bậc, tước bỏ mọi quyền lợi của Lôi phó đường chủ, tất cả về nhà tự kiểm điểm lại cho tôi!"

Ngọc Tình nói hết chẳng cần đợi xem phản ứng của bọn họ thế nào mà quay người bước đi.

"Dựa vào cái gì?" Ngọc Tình vừa bước đi được vài bước liền nghe thấy có ý kiến phản đối vang lên phía sau lưng, cô dừng bước, quay người lại, giọng điệu chưa bao giờ thất lễ như vậy: "Các người tới làm gì hả? Cứu người! cứu một người! thế nhưng các người nhìn xem! Ngã xuống trước mắt các người có bao nhiêu người là anh em của các người! mạng của người đó quý nên những người nằm dưới đất đáng phải chết à? tôi mới là đường chủ của Lôi Hổ Đường, các người tự mình hành động mà có hỏi qua ý kiến của tôi không? Mẹ kiếp, đừng có tôi nể mặt các người mà các người không coi tôi ra gì, không muốn làm nữa cút hết mẹ đi! Đừng có làm thế này hổ thẹn bỏ mẹ ra!"

Ngọc Tình nói xong hai mắt nhìn trừng trừng bọn họ như thể đó cũng là một hình thức trừng phạt: "Các người muốn chết thì sớm nói mẹ nó ra, tôi tiễn các người đi trước!" Ngọc Tình từ khi tái sinh cho tới nay chưa bao giờ có kiểu ăn nói thất lễ thế này, cô lạnh lùng, ra tay độc ác nhưng những điều đó đều là với kẻ địch! kiếp trước của cô là vì nhân dân mà phục vụ, tuy cuối cùng đã bị người ta phản bội nhưng điều đó không có nghĩa là Ngọc Tình coi mạng người chỉ như con kiến! Cô muốn báo thù, báo thù thì phải có hi sinh, nhưng không thể hi sinh mà không mang lại giá trị gì cả!

Ngọc Tình nói hết liền quay người đi thẳng, lần này thì không có một ai còn có ý kiến gì sau lưng cô nữa, tất cả bọn họ đang chìm đắm trong những câu nói của Ngọc Tình, khi ánh mắt họ nhìn xuống thi thể của những người anh em đang nằm dưới đất, mắt bọn họ đỏ lên, đúng vậy, là bọn họ đã sai rồi!

---

29. Chương 29: Gặp Lại Tiêu Thần, Cậu Không Bỏ Tay Cô Ra Được

Sự việc ở kho đồ cũ phía Nam với sự tham gia của Ngọc Tình cũng với sự thất bại hoàn toàn của Kiều bang cuối cùng cũng được công cáo ra bàn dân thiên hạ, đồng thời, tầng lớp lãnh đạo của Lôi Hổ Đường cũng đã yên ổn hơn, ít nhất thì cũng không mặt nặng mày nhẹ hoặc tỏ thái độ bất mãn với Ngọc Tình. Còn người của bang Chim ưng có người thì ca ngợi Ngọc Tình là nữ anh hùng còn hơn khối đấng mày râu, có người thì chỉ trích Ngọc Tình rằng tuổi thì ít mà ra tay độc ác.

Đối với những sự thay đổi đó Ngọc Tình đều nhìn thấy và cảm nhận được nhưng lại không can thiệp gì. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ yêu cầu ai đó thích bản thân mình, người khác yêu quý hay ghét bỏ cô đó đều là việc của người ta, cô chỉ làm những gì bản thân mình cho là tốt là được!

Tới nay thời tiết đã là mùa đông, thành phố X sớm tuyết đã rơi dày đặc, lúc này Ngọc Tình đang đi dạo trên phố, chủ nhật tuần này là sinh nhật của An Tiểu Mễ, vì vậy Ngọc Tình tranh thủ thứ bảy ra ngoài để mua quà sinh nhật cho An Tiểu Mễ.

Những bông hoa tuyết dưới chân Ngọc Tình khẽ có tiếng lách tách, đầu óc Ngọc Tình đột nhiên rất hỗn loạn, mắt cô đảo nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ không biết nên tặng An Tiểu Mễ món quà gì.

An Tiểu Mễ là bạn nữ duy nhất của Ngọc Tình, cô rất coi trọng tình bạn này, mua quà cho cô bạn thân không thể qua loa được.

Cứ thế bước đi, cô đi qua rất nhiều địa điểm, nhưng không có thứ gì Ngọc Tình cảm thấy ưng mắt cả.

Mãi cho tới khi đi qua một cửa tiệm, ánh mắt của Ngọc Tình dừng lại ở một chiếc vòng đeo cổ bằng thạch anh, tuy nhìn vào thì không có vẻ gì là đắt tiền và đáng giá nhưng bù lại nó được làm thủ công rất tinh xảo, đơn giản nhưng lại vô cùng thanh lịch, nhìn đúng là rất phù hợp với độ tuổi của cô.

Ngọc Tình cười lên vui mừng, bước vào bên trong cửa tiệm, mở miệng gọi: "Ông chủ!"

"Tới đây!" ông chủ cửa tiệm nghe thấy tiếng gọi của Ngọc Tình thì liền trả lời ngay và chạy ra, nụ cười thân thiện bỗng vụt tắt khi nhìn thấy Ngọc Tình.

"Lâu quá không gặp, anh đã là ông chủ rồi cơ đấy!" Ngọc Tình khẽ cười, nhìn thăm dò Tiêu Thần, cô chào hỏi một câu với sự thân thiện hiếm có.

"Cô nương, là cô à!" Tiêu Thần nhìn thấy Ngọc Tình bỗng nhiên thấy hết sức căng thẳng, hai chân anh ta luống cuống không biết chạy đi đâu, thực ra sau khi ổn định cuộc sống anh ta cũng đã có đi tìm Ngọc Tình nhưng không có manh mối nào để mà tìm, lúc này gặp lại được cô anh ta có cảm giác như tìm được về tổ chức: "Cuối cùng cũng tìm được cô rồi!"

"Tìm tôi?" Ngọc Tình chớp chớp mắt, miệng khẽ cười, cô có chút ngạc nhiên: "Tìm tôi làm gì?"

"Cô nương! Tôi muốn đi theo cô!" Tiêu Thần tiến lên phía trước vài bước, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt sùng bái: "Hôm đó sau khi cô cứu chị em tôi tôi đã nói là muốn đi theo cô mà!"

"Đi theo tôi?" Ngọc Tình cmar thấy có chút nực cười: "Không phải tôi coi thường anh đâu, nhưng anh thì có thể làm gì?"

"Tôi có thể làm gì á?" Tiêu Thần đơ người ra, không hiểu sao Ngọc Tình lại hỏi câu hỏi đó.

"Anh có biết tôi làm những gì không? Anh có biết anh theo tôi thì anh sẽ phải đối mặt với những gì không, anh có biết sau này anh sẽ phải sống cuộc sống thế nào không?" Ngọc Tình thu nụ cười trên môi lại, giọng điệu lạnh nhạt: "Cái quan trọng nhất là, anh cảm thấy anh có bản lĩnh gì để có thể đi theo tôi?"

Cô hỏi những câu hỏi rất bình thường như hai người đang nói chuyện thường nhật với nhau những mỗi câu mỗi chữ đều đánh trúng vào tâm lí của Tiêu Thần, anh ta trầm lặng một lúc rồi nói: "Tôi cái gì cũng làm được! Tôi biết cô không phải người bình thường, nhưng tôi cũng không muốn làm một người bình thường!"

Tiêu Thần trầm giọng xuống nói mấy câu làm cho Ngọc Tình không nhịn được cười, một Tiêu Thần không can tâm với hiện tại, cô muốn một Ngọc Thần chịu tích cực xông xáo.

"Được! Anh có thể đi theo tôi. Tôi đúng là cũng có việc cần anh đi làm, nếu làm tốt thì anh mới có tư cách đứng bên cạnh tôi, tôi đã từng nói, bên cạnh tôi chưa bao giờ giữ lại người vô dụng." Ngọc Tình suy tính rồi mới nói.

"Được!" Tiêu Thần nhìn Ngọc Tình, dứt khoát đồng ý.

Ngọc Tình sau khi bàn giao và dặn dò công việc với Tiêu Thần thì lại mua sợi dây chuyền thạch anh đó rồi mới rời đi. Hiện tại Ngọc Tình đúng là đang thiếu người, hơn nữa đúng là cô cũng đã nhắm Tiêu Thần, vì vậy cô đã suy nghĩ sơ sơ sau đó liền quyết định đem công việc về chợ hoa giao cho Tiêu Thần. Cô không hề che giấu dã tâm và thủ đoạn của bản thân, nếu đã dùng người thì không nghi ngờ, mà đã nghi ngờ thì không dùng. Đây là việc mà Ngọc Tình sớm đã biết, cô tin vào Tiêu Thần, cũng tin tưởng anh ta.

Nghĩ tới ánh mắt nồng nhiệt háo hức và những giọt mồ hôi của sự quyết tâm, Ngọc Tình khẽ nở nụ cười trên môi, người như Tiêu Thần tuyệt đối có tư cách để trở thành một cánh tay đắc lực của cô.

Đương nhiên, tuy là vàng thì sẽ luôn phát sáng, nhưng không thể thiếu đi người đãi vàng được, vì vậy Ngọc Tình sau này có thành công cũng là vì cô coi trọng và biết dùng người. hôm nay bọn họ nói về sự việc chợ hoa, Tiêu Thần cũng đã đưa ra rất nhiều đề nghị, và những lời đề nghị đó lại rất có ích đối với chợ hoa, điều này càng làm cho Ngọc Tình chắc chắn, Tiêu Thần là một viên ngọc chưa được mài giũa.

Nếu cứ đà phát triển này thì chỉ năm sau nữa chợ hoa sẽ được ra mắt, tâm trạng Ngọc Tình lúc này vô cùng tốt, hai mắt cô sáng lên.

Tối ngày chủ nhật, Ngọc Tình vừa mới xuống khỏi nhà liền nhìn thấy Phong Nhã Trần đứng trước một chiếc BMV đen vẫy tay với cô, Phong Nhã Trần mặc trên người một bộ vest nhỏ, nhìn vào giống như một hoàng tử trong chuyện cổ tích vậy, lúc này cậu ta đang cười tươi, đôi mắt cũng cười cong theo hình trăng khuyết, một Phong Nhã Trần như thế, ai nhìn vào cũng cảm thấy thật thoải mái và vui vẻ.

Ngọc Tình có chút bất lực tiến lại gần: "Phong đại thiếu gia sao lại tới đây thế này?"

"Tình Tình, cậu là bạn gái của tớ, đương nhiên tớ phải tới đón cậu rồi!" Phong Nhã Trần cười he he, khuôn mặt anh tú với sự mong chờ, cậu ta quay người mở cửa xe ra, đưa tay với tư thế giống như mời công chúa vậy: "Công chúa điện hạ tôn kính, xin mời!"

Ngọc Tình thấy vậy nhướn mày lên cao, rất hiếm khi cô mới cười nụ cười không lạnh lùng như vậy, sau đó cúi đầu bước vào xe.

Ngược lại Phong Nhã Trần là lần đầu tiên được Ngọc Tình đối xử như vậy thì lại có chút chưa thích ứng được, cậu ta hơi đơ người ra, sau đó mấy giấy mới nở được nụ cười và chạy sang phía bên kia mở cửa xe bước vào, nụ cười vừa nãy của Ngọc Tình trong mắt cậu ta dường như có thể bóp nát đươuc ánh sáng, nó vô cùng rực rỡ.

Chiếc BMV chạy thẳng một mạch tới cổng căn biệt thự nhà An Tiểu Mễ thì dừng lại, Phong Nhã Trần nhanh nhẹn chạy ra mở cửa xe đón Ngọc Tình xuống, cảm giác thế này làm cho Ngọc Tình có một ảo giác, dường như bản thân đúng là được che chở như một công chúa.

Cái ảo giác đó chỉ lóe lên trong đầu Ngọc Tình rồi vụt tắt ngay lập tức, trên thế giới này ai cũng có thể là công chúa được cơm đưa tới tận mồm, quần áo chỉ việc dang tay ra mặc nhưng chỉ có Ngọc Tình là không

thể! Cô phải làm kẻ đế vương ở vị trí tối thượng, mọi người bắt buộc đều phải quỳ xuống làm lễ dưới chân cô.

Ngọc Tình vừa bước xuống xe liền nghe thấy một giọng nói the thé cách đó không xa với đầy vẻ ghen ghét: "Ây ây, đây là đâu chứ, sao mà ai cũng có thể tới thế này chứ! mau xem xem có người ngồi trên xe sang trọng nhưng cái khuôn mặt bần hàn thì không bao giờ thay đổi được."

Ngọc Tình quay người lại, chỉ thấy Nhạc Nhân ăn mặc xinh đẹp theo kiểu Tây hóa đứng cách đó không xa, xung quanh cũng có không ít bạn học đang đứng cùng, Ngọc Tình nhếch mép khinh bỉ, xem ra cái con bé Nhạc Nhân này đúng là vẫn chưa ngoan ngoan được.

Ngọc Tình nhướn mày, liếc nhìn Phong Nhã Trần, sau đó đáp lại lời Nhạc Nhân: "Thế mới nói ấy, có một số người kể cả là dựa vào sự giàu có của cha nhưng trước sau gì thì vẫn không thay đổi được hiện thực rằng từng là con ngoài dã thú!"

"Tình Tình, chúng ta đi thôi, Tiểu Mễ đang đợi chúng ta đấy, không cần thiết phải tức giận với bọn chó điên làm gì." Phong Nhã Trần lườm Nhạc Nhân, rất tự nhiên kéo tay Ngọc Tình đi vào bên trong.

Tay Ngọc Tình hơi run lên, nhưng lập tức đã bình tĩnh lại, cô bắt buộc phải quên với việc để người khác chạm vào, bằng không sẽ có nhiều phiền phức. Phong Nhã Trần cảm nhận được sự kháng cự của Ngọc Tình, cậu ta dùng lực nắm chặt lấy tay cô, chỉ bàn tay nhỏ bé thôi nhưng Ngọc Tình cũng cảm nhận được sự kiên định tới mức khó nói thành lời.

Từ trước tới này Phong Nhã Trần đã không phải là một cậu bé bình thường, cậu ta thừa nhận, mới đầu cậu ta đối với Ngọc Tình là sự tò mò và cảm giác thích thú, nhưng qua những ngày tháng ở gần gần đây, từ việc rõ ràng cô không thích uống trà sữa nhưng lại uống hết cốc trà sữa mà cậu mua cho, kể từ khi cậu ta nhìn thấy cô lạnh lùng cứu cậu ta, rồi cả sự lo lắng trong ánh mắt đó, cậu biết, cả đời này cậu không bỏ tay cô ra được.

Cậu có thể cảm nhận được dã tâm của cô, biết được tham vọng của cô, cậu đồng ý giúp đỡ cô, thậm chí trở thành một chiếc bàn đạp cho sự thành công của cô, chỉ cần cô luôn ở bên cạnh cậu ta.

Nhạc Nhân ở phía sau nghe thấy lời nói của Phong Nhã Trần, lại nhìn thấy cảnh Phong Nhã Trần kéo tay Ngọc Tình đi hòa hợp, mắt cô bé đỏ ngầu lên, nước mắt đang trực để trào ra.

30. Chương 30: Tiệc Sinh Nhật, Con Dâu Nuôi Từ Ngày Bé

Ngọc Tình thực sự không quen với việc được một người dắt tay như thế này đi phía sau, cho dù người đó là một cậu bé mới có 9 tuổi. vì vậy Ngọc Tình bỏ tay Phong Nhã Trần ra, đi nhanh tiến lên phía trước cậu ta.

Giây phút mà Phong Nhã Trần bỏ tay cậu ra để ra vào trước, bàn tay cậu ta khẽ nắm vào, miệng cười cười, để lộ ra sự thất vọng, cô bé này có phải dù cậu có nỗ lực thế nào thì cũng không thể thấy được trái tim ấm nóng của cô? Có phải cô thật sự nhẫn tâm như thế không?

Ngọc Tình đi phía trước và bước chân hơi ngập ngừng, cô cảm nhận thấy sự thất vọng của Phong Nhã Trần, cô nghĩ rằng sự thất vọng và có chút man mác buồn đó không nên xuất hiện trên mặt một cậu bé như Phong Nhã Trần, cô dừng chân, quay đầu lại nhìn Phong Nhã Trần, nói như mắng mỏ: "Đang nghĩ linh tinh cái gì đấy? đi mau lên!"

Phong Nhã Trần chỉ cần nghe thấy tiếng nói của Ngọc Tình lập tức liền cười tươi như hoa, cậu ta nhanh bước tiến lên phía trước đi song song với Ngọc Tình, cậu ta đột nhiên cảm thấy cứ đi như thế này có thể đi tới mãi mãi được, đối với cô thì cậu ta luôn có gì đó đặc biệt.

Ngọc Tình không quan tâm xem Phong Nhã Trần đang nghĩ gì nữa, theo thói quen cô phát ra sức mạnh tinh thần bao phủ toàn bộ căn biệt thự, không thể không có thái độ đề phòng, không phải cô đang đề phong An Tiểu Mễ sẽ làm gì mà cô cảm thấy bất luận ở đâu và vào thời gian nào thì sự an toàn của bản thân mới là điều quan trọng nhất.

Hai người giơ thiệp mời sinh nhật ta sau đó đi vào căn biệt thự, hôm nay biệt thự An gia được trang hoàng giống như một cung điện bằng pha lê vậy, rực rỡ sắc màu, nhìn vào giống như là một lâu đài của công chúa vậy.

Đôi mắt Ngọc Tình liếc qua một lượt thăm dò căn biệt thự, cô khẽ bật cười, đúng là không nhìn ra An Tiểu Mễ hóa ra cũng là một thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng.

"Đẹp thật đấy!" lúc này phía sau truyền tới những tiếng kêu lên ngạc nhiên, Ngọc Tình nghe thấy chỉ khẽ cười, mỗi cô bé trong lòng đều đang có một câu truyện cổ tích và một giấc mơ công chúa cho riêng mình, hôm nay nhìn thấy một căn biệt thự được trang hoàng như cung điện thế này, tự nhiên sẽ cảm thấy đẹp như trong mơ! Nhưng đương nhiên là không bao gồm cô.

"Đẹp cái gì chứ!" từ phía sau Nhạc Nhân đi tới, nhìn tất cả những gì trước mắt, trong đôi mắt đó ánh lên sự ghen tỵ, cô ta lạnh lùng nói: "Trang trí thế này chẳng khác nào khoe quyền khoe của."

"Chị!" lời Nhạc Nhân vừa dứt, liền nghe thấy bên cạnh cô ta một tiếng nói mềm mại uyển chuyển như tiếng nước trôi vang lên: "Chị, không thể mất lịch sự như vậy được! Chị quên mất là ba đã dạy chị có những lúc không thể nói thật quá như thế à!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền bật cười, đúng là hay ho, cô quay người lại, nhìn bên cạnh Nhạc Nhân, ở đó đứng một bé gái mặc chiếc váy màu trắng, bên trên mặc một chiếc áo choàng màu lông chồn, mới bé tí nhưng đã cho thấy được sự quyến rũ.

Ngọc Tình liếc nhìn một lượt Nhạc Linh, Nhạc Linh cũng dùng ánh mắt đó với Ngọc Tình, cô bé vừa bước vào đã nhìn thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần ở cạnh nhau, lại còn hòa hợp như vậy làm cho cô bé thấy thật u sầu.

Phải biết rằng! Cô ta mới là cháu dâu đã được chọn của Phong gia, Nhạc Linh sống chỉ vì để đợi lớn lên sẽ gả cho Phong Nhã Trần, bây giờ đến một lí do để bản thân mình tiếp tục sống cũng bị cướp đi, vậy thì sao cô ta có thể đứng yên mà nhìn chứ!

Ánh mắt ghen ghét của Nhạc Linh làm sao có thể lọt qua mắt của Ngọc Tình được, Ngọc Tình khẽ liếc mắt nhìn Phong Nhã Trần, cậu ta đáp lại cô bằng một nụ cười hạnh phúc.

"Vị này là tiểu như nhà nào vậy, ăn mặc đúng là....thanh tân thoát tục quá!" Nhạc Linh nhìn một lượt Ngọc Tình xong sau đó tiến lên phía trước vài bước, đang định nắm lấy hai tay Ngọc Tình. Ngọc Tình cười lạnh lùng, quay người né đi: "Xin lỗi, tôi không có thói quen tự nhiên mà thành thân thiết!"

Hôm nay Ngọc Tình mặc một chiếc áo gió màu trắng, một chiếc quần bò xanh, nhìn có vẻ hơi già. Kiểu ăn mặc như thế này tuyệt đối không phù hợp với kiểu đi dự yến tiệc, vì vậy Nhạc Linh đã nắm lấy điểm này để cười nhạo cô.

"Không sao!" Nhạc Linh hơi đơ người ra, về phần Ngọc Tình thì cô né đi như để tránh một thứ gì đó bẩn thỉu sắp chạm vào người, nhưng Nhạc Linh dường như cũng chẳng thèm để ý, Nhạc Linh với khuôn mặt thanh mảnh xinh xắn nở một nụ cười nhìn vào thì ai cũng khẳng định đó là một cô bé hết sức thuần khiết: "Vừa nãy nhìn, em thấy chị và anh Trần đứng cạnh nhau rất gần gũi, em cũng chỉ muốn thân thiện hơn với chị một chút thôi, hóa ra chị lại không thích ở cùng con gái à!"

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, nghe thì có vẻ như đang xin lỗi, nhưng thực thế thì cô ta đang có ý gì khó mà đoán được, cố tình đẩy Ngọc Tình vào tình thế bất lợi. những cô bé có mặt ở đó nghe thấy vậy, trên mặt lướt qua sự khinh bỉ, đúng là con nhà bần hàn, thật làm mất mặt quá, như vậy thì Ngọc Tình lập tức bị rơi vào trạng thái lập.

Nhưng may, tất cả những điều đó Ngọc Tình đều không để ý tới, cô giả bộ bỗng nhiên nhận ra điều gì đó nói: "Hóa ra là cô vì thấy Phong Nhã Trần và tôi ở cạnh nhau nên mới muốn gần gũi với tôi à! tôi nói mà, tôi và cô có quen biết gì nhau đâu, làm gì mà tự nhiên như chị em lâu ngày không gặp vậy chứ!"

Nhạc Minh bị mấy câu nói hời hợt của Ngọc Tình đá lại, mặt bắt đầu hơi đỏ lên, hai mắt ướt lện nhìn Phong Nhã Trần: "Anh Trần, em...."

"Tình Tình!" Phong Nhã Trần đứng một bên nhìn toàn cảnh từ nãy tới giờ, thấy tình hình căng thẳng mà mình là nguyên nhân, vội vàng tiến lên phía trước hai bước, khoác tay vào tay Ngọc Tình: "Bạn này là ai vậy? tớ nhìn thấy quen lắm, Ngọc Tình biết bạn ấy à?"

Lời của Phong Nhã Trần làm Ngọc Tình đơ người ra, đột nhiên cô thấy đắc ý lắm. Cái tên Phong Nhã Trần này đúng là xấu tính, người có mắt đều nhìn ra được Nhạc Linh là nhằm vào cậu ta vậy mà còn vẫn cố giả vờ bộ dạng không biết gì, đúng là làm người ta tức giận mà!

Nhìn Nhạc Linh đơ người ra, mới đầu chỉ là nước mắt cá sấu chỉ giả vờ để được đồng cảm nhưng nghe thấy Phong Nhã Trần nói như vậy thì đã khóc thật rồi, Ngọc Tình khẽ cười, nhướn đôi long mày lên nói tỉnh bơ: "Hóa ra cậu cũng không quen à, tớ còn cứ tưởng con dâu nuôi từ bé của nhà cậu đấy!"

"Sao có thể như thế chứ!" Phong Nhã Trần tiếp tục lắc lư cánh tay của Ngọc Tình, nói giọng nhẹ nhàng: "Cậu mới là bạn gái của tớ!"

Chỉ mấy câu nói mà làm cho nước mắt của Nhạc Linh tuôn ra như mưa, cô ta nhìn Phong Nhã Trần lòa nhòa qua nước mắt, cô ta vẫn nhất quyết không chịu tin vào những gì vừa nghe thấy.

Ngọc Tình thấy bất lực, con gái bây giờ sao mà trưởng thành sớm quá vậy, mới bé tí đã bắt đầu biết tranh giành bạn trai rồi. Ngọc Tình lùi về phía sau một bước định buông tha cho Nhạc Linh, thực lòng thì cô chẳng tức giận làm gì với loại trẻ con chưa hiểu chuyện thế này.

"Các người làm cái gì ức hiếp em gái tôi thế hả!?" Nhạc Nhân nhìn thấy em gái mình khóc lập tức tiến lên phía trước một bước, hỏi giọng chất vấn.

"Cậu nói cái gì thế!" Ngọc Tình cười cười: "Mọi người ở đây đều nhìn thấy rồi nhé, tớ chẳng mắng cô ấy cũng chẳng đánh cô ấy, cậu chắc là em gái cậu cái này không có vấn đề chứ? Ngọc Tình vừa nói vừa chỉ tay lên đầu."

Nhạc Linh thấy vậy càng khóc nức nở hơn, Ngọc Tình thấy vậy thở dài, cô bé đó có lớn trước tuổi bao nhiêu thì vẫn chỉ là một cô bé mà thôi! Mẹ cô ta là kẻ thứ ba giờ được lên ngôi, bây giờ xem ra một đứa con gái thì tứ chi phát triển không có đầu óc, một đứa thì lại đanh đá quá so với độ tuổi, bé tí mà đã biết châm chọc khiêu khích người khác. Sự trưởng thành của con cái nhất định là có mối quan hệ với giáo dục gia đình.

"Mọi người đang nói gì vậy?" mọi người đang xem kịch hay liền nghe thấy từ phía cầu thang vang lên tiếng nói nhẹ nhàng nhưng có chút tò mò.

Ngước mắt lên nhìn, chỉ nhìn thấy vị công chúa của tối này An Tiểu Mễ đang mặc lễ phục màu vàng, cô bé bước từng bước thanh lịch đi xuống cầu thang, cô bé nhìn như một tiểu thần tiên vậy.

Ngọc Tình nhìn một An Tiểu Mễ đáng yêu như vậy cô khẽ cười. An Tiểu Mễ tuy vẫn còn nhỏ nhưng đã có nét duyên dáng và thanh lịch của thiếu nữ, cô bé là mẫu người tiêu chuẩn cho người phụ nữ phương đông.

"Tình Tình, các cậu đang làm gì thế?" An Tiểu Mễ nhìn thấy Ngọc Tình, hai mắt sáng lên, đi lại gần khoác nốt cánh tay còn lại của Ngọc Tình.

Ngọc Tình cúi mặt nhìn hai cánh tay được hai người bạn ôm lấy rõ chặt, liếc mắt lần lượt sang hai bên vẻ mắng yêu: "Hai người làm thế này là định bắt cóc tớ đấy à?"

31. Chương 31: Bộc Lộ Sức Mạnh Khác Thường, Nhận Ra Vị Trí Của Phong Nhã Trần

Ngọc Tình hiếm khi mới nói đùa như vậy, làm cho hai người bạn ngạc nhiên bật cười, An Tiểu Mễ gãi gãi đầu: "Đúng là muốn bắt cóc cậu đấy, để lấy tiền lấy mạng!"

"Cái này! Thì phải nghĩ cho cẩn thận đã!" Ngọc Tình nghe thấy vậy, ánh mắt liếc bên này đảo bên kia dường như đang suy nghĩ thật sự, một giây sau, chỉ nghe thấy cô nói chắc như đinh đóng cột: "Lấy tiền!"

"Ấy!" Ngọc Tình vừa nói xong, An Tiểu Mễ và Phong Nhã Trần lại lần nữa bật cười, bọn họ chưa từng thấy Ngọc Tình đáng yêu thế này bao giờ.

"Hức!" quả nhiên là cái đồ nghèo kiết xác! Nhạc Nhân nhìn thấy ba người cười cười nói nói như không có ai nữa, trong lòng thấy hậm hực và thất vọng, cất giọng chế giễu.

Nhạc Nhân có nói thì mới làm An Tiểu Mễ chú ý tới, An Tiểu Mễ nhìn Nhạc Nhân một lát, rồi lại nhìn Nhạc Linh giống như đóa hoa mai còn đọng chút sương, rồi quay ra hơi nheo mày nhìn Ngọc Tình vẻ không hiểu chuyện gì.

Ngọc Tình gãi gãi tai, xua tay tỏ ý không liên quan gì tới bọn họ.

An Tiểu Mễ nhìn bộ dạng đó của cô chỉ liếc mắt lườm yêu một cái cho thấy rằng còn lâu cô bé mới tin! Lúc mới đầu cô còn sợ Ngọc Tình nhưng qua việc tiếp xúc, thì bây giờ chẳng còn sợ gì nữa! Khuôn mặt lạnh lùng của Ngọc Tình có thể dọa người khác những lại chẳng làm sợ được An Tiểu Mễ, bọn họ là những người bạn tốt nhất của nhau!

Ngọc Tình chỉ cười, không hề giải thích, thực ra một An Tiểu Mễ như thế này, cô vô cùng thích.

"Đúng là người thế nào thì kết bạn với người như thế ấy - kẻ nghèo mãi cũng có ngày giàu thì vẫn chỉ hợp chơi với kẻ nghèo! Quả nhiên là không thể xứng hơn nữa!" Nhạc Nhân nhìn thấy hai người không để ý tới mình, không chịu được sự cô đơn mà nói ra.

Ngọc Tình nghe thấy, cười lạnh lùng, đúng là cô không muốn so đo tính toán với Nhạc Nhân làm gì, nhưng điều đó không có nghĩa là con bé đó có thể thử thách sức chịu đựng của cô! Ngọc Tình đột nhiên quay người lại, rút tay từ tay hai người bạn ra đi về phía Nhạc Nhân.

Nhạc Nhân nhìn thấy Ngọc Tình đi tới, chỉ cảm thấy có cái gì đó rất áp lực đang dồn nén. Ngọc Tình càng lúc càng tới gần người cô ta càng lúc càng đờ ra.

"Cô có biết, vì sao tôi cần tiền không?" Ngọc Tình đi tới bên cạnh Nhạc Nhân, ghé sát miệng vào tai Nhạc Nhân, nói giọng lạnh lùng như của một hồn ma: "Bởi vì những kẻ muốn lấy mạng tôi thì đều đã đi gặp diêm vương rồi! cô có muốn đi cùng bọn họ không?"

Ngọc Tình nói xong, cười lạnh lùng không ra tiếng, lùi lại phía sau một bước, nhướn mày nhìn Nhạc Nhân thách thức.

Không phải cô muốn dọa trẻ con, nhưng đối với những kẻ như thế này thì phải dạy bảo cho chúng biết điều hơn, để bọn chúng biết được có một số người thì đừng có chọc tức vào họ! Tránh việc một ngày chính bọn họ sẽ bị người như Ngọc Tình tìm đến chẳng với lí do gì.

"Mày....mày...." Nhạc Nhân nhìn Ngọc Tình, rất sợ rồi nhưng phải cố bình tĩnh: "Mày nói linh tinh, mày chỉ là một đứa nhà nghèo rớt mùng tơi! Đừng có mà dọa tao."

"Tôi nói linh tinh?" Ngọc Tình nheo mày, đưa tay ra đặt lên cổ Nhạc Nhân, tay cô khẽ dùng lực: "Có muốn thử không?"

Những người đứng ở đó nhìn hành động của hai người chỉ nghĩ là Ngọc Tình và Nhạc Nhân đang nói gì đó, chứ không hề nghĩ rằng Ngọc Tình đang dùng lực và muốn giết chết Nhạc Nhân!nếu như không phải cô có nguyên tắc của riêng bản thân mình, thì cũng không điên khùng tới nỗi nhìn thấy ai không vừa mắt là muốn giết, Nhạc Nhân của ngày hôm nay chỉ sợ đúng là khó thoát kiếp nạn.

Cười hắt ra một tiếng, Ngọc Tình bỏ Nhạc Nhân ra, quay người bước lại gần An Tiểu Mễ và Phong Nhã Trần, rồi họ khoác tay nhau đi vui vẻ. Nói thực lòng An Tiểu Mễ không thích những buổi tiệc như thế này, nếu không phải vì bố mẹ cô bé cứ đòi tổ chức thì cô thực sự cũng không có hứng thú, buổi tiệc bao nhiêu người thế này những người mà cô bé muốn chơi cùng chỉ có hai con người này mà thôi.

Ngọc Tình để mặc hai chị em họ Nhạc đứng đó, chẳng thèm quan tâm thêm nữa, nhưng cô không để ý được một điều rằng có những người mãi mãi không biết năm chữ "chịu thiệt là có phúc" được viết như thế nào?

Ngày sinh nhật của An Tiểu Mễ qua đi trong tiếng cười với hai người bạn cùng với sự tức giận và thù hằn của chị em Nhạc gia và sự tẻ nhạt của những người khách còn lại.

Cuộc sống ngày thứ hai vẫn cứ tẻ nhạt như trước, Ngọc Tình đúng giờ thì đi học, một mình đi trên con đường nhỏ vắng tanh đã thành thói quen của cô, tan học thì đi dạo vòng quanh, điều tiết tâm trạng, đương nhiên là cô đã bỏ mặc chẳng thèm quan tâm tới kẻ cứ đi lẽo đẽo theo phía sau – Phong đại thiếu gia!

"Tình Tình, cậu muốn đi đâu thế? Chúng ta đi ăn thịt nướng đi, cậu thấy thế nào?"

"Tình Tình, hay là chúng ta đi ăn đồ Tây? Cách đây không xa có một nhà hàng theo phong cách phương Tây mới mở ngon lắm, cậu có muốn đi ăn thử không?"

"Tình Tình, hay là...."

Tiếng nói của Phong Nhã Trần cứ vang lên ngay phía sau lưng nhưng Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm, cô cứ bước về phía trước như không nghe thấy, trên môi khẽ nở nụ cười – một nụ cười nhẹ nhàng có phần ấm áp mà ngay tới bản thân cô cũng không phát hiện ra.

"Tình Tình!"Phong Nhã Trần tiến lên phía trước vài bước túm lấy cánh tay của Ngọc Tình: "Tình Tình có được không vậy? chúng ta đi hẹn hò đi?"

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần với sự bất lực, lắc đầu, nhưng đúng thời khắc đó, mắt cô mở tròn kêu lên: "Cẩn thận!"

Có một điểm màu đỏ in lên trên đầu Phong Nhã Trần, sau đó Ngọc Tình liền nghe thấy một tiếng bóp cò rất nhỏ, cô nhanh chóng đẩy Phong Nhã Trần ngã xuống đất, sau đó người cô cũng nằm xuống.

Bùm một tiếng, viên đạn bắn trúng vào thùng rác phía sau lưng bọn họ cách đó không xa. Cùng thời khác đó, một đám người mặc đồ đen xông ra. Ngọc Tình vừa nhìn, tim cô thắt lại, tay cô bỏ ra khỏi người Phong Nhã Trần, miệng hét lớn: "Mau chạy!"

"Không, Tình Tình!" mắt nhìn ống súng đang chĩa về phía Ngọc Tình, Phong Nhã Trần không biết dũng khí được lấy từ đâu, cậu bé nghiêng người, nhảy chầm đến với tốc độ nhanh nhất có thể.

"Tránh ra đi!" vốn dĩ Ngọc Tình có thể dùng sức mạnh tinh thần để ngăn được viên đạn đó, nhưng cô không hề muốn dễ dàng để lộ ra con át chủ bài của bản thân như vậy, đặc biệt trong trường hợp không biết đối thủ là ai như thế này.

Nhưng tình hình cấp thiết thế này, cho dù cô có muốn phản kích lại thì cũng vô ích, Ngọc Tình tròn mắt nhìn viên đạn đó đâm thẳng vào cơ thể Phong Nhã Trần, cô chỉ cảm thấy toàn thân như đang run lên.

Một giây sau sự tức giận dường như có thể làm cho trời long đất lở từ trong người cô phát ra! Ngọc Tình đỡ nhanh Phong Nhã Trần đặt xuống đất, đôi mắt cô nheo lại hình viên đạn nhìn chằm chằm những người kia.

"Nói! Ai phái các người tới?" Ngọc Tình đứng yên một chỗ, sự quyết tâm của cô đã lên tới đỉnh điểm, sức mạnh tinh thần mà cô vẫn luốn giấu tới thời điểm này cũng không thể để nó vô ích thêm nữa! Những kẻ trước mặt cô đây ngày hôm nay đừng hòng có kẻ nào mong trốn thoát.

Tiếng nói lạnh lùng như tuyên bố đòi mạng làm cho cơ thể những kẻ kia giật mình, sau đó chúng cười ha ha, một trong số những kẻ đó nhìn lại Ngọc Tình với ánh mắt tối tăm u ám: "Tiểu cô nương, đừng trách chúng tôi! Nếu trách thì tự nên trách bản thân cô đã đụng vào người không nên đụng đến!"

"Không nên đụng đến? Trên thế giới này còn có người mà Ngọc Tình tôi không thể đụng đến sao?" tiếng nói ngạo mạn như không tiếc mạng sống vang lên từ miệng của Ngọc Tình làm cho tất cả đối thủ đều cười ha ha chế giễu, trong mắt bọn chúng một cô bé như Ngọc Tình nói vậy thì đúng là một kẻ tự cao tự đại không coi ai ra gì!

"Ở cái thành phố X này nếu mà đụng tới Nhạc gia, vậy thì coi như chuẩn bị kết thúc cuộc sống dần đi là vừa, vì vậy cô nương hãy cứ chịu chết đi!" bọn chúng cười nụ cười quái dị, rút súng ra, giơ lên hướng về phía Ngọc Tình.

Có được câu trả lời rồi, Ngọc Tình nhếch mép cười, đôi mắt cô nheo lại nhìn chằm chằm vào những viên đạn kia, những viên đạn vốn dĩ sẽ đi với tốc độ mà người thường không thể cảm nhận được thì trước mắt Ngọc Tình lúc này chúng chậm chẳng khác nào rùa bò.

Ngọc Tình huy động trí lực, sức mạnh tinh thần được phát ra từ giữa hai bên lông mày, dường như tạo ta một rào chắn kiên cố chắn trước cơ thể cô và Phong Nhã Trần: "Quay trở lại hết cho ta!"

Tiếng kêu vang lên từ miệng của Ngọc Tình, chỉ nhìn thấy viên đạn đang bay chậm rãi kia dường như bị thổi bay thốc về phía ngược lại, cắm thẳng vào vị trí trung tâm trán của kẻ vừa nổ súng.

Sau tiếng hét của cô là tiếng kêu của kẻ không biết điều kia, Ngọc Tình lạnh lùng nói giọng nói của kẻ đứng dưới âm phủ đón tiếp bọn chúng: "Hôm nay nếu đã đến rồi thì đừng nghĩ tới quay về nữa!"

Nói xong, Ngọc Tình thúc đẩy sức mạnh tinh thần, sức mạnh như được nhân lên đỡ lấy con dao được cô phi ra đẩy về phía đám người phía trước, những chiếc súng cầm tay kia dường như đã trở thành một thứ sắt vô dụng, cho dù có cố gắng thế nào thì chúng cũng không thể bóp cò nổi, mắt trợn trùng nhìn con dao sắc nhọn đó đâm thẳng vào trán mình.

Kết thúc tất cả, Ngọc Tình hướng ánh mắt về phía cái cây lớn cách đó không xa, cô cười khinh bỉ,rút từ eo ra khẩu súng lục, giơ tay lên bóp cò! Khẩu súng đã bên cạnh cô bao nhiêu năm nay, đã từ rất lâu rồi khi cô nổ súng đều không cần nhắm mục tiêu!

Chỉ nghe một tiếng đoàng vang lên, kẻ đang trốn trên cây kia đã mất mạng! Đôi mắt lạnh lùng của cô nhìn tất cả những cảnh hỗn độn này, hai mắt hơi nheo lại.

Vốn dĩ Ngọc Tình đã thấy hết được những gì được bài binh bố trận ở đây, nhưng cô đã coi nhẹ vị trí của Phong Nhã Trần trong trái tim mình, từ trước tới giờ cô chưa từng phát hiện, hoặc có thể nói là cô không chịu thừa nhận, chỉ cần Phong Nhã Trần ở bên cạnh cô là con người cô như không được tự chủ mà trở nên thư giãn và thoải mái đến lạ thường, chính điều đó đã làm cho sức mạnh tinh thần của cô bị buông lỏng. Quả nhiên hễ cô buông lỏng là y như rằng có chuyện.

Ngọc Tình cúi người xuống ôm lấy Phong Nhã Trần, hai mắt cô lóe lên một ánh sáng khác thường, cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày cô sẽ vì một cậu bé mà động lòng! Thậm chí là vì điều đó mà quên đi cả bản thân mình!

Phong Nhã Trần quả nhiên chính là người gắn với kiếp này của cô.

32. Chương 32: Tin Đồn Xấu Về Nhạc Gia, Mới Là Sự Bắt Đầu

Phong Nhã Trần nằm yên lặng trên giường bệnh của bệnh viện, khuôn mặt anh tú đó trắng bệch tái mét đi nhìn thật yếu ớt – giống như một con búp bê vậy.

Ngọc Tình ngồi trước giường bệnh, đôi mắt cô thỉnh thoảng lại nhìn cậu bé, trong ánh mắt đó nhường chỗ cho sự lạnh lùng là những suy nghĩ rất phức tạp. Một cậu bé còn nhỏ thế này mà có thể không tiếc thân mình để cứu cô, bây giờ cậu bé ấy lại yếu đuối nằm trước mặt cô, cô sợ hãi, không dám đưa bàn tay nhỏ bé của mình chạm vào người cậu, cô sợ, một khi cô chạm vào, cơ thể yếu ớt đó sẽ bị vỡ vụn ra.

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên một Ngọc Tình lạnh lùng bướng bỉnh cũng biết tới sự sợ hãi, lần đầu tiên trái tim cô là một sự trống rỗng vô tận, dường như có một người – người mà dễ dàng vào được bên trong trái tim cô, lần đầu tiên Ngọc Tình thấy hết sức khó chịu trước một người đang phải đối diện với sự sống chết mong manh thế này.

Chắc cả cuộc đời cô sẽ không bao giờ quên được, khi cô bế Phong Nhã Trần chạy tới bệnh viện, hơi thở thoi thóp của cậu ta, khuôn mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu của cậu ra, nhịp tim đập yếu ớt đó, còn có cả tiếng gọi thều thào nhưng ngọt ngào và kiên định Tình Tình.

Cô không biết bản thân mình bị làm sao thế này, sao cô lại quan tâm tới một bé trai đến thế, sao cô lại cảm thấy nếu cậu bé này không còn thì tim cô sẽ đau thắt lại, lẽ nào đây chính là tình yêu sao?

Chỉ cần nghĩ tới hai chữ tình yêu, Ngọc Tình lại không chịu được mà bật cười trong đau khổ, cô đưa bàn tay ra chạm khẽ vào khuôn mặt nhỏ bé của Phong Nhã Trần, cái bộ dạng e dè, cẩn thận đó dường như cô đang được chạm vào cái gì đó vô cùng quý giá và đáng trân trọng.

"Tớ hiểu được thế nào là tình yêu, nhưng cậu có hiểu không? Cậu còn nhỏ như thế này!" Ngọc Tình thở dài, bản thân cô là người đã sống trên đời 30 năm trời, cô còn không biết thế nào là yêu, làm thế nào để yêu, huống hồ Phong Nhã Trần chỉ là một cậu bé – cậu ta thực sự có hiểu được không?

"Cái bộ dạng này của cậu chẳng với Tình Tình mà tớ quen biết gì cả." Đang trong lúc thất thần, tiếng nói yếu ớt của Phong Nhã Trần vang lên, cậu bé từ từ mở mắt nhìn Ngọc Tình, giọng nói thều thào nhưng kiên định: "Có thể tớ thực sự không hiểu thế nào là tình yêu, nhưng tớ sẽ dành tất cả những gì có thể yêu để yêu thương cậu, dùng cả tính mạng mình để bảo vệ cậu!"

Ngọc Tình đột nhiên đơ người ra nhìn Phong Nhã Trần, nghe những lời mà cậu nói, nhìn vào ánh mắt chắc chắn kiên định kia, tim cô như vang lên tiếng đập khác với thường ngày. Một lúc sau cô mới khẽ cười, tất cả những lo âu, những suy nghĩ mung lung như đã rời khỏi cô, cô vẫn là một Ngọc Tình đầy tự tin: "Được! Từ trước tới giờ tớ còn chưa từng nghe ai nói là sẽ bảo vệ tớ kìa!"

Phong Nhã Trần chưa từng thấy Ngọc Tình nở nụ cười ấm áp như thế này bao giờ, cậu như phát dại đi, nhìn Ngọc Tình một cách ngốc nghếch.

Ngọc Tình thấy bộ dạng này của Phong Nhã Trần, trong lòng thấy rất buồn cười nhưng nét mặt không thể hiện ra điều đó mà là một sự nghiêm túc thực sự, cô nhìn chằm chằm Phong Nhã Trần: "Tớ nói cho cậu biết, chọc tức vào tớ trừ khi là tớ không muốn, bằng không thì ai cũng không thể dễ dàng bỏ đi, còn nữa, cho dù có đánh gãy chân tớ tớ cũng sẽ giữ lại cậu bên mình!"

Phong Nhã Trần đần người ra, sau đó khẽ cười, cậu đưa tay lên cầm lấy tay Ngọc Tình, ánh mắt kiên định một cách kì lạ, bộ dạng của cậu như đang tuyên thệ: "Phong Nhã Trần tôi xin thề, cả đời này tôi sẽ thích một người là Ngọc Tình, yêu một người là Ngọc Tình, cũng chỉ chiều chuộng một mình cô ấy, nhân nhượng cô ấy một cách vô điều kiện, nếu đi ngược với lời thề thì sấm sét đánh chết!"

Tuy chỉ là một cậu trẻ con nhưng lời thề đó được nói hết sức nghiêm túc làm cho Ngọc Tình đơ người ra, cô không hề ngăn cậu lại, cô lắng tai nghe hết lời cậu bói, điều đó thể hiện sự tôn trọng và thừa nhận đối với Phong Nhã Trần.

Phong Nhã Trần nói hết, cậu bé cầm tay Ngọc Tình đặt lên miệng mình, khẽ hôn: "Tình Tình, tớ biết có một ngày cậu sẽ không thích tớ, sẽ không còn xem trọng tớ như ngày hôm nay nữa, nhưng tớ cũng sẽ không hối hận bởi vì tớ yêu cậu tuyệt đối hơn hẳn điều cậu yêu tớ! Có thể cậu sẽ nói tớ chẳng hiểu thế nào là yêu, yêu là cái gì, nhưng xin cậu hãy tin tớ, tớ sẽ không bao giờ bỏ cậu lại, đối với tớ, cậu như là sinh mệnh."

Ngọc Tình khẽ cười, không trả lời hay nói thêm gì, cô từ từ nhắm mắt lại, đặt đầu mình ngả lên cánh tay của Phong Nhã Trần, không nói ra nhưng tự có đã có quyết định cho riêng mình.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào cơ thể hai người, ấm áp và hòa hợp.

ở đây thì ấm áp, tình sâu nghĩa nặng tới mức cảm động lòng người; còn phía Nhạc gia thì nước sâu lửa lớn, người người sứt đầu mẻ trán.

Hôm nay khi trời vừa sáng, các trang đầu của các tờ báo đều là: "Kẻ thứ ba tiền nhiệm chính thức đăng vị; ngày nay tình nhân có thể trở thành vợ cả", tin tức về người của Nhạc gia bao tình nhân lại một lần nữa được tung ra, các phương tiện truyền thông lại một lần nữa chĩa ống kính về phía Nhạc gia.

Nhạc gia với thanh thế và thân phận cao quý luôn là đối tượng được báo đài quan tâm, đặc biệt là những tin đồn không hay ho gì càng là niềm yêu thích của những tờ báo lá cải. trời còn chưa sáng hẳn, các phóng viên nhà báo đã đứng núp hết phía ngoài cửa Nhạc gia, không cho Nhạc Chính Hạo có cơ hội ra khỏi nhà.

"Thế này là thế nào!" Nhạc Chính Hạo đưa tay ra đem hết những tờ báo và tài liệu trên bàn vứt xuống đất, đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm trợ lý của bản thân.

Kim Thành nhìn bộ dạng của Nhạc Chính Hạo, khóc không ra nước mắt: "Thị trưởng, tôi cũng không biết!" anh ta làm sao biết được thế này là thế nào, lần này sự việ của Nhạc Chính Hạo được che đậy rất cẩn thận, nhưng vẫn bị túm được và tung ra.

"Cút! Đi điều tra rõ ràng cho tôi!" Nhạc Chính Hạo tức giận đặt mông ngồi phịch xuống ghế rồi hét lên.

Với tư cách là một quan sếp của nhà nước, điều quan trọng nhất là phải giữ cho bản thân mình thanh bạch, ít nhất là thể hiện ra bên ngoài phải được như thế, đằng này khắp nơi đang đưa tin về việc ông ta có những quan hệ bất chính, nếu mà để cấp trên điều tra được ra thì hậu quả có thể gọi là thảm họa.

"Cốc cốc!" tiếng gõ cửa nhè nhẹ vang lên, Nhạc Chính Hạo nhìn ra, giọng điệu vẫn cho thấy sự tức giận: "Vào đi!"

"Chính Hạo!" Lưu Hâm tay bê một cái khay đi vào, khẽ cười: "Chính Hạo, anh đừng lo nghĩ tức giận nữa, em nấu cho anh bát canh yến đây, anh mau tranh thủ lúc còn nóng mà ăn đi."

Vừa nói vừa đặt khay xuống, tiện tay xơi ra một cái chén đặt trước mặt ông ta, sau đó cúi người nhặt những tờ báo và tài liệu dưới đất lên.

Nhạc Chính Hạo nhìn một Lưu Hâm nhẹ nhàng. chịu khó, biết quan tâm thế này, ông ta có nóng tới mức nào thì cũng kìm lại được, ông ta thở dài, cầm chiếc thìa lên xúc canh yến cho vào mồm.

Lưu Hâm thấy vậy, ánh mắt lóe lên một ánh nhìn khác lạ. Năm xưa khi cô ta có thể từ vị trí của kẻ thứ ba mà đăng vị, trở thành Nhạc thái thái và ngồi vững chắc trên ngai vàng như vậy đương nhiên cô ta cũng có những điểm mạnh của riêng mình.

Lưu Hâm đi ra phía sau lưng Nhạc Chính Hạo, đặt hai bàn tay lên vai ông ta xoa bóp, giọng nói nhẹ nhàng: "Chính Hạo anh đừng tức giận nữa, đám phóng viên nhàn báo đó anh còn không biết à, bọn họ chỉ thích tung tin đồn thất thiệt rồi nói không thành có, không có căn cứ thôi."

Nhạc Chính Hạo nghe thấy vậy đặt chén xuống, đưa tay lên nắm lấy tay của Lưu Hâm: "Bao nhiêu năm nay, chỉ có em là hiểu chuyện nhất!"

Lưu Hâm khẽ cười, cúi đầu dựa vào vai của Nhạc Chính Hạo: "Anh là chồng em, em vì anh mà chăm con thương chồng cũng là điều nên làm." Lời thì nói như vậy, nhưng trong lòng Lưu Hâm cũng đang sôi sục: "Lại là một con hồ li tinh nữa, có giấu kĩ nữa đi chăng nữa thì tôi cũng nhất định không thua anh đâu!"

Song, điều bà ta không ngờ được đó là, sau tin đồn về Nhạc Chính Hạo thì lại một tin giật gân nữa được đăng lên: "Kẻ thứ ba năm xưa bây giờ lại ngoại tình, là cô đơn quá không chịu được hay là bản tính trời ban?"

Những bức ảnh không mấy đẹp đẽ của Lưu Hâm và Nhạc Chính Hạo lúc này được tung bay khắp bầu trời, nhưng hai người lại khộ biết, chính bọn họ đang diễn vở kịch vợ chồng nặng tình cho nhau xem mà thôi.

Trong bệnh viện, Ngọc Tình cũng đang xem báo, cô nhếch mép cười, thời đại này sức ảnh hưởng của báo chí và mạng internet đúng là không thể coi nhẹ được, chỉ có trong vòng một ngày ngắn ngủi, sự việc này đã giống như những bông hoa tuyết bay đi khắp nơi.

"Tít tít tít" lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Ngọc Tình giật mình rút điện thoại ra, bao nhiêu năm nay cô đã quen với cuộc sống đơn giản nhất, tiếng chuông điện thoại cũng được cài loại nguyên thủy nhất, chưa từng thay đổi.

"A lô, Ngọc tiểu thư, việc cô bảo tôi làm tôi đã làm xong rồi." giọng nói truyền tới là của một thanh niên trẻ tuổi nhưng nghe trầm và chắc chắn.

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy khẽ cười: "Được, Tiểu Thần, tiếp theo không cần làm gì nữa, cứ ngồi yên nhìn nó tự tiếp diễn là được rồi!"

Nói xong, cô tắt máy, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhạc gia? Ha ha. Vở kịch bây giờ mới bắt đầu thôi."

---

33. Chương 33: Cút Khỏi Nhạc Gia, Nụ Hôn Bất Ngờ

Tại Nhạc gia.

Nhạc Nhân chạy tung tăng về nhà, cô ta vui vẻ lắm, hôm nay Ngọc Tình không đi học, cô ta chắc mẩm là mẹ mình đã cho người dạy bảo Ngọc Tình một bài học rồi! đúng là tốt quá mà!

“Mẹ, mẹ ơi!” Nhạc Nhân vừa vào nhà vừa lớn tiếng gọi.

“Chị, chị hét toáng cái gì thế?” Nhạc Linh đi vào phía sau hỏi.

“Em gái, nói cho em một tin tốt lành, hôm nay Ngọc Tình không đi học, chắc chắn là mẹ đã cho người dạy bảo nó rồi!” Nhạc Nhân quay đầu nhìn Nhạc Linh, cười ha ha chạy lại gần, tiếng nói đều hết sức phấn khích vui mừng.

“Ồ? Thật à?” trong ánh mắt Nhạc Nhân lóe lên sự vui mừng giống như nỗi hận đã được rửa, cô ta lẩm bẩm: “Xem ra mẹ đúng là ra tay thật rồi, hức! Dám cướp anh Trần với tao à, đáng đời cho chết đi.”

Tiếng nói dã man từ miệng của Nhạc Linh dọa làm cho Nhạc Nhân sợ hãi, cô ta nhìn Nhạc Linh, đây có phải là đứa em gái lương thiện đáng yêu nhẹ nhàng của cô ta không?

Sự hoài nghi thắc mắt của Nhạc Nhân không tiếp tục được bao lâu, liề nhìn thấy trợ lý của Nhạc Chính Hạo – Kim Thành chạy vào như bay, rồi nhanh chóng lên tầng vào thư phòng của Nhạc Chính Hạo.

Lập tức ngay sau đó liền nghe thấy Nhạc CHính Hạo gầm lên tức giận cũng với tiếng rơi xuống đất của các đồ vật trong phòng: “Đồ rẻ tiền, cô là đồ đĩ điếm!”

Hai chị em Nhạc Nhân ở dưới tầng đều nghe thấy tiếng gầm rung lên của Nhạc Chính Hạo, rõ ràng là cơn tức không phải nhẹ. Sau đó trong phòng truyền ra tiếng khóc của Lưu Hâm: “Chính Hạo đây không phải là sự thật, đó chỉ là một người bạn thôi, thật đấy, Chính Hạo.”

Hai chị em nghe tới đây, bốn mắt nhìn nhau rồi chạy lên lầu.

“Ba, mẹ.” Đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy hai bàn tay Nhạc Chính Hạo đang hất chiếc bàn uống nước, đôi mắt hằm hằm nhìn như muốn ăn thịt Lưu Hâm.

Lưu Hâm nằm sõng xoài dưới đất yếu đuối, một tay đỡ lấy một bên mặt, khuôn mặt bà ta đỏ sưng lên, nhìn cũng biết chắc đã bị đánh không nhẹ.

“Ba, mẹ, sao vậy?” Nhạc Nhân chạy vào trong phòng, đỡ lấy Lưu Hâm, mếu máo khóc: “Ba, sao ba lại đánh mẹ?”

“Tại sao tao đánh mẹ mày à? mày hỏi hỏi xem mẹ mày đã làm những chuyện không biết hổ thẹn gì?” Nhạc Chính Hạo thở hắt ra một tiếng rồi hít vào thật sâu như để cố lấy lại sự bình tĩnh.

“Chính Hạo, em thực sự không làm chuyện đó!” Lưu Hâm với khuôn mặt yếu ớt đáng thương nhìn Nhạc Chính Hạo, nước mắt chảy ra ròng ròng, miệng vừa kêu khóc vừa nói không có.

“Không có?” Nhạc Chính Hạo tiến lên phía trước hai bước, lấy chân đá mạnh vào người Lưu Hâm, Lưu Hâm lại ngã lăn ra lần nữa, Nhạc Chính Hạo vứt tờ báo vào người Lưu Hâm, đứng nhìn bà ta từ đầu tới chân chỉ tay: “Cô còn dám nói không có à? cô xem xem đây là cái gì?”

Cuối cùng Lưu Hâm cũng liếc ánh mắt về phía tờ báo kia, lọt vào tầm mắt là những bức ảnh xác thịt không ra gì, cuối cùng cũng hoảng loạn và tỏ ra hối lỗi: “Chính Hạo, không phải như vậy đâu, không phải như thế....anh tha thứ cho em một lần, tha thứ cho em một lần đi.”

Nói rồi, Lưu Hâm bò dậy, muốn quỳ gối bò tới ôm lấy chân của Nhạc Chính Hạo, nhưng bị ông ta đá ra.

“Chính Hạo, em cầu xin anh!” Lưu Hâm lại lần nữa bò tới, Nhạc Chính Hạo lại lần nữa đá ra với khuôn mặt không nét biểu cảm, quay người bước về phía bàn đọc sách, vừa đi vừa nói: “Kim Thành, đi điều tra xem ai là người tung tin cho đám phóng viên nhà báo!”

“Vâng!” Kim Thành trả lời một tiếng rồi quay người rời đi.

Nhạc Linh đứng ở cửa, nhìn một lúc lâu, cuối cùng đồng tử mắt cô ta cũng chuyển động, đi tới bên cạnh Nhạc Chính Hạo, khẽ ôm lấy cánh tay của ông ta: “Ba, ba đừng tức giận nữa, tức giận không có lợi cho sức khỏe.”

Nhạc Chính Hạo liếc mắt nhìn Nhạc Linh, lại nhìn mẹ con Nhạc Nhân, chỉ tay vào Lưu Hâm nghiến răng nói: “Đúng là làm tôi mất mặt! Cút đi cho tôi, cút khỏi Nhạc gia!”

“Không, Chính Hạo, anh không thể đối xử với em như vậy.” Lưu Hâm nghe thấy mình bị đuổi, giống như tiếng sét đánh ngang tai, bà ta lắc đầu lia lịa, mồm gào lên.

“Cút! Đừng để tôi nói tới lần thứ hai.” Nhạc Chính Hạo nói lạnh lùng.

“Ba!” Nhạc Linh kéo kéo tay của Nhạc Chính Hạo nói: “Ba, bây giờ sự việc đã truyền ra thế này, đối với Nhạc gia sẽ bất lợi vô cùng, vậy nên Ba, nếu bây giờ đuổi mẹ con đi thì chẳng phải là đã thừa nhận những điều báo chí nói là đúng à. bây giờ việc quan trọng nhất cần giải quyết đó chính là ngăn sự việc này không thể để cho nó lan ra khiến nhiều người biết thêm nữa.”

Nhạc Chính Hạo nghe phân tích của con gái, nghĩ một lát thấy có lý, chỉ nhìn thấy ông ta lườm Lưu Hâm nói: “Cút ra ngoài, sau này không được phép ra khỏi cửa!”

“Vâng, vâng!” Lưu Hâm vui mừng đứng dậy. năm xưa Lưu Hâm tình nguyện làm kẻ thứ ba để có được Nhạc Chính Hạo, chủ yếu vẫn là nhằm vào tiền bạc và quyền thế của ông ta, bây giờ xảy ra sự việc như thế này nhưng bà ta vẫn không chịu rời khỏi Nhạc gia.

Bên này thì sự việc phát triển và thay đổi bất ngờ, còn phía Ngọc Tình thì cô hoàn toàn chẳng quan tâm mà chỉ chăm sóc cho Phong Nhã Trần, chỉ chăm chú vào làm việc của mình.

Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ dựa vào điều này để đánh gục Nhạc gia, nhưng chỉ với mấy bức ảnh mà có thể làm cho Nhạc gia rắc rối thế này thì cô cũng rất vui mừng, đặc biệt là người phụ nữ như Lưu Hâm.

Sau khi xảy ra chuyện, cô cho người đi điều tra, kết quả điều tra cho thấy người phụ nữ có tên Lưu Hâm đã vì muốn con gái được gả vào nhà danh giá mà thuê kẻ giết người! Đúng là nực cười! từ khi nào Phong Nhã Trần trở thành tầm ngắm cho Nhạc Linh con gái bà ta? Thế là đủ lắm rồi! bây giờ Phong Nhã Trần là của cô, vậy thì cô có nên giết chết người phụ nữ luôn muốn có được Phong Nhã Trần?

Người phụ nữ này đúng là mất trí rồi!

Ngọc Tình cười khểnh lạnh lùng, cơm thì phải ăn từng miếng một không sẽ nghẹn, vì vậy Nhạc gia, hãy cứ từ từ đợi đấy, thứ cô có là thời gian, cô sẽ cùng chơi với họ thật vui vẻ.

“Tình Tình, cậu đang cười cái gì thế? Sao lại cười gain xảo như thế?” đôi mắt Phong Nhã Trần chớp chớp nhìn Ngọc Tình vẻ tò mò.

Ngọc Tình nghe thấy vậy đơ người ra, gian xảo? Đây là tính từ để miêu tả cô sao? Cái tên Phong Nhã Trần này đúng là càng ngày càng to gan rồi!

Ngọc Tình dùng khuôn mặt lạnh lùng nhìn Phong Nhã Trần, đem quả táo đang cầm trên tay đập vào người Phong Nhã Trần, nói vẻ giận dỗi: “Cậu nói tớ gian xảo?”

“Haiz....” Phong Nhã Trần thở dài, nói giọng oán trách: “Tình Tình, rõ ràng cậu đồng ý với bố mẹ tớ là sẽ chăm sóc tớ cẩn thận vậy mà....đau quá đi mất!” nói rồi miệng suýt xoa, hai mắt nhăm lại nhìn có vẻ đau thật.

Ngọc Tình thấy vậy vội vàng cúi đầu xuống: “Xin lỗi, đau chỗ nào? Đau lắm không?” Ngọc Tình lo lắng nhìn vào vết thương của Phong Nhã Trần, nhưng lại không để ý thấy nụ cười đắc ý của Phong Nhã Trần, cậu nghĩ cứ được Ngọc Tình quan tâm lo lắng cho thế này mãi có phải tốt không.

“Không đau nữa rồi!” Phong Nhã Trần hít thở khẽ khàng, giọng điệu yếu ớt: “Không sao cả, Tình Tình!”

Ngọc Tình nghe Phong Nhã Trần nói vậy càng thấy áy náy hơn. Lúc trước ba mẹ của Phong Nhã Trần đã tới đây, cô còn đảm bảo chắc chắn rằng sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy, vậy mà bây giờ lại làm cho cậu thấy đau thế này.

“Phong Nhã Trần, tớ....” Ngọc Tình đang định nói thêm gì nữa nhưng khi ngẩng đầu lên thì trong giây phút đó lại chạm phải đôi môi của Phong Nhã Trần, hai người đột nhiên trợn tròn mắt nhìn nhau.

Một giây sau, Phong Nhã Trần khẽ đưa lưỡi mình ra liếm quanh môi Ngọc Tình, ngọt thế! Giâu phút này Ngọc Tình như người bị giật điện, lập tức lùi về phía sau, mặt đỏ bừng lên, xấu hổ quá đi mất! Nụ hôn đầu đời thế mà lại bị một cậu bé 9 tuổi cướp mất!

Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình đỏ mặt – đây đúng là chuyện hiếm có, cậu đang nghĩ nhất định là chưa một ai được trông thấy bộ dạng này của Ngọc Tình, Ngọc Tình thế này mới giống một đứa trẻ, cô thế này thực sự rất đáng yêu. Phong Nhã Trần của lúc này giống như một con mè ăn trộm được cá vậy.

Ngọc Tình tức giận lườm Phong Nhã Trần, không nói gì, nhưng kì lại một điều mà người cô mềm nhũn ra, cái cảm giác này thật tuyệt.

34. Chương 34: Xù Lông Nhím, Sự Kích Động Của Chiếc Nhẫn

Phong Nhã Trần dưới sự chăm sóc tận tình chu đáo của Ngọc Tình cũng đã từ từ khỏe lại, một tuần sau, hai người cùng nhau xuất hiện ở vường trường. Hai người đi bên nhau vừa cười vừa nói, những người nhìn thấy Ngọc Tình đều cảm thấy kì lạ, cô gái đó chính là Ngọc Tình sao?

Tuy Ngọc Tình của bây giờ nhìn thì vẫn còn có chút lạnh lùng, nhưng nói về tổng quát thì nhìn hiền lành ấm áp hơn nhiều rồi, không còn cái nét mặt và thái độ làm người khác không dám tiến lại gần như trước kia.

"Ngọc Tình!" Tiếng gọi của Lưu Bân vang lên từ phía sau lưng của hai người, cả Ngọc Tình và Phong Nhã Trần đều đột nhiên dừng bước.

Ngọc Tình quay người lại, nhìn Lưu Bân, Lưu Bân thì vẫn với bộ dạng nhìn có vẻ xấu xa như lần đầu gặp mặt, đôi mắt hếch lên của cậu ta nhìn chằm chằm Ngọc Tình và Phong Nhã Trần.

"Sao vậy? Lưu thiếu gia?" Ngọc Tình khẽ cười, nhướn mày nói.

"Sao hả? Bố anh bảo em bảo vệ sự an toàn cho anh, nhưng em bây giờ thì sao? Một tuần không tới trường, em đang làm cái gì vậy?" Lưu Bân nhìn bộ dạng hòa hợp của Ngọc Tình và Phong Nhã Trần, nghe Ngọc Tình nói với giọng điệu chẳng quan tâm gì tới mình, tự nhiên cậu ta sôi máu gầm lên.

Ngọc Tình nhìn Lưu Bân trong bộ dạng tức giận đó, cô đưa tay ra bịt hai lỗ tai lại, nheo mày nói lạnh lùng: "Anh uống nhầm thuốc đấy à? từ khi nào tôi chỉ có nhiệm vụ là bảo vệ anh? Chẳng lẽ tôi không thể có việc của riêng mình à? tôi cũng chưa tới mức bán thân mình cho Lưu gia nhà anh!"

"Em..." Lưu Bân thấy Ngọc Tình cũng cáu rồi, dần dần dịu lại, cậu ta nhìn ánh mắt phức tạp của Ngọc Tình, sau đó nói nhẹ nhàng hơn hẳn: "Vậy thì em cũng không thể biến mất một tuần như thế chứ! anh tìm không thấy em, anh...."

Phong Nhã Trần nghe tới đây, đưa tay lên khoác tay vào tay Ngọc Tình, hai mắt chớp chớp nói: "Tình Tình, có phải vì tớ mà cậu bị nhỡ việc không?"

"Không phải tại cậu!" Ngọc Tình vỗ vào tay Phong Nhã Trần nói nhẹ nhàng.

Hai người quan tâm vỗ về nhau dưới con mắt của Lưu Bân làm cậu ta đột nhiên thấy tim mình thắt lại, từ khi nào mà Ngọc Tình lại trở nên gần gũi với người khác thế này?

"Ngọc Tình, em với tư cách là đường chủ của Lôi Hổ Đường, cả một tuần trời không xuất hiện, như thế là không phù hợp với quy tắc?" hai mắt hếch của Lưu Bân sau khi nhìn Ngọc Tình thì liếc sang nhìn Phong Nhã Trần, cái tên ranh con này đúng là ngứa mắt.

Phong Nhã Trần tranh thủ lúc Ngọc Tình không chú ý, cậu nghịch ngợm làm mặt xấu chớp chớp mắt chọc tức Lưu Bân, ánh mắt câu đầy sự đắc ý đứng bên cạnh Ngọc Tình! Tình Tình bây giờ là thiếu gia rồi cơ đấy!

Lưu Bân thấy vậy ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, đến nỗi mà dường như không khí xung quanh cũng lạnh theo. Biết là cậu ta đang nổi giận với Ngọc Tình thế nhưng tất cả những điều này trong mắt Ngọc Tình thì lại chẳng có ý nghĩa gì.

Chỉ nhìn thấy nụ cười khẽ giống với thường ngày trên môi Ngọc Tình, cô nói lạnh lùng: "Sao hả? Thiếu bang chủ đến để kiểm tra công việc đấy à? từ khi nào mà bang Chim ưng quản lý cả ở đây thế? Người của Lôi Hổ Đường chẳng phải là trẻ con, lẽ nào bắt buộc tôi phải tận mắt trông coi bọn họ à? lại nói, tôi có ở

đó hay không thì có khác gì nhau, những người của Lôi Hổ Đường như thế nào thì chắc anh còn rõ hơn tôi ấy!"

"Ngọc Tình, anh...." Lưu Bân nhìn Ngọc Tình như vậy liền biết chắc chắn là cô tức giận rồi, cậu ta há mồm định giải thích, nhưng sau khi nhìn Phong Nhã Trần thì lại đem tất cả những lời giải thích nén lại trong lòng. Tên Phong Nhã Trần kia có thể đứng bên cạnh cô giả vờ đáng thương và lấy lòng cô nhưng cậu ta có sự kiêu ngạo của riêng mình! Vì vậy cậu ta thay đổi lời lẽ và thái độ, nói với ngữ điệu có chút mỉa mai chế nhạo: "Sao nào? Ngọc Tình cô chẳng phải rất có bản lĩnh àm? Có chút chuyện thế mà cũng không xử lý được?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy đột nhiên cảm thấy nực cười, đôi mắt to tròn của cô nhìn Lưu Bân, hỏi lại: "Thiếu bang chủ, anh làm thế này là đang dạy tôi phải vượt quyền của cha anh đấy à?"

Lưu Bân lúc này không biết nói gì thêm, chỉ hậm hực nhìn chằm chằm Phong Nhã Trần, thở hắt ra một tiếng rồi quay người rời đi. Cậu cũng không biết bản thân mình bị làm sao, sao lại nhìn thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần ở bên cạnh nhau thì lại tức giận, sao lúc đứng trước cảnh như vậy thì nói không nên lời, sao lại cảm thấy trong lòng thực sự không vui.?

Cậu không hiểu, cũng không muốn hiểu, Ngọc Tình đối với cậu ta chỉ là một thuộc hạ, một cô bé mà có vẻ rất thú vị mà thôi! Lưu Bân tự nói với bản thân mình sự thực như vậy.

"Tình Tình, tớ...." Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, ngẩng đầu lên đang định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy Ngọc Tình nhìn theo dáng Lưu Bân đang đi khuất thì hình như có suy nghĩ điều gì, trong phút chốc cậu đơ người ra, không biết nên nói gì.

"Sao vậy?" đúng lúc Phong Nhã Trần nghĩ đông nghĩ tây, Ngọc Tình cất tiếng hỏi, giọng điệu có chút lạnh nhạt, bên tai Phong Nhã Trần thì cậu ta vẫn cảm nhận được sự ấm áp.

"Tình Tình chúng ta đi nhanh đi. Mấy ngày nữa là được nghỉ rồi, Tình Tình, bài kiểm tra cuối kì nhất định cậu phải làm tốt như kiểm tra giữa kì nhé!" Phong Nhã Trần cười cười nói.

"Ừm!" Ngọc Tình gật đầu, cô nghĩ thời gian đúng là trôi đi nhanh thật, chớp mắt cái đã lại hết bốn tháng rồi, sắp nghỉ rồi. cô nhìn nụ cười trên môi Phong Nhã Trần, cô đánh trống lảng: "Sao hả thiên tài nhí? Cậu sợ tớ sẽ cướp mất vị trí đứng đầu của cậu à?"

"Ai nghĩ thế chứ!" Phong Nhã Trần lắc đầu: "Tình Tình nhà tớ vốn dĩ là người giỏi nhất rồi! nhanh đi thôi!"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Phong Nhã Trần không nhịn được cười, đột nhiên cô cảm thấy một người như thế này lúc nào cũng có thể ở cạnh cô thật tốt biết bao.

Cô khẽ gật đầu cùng với Phong Nhã Trần đi vào lớp, vừa mới bước vào lớp liền nhìn thấy Nhạc Nhân ngồi ở chỗ của mình, thần sắc có chút buồn, Ngọc Tình không thể không cười một tiếng, cái con bé lúc nào cũng làm mưa làm gió đó, đến bây giờ e rằng là cuộc sống cũng không dễ dàng gì.

"Tình Tình, cuối cùng thì cậu cũng đi học rồi!" An Tiểu Mễ chạy lại gần, đôi mắt xinh đẹp đó nhìn Ngọc Tình rồi lại liếc nhìn Phong Nhã Trần, sau cùng cô khẽ cười, ghé miệng vào tai Phong Nhã Trần nói: "Cuối cùng cũng tán được Ngọc Tình rồi?"

"Ừm!" Phong Nhã Trần hãnh diện gật đầu, nhìn An Tiểu Mễ nói: "Tớ nói cho cậu biết, sau này cậu đừng có mà bắt nạt tớ, cẩn thận không Ngọc Tình nhà tớ sẽ xử lý cậu!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ biết bĩu môi nhìn Phong Nhã Trần sau đó trở về chỗ ngồi với khuôn mặt không biểu cảm, trẻ con bây giờ trưởng thành sớm quá, cô không làm tổn thương nổi nữa rồi.

"He he." Phong Nhã Trần và An Tiểu Mễ nhìn Ngọc Tình không thể không khẽ cười, một Ngọc Tình như thế này đáng yêu thật đấy.

"Ấy! Tình Tình!" Anh Tiểu Mễ đuổi theo, nhìn Ngọc Tình đầy vẻ thần bí nói: "Tình Tình, tớ nói với cậu một chuyện."

Ngọc Tình nhướn mày nhìn An Tiểu Mễ, không nói gì, biểu thị rằng cô đang chờ nghe đây.

“Tình Tình, gần đây Nhạc gia xảy ra chuyện rồi!” An Tiểu Mễ vừa nói vừa liếc nhìn Nhạc Nhân.

“Nếu cậu định nói cái đó thì đừng nói nữa, bây giờ trên báo đều tràn ngập khắp nơi rồi, tớ cập nhật tin tức không tới nỗi kém thế đâu!” Ngọc Tình nhìn An Tiểu Mễ ý muốn nói cậu đừng coi thường tớ.

“Không phải, còn nữa cơ!” An Tiểu Mễ bị chặn lại nhưng rất nhanh sau đó lại hào hứng nói: “Chúng ta sau khi kiểm tra cuối kì xong, nhà trường còn tổ chức cắm trại mùa đông, cậu có đi không Tình Tình?”

“Cắm trại mùa đông? Tin tức từ đâu thế?” Ngọc Tình đột nhiên dừng lại mọi động tác, nhướn mày nói.

“Đúng thế! Tin này là tin tức nội bộ đấy!” An Tiểu Mễ có vẻ đắc ý, đôi lông mày như đang nhảy múa.

“Tình Tình ơi, cậu không biết đấy thôi, trường của chúng ta là do An gia đầu tư đấy!” lúc này Phong Nhã Trần thò đầu vòa, một câu nói đã giải thích cho tin tức của An Tiểu Mễ.

An Tiểu Mễ hức một tiếng, lườm Phong Nhã Trần, giơ tay lên nhứ đấm: “Phong Nhã Trần, cậu đáng ghét thật đấy! cậu đứng về bên nào hả?”

“Đương nhiên là Tình Tình nhà tớ rồi!” Phong Nhã Trần nói vẻ sung sướng, Ngọc Tình nghe thấy hai người bạn trêu chọc nhau liền bật cười.

Có điều cô thực sự không có hứng thú gì với lễ hội cắm trại mùa đông này, vì vậy cô nói: “Tớ không có hứng thú, chắc là sẽ không đi đâu.”

“Không đi? Tình Tình, lần này là đi tới Côn Minh đấy!” An Tiểu Mễ tròn xoe mắt, nói tiếp: “Nghe nói Côn Minh bốn mùa đều như mùa xuân ấy! cậu không muốn đi xem xem à?”

“Không muốn!” Ngọc Tình vừa nói dứt lời, liền cảm thấy chiếc nhẫn trên tay như đang cử động, càng lúc càng rõ hơn, chắc là nó đang phản đối việc cô không tham gia. Ngọc Tình sau khi trầm lặng một lúc, lại gật đầu: “Thôi thì đi vậy!”

Vừa nói lời đồng ý, chiếc nhẫn lại nhảy lên như vui mừng, Ngọc Tình không khỏi nghi ngờ, Côn Minh có gì mà chiếc nhẫn lại kích động tới vậy?

35. Chương 35: Gặp Lại Lão Trần, Chiếc Vòng Cổ Giá Trên Trời

Tin tức của An Tiểu Mễ quả không sai, sau khi kết thúc đợt kiểm tra cuối kỳ, nhà trường liền tổ chức cắm trại mùa đông.

Hôm nay khi trời vừa mới sáng, Ngọc Tình liền chào tạm biệt ba mẹ để đi tới

trường học. Thực ra Ngọc An Quân và Lý Nguyệt không muốn để Ngọc Tình đi Côn Minh, nhưng Ngọc Tình nói các bạn học đều đi cả, lại nói đi ra ngoài cũng có thể biết thêm về thế giới ngoài kia, vì vậy bọn họ mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhà trường thống nhất mua vé tàu cho học sinh, dù gì thì đường đi tới đó cũng xa xôi, từ thành phố X ngồi tàu đến Côn Minh cũng phải mất một ngày một đêm, lúc mới đầu thì các học sinh đều rất hào hứng phấn khởi nhưng càng về sau thì mọi người đều không chịu được, lăn hết ra ngủ một lượt.

Ngọc Tình từ đầu tới cuối chặng đường vẫn luôn nghĩ xem vì sao chiếc nhẫn lại kích động tới thế, cô rất tò mò lần đầu tiên đến với Côn Minh sẽ gặp phải và trải qua những chuyện gì. Còn Phong Nhã Trần và An Tiểu Mễ thì cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện trên trời dưới biển.

Khi tới Côn Minh lúc đó đã là hoàng hôn rồi, tất cả học sinh và giáo viên vừa về tới chỗ ở đều chọn đi ngủ trước đã.

Ngọc Tình thì chẳng thấy buồn ngủ chút nào, vì vậy cô định ra ngoài đi loanh quanh. Đi ra khỏi chỗ ở, Ngọc Tình men theo con đường cứ thế đi, mãi cho tới khi đi đến cửa một cái chợ thì dừng lại.

Bên trong chợ người đi người đến, nhìn vào vô cùng nhộn nhịp, Ngọc Tình nheo mày, bước vào bên trong.

Đây là một cái chợ chơi đồ cổ, trong chợ hàng hóa bày la liệt, đúng là thứ gì cũng có. Ngọc Tình đi lượn chậm rãi, nói thực sự thì cô không mấy cảm hứng hay có chút hứng thú gì với những đồ cổ thế này. Cô

không phải là người toàn năng, nói tới những thứ đồ cổ này, cô không hề có chút hiểu biết nào, cô đúng là một kẻ ngoại đạo.

Nhưng cô cứ đi lòng vòng, cuối cùng cũng vẫn có một thứ đồ thu hút sự chú ý của cô, đó là một miếng ngọc bích, nhìn thì có vẻ rất bình thường, không có chút đặc sắc gì. Nhưng chính miếng ngọc bích đó đã thu hút làm cho chiếc nhẫn không chịu nằm yên, Ngọc Tình tiến lại gần, cầm miếng ngọc bích lên, cô liền cảm thấy linh khí tràn trề.

Ngọc Tình nheo mày, cảm nhận được có điều gì đó kì lạ. Lẽ nào chiếc nhẫn này không chỉ có sự nhận biết đối với hoa cỏ mà đối với cả đồ cổ cũng có tác dụng tương tự? Ngọc Tình khẽ cười, ngẩng đầu lên nhìn người bán, cười tươi hỏi: "Chú ơi cháu thấu miếng ngọc này cũng khá đẹp, chú bán bao nhiêu tiền đấy ạ?"

Người bán nghe thấy có khách liền lập tức ngẩng đầu lên tươi cười, nhưng khi nhìn thấy Ngọc Tình thì nét mặt ông ta lại trùng xuống, lại nhìn miếng ngọc bích trên tay Ngọc Tình, lập tứ ông ta chẳng còn hi vọng gì nữa.

Miếng ngọc này ông ta nhặt được về từ trên núi, vừa nhìn đã thấy đó chẳng phải thứ tốt, lại nhìn Ngọc Tình, một bé gái nhỏ xíu, có thể mua nổi thứ gì chứ. vậy là ông chủ chẳng đắn đo ra giá: "100 tệ." Nói xong ông ta lại thay đổi sắc mặt, cười tươi đứng ra ngoài mời chào khách.

Ngọc Tình không lấy gì làm lạ trước thái độ bán hàng của ông chủ, dù gì thì nhìn cô cũng không có chút gì giống với con nhà giàu có. Cô đưa tay vào túi rút ra tờ 100 tệ đưa tới trước mặt ông chủ: "Cháu mua cái này."

Người bán nhìn đồng tiền trên tay đơ người ra. Quay đầu ra nhìn thì đã thấy Ngọc Tình đi rồi, ông ta cất 100 tệ đi và nói thở dài: "Bọn trẻ bây giờ đúng là đồ phá hoại, đây mà là con mình xem, dám cầm tiền đi tiêu lùng tung thì mình có mà giần cho một trận."

Ngọc Tình đem miếng ngọc bích thả vào trong không gian, tiếp tục đi loanh quanh, chẳng bao lâu mà Ngọc Tình đã thu hoạch được khá nhiều. Cảm thấy sự hoạt động của chiếc nhẫn, tâm trạng của Ngọc Tình cũng tốt hơn nhiều, nếu cứ tiếp tục như thế này, việc không gian được nâng cấp chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cô rất hồi hộp mong chờ muốn biết sau đó còn có những điều đặc biệt vui mừng gì khác nữa!

Song đúng lúc này, chiếc nhẫn rung lên rất mạnh, ánh mắt cô đảo quanh và sau đó nhìn không rời vào một chiếc vòng cổ, một giây sau cô thần người ra. Chiếc vòng cổ này ở kiếp trước cô đã từng nhìn thấy, nghe nói là được khai quật từ dưới đất lên,từng là đồ trang sức từ thời Cleopatra, sau đó được nước Y đem ra bán đấu giá với giá 30 tỷ đô, và được đưa vào cất giữ tại viện bảo tàng quốc gia nước Y.

Khi mà cô vẫn còn chưa hết ngạc nhiên, đã có người ra tay sớm hơn cô một bước, chỉ nghe thấy giọng nói chậm rãi chắc chắn vang lên: "ông chủ, sợi dây chuyền này bao nhiêu tiền?"

"500 vạn." Ông chủ cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên mà đang mải lau chùi một món đồ cổ, dường như thái độ không mấy quan tâm tới người khách hỏi giá chứ đừng nói tới sự nhiệt tình khi bán hàng.

Ngọc Tình có chút giật mình, là ai mà có con mắt vậy chứ, sao chỉ trong chốc lát đã nhắm được sợi dây chuyền này. Thế nhưng lúc cô nhìn về phía người đó, cô chỉ bật cười, thế giới này đúng là nhỏ thật, đây là lần thứ ba cô gặp con người này. Người hỏi giá chính là lão Trần lần trước muốn mua cây cúc Kim Sa nhưng không mua được.

"Ông chủ, ông bán sao mà đắt quá vậy!" bên cạnh ông Trần có một người trẻ nhìn chằm chằm sợi dây rồi cất tiếng nói.

"Đắt thì đừng mua nữa." Lời người đó vừa dứt ông chủ liền đốp lại ngay.

Ngọc Tình nghe thấy thế cũng chỉ biết cười, cô tiến lên phía trước: "ông Trần, thật là trùng hợp."

Lão Trần nghe thấy một giọng nói non nớt truyền đến tai, khi nhìn thấy Ngọc Tình thì hơi đơ người ra: "Nha đầu tiểu Ngọc à? sao cháu lại tới đây thế này?"

"Trường cháu tổ chức đi cắm trại!" Ngọc Tình giải thích ngắn gọn, sau đó lại nói: "Ông Trần đã nhắm sợi dây chuyền này rồi à?"

"Ừm! Sợi dây này được làm công phu tỉ mù, công nghệ chế tác nhìn có vẻ rất lâu đời rồi, có vẻ đúng là đồ cổ." Lão Trần gật gật đầu, đem tất cả những hiểu biết của mình nói ra.

Ngọc Tình nghe thấy vậy thấy rất ngạc nhiên, lần đầu tiên cô gặp một thương nhân thẳng thắn bộc trực thế này, cô khẽ cười, nói: "Ông Trần, nói thực lòng, sợi dây chuyền này cháu cũng đã nhắm rồi, nó đúng là rất đẹp, kể cả không phải là đồ cổ mua về chơi thôi cũng không tới nỗi nào.

Có điều nêu ông thích rồi thì đương nhiên ông tới trước ông mua."

Ngọc Tình vừa dứt lời, lão Trần nhìn cô với ánh mắt có chút ngạc nhiên, phải biết nếu muốn có được sợi dây này thì phải có tới 500 vạn, số tiền đó đến ông ta cũng chẳng phải nói có là có được ngay, huống hồ lại còn không biết thật giả, làm thế chẳng khác nào cá cược.

Suy nghĩ trong giây lát, lão Trần lắc đầu: "Sợi dây này ta không mua đâu, 500 vạn quả thực không phải là một số tiền nhỏ."

"Ồ? Ông Trần, nếu sợ dây này có thể bán lên tới 30 tỷ thì ông cũng không hối hận chứ?" Ngọc Tình khẽ cười, mở miệng lên tiếng hỏi.

"hả? 30 tỷ?" lão Trần lắc đầu giả vờ thất vọng: "Vậy thì đương nhiên là ta sẽ thất vọng rồi."

Người bán sợi dây chuyền nghe hai người một già một trẻ nói chuyện, ông ta liếc mắt nhìn Ngọc Tình. Tuy ông ta có thể đoán được sợi dây chuyền đó nhất định là đồ cổ, nhưng con số 30 tỷ đúng là cái giá trên trời, cái con bé này không biết chạy từ đâu tới mà ăn nói linh tinh quá!

"Vậy thì được!" Ngọc Tình gãi tai: "Vậy thì cháu sẽ mua." Ngọc Tình nói rồi thò tay vào trong túi quần, nhưng thực ra là rút chiếc thẻ ngân hàng từ trong không gina ra, đưa cho ông chủ: "Quẹt thẻ, sáu số tám."

Ông chủ sau khi quẹt thẻ xong thì đem cả thẻ và sợi dây đưa cho Ngọc Tình, Ngọc Tình cười cười, nhận thấy thẻ và sợi dây rồi cho vào trong túi quần.

"Tiểu Ngọc đúng là mạnh tay quá nhỉ!" Lão Trần nhìn hành động nhanh gọn dứt khoát của hai người cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

"He he." Ngọc Tình cười cười: "Ông Trần, ông đừng có hối hận đấy! tới lúc đó nếu ông còn muốn thì cháu sẽ không nhường cho ông đâu."

"Nha đầu, cháy nói thế làm ta lại muốn có rồi, nhanh nhanh nhanh, bây giờ nhường cho ta đi." Lão Trần nói đùa với Ngọc Tình, tự nhiên thấy đó cũng là niềm vui.

"Không đâu ạ!" Ngọc Tình lúc này cực kì giống với một đứa trẻ, cô ngẩng đầu lên nói: "Ông Trần, sao ông lại tới đây thế ạ?"

"Mấy ngày nữa sẽ có một lần cược đá quý với quy mô lớn, vì vậy ta muốn tới xem xem." Lão Trần cũng không giấu mà nói thẳng với cô.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Ông Trần, có thể đưa cháu đi mở rộng tầm mắt không ạ?" tuy rằng những trò cá cược cờ bạc kiểu này là một vốn bốn lời, nhưng đó không phải lí do chính thu hút cô, thứ cô thấy hứng thú là những đá quý kia, nghe nói đá quý đều rất linh, không biết có thể giúp không gian của cô được nâng cấp lên không nữa.

Ngọc Tình chỉ nghĩ tới thôi mà cũng thấy rộn ràng hồi hộp.

36. Chương 36: Cút Đi, Tiền Là Của Anh

Cuối cùng thì lão Trần cũng đồng ý với yêu cầu của Ngọc Tình là đưa cô đi xem để mở rộng tầm mắt một chút xem thế nào là cá cược đá quý. Ngọc Tình đạt được mục đích, nhìn trời cũng không còn sớm nữa, vậy là liền chào tạm biệt lão Trần sau đó quay về khách sạn.

Vốn dĩ cắm trại thì sẽ không ở khách sạn, nhưng nhà trường thấy các học sinh vẫn còn nhỏ, ngồi tàu lâu thế chắc sẽ mệt, vì vậy sắp xếp để ở khách sạn một hôm.

Về tới khách sạn, Ngọc Tình đi tắm, thay một bộ quần áo thoải mái, ngồi xuống xem ti vi. Cũng có thể là do thói quen từ kiếp trước, Ngọc Tình khá là thích xem những tin tức hoặc những bản tin tương tự.

"Tình Tình, cậu đi đâu đấy? sao bây giờ mới về?" An Tiểu Mễ đang ngủ, nghe thấy tiếng ti vi liền tỉnh dậy hỏi.

"Tớ ra ngoài đi loanh quanh." Ngọc Tình trả lời, hai mắt vẫn gián vào màn hình ti vi.

Ti vi đang phát tin tức của tỉnh Y, lúc này đang nói tới một ông trùm về trang sức đá quý của tỉnh Y, vì cá cược đá quý đã dẫn tới phá sản.

Ngọc Tình xem mà mặt không chút biểu cảm, không hề có sự đồng cảm nào, cá cược đá quý vốn dĩ đã có tính rủi ro rất cao, cược đúng rồi, đương nhiên sẽ có lời rất lớn, nhưng cược sai, khuynh gia bại sản cũng là điều khó tránh khỏi.

Có điều làm cho cô cảm thấy hứng thú đó là, cái ông trùm trang sức đá quý này sau khi phá sản, công ty của ông ta đã bị chính thủ hạ của ông ta thu mua, tên đổi từ Cố Thị thành Hồng Thị, ngay đến cả bạn gái của ông ta cũng bỏ ông ta mà đi theo ông chủ mới kia.

Những việc thế này Ngọc Tình không cần nghĩ cũng biết, Cố Chí Hằng chắc chắn là bị giăng bẫy.

Ngọc Tình đoán ra nha kết quả cuối cùng, cô chỉ thở dài cảm thấy thời thế thay đổi, lòng người thay đổi, nhưng cô cũng sẽ không vì điều này là suy nghĩ thêm nhiều. Vốn dĩ cô cũng chẳng phải người tốt gì. Cô thở dài, thở dài.....

Xem một lúc, không có tin tức gì khác, Ngọc Tình giơ cánh tay ra tắt điện thoại và đi ngủ.

Cô ngủ được tầm ba tiếng đồng hồ thì bị Phong Nhã Trần gọi dậy: "Tình Tình, Tiểu Mễ mau dậy đi, chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó."

Ngọc Tình và An Tiểu Mễ từ từ mở mắt ra, nhìn nhau sau đó ngồi dậy. không nói thì cũng không nhớ tới nhưng nói đến mới thấy đúng là cũng đói thật.

Sau đó ba người xuống lầu, đi xuống nhà hàng gọi mấy món ăn.

"Tình Tình, lúc chiều cậu đi đâu đấy? tớ tắm xong đi tìm cậu thì chẳng thấy cậu đâu cả." Phong Nhã Trần gắp một miếng thịt cho Ngọc Tình, mồm vẫn nhồm nhoàm nói với vẻ không vui.

Ngọc Tình không trả lời, cô gắp miếng thịt cho vào miệng, từ từ cảm nhận sự béo gậy của nó, đưa xuống dạ dày, sau đó mới như tỉnh lại để nhìn Phong Nhã Trần.

Chỉ nhìn thấy Phong Nhã Trần phồng mồm trợn mép lên ăn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, đôi lông mi dài chớp lên chớp xuống, Ngọc Tình nhìn mà tự nhiên lại thấy ghen tỵ.

"Tình Tình." Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình nhìn bản thân mình nhưng không nói gì, rõ ràng là không vui rồi, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Ngọc Tình đã đón nhận cậu ta nhưng từ trước tới nay vẫn luôn là người có chủ kiến. Nghĩ được như vậy, cậu lại nở nụ cười, để lộ ra má lúm đồng tiền, tiếng nói nhỏ nhẹ: "Tình Tình, tớ chỉ là lo cho cậu thôi!"

"Ừm!" Ngọc Tình gật đầu, gắp một cái chân gà cho vào bắt Phong Nhã Trần, không nói thêm gì.

Ngọc Tình biết Phong Nhã Trần không có ý gì khác, nhưng cô có chút không vui. Tuy cô đã đón nhận Phong Nhã Trần, cũng thừa nhận vị trí của cậu trong lòng mình là khác so với những người khác, nhưng điều này không có nghĩa là tất cả những gì liên quan tới cô cô đều phải báo cáo với cậu ta.

Phong Nhã Trần thấy vậy cũng không nói thì thêm, cúi đầu yên lặng ăn đồ ăn. An Tiểu Mễ ngồi bên cạnh nhìn hai người, mắt chớp chớp không hiểu, cũng không xen vào làm gì, lúc này đối với An Tiểu Mễ, ăn no mới là vấn đề đáng quan tâm nhất, việc khác cứ mặc kệ đi.

Một bàn ba người đột nhiên yên lặng bát ai người đấy ăn, không phát ra bất kì tiếng nói nào.

Song, khi mà bạn muốn yên lặng thì lại là lúc có người muốn phá vỡ sự yên lặng ấy.

"Này, đám nhóc. Thiếu gia thích chỗ ngồi này, nhường lại đi!" đột nhiên một tờ 100 tệ nằm trong một bàn tay đập phịch xuống bàn, sau đó một tiếng nói ồm ồm vang lên trên đỉnh đầu ba người.

Ba người cùng nheo mày vì bị làm phiền, bỏ bát đũa xuống.

Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn xem ai, cô nhếch mép cười: "Anh làm thế này là ý gì?"

Phía sau bọn họ có mấy thanh niên tầm 20 tuổi khoác trên người những bộ vest nhìn đắt và sang trọng, kẻ vừa lên tiếng đó, đứng bên cạnh còn có một cô gái chân dài gợi cảm.

"Nhường lại ghế cho bản thiếu gia, tiền là của chúng bay." Tên đầu sỏ nghe thấy Ngọc Tình hỏi, khẽ cười, nói với giọng điệu coi thường.

Phong Nhã Trần và An Tiểu Mễ bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy phẫn nộ, bọn họ với tư cách là con nhà giàu có nhưng cũng chưa bao giờ gặp những kẻ hống hách thế này. 100 tệ, là cái gì chứ?

Ngọc Tình nghe thấy vậy, nhướn mày lên không nói gì. Phong Nhã Trần đang ngồi trên ghế quay người lại, rút trong người ra 100 tệ, ấn vào người tên thanh niên đó, miệng cười mà mắt không cười, giọng điệu lạnh lùng: "Bây giờ anh cút đi, 100 tệ này là của anh."

"Mày...." thanh niên rõ ràng chưa bao giờ bị đối xử thế này, hắn ta bỗng chốc vì quá xấu hổ mà thành tức giận: "Tên tiểu tử này, mày nói cái gì?" hắn đưa tay ra định túm lấy Phong Nhã Trần.

Song tay còn chưa chạm được vào mục tiêu thì liền bị một đôi đũa gõ vào tay, đột nhiên đau điếng nên rụt vội lại, ánh mắt tức giận nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình chậm rãi đặt đôi đũa xuống dưới mặt bàn, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, đưa tay ra vuốt lại áo cho Phong Nhã Trần, nói lạnh lùng: "Cậu ấy nói cái gì các người còn chưa nghe thấy à?"

Sau đó Ngọc Tình lại nhìn Phong Nhã Trần cười cười, giọng nói nhẹ nhàng khác hẳn: "Cậu cũng đúng thật là, 100 tệ là có thể mua một con chó nhỏ rồi đấy, lần sau đừng lãng phía tiền như thế nữa nhé!"

Phong Nhã Trần vừa nghe thấy cũng phải bật cười, để lộ những chiếc răng trắng nhỏ, gật đầu lia lịa: "Ừm ừm, sẽ không thế nữa đâu."

"Này, cái tên đầu to kia!" An Tiểu Mễ ngồi cạnh nghe thấy cũng lấy làm vui, cô hất đầu, nói: "Tiền cũng đã cho anh rồi, mau đi đi! Phục vụ, cho đổi đôi đũa, đôi ban nãy bị bẩn mất rồi." vừa nói vừa không nhìn nét mặt trắng bệch của tên thanh niên, nói với Ngọc Tình: "Cậu cũng hay thật, không sợ bẩn à, cái đồ gì mà lại đi lấy đũa để đánh chứ."

Ngọc Tình nghe mà cảm thấy đúng là hai người bạn của mình cũng chẳng phải dạng vừa, không ai chịu thua ai, có điều đúng là rất đáng yêu, hơn nữa cũng rất hợp với tính cô.

Tên thanh niên nghe thấy vậy, mặt đỏ lên rồi lại tái đi: "Ba tao là chủ tịch hội đồng quản trị của Hồng Thị đấy! chúng mày cứ đợi đấy! tao sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn mày đâu!" vốn dĩ tên đó không nhịn được định ra tay nhưng cái thái độ lạnh lùng cùng với khí chất toát ra từ người Ngọc Tình làm cho hắn có chút kiêng nể. Tay hắn bây giờ vẫn còn đau, hắn vừa liếc mắt nhìn, hình như còn tụ máu lại rồi. hắn hít một hơi thật sâu, nhìn như muốn ăn thịt Ngọc Tình nhưng cuối cùng vẫn không ra tay, để lại lời dọa nạt sau đó kéo tay bạn gái cùng nhau rời đi.

"Đúng là mất mặt, không làm gì được người ta lại còn lôi Ba mẹ ra để dọa nạt!"

An Tiểu Mễ nhìn theo bóng dáng họ đi khuất, bĩu môi nói giọng khinh bỉ.

Sự chú ý của Ngọc Tình lại hướng vào câu nói chủ tịch hội đồng quản trị của Hồng Thị, tập đoàn Hồng Thị này lẽ nào là Hồng Thị được nhắc đến trên ti vi sao? Cái thế giới này đúng là nhỏ thật, Ngọc Tình khẽ cười. cái tên thanh niên đó đúng là ngây thơ, hắn không bỏ qua cho cô á? Cô cũng không tha cho hắn đâu! Dám đụng vào người của cô, có gan mà đón nhận cơn thịnh nộ của cô không, cô là người dù có thù nhỏ cũng bắt buộc sẽ phải báo.

37. Chương 37: Người Thần Bí, Hồ Nước Có Linh Khí

"Các em! đây làm điểm đến để cắm trại của chúng ta năm nay, bây giờ việc đầu tiên của mọi người là cần phải học cách để dựng trại!" ngày hôm sau khi mà mọi người đã nghỉ ngơi khỏe khoắn lại thì liền đi tới địa danh thắng cảnh du lịch nổi tiếng của Côn Minh – Tây Sơn. Khi mà mọi người đang hào hứng đảo mắt thăm thú xung quanh thì tiếng nói của giáo viên vang lên.

"Hả? Cô ơi, lại còn phải tự dựng trại á?" cô giáo vừa dứt lời liền nghe thấy giọng nói thất vọng vẻ phản đối của các học sinh.

Cô giáo thấy vậy, cười nhẹ nhàng, nói từ tốn: "Mục đích để chúng ta đi cắm trại, thứ nhất là giúp các em được mở rộng tầm mắt với thế giới bên ngoài, thứ hai là giúp các em học được khả năng sinh tồn! Việc tự dựng trại cũng được coi là một bài học bắt buộc."

Giáo viên nói xong, cô giáo mở mắt to tròn cố gắng đảo mắt để tương tác với tất cả các học sinh: "Bạn nào biết dựng trại thì giơ tay, tới đây làm mẫu cho các bạn khác với."

Vừa dứt lời, các học sinh đều đưa mắt nhìn nhau, rất tò mò, ai biết dựng trại không, ai biết thì đúng là lợi hại thật đấy.

Song, cuối cùng thì các học sinh cũng thất vọng rồi, dù gì cũng mới chỉ là những đứa trẻ 7, 8 tuổi, chưa đủ lớn để mà biết dựng trại, vì vậy đó cũng là một sự việc hết sức bình thường. Đối với Ngọc Tình mà nói, dựng trại đúng là chuyện nhỏ, nhưng cô thực lòng không có chút hứng thú gì, lại còn cái gì mà đi làm mẫu chứ, như thế cảm giác chẳng khác nào giống như con khỉ trong vườn thú cho mọi người thăm quan.

Giáo viên thấy các học sinh gãi đầu gãi tai, cũng không tỏ ra thất vọng, chỉ cười: "Không sao cả! Các em không biết nhưng cô biết, để cô dạy các em dựng, sau này khi các em biết rồi thì có thể dạy lại các bạn nhỏ khác nhé."

Nghe cô giáo nói vậy, mắt các học sinh sáng lên, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh bản thân mình đi dạy người khác, đột nhiên ai cũng nắm chặt tay quyết tâm giống như chuẩn bị bước vào một cuộc chiến.

Ngọc Tình thấy vậy, nhướn mày không nói gì, lùi về phía sau một bước, nhường chỗ lại cho các bạn khác quan sát, biểu thị không tham gia.

"He he, Ngọc Tình cậu có biết dựng trại không?" Phong Nhã Trần cũng lùi lại thì thấy Ngọc Tình lùi xuống, lấy tay hất vào cánh tay Ngọc Tình, nói nhỏ.

"Cậu nói xem!"Ngọc Tình khẽ cười, kéo tay Phong Nhã Trần, nói thì thầm: "Đi đi, đi dạo một chút."

Phong Nhã Trần nghe thấy thế thì vui quá, lập tức gật đầu, chỉ sợ nếu gật đầu chậm một tí thì Ngọc Tình sẽ đổi ý vậy. Ngọc Tình thấy cũng buồn cười, hai đứa bé tí lôi nhau trốn đi chơi.

Tây Sơn không chỉ có phong cảnh đẹp, hơn nữa còn có cao nguyên bao quanh hồ nước, đây tuyệt đối là một danh lam thắng cảnh hiếm có. Ngọc Tình và Phong Nhã Trần nắm tay nhau lắc lư đi quanh hồ nước.

Chỉ nhìn nước trong hồ xanh trong như một viên ngọc sáng lấp lánh, thỉnh thoáng có vài con cá bơi lội làm cho viên ngọc ấy càng thêm sức sống. Nếu như đứng từ trên cao nhìn xuống, cùng với núi Tây Sơn, thì đây quả là giống với hình ảnh một người con gái đẹp ôm một viên ngọc khổng lồ nằm ngủ.

"Tình Tình, đẹp quá!" Phong Nhã Trần nhìn mặt nước hồ, đôi mắt to tròn của cậu lấp lánh sự say mê.

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần cũng khẽ cười, không nói gì, trong ánh mắt đó là sự bao dung và yêu thương không giới hạn. Cô đang nghĩ nếu Phong Nhã Trần cứ có thể mãi mãi như thế này trước mặt cô thì tốt biết bao.

Sau một lúc, Ngọc Tình hướng ánh mặt mình về phía mặt hồ phẳng lạnh. Cô chưa bao giờ thấy mình hiền hòa như lúc này, nếu có một ngày, đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều nằm dưới lớp bụi thời gian rồi, nếu ngày đó bọn họ vẫn ở bên nhau giống như bây giờ thì họ sẽ tìm đến một hòn đảo, sống một cuộc sống bình lặng không tranh đấu với người đời....hi vọng sẽ có một ngày như thế!

Song sự hiền hòa và bình tĩnh của Ngọc Tình cũng không kéo dài được bao lâu, lúc này cô nhìn chằm chằm về phía đông, ở đó có một người rất kì lại, ông ta đi những bước đi thong dong tự tại, nhưng dường như không có ai có thể nhìn thấy ông ta vậy, ông ta cứ thế đi, đi tới bên cạnh hồ, bước chân vào dòng nước và biến mất.

Lúc này Ngọc Tình chắc chắn rằng không có ai nhìn thấy ông ta, vì ở phía đông hồ nước cũng có rất nhiều khách du lịch, trên thế giới này tuyệt đối không có người có thể nhìn thấy người khác đang bước vào chỗ chết mà nhắm mắt làm ngơ, vì vậy, người đàn ông đó nhất định có vấn đề.

"Hello, Ngọc Tình!" lúc này Ngân Nguyên trong không gian lên tiếng, giọng nói còn có chút hoài nghi: "Cái hồ nước này có vấn đề!"

"Vấn đề?" thần sắc Ngọc Tình có chút thay đổi, sức mạnh tinh thần được toát ra, bao phủ lấy toàn bộ bề mặt hồ, ngay lập tức, trên mặt Ngọc Tình xuất hiện biểu hiện của sự say mê, ngây ngất: "Nước của mặt hồ này hàm chứa một linh khí rất nặng."

"Nhưng linh khí của hồ nước có chút cổ quái kì lạ!" trong không gian, Ngân Nguyên lại kêu lên, Ngọc Tình gật gật đầu tán thành, trong lòng cô nghĩ buổi tốt sẽ đi thăm dò một lượt.

Phong Nhã Trần lại nắm tay Ngọc Tình đi dạo hồi lâu nữa, mãi cho tới khi hoàng hôn hai người mới trở lại khu cắm trại.

"Hai em đi đây về đấy? trẻ con thì không thể tùy tiện chạy lung tung nhớ chưa? Nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?!" giáo viên nhìn thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần quay về liền nhắc nhở.

Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt cô giáo có chút lo lắng và tức giận, đứng phía sau cô giáo là cô bạn An Tiểu Mễ đang làm mặt xấu trêu hai người bạn.

"Cô ơi, chúng em chỉ đi loanh quanh đây thôi, ở đây rất đẹp." Phong Nhã Trần thấy cô giáo tức giận rồi, liền cười cười giải thích.

"Phạt hai em hôm nay tự dựng trại!" giáo viên liếc nhìn Phong Nhã Trần, trong lòng biết rõ không thể đắc tội, hít thở sâu sau đó nói, rồi quay người bước đi.

"Tình Tình." Phong Nhã Trần thấy giáo viên nói đi là đi, trên mặt xuất hiện sự oán trách, quay đầu sang nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt đều là sự xin lỗi vì đã đi cùng cô về muộn, giờ lại còn phải tự dựng trại.

Ngọc Tình nhướn mày, bước lên phía trước, nhận lấy hai cái bạt trại con con trên tay AN Tiểu Mễ, động tác thành thục bắt đầu, chỉ một lát sau, hai chiếc trại nhỏ xinh đã xuất hiện trên mặt đất.

"Woa! Tình Tình, cậu giỏi thật đấy!" Phong Nhã Trần nhìn động tác của Ngọc Tình, hai mắt ánh lên sự ngưỡng mộ, sùng báo.

Mất mặt quá đi thôi! An Tiểu Mễ nhìn bộ dạng của Phong Nhã Trần, không thể thở dài thất vọng, sự việc mất mặt như thế này mà không thấy xấu hổ, có đánh chết An Tiểu Mễ cũng không chịu thừa nhận Phong Nhã Trần là anh họ của cô.

Ngọc Tình nhìn hai người bạn mỉm cười- một người bạn tốt, một người là bạn trai, cuộc đời này có họ ở bên cạnh thật tốt biết bao.

Dựng trại xong, tiếp sau đó là bữa tối, tối nay mọi người sẽ ăn đồ nướng, mọi người sớm đã chuẩn bị xong các đồ, học sinh vừa nướng đồ ăn vừa chơi đùa với nhau, cứ thế mãi cho tới đêm khuya.

Khi mà xung quanh hồ nước đều trở nên yên lặng, khi trời đã tối hẳn, trong một chiếc lều nhỏ, một thân hình bé xíu thò ra ngoài, mục tiêu rất rõ ràng, đó là hồ nước ở phía đông.

Tốc độ của Ngọc Tình rất nhanh, chẳng bao lâu cô đã tới nơi buổi chiều vị quái nhân kia từng xuất hiện, Ngọc Tình đứng trong bóng tối nhìn vào hồ nước lặng như tờ, trong lòng có chút khó chịu, nước ở hồ này khá sâu, cô không có cách nào xuống được.

"Ngọc Tình, đi vào không gian đi, tôi đưa cô xuống." Lúc này Ngân Nguyên lại lên tiếng, giải quyết khó khăn của Ngọc Tình, cô không nói lời nào, nháy mắt đã vào không gian.

Dưới bầu trời tối đen như mực, chiếc nhẫn kì lạ giống như một ngôi sao băng lướt qua trên bầy trời, rồi nhanh chóng rơi xuống hồ nước.

38. Chương 38: Lỗng Hổng Khủng Khiếp, Điều Bí Mất Dưới Đáy Hồ

Chiếc nhẫn màu trắng bạc sau khi rơi vào hồ nước, trong tích tắc đã biến thành một giọt nước bình thường như bao giọt nước khác trong hồ nước, nó lọt qua rất nhiều miệng lưỡi của các loài cá tôn, với tốc độ nhanh nhất hướng về phía vùng nước sâu nhất.

Ngọc Tình đứng trong không gian, đôi mắt cô hướng ra phía bên ngoài nhìn chằm chằm, từ trước đến nay cô không phát hiện ra rằng chiếc nhẫn không gian còn có cả khả năng này, sau sự vui mừng, trong lòng Ngọc Tình lại có thêm cả chút lo lắng hoài nghi.

Cùng với sự thâm nhập ngày càng sâu của chiếc nhẫn, Ngọc Tình càng lúc càng cảm nhận rõ ràng được sự khác thường của hồ nước này. Hồ nước này dồi dào linh khí, động thực vật đều sinh trưởng rất tốt, nhưng làm cho người khác thấy ngạc nhiên và tò mò đó là, linh khí của hồ nước dường như còn có cả âm khí.

Hơn nữa, càng xuống sâu càng cảm nhận thấy lạnh lẽo và u ám.

Đứng bên cạnh Ngọc Tình là Ngân Nguyên cũng cảm thấy như vậy, đôi mắt liếc nhìn khắp nơi, trong đôi mắt to màu xanh ngọc đó tràn ngập sự nghi ngờ, nó nhìn cẩn thận, chăm chú dường như cũng hiểu ra điều gì đó.

Lúc này Ngọc Tình ngược lại không có tâm trí đâu mà đi chú ý tới con mèo này. Hai mắt cô nhìn không chớp mắt không gian bên ngoài, cô sợ sẽ bỏ qua điều gì đó khác lạ.

Mãi cho tới khi chiếc nhẫn dừng lại, Ngọc Tình mới từ trong chiếc nhận lóe người một cái ra ngoài, đúng vào giây phút đó, chiếc nhẫn phát ra một luồng ánh sáng, hình thành thành một lớp bảo vệ bao quanh lấy Ngọc Tình.

Ngọc Tình hướng ánh mắt về phía trước, trong đôi mắt cô là sự ngỡ ngàng. Bởi vì lúc đó cô nhìn thấy một khoảng hư vô. Đây rốt cuộc là cái gì, rót cuộc là ở đâu?

"Đây hóa ra là cái lỗ hổng ma quỷ!" tiếng nói của Ngân Nguyên trong không gian vang lên, tiếng kêu của nó lúc này thể hiện rõ sự ngạc nhiên và nghe thật kinh dị.

"Lỗ hổng ma quỷ?" Ngọc Tình đơ người ra, hỏi lại. Lẽ nào nói cô nhìn thấy cõi hư vô chỉ là giả tưởng, ở đây chính là một trận pháp?

"Lỗ hổng ma quỷ là một trong những trận pháp độc địa nhất trên thế giới hiện này, nếu bị mắc kẹt trong đó, hồn phách sẽ bị hút mất, truyền thuyết nói rằng, lỗ hổng này có thể chiếm lấy bất kì thứ gì, kể cả...thần." tiếng nói Ngân Nguyên chậm rãi mà chắc nịch, đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào lỗ hổng.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, cô hít một hơi thở thấy ớn lạnh, nhìn vòa khoảng hư vô trước mặt, trong đôi mắt có chút ngạc nhiên và run sợ, trong thế giới này còn có thứ khủng khiếp như vậy?

Hức¡' Ngân Nguyên thở hắt ra: "Với năng lực hiện tại của cô, nếu lọt nhầm vào trong đó, tuyệt đối không thể thoát qua từ chết!"

Lúc này Ngọc Tình đã kìm lại nỗi sợ hãi trong lòng, dù gì thì bây giờ cô cũng không còn phải là đứa trẻ không biết gì nữa rồi, trên thế giới này năng lực phi thường có thể tu luyện, một con mèo biết nói, một chiếc nhẫn có thể chứa đựng cả một khoảng không gian, vậy thì một trận pháp khủng khiếp, đáng sợ có thể nuốt trôi vạn vật dường như cũng không phải điều gì quá kì lạ mà không thể chấp nhận được.

Chỉ thấy cô đứng đó khẽ nhếch mép lên, giọng điệu lạnh lùng, đầu óc cô bình tĩnh tới mức đáng sợ, cô mở miệng, hỏi thẳng vào trọng điểm: "Tại sao ở đây lại có một trận pháp khủng khiếp như vậy? tại sao tôi đứng ở phía ngoài này mà cũng có thể cảm nhận được dòng chảy của linh khí?"

Đây là vấn đề mà Ngân Nguyên đang suy nghĩ, đôi mắt xanh ngọc của nó nhìn chằm chằm vào khoảng hư vô, lập tức sau đó, một luồng ánh sáng màu xanh chiếu thẳng vào khoảng hư vô.

Ngọc Tình đứng bên cạnh không nói gì, cô vẫn luôn biết rằng Ngân Nguyên không hề đơn giản, bây giờ xem ra, một con mèo nhìn khá đẹp này còn không chỉ không đơn giản!

Luồng ánh sáng màu xanh đó chiếu được hồi lâu, dần dần yếu đi, cùng lúc đó, Ngân Nguyên cũng lùi về phía sau vài bước, sau đó luồng ánh sáng cũng tan biến mất. Ngọc Tình nhìn theo, đôi mắt sáng long lanh màu ngọc của Ngân Nguyên lúc này tối sầm lại, u ám, xem ra, vừa nãy công phu của nó đã bị hao tổn đi không ít.

Một chân của Ngân Nguyên đặt lên ngực, hơi thở nặng nề, thần sắc có chút sợ hãi, lại dường như hiểu được thêm điều gì đó. Ngọc Tình chỉ yên lặng nhìn nó.

Một lúc sau, con mèo lại trở về với trạng thái bình thường, ánh mắt u ám của nó hướng nhìn về phía Ngọc Tình, nói: "Vừa nãy tôi nhìn thấy linh khí trong hồ này rất dồi dào, liền đoán ở đây nhất định sẽ có một bảo vật. Nhưng không ngờ được rằng ở đây lại có một miếng ngọc ấn chấn yêu."

"Ngọc ấn trấn yêu?" nghe tới đây Ngọc Tình thấy thực sự thấy trên đời đúng là còn có nhiều thứ cổ quái và hiếm lạ, đúng là thấy lạ mà không lạ.

"Đúng vậy!" Ngân nguyên gật đầu: "Trên thế giới này có tổng cộng 6 miếng ngọc ấn trấn yêu, được phân ra làm sáu miếng phong ấn ở cửa vào của sáu thế giới yêu ma."

Lần này thì Ngọc Tình không nói chen vào nữa, trong lời nói của Ngân Nguyên, cô đã nghe thấy được sự khác thường của sự việc này.

"Năm xưa khi thế giới ma quỷ xâm nhập vào nhân gian, trong 100 năm, con người phải sống một cuộc sống nước sôi lửa bỏng. Bọn yêu quái tùy tiện làm điều ác, sau đó con người bị đè nén lâu quá nên đã đứng lên khởi nghĩa chống lại. tới lúc cuộc chiến bắt đầu thì kéo dài những 100 năm. Cuối cùng, cha ông của chúng ta cũng đã đánh đuổi được bọn chúng về với thế giới ma quỷ của bọn chúng, và lại tìm được miếng ngọc ánh mặt trời, luyện chế thành sáu miếng ngọc ấn trấn yêu, niêm phong lại cửa ra vào của bọn yêu quái. Tới khi đó loài người mới từ từ hồi phục lại sự phồn hoa trước đây, mãi như vậy cho tới bây giờ." Ngân Nguyên tiếp tục nói, chỉ vài câu nói đơn giản đã kể lại hết được cuộc chiến đấu giữa người và yêu quái, ma quỷ, cũng đã nói rõ nguồn gốc của những miếng ngọc ấn trấn yêu đó, và tính quan trọng của những miếng ngọc.

Ngọc Tình nghe thấy những điều trên thì tỏ ra hết sức kinh ngạc, nhìn vào khoảng hư vô đó, đôi mắt cô là sự trầm lắng và suy nghĩ chưa từng xuất hiện trước đó, ngay lập tức, cô tiếp lời của Ngân Nguyên và nói: "Những vùng đất mà có miếng ngọc này xuất hiện những lỗ hổng ma quỷ có thể nuốt trôi vạn vận, điều đó chứng minh rằng có người đang mưu đồ muốn hút hết linh khí của ngọc ấn trấn yêu, để nó mất đi tác dụng. Mà mục đích cuối cùng của những người này đó là mở cửa thế giới ma quỷ để lũ ma quỷ lại một lần nữa thâm nhập vào thế giới nhân gian!"

Đó là điều có thể dễ dàng nhận thấy, nhưng chính vì sự đơn giản của sự việc với âm mưu như vậy đã làm cho sống lưng Ngọc Tình xuất hiện một cơn ớn lạnh, dần dần chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Cô không thể tưởng tượng nổi, nếu cánh cửa của giới ma quái được mở ra, lũ yêu quái, ma quỷ xâm nhập vào thế giới loài người, điều này sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào, tương lai con người sẽ qua một cuộc sống ra sao!

Ý nghĩ này cứ lớn dần lên trong tâm trí cô, trong đầu cô xuất hiện một hình ảnh, trong hình ảnh đó, con người rơi vào cảnh lầm than, trong bức tranh đó lũ yêu quái tung hoành ngang dọc, con người không có cách nào mà sinh sống nổi.

Dường như bức tranh đó vừa xuất hiện trong đầu cô, trong lòng Ngọc Tình liền xuất hiện một tâm niệm: Tuyệt đối không thể để những con người đó đạt được mưu đồ! Tuyệt đối phải bảo vệ lấy trái đất nơi mà cô dành tình yêu nồng nhiệt này!

Đây là toàn bộ ý niệm cuộc sống của Ngọc Tình ở kiếp trước, ý niệm này đã mọc rễ trong lòng cô, cả cuộc đời cô phục vụ cho nhân dân. Tuy là cuối cùng cô đã bị tổ chức ruồng bỏ, vì thế mà mất đi tính mạng, nhưng niềm tin và ý niệm đó không hề phản bội cô, những người dân mà cô bảo vệ không hề làm hại tới cô!

Vì vậy cô có thể hận, hận những người- người mà vì theo đuổi lợi ích cá nhân đã hại cô, cô có thể báo thù, có thể làm tất cả những gì mà cô muốn làm với bọn họ! Nhưng cô sẽ không làm hại tới những người dân vô

tội! đó là nguyên tắc cô đặt ra cho chính mình, không được vượt qua những điều thiêng liêng đó.

Ngân Nguyên nhìn chằm chằm Ngọc Tình, không bỏ sót một nét biểu cảm nào trên mặt cô, nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé đó, sự nghi ngờ ban đầu đã trở thành sự kiên định ở thời điểm hiện tại, nó thở phào nhẹ nhõm, trong lòng là một sự ngưỡng mộ không giới hạn.

Nếu Ngọc Tình là người ham sống sợ chết mà bỏ qua sự sống của những người dần vô tội, cô chỉ nhăm nhăm một mục đích chính là báo thù riêng, vậy thì cô đã không đủ tư cách để có được chiếc nhẫn này, không có tư cách làm chủ nhân của Ngân Nguyên! Đến giờ, Ngọc Tình đã bước đầu có được sự công nhận của chú mèo không hề đơn giản này.

Ngọc Tình không hề biết ý niệm của cô đã dành được sự thiện cảm của Ngân Nguyên, cô chỉ nhìn chằm chằm vào lỗ hổng đó, cô nói giọng hơi khàn khàn:“ nếu lỗ hổng này có thể nuốt được vạn vật, vậy thì chúng ta có thể làm cái gì được?”

Ý niệm lại quay trở về với ý niệm, hiện thực quay trở về với hiện thực, đó là do căn bản cô không có bất kì khả năng gì để có thể làm lay động lỗ hổng khủng khiếp này.

Ngân Nguyên nghe thấy câu hỏi, khẽ cười: “Nếu lỗ hổng này thực sự khủng khiếp, độc địa tới như vậy, thì đương nhiên là cô không có cách nào cả, nhưng lỗ hổng này chỉ là sản phẩm mô phỏng, vì vậy chỉ cần cô phá bỏ được đường biên giới kết thần, vậy thì có thể dễ dàng phá tan trận pháp dễ như trở bàn tay! Dựa vào năng lực của sơn trại này, trong vòng 10 năm thì ngọc ấn trấn yêu nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

---

39. Chương 39: Bệnh Hung Hăng, Phải Trị

Ngọc Tình nghe Ngân Nguyên nói, tinh thần hơi sững sờ, mặt cô tối sầm nhìn Ngân Nguyên, giọng điệu lạnh lùng: “Ngươi đang thăm dò ta đấy à?”

“Làm gì có!” Ngân Nguyên kêu lên kéo dài một tiếng meo, giọng điệu nói vẻ vô tội: “Cô cũng không hỏi tôi mà!”

Ngọc Tình nhìn chằm chằm nó, lại quay ra nhìn vào khoảng hư vô, cuối cùng không lưu luyến gì nữa mà chớp mắt cái đã biến vào trong không gian, tâm trí cô đưa ra tín hiệu, giục chiếc nhẫn đi ra khỏi hồ nước.

Bây giờ, không biết cái lỗ hổng này chỉ là vật phẩm mô tả thôi cũng tốt, là thật cũng tốt, cô cũng không có năng lực gì để lay động nó dù chỉ là một chút! Nếu đã như vậy, cô còn ở lại đó làm cái gì? Ngọc Tình cô có ưu điểm lớn nhất đó là biết nhiệm vụ cần thiết là gì, vì vậy tốt nhất là cô cứ quay về làm những chuyện khác đã, sự việc này cứ để đấy đã!

Khi Ngọc Tình trở về tới mặt đất, lúc đó đã là ba giờ sáng, chỉ mấy giờ đồng hồ nữa là trời sẽ sáng, Ngọc Tình chui lại vào trại, thúc giục sức mạnh tinh thần để đưa bản thân vào trạng thái trầm tư mặc tưởng.

Ba giờ đồng hồ nhanh chóng qua đi, Ngọc Tình tự động thoát ra khỏi trạng thái trầm tư mặc tưởng, tuy là cả một đêm không ngủ nhưng khuôn mặt cô không hề thể hiện bất kì sự mệt mỏi hay buồn ngủ nào, ngược lại còn tràn đầy năng lượng.

Ra khỏi trại, hít thở không khí trong lành và thoáng mát của Côn Minh, Ngọc Tình cuối cùng cũng quét sạch được những áp lực và những suy nghĩ mông lung tối qua, tâm trạng lại tốt trở lại.

Ngọc Tình vận động cơ thể một chút, liền bắt đầu việc chạy bộ cho buổi sáng. Qua mấy tháng luyện tập, công sức của cô bỏ ra cũng không phải là vô ích, bây giờ cô có thể được tính là bay trên hoa cỏ được rồi, trong vòng một giờ cô có thể chạy được 10km cũng không thành vấn đề.

Khi Ngọc Tình chạy bộ xong trở về thì mọi người đã đều thức giấc, sau khi ăn bữa sáng, Ngọc Tình liền tới chỗ giáo viên xin nghỉ tham gia hoạt động.

Hôm nay là ngày cô và lão Trần hẹn nhau đi xem cược đá.

“Không được! Trừ khi em có phụ huynh tới đón! Bằng không cô sẽ không cho em đi đâu cả!”

Giáo viên quản lý sau khi nghe Ngọc Tình nói, thái độ rất kiên quyết và nghiêm khắc, tuyệt đối không để cô dễ dàng rời đi.

"Cô giáo, thế nhưng ông nội em rất bận, ông không có thời gian đến đón em! hay là cô gọi điện cho ông em cũng được!" Ngọc Tình kiên nhẫn giải thích.

"Không được!" cô giáo chỉ nói dứt khoát có hai từ, nhìn Ngọc Tình có chút tức giận, sau đó rời đi.

Ngọc Tình nhìn theo bóng cô giáo, cô không biết làm thế nào bây giờ, thực ra cô có thể hiểu được vì sao cô giáo làm vậy nhưng thái độ của cô giáo đối với Ngọc Tình làm cho cô không kiềm nổi sự tức giận.

"Ha ha! Tình Tình, sao thế? Giẫm vào đinh rồi à?" An Tiểu Mễ và Phong Nhã Trần đi tới bên cạnh Ngọc Tình, vỗ nhẹ vào vai cô, nói giọng hả hê, cười trên nỗi đau của người khác.

Ngọc Tình bất lực nhún vai: "Cô giáo đúng là phiền phức thật đấy!"

"Tình Tình, rốt cuộc là cậu muốn làm gì? Từ trước tới giờ có nghe nói thấy cậu có người thân ở Côn Minh đâu?" Phong Nhã Trần chớp chớp mắt tò mò kèm sự nghi hoặc nhìn Ngọc Tình.

"Thì...." Ngọc Tình hơi đơ người ra, sau đó lại cười: "Chẳng lẽ cậu muốn điều tra rõ tổ tông 18 đời nhà tớ à?"

"Không phải thế! Tình Tình cậu đừng hiểu lầm!" Phong Nhã Trần nghe giọng điệu của cô sợ cô hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Ý tớ là nhà cậu ở thành phố X, cách xa Côn Minh như thế, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy cậu nhắc tới, tớ...."

Phong Nhã Trần càng giải thích lại càng không nói rõ được ý của bản thân, cuối cùng thở dài một tiếng, ngậm mồm lại. nhìn bộ dạng này của Phong Nhã Trần Ngọc Tình chỉ biết nheo mày, nói: "Tớ không hề tức giận, cậu việc gì phải làm khổ mình thế!"

Nói xong, Ngọc Tình nhún vai, rút điện thoại trong túi ra, gọi điện cho Lão Trần, cũng may là lần trước lấy số máy của lão Trần, bằng không hôm nay thực sự không biết làm thế nào.

Sau tiếng tít tít ở đầu dây bên kia là giọng nói của lão Trần: "Alo?"

"Vâng! Ông Trần ạ, cháu là Ngọc Tình đây!" Ngọc Tình hắng giọng một tiếng rồi cười nói: "Cô giáo cháu không cho phép cháu nghỉ vì vậy ông ơi, có thể phiền ông tới giúp cháu xin nghỉ được không ạ?"

Lão Trần vừa nghe thấy vậy liền cười ha ha, sau đó nói: "Được, không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ bảo tiểu Lưu tới đón cháu."

"Vâng ạ! Vậy thì phiền ông." Ngọc Tình nghe thấy vậy vội vàng tỏ ý cảm ơn!

Sau khi xử lý xong việc này, Ngọc Tình quay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Phong Nhã Trần, cô nheo mày, đưa tay ra khoác vào tay Phong Nhã Trần rồi vỗ một cái vào cánh tay: "Này, cậu có phải nam tử hán không hả, đừng có mang cái bộ mặt này chứ, khó coi chết đi được!"

Tuy Ngọc Tình biết Phong Nhã Trần chỉ mang bộ mặt này khi đối diện với cô, cô cũng thích trông thấy nó, nhưng điều này không có nghĩa Ngọc Tình thích cái sự quá cẩn thận như vậy của Phong Nhã Trần, cũng không phải thích cái sự nghe lời cô răm rắp mà cô thích cậu ta ở chỗ cổ quái, kì lạ, cả sự thông minh đáng yêu nữa. Nếu chỉ vì cô mà Phong Nhã Trần thay đổi, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chưa kể đến việc hôm nay Phong Nhã Trần không hề nói là đã điều tra về gia đình Ngọc Tình, hoặc kể cả cậu ấy có điều tra gia đình cô có những người như thế nào thì cô cũng sẽ không nói gì, vì đối với cô đó cũng chẳng phải việc gì to tát.

Thực ra cô chưa từng nghĩ sẽ điều tra về Phong Nhã Trần, cũng không phải cậu ta và cô đã nói qua những điều này, mà là bản thân cô không hề thấy vấn đề này quan trọng. Chỉ cần cô nhắm chắc con người này rồi, những người khác chẳng qua cũng chỉ là có liên quan mà thôi, gia thế hay những cái tương tự thế chẳng qua cũng chỉ là phù dung mà thôi.

Huống hồ cô là người hiểu Phong Nhã Trần, cô biết cậu sẽ không làm như vậy!

Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình không hề tức giận, cũng thấy nhẹ nhõm cả người, một giây sau đó, nghe thấy Ngọc Tình nói cậu nhìn khó coi, cậu đơ người ra, nhìn Ngọc Tình: "Khó coi lắm à?"

"Ừm!" An Tiểu Mễ và Ngọc Tình gật đầu đồng thanh trả lời, Phong Nhã Trần nghe thấy vậy mặt cậu xị ra tròn như cái bánh bao: "Thật á?"

Ngọc Tình và An Tiểu Mễ nhìn bộ dạng này của cậu lập tức bật cười, cái con người kì lạ Phong Nhã Trần này mới là người bạn mà bọn họ quen biết.

Qua đi chưa đầy nửa tiếng, tiểu Lưu đã cùng lão Trần đi tới, Ngọc Tình sau khi đưa lão Trần tới gặp cô giáo để xin nghỉ, cô liền chào tạm biệt Phong Nhã Trần và An Tiểu Mễ, rời khỏi Tây Sơn!

Cược đá là hoạt động được tổ chức ở Côn Minh với quy mô lớn nhất, vừa mới xuống xe, Ngọc Tình liền nhìn thấy ở phía ngoài chất đầy các loại đá khác nhau, bên ngoài những hòn đá đó còn dán rõ giá cả, 100 tệ một hòn.

Ngọc Tình nheo mày nhìn xung quanh, sau đó cùng với lão Trần tiến lên phía trước, hôm nay cô đi chủ yếu là để mở rộng tầm mắt.

Khi cô đang đi thẳng về phía trước, bỗng nhiên bị vấp phải một viên đá, cô khẽ nhăn mặt, lấy chân đá viên đá đó đi.

Song đúng lúc đó, chiếc nhẫn lại phát ra tín hiệu quen thuộc, Ngọc Tình nheo mày, lẽ nào viên đá đó là viên ngọc lục bảo huyền thoại?

"Ông chủ, viên đá này bán thế nào?" Ngọc Tình quay đầu lại nhìn ông chủ hỏi lớn.

Đang đi phía trước, lão Trần cũng quay lại, nhìn Ngọc Tình cười cười nói: "Tiểu nha đầu, những viên đá ở ngoài như thế này tỉ lệ có giá trị là rất thấp."

"Không sao ạ!" Ngọc Tình lắc đầu, khuôn mặt nhìn ngây thơ: "Viên đá này quẩn lấy chân cháu, cháu mua nó coi như là ngọc bích của mình cũng được rồi ạ, bản thân nó không phải ngọc bích cũng không sao, coi như là kỷ niệm, dù gì cũng rẻ."

Ngọc Tình vừa dứt lời liền nghe thấy giọng nói của một thanh niên trẻ: "Chủ yếu là vì nó rẻ đúng không? Ta thấy ngươi cùng lắm cũng chỉ mua nổi viên đá 100 tệ mà thôi!"

Giọng nói kèm thèm giọng điệu khinh bỉ coi thường tới cực độ, Ngọc Tình nghe thấy cũng phải bật cười, cô quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng: "Hồng thiếu gia, anh như vậy là cái bệnh hung hăng càn quấy đấy, phải trị."

40. Chương 40: Cá Cược, Mắng Trẻ Mà Già Lên Tiếng

Chỉ một câu nói của Ngọc Tình làm cho tất cả những người đứng đó đều đơ ra, Ngọc Tình nhướn mày nhìn khinh bỉ, sau đó quay người trả tiền cho ông chủ, cúi đầu nhặt viên đá đó bước về phía lão Trần.

"Ông Trần, chúng ta đi thôi!" Ngọc Tình đi tới gần lão Trần, nở nụ cười nhìn ông ta, nụ cười đó thực sự không thể thuần khiết hơn được nữa.

Lão Trần thấy vậy, đưa tay lên xoa đầu Ngọc Tình, sau đó gật đầu quay người bước về phía trước.

Hồng Đàm lại một lần nữa không bị coi ra gì, cảm giác thất bại nổi lên trong người hắn ta, đồng thời với đó là sự tức giận, phẫn nộ, hắn ta gầm lên: "Con nha đầu thối kia, đứng lại!"

Ngọc Tình nghe thấy, khẽ nhếch môi, quay đầu nhìn Hồng Đàm: "Hồng thiếu gia, anh có chuyện gì à?"

"Mày nói ai bị bệnh hả?" Hồng Đàm nhìn Ngọc Tình, đôi mắt hung hăng vô cùng.

"Anh nói xem? Xem ra Hồng thiếu gia không chỉ có bệnh, mà còn mắc phải chứng hay quên nữa." Sự tức giận của Hồng Đàm trong mắt Ngọc Tình chẳng qua cũng chỉ là một con hổ giấy mà thôi, cô nhướn mày nói chẳng quan tâm tới hắn ta: "Nếu tôi nhớ không nhầm, hoặc là nói nếu trên báo viết không sai thì Hồng thiếu gia có tên là Hồng Đàm đúng không?"

Tư duy nhả vọt của Ngọc Tình làm cho Hồng Đàm đơ người ra, hắn nhìn cô vẻ khinh bỉ nói: "Hức, coi như mày cũng biết thời thế, bản thiếu gia chính là người kế nhiệm tương lai của tập đoàn Hồng Thị."

Lời của Hồng Đàm vừa dứt, Ngọc Tình lại lấy gậy đánh rắn tiếp, cô nói: "Biết thời thế thì tôi đây không dám nhận, chỉ là tôi cảm thấy ông cụ bên nhà anh đúng là có tầm nhìn xa trông rộng, sao màu khi anh vừa mới sinh ra đã biết anh là một tên khốn nạn?"

Ngọc Tình cố ý xuyên tạc, giải thích sai đi, làm cho Hông Đàm và những người ở đó đều sững người ra.

Hồng Đàm lúc này càng như tức điên lên, hắn ta còn chưa nói gì, liền nghe thấy phía sau một giọng nói ồm ồm đầy uy lực vang lên: "Con nha đầu không có giáo dục từ đâu ra thế không biết, ai cho ngươi vào đây hả!"

Tất cả mọi người hướng ánh mắt về phía tiếng nói phát ra, chỉ nhìn thấy chủ tịch tập đoàn Hồng Thị Hồng Triển Hòe đang đứng ở một nơi không xa, sắc mặt phẫn nộ nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhún vai: "Không ngờ được rằng mắng trẻ mà già lại lên tiếng!" cô nở một nụ cười ngọt ngào nhìn Hồng Triển Hòe: "Cháu ở trên ti vi từng nhìn thấy chú, chú có phải là chủ tịch hội đồng quản trị đương nhiệm của Hồng Thị?"

Nụ cười ngọt ngào, nói lời nhẹ nhàng, Ngọc Tình lúc này khác hẳn với cô bé mồm mép đanh thép ban nãy, những người đứng đó cũng không khỏi ngạc nhiên, cái con bé này thay đổi đúng là nhanh hơn chớp.

"Nha đầu thối! ai cho ngươi vào đây? Cút ra ngoài." Hồng Triển Hòe không bị sự nhẹ nhàng ngọt ngào của cô làm cho quên đi câu nói trước đó, bây giờ ông ta chỉ muốn để cái con nha đầu vừa làm ông ta mất mặt này cút ra ngoài.

"Sao hả? ở đây chẳng phải là nơi cược đá à? sao cháu lại không thể vào chứ?" Ngọc Tình nghe thấy vậy, hai mắt tròn xoe chớp chớp vẻ ngạc nhiên hỏi với thái độ vô tội.

"Hức! Cược đá, ở đây ho một tiếng cũng lên tới cả trăm vạn, ngươi có tiền không? Người có tư cách gì mà đứng trong này! Đúng thật không biết ai đưa người vào đây, thật mất mặt!" Hồng Triển Hòe vốn dĩ cũng chẳng phải một người có giáo dục gì, ông ta là một kẻ tiểu nhân, vì vậy ông ta chẳng hề quan tâm người khác nhìn vào cảnh này sẽ thấy thế nào.

Ông ta nói vậy chẳng khác nào mắng lão Trần, sắc mặt lão Trần đột nhiên sầm lại, đang định nói gì đó.

Ngọc Tình thấy vậy liền khẽ kéo tay lão Trần, nhìn ông lắc đầu, chớp chớp hai mắt, cô cười nhìn về phía Hồng Triển Hòe, lại tiếp tục diễn trò vô tội: "Cháu có tiền chứ! cháu cũng tới để tham gia cược đá đấy!"

"Ngươi? Cược đá?" Hồng Triển Hòe nghe thấy vậy liền bật cười, ánh mắt đầy sự khinh bỉ, không chỉ là ông ta mà những người quanh đấy đều cảm thấy cái con nha đầu này ăn nói khoác lác, nó mà có thể cược đá được? Nói đùa kiểu gì thế không biết!

"Đúng vậy! sao ạ? Chủ tịch Hồng không tin à? không tin chú có thể kiểm tra cháu!" Ngọc Tình chớp mắt, giọng điệu rất chắc chắn, giống như một đứa trẻ không phục, cô nói: "Hay là, chúng ta cược một ván!"

Nói rồi, cô rút chiếc thẻ vip kia ra: "Chúng ta cược 100 vạn! Chúng ta mỗi người chọn lấy một viên đá, xem ai nhặt chọn được viên với tỉ lệ đá quý trong đó nhiều hơn, ai có được viên đá như vậy thì người đó là người thắng."

Ngữ khí không chịu thua này của Ngọc Tình làm cho Hồng Triển Hòe sững người ra, sau đó ánh mắt ông ta lại hướng về phía chiếc thẻ Vip đặc biệt đó, đột nhiên hơi giật mình, con nha đầu này xem ra đúng là con nhà giàu có thực sự, vì dù gì thì chiếc thẻ đó không phải ai cũng có.

Ông ta suy nghĩ vài giây sau đó nói: "Được, nói lời giữ lời." ông ta vừa nói ra câu đó, tất cả mọi người chứng kiến đều kêu lên trong lòng, cái con người này đúng là không biết xấu hổ, thắng tiền của một bé gái, vậy là cùng lúc, ai trong lòng cũng đang thấy tiếc, sao không phải là bản thân mình chứ! 100 vạn này đúng là nhắm mắt cũng kiếm được!

Ngọc Tình nghe thấy ông ta đồng ý, lập tức cười tươi, ánh mắt lóe lên sự xảo trá, ha ha, mắc câu là tốt rồi, chỉ sợ ông không tham lam, tham thì mới thú vị.

Lão Trần vốn dĩ muốn ngăn lại, nhưng Ngọc Tình nhìn ông ta với ánh mắt tự tin và lắc đầu tỏ ý ông không phải lo cho cháu, vì thế ông ta cũng không nói gì nữa, nhưng trên khuôn mặt rõ ràng là có chút lo lắng.

"Không sao đâu ông ạ! Cháu có thể thắng được!" Ngọc Tình khẽ lắc lắc cánh tay ông Trần, giọng điệu trong câu nói của cô đúng chất với câu nói của một bé gái, ông Trần lại càng không có hi vọng gì.

"Nếu đã như vậy thì xin nhờ lão tiên sinh đây làm trọng tài!" Hồng Triển Hòe nhìn xung quanh với ánh mắt đắc trí sau đó dừng lại ở người ông Trần.

"Được!" lão Trần trả lời: "Nếu đã như vậy, thì hai người đi chọn hàng đi."

Hai người nghe thấy vậy không có ý kiến gì nữa, vậy là, Ngọc Tình và Hồng Triển Hòe đi lên phía trước, những người chứng kiến đứng phía sau, tình hình nhìn có vẻ rất kì quái.

Một viên đá được nhặt lên rồi vứt xuống, Hông Triển Hòe thì vẫn chưa ra tay, mãi cho tới khi nghe thấy tiếng kêu ngạc nhiên của Ngọc Tình.

"Ông Trần, ông xem này, viên đá này đã xuất ra màu xanh rồi, hơn nữa còn rất to nữa." Ngọc Tình chỉ tay vào một hòn đá cách đó không xa với đường kính khoảng hơn một mét ngạc nhiên kêu lên.

Mọi người thấy vậy, đều hướng ánh mắt về phía cô chỉ. hòn đá đó chắc nặng tầm gần 8 tạ, đường kính khoảng hơn một mét, hòn đá đó có một vết đứt vỡ khá lớn, vết nứt đó có màu trong suots, nhìn có vẻ đã khá lâu năm rồi.

"Nhưng mà đắt quá!" đúng lúc đó Ngọc Tình nói một câu vẻ hơi chán nản, kéo lại sự chú ý của mọi người, giá niêm yết của hòn đá đó đã làddo10 triệu.

Mọi người nhìn vào bảng giá, đột nhiên ngừng lại khát vọng trong lòng, đắt quá thể!

"Ấy! ông Trần, hòn đá to thế này, xem ra chắc chắn có thể giá trị hơn một tỷ, ông Trần, ông có thể cho cháu vay tiền được không, tới lúc đó cháu trả ông cả vốn lẫn lãi!" lúc này tiếng nói của Ngọc Tình vang lên, làm mọi người đang chứng kiến cũng phải giật mình, cái con bé này nó định mua thật à? đắt như thế, nếu một nhát đao phang xuống mà không có gì, vậy thì thua nặng rồi! khuynh gia bại sản chẳng phải chuyện đùa.

"Hức! Tiểu cô nương, đã thi thì làm gì có chuyện đi vay tiền!" ông Trần còn chưa lên tiếng, Hông Triển Hòe đã nói tranh: "Ta thấy ngươi tốt nhất sớm nhận thua đi là vừa."

"Còn lâu nhé! Có thể mượn tiền chứ sao không! Hòn đá này tốt như thế, cháu nhất định phải mua được!" Ngọc Tình với bộ dạng quyết tâm và chắc nịch.

"Tiểu nha đầu, không thể mượn tiền được!" lão Trần với tư cách là trọng tài đương nhiên phải công bằng, ông nói vẻ bất lực.

"Không thể vay tiền sao!" Ngọc Tình nghe thấy vậy vẻ thất vọng, gãi đầu gãi tai suy nghĩ tìm cách.

"Ha ha! Hòn đá này ta đã mua rồi! tiểu cô nương nói đúng, hòn đá này rất có khả năng lên tới giá tiền tỷ!" Hồng Triển Hòe vừa mở miệng lập tức liền khiến người khác không thể không thấy khinh rẻ và thầm mắng trong lòng, đúng là hạng người rẻ mạt tới mức không có đối thủ.

41. Chương 41: Thắng Cược, Cố Nhất Hàng Bệ Rạc

Ngọc Tình nghe thấy Hồng Triển Hòe nói như vậy, lập tức tròn xoe mắt, lớn tiếng gầm lên: "Không thể được! Hòn đá này cháu đã nhắm trước rồi mà!"

Hồng Triển Hòe nhún nhún vai: "Vậy thì ngươi mua đi!"

Phong Nhã Trần nghe thấy mặt xị ra: "Cháu không có tiền."

"Thế thì đành phải chịu thôi! Nào, thanh toán bằng quẹt thẻ!" Hồng Triển Hòe đưa cho người bán thẻ, nét mặt vênh vênh ra vẻ ta đây có tiền.

Ngọc Tình nhìn thấy Hồng Triển Hòe quẹt thẻ, trên mặt không có nét cười nào ấn sau đó, khuôn mặt cô hết sức thờ ơ!

"Sao hả, tiểu cô nương, ta đã chọn xong đá nguyên thủy rồi, cô thì sao! Không thì nhận thua luôn đi còn gì!" Hồng Triển Hòe không bỏ qua một cơ hội nào để chèn ép Ngọc Tình, ông ta nói với bộ dạng rất đắc ý.

"Hức! Chú đừng vội đắc ý! Hòn đá trong tay cháu đâu là có thể thắng được chú rồi!" Ngọc Tình không chịu thua trả lời một câu, nhưng trên mặt cô thì không hề có được sự tự tin đó, đôi mắt cô đảo quanh để tìm một hòn đá tốt một chút.

"Hức! Nếu tiểu cô nương đã nói thế, vậy thì hòn đá trong tay cô đâu?" Hồng Triển Hòe đương nhiên biết hòn đá trong tay Ngọc Tình đến từ đâu, ánh mắt ông ta liếc liếc, nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân nói: "Ta không có nhiều thời gian để chơi với tiểu cô nương đâu, hay là cứ nhận thua luôn đi!"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng đó của ông ta, không nói gì, một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu lên: "Được, hòn này thì hòn này luôn đi!"

Hồng Triển Hòe nghe thấy cô nói vậy khuôn mặt ông ta hết sức vui mừng: "Vậy thì đi thôi, chúng ta đi giải nghiệm đá!" nếu đã là cá cược với nhau thì đương nhiên giải nghiệm đá phải công khai rồi, tiến hành giải nghiệm trước đương nhiên là hòn đá của Hồng Triển Hòe.

Nhìn người thợ giải nghiệm đá quý rất cẩn thận bật đèn lên phân tích tình trạng bên trong của hòn đá nguyên thủy đó, sau khi đã có những nhận định nhất định rằng đó là một hòn đá tốt thì mới tiến hành chia ra, người thợ vừa nhìn đã biết rằng là người có kinh nghiệm lâu năm, một hòn đá to như thế nhưng ở tỏng tay ông ta dường như chẳng thành vấn đề gì, sau khi giải nghiệm xong, tất cả mọi người kêu lên một tiếng, đem ánh mắt đồng cảm hướng về phía Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn vào miếng ngọc trắng thượng đẳng đó, sắc mặt cô vô cùng khó coi, đây không chỉ giá trị một tỉ, một miếng ngọc to như thế thậm chí giá 10 tỷ cũng có thể! Cô đem hòn đá trong tay mình đẩy lên phía trước, giọng điệu nghe không vui chút nào: "Giải nghiệm đi!"

Tuy là không nhìn vào giá trị tổng thể, nhưng miếng ngọc trắng thượng đẳng đó đã có thể so sánh về độ đẹp với loại ngọc pha lê trong suốt rồi, nếu giải nghiệm hòn đá của Ngọc Tình mà không có loại ngọc pha lê trong suốt trong hòn đá đó thì chắc chắn là cô sẽ thua.

Dưới sự xem xét và làm việc tỉ mỉ của người thợ, hòn đá của Ngọc Tình cuối cùng cũng từ từ tháo bỏ lớp vỏ áo ngoài ra: "Màu xanh rồi....lại còn là trong suốt nữa!"

Lại nhìn thật kĩ, sau khi cả hòn đá bị tách ra, mọi người chứng kiến sự việc đều thở dài một tiếng, tình thế thay đổi nhanh quá! Bên trong hòn đá của Ngọc Tình là loại ngọc phỉ thúy trong suốt thượng đẳng, những đường gân rất là nhiều. Người rõ mắt vừa nhìn đã biết là loại ưu việt, tốt hơn loại ngọc trắng kia là cái chắc.

"Mọi người đều nhìn thấy rồi nhé, ván này Ngọc Tình thắng!" lão Trần nhìn rõ được kết quả liền thở phào một tiếng, cười cười đưa ra kết quả cuối cùng.

"Cái gì! Của tôi một miếng to như thế mà lại thua cái miếng đấy á? Đùa gì vậy chứ!" lúc này Hồng Triển Hòe không còn cái vẻ dương dương đắc ý nữa, ông ta lắc đầu: "Các người làm trò gian lận!"

"Đúng là đủ rồi đấy!" lúc này lão Trần tức thật sự rồi: "Anh nói tôi gian lận? Tập đoàn Trần Thị chúng tôi đã đứng trong giới này 50, 60 năm mà chưa từng có ai nói rằng tôi gian lận!"

Hồng Triển Hòe vừa nghe thới tập đoàn Trần Thị, lập tức ngẩng đầu nhìn lão Trần, ông ta nhìn chăm chú, sau đó chắc chắn đây là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Trần Thị thì liền co rúm người lại, tập đoàn Trần Thị phân bố ở khắp nơi trên đất nước, là ông trùm của các ông trùm trong giới trang sức đá quý, nếu như ông ta mà đắc tội với Trần Thị, vậy thì ông ta đừng có nghĩ tới việc tiếp tục làm trong lĩnh vực này nữa!

Lúc trước ông ta chỉ để ý tới sự đắc ý của mình, sao lại không nhìn cho rõ chứ! người đó chính là chủ tịch tập đoàn Trần Thị! Vì vậy bây giờ ông ta có hối hận cũng đã muộn rồi!

Dường như lúc này Ngọc Tình mới tỉnh táo hẳn: "A....cháu thắng rồi!" cô cười ha ha giống như một đứa trẻ: "Cảm ơn sự hào phóng của chủ tịch Hồng, một miếng to như thế này chính là của cháu rồi!"

Nói xong, dường như cô lại nhớ ra điều gì đó, đưa tay ra: "Hồng chủ tịch, 100 vạn."

Cái vẻ đắc chí của Ngọc Tình làm cho Hồng Triển Hòe tức tới nỗi nghiến răng kèn kẹt, ông ta hậm hực nói ra một câu: "Bây giờ ta không có tiền mặt!"

"Ồ ồ, được, không sao cả, Hồng chủ tịch cứ chuẩn bị đi, ngày mai tôi đến tận cửa lấy!" Ngọc Tình gật đầu, nhìn có vẻ thấu hiểu tình người!

Nhưng chính cái bộ dạng này đã làm cho Hồng Triển Hòe thở hắt ra một tiếng, hất tay rời đi, đúng là mất mặt quá thể! Hôm nay đúng là ném tiền qua cửa sổ! Hồng Đàm ở phía sau ông ta nhìn Ngọc Tình với ánh mắt thù hận, hắn mở miệng nói: "Chúng ta chưa kết thúc đâu!"

"Được, tôi đợi anh!" Ngọc Tình cười ha ha, nói ra một câu với vẻ chơ đợi.

Nhìn người của Hồng gia rời đi, trong lòng cô thầm nghĩ: "Hồng Đàm, tôi là cái kẻ tiểu nhân có thù nhất định phải báo, đây mới chỉ là một chút lợi ích tí teo mà thôi, cái hay ho còn ở phía sau kìa!"

"Tiểu Tình nha đầu!" lão Trần vỗ nhẹ lên đầu Ngọc Tình, nói với giọng điệu không hài lòng: "Đây đều là do cháu tính toán hết rồi đúng không?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ cười he he, cô cũng không giấu diếm: "Thương trường là chiến tường, phải thiên biến vạn hóa thôi ạ!"

Ngọc Tình nói vậy làm cho lão Trần nhất thời không biết nói gì nữa. Sự việc hôm nay đúng là một cái tát không thành tiếng, chủ yếu cũng là do Hồng Triển Hòe quá tham lam. Nếu không phải ông ta cứ nghĩ rằng 100 vạn ông ta có thể thắng được Ngọc Tình dễ như trở bàn tay, vậy thì hôm nay ông ta cũng không thua tới mức thảm như vậy.

Ngọc Tình khẽ cười, không nói gì, đứng lặng yên nhìn lão Trần.

"Là ta cổ hủ!" lão Trần sau khi nghĩ thông rồi, thở dài một tiếng nói: "Tiểu Ngọc nha đầu, con đường phí trước không thể giới hạn được đâu đấy!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy không nói gì, chỉ cười nhẹ nhàng, phải có sự khiêm tốn cần thiết chứ!

Lại cùng với lão Trần đi lượn loanh quanh vài vòng, Ngọc Tình liền chào tạm biệt lão Trần, cô đi dạo loanh quanh phía ngoài, mãi cho tới khi cô nhìn thấy một người thì bước chân đột nhiên dừng lại.

ở phía trước không xa có một người đàn ông tầm hơn 30 tuổi đang ngồi dưới đất, trong tay còn cầm một chai rượu, hai mắt nhìn chằm chằm về phía bãi đá quý. Trong ánh mắt là những suy nghĩ phức tạp, sự bất lực, sự cô đơn, chán ghét, còn có cả thương xót nữa.

Ngọc Tình nhận ra anh ta, anh ta chính là người sáng lập ra tập đoàn Cố Thị, Cố Nhất Hàng. Năm nay anh ta 31 tuổi, cũng vì cược đá mà phát tài, nhưng cũng vì cược đá mà phá sản, trên người anh ta thể hiện ra được hiện thực của xã hội bây giờ đó là thế sự khó lường.

Ngọc Tình đứng yên tại chỗ nhìn anh ta, một lúc lâu sau, khi mà người đó đứng lên định rời đi, Ngọc Tình lên tiếng: "Không ngờ được rằng, một người từng có sức cuốn hút, có phong cách như chủ tịch Cố lại có ngày thành ra bộ dạng thế này! Tôi nghĩ như anh bây giờ nếu có ra đường chắc cũng chẳng ai nhận ra một Cố Nhất Hàng từng nổi tiếng một thời đâu!"

Ngọc Tình nói với giọng điệu lạnh lùng vô tình, cơ thể Cố Nhất Hàng đột nhiên đứng khựng lại, quay người nhìn Ngọc Tình. Đôi mắt lờ đờ do say rượu nhìn Ngọc Tình, từ miệng anh ta nói ra những lời không được rõ ràng cho lắm: "Cô thì hiểu cái gì, cô căn bản không hiểu gì cả! Tôi chẳng còn gì nữa, Cố Thị không còn, cô ấy cũng không cần tôi nữa rồi!"

Ngọc Tình tiến lên phía trước vài bước, nhìn anh ta, ánh mắt không hề có chút khinh bỉ coi thường: "Đúng là mất mặt quá! Tôi cứ tưởng rằng, Cố Nhất Hàng là một nhân vật thế nào! Không ngờ lại khó coi thế này, chỉ vì một chút thất bại mà đã bị đánh gục!"

"Cô đứng đó mà nói thì dễ rồi, một đứa trẻ ranh thì biết gì chứ, cô có biết cảm giác bị rơi từ thiên đường xuống địa ngục nó thế nào không hả? Cô có biết cảm giác bị người mình yêu thương ruồng bỏ là như thế nào không? Cô không biết cái gì thì dựa vào đâu mà mắng tôi!"

"Tôi không biết? Vậy anh có biết cảm giác bị người khác chế giễu, coi thường, khinh miệt nó như thế nào không? Anh sắp được thể nghiệm rồi đấy! cứ ở đó chuẩn bị mà tận hưởng đi!"

Ngọc Tình nói xong liền thở hắt ra một tiếng, quay người bước đi. Một Cố Nhất Hàn mềm nhũn người lúc này căn bản không có cơ hội làm cô phải phí lời thêm nữa.

"Đợi đã!" Ngọc Tình vừa bước đi chưa được mấy bước, tiếng gọi của Cố Nhất Hàng liền vang lên phía sau lưng cô.

---

42. Chương 42: Tôi Sao Phải Giúp Anh, Cỏ Ngọc Túy

"Đợi đã!" Cố Nhất Hàng lại nói thêm một lần nữa, thần sắc anh ta có chút mơ màng, anh ta nhìn cơ thể thẳng đứng của Ngọc Tình, giọng nói hơi chần chừ, do dự: "Cô có thể giúp tôi?"

"Giúp anh?" Ngọc Tình cười, quay người lại nhìn Cố Nhất Hàng: "Tôi dựa vào cái gì để giúp a?"

"Tôi...." Cố Nhất Hàng đang định mở miệng nói gì song đột nhiên phát hiện bản thân bây giờ không còn gì cả, anh ta bất lực nuốt điều muốn nói vào trong, thở dài một tiếng rồi tiếng nói vang lên chán nản: "Đúng vậy, cô dựa vào cái gì để giúp tôi."

Hai mắt Ngọc Tình nhìn chằm chằm Cố Nhất Hàng, không để lọt một chút biểu cảm nào của anh ta, lúc lâu sau cô trầm giọng nói: "Anh có biết con người anh có giá trị duy nhất là cái gì không?"

"Là cái gì?" Cố Nhất Hàng cúi mặt nhìn bản thân một lượt vẻ mơ màng, từ trên xuống dưới bản thân anh ta bây giờ là sự bệ rạc, không khác gì một kẻ lang thang, không còn bất kì dấu vết gì của sự sáng sủa trước đây! Anh ta nghĩ bản thân mình còn có chỗ nào để lợi dụng được nữa không, anh ta nghĩ không thông.

"Không kể anh là một con ăn mặc sáng sủa sang trọng hay anh bệ rạc như bây giờ, anh đều có một giá trị lớn nhất đó chính là con người anh, là chính bản thân anh." Ngọc Tình khẽ cười, "Anh có thể tay trắng lập nên nghiệp lớn, một tay tạo dựng nên tập đoàn Cố Thịu, những điều đó đủ để thể hiện được tài năng và trí tuệ của anh, và bàn tay khỏe mạnh sắt đá, vì vậy bản thân anh chính là tài phúc lớn nhất!"

"Tôi?" Cố Nhất Hàng hỏi lại với vẻ hoài nghi, anh ta đứng đó nhớ lại tất cả những gì đã diễn ra trong những năm qua, sau cùng anh cười ha ha: "Đúng vậy, chỉ cần Cố Nhất Hàng tôi không gục ngã, thì tôi có thể có vô số tập đoàn Cố Thị!"

Bây giờ Cố Nhất Hàng tràn đầy sự tự tin, cho dù bây giờ cơ thể anh ta rách rưới, luộm thuộm khó coi cũng không thể ngăn được ánh sáng phát ra từ cơ thể mình, thứ ánh sáng đó sắc nét, chói lọi, có thể làm say mê, lôi cuốn người khác, làm cho anh ta từ trong ra ngoài lại nhìn đầy sức sống.

Ngọc Tình nhìn sự tháy đổi của Cố Nhất Hàng, cô mỉm cười vì việc tốt mình vừa làm được, một Cố Nhất Hàng như thế này không hề làm cô phải tìm cách suy nghĩ để đánh thức, làm thức tỉnh anh ta: "Tôi có thể cho anh số tiền vốn để làm lại từ đầu, hi vọng anh không phải là một kẻ chỉ dễ gục ngã như bùn đất."

Ngọc Tình lạnh lùng thở hắt ra một tiếng, Ngọc Tình rút trong túi ra số thứ tự để gửi hòn đá mà vừa nãy cô cược đá thắng đưa cho Cố Nhất Hàng: "Tôi nghĩ đây là cái gì chắc anh biết rõ! Thứ này là đủ để có thể giúp anh làm lại từ đầu! Tất cả mọi thứ của công ty anh có thể toàn quyền phụ trách." Ngọc Tình dừng lại rồi lại nói tiếp: "Nhưng tôi mới là ông chủ!"

Cố Nhất Hàng đơ người ra, cúi đầu nhận lấy thẻ số thứ tự, nhìn vào thứ đồ vật quen thuộc đó, hai mắt anh ta ướt đi, chính cái thứ này đã làm cho anh ta thành công, và cũng chính nó khiến cho anh ta thất bại, đưa anh ta lên đến thiên đường rồi lại đẩy anh ta xuống địa ngục.

Cố Nhất Hàng cầm lấy chiếc thẻ có chút do dự, anh không hi vọng cả đời này không phải phụ thuộc vào người khác, hơn nữa con người này lại là một đứa bé gái. Tay anh ta nắm chắc lấy chiếc thẻ, trong lòng vô

cùng hỗn loạn, số tiền này có thể đủ để anh ta làm lại từ đầu, nhưng cũng đã mua hoàn toàn sự tự do của anh ta. Sự mua bán này có đáng hay không.....

Ngọc Tình khẽ cười đợi anh ta đưa ra quyết định cuối cùng, cô tin rằng người thông minh sẽ biết bản thân mình đang làm gì, cô tin Cố Nhất Hàng nhất định là một người thông minh.

Một lúc lâu sau Cố Nhất Hàng đã không làm Ngọc Tình thất vọng, anh ta hít thở thật sâu một tiếng, gật đầu trả lời: "Được!"

Ngọc Tình bước lên phía trước hai bước, giơ tay ra bắt tay với nụ cười rạng rỡ: "Hợp tác vui vẻ Cố chủ tịch! hi vọng chúng ta sẽ xây dựng được một tập đoàn vốn riêng với quy mô lớn nhất nước Z! Và anh trong tương lai sẽ là một người tạo dựng sự nghiệp đi vào huyền thoại."

"Vốn riêng?" Cố Nhất Hàng đơ người nhìn Ngọc Tình, sau đó dường như anh ta đã được truyền ý chí, sức chiến đấu mạnh mẽ từ Ngọc Tình, anh ta nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngọc Tình và nói: "Được! Bà chủ nhỏ!"

Dưới ánh mắt mặt trời, hai người nhìn nhau cùng cười tươi, sau này mọi người sẽ không ai có thể tượng tượng được, tập đoàn có vốn riêng lớn nhất thế giới có tên "Thụy Tình" lại được sinh ra trong hoàn cảnh như thế này.

Khi khoảng 5 giờ chiều, lão Trần đưa Ngọc Tình quay trở lại Tây Sơn.

Sau khi chào tạm biệt lão Trần, Ngọc Tình đứng lặng lẽ trước hồ nước mà dưới đáy có lỗ hổng khủng khiếp kia, thực ra trong lòng cô cũng có áp lực. Cô không hề biết, các cấp của năng lực khác thường được phân như thế nào, cô căn bản không biết phải tu luyện như thế nào. Trong vòng mười năm phải đạt tới mức kết thần, điều này đối với cô không hề có một ý niệm gì cụ thể. Cô không biết, bản thân cô có bản lĩnh để bảo vệ được tất cả những gì ở đây. Cô có thể thuyết phục được Cố Nhất Hàng tìm lại được sự tự tin, nhưng đối mặt với khó khăn như bây giờ bản thân cô lại không hề có kế hoạch hành động gì.

Cái gọi là nói người thì dễ nhưng với mình thì khó – chắc là thế này đây.

"Ngân Nguyên, trên thế giới này còn có người có khả năng khác thường có thể tu luyện không?" Ngọc Tình hít thở một hơi thật sau rồi hỏi.

"Cô nghĩ tu luyện khả năng khác thường dễ dàng lắm à. cô nghĩ ai cũng có được may mắn đó à! tôi nghĩ trên thế giới này cô là người khác biệt duy nhất rồi! nhưng trên thế giới này nhất định tồn tại người tu chân và kẻ tu ma."Ngân Nguyên hễ lên tiếng là cứ như cãi nhau, Ngọc Tình nghe mà cũng phải nheo mày.

"Nói như vậy có nghĩa là, muốn có được công pháp tu luyện thì chỉ có cách là nâng cấp không gian lên à?" Ngọc Tình thở dài một tiếng, bây giờ xem ra chỉ có hấp thụ càng nhiều linh khí, mới đủ để làm cho không gian được nâng cấp lên.

Ngân Nguyên ở bên trong không gian dường như cảm nhận được áp lực của Ngọc Tình, nó khẽ cười, tiếng cười nhẹ nhàng hiếm có: "Thực ra bản thân cô không cần áp lực lớn vậy đâu, tôi thấy mức độ, ranh giới của cô hiện tại chắc đang ở giai đoạn uẩn hồn. Bản thân cô với người khác vốn đã không giống nhau rồi, bởi vì tái sinh một lần, sức mạnh tinh thần của cô vô cùng to lớn, việc đạt tới mức độ kết thần thì chỉ là điều sớm muộn mà thôi! Bây giờ cô cứ trong cái bộ dạng này để cho ai xem chứ?"

Lời của Ngân Nguyên làm cho Ngọc Tình đơ người ra, đúng vậy, từ khi nào mà bản thân cô lại thành ra thiếu ý chí và quyết tâm thế này, vội vàng cũng không giải quyết được bất kì vấn đề gì! Từ khi nào cô không tự tin thế này chứ, chính vì có khó khăn nên mới phải anh dũng đối mặt! Ngọc Tình cô tới một ngày nhất định phải đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới này!

"Cảm ơn ngươi, Ngân Nguyên." Ngọc Tình khẽ cười, nói.

"Ừm!" Ngân Nguyện gật đầu vẻ ủng hộ, nhưng trong lòng lại đang nghĩ: "Cảm ơn cái gì, tôi cũng có nói gì đâu, thực ra tôi vẫn còn có nhiều lời muốn nói lắm, đúng thật là, Ngọc Tình cô chẳng có chút đáng yêu nào, chẳng cho người khác có cơ hội thể hiện gì cả."

Ngọc Tình đương nhiên không hề quan tâm tới suy nghĩ của Ngân Nguyên, cô chạy quay trở lại khu cắm trại, bắt đầu ngồi xuống. Không kể thế nào, cô phải cố gắng hấp thụ linh khí dồi dào này vào người vì nó

chỉ có lợi cho sức mạnh tinh thần của cô chứ không hề có hại.

Cô ngồi được một giờ đồng hồ thì các bạn và Phong Nhã Trần đi chơi quay về, Ngọc Tình lúc này mới dừng việc tu luyện lại, đi ra khỏi trại.

Bên ngoài trại, đám trẻ đứng thành từng cụm từng cụm, Phong Nhã Trần nhìn thấy Ngọc Tình đi ra, kéo tay An Tiểu Mễ đi tới, "Tình Tình, cậu biết không, hôm nay tớ và Tiểu Mễ ở trên núi phát hiện ra một cái hang, có điều bọn tớ vẫn chưa đi vào bên trong. Bên ngoài cửa động còn có một bông hoa rất đẹp, cậu xem." Phong Nhã Trần nói rồi liền đem bông hoa có màu trắng sữa kèm theo đó là một ánh sáng màu xanh lấp lánh phát ra đưa cho Ngọc Tình giống như dâng báu vật.

Ngọc Tình nghe thấy vậy khẽ cười, đưa tay ra nhận lấy: "Đây...dây là cỏ Ngọc Túy." Lúc này Ngân Nguyên trong không gian đột nhiên kêu lên, trong giọng nói đó là vẻ vui mừng hết sức.

43. Chương 43: Không Gian Ngọc Túy, Mạo Hiểm Khám Phá Sơn Động

"Cỏ Ngọc Túy?" Ngọc Tình đơ người ra, nghe không hiểu gì mà hỏi lại, đây là thứ gì không biết, thật kì lạ.

"Tình Tình cậu vừa nói vái gì thế?" không ngờ Ngọc Tình lại không để ý mà nói luôn ra như vậy làm cho Phong Nhã Trần nghe thấy, cậu bé hỏi lại: "Tình Tình, cậu biết nó?"

"Hả?" Ngọc Tình lắc đầu, vẻ mặt hoang mang: "Không biết, có điều nhìn cũng đẹp!"

"Đẹp?" Ngân Nguyên cười mỉa mai: "Bông hoa này không được tính là đẹp, nhưng nó là một trong số những nguyên liệu chủ yếu dùng để tinh chế Ngọc Nhụy Đơn, mà Ngọc Nhụy Đơn thì có thể giúp nâng cao tỉ lệ kết thần! Có thể được gọi là nghịch thiên đấy, cô nói xem có quý không hả?"

"Hả?" Ngọc Tình sững người ra, cái này mà cũng có thể á, đúng là thần kỳ quá đi mất thôi!chỉ một bông hoa nhỏ này!? Trời ạ! Quả nhiên không phải bề ngoài nói lên tất cả!

"Hức! Đây mới là chuyện nhỏ, chủ yếu là nơi nào có cỏ Ngọc Túy xuất hiện thì nơi đó rất có khả năng xuất hiện không gian Ngọc Túy! Không gian Ngọc Túy chứa đựng và cất giấu lượng lớn linh khí và khí lực, đủ để giúp không gian của cô tăng thêm một cấp nữa!"

Cái gì? Vì quá kích động khi nghe thấy điều đó mà bông hoa trên tay Ngọc Tình vô giác đã bị rơi xuống đất.

"Ấy! cô làm cái gì đấy! loại cỏ Ngọc Túy này quý giá lắm đấy!" Ngân Nguyên thấy vậy, lập tức kêu lên suýt xoa thương xót.

"Hả?" hôm nay Ngọc Tình bị kích động tới mức giống như một kẻ ngốc, cô vừa nghe thấy vậy thì lập tức cười he he, sau đó cúi đầu xuống nhặt hoa Ngọc Túy lên: "Không phải cố ý, không phải cố ý!"

Ngọc Tình nhìn ngơ ngơ ngốc ngốc làm cho Phong Nhã Trần và An Tiểu Mễ hết sức ngạc nhiên, Ngọc Tình hôm nay làm sao vậy, uống nhầm thuốc à?

"Này, Tình Tình!" Phong Nhã Trần khẽ vỗ nhẹ vào mặt Ngọc Tình, đôi mắt nhìn cô vẻ lo lắng: "Tình Tình, cậu làm sao thế?"

"Hả?" đột nhiên Ngọc Tình như tỉnh lại khỏi sự ngạc nhiên và vui sướng, ngẩng đầu lên nhìn Phong Nhã Trần, không do dự cô ghé môi thơm vào má Phong Nhã Trần: "Cảm ơn cậu!"

A? Phong Nhã Trần đờ người ra, đột nhiên cười như một tên ngốc, hai má lúm đồng tiền hiện lên trên mặt, cứ thế cười mãi không thôi, bàn tay đặt lên má lúc Ngọc Tình vừa thơm vào.

Ngọc Tình thơm xong là cũng quên luôn, cẩn thận cầm hoa Ngọc Túy cho vào không gian, lúc này mới quay ra nhìn bộ dạng của Phong Nhã Trần, khuôn mặt anh tú với nét vụng về đáng yêu, cô không hiểu liền quay ra nhìn An Tiểu Mễ hỏi: "Cậu ấy sao thế?"

An Tiểu Mễ nghe thấy vậy, chỉ cảm thấy đầu óc mình dường như cũng mụ mị đi, chuyện gì thế này, người ta làm cho cậu ta thành ra như thế còn đi hỏi mình, rốt cuộc hai người này ngày hôm nay sao không biết nữa.

Có điều chẳng cần có được câu trả lời Ngọc Tình cũng đang có vấn đề khác cần quan tâm. Sau một đêm nghiên cứu, Ngọc Tình đã biết chính xác được vị trí miệng của hang động trên núi, cô quyết định khi màn đêm buông xuống sẽ khám phá nó.

Khi đêm đã tối đen, khu trại đã yên tĩnh, Ngọc Tình lại khẽ khàng rời khỏi trại, hướng về phía ngọn núi mà đi.

Buổi tối đường núi khó đi, nhưng trong mắt cô không có chút khó khăn nản chí nào, cô chạy như bay, giống như một con sư tử nhanh nhẹn linh hoạt.

Ngọc Tình vòng quanh đường rừng một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được hang động mà Phong Nhã Trần đã nói. Cô đứng bên ngoài sơn động, Ngọc Tình hỏi: "Là ở đây à?"

Ngân Nguyên kêu lên một tiếng rồi từ không gian chui ra, nó khẽ dùng mũi đánh hơi, ánh mắt sáng lên niềm vui: "là ở đây, ở đây!"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng của nó, nheo mày, cô nghĩ nó có phải nó chó đâu, dùng mũi đánh hơi thế có chuẩn không? Có điều nghĩ là nghĩ thế thôi, chứ con mèo Ngân Nguyên này những lúc cần thiết cũng đáng tin cậy lắm, vậy là Ngọc Tình cầm lấy chiếc đèn pin, bắt đầu đi vào trong sơn động.

Bên trong sơn động tối đen như mực và u ám, Ngọc Tình và Ngân Nguyên, một người một mèo, từng bước lặng lẽ bước sâu vào bên trong.

Bước chân khẽ chạm đất trong này cũng nghe thấy hết sức rõ ràng.

Đi qua một ngã rẽ, Ngọc Tình đứng lại, nhìn ngã ba đan chéo nhau ở phía trước, cô nheo mày nhìn Ngân Nguyên: "Đi thế nào đây?"

Ngân Nguyên lại một lần nữa phát huy sự nhạy cảm của chiếc mũi, nó khẽ hít hít, cuối cùng giơ chân bên trái lên chỉ đường: "Bên này!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng không nghi ngờ gì, men theo con đường đó đi vào trong. Cứ như vậy bước đi, tình trạng như vừa rồi cũng xảy ra thêm vài lần nữa, đều thông qua chiếc mũi còn thính hơn cả mũi chó của Ngân Nguyên để tìm đường, cuối cùng đã tới một hang động rộng lớn.

Ngọc Tình đứng ở cửa, đơ người ra.

Lọt vào tầm mắt là một hồ nước màu trắng sữa. Trên chốc mặt hồ linh khí bay lơ lửng, bên cạnh hồ là đầy rẫy những hoa cỏ Ngọc Túy quý giá như lời Ngân Nguyên nói.

"Ngân Nguyên, đây chính là không gian Ngọc Túy mà ngươi nói sao? Một khoảng rộng thế này á?" Ngọc Tình nhìn vào hồ nước, trong đầu cô chỉ có một từ xuất hiện:"Phát rồi."

"Mơ tưởng!" Ngân Nguyên nghe thấy vậy, lập tức kêu một tiếng meo: "Khoảng rộng lớn này không phải là không gian Ngọc Túy thực sự đâu!"

"Hả? Đều không phải á?" Ngọc Tình lập tức ngớ người ra thất vọng.

"Không gian Ngọc Túy nằm ở dưới phiến đá nguyên thủy này, phải biết rằng phiến đá nguyên thủy này phải trải qua sự tích tụ cả vạn năm mới có thể ngưng tụ được một giọt không gian Ngọc Túy!" Ngân Nguyên nói, hai mắt nó nhìn chằm chằm vào mặt nước hồ phẳng lặng.

"Ồ!" Ngọc Tình gật đầu, bình tĩnh đứng ở đó, không hề có bất kì hành động gì, không còn cái sự thèm muốn đối với không gian Ngọc Túy như trước kia nữa, bộ dạng của cô lúc này dường như chẳng thèm quan tâm nữa vậy.

Sự bình tĩnh quá đáng này làm cho Ngân Nguyên vô cùng ngạc nhiên, nó ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, có chút mỉa mai: "Cô không dám đi tiếp?"

"Ngươi đi đi!" Ngọc Tình nhếch mép cười, có chút lạnh lùng, lời nói không chút khách sáo: "Chưa bao giờ ăn thịt lợn nhưng tôi cũng từng thấy lợn chạy, người ta đều nói hễ là thiên tài địa bảo đều không dễ có được, tôi nghĩ cái không gian Ngọc Túy này cũng nhất định có linh thú gì đó bảo vệ. Tôi với thân hình nhỏ bé này khéo chẳng bõ một miếng mồi của con thú đó."

"Vậy cô tới đây làm gì!" Ngân Nguyên lườm Ngọc Tình hỏi vẻ khinh bỉ, sau đó quay ra nhìn mặt hồ, trong ánh mắt lóe lên một suy nghĩ không tốt đẹp gì.

"Phú quý cầu được trong sự nguy hiểm!" Ngọc Tình tiếng lên phía trước hai bước, nhìn Ngân nguyên rồi nghiến răng nói: "Đây rốt cuộc là thứ gì?"

"Rắn băng." Ngân Nguyên nói rồi cười he he: "Rắn băng Điên Phong cấp hai, tương đương với tu sĩ Điên Phong của loài người, cũng chính là cấp Điên Phong của chính cô."

"Cái gì?" Ngọc Tình nghe thấy vậy liền giật mình: "Vậy không phải là lợi hại hơn tôi à!"

"Đó là điều chắc chắn, với độ tu luyện hiện tại của cô thì thứ gì cũng lợi hại hơn cô!" Ngân Nguyên nói rồi nháy mắt một cái lại chui vào không gian, trước khi đi vẫn nói cố: "Thứ này giao cho cô! Đương nhiên cô cũng có thể từ bỏ!"

Ngọc Tình đứng yên tại chỗ, hận không thể giữ Ngân Nguyên lại sau đó vứt vào phiến đá nguyên thủy trong hồ kia để làm mồi cho rắn băng! Cần nó làm gì chứ, khéo vứt vào trong đó còn có thể lấy lòng rắn băng để nhường Ngọc Túy cho cô.

Trong không gian Ngân Nguyên ngáp dài một cái, đôi mắt mèo nhìn Ngọc Tình cảnh giác, nó sợ cô sẽ làm điều gì bất lợi cho nó, phải biết rằng nó bây giờ còn chưa hồi phục, không thì một Ngọc Tình tu luyện ở mức thấp không thể thấp hơn kia chẳng phải là đối thủ của nó.

Ngọc Tình đứng ở đó suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô hít thở một hơi thật dài, tiến lên phía trước: "Phú quý cầu được trong sự nguy hiểm, kể cả có khó hơn, cũng không thể từ bỏ!"

Ngọc Tình đi tới bên cạnh hồ nước, một luồng sức mạnh tinh thần được phát ra, chạm vào mặt hồ nước. Trong phút chốc, hồ nước cuộn sóng ầm ầm, sau đó hai mắt rắn khổng lồ hiện ra.

---

44. Chương 44: Cuộc Chiến Với Rắn Băng, Ánh Sáng Kì Lạ

Hai mắt rắn lóe sáng, cơ thể Ngọc Tình đột nhiên lùi về phía sau, một tiếng rầm vang lên, một con rắn khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước, hai mắt to khác thường nhìn lạnh lùng, chằm chằm vào Ngọc Tình.

Cái đầu màu trắng bạc của con rắn cũng phải to bằng cả người Ngọc Tình, miệng nó mở ra, một làn nước màu trắng đục được phun ra, hướng thẳng về phía Ngọc Tình.

Ngọc Tình thấy vậy tim cô lạnh toát, run lên, thân thể cô phản xạ nghiên người đi, tránh được đòn chí mạng đó. Ngọc Tình khẽ thở một hơi hết hồn, lại ló đầu ra nhìn vào hòn đá nguyên thủy màu trắng sữa kia phát ra thứ hơi lạnh ngắt, tim Ngọc Tình thắt lại, đôi mắt cô nhìn con rắn khổng lồ một cách cảnh giác, chỉ sợ mắc phải một sơ xuất nhỏ.

Con rắn khổng lồ nhìn vào kẻ địch bé xíu Ngọc Tình, trong mắt nó lóe lên sự khinh bỉ. Cơ thể to lớn của nó khẽ động đã làm mặt nước tung tóe, một hơi lạnh toát ra sau đó lan ra khắp khoảng không gian.

Sức mạnh tinh thần to lớn nhất của Ngọc Tình trong phút chốc phát hết ra ngoài, thăm dò từng cử động của con rắn,cố gắng tránh đi những cú tấn công nguy hiểm của con rắn.

Con rắn nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình, trong mắt nó xuất hiện sự mất kiên nhẫn, cơ thể nó cử động, miệng mở lớn ra, lại một lần nữa thứ nọc màu trắng đục được phun ra, cùng lúc, đôi mắt nó nhằm vào mục tiêu mà xông tới.

Hai sự tấn công cùng một lúc làm cho Ngọc Tình muốn tránh cũng không tránh khỏi, thần sắc Ngọc Tình như đóng băng lại, ngay lập tức cô thu về tất cả sức mạnh tinh thần, biến sức mạnh tinh thần đó thành một hàng rào dày dặn ở phía trước cơ thể mình.

Nọc của con rắn khi phun ra gặp phải hàng rào chắn, thứ nước màu đục đó lập tức trở nên đen ngòm vào chảy xuống, từ trong miệng Ngọc Tình phun ra một dòng máu đỏ tươi, đúng lúc đó thứ nước đen ngòm kia cũng biến mất.

Chiếc đuôi màu trắng bạc của con rắn cũng đã được huy động, nó đập mạnh đuôi vào hàng rào chắn, qua những lần tấn công ác liệt, hàng rào chắn trước mặt Ngọc Tình cũng đã xuất hiện vết nứt, sau cùng những tiếng lách tách vang lên và hàng rào sụp đổ, vỡ vụn. Đột nhiên, sắc mặt Ngọc Tình tái mét đi, một dòng máu tươi được cô hút vào trong.

Đuôi của con rắn đập vào Ngọc Tình khi hàng rào đã bị phá vỡ, cơ thể nhỏ bé của Ngọc Tình dùng hết sức lực để như bay về phía sau, đập người vào tường đá của sơn động sau đó ngã xuống đất.

"Phụt!" lại một dòng máu nữa phun ra, sinh khí của cả người Ngọc Tình bị mất đi không ít, đôi mắt cô hơi mờ đi nhưng nhìn vào thì vẫn sáng quắc, sắc lạnh nhìn con rắn, cái bộ dạng hung hãn đó trong mắt con rắn đúng là thật nực cười.

Con rắn nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt lóe lên cái nhìn của một con mèo đối với một con chuột đang bị dồn vào chỗ chết, cơ thể to lớn của con rắn xông lên phía trước, nó cuốn đuôi như muốn quận lấy người Ngọc Tình.

Ngọc Tình thấy vậy, con tim run lên có phần sợ hãi, cô đang định nháy mắt để chui vào trong không gian, thế nhưng đúng lúc này, một lực đẩy lớn từ chiếc nhẫn truyền ra. Ngọc Tình mắng thầm trong bụng, khốn kiếp, thời khắc quan trọng thì lại không vào được không gian! Cái tên Ngân Nguyên đáng chết, hôm nay nhất định phải làm thịt nhà ngươi.

Ngân Nguyên trong không gian nhìn Ngọc Tình, đôi mắt màu xanh của nó có chút ảm đảm, đôi mắt đó nheo lại nhìn chằm chằm. Trong lòng nó đang cổ vũ, Ngọc Tình nhất định cô phải cố lên, không được bỏ cuộc.

Đúng vào lúc đó, đuôi con rắn cuộn lấy Ngọc Tình vung lên trên cao, cả cơ thể nó cứng lại như các cơ đang được co lại, cơ thể to lớn đó quận lấy Ngọc Tình làm sắc mặt cô tái mét đi, ánh mắt nó hiện lên sự tàn ác, loài người hèn mọn và thấp kém, dám nghĩ tới việc lấy đi bảo vật của nó, đúng là đáng chết.

Ngọc Tình cố hắng hít thở, toàn thân cô không động đậy được gì chứ đừng nói vùng vẫy để thoát ra. Cơ thể con rắn dần dần cuộn lại, nhưng vì Ngọc Tình không vùng vẫy nên quá trình này rất chậm. Cơ thể Ngọc Tình bắt đầu run rẩy lên, cơ thể của con rắn đá là quá lạnh, bây giờ cơ thể cô lại quá yếu ớt, vì vậy mà không thể chịu được sự lạnh giá này, khuôn mặt cô như cắt không còn giọt máu, đôi môi cũng trắng bệch ra.

Lúc này Ngọc Tình căn bản không còn tâm trạng đâu mà đi quan tâm tới sự không thích ứng của cơ thể mình, hai mắt cô vẫn cố mở nhìn chằm chằm vào cơ thể con rắn, cánh tay phải dưới áp khẽ cử động, một con dao găm chuyền tới tay cô, không gây ra một tiếng động nào.

Con rắn cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Ngọc Tình, ánh mắt nó sáng lên sự khinh bỉ và chế giêu, loài người hèn mọn, hãy từ từ cảm nhận cái cảm giác nghẹt thở đi.

Vào đúng lúc này, Ngọc Tình điều động hết toàn bộ sức mạnh tinh thần để tấn công vào đầu của con rắn, sức mạnh tinh thần đó biến thành những mũi kim nhỏ li ti phi thẳng về phía đầu con rắn, thâm nhập vào trong ý thức của nó.

Con quái vật đang tập trung sức lực vào việc cuộn chặt lấy cô, nó hoàn toàn bỏ qua việc huy động sức mạnh tinh thần, vì vậy chiêu này của Ngọc Tình đúng là một đòn chí mạng. Con rắn cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó là một khoảng trống rỗng, lúc này cơ thể nó cũng đã bắt đầu bỏ Ngọc Tình ra, cơ thể Ngọc Tình vừa mới rời khỏi cơ thể con rắn, cô lập tức bật người dậy, con dao trong tay nhằm thẳng vào vị trí tim rắn mà phi.

Đồng thời cùng lúc đó, cả người Ngọc Tình xông lên phía trước, Ngọc Tình nhìn cơ thể con rắn cuộn tròn lại lật hết bên này tới bên kia, đòn vừa nãy đối với những con rắn phổ thông thì là một đòn chí mạng, nhưng đối với con quái vật này thì nó chỉ như cái kim cắm vào người mà thôi.

Khi ý thức của con rắn được hồi phục trở lại thì nó bắt đầu cảm nhận được sự đau đớn ở vị trí con tim vừa bị dao găm đâm vào, nó lăn người quằn quại, con dao sắc nhọn đó lại đâm thêm vào trong thêm một chút.

Trơn cơn quằn quại, hai mắt con rắn đỏ lên nhìn Ngọc Tình ở dưới đất, nó há mồm to hết cỡ như muốn hút Ngọc Tình vào bụng.

Sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình luôn bị cản trở, lúc này trong đầu cô chỉ là một khoảng hư vô, căn bản không thể chống đỡ được đòn này. Cô từ từ nhắm mặt lại, cứ thế này chết đi sao?

Cảm nhận được sức hút mạnh mẽ từ miệng con rắn truyền ra, trên mặt Ngọc Tình hiện lên một nụ cười khổ cực. Cơ thể cô dần dần rời xa khỏi mặt đất lơ lửng trên không trung, hướng về phía miệng con rắn.

"Không, không thể được!" lúc này Ngọc Tình càng ngày càng gần mới miệng rắn rồi, cô thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi hôi từ mồm nó bốc ra, không, không thể được! Cô không thể chết dễ dàng thế này được! Cô còn có rất nhiều việc cần phải làm, cô còn chưa báo thù, còn có những người thân yêu cần bảo vệ, cô phải bảo vệ tất cả những con người, những gì mà cô yêu quý nông nhiệt. Cô không thể chết một cách dễ dàng thế này được, không thể!!!

Ngọc Tình đúng lúc này như bừng tỉnh cô bắt đầu vùng lên, trong đầu tỉnh táo, hiểu rõ những gì mình phải đối mặt và cần làm, đúng lúc này chiếc nhẫn trên tay Ngọc Tình phát ra một luồng ánh sáng lóng lánh rực rỡ, sáng chói, bao bọc lấy toàn cơ thể Ngọc Tình, ngăn lại lực hút của con rắn.

Toàn bộ cơ thể của Ngọc Tình nằm trong khoảng bao bọc của thứ ánh sáng màu sữa đó, cả người cô từ đầu tới chân đều ngứa điên đảo, dường như đang có gì đó không ngừng chảy vào trong cơ thể cô, dưới sự tác động của lực lượng đó, dường như có thứ gì đó đang được thay đổi.

Ngọc Tình có thể cảm nhận tháy điều ngạc nhiên và vui mừng nhất đó là, dưới sự tác động của luồng ánh sáng rực rỡ đó, đầu óc trống rỗng của cô lúc này không ngừng có những điểm sáng nhỏ xíu xuất hiện, sau đó hợp lại thành một sức mạnh tinh thần vô cùng mạnh mẽ.

Ngân Nguyên ở trong không gian nhìn toàn bộ hàng loạt sự biến hóa này, sự căng thẳng, hồi hộp và lo lắng của nó cuối cùng cũng được xóa đi, giỏi lắm Ngọc Tình, cô đã làm được rồi, kể từ bây giờ trở đi, cô mới chính thức được chiếc nhẫn này công nhận.

Con rắn khổng lồ bị luồng ánh sáng đó ngăn lại, bị đẩy ra hất mạnh đập vào tường đá, con rắn ngạc nhiên nhìn toàn bộ cảnh tượng trước mắt. Cảnh tượng đó quả thực là quá kinh ngạc, điều này làm cho đôi mắt đỏ hồng của con rắn cũng trầm mặc hơn, nó cảnh giác nhìn luồng ánh sáng.

Đôi mắt con rắn nhìn vào luồng ánh sáng và đầu óc nó đang suy nghĩ, nó cảm thấy, nhất định phải phá vỡ được vòng tròn ánh sáng đó, bằng không hậu quả sẽ không lường.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, con rắn lại vùng lên, huy động toàn bộ sức lực, hung hãn xông vào vòng tròn ánh sáng màu trắng sữa đó.

45. Chương 45: Đột Phá, Rắn Băng Chết

Đuôi con rắn quất một nhát, va chạm mạnh với luồng ánh sáng đó. Chỉ nhìn thấy luồng ánh sáng đó khẽ nhúc nhích, đột nhiên một vòng tròn lớn được lan rộng ra, đúng giây phút đóm cơ thể con rắn bị hất ra đập mạnh vào tường đá, bụi trên tường tích tụ lâu năm cũng được bay ra ngoài, bao phủ lấy cơ thể con rắn.

Lúc ngày Ngọc Tình căn bản không hề biết về những gì đang xảy ra phía bên ngoài, hai mắt cô nhắm chặt lại, cảm nhận sự thoải mái hiếm có của bản thân lúc này, đồng thời, sức mạnh tinh thần trong đầu óc cô cũng đã được tích lũy sung mãn, nhưng những điểm sáng nhỏ li ti vẫn không ngừng chảy vào đầu óc cô.

Lần này những điểm sáng li ti đó không được biến thành sức mạnh tinh thần mạnh mẽ nữa, mà nó dần dần hòa hợp lại thành một công pháp tu luyện khả năng phi thường một cách hoàn chính. Ngọc Tình từ từ tiếp nhận lấy, từ từ đem nó giữ lại trong tiềm thức, đánh vào nhận thức linh hồn. Cho tới lúc này, bản công pháo tu luyện này mới thực sự thuộc về Ngọc Tình một cách trọn vẹn.

Sau khi công pháp đánh vào nhận thức linh hồn của Ngọc Tìnhm trong phút chốc nó liền tỏa ra và biến thành những điểm sáng nhỏ thâm nhập vào sức mạnh tinh thần của cô. Ngay sau đó thứ ánh sáng đó cũng lan ra toàn cơ thể như tiếp thêm năng lượng cho cô, Ngọc Tình đột nhiên mở mắt, đôi đồng tử mắt đen sì bắt đầu di chuyển, nhìn vào cơ thể đầy bụi của con rắn khổng lồ, Ngọc Tình nhếch mép khẽ cười.

Con rắn nhìn Ngọc Tình với ánh mắt cảnh giác, nó có thể cảm nhận được sự khác biệt về bản chất của Ngọc Tình lúc này so với Ngọc Tình lúc trước. Khi trước cô cảnh giác, cẩn thận, bây giờ cô rạng rỡ đầy tự tin, toàn thân phát ra thứ ánh sáng làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào người cô.

Con rắn bay vọt lên nhìn Ngọc Tình, Ngọc Tình bay lơ lửng tron không trung, lặng lẽ hai mắt nhìn thẳng vào mắt con rắn. Một giây sau, cô khẽ cười, sức mạnh tinh thần trong đầu bắt đầu hoạt động và tăng vọt, rồi từ từ nó được dồn nén, ngưng tụ và sắp xếp lại thành một chiếc roi sức mạnh tinh thần, thông qua việc bàn tay vừa giơ lên, chiếc roi đó cũng giơ lên như một bàn tay khổng lồ.

Con rắn nhìn chằm chằm vào chiếc roi mỏng nhưng dài và đầy sức lực đó, trái tim nó có chút hoảng loạn, chiếc roi này nó chỉ nhìn đã cảm nhận được nguy cơ nguy hiểm rất khủng khiếp.

Ngọc Tình nhếch môi lên, cơ thể đột nhiên xông lên phía trước, chiếc roi trong tay được phất lên, đập vào người con rắn.

Chiếc roi dài quất vào thân con rắn, đến một vết hằn trên người nó cũng không để lại, nhưng con rắn lại cảm thấy dường như chiếc roi đã đánh được cả vào bộ não của nó, một cơn đau đớn khủng khiếp từ đầu truyền ra khắp cơ thể.

Cú đánh thấu xương này đã làm cho những công kích được nó tập hợp lại để tấn công trong giây lát biến thành sương khói, nó quằn quại trong không trung rồi rơi xuống đất, tiếng thét ghê tai của nó cho thấy sự đau đớn đến cùng cực.

Ngọc Tình nhìn cảnh đó cô nhếch mép cười, cổ tay cử động, chiếc roi dài lại quất lên người con rắn một đòn nữa, cô vừa quất miệng vừa lên tiếng, giọng lạnh lùng rõ nét: "Vừa rồi chẳng phải mày đắc chí hả hê lắm à? tiếp tục đi nào!"

Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng lạnh lùng, chiếc roi dài vung vẩy, đập liên tiếp vào người con rắn. Chiếc roi sức mạnh tinh thần này không hề tạo thành một thương tích nào trên cơ thể nhưng nó lại tấn côn vào tinh thần của đối phương.

Tới nay Ngọc Tình vừa trải qua sự tu luyện bất ngờ, đã vào thời kì của uẩn hồn rồi, đã cùng một đẳng cấp với rắn băng, đẳng cấp hiện tại của cô đã không hề yếu hơn rắn băng với Điên Phong cấp hai. Lại bởi vì Ngọc Tình trước đó cũng đã dành thời gian tu luyện sức mạnh tinh thần, vì vậy sức mạnh tinh thần của cô hiện tại mạnh hơn rất nhiều so với những người cùng thời kì, sức mạnh tinh thần to lớn này có thể nói là một đòn chí mạng đối với rắn băng khi mà nói chỉ chú trọng vào việc tu luyện sức mạnh hành động.

Tiếng gào thét đau đớn của con rắn vang lên bên tay Ngọc Tình, cô nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng, chiếc roi trên tay được lấy đà đánh một đòn chí mạng vào vị trí tim của con rắn.

Một lúc sau, tiếng nói thều thào của con rắn truyền tới tai Ngọc Tình: "Cầu xin ngươi, hãy tha cho ta, ta nguyện phong ngươi làm chủ."

Ngọc Tình nghe thấy vậy cười hắt ra lạnh lùng, không trả lời lại nó, động tác dưới tay cô là câu trả lời cuối cùng cho nó. Cô vung chiếc roi trên tay lên, dùng hết sức, giáng một đòn không thể mạnh hơn nữa vào vị trí tim con rắn.

Cơ thể con rắn giãy giụa, quằn quại, dường như phản xạ cuối cùng trước khi đi vào cõi chết, Ngọc Tình nhìn nó, trong ánh mắt không hề có sự thương xót. Phong cô làm chủ? hức! Cái đồ hạ đẳng, tặng cô cô cũng chẳng thèm! Huống hồ vừa nãy nó suýt nữa thì đòi mạng của cô! Ngọc Tình cô từ trước tới này đều có thù là báo luôn tại trận!

Ngọc Tình cười nhếch môi, lực dưới tay càng được dồn về, hoàn toàn không để ý tới tiếng gào thét của con rắn.

"Loài người hèn hạ, ta phải liều mạng với ngươi!" con rắn cảm thấy ý thức của bản thân mình dần dần mất đi, sự mất đi này không phải là loại có thể khôi phục được mà là sự mất đi vĩnh viễn, nó hoàn toàn có thể cảm nhận được, nếu cứ tiếp tục thế này thì nó sẽ cứ bị đánh mà chết! Nếu đã như vậy, chết thì cùng chết.

Tiếng nói của con rắn vừa dứt, Ngọc Tình liền nhìn thấy nó đang gồng mình bật dậy, nhìn ánh mắt đầy hận thù của nó xem ra nó muốn liều mạng cùng chết với cô đây!

Ngọc Tình cười lạnh lùng, tay cô khẽ cử động, chiếc roi đó trong chốc lát liền biến hóa thành sức mạnh tinh thần thuần khiết nhất chạy thẳng vào trong ý thức của cô, cùng lúc đó, càng nhiều hơn sức mạnh tinh thần trong đầu cô được tập hợp lại và xông ra ngoài, hóa thành một cú đấm đấm thẳng vào đầu của con rắn.

Con rắn băng chưa kịp làm gì thì nó đã cảm nhận được sức mạnh tinh thần của nó dường như bị tóm lấy toàn bộ, nó ngẩng đầu lên nhìn, một đú đấm đang nhằm thẳng về phía đầu nó, bên tai còn vang lên tiếng nói lanh lảnh của Ngọc Tình: "Muốn chết cùng ta? Người chưa đủ tư cách!"

Lời cô vừa dứt, đôi mắt to ngoại cỡ của con rắn lóe lên sự kinh sợ, đúng vào lúc đó, cú đấm đó chạm vào đầu nó, nó vẫn còn kịp nghe thấy tiếp bốp, rồi một cơn đau đớn làm cho đầu nó như muốn nổ tung ra, ánh mắt khiếp sợ đó mờ đi yếu ớt, cơ thể nó bắt đầu nhũn ra không kiểm soát, một tiếng bộp vang lên, cơ thể nó rơi xuống đất, bụi trên cơ thể nó bay ra mù mịt.

Cơ thể Ngọc Tình vẫn lơ lửng trong không trung, cô nhìn toàn bộ cảnh đó, từ đầu tới cuối nét mặt không hề thay đổi, cô nhìn con rắn chết một cách không thể cứu vãn được nữa, ý niệm trong đầu hoạt động, cú đấm sức mạnh tinh thần đó trong phúc chốc lại trở thành sức mạnh thuần khiết chạy vào tiềm thức của cô.

Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng lạnh lùng, cơ thể cô cử động, từ từ hạ xuống mặt đất, hai mắt lặng lẽ nhìn hồ nước đá nguyên thủy màu trắng sữa trước mặt.

"Hehe!" đúng lúc đó Ngân Nguyên chui ra khỏi không gian, nhìn Ngọc Tình cười he he lấy lòng. Ngọc Tình đến liếc nhìn nó cũng không thèm, coi như nó không tồn tại, cơ thể cô đi tới cạnh hồ, lấy đà đẩy cơ thể nhảy xuống bên dưới.

Chiếc nhẫn ôm trọn lấy Ngọc Tình, phi thẳng xuống đáy hồ Thạch Túy, Ngọc Tình từ đầu tới cuối không nói lời nào, Ngân Nguyên cũng nhún vai bất lực, nó cũng là có ý tốt mà, nếu như cứ có khó khăn mà để cô trốn vào không gian thì làm gì có một Ngọc Tình mạnh mẽ như bây giờ, chỉ cần ý niệm không bị dập tắt thì sẽ không bao giờ biến mất, đây là tôn chỉ khi tu luyện sức mạnh tinh thần. Chỉ có người có ý chí kiên cường mới có tư cách để trở thành chủ nhân của báu vật được truyền lại, trở thành kẻ duy nhất trên thế giới này được tu luyện thành kẻ có khả năng phi thường.

Ngọc Tình biết rõ hôm nay bản thân mình đã thu về được những gì, hiểu được những gì, đạt được những thứ tốt đẹp gì, nhưng điều này không có nghĩa cô sẽ dễ dàng bỏ qua cho Ngân Nguyên! Con mèo này đúng là chưa được dạy bảo tới nơi tới chốn, nó không biết rõ ràng cô mới là chủ nhân đích thực của nó sao?

Một người một mèo, mỗi kẻ có những suy nghĩ cho riêng mình, đứng dưới đáy của hồ Thạch Túy, liếc mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt hướng về phía một cái cây nhỉ màu trắng ngọc ở vị trí trung tâm của hồ.

Đây...đây là không gian Ngọc Túy được nói đến trong truyền thuyết sao?

46. Chương 46: Cái Ôm Ấm Áp, Sự Vùng Dậy

Ngọc Tình đã từng nghĩ không gian Ngọc Thúy dưới đáy hồ Thạch Túy sẽ như thế nào, nhưng chưa từng nghĩ bên dưới đáy hồ lại còn có một cái cây như thế này, hơn nữa không ngờ không gian Ngọc Túy lại ở bên trong cái cây màu trắng ngọc này.

Ngọc Tình chậm rãi bước lên phía trước, lặng lẽ quan sát cái cây màu trắng ngọc, đó là một cái cây sáng rực rỡ, là một hòn ngọc đẹp thực sự, điều đặc biệt nhất đó là, cái cây này là một thực vật có sức sống thực sự, ở trên đỉnh cây ngọc, là một đóa hoa ngọc vô cùng tinh tế, ở giữa bông hoa là nhụy hoa quay vòng nhẹ nhàng mềm mại.

Ngọc Tình nhìn chăm chú, sau đó cô toát ra một chút sức mạnh tinh thần muốn tiến lại gần cây ngọc, sức mạnh tinh thần vừa mới xuất hiện, Ngọc Tình liền cảm thấy linh khí đang soi sục. Sức mạnh tinh thần từng chút từng chút từ từ thăm dò cái cây ngọc này, từ rễ tới ngon rồi tới cả bông hoa, cảm giác thấy sự mạnh yếu của linh khí. Lập tức sau đó, trong mắt Ngọc Tình sáng lên sự vui sướng và ngạc nhiên, nhụy hoa trắng mịn kia chắc mới thực sự là không gian Ngọc Túy, sức mạnh tinh thần của cô vừa mới tiếp xúc lại gần nhụy hoa cô liền cảm thấy được linh khí mạnh mẽ. Nhị hoa này chính là không gian Ngọc Túy, không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngọc Tình không hề vội vàng kéo không gian Ngọc Túy đó xuống, cô điều động sức mạnh tinh thần, cẩn thận ngắt từ trên cây ngọc bích đó xuống hai chiếc lá, chế thành một chiếc hộp ngọc sau đó mới ra tay ngắt bông hoa ngọc đó xuống, đặt vào chiếc hộp ngọc khẽ khàng và đóng nắp lại.

Ngân Nguyên đứng nguyên một chỗ xem hàng loạt các động tác của Ngọc Tình, ánh mắt hiện lên sự tán thưởng, rõ ràng nó cực kì hài lòng với cách làm của Ngọc Tình.

Thiên nhiên thì vô cùng thần kì, chỉ cần không làm hỏng gốc rễ của chiếc cây ngọc này thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày, ở đây sẽ lại xuất hiện một không gian Ngọc Túy mới!

Đạt được không gian Ngọc Túy, Ngọc Tình không còn lí do gì để ở lại đây nữa, cô thúc giục chiếc nhẫn hãy ra khỏi hồ, sau đó còn ngắt hết những hoa Ngọc Túy ở trong động, thu lấy thi thể của rắn băng, dựa theo con đường lúc tới để rời khỏi sơn động.

Vừa ra khỏi sơn động Ngọc Tình liền phát hiện, hóa ra một đêm đã qua đi rồi, một ngày mới cuối cùng cũng đã tới.

Ngọc Tình hít thở không khí ẩm mát đặc biệt của núi Tây Sơn này, trong lòng thầm biết ơn, thiếu chút nữa cô đã không còn cơ hội để nhìn thấy ánh sáng mặt trời hôm nay rồi! bây giờ cô có thể đứng ở đây, cảm nhận được sức sống của cuộc sống và sinh mạng của mình, thật là tuyệt vời.

Ngọc Tình khẽ cười, cơ thể cô khẽ động, chạy xuống núi, việc chạy bộ buổi sáng để rèn luyện cơ thể là không thể từ bỏ.

Chạy thẳng một mạch về khu cắm trại, cô nhìn thấy Phong Nhã Trần đang đứng ở trước cửa trại của cô đợi cô, Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình chạy tung tăng vui vẻ, Phong Nhã Trần bĩu môi nói: "Tình Tình, việc chạy bộ buổi sáng cậu không thể bỏ một ngày được à!"

"Ừm!" Ngọc Tình gật đầu, nhìn Phong Nhã Trần, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Phong Nhã Trần, cậu phải biết, ở bên cạnh tớ thì luôn rất nguy hiểm, vì vậy cậu nhất định phải có năng lực tự bảo vệ bản thân, cậu phải biết rằng từ trước tới nay bên cạnh tớ không bao giờ giữ lại kẻ yếu đuối."

Ngọc Tình nói lời không được dễ nghe cho lắm, thực ra cô biết, từ trước tới nay Phong Nhã Trần chưa bao giờ là kẻ yếu, một đứa trẻ 8,9 tuổi có thể có được sự công nhận của xã hội thượng lưu, trở thành người kế nhiệm không phải nghi ngờ của tập đoàn Phong Thị, một Phong Nhã Trần như vậy thì làm sao là kẻ yếu được!

Thế nhưng lần này đến với Côn Minh làm cho Ngọc Tình cảm nhận được áp lực càng lớn hơn, cô thấy mình có trách nhiệm càng nặng nề hơn, Phong Nhã Trần ở bên cạnh cô, với tư cách một người gần gũi với cô, cậu ta tuyệt đối sẽ không được an toàn! Vừa nãy cô nói thể coi như là để tiêm cho cậu ta một mũi đề phòng cũng tốt.

"Ngọc Tình!" đây là lần đầu tiên Phong Nhã Trần gọi cả tên họ cô như thế, cũng là lần đầu tiên cậu ta nhìn Ngọc Tình một cách nghiêm túc như vậy, bây giờ cậu ta nghiêm chỉnh giống hệt như người kế nhiệm trong tương lai của tập đoàn Phong Thị vậy: "Anh thích em, anh biết anh ở bên cạnh em thì có nghĩa thế nào! Anh cũng có thể cảm nhận được sự khác thường của em, nhưng anh không hề hi vọng tất cả em đều sẽ đảm đương! Ngọc Tình, anh hi vọng anh có thể gánh vác cùng với em! kể cả sau này trời có sụp xuống, thì cũng là cả hai chúng ta cùng chống đỡ!"

Những câu nói đó tuyệt đối không thể được nói ra từ miệng của một đứa trẻ, điều này làm Ngọc Tình đơ người ra, cô nhìn nét mặt nghiêm túc có chút xa lạ của Phong Nhã Trần, trong lòng thấy vô cùng vui mừng, ngưỡng mộ, đồng thời ngay sau đó là chút thất vọng, một Phong Nhã Trần không hề nhõng nhẹo, không đáng yêu, không làm nũng nhưng lại thể hiện hết những điều đó trước mặt cô, một Phong Nhã Trần như vậy sao cô có thể không yêu chứ.

Ngọc Tình khẽ cười, bước lên phía trước hai bước, đưa tay ra khẽ ôm lấy cậu ta: "Nhã Trần, cảm ơn anh!"

Phong Nhã Trần cười mỉm, đôi mắt cậu ta chớp chớp, ôm chặt lấy Ngọc Tình, giọng nói đầy sự yêu thương chiều chuộng: "Em á! Chỉ biết làm cho người khác tức chết đi thôi!"

"Nhã Trần, ở bên cạnh em thực sự anh sẽ gặp nguy hiểm, có nhưng sự việc không chỉ đơn giản như anh biết đâu!" Ngọc Tình khẽ lắc đầu, nói: "Đợi có thời gian rồi em sẽ nói cho anh biết."

"Ừm, anh đợi em!" Phong Nhã Trần gật đầu.

Hai người đứng dưới ánh sáng buổi sớm ôm lấy nhau, lần đầu tiên, con tim hai người ở gần nhau tới vậy.

Ở đây thì nhẹ nhàng ấm áp, còn ở một nơi nào đó của Côn Minh thì một sự việc như được bùng nổ.

Chủ tịch tập đoàn Cố Thị Cố Nhất Hàng, đã trở lại sau một đêm, trở nên giàu có bất ngờ, chẳng khác nào như ném một quả bom vào ngành công nghiệp đá quý của Côn Minh.

Kẻ thấp thỏm lo lắng nhất chính là kẻ khi đó thu mua tập đoàn Cố Thị - Hồng Triển Hòe, lúc này trong căn biệt thực hoa lệ của Hồng Triển Hòe, ông ta đang đi đi lại lại, bồn chồn bất an, ông ta nhìn chằm chằm vào trợ lý, lớn tiếng gầm lên: "Mau đi điều tra, cái tên Cố Nhất Hàng đó làm thế nào mà trong có một đêm đã làm được như vậy."

Trợ lý lập tức gật đầu, trả lời, "Vâng" sau đó quay người chạy thẳng không dám quay đầu lại.

"Triển Hòe!" sau lưng Hồng Triển Hòe, một giọng nói trầm bổng gợi cảm từ trên tầng hai đi xuống. Người phụ nữ đó với đôi mắt quyến rũ, miệng chúm chím như đóa anh đào bám đầy mật ngọt, nhìn cô ta vô cùng quyến rũ, mê hoặc. Trên người mặc một chiếc sườn xám bó sát thân, những đường cong trên cơ thể hiện ra rõ rệt, mỗi bước chân của cô ta đều để lộ ra bắt chân và đùi trắng nõn đầy nét xuân hồng.

Người phụ nữ đi tới bên cạnh Hồng Triển Hòe, ôm lấy ông ta từ phía sau lưng, giọng nói ngọt ngào: "Triển Hòe, không cần lo lắng, cái đồ bỏ đi đó làm sao có thể so với anh được!"

Nếu Cố Nhất Hàng lúc này ở đây, anh ta nhất định chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra người phụ nữ quyến rũ đó chính là cô gái mà trong trái tim anh ta thuần khiết như một bông sen – Hứa Nhược.

Hưa Nhược vừa mở miệng, một chút hương thơm ấm áp nhẹ nhàng từ trong cái miệng nhỏ xinh của cô ta phả ra, kích thích dây thần kinh khứu giác và cả thính giác của Hồng Triển Hòe, bàn tay nhỏ bé với các ngón tay xinh xắn của cô ta chạy khắp cơ thể Hồng Triển Hòe, làm cho ham muốn trong người ông ta trỗi dậy.

Hơi thở của Hồng Triển Hòe đột nhiên phì phò, ông ta hít sâu một hơi, quay người lại ôm lấy Hứa Nhược, đẩy cô ta xuống ghế sô pha và đè lên người, bàn tay thô kệch lỗ mãng đó ấn chặt người cô ta xuống, rồi từ từ khám phá, làm cơ thể người phụ nữ run lên.

Hồng Triển Hòe nhìn đôi môi của cô gái khẽ mở ra, hai mắt ông ta nhìn Hứa Nhược vẻ mê muội, ánh mắt lại lóe lên sự khinh bỉ, cơn tức giận và sự bồn chồn trong lòng ông ta cũng giảm đi rõ rệt. Cố Nhất Hàng, cô ta nói không sai, mày chỉ là cái thằng bỏ đi! Hôm nay ngay đến cả người phụ nữ của mày cũng đang nằm bên dưới tao, tất cả những gì của mày bây giờ đã là của tao, mày còn có thể làm được cái gì to tát nữa chứ! hức! Tao có thể đánh bại mày một lần thì cũng có thể cho mày không ngóc đầu lên được lần thứ hai!

Hồng Triển Hòe cười, cúi đầu xuống, há miệng ra ngậm trọn lấy đôi môi đỏ hồng xinh đẹp kia.

47. Chương 47: Về Nhà, Trả Tiền

Sự tình sẽ không vì sự lo lâu của Hồng Triển Hòe mà dừng lại, ngược lại, sự việc tiến triển rất thuận lợi, ông trùm đồ trang sức và đá quý mới 32 tuổi Cố Nhất Hàng đã trở lại.

Đồ trang sức Thụy Tình ngay trong thời gian đầu tiên đã tạo tiếng vang trên bầu trời của tỉnh Y, mọi người đều hết sức mong chờ, Cố Nhất Hàng sẽ thể hiện những gì cho mọi người thấy có thể sẽ là một truyền kì đi vào lịch sử, hoặc cũng có thể chỉ là một trò đùa.

Ngày mà trang sức Thụy Tình khai trương Ngọc Tình cũng không hề xuất hiện, ngày hôm đó có dành toàn thời gian tham gia thực sự vào hoạt động cắm trại, khi tối đến, Ngọc Tình mới có thời gian nằm trên giường xem ti vi phát lại.

Trong ti vi, Cố Nhất Hàng rất tự tin, đầy sức sống, mỗi câu mỗi chữ anh ta nói đều rất có sức hút và sức nặng, điều đó đã được lây lan ra rất nhiều người, làm cho người khác không có lí do gì để không tin vào lời anh ta, đi vào thế giới của anh ta.

Ngọc Tình xem mà môi nở nụ cười, cô vui mừng cười típ mắt lại, cái anh Cố Nhất Hàng này cũng không tới nỗi nào!

Ngọc Tình từ trước tới nay luôn tuân theo một nguyên tắc đó là khi đã dùng người thì không nghi ngờ, mà đã nghi ngờ thì không dùng, lần này cô đã đưa cho Cố Nhất Hàng hai miếng đá quý, một trong số đó lên tới mức khổng lồ, giá trị lên tới cả bạc tỷ, đối với người bình thường mà nói, con số tiền tỷ tuyệt đối không phải là số tiền nhỏ. Nhưng đối với Ngọc Tình mà nói, một tỷ mà có thể tạo dựng được một công ty trang sức đá quý Thụy Tình, lại có thể thu phục được Cố Nhất Hàng, điều đó rất xứng đáng.

Ngọc Tình xem ti vi, cô hơi đẩy người về phía sau, dựa lưng vào đầu giường, tinh thần lúc này rất thoải mái và ở trong trạng thái tự do. Hoạt động cắm trại cũng sắp kết thúc rồi, chợ hoa cũng cần phải đưa vào hoạt động, Ngọc Tình hơi nhắm mắt mơ màng thư giãn, cô nghĩ thời gian đúng là qua đi nhanh thật.

Hoạt động cắm trại kéo dài sau một tuần thì kết thúc, Ngọc Tình cũng nên lên đường quay về nhà rồi.

Tại thành phố X, Ngọc Tình xuống tàu, một cơn gió lạnh thổi đến, cô hít thở cái không khí quen thuộc đó, khẽ mỉm cười. quê hương bao giờ cũng mang lại cho con người ta cảm giác gần gũi, chỉ với không khí quen thuộc đó cũng làm cho bao nhiêu hồi ức lại ùa về.

Ngọc Tình đứng ở đó, tất cả những gì xảy ra trong 30 năm qua dường như những cảnh phim hiện ra trước mặt cô, Ngọc Tình ngẩng mặt lên trời, môi hé nụ cười, quay đầu sang một bên nhìn Phong Nhã Trần và An Tiểu Mễ, thế này thật tốt, có thể sống lại thêm một lần thật tuyệt biết bao, một lần nữa được gặp những con người này, hạnh phúc!

Có thể là ánh mắt Ngọc Tình quá nóng bỏng, quá nhiều ưu tư, trong lòng Phong Nhã Trần đột nhiên thấy có chút gì đó buồn buồn, cậu ta đưa tay lên, che trước mặt cô, chặn mất tầm nhìn của cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Tình Tình, đừng nhìn anh như thế!"

Đằng sau bàn tay ấy, biểu cảm của Ngọc Tình đột nhiên đờ đẫn ra, rồi lập tức sau đó cô gật đầu: "Được."

Ba người đi phía sau cô giáo và các bạn học khác, họ đi từ từ, chậm rãi, vừa ra khỏi bến tàu, Ngọc Tình liền dừng bước lại, nhìn một người đang đứng ở phía không xa.

ở phía không xa, một cậu bé trai tầm khoảng 13 tuổi đang đứng dựa mình và chiếc xe đua màu bạc, đôi mắt hếch ngược lên khẽ chớp chớp, chiếc áo gió dài màu đen trong gió lạnh khẽ run lên.

Từ lúc cô đi ra, ánh mắt cậu ta hướng chằm chằm vào cô, dường như ngoài cô ra, không ai có thể lọt vào tầm mắt của cậu.điều đó cũng đủ để làm tay chảy băng tuyết, khiến Ngọc Tình sững người ra, Lưu Bân sao lại ở đây?

Lưu Bân biết hôm nay Ngọc Tình sẽ trở về, ma xui quỷ khiến thế nào lại tới đây, cậu ta hi vọng khi cô trở về người đầu tiên nhìn thấy là bản thân mình. Song, Ngọc Tình vẫn đứng yên một chỗ, nét mặt cau có làm cho con tim vốn dĩ đang nóng ấm của cậu như thắt lại, không còn dũng khí để tiến lên phía trước nữa.

Ánh mắt Lưu Bân lúc này không còn chỉ tập trung vào mỗi Ngọc Tình nữa, sau khi nhìn Phong Nhã Trần thì tự bật cười chế giễu bản thân, từ khi nào mà cậu ta tự chuốc khổ vào thân thế này, từ trước tới nay trong lòng cô chưa từng có vị trí cho cậu ta.

Vẻ mặt âm u của Lưu Bân không thể lọt qua được ánh mắt của Ngọc Tình, nhưng cô lại không hề muốn nói điều gì, cô cứ lặng lẽ như vậy nhìn, nhìn Lưu Bân mở cửa xe, chui vào bên trong, từ từ rời đi.

"Đi thôi!" Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, vừa cười vừa nói nhẹ nhàng.

Ngọc Tình gật đầu, thu ánh mắt về, rồi tiến lên phía trước. Cô không hiểu rốt cuộc Lưu Bân bị làm sao, trong con mắt của cô, bây giờ quan hệ của bọn họ chỉ đơn thuần là lãnh đạo và thuộc hạ, hoặc có thể nói,đó là quan hệ cậu chủ và vệ sĩ. Việc cậu ta không vui, cậu ta u ám buồn chán, có liên quan tới cô sao?

Ngọc Tình ngồi xe của Phong Nhã Trần về tới ngõ nhà mình, không để Phong Nhã Trần xuống xe, cô đóng cửa lại: "Em về nhà trước đây, anh cũng về đi, tạm biệt."

Ngọc Tình đứng ở đó, nhìn Phong Nhã Trần đi khuất dần, cô khẽ cười, quay người đi vào nhà.

Hơn một tuần không nhìn thấy bố mẹ rồi, đúng là cũng nhớ họ thật đấy, không biết ba mẹ làm món ngon gì đây.hai tay Ngọc Tình cho vào túi quần, tâm trạng rất tốt đi về phía trước, đi tới cổng nhà đã nghe thấy bên trong có tiếng mắng nhiếc chửi bới truyền ra, cô nheo mày lại, tâm trạng tốt ban nãy đột nhiên như bị xóa mất, những người này đúng là nể mặt rồi mà còn không biết điều.

Ngọc Tình đứng ở cửa tầm hai phút, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra, khuôn mặt cô lúc này tối sầm lại, cô nhếch mép, từ từ bước vào trong sân.

Vừa bước vào tới sân, tiếng mắng chửi lại vang lên càng rõ hơn bên tai, Ngọc Tình cười càng rạng rỡ hơn.

"Chẳng phải hai ngày trước tao đã bảo chúng mày dọn ra ngoài à? sao thế này, sao bây giờ chúng mày vẫn còn ở đây hả? Đúng là không biết xấu hổ! Tiếng nói của Ngọc Thành từ trong nhà truyền ra."

"Đúng vậy, đây là nhà của ba! Em nói cho hai người biết, ba bảo hai người hôm nay biến thì hai người bắt buộc phải biến đi!" Ngọc An Liên vẫn cái tính ngang ngược, hống hách đó, cái giọn nói chua loen loét làm người khác nghe thấy là buồn nôn.

"Anh, em thấy anh chị hay là cố gắng nhanh chóng dọn đi đi, ba mẹ tuổi đã cao như vậy rồi, anh chị còn chiếm nhà của ba mẹ, đúng là bất hiếu!" Ngọc An Lâm mãi mãi vẫn là kẻ nói có lí nhất.

Bước chân của Ngọc Tình rất từ từ chậm rãi, từng câu từng chữ cô như nuốt hết vào bụng, đúng là làm cô không thể không bật cười, quả nhiên là kẻ không có kẻ thù về cái sự không biết xấu hổ, mắng chán chê rồi bây giờ quay ra đánh vào mặt tư tưởng.

"Chú ba? Vậy khi nào thì chú dọn đi khỏi nhà cháu đây?" Ngọc Tình đi tới cửa, đưa cánh tay ra đẩy cửa nhà vào, sức mạnh không phải của một đứa bé làm cho những bông tuyết trên nóc nhà bay xuống.

Ngọc Tình đứng ở cửa, trên chiếc áo khoác màu vàng nhạt đọng không ít những bông hoa tuyết, đôi mắt cô nhìn chằm chằm còn lạnh hơn cả những bông tuyết đang rơi ngoài trời.

An Ngọc Lâm nhìn vào đôi mắt đó, khẽ rùng mình, ông ta đột nhiên nheo mày, giọng nói đột nhiên vang lên hơn lúc nãy: "Tiểu Tình về rồi à? mau đóng cửa vào, cái nhà nát này đúng là lạnh chết đi được!"

Ngọc Tình khẽ cười, nụ cười trên trên khuôn mặt đầy sự rạng rỡ, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào cửa: "Vậy sao chú không về à ở cái căn biệt thự 200 mét vuông của chú ấy, tới nhà cháu làm cái gì? Việc gì phải hạ thấp bản thân như thế!"

Lời nói này của Ngọc Tình quả nhiên là một sự nhạo báng chế giễu, người khác không biết lẽ nào người nhà ông ta tự không biết? An Ngọc Lâm tuy nói là dựa vào việc kinh doanh bất động sản để kiếm tiền, nhưng cũng chỉ được coi là một hộ phất lên nhất thời, con người hắn ta thì cái thói cờ bạc nó ăn vào máu rồi, căn bản chẳng giữ nổi tiền, nói như lời các cụ thì hắn ta chỉ là một kẻ chỉ được cái bề ngoài, bản thân chẳng có chút giá trị đáng để nể phục nào!

Ngọc Tình không hề có cái lòng tốt hơn người để mà hiểu được nỗi phiền muộn cũng như những thói như tật xấu của An Ngọc Lâm, cô cười ngọt ngào: "Chú ba, chú xem thân phận chú bây giờ cũng là người ở biệt thự rồi, với thân phận của chú thì coi cái nhà 100 mét vuông này của gia đình cháu ra gì, vì thế chú hãy để lại cho nhà cháu đi! Đúng rồi, chú ba, năm xưa, chú mượn gia đình cháu hai vạn vẫn chưa trả đâu, giờ có tiền rồi thì trả luôn đi!"

Ngọc Tình nói dứt, hai mắt An Ngọc Lâm trừng trừng nhìn Ngọc Tình, sắc mặt đột nhiên sầm lại khó coi.

48. Chương 48: Bạt Tai, Biết Điều Thì Không Chết

Ngọc An Lâm mặt hầm hầm nhìn Ngọc Tình: "Cút, một con ranh con, ở đây có chỗ cho mày nói à?"

Ngọc Tình nghe An Ngọc Lâm mắng là phải bật cười lạnh lùng, cô nói những lời càng không nể mặt ông ta: "Chú ba, bây giờ chú bảo ba cháu dọn ra khỏi căn nhà này, vậy có phải chú sẽ có nhà trả cho gia đình cháu không? Nói ra thì chú cũng đúng là bất hiếu, bản thân mình thì ở cái nhà to như thế, thế mà còn muốn chiếm lấy nhà của anh trai, bây giờ lại còn để cha đẻ mình không có chỗ mà ở, chẹp chẹp...."

Còn nữa nhưng Ngọc Tình chỉ chẹp miệng mà không nói nốt, chỉ ánh mắt châm biếm mỉa mai đó cũng đã làm cho những người đứng đó cảm thấy cơ thể mình như đang bị gai đâm.

"Này, Ngọc Tình, mày nói thế là không đúng đâu nhé, bây giờ là nhà mày đang chiếm lấy nhà của ba tao, cái đó thì liên quan đến chúng tao chứ!" giọng nói lanh lảnh của thím ba – Lưu Phân lúc này vang lên: "Đúng là cái đồ nghèo kiết xác, cái nhà rách nát thế này mà cũng ở được."

"Ha ha, thím, nếu thím không nghèo thì trả tiền và nhà lại cho nhà cháu đi, như thế thì nhà cháu dọn đi luôn bây giờ." Ngọc Tình khẽ cười, nói ra lời không để cho bọn họ bắt bẻ được. Khi xưa ba mẹ Ngọc Tình thấy vợ chồng Ngọc An Lâm từ nông thôn ra đáng thương, đã đem nhà của mình nhường lại cho bọn họ ở, còn hai vợ chồng thì lại về căn nhà cũ nát mà khi mới kết hôn Ngọc Thành cho, bây giờ chớp mắt cái cũng đã tròn 10 năm, cái căn nhà đó ngược lại gần như cho bọn họ vậy.

Ngọc An Lâm vì làm ăn cũng gọi là phát tài vì vậy đã mua một căn biệt thự, đem căn nhà khi xưa của ba mẹ Ngọc Tình cho thuê, không hề để ý tới cuộc sống khó khăn mà anh trai chị dâu đang phải trải qua, bây giờ thì hay rồi, còn có mặt mũi vào vác mặt đến gây chuyện.

Ngọc Tình nói xong, mặc xác những kẻ kia mà tự mình đi vào trong nhà, đóng cửa lại, nhìn Lý Nguyệt vào Ngọc An Quân, khẽ cười: "Ba mẹ, con về rồi!"

Lý Nguyệt nhìn Ngọc Tình rồi khẽ cười đáp lại, gật đầu.

Ngọc Tình quay ra nhìn Ngọc An Quân, nói với giọng điệu có phần trách móc: "Ba, con chẳng phải đã nói với ba rồi à, nhà mà còn có chó điên tới thì ba cứ đánh đuổi đi là được, có chuyện gì con chịu trách nhiệm."

Ngọc Tình vừa mới dứt lời đã có kẻ tiếp vào ngay: "Mày chịu trách nhiệm, mày lấy cái gì ra mà chịu trách nhiệm, đúng là nực cười!"

Ngọc An Liên tuy nói lời không có trọng tâm trọng điểm nhưng ở đó vẫn còn có kẻ thông minh hơn cô ta, chỉ nghe tiếng Lưu Phân kêu lên: "Con nha đầu đáng chết kia, mày bảo ai là chó điên đây hả?"

Lời của Lưu Phân như nhắc nhở mọi người mình vừa bị mắng là chó điên, Ngọc Thành lúc này trợn mắt lên, ông ta tiến nhanh lên phía trước vài bước, giơ tay lên định giáng xuống một cái tát.

Ngọc Tình cúi đầu xuống, dường như không nhìn thấy vậy, vẫn đứng phía trước ba mẹ cô, miệng nhếch mép cười, sức mạnh tinh thần khẽ lên tiếng.

Một tiếng bốp vang lên trong khoảng không gian chật hẹp làm tiếng kêu đó càng vang lên lanh lảnh, sau đó mà một tiếng khóc thé: "Ba, sao ba lại đánh con!"

Lưu Phân ôm lấy mặt, hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Ngọc Thành.

Ngọc Tình bật cười, khi cô ngẩng đầu lên, hai mắt có vẻ hết sức ngạc nhiên, dường như không hiểu chuyện gì đang diễn ra: "Ông nội, ông đánh thím ba làm cái gì thế?"

"Ta..." ngọc Thành đơ người ra nhìn vào bàn tay mình, trong lòng vô cùng nghi hoặc, vừa nãy rõ ràng là ông ta muốn đánh Ngọc Tình, nhưng không biết tại sao, ông ta chỉ cảm thấy mắt hoa hết đi, cơ thể mất tự chủ liền thay đổi phương hướng, một cái tát cứ thế văng ra, bây giờ ông ta cảm thấy cả bàn tay mình đang tê hết cả đi.

Ngọc Tình nhếch mép cười, tiếng nói lạnh lùng rõ ràng: "Ông nội, tuy thím ba nói các người là chó điên nhưng ông cũng không thể đánh người như thế chứ?" thế nào gọi là trả đũa, chính là thế này đây! Ngọc Tình không hề có chút áp lực nào, những người này đáng bị xử lý.

"Ngọc Tình, mày!" tuy Ngọc Tình nói như thế, nhưng Ngọc Thành cũng không phải là người không có não, ông ta quay người nhìn về phía Ngọc Tình: "Có phải mày giở trò quỷ quái gì không!"

“Ông nội, tới đầu cháu còn không quay lại thì giở trò ma quỷ gì được chứ!” Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng: “Chẳng phải đây cũng là cái cách mà ông bắt nạt người nhà cháu à!”

Lần này đến Ngọc An Quân cũng tức điên lên rồi: “Đúng vậy ba, ba nói gì cũng được, nhưng con không cho phép ba ức hiếp, bắt nạt con gái con!”

Ngọc An Quân đứng lên, người cao hơn Ngọc Thành một cái đầu, nhìn Ngọc Thành từ đầu tới chân, trong ánh mắt là sự giận dữ hiếm thấy, Ngọc An Quân lúc này như một ngọn núi lửa, đây là thời điểm mà chuẩn bị phun trào dung nham.

Ngọc Tình nhìn ba cô lúc này, cô khẽ cười vui mừng, cô kéo tay ba cô lại, ngẩng đầu lên nhìn ông nội mình, nói với giọng điệu lạnh lùng: “Ông nội, cháu thực sự rất nghi ngờ, ba cháu liệu có phải do ông nhận nuôi không, sao trên đời này lại có một người cha như ông chứ!”

Ngọc Thành nghe thấy vậy vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, giơ tay lên, lại một cái tát nữa chuẩn bị được giáng xuống, ánh mặt Ngọc Tình trở nên nghiêm nghị, đúng là nể mặt mà còn không biết điều.

Lại một tiếng bốp vang lên, tiếng kêu to không kém gì ban nãy, cái tát lần này nằm trọn vẹn trên chính mặt của Ngọc Thành, Ngọc Tình lại bật cười: “Sao thế hả? ông nội làm vậy là muốn đền tội à? tự đánh mình làm cái gì, ông xem chảy cả máu ra rồi kìa.....”

Tuy Ngọc Tình nói như thế, nhưng những người chứng kiến ở đó đều không hề tin, bọn họ đều biết quá rõ Ngọc Thành là con người thế nào, muốn ông ta hối hận? Trừ khi chết!

Lúc này mặt của Ngọc Thành đã sưng đỏ lên, ông ta nhìn Ngọc Tình đầy vẻ căm thù, trong lòng ông ta có thể khẳng định, chắc chắn là con nha đầu này giở trò quỷ quái.

Ngọc Tình thản nhiên nhận lấy ánh nhìn của ông ta, là cô làm thì đã làm sao nào? Ha ha, làm gì có bằng chứng, đừng nói nếu hôm nay cô tự mình ra tay đánh ông ta, thì hai cái bạt tay đối với cô quá dễ dàng.

Trên thế giới này, cái kiểu cậy già mà lên mặt là không thể tha được nhất, Ngọc Thành ngày ngày gây chuyện thì đừng có mong cô khách sáo.

“Tao nói cho mày biết, Ngọc An Quân, tốt nhất mày hãy nhanh cút ra ngoài cho tao, bằng không hậu quả tự chịu!” Ngọc Thành vẫn ôm lấy mặt, mắt nhoe lại, nhìn chằm chằm vào cả nhà Ngọc Tình, ánh mắt của ông ta cùng với bộ dạng đó chẳng khác nào một con rắn độc.

“Ồ? Thế nào được gọi là hậu quả tự chịu chứ?” Ngọc Tình hất cằm: “Ông nôi, nói lời thì phải tự chịu trách nhiệm về lời nói của mình, ông nói tới hậu quả tự chịu làm cho cháu có chút sợ hãi đấy, ông nói thử xem, hôm nay cháu giữ hết các người ở lại đây thì sẽ thế nào nhỉ?”

Ngọc Thành thời còn trẻ cũng thuộc vào hàng đầu gấu lưu manh, nhưng hôm nay nhìn bộ dạng này, đúng là chó không đổi được cái thói ăn cu*t, bây giờ đúng là Ngọc Tình đang có suy nghĩ như vậy, muốn bọn họ mãi mãi ở lại đây!

Lời Ngọc Tình vừa dứt, những người có mặt liền rùng mình, bọn họ cũng chẳng phải là kẻ ngốc, đương nhiên biết rằng Ngọc Tình giữ bọn họ ở lại chẳng phải để uống trà. Lúc này bọn họ cảm thấy có một cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng lên tới đỉnh đầu.

Ngọc Tình thấy bọn họ có vẻ hiểu ý cô, khẽ cười hài lòng, dường như từ lúc bước chân vào đây cô chưa hề có ý nghĩ xấu xa nào thì phải: “Đều đơ người hết ra làm cái gì thế? Không ở lại uống trà à?”

Những người ở đó nghe thấy thế, nhanh chân bước ra phía ngoài cửa, họ đi nhanh tới mức làm cho Ngọc Tình phải ngạc nhiên.

“Không làm điều đáng chết thì sẽ không phải chết, các người tự biết rồi đấy nhé! Chú ba, cô hai, những thứ gì nợ nhà cháu thì mau mau trả đi, nếu không muốn cháu đến tận cửa đòi!” khi mọi người đang bước ra khỏi cửa thì tiếng nói lạnh lùng của Ngọc Tình truyền đến tai, mấy người họ lại rùng mình, lúc này không phải đi nữa mà chạy cho nhanh.

Ngọc Tình nhìn bóng họ khuất dần, khẽ cười, dù gì thì cũng là những người cùng chung giọt máu, cô không hề có ý định ra tay độc ác. Có điều, dọa cho bọn họ sợ hãi là điều bắt buộc, bằng không những người này

nhất định sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua cho gia đình cô!

49. Chương 49: Kẻ Ma Quỷ, Gặp Lại Đội Đặc Công

Sau khi mọi người rời đi, Ngọc An Quân và Lý Nguyệt đều há mồm tròn mắt nhìn con gái của chính mình, vừa nãy bọn họ nhìn trên cơ thể Ngọc Tình phát ra một cái gì đó khiến người xung quanh cảm thấy rất độc ác và dã man, dường như ba nãy nếu chỉ cần thêm một lời không hòa hợp nữa là Ngọc Tình sẽ làm ra cái điều nghiêm trọng không thể tha thứ được đối với người thân của mình.

Ngọc Tình nhìn nét mặt lo sợ của ba mẹ, cô cười ha ha: "Ba, mẹ, hai người nhìn con làm gì, vừa nãy con chỉ dọa ông nội và bọn họ thôi, nếu không như thế thì sự việc hôm nay làm sao mà kết thúc dễ dàng như thế được!"

Lời của Ngọc Tình làm cho Ngọc An Quân là Lý Nguyệt cũng yên tâm hơn, bọn họ đúng là hi vọng con gái sẽ không bị người khác bắt nạt ức hiếp nhưng cũng không hi vọng con gái của bản thân mình mới nhỏ tuổi như thế mà đã làm người ta sợ hãi như vậy.

Ngọc Tình nhìn Lý Nguyệt và Ngọc An Quân hết sức vô tư với ánh mắt của một đứa trẻ, cô chu mỏ ra nói: "Ba, mẹ, con đói rồi...."

Hôm nay Ngọc Tình mới tỏ vẻ đúng là một đứa trẻ, hai người nhìn con mà cũng thấy vui quên hết chuyện ban nãy, Lý Nguyệt đưa tay ra xoa đầu Ngọc Tình, khẽ cười nói: "Con mèo tham ăn, để mẹ đi nấu cơm cho con."

Ngọc Tình gật đầu, nhìn theo bóng mẹ đi vào bếp, trong mắt cô là nụ cười ấm áp.

Ngọc An Quân bật ti vi lên, đưa chiếc điều khiển cho Ngọc Tình: "Con ngồi xem ti vi đi, ba đi giúp mẹ con."

Ngọc Tình vâng một tiếng, hướng ánh mắt về phía ti vi, nhìn cô xem có vẻ rất tập trung, nhưng thực tế, thì cô đang nghĩ đi chuyện khác.

Hôm nay Ngọc Thành tìm đến nhà cô làm loạn, cũng đã nhắc Ngọc Tình, gia đình cô nên đổi nơi ở, ở đây tuy là bọn họ đã sống nhiều năm nhưng dù gì cũng chẳng phải nhà mình, lâu dài rồi cũng không hay.

Ngọc Tình sau khi suy nghĩ kỹ, cô khẽ cười, cầm lấy chiếc điều khiển, chuyển sang kênh tin tức, sau đó đúng lúc này, khuôn mặt cô đột nhiên trở nên nghiêm nghị. Hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi.

"Hiện tại, tại thành phố X của tỉnh N đã xuất hiện một vụ án giết người liên hoàn, tính tới thời điểm hiện tại đã có 6 người gặp nạn, người gặp nạn đều là những cô gái 18 tuổi, tình hình cụ thể, mời xem báo cáo chi tiết!" tiếng nói của phóng viên từ ti vi truyền ra, Ngọc Tình lúc này nheo hai mày lại.

"Kính chào quý vị, hôm nay tôi đang ở trong nhà của một trong số những người bị hại, tối qua là sinh nhật lần thứ 18 của người bị hại, người bị hại khi vừa đón sinh nhật xong, thì đúng 11 giờ đem gặp nạn!" lời phòng viên vừa dứt, màn hình ti vi đang quay cảnh hiện trường của người bị nạn – đó là phòng ở của người bị nạn, trên nền nhà lênh láng máu, người bị nạn đang nằm dưới đất, nhìn thì có vẻ như bị hãm hiếp sau đó bị giết.

Ngọc Tình xem rất chăm chú, dưới nền nhà đầy máu đó, cô nhìn thấy một luồng khí màu đen, luồng khí đó u ám, gian ác, làm cho Ngọc Tình cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Meo!" Ngân Nguyên từ trong không gian chui ra, kêu một tiếng meo, ngồi trên ghế sô pha cũng Ngọc Tình chăm chú xem ti vi.

"Ngân Nguyên, tôi cảm thấy sự việc này rất kì lạ!" Ngọc Tình kêu rít lên một tiếng, quay sang nói với Ngân Nguyên: "Cái luồng khí đó, tôi cảm thấy rất khó chịu!"

"Ừm!" Ngân Nguyên nói với vẻ nghiêm trọng: "Tù trong vũng máu đó tôi cảm thấy có mùi của kẻ đang tu luyện thành ma quỷ, xem ra sự yên bình của thế giới này đang bị phá hỏng rồi!"

"Kẻ tu luyện thành ma quỷ?" Ngọc Tình đơ người ra, hỏi ngược lại.

"Ừm!" Ngân Nguyên gật đầu, nói với giọng điệu chắc chắn: "Cái mùi và sự u ám đó chắc chắn là của kẻ tu luyện thành ma quỷ không nghi ngờ gì nữa, cái mùi đó rất giống với uẩn hồn trong hồ nước Điền Trì ở Côn Minh. Ha ha, không ngờ được rằng trên thế giới này vẫn còn tồn tại kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ."

"Kẻ tu luyện thành ma quỷ!" Ngọc Tình nhắc lại một lần nữa, lại hỏi: "Chính là giống với những gì được viết trong tiểu thuyết, là tà tu á?"

"Ừm, cũng gần như thế! Kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ chính là những người dùng tà pháo ma công tuy luyện, bọn họn hành sự hết sức độc ác, không từ một thủ đoạn nào." Ngân Nguyên giải thích, đôi mắt xanh ngọc của nói nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi, giọng nói thấp xuống: "Tình hình hiện tại dường như kẻ tu luyện thành ma quỷ kia đang cố hút lấy nguyên âm của các cô gái, lấy máu của những cô gái trinh nữ để tăng thêm sức mạnh! Nếu tôi đoán không nhầm thì những thiếu nữ bị hại nhất định đều được sinh ra theo giờ, ngày tháng năm đều có số lẻ phía sau."

Ngọc Tình nghe thấy vậy, rùng mình hít một hơi thật sâu, giọng điệu nghe trầm lắng: "Vậy chẳng phải là vẫn còn rất nhiều thiếu nữ nữa sẽ bị hại à?"

"Tu luyện thành ma quỷ, chỉ mấy người này thì không bao giờ là đủ!" Ngân Nguyên gật đầu, trong lòng cảm thấy vấn đề có vẻ trầm trọng.

"Ngân Nguyên, chúng ta phải ngăn bọn họ lại mới được!" Ngọc Tình nắm chặt hai tay thành nắm đấm, ánh mắt kiên quyết nhìn Ngân Nguyên. Nhất định cô phải ngăn những hành động tội ác của những kẻ này lại, nhất định!

Ngân Nguyên nghe thấy vậy ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình: "Công pháp tu luyện và hồn kĩ cô đã đạt được rồi, nhưng bây giờ đang ở mức độ nào?"

Ngọc Tình trong lòng có sự tính toán một chút, cuối cùng do dự nói: "Công pháp tính tới bây giờ đang ở thời hậu kì của uẩn hồn, còn hồn kĩ....chắc là ở cấp thứ nhất!" Ngọc Tình nói mà trong lòng có chút xấu hổ.

Cấp thứ nhất! Ngân Nguyên nhìn Ngọc Tình vẻ vô cùng kinh ngạc, nói đùa gì vậy chứ, người thường tu luyện, trong có thời gian ngắn như thế mà đạt được tới cấp thứ nhất, trời ạ! Rốt cuộc thì Ngân Nguyên nó đang gặp phải điều biến thái gì đây!

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Ngân Nguyên cứ ngỡ rằng nó đang phê phán chỉ trích mình, cô liền vênh mặt lên nhìn chằm chằm: "Cấp thứ nhất thì đã làm sao, đến nỗi nhìn tôi như thế không? Tôi vừa mới tiếp xúc, đương nhiên là còn kém, sau này tôi sẽ chăm chỉ tu luyện, nhất định sẽ có tiến bộ."

Ngân Nguyên nghe thấy vậy liền ném cho cô một cái lườm, không nói gì, nó chẳng thèm nói chuyện với đồ biến thái, đả kích người khác quá thể!

Ngọc Tình mất cả hứng, cô đem sự chút ý hướng về phía ti vi, lặng lẽ ghi nhớ từng địa chỉ xảy ra án mạng, cô nhất định phải tự mình đi xem xem.

Đến đêm, một bóng dáng đen sì chui ra khỏi nhà, với tốc độ nhanh nhất đi về phía có án mạng xảy ra,

Ngọc Tình nhanh chóng tiến về phía trước, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi phong hàn, sức mạnh tinh thần dồi dào ôm trọn lấy cô, đưa cô bay nhanh về phía trước.

Mãi cho tới khi đi tới một tòa nhà cao tầng Ngọc Tình mới thu về sức mạnh tinh thần, dừng lại. đôi mắt cô nheo lại nhìn tòa nhà. Tòa nhà này có tổng cộng 10 tầng, với chiều cao là 35 mét, nhà của người bị hại nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà.

Với độ cao như thế này, nếu là người bình thương gây án, chỉ cần hắn không bị điên thì nhất định sẽ không chọn vào lúc nửa đêm đột nhập vào nhà người bị hại, vì nếu bị phát hiện thì tuyệt đối sẽ chạy không thoát.

Huống hồ, hắn ở trong nhà gây án mà những người khác lại không nghe thấy bất kì tiếng động gì, qua những phân tích vừa rồi thì thấy đúng là không bình thường.

Ngọc Tình nhếch môi, ý niệm trong đầu cô bắt đầu hoạt động, định trèo thang bộ lên, nhưng đột nhiên thần sắc của cô như sợ hãi, cô chớp mắt chui vào không gian, chiếc nhẫn màu bạc trong giây lát thu về mọi nguồn sáng, rơi xuống đất, hóa thành một hạt cát bình thường.

Đúng lúc này, vài cái bóng đen lóe lên trong không trung, lặng lẽ hạ mình xuống đất.

"Đầu nhi, là ở đây là?" trong số những người đến, một người đàn ông với giọng nói chín chắn: "Đúng là kẻ tu luyện thành ma quỷ sao?"

"Ừm!" một giọng nói nặng nề khẽ ừm một tiếng, rồi nói tiếp: "Đừng phí lời nữa, nhanh lên tầng, tiểu Ngũ, cảnh giới!"

Ngọc Tình đứng trong không gian, hai mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng đang diễn ra bên ngoài, cô nhếch mép cười lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng vô tận. Cô khẽ mở miệng, nói ra từng từ từng chữ chậm rãi rõ ràng với giọng gằn xuống, trong giọng nói đó là sự thù hận cũng với sự phức tạp không nói rõ được thành lời: "Cục An ninh Quốc gia, đội đặc công!"

50. Chương 50: Hiện Trường Vụ Án, Sự Phẫn Nộ Tột Cùng

"Vâng!" người đó lập tức lên tiếng, cơ thể bắt đầu hành động, phi lên phía trên.

"Những kẻ lương thiện của đội đặc công." Bắc Minh Dục thở hắt ra một tiếng lạnh lùng: "Xem ra Cục An ninh Quốc gia đúng là cũng xem trọng sự việc này!"

Sau khi người đó đi lên trên, còn lại chỉ hai người, cũng nhảy lên. Ngọc Tình quan sát, cô điều khiển chiếc nhẫn dính vào cơ thể một người, cùng đi lên.

Có cơ hội tội gì không tận dụng, bám vào cơ thể người đó mà cùng đi lên thì tội gì cô phải phí công mất sức chứ? tuy nói rằng với khả năng tu luyện hiện tại của cô, muốn lên trên chỉ dễ như trở bàn tay, nhưng sức mạnh tinh thần có thể tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm thôi, phải biết rằng khi đối đầu với kẻ địch, chỉ cần một chút sức mạnh tinh thần thôi là cũng có thể chuyển bại thành thắng.

Ba người không tốn mảy may chút sức lực đã vào được tới nhà của người bị hại, sau đó đi thẳng tới nơi hiện trường xảy ra vụ án.

Hiện trường vụ án cho tới ngày hôm nay, ngoài thì thể đã được đưa đi, những thứ khác vẫn y nguyên như cũ. Ba người đứng ở đó, quan sát một lượt để nắm bắt tình hình cơ bản nhất của hiện trường vụ án.

Đồng thời cùng lúc đó, Ngọc Tình cũng đang đảo mắt thăm dò toàn bộ căn phòng. Những đồ đạc trong phòng chưa hề bị động vào, không có dấu vết gì của việc giằng co tranh đấu, có thể thấy nếu người bị hại không phải là tự nguyện thì cũng là bị mất hết ý thức. Trên giường thì hỗn loạn, để lại dấu vết của việc sau khi thực hiện những ham muốn, rõ ràng đây là hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên.

"Đầu nhi, đây là hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên không còn nghi ngờ gì nữa, qua việc quan sát căn phòng có thể thấy, người bị hại khi gặp nạn không hề có bất kì sự tranh đấu hay giằng co gì!" sau khi Ngọc Tình đã đưa ra kết luận, một tiếng nói lạnh lùng không hề có chút tình cảm nào vang lên.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, liền bĩu môi, đội đặc công vô sụng như thế này từ khi nào không biết? Sự việc đơn giản như vậy vừa nhìn là đã nhận ra, lại còn phải báo cáo? Ánh mắt cô khẽ đảo vòng quanh, cuối cùng hướng về vết máu đã khô lại trên nền nhà.

Vết máu đã đổi thành màu hơi tối, vừa nhìn đã biết là đã được để như vậy rất lâu rồi. nhưng cho dù đã được để như vậy trong thời gian lâu, nhưng trên vết máu đó vẫn có một mùi tanh rất nặng phát ra, Ngọc Tình đứng yên ở đó khẽ nheo mày, không hề có bất kì hành động gì.

Bởi vì cô biết, sẽ có người ra tay, đi kiểm tra xem chỗ máu đó rốt cuộc có gì đáng nghi ngờ hay không.

Chỉ nhìn người đàn ông được gọi là Đầu nhi đó thấy hắn ta tiến lên phía trước hai bước, duỗi tay ra chỉ, một luồng linh khí đột nhiên lóe lên, quấn lại với nhau thành một mũi nhọn. "Đi!" người đàn ông gào lên một tiếng, linh khi như được thổi một tiếng phù một tiếng, rồi dường như có một lớp dầu trải lên trên chốc vết máu, vào giây phút mà linh khí và máu hòa vào nhau, một ngọn lửa màu vàng từ từ bốc lên.

Vào giây phút mà ngọn lửa linh khí bốc lên, một hơi thở kì lạ với lờ mờ một chút màu đen từ trong vết máu đó hiện ra, rồi bay lên phất phơ.

Khi mà hơi màu đen đó vừa xuất hiện, Ngọc Tình liền cảm thấy một sự âm u lạnh lẽo đến kì lạ, hơi thở gian ác như được thổi lên. Ngọc Tình khẽ vung tay, một lớp mỏng của sức mạnh tinh thần đã tạo thành một bức tường chặn trước người cô, ngăn lại cái cảm giác làm người khác thấy ghê tởm.

Ngọn lửa còn chưa dập tắt, khí màu đen đó vẫn tiếp tục bốc lên. Khí màu đen đó sau khi bốc lên nó không hề tiêu tan đi, mà cứ lơ lửng bên trên ngọn lửa, dường như bị nén ở vị trí đó vậy.

Tại thời điểm đó, người đàn ông vừa chỉ tay, một cái phù tiết nhìn rất khó hiểu từ từ hiện ra trên không trung, khi mà nét vẽ cuối cùng hiện ra, người đàn ông chỉ tay, kêu lên một tiếng: "Phong ấn."

Tiếng nói vừa dứt, bên trên vết máu đó, ngọn lửa bay lên lơ lửng đột nhiên dường như đang sống vậy, khẽ chuyển động, đem thứ khí màu đen đó hút vào và giam lại bên trong nó, hình thành nên một quả cầu màu vàng kim, vào giây phút mà quả cầu được hình thành, cái phù tiết từ từ rơi lên phía bên trên, khóa chặt những thứ bên trong lại.

Tay người đó khẽ quay, quả cầu linh khí đó bỗng chốc đã nằm trong tay người đó, Ngọc Tình nhìn chằm chằm, trên thân quả cầu màu vàng kim đó rải đầy những phù văn, nhìn chúng có một vẻ đẹp rất đặc biệt. Ngọc Tình khẽ cười.

Người đó lại xoay cổ tay, đột nhiên quả cầu đó liền biến mất, hắn ta lại đảo mắt nhìn quanh căn phòng một lượt, nói giọng trầm trầm: "Đi thôi!"

Nói xong, hắn từ mình chui qua cửa sổ nhảy xuống trước, hai tên còn lại đi theo phía sau.

Ngọc Tình nhìn ba người rời đi, cô chui ra khỏi không gian, đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào vết máu màu đen kia, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, ngay sau đó, một luồng sức mạnh tinh thần màu trắng sữa lóe lên, bao trọn lấy chỗ máu kia.

Sau khi làm xong việc này, Ngọc Tình không còn lưu luyến gì nơi đây, đem sức mạnh tinh thần gói trọn lấy cơ thể mình và nhảy ra từ cửa sổ.

Mục đích chính của cô khi hôm nay tới đây đó chính là chỗ máu này, cô muốn từ trong nó tìm ra được vết tích của phương pháp của kẻ tu luyện thành ma quỷ, từ đó khóa chặt hơi thở của kẻ tu luyện đó, sau đó tìm cách để loại trừ nó.

Sau khi về tới nhà, Ngọc Tình liền chui ngay vào không gian, thả chỗ máu được sức mạnh tinh thần bao trọn kia ra, lại điều động sức mạnh tinh thần khác biến thành một cái đỉnh, đem chỗ máu đó cho vào trong, dùng lửa của tinh thần cẩn thận tinh luyện.

Dựa theo cách của người đàn ông ban nãy cũng có thể tinh luyện, nhưng như vậy thì sẽ không được tinh khiết, kết quả đạt được sẽ không chi tiết. Thứ Ngọc Tình muốn có được đó là không thể có bất kì sai sót gì, cô nhất định phải loại bỏ bằng được cái tên ma quỷ đang làm xằng làm bậy kia, để đòi lại công đạo cho những người bị hại.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, đôi mắt Ngọc Tình nhìn không chớp vào chiếc đỉnh kia không hề có một chút buông lỏng. Dưới cái nhìn chăm chú của cô, thứ máu màu đen đó từ từ tan ra, một luồng khí ma bay lên, sau đó bị chiếc đỉnh tinh thần đó giam lại.

Đôi môi của Ngọc Tình khẽ nhếch lên, nhìn vào khí má đang bay lên không theo một trình từ nào, hỗn loạn bên trên mặt chiếc đỉnh, cô cười chế giễu, nếu đến nó cô không xử lý nổi thì làm sao đi xử lý được chủ nhân của nó.

Một giờ đồng hồ dần dần qua đi, Ngọc Tình mỉm cười mãn nguyện, chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi.

Ngọc Tình thổi ra một luồng khí, cô nhắm mắt lại khởi động ý niệm trong đầu để thu về ngọn lửa tinh thần, hai bàn tay di chuyển, một dấu tay thần bí kết thành trong tay, chiếc đỉnh tinh thần kia dưới tác dụng của dấu tay bắt đầu chuyển động.

Trong thời gian chiếc đỉnh chuyển động, sức mạnh tinh thần màu trắng sữa cũng từ từ nhúc nhích, vậy mà chiếc đỉnh đó lại tự động bốc cháy. Ngọc Tình thấy vậy cô cũng không hề lo lắng hốt hoảng, ngược lại dường như trong lòng đã có dự liệu trước, cô khẽ cười, lật hai lòng bàn tay lên, đôi môi hé mở: "Ngưng!"

Vừa dứt lời, tà khí đã được tinh chế hoàn toàn kia dưới tác dụng của ngọn lửa tinh thần đã ngưng tụ lại thành một quả bóng ta bằng nắm đấm của đứa trẻ con, dưới sự bao trọn lấy của sức mạnh tinh thần nó từ từ chuyển động.

Ngọc Tình thấy vậy, khẽ khàng hít thở, bàn tay di chuyển, vết tay trong giây lát mờ dần và biến mất, sức mạnh tinh thần còn thừa lại cũng lập tức được thu về vào trong ý thức của Ngọc Tình.

Ngọc Tình đưa tay ra, quả bóng bé nhỏ đó bỗng bay đến tay cô và ngừng chuyển động, đồng thời cùng lúc đó, Ngọc Tình nhắm mắt lại, sức mạnh tinh thần lại bao quanh lấy quả bóng và tinh luyện lấy những thông tin bên trong nó.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, sắc mặt Ngọc Tình càng lúc càng sạm đen lại, lúc này hiện ra trước mắt cô là tất cả nhưng gì người bị hại gặp phải vào đêm hôm đó.

Ngọc Tình nhìn thấy, vào lúc 11 giờ đêm hôm đó,một người đàn ông già gầy gò, đầu hói lẻn vào phòng nạn nhân, tiến hành thực hiện pháp thuật, làm cho người bị hại sau khi hôn mê rơi vào trạng thái như đang ngủ, ông ta bắt đầu tùy ý sờ soạng khắp người cô gái mới tròn 18 tuổi đó nhằm thỏa mãn dục vọng thú tính của bản thân! Khi mà tất cả đã kết thúc, sau đó hóa giải phép thuật đối với cô gái, để cô tận mắt nhìn thấy những giọt máu trên người mình từng giọt từng giọt chảy ra, cảm nhận hơi thở tuyệt vọng của cô gái, hắn cười lớn ha ha.

Sau đó, hắn liền đem những tinh hoa trong chỗ máu đó hút toàn bộ vào bụng và bắt đầu việc tu luyện thành ma quỷ. Điều không thể tha thứ nhất đó là, uẩn hồn của cô gái đó đã bị hắn lấy đi bón cho cái đầu ma gian ác mà hắn đang nuôi dưỡng.

Ngọc Tình xem toàn bộ cảnh đó, đôi mắt đen sì của cô bắt đầu đỏ lên. Một luồng khí bạo lực tỏa ra từ cơ thể cô! Cô thu về sức mạnh tinh thần, cô gầm lên, cùng với đó là sự phẫn nộ chưa từng thấy: "Đầu ma, Ngọc Tình ta không giết được ngươi, ta thề không làm người!"

51. Chương 51: Đẳng Cấp Hacker, Đi Theo Tôi

Ngọc Tình tuy là vô cùng phẫn nộ, nhưng cô biết rõ phẫn nộ cũng không giải quyết nỗi bất kì vấn đề gì! Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất chính là tiêu diệt kẻ ma quỷ đó, làm cho hắn không có cách nào để làm hại loài người nữa! Và bước đầu tiên chính là nắm bắt được hành tung và những hoạt động gian ác của kẻ ma quỷ đó, sau đó giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Qua sự phân tích tỉ mỉ, Ngọc Tình đem mục tiêu nhắm vào cô gái gần đây đón sinh nhật 18 tuổi. cái trinh nguyên của sáu cô gái nào không thể nào đủ được cho sự tu luyện của kẻ ma quỷ đó, vì vậy Ngọc Tình quả quyết, tên ma quỷ đó khi nếm được vị ngọt rồi thì hắn sẽ tiếp tục ra tay.

Sau khi nghĩ được chiến lược như vậy, Ngọc Tình liền đi ra khỏi không gian. Vừa ra khỏi không gian cô thấy trời vậy mà đã sáng rồi. Lúc này đang đúng là lúc bình minh, mặt trời vừa mới nhô lên, ánh sáng đỏ hồng trải rộng một vùng trời, chiếc vào căn phòng cô rực rỡ.

"Oai!" Ngọc Tình há mồm vươn vai ngáp một tiếng, đan hai tay để lên đỉnh đầu, sau đó hít thở vài lần thật sâu cho tinh thần khỏe khoắn, Ngọc Tình đứng thẳng người lên, hai tay chống vào eo, xoay người đi xoay người lại, bỗng nhiên trong căn phòng nhỏ có tiếng u u vang lên.

Âm thanh đó được phát ra từ người Ngọc Tình, đó là kết quả của việc tu luyện cả một đêm của Ngọc Tình.

Sau khi hoàn thành việc khởi động cơ thể, Ngọc Tình khẽ từ nhà đi ra, bắt đầu việc chạy bộ. Việc chạy bộ này kể từ khi bắt đầu cô chưa từng nghỉ dù là chỉ một ngày, và kết quả của việc rèn luyện này cũng đã không hề phụ công cô. Cứ như bây giờ, Ngọc Tình dù có chạy bộ cả một ngày mặt cô cũng sẽ không đỏ mà hơi thở vẫn đều nhịp, đó chính là kết quả của việc tố chất cơ thể được nâng cao, và cũng là sự khảo nghiệm đối với tâm tính!

Sau khi chạy bộ xong, Ngọc Tình tìm gần đó một quán nét, cô đi vào trong.

Vừa mới bước chân vào, Ngọc Tình liền thấy được sự tối tăm u ám, mùi thuốc là sộc lên mũi, cô khẽ nheo mày, Ngọc Tình không hề biểu hiện ra nét mặt một điều gì đó không hài lòng, cô từ từ bước lên phía trước, rút ra 100 tệ để lên trên quầy thu ngân: "Cho một máy."

Người thu ngân nghe thấy tiếng nói mà không thấy người đây, cô ta đơ người ra sau đó đứng lên, đôi mắt vẫn còn lim dim nhìn xuống dưới, lúc này mới nhìn thấy một cô bé còn cao không bằng quầy thu ngân.

Cô ta khoanh hai tay đặt lên quầy nhìn Ngọc Tình với vẻ không mấy kiên nhẫn.

"Em gái? Muốn lên mạng hả?" để tránh nhầm lẫn, cô ta còn phải mở miệng hỏi lại.

"Đúng vậy, nhanh lên!" tiếng nói vẫn đúng giọng trẻ con nhưng lại lạnh lùng, có chút tự đại.

Người thu ngân đơ người ra, lúc này có vẻ đã được tỉnh ngủ hơn. Cô ta cúi đầu nhìn Ngọc Tình từ trên xuống dưới. Ngọc Tình mặt một bộ đồ thể dục đơn giản, sạch sẽ. Mái tóc được chải gọn gàng và buộc lại phía sau.

Đôi mắt to tròn, cặp lông mày lá liễu, đôi môi hồng nhạt, nhìn trông có vẻ rất đáng yêu, sạch sẽ. Nhưng điều làm nên sự khác biệt đối với cô hoàn toàn không phải là vẻ bề ngoài mà là khí chất!

Cô đứng ở đó, không hề có thái độ hay hành động gì đặc biệt, nhưng muốn coi nhẹ cô lại không hề được. Từ trên người cô phát ra thứ gì đó khiến người khác cảm thấy rất bá đạo, có chút khinh đời, một sự kiêu ngạo vì bản thân mình làm được nên mới thế.

Người thu ngân khẽ chớp chớp mắt, cô ta chắc chắc là vẫn chưa tỉnh hẳn, bằng không sao lại có thể cảm nhận được những điều đó trên người của một bé gái bé như vậy.

"Nhìn xong chưa?" khi mà người thu ngân vẫn đang có vẻ ngơ ngac, Ngọc Tình nhếch mép cười có chút mỉa mai: "Nhìn xong rồi thì mau mau mở máy đi."

"Ồ được!" người thu ngân dưới nụ cười của Ngọc Tình liền vội vàng đáp lại một câu, cúi đầu cho khởi động một máy. Bây giờ nước Z rõ ràng là đang cấm những trẻ chưa đến vị thành niên lên mạng, nhưng lệnh cấm này dường như chẳng là gì đối với những người làm kinh doanh quán nét. Với họ nếu thiếu đi những khách hàng chưa đến tuổi vị thành niên thì hầu như bọn họ chẳng có lời lãi gì!

Vì vậy, tuy Ngọc Tình mới là một cô bé bảy tuổi đi vào quán nhưng cũng không hề có bó bất kì áp lực gì.

Ngọc Tình dễ dàng tìm được máy mà người thu ngân vừa khởi động, kéo ghế ra ngồi xuống, bàn tay nhỏ bé cử động những động tác rất thuần thục, đôi mắt nhìn gián vào màn hình máy tính.

Người thu ngân đứng ở quầy, nhìn bộ dạng của Ngọc Tình từ phía xa, thở dài một tiếng, lắc lắc đầu. Mới 7, 8 tuổi đã ra ngồi quán nét, đúng là thế hệ của nước Z bây giờ cứ đời sau lại hơn đời trước.

Đối với tư tưởng dân có giỏi thì nước với mạnh được của người thu ngân Ngọc Tình không hề hay biết và cô cũng không có hứng thú muốn biết, chiếc máy tính đã được khởi động, cô đưa ta ra gõ goc lên bàn phím, chỉ nghe thấy tiếng cạch cạch vang lên, sau đó màn hình máy tính liền hiện ra một trang web đặc biệt.

Một tiếc tách, trang web được mở ra, một dòng chữ hiện lên: "Xin mời nhập mật khẩu."

Ngọc Tình nhìn thấy năm chữ đó, khẽ nhếch mép cười vẻ khinh bỉ, ngón tay cô khẽ cử động, hàng loạt các chỉ lệnh hiện lên, tạo thành một chuỗi các dãy số, hệ thống liên tục được fresh, đây chính là kĩ thuật Hacker.

Ngọc Tình với tư cách là một nhân vật hàng đầu của đội đặc công, kĩ thuật Hacker này đương nhiên chẳng là gì với cô, có điều đây là lần đầu tiên cô tiến công vào hệ thống bảo mật của nước Z khi mà cô đã từng làm việc lên tới 20 năm. Trước đây cô anh minh, cô quyết đoán, cô vì người khác mà cống hiến, nhưng cô vẫn luôn ghi nhớ những gì bản thân mình nên làm và những gì không nên làm. Cô luôn luôn ghi nhớ trách nhiệm của bản thân, ghi nhớ bản thân cô phải tuân thủ theo các quy định, điều lệnh.

Có điều, tất cả những gì mà cô ghi nhớ tuân theo đó đã bị hủy diệt sạch sẽ vào caia vụ cô thực hiện nhiệm vụ xong mà nhận được món quà lấy đi mạng sống đó của cô, bây giờ tất cả những quy tắc, điều lệnh đó đối với cô chẳng qua chỉ là cái đặt xuống mông mà ngồi! Ồ, không, đến mức đặt xuống mông cũng không đáng!

Tái sinh một lần, điều duy nhất mà Ngọc Tình muốn làm đó là sống vì bản thân mình, làm những việc mà bản thân mình muốn, những thứ mà cô cho là xứng đáng! Vì đạt được mục đích và không từ thủ đoạn, đó là nguyên tắc hành sự hiện tại của cô, bảo vệ tất cả những gì mà cô muốn bảo vệ, có được tất cả những gì mà bản thân cô xứng đáng có được, đó là tất cả mục đích của cô! Trong quá trình này, liệu có ảnh hưởng tới lợi ích của người khác, có gây ra phiền phức gì không, chưa bao giờ nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Hệ thống qua rất nhiều lần fresh, sau đó dưới sự tấn công của Ngọc Tình, cuối cùng cũng đã bị phá vỡ, Ngọc Tình nhanh chóng kích vào nút "Vào", tìm những thông tin mà bản thân cô muốn có được! Mục đích chính của cô đó là công kích vào khu vực quản lí hộ khẩu của Cục An ninh, có được hộ khẩu của tất cả những người ở thành phố X, từ đó tìm ra những cô gái gần đây đón sinh nhật lần thứ mười tám mà lại là vào ngày đầu tiên của tháng theo lịch âm.

Ngón tay cô kích liên tục vào màn hình, hai mắt cô nhìn chằm chằm vào màn hình, không hề có chút buông lỏng nào, hết sức tập trung, dường như lượng thông tin quá lớn đó giống như một làn nước ồ ạt tiến vào não bộ của cô, sau đó được phân tích, loại trừ, cuối cùng tìm ra được tất cả những gì mà Ngọc Tình muốn có.

"Phù!" sau đó khoảng 30 giây, nhân viễn quản lý khi dữ liệu của nước Z cuối cùng cũng phát hiện ra hệ thống bị đột nhập, đúng lúc đó, Ngọc Tình thở phào một tiếng, hai tay cử động, lại một chuỗi các lệnh hiện ra, đột nhiên màn hình máy tính lóe sáng, thoát ra khỏi hệ thống.

Hệ thống an toàn của nước Z quả là quá kém, tới lúc này mới phát hiện ra bị xâm nhập, phải biết là chỉ cần 30 giây thì một người có sự chuẩn bị trước khi xâm nhập sẽ có được tất cả những gì mà họ muốn chứ! cô nhếch mép cười khinh bỉ.

Khi mà Ngọc Tình đang định tắt máy đi, thì màn hình máy tính liền hiện ra dòng chữ trong một cửa sổ đối thoại.

"Kĩ thuật rất khá, bàn tay này chắc cũng đẹp lắm! Tôi là Âu Dương Nguyệt, kết bạn nhé!"

Ngọc Tình nhìn vào ba chữ Âu Dương Nguyệt, đồng tử mắt cô mở rộng ra, khẽ cười, hai tay đặt lên bàn phím, gõ một dòng chữ gửi đi.

"Được, có điều, anh có thể đi theo tôi! Tôi tên Ngọc Tình!"

52. Chương 52: Nhớ Bạn Cũ, Ác Quỷ Hiện Thân

Âu Dương Nguyệt - người này khi ở kiếp trước Ngọc Tình đã từng nghe nói tới. Âu Dương Nguyệt chính là thần đồng về máy tình, khi mới 9 tuổi vì tấn công vào hệ thống sự việc M**, bị ép đuổi về nước, nhưng ở môi trường nào thì tài năng cũng không bao giờ chết yểu, ngược lại tài năng của cô ấy càng có không gian để phát huy. Nghe đồng, khi 20 tuổi, Âu Dương Nguyệt đã có thể công kích vào hệ thống giám sát vệ tinh, thậm chí còn có thể phá hỏng đường truyền vận hành của nó, nặng thì còn có thể làm cho vệ tinh bị rơi xuống.

Đi ra khỏi quán nét, Ngọc Tình khẽ cười, nếu có thể thu nhận người phụ nữ này làm người của mình thì nhất định sẽ là trợ thủ đắc lực cho cô.

Lúc này ngồi trước một màn hình máy tính khác, một bé gái 10 tuổi, nghiến răng nhìn vào màn hình máy tính: "Muốn thu nhận ta làm em ngươi? Hức! Nằm mơ, ta nhất định phải xem xem, người rốt cuộc là người thế nào, có mấy cái miệng mà đòi ăn nói hão huyền!"

Bỏ qua chuyện Âu Dương Nguyệt không nói tới nữa, trong đầu Ngọc Tình đột nhiên xuất hiện hình ảnh của một người phụ nữ, người phụ nữ này rất mê hoặc và quyến rũ, mái tóc dài lượn sóng màu đỏ dài tới ngang vai, vóc dáng ma quỷ hút lấy mắt người khác, điều quan trọng nhất là đôi mắt hếch ngược lên trên của cô ta như hút lấy linh hồn của người khác. Người phụ này chính là người bạn duy nhất của Ngọc Tình ở kiếp trước, cô ta là một sát thủ.

Rất khó tưởng tượng, người chấp pháp và luôn đứng về chính nghĩa lại có thể làm bạn với kẻ giết người, nhưng người phụ nữ đó tính cho tới nay là người Ngọc Tình thấy cảm thấy thích thú, cô ta tên Thất Nguyệt.

Ngọc Tình khẽ hít thở thật sâu, trong ánh mắt cô có chút thất vọng: "Đúng là tôi rất nhớ cậu, nhớ tới mức sắp không nhớ ra nữa rồi, ha ha, Nguyệt, Cậu vẫn tốt chứ?"

Cô không biết Thất Nguyệt bây giờ sống cuộc sống thế nào, không biết có xa hoa đồi trụy như trước đây, có thường cưỡi ngựa xem hoa không. Nhưng cô dám chắc chắn tin rằng, Thất Nguyệt nhất định nhớ tới cô – người bạn này. Bởi vief người phụ nữ đó không giống với những kẻ giết người khác, cô không vô tình, không lạnh nhạt, cô vô cùng nhiệt tình, không phải đồ máu lạnh mà lại vô cùng trọng tình.

Cô cười, ánh mắt cũng cười theo, cô kiên định tự hào rằng: "Nguyệt, kiếp này tôi nhất định phải tìm thấy cậu."

Đương nhiên không kể là Âu Dương Nguyệt hay Thất Nguyệt, đây đều là điều có vội cũng không được, nhiệm vụ quan trọng tiếp theo của Ngọc Tình đó là phải tiêu diệt được kẻ ác quỷ kia để cứu lấy những cô gái vô tội!

Vừa nãy từ trong kho dữ liệu, Ngọc Tình đã có được những thông tin cần thiết. Ngày mai tại khu Hoa Viên phía đông của thành phố X sẽ có một cô gái còn trong trắng đón sinh nhật lần thứ 18. Ngọc Tình chậm rãi bước về nhà, trên môi vẫn là nụ cười lạnh lùng theo thói quen, cô nhất định sẽ không tha cho hắn! Vì vậy hãy đợi đấy, hắn ta sẽ chết rất thảm!

Thời gian chớp mắt trôi qua, chiều tối hôm đó Ngọc Tình nói với bố mẹ rằng có bạn đón sinh nhật nên sẽ đến nhà của An Tiểu Mễ ngủ lại, sau khi ra khỏi nhà,cô chạy thẳng tới khu Hoa Viên phía đông thành phố X.

Vừa mới tới Ngọc Tình liền cảm nhận thấy một luồng khí quen thuộc, cô khẽ cười, đến đúng là sớm thật đấy!

Ngọc Tình với thần sắc thản nhiên đi vào khu vực đó, đi tới phía dưới nhà của cô gái sẽ đón sinh nhật, ngẩng đầu nhìn lên, rồi cô ngồi lên một chiếc ghế đá cạnh đó, đôi mắt to tròn của cô khẽ nhắm lại hờ hờ, chợp mắt một lát.

Nhìn thấy bộ dạng này của Ngọc Tình, đặc công đang mai phục ở bên cạnh hơi đơ người ra, cái cô bé cũng đúng là bị điên à! Thời tiết âm hai mươi mấy độ thế này mà ngồi ở ghế đá dưới nhà người ta để ngủ? Ba người họ quay ra nhìn nhau, ánh mắt như đang nói với nhau: "Yên lặng chờ xem động thái."

Sự giao tiếp bằng mắt đó không qua nổi mắt Ngọc Tình, sức mạnh tinh thần của cô giống như một cái lưới đã được bao quanh lấy khu Hoa Viên phía đông này rồi, nói không quá, nhưng chỉ một con ruồi bay qua cũng không thể thoát được khỏi Ngọc Tình.

Chỉ nhếch mép cười, Ngọc Tình ngồi dựa vào ghế không hề có bất kì động tĩnh gì, nếu không phải thỉnh thoảng hai hàng lông mi của cô còn chớp chớp thì người khác nhìn vào sẽ nghĩ liệu đây có phải một người đã chết!

Thời gian cứ thế qua đi, trời bắt đầu tối dần, màn đêm của thành phố X rất sáng, mỗi một vì sao đều lấp lánh như đang chớp mắt, còn trên người Ngọc Tình cũng đã có một lớp băng trắng bao phủ lên quần áo.

Trong sự lạnh lẽo và yên tĩnh của màn đêm, một luồng khí ác cuối cùng cũng xuất hiện vào lúc 23h, cái gia đình hạnh phúc đó, cái cô gái thuần khiết kia!

Đúng lúc này, đôi mắt Ngọc Tình mở ra, trong đôi mắt đó là một sự tỉnh táo đến bất ngờ, không hề có ý nghĩ muốn ngủ tiếp, đồng tử mắt lạnh lùng, cô vẫn ngồi yên lặng ở đó, khí thế không dễ mà bỏ qua được.

Cũng đúng lúc này, ba người của đội đặc công, đột nhiên hai mắt mở tròn xoe, sắc mặt trang nghiêm.

Một thanh kiếm bay từ nơi nào không biết bay tới, mọi người thần sắc thận trọng, nhìn chằm chằm vào thanh kiếm bay đó.

Thanh kiếm đó không hề rơi xuống đất, mà chạy thẳng tới nhà của cô gái đó, dừng lại ở phía ngoài cửa sổ, không biết kẻ ma quỷ đó đã làm cái gì mà cảnh cửa sổ từ từ mở rang, kẻ đó thu về thanh kiếm sau đó tiến vào trong.

Sau khi kẻ ma quỷ đó biến mất ở cửa sổ, ba người của đội đặc công lúc này mới hiện thân, lấy ra thanh kiếm của riêng mình, bay lên phía cửa sổ. Lúc này Ngọc Tình vẫn ngồi im tại đó không có bất kì động tĩnh gì.

Mãi cho tới khi bao người vào tới trong phòng rồi, Ngọc Tình mới đứng lên, nhanh chân tiến lên phía trước, phát ra sức mạnh tinh thần bao trọn lấy bản thân, nhẹ nhàng bay lên phía trên.

Vừa vào tới trong phòng Ngọc Tình đã dùng sức mạnh tinh thần để giấu đi sự có mặt của bản thân, hướng về phía căn phòng của cô gái.

Tên ma quỷ kia đã tiến hành ma thuật với cô gái, cô gái rơi vào cơn mơ, thần sắc ngọt ngòa, Ngọc Tình nhìn khuôn mặt ngây thơ thuần khiết đó, lại một lần nữa hạ quyết tâm phải lột được da thịt của kẻ ma quỷ kia! Chỉ vì bản thân mà hắn lại nhẫn tâm sát hại một cô gái xinh đẹp đáng yêu thế này, kẻ này đúng là không bằng cả loài cầm thú.

Ngọc Tình giơ tay ra, một luồng sức mạnh tinh thần được phát ra, khóa chặt lấy căn phòng bé nhỏ, không để cho những người khác bị kinh động bởi những gì diễn ra trong căn phòng này.

Tên ma quỷ đó cười he he, khuôn mặt gầy gò của hắn lóe lên một nụ cười của kẻ dâm dê, hắn bước về phía trước một bước, đưa tay ra muốn động vào cơ thể của cô gái.

"Dừng tay!" lúc này ba người của đội đặc công hiện thân, nói vẻ đanh thép như ra lệnh.

"Các người là ai?" kẻ ma quỷ đó đơ người ra, thu tay về, quay đầu lại, nhìn ba người với bộ dạng cảnh giác, hỏi lại với giọng điệu lạnh lùng.

"Ngươi không có tư cách để biết! Đồ thú tính, nộp mạng đi!" một người trong số đó lên tiếng, rồi một bàn tay đưa ra đòn với tốc độ nhanh không tưởng tượng được: "Hoa Thiên chưởng!"

Một đòn mạnh mẽ được tung ra nhưng không hề có được sự thắng lợi nào, chỉ thấy tên ma quỷ kia cười khinh bỉ, hắn nghiêng người né qua đòn đó. Đồng thời cùng lúc đó, linh khí ma quỷ màu đen được hút tập trung vào trong lòng bàn tay, tên ác quỷ cười mỉa mai, đẩy mạnh tay ra ra đòn: "Chết đi!"

Người vừa nãy ra đòn Hoa Thiên chưởng đơ người ra, lập tức mở hay bàn tay đặt đối xứng nhau thành một hình cầu, tập trung sinh lực tạo ra một bức tường ngăn cách trước người mình, song, linh khí màu đen kia căn bản không hề sợ bức tường dày dặn đó mà vẫn cứ tiến lên.

"Phụt" bống nhiên một dòng máu đỏ tươi từ miệng người đó phun ra, cơ thể cũng bị đẩy lùi về phía sau vài bước, lưng đập cả vào tường, ngạc nhiên và có phần sợ hãi nhìn tên ác quỷ.

"Ha ha!" tên ác quỷ cười lạnh lùng: "Dám ngăn cản việc của ta, chết hết đi."

Nói rồi bà tay hắn lại cử động, một quả cầu khí màu đen xuất hiện trong hai bàn tay. Điều khiển quả cầu, khuôn mặt gầy gò của hắn ánh lên nụ cười độc ác, hai tay đẩy ra, quả cầu màu đen đột nhiên trở nên to hơn và bay ra khỏi tay hắn: "Đi chết đi!"

Tiếng nói rùng rợn vang lên trong căn phòng chật hẹp, trong quả cầu màu đen đó đột nhiên có một chiếc đầu lâu màu trắng hiện ra.

53. Chương 53: Tiêu Diệt Ác Quỷ, Nhóm Đặc Công Vô Dụng

Chiếc đầu lâu trắng vừa xuất hiện, ba người của đội đặc công đơ người ra, lập tức phát ra linh khí để ngăn lại, các loại vũ khí trong tay đều được dùng đến.

Chiếc đầu lâu màu trắng thấy vậy, chiếc miệng ghê rợn của nó khẽ cười, dường như chuẩn bị ăn thịt người khác. Rồi tiếng ừng ực ừng ực vang lên, ngay sau đó, chiếc đầu lâu mở miệng lớn ra, một luồng khí lạnh màu đen được thổi ra, nhằm thẳng vào phía ba người của đội đặc công.

Luồng linh khí mang đầy khí âm đó xông tới, ba người lập tức rút kiếm ra để chống cự, nhưng một thanh kiếm màu đen lại tấn công, trong chớp mắt khi tới trước mặt ba người nó liền biến thành những con dao găm nhỏ xíu tấn công hướng vào những chỗ hiểm trên cơ thể cả ba.

Ba người thấy vậy, ngay lập tức huy động sức mạnh tinh thần, hình thành thành một lớp áo giáp bảo vệ quanh cơ thể, mặt khác, điều khiển chiếc kiếm của mình phi về phía hình đầu lâu.

Những con dao găm khi gặp phải sức mạnh cản lại của chiếc áo giáp bằng sức mạnh tinh thần thì chúng dừng lại một giây rồi vẫn hướng về phía ba người đó nhưng với tốc độ chậm hơn, chúng không hề bỏ cuộc, vẫn tấn công mục tiêu phía trước, thấy vậy, ba người sắc mặt trắng bệch ra, không ngờ linh khí u ám đó lại tấn công vào thứ linh khí thuần túy của bọn họ.

Ngọc Tình đứng bên cạnh nhìn, cười lạnh lùng, đưa tay ra phía trước cử động, một luồng sức mạnh tinh thần hiện ra, xông lên phía những con gap găm đó, chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng, những con dao đó rơi hết xuống đất.

"Người nảo ở đó?" tên ác quỷ thấy vậy, sắc mặt trở nên lạnh lùng, lớn tiếng hỏi.

"Ha ha!" Ngọc Tình cười lớn, thu về vòng bảo vệ, một thân hình bé nhỏ hiện ra. Tiếng cười ha ha của cô cùng với đôi mắt khinh bỉ nhìn vào tên ác quỷ đầu trọc gầy gò kia, cô nói: "Lão đầu tử, người khác không nói với ngươi, rằng đừng có tùy tiện xuất hiện để dọa người khác à?"

Nói rồi Ngọc Tình với ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào chiếc đầu lâu đang vẫn hướng về phía ba người kia, cô nheo mày: "Quả nhiên là người thế nào thì nuôi ra đồ như thế! Ông và nó đều xấu như nhau."

Nói xong Ngọc Tình nhảy lên phía trước, một luồng sức mạnh tinh thần xuất hiện trong lòng bàn tay, trong phút chốc hai tay cô đan lại với nhau, một hình bàn tay bằng sức mạnh tinh thần huyền ảo xuất hiện, hai tay cô đẩy ra, bàn tay đó tấn công thẳng về phía đầu tên ác quỷ: "Trảm long ấn!"

Tên ác quỷ thấy vậy, lập tức hai tay cử động, điều động chiếc đầu lâu kia quay về, một cành phan màu đen xuất hiện, dùng lực quất xuống, vô số những linh khí ma quỷ từ cảnh phan đó bay ra, cùng với đó là rất nhiều những chiếc đầu lâu màu trắng.

Trong giây phút đó, gió lạnh từng cơn thổi tới, căn phòng bé nhỏ bỗng chốc giống như là địa ngục, ác quỷ ngang ngược lộng hành. Ngọc Tình nhìn vào cảnh đó, đôi mắt to tròn của cô hơi run lên, cơ thể nhỏ bé nhảy lên phía trước, lập tức khởi động chiếc nhẫn, một thứ ánh sáng màu trắng đục đột nhiên hiện lên giữa màu sắc đen tối u ám. Ngọc Tình tập trung suy nghĩ, lợi dụng năng lượng thuần khiết của chiếc nhẫn, hóa giải toàn bộ sự sợ hãi và oán khí, hình thành nên một tập hợp những chiếc đầu lâu, mặt khác cô điều động sức mạnh tinh thần, chiếc miệng nhỏ xinh của cô hé ra, một chiếc kiếm ngọc được phun ra, đâm thẳng về phía tên ác quỷ.

Năng lượng thuần khiết đó làm cho những chiếc đầu lâu kia cảm thấy một sự sợ hãi sâu thẳm trong linh hồn, bọn chúng run lên, lập tức đổi hướng bay về phía cành phan màu đen kia.

Ngọc Tình nhìn vào tên ác quỷ bị thanh kiếm ngọc tấn công và sự rút lui của những chiếc đầu lâu, cô lên tiếng lạnh lùng: "Muốn rút lui? Không dễ dàng như thế đâu!" nói rồi thứ sức mạnh tinh thần màu trắng sữa kia đột nhiên cháy bùng lên, thành một ngọn lửa cháy rừng rực.

"Tịnh hóa tâm hỏa?" tên ác quỷ nhìn thấy ngọn lửa, hai mắt hắn run lên, ngạc nhiên há hốc mồm kinh dị.

Ngọc Tình nghe thấy hắn nói nhưng cô không nói gì. Đưa tay ra nắm thành nắm đấm, sức mạnh tinh thần đột nhiên bao lấy nắm đấm, một cú đấm được tung ra, hướng thành về phía cơ thể của tên ác quỷ.

Trên thế gian này có một loại lửa có thể quét sạch vạn vật, nó có tên gọi là "Tịnh hóa tâm hỏa. Song ngọn lửa này và ngọn lửa của tinh thần có sức mạnh và hiệu quả như nhau, đó chính là sự tinh khiết, thuần tịnh. Nhưng dường như trên thế giới này, người mà có sức mạnh tinh thần thực sự với một cách tự nhiên như Ngọc Tình thì chắc không còn nữa. Phải biết rằng người thường mà muốn tu luyện được như vậy thì chỉ có là tìm vào con đường chết, vì vậy chẳng có ai làm theo cả. Nói vậy để thấy rằng, tên ác quỷ này thấy hết sức ngạc nhiên thì cũng là điều bình thường.

Tên ác quỷ đó bị đánh ngã xuống đất, còn chưa kịp bò dậy, vô số những thanh kiếm tinh thần xông lên, nhằm vào hắn ta và những chiếc đầu lâu kia nữa.

"Chết hết đi!" nói xong, Ngọc Tình lại tác động tới chiếc nhẫn làm nó phát ra một thứ ánh sáng thần bí sau đó rơi xuống, những chiếc đầu lâu gặp phải ánh sáng, lập tức run lên như cầy sấy, hóa thành một thứ

bột màu trắng.

Vào thời điểm mà những chiếc đầu lâu biến mất, một cái đầu lâu kêu lên tiếng u u, tiếng kêu thảm thiết đó nghe như mong chờ sự cầu cứu. Ngọc Tình nghe thấy, đưa tay ra tiếp một đòn, chiếc đầu lâu đó bay lại gần, Ngọc Tình giơ tay ra nắm lấy nó, thấp giọng hỏi nhẹ nhàng: "Ngươi muốn ta tha cho ngươi sao?"

"U u..." chiếc đầu lâu lại vùng vẫy kêu lên.

Ngọc Tình nhìn và khẽ nở nụ cười, sau đó, bàn tay nhỏ bé của cô dùng lực, một ngọn lửa bốc lên: "Đi chết đi! Khi mà mày hút lấy linh hồn của người khác sao không nghĩ tới việc tha cho người ta?"

Đôi mắt Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào chiếc đầu lâu trong tay cô, từng phần từng phần hóa thành bụi trắng. Ánh mắt dửng dưng theo thói quen, dường như tất cả mọi thứ trong mắt cô đều chẳng là gì. Nhưng chỉ có cô mới biết, lúc này nội tâm của cô đang chấn động.

Ngọc Tình thả tay ra, để cho thứ bột trắng của chiếc đầu lâu kia trượt xuống dưới theo các ngón tay, đôi mắt một mí của cô cuối cùng cũng nhìn vào cơ thể đang quằn quại ở dưới đất kia, cô khẽ cười.

Nụ cười của cô làm cho ba người của đội đặc công đứng bên cạnh cũng phải đơ người ra sau đó là run lên, thật là quá đáng sợ. Cô bé này là thần thánh từ nơi nào tới không biết, lẽ nào là loại quái vật? Bọn họ nhìn Ngọc Tình với thân hình nhỏ bé nhưng lại có nụ cười lạnh lùng đến gai người, họ quay mặt nhìn nhau như để tìm câu trả lời, trong đầu họ đều đang suy nghĩ và muốn nói: "Bà nội ơi bà đừng cười nữa, dọa chết người khác mất!"

Suy nghĩ của ba người họ lúc này đương nhiên là Ngọc Tình không hề biết, cô cũng không có hứng thú muốn biết, lúc này cô đang tập hợp lại sức mạnh tinh thần, và xẻ linh hồn tên ác quỷ kia ra từng khối. mỗi đao hạ xuống, tên ác quỷ lại rên lên chói tai. Nụ cười trên môi Ngọc Tình càng lúc càng sâu hơn.

Chết đi! Chết hết đi! Dù có băm ngươi ra làm trăm ngàn mảnh cũng không đủ để đền tội cho sáu cô gái kia, vì thấy hãy chết đi, hãy biến mất mãi mãi đi! Đây chính là điều báo ứng với ngươi! Chẳng phải ngươi muốn làm người khác hồn bay phách lạc lắm à, hút hết sinh khí của người ta à? bây giờ thì nếm thử mùi vị đó đi, nếm cái cảm giác sống không bằng chết xem thế nào!

Ngọc Tình cười, ý nghĩ vừa rồi của cô được hóa giải hết vào những nhát dao đâm vào linh hồn tên ác quỷ, cơ thể hắn quằn quại cho tới khi cuối cùng không còn chút sức lực nào nữa. Song như thế vẫn chưa được coi là kết thúc. Bởi vì sự trừng phạt vẫn chưa chấm dứt, Ngọc Tình muốn làm cho hắn không còn có khả năng có thể đi hại người khác được nữa! Cô phải làm cho hắn chết một cách triệt để! Cô phải cắt đứt con đường luân hồi của hắn!

Không biết kéo dài bao lâu, mãi cho tới khi khối linh hồn cuối cùng của tên ác quỷ biến thành bột, Ngọc Tình mới thu về sức mạnh tinh thần, rồi một đòn quyết định được tung ra, cơ thể bằng xác thịt nằm chết cứng đờ đó cùng với cành phan với linh khí ma quỷ đó cùng lúc hóa thành cát bụi.

Làm xong tất cả mọi việc, Ngọc Tình mới phủi tay, mắt cô liếc nhìn ba người ở trong góc phòng, đôi môi nhếch mép cười.

Nụ cười đó làm ba người run lên, hai hàm răng đập vào nhau, đôi môi họ cũng nở nụ cười miễn cưỡng- cười mà như sắp khóc: "Bà cô này chắc không giết người diệt khẩu đâu chứ!"

54. Chương 54: Ba Mẹ Gặp Chuyện, Ngọc Tình Nổi Điên

Ngọc Tình nhìn bộ dạng sợ hã i của ba người đó, cô cũng không có hứng thú dọa nạt gì bọn họ, miệng cô khẽ mở, nói với giọng điệu vô cùng coi thường: "Từ khi nào mà người của đội đặc công lại vô dụng thế này chứ! đúng là mất mặt! Không có năng lực thì đừng xuất hiện làm gì cho nhục mặt ra!"

Ngọc Tình nói xong, cơ thể di chuyển, sức mạnh tinh thần bao bọc lấy cơ thể cô, bỗng chốc liền biến mất.

Ba người đó nhìn đứa bé biến mất, đưa mắt nhìn nhau, một nụ cười đau khổ nở trên môi, bị coi thường thế đấy!

Thở dài một tiếng, cả ba người đứng dậy, bắt đầu thu dọn hiện trường. Cô nói không sai, bọn họ đã coi nhẹ đối thủ, đúng là mất mặt!

Ngọc Tình nhanh chóng rời khỏi khu vực đó, phi thẳng về nhàm, chiến đấu cả một đêm, trời cũng sắp sáng rồi.

Về tới nhà, Ngọc Tình ngủ ngon lành ba tiếng đồng hồ sau đó dậy bắt đầu việc chạy bộ.

Hôm nay khi cô đi chạy về, nhìn thấy trước cửa nhà có một chiếc xe ô tô nhỏ màu trắng dừng ở đó, Ngọc Tình khẽ nheo mày, ông ta lại tới làm gì không biết? Trả tiền sao?

Không sai, chiếc xe đó là của chú ba của Ngọc Tình – Ngọc An Lâm.

Ngọc Tình thẳng lưng, từ từ đi vào trong. Rất tốt, lần này không nghe thấy tiếng mắng nhiếc nữa, những kẻ đó đúng là ngoan ngoãn biết điều hơn rồi. đôi môi cô khẽ nhếch cười hài lòng, Ngọc Tình từng bước đi vào cửa, đưa tay ra đẩy cửa.

Vừa mới vào tới nhà, liền nhìn thấy một dáng người cao lớn đứng chắn trước cửa.

Thần sắc Ngọc Tình có chút giật mình, lập tức né người, sau đó lấy chân đã vào chân người đó.

Chỉ nghe thấy tiếng "Ui trời ơi!" vang lên, người đó ngã xuống đất. Lúc này Ngọc Tình mới nhìn rõ người này là ai, khi đó cô nhướn mày nói giọng vang vọng, lạnh lùng: "Còn chưa đến Tết, chú ba chú quỳ ở cửa nhà cháu làm cái gì?"

Ngọc Tình biết rõ cú đá vừa rồi của mình cô đã dùng sức ở mức độ nào, mới đầu đúng là cô phản ứng có điều kiện, quay người sau đó ra đòn nhưng trong giây phút đó cô nhớ ra đó là người nhà mình, vì vậy lập tức rút lực của cú đá đi, cú đánh đó căn bản không làm cho đối phương bị thương quá nặng.

"Mày...." Ngọc An Lâm nói một từ rồi im bặt, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự phẫn nộ, sau đó lại kìm nén giữ bình tĩnh. Ông ta từ từ đứng lên, nói lạnh lùng: "Hôm nay ta đến là có việc!"

"Ồ?" Ngọc Tình hai tay khoanh trước ngực, nhìn Ngọc An Lâm có vẻ ngạc nhiên: "Sao hả? không phải là chú đến để trả tiền à? còn nữa, ba mẹ cháu đâu cả rồi?" vừa nãy khi bước vào phòng cô đã chắc chắn là chỉ có một mình Ngọc An Lâm ở trong phòng, ba mẹ đều không có ở đó.

Vừa nghe thấy hai từ trả tiền, ánh mắt Ngọc An Lâm liền sầm lại khó coi, sau đó há mồm, nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân nói: "Cho tới hôm nay, cái nhà đó của các người cùng với số tiền của các người ta đã đều cho đại ca của bang Chim ưng vay rồi, nếu muốn lấy thì đi mà tìm bọn họ!"

Ông ta vừa nói xong, sắc mặt Ngọc Tình trầm xuống, nói gằn giọng từng từ một: "Ba mẹ cháu đâu?"

Ngọc An Lâm run người lên trước thái độ lạnh lùng tới mức đáng sợ của cô, sau đó ông ta cười vẻ quái dị: "Ta nói rồi, bọn họ không tin, bây giờ đi đòi lại nhà rồi!"

"Đáng chết!' Ngọc Tình gằn giọng mắng, bàn tay nắm thành nắm đấm, nhằm thẳng vào bụng của Ngọc An Lâm, ông ta ôm bụng lùi về phía sau vài bước, đập lưng vào tường, sắc mặt tái xanh.

Ngọc Tình tiến lên phía trước vài bước, sắc mặt lạnh nhưng băng đầy sát khí nhìn Ngọc An Lâm: "Nói, rốt cuộc bọn họ đang ở đâu?"

"Bị...bị người của bang Chim ưng đưa đi rồi." Ngọc An Lâm sợ hãi nói.

"Ai?" Ngọc Tình giơ tay lên định ra đòn, Ngọc An Lâm vội vàng lên tiếng: "Sử lão đại, hắn ta là người của Đảng Phong Vân, bang Chim ưng!"

Ngọc Tình thu tay về, nhìn Ngọc An Lâm rồi nói: "Tốt nhất ông hãy cầu phúc cho bọn họ không mất một sợi tóc nào đi, bằng không, sẽ không phải chỉ là một cú đấm thôi đâu."

Nói xong Ngọc Tình quay người chạy ra khỏi nhà, cầm lấy điện thoại gọi điện cho Lưu Bân.

"A lô, Ngọc Tình, cuối cùng thì em cũng nhớ tới anh rồi?" đầu dây bên kia là giọng của Lưu Bân nói với vẻ trách móc.

“Lưu Bân, mau giúp tôi tìm người! tôi nói với anh! Nếu ba mẹ tôi gặp phải chuyện gì dù chỉ là một chút, tôi sẽ không để yên cho bang Chim ưng đâu!” giọng nói vội vàng của Ngọc Tình dường như sắp xảy ra chuyện lớn tới nơi làm cho Lưu Bân đơ người ra.

“Em nói gì? Em nói chậm thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Bân nghe giọng nói vội vàng sốt sắng của Ngọc Tình, lập tức phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu mà làm không tốt thì cái bà cô đó sẽ nổi điên lên mất!

“Đảng Phong Vân, Sử lão đại!” Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng rồi nói: “Tôi nói cho anh biết Lưu Bân, nếu ba mẹ tôi chỉ cần mất một sợi tóc tôi, tôi sẽ tiêu diệt đảng Phong Vân đấy!”

Ngọc Tình nói xong liền cúp máy, lập tức gọi điện cho Lôi Thạch, vừa mới bắt máy, Lôi Thạch chưa kịp nói gì liền nghe thấy tiếng nói của Ngọc Tình: “Nói với Phong Hòa, nếu không muốn chết thảm thì lập tức cho người đi tìm tên thủ hạ của ông ta cái gì mà Sử lão đại đấy cho tôi!”

Cúp máy xong, Ngọc Tình lập tức dùng sức mạnh tinh thần để cảm nhận xem vị trí ba mẹ cô hiện tại đang ở đâu, thực ra cô có thể tìm ra ba mẹ cô dễ như trở bàn tay, nhưng nếu để ba mẹ cô phải chịu sự sợ hãi và ngạc nhiên, thì những kẻ kia đừng có nghĩ tới việc được yên ổn! Xem ra bang Chim ưng đúng là nên thanh lọc và dọn dẹp một chút rồi!

Sức mạnh tinh thần giống như là mạng nhện bao phủ một không gian rộng lớn lấy Ngọc Tình làm trung tâm, rất nhanh sau đó Ngọc Tình đã cảm nhận được vị trí của ba mẹ mình, cũng đúng vào lúc này, một sự phẫn nộ phát ra từ cơ thể nhỏ bé của cô.

“Ngọc An Lâm, ông hãy đợi đấy!” cô hét lên một tiếng, rồi sức mạnh tinh thần được tỏa ra bao trọn lấy người cô đưa cô bay thẳng tới vị trí đó.

Trong nhà của Ngọc Tình, Ngọc An Lâm nghe thấy tiếng gầm của Ngọc Tình, toàn thân ông ta bỗng chốc run lên cầm cập, lần này chết chắc rồi!

Nháy mắt Ngọc Tình đã xuất hiện phía bên ngoài của một kho chứa đồ cũ cách nhà cô không xa, lúc này những sợi dây điện đang được buộc trên người ba mẹ cô ở phía ngoài của kho đồ cũ, ở cạnh đó, một đám người đang cười ha ha ngồi đó uống bia.

Ngọc Tình nhìn ba mẹ mình khuôn mặt tái mét ngồi ngoài gió lạnh, hai mắt cô đột nhiên đỏ lên, chỉ thấy cơ thể cô khẽ cử động, phát ra sức mnhj tinh thần, chạy như bay về phía trước, vừa mới tới bên cạnh những kẻ đang cười ha ha kia, một cú đấm bay ra, hướng thẳng vào mặt kẻ tai to mặt lớn hùng hổ nhìn có vẻ là tên đầu sỏ.

Chỉ một cú đó, máu tươi hòa lẫn với bia trong miệng hắn phun ra ngoài, hắn ngã rụp xuống đất, sau đó phẫn nộ ngước mắt lên nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình thấy kẻ đó còn dám dùng ánh mắt thách thức nhìn bản thân, cơn điên như lên tới đỉnh điểm, cô bay người lên, lần này là một cú đá và người hắn.

Lúc này những kẻ đã ngà ngà say kia mới bắt đầu tỉnh lại thực sự, bọn chúng tay cầm lấy vỏ chai xông lên tiếp ứng, Ngọc Tình nhìn thấy vậy, trong ánh mắt là sự khinh bỉ, cô cúi đầu, bàn chân nhỏ của cô quét một vòng dưới đất, kẻ đang hướng tới cô gần nhất liền ngã xuống đất.

Hắn vừa ngã xuống những người phía sau đang ở tư thế đà xông lên cũng vì thấy mà ngã dúi dụi theo, đôi mắt cô mở to lạnh lùng nhìn những kẻ này, cô tiến lên phía trước, tay phải giơ lên, một cú đấm trời giáng nhằm vào mặt kẻ gần cô.

Trong giây phút mất cảnh giác đó bọn chúng bị tấn công bất ngờ bởi Ngọc Tình đều ngã lăn xuống đất, miệng kêu rên đau đớn.

Ngọc Tình hít thở một hơi thật sau, khắc chế sự phẫn nộ của bản thân, nhanh chân chạy tới trước mặt ba mẹ, tháo sợi dây điện đang buộc trên người họ ra.

Ba mẹ cô hai mắt nhắm tịt lại, rõ ràng là đã bị đánh tới mức hôn mê, cơn phẫn nộ của cô vừa được kím nén xuống thì bỗng lại bùng phát lên: “Ngọc An Lâm, tôi nhất định sẽ không tha cho ông!”

Sau khi xác định chắc chắn ba mẹ bị hôn mê, Ngọc Tình gọi một cuộc điện thoại, bảo Tiểu Thần đưa ba mẹ cô tới bệnh viện, còn cô sẽ đứng yên ở đó, đợi Lưu Bân, Phong Hòa và những kẻ khác.

Lưu Bân và những người khác vừa tới, nhìn thấy dưới đất hết sức bừa bộn, còn Ngọc Tình thì đang dựa mình vào chiếc cột điện đứng đó, thần sắc lạnh lùng.

55. Chương 55: Bạo Lực, Làm Loạn Ở Bệnh Viện

Đợi tới khi Lưu Bân và những người khác đi tới thì chỉ nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn đó.

Phía trước một chiếc xe ô tô nhìn cũng rất bình thường, là mấy người đang ôm lấy nhau, miệng la ó đau đớn, thậm chí còn có người mặt sưng lên như mặt lợn, tên đó nếu không nhìn cơ thể thì căn bản không nhìn ra đấy là một con người.

Vỏ chai bia thì nằm la liệt dưới đất, những hạt cơm dính đầy trên cơ thể những người đó, nhìn vào đúng là thấy buồn nôn.

Mà người gây ra tất cả những điều vừa nói trên thì đang đứng dựa mình vào cột điện, lặng lẽ nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt với ánh mắt lạnh như băng, người khác nhìn vào cô lúc này không thể đoán được là cô đang nghĩ gì.

"Sử Liên!" may mà Phong Hòa tinh mắt còn nhìn ra kẻ mặt sưng như mặt lợn kia chính là thuộc hạ của mình. Ánh mắt anh ta lượn một lượt nhìn tất cả mớ hỗn độn, rồi đột nhiên quay đầu ra nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình.

Ngọc Tình như thể không nhìn thấy những người này đã đến, hai mắt lạnh lùng của cô nhìn về phía trước xa xăm, trên môi vẫn là nụ cười nhếch theo thói quen.

Phong Hòa nhìn thấy Ngọc Tình chẳng thèm để ý gì tới anh ta, một cảm giác bị coi thường dâng lên trong người, anh ta soải bước tiến thẳng về phía Ngọc Tình.

Sắc mặt Phong Hòa u ám, trong lòng đầy sự phẫn nộ, rõ ràng biết đây là thuộc hạ của mình mà còn ra tay nặng như thế, Ngọc Tình làm thế này chẳng khác nào đánh vào mặt anh ta! Anh ta bước hùng hùng hổ hổ tới, vừa tới trước mặt Ngọc Tình còn chưa kịp nói gì, cô đã dùng hành động thay cho lời nói.

Cơ thể nhỏ bé của Ngọc Tình nhảy lên, một cú đấm hướng thẳng vào khuôn mặt anh tú của Phong Hòa, bỗng chốc khuôn mặt đó đỏ lên. Ngọc Tình chẳng thèm để ý tới việc Phong Hòa bị đánh dụi mặt xuống, cô thu tay về, ngay sau đó lại một cú đấm nữa hướng vào bên má còn lại.

"Cô!" Bị đánh tới mức nổ đom đóm, cuối cùng Phong Hòa cũng tỉnh táo lại, há hốc mồm vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

Mới nói được có một từ như thế, Ngọc Tình liền lùi về phía sau lấy đà, cô lại nhảy người lên, một cú đá chắc chắn chỉ có mạnh hơn cú đấm vừa nãy nhằm thẳng vào bụng của Phong Hòa.

Cú đã vừa rồi Ngọc Tình dùng lực khá lớn, làm cho Phong Hòa lùi về phía sau mấy bước rồi ngã dụi xuống đất, hai mắt thù hận của anh ta nhìn Ngọc Tình.

Mọi người nhìn thấy Phong Hòa bị đánh ngã dưới đất, đột nhiên há hốc mồm ngạc nhiên, nhìn Ngọc Tình như không tin vào mắt mình, bên trong thân hình nhỏ bé kia sao lại có sức lực lớn như vậy!

Đúng lúc đó, Ngọc Tình đột nhiên cười, việc vừa dồn lực để đánh Phong Hòa làm cho mặt cô hơi đỏ lên, cô đi lại gần Phong Hòa, cúi đầu nhìn anh ta đang nằm dưới đất: "Vừa nãy nhìn thấy những con lợn đó, cảm thấy như tôi đánh vào mặt anh à?"

Ngọc Tình vừa dứt lời, Phong Hòa dùng ánh mắt căm thù và tức giận nhìn chằm chằm Ngọc Tình, cô cười hắt ra một tiếng lạnh lùng: "Đánh vào mặt anh? Tôi đánh rồi đấy? mặt anh thì đáng bao nhiêu tiền? Tính thế nào đây!"

Ngọc Tình nói mà chẳng thèm quan tâm tới Phong Hòa đang hừng hừng sát khí, cô khẽ cúi người xuống: "Có hơn được với một sợi tóc của ba mẹ tôi không?" nói rồi cô còn không quên giáng thêm cho anh ta một cái tát.

Tiếng bốp vang lên lanh lảnh, làm tất cả mọi người trước là giật mình sau đó đơ người ra, nó át đi mọi thứ âm thành phát ra ngay lúc đó! Bà cô này đúng là nhìn thì non nớt ngây thờ mà ra tay thì thật khủng khiếp! Tiếp theo đó ánh mắt của mọi người nhìn vào cơ thể Phong Hòa, đúng là thật đáng thương!

Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới suy nghĩ của mọi người, cô chỉ cười lạnh lùng, đứng thẳng người lên, nhìn Phong Hòa từ đầu tới chân: "Đây là sự trừng phạt hết sức nhẹ nhàng đối với anh! Nhớ kĩ lấy nếu còn đụng tới tôi thì kết cục của anh còn thảm hơn cả cái tên đầu lợn kia đấy!"

Nói rồi cổ tay cô khẽ xoay, một con dao găm bay ra, nhằm thẳng về phía Sử lão đại, con dao đó cô không cần ngắm, nó bay trúng vào cổ của hắn ta, một dòng máu đỏ tươi chảy ra nhiều không kém gì khi chọc tiết lợn.

Cảnh đó, làm cho những kẻ vốn đang rên rỉ đau đớn kia im bặt, chỉ sợ người tiếp theo có kết cục như vậy sẽ là bản thân mình! Cảnh này cũng làm cho Lưu Bân và những người khác đứng ở phía không xa cũng phải sững người ra, co gái bé nhỏ này ra tay thật là dã man.

Ngọc Tình khẽ cười, nụ cười đó trước mặt Phong Hòa nhìn thế nào cũng thật là ngứa mắt, anh ta căm phẫn nghiến chặt răng nhìn Ngọc Tình.

Dù hắn có dùng ánh mắt căm phẫn hơn nữa để nhìn thì Ngọc Tình cũng chẳng thèm quan tâm, Ngọc Tình thu nụ cười về, lạnh lùng liếc nhìn Lưu Bân, sau đó ánh mắt lại hướng về phía đám người đang nằm run như cầy sấy bên cạnh Sử lão đại, tiếng nói lạnh lùng: "Tôi không hi vọng ngày mai vẫn còn nhìn thấy bọ họ còn sống!"

Ngọc Tình nói xong liền quay người bước đi, không nói thêm bất kì lời nào, đôi mắt lạnh như đao cũng ném một cái lườm cho Lôi Thạch, ông ta vội co rúm người lại, chỉ sợ bà cô này chạy tới cho ông ta một trận.

Ngọc Tình chú ý thấy sự thay đổi của Thạch Lôi và ghi nhớ lấy, cô nhếch mép cười mỉa mai rồi đi thẳng.

Ba mẹ cô vẫn còn ở trong bệnh viện, những người này không đáng để cô lãng phí thêm thời gian nữa.

Vừa mới đi tới bệnh viện, liền nhìn thấy vợ chồng Ngọc An Lân ở ngoài cửa phòng bệnh của ba mẹ Ngọc Tình, Tiêu Thần cũng đứng ở cửa, anh ta đứng đó với một khuôn mặt lạnh tanh giống như một vệ sĩ.

"Ối trời ơi, đúng là không có thiên lí rồi!" Lưu Phân vốn dĩ đang ngồi dưới đất lườm Tiểu Thần, nhưng khi nhìn thấy Ngọc Tình đi tới, ánh mắt liền liếc ngang liếc dọc, lập tức kêu lên oan ức: "Xem xem, cháu gái đã đánh chú ruột mình thành ra thế nào! Sao trên đời này lại có một đứa cháu mà nó dám hỗn lão, nó ác độc thế không biết!"

Ngọc Tình đứng ở nơi không xa dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lưu Phân đang giở trò diễn kịch, bà ta nhìn thấy Ngọc Tình mà giả vờ như không nhìn thấy, khóc gào lên: "Mới có tí tuổi đầu mà đã ác độc như thế, thế này lúc lớn lên rồi còn không biết thành ra thế nào nữa! Đúng là đứa không có giáo dục!"

Ngọc Tình nhìn thấy vậy chỉ cảm thấy nực cười, cô từ từ tiến lại gần, không thèm quan tâm tới những người xung quanh đang đi tới gần Lưu Phân: "Thím ba, thím xem thím trước đấy còn khỏe mà bây giờ lại bệnh rồi? ấy, chú ba cháu một người cao lớn như thế, làm sao cháu có thể đánh nổi chú ấy được?"

Nói rồi sắc mặt cô liền thay đổi, có vẻ rất buồn rầu: "Ngược lại chú ba lại hại ba mẹ cháu thành ra thế này, bây giờ còn phải nằm viện! Chú thím còn muốn thế nào nữa?" nói rồi nước mắt cô chảy ra ròng ròng, từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi cả vào mặt Lưu Phân.

Lưu Phân nhìn Ngọc Tình vẻ hết sức ngạc nhiên, dường như không biết đối phương đang nói gì, rồi Ngọc Tình lại nói tiếp: "Thím à! cháu cầu xin thím đấy! thím hãy đi mà khám bệnh đi! Cái bệnh thần kinh này là phải điều trị, chứ ngày nào thím cũng làm loạn lên thế này, đúng là, mọi người đã chịu đủ lắm rồi!"

Nói rồi Ngọc Tình cúi đầu xuống, nói nhỏ vào tai của Lưu Phân: "Nếu như cháu mà không có giáo dục thì Ngọc Lộ nhà các người cũng là cái loại chẳng ra gì!"

Lưu Phân vừa nghe thấy vậy, lập tức đứng phắt lên, giơ tay ra định đánh Ngọc Tình, còn Ngọc Tình thì dường như bị dọa thành ngốc vậy, đứng im một chỗ không nói gì.

"Aaa!" những người đứng quanh đấy thấy vậy lập tức kêu lên ngạc nhiên, đúng lúc đó, Tiêu Thần nắm lấy cổ tay Lưu Phân: "Tôi đã gọi điện cho viện thần kinh rồi, bà đừng có làm loạn lên nữa!"

Tiêu Thần nói lời không thừa lấy một chứ, mọi người xung quanh cũng há hốc mồm ngạc nhiên: "Hóa ra là bị điên, chẳng trách! Xem xem một cô bé gầy gò thế kia làm sao có thể đánh nổi một người đàn ông cao to vạm vỡ chứ! đúng thật là!"

"Không, tôi...." Lưu Phân mở miệng nhưng không biết nên nói gì mới phải, bà ta đưa tay xuống véo vào người Ngọc An Lâm đang nằm dưới đất, ông ta lúc này sắc mặt đã thay đổi khá nhiều, nhìn thấy vợ véo mình, ông ta há miệng hét lên: "Con bé đáng chết này! Hôm nay tao phải đánh chết mày!"

Nói rồi ông ta vùng dậy định đánh Ngọc Tình, vốn dĩ hai vợ chồng bọn họ muốn tới để ép người, nhưng bây giờ xem ra ép tội không thành, Ngọc An Lâm lập tức hùng hổ với thái độ sống chết một phen.

Song, ông ta lại không hề biết rằng bộ dạng bây giờ của ông ta chẳng khác nào một kẻ thần kinh như lời Ngọc Tình nói.

Ngọc Tình thấy vậy, cơ thể cô lùi về phía sau vài bước, rồi quay người đi vào phòng bệnh.

56. Chương 56: Bệnh Viện Thần Kinh, Trò Chơi Bắt Đầu

Ngọc Tình vừa mới bước chân vào phòng bệnh, bên ngoài tiếng kêu gào của Ngọc An Lâm và Lưu Phân vang lên càng lúc càng hỗn láo, những lời lẽ mắng mỏ khó nghe truyền vào trong. Ngọc Tình khẽ nheo mày, ra hiệu bằng mắt cho Tiêu Thần đi giải quyết, Tiêu Thần gật đầu hiểu ý.

"Tình Tình, ngoài cửa ầm ầm ra cái gì đấy?" vợ chồng Ngọc An Quân trong phòng bệnh đã tỉnh, nhìn thấy Ngọc Tình đi vào, Lý Nguyệt khẽ hỏi.

"Không có gì mẹ ạ!" Ngọc Tình lắc lắc đầu rồi cười, bước lên phía trước vài bước, đắp lại chăn cho mẹ, giọng nói nhẹ nhàng: "Có hai kẻ bị bệnh thần kinh ở ngoài cửa cứ kêu thét linh tinh, lát nữa là hết thôi ạ!"

Lý Nguyệt gật đầu, khuôn mặt bà ấy hơi trắng bệch ra, bà không nói gì mà chỉ khẽ thở dài. Cái thở dài này cũng làm cho Ngọc An Quân phải nheo mày, sắc mặt vô cùng khó coi, bị người thân của mình hại thành ra như thế, đúng là làm ông ấy thấy hết hi vọng quá.

"Ba mẹ." Ngọc Tình thấy hai người thần sắc như vậy liền biết họ đang nghĩ gì, ánh mắt cô sắc lên lạnh lùng nhưng chỉ là thoáng qua, sau đó cô cười nhẹ nhàng, đưa tay ra cầm lấy tay ba mẹ rồi đặt lên tay mình: "Ba mẹ yên tâm đi, sự việc như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa!"

"Haiz." Hai người lại lần nữa thở dài, thậm chí Lý Nguyệt còn chảy cả nước mắt ra nữa, những ngày tháng như thế này đúng là sống không thể yên tâm được.

"Tiểu Nguyệt, anh xin lỗi, đều là tại anh!" Ngọc An Quân nhìn thấy bộ dạng này của Lý Nguyệt, trong ánh mắt là sự từ trách bản thân mình: "Anh vô dụng, anh đần độn, xin lỗi, đều là lỗi của anh."

Nói rồi, Ngọc An Quân nắm tay thành nắm đấm rồi ra sức đánh vào ngực vào đầu mình.

"Ba!" Ngọc Tình kêu lên, trong giọng nói có phần tức giận, nói thực lòng, cái bộ dạng này của Ngọc An Quân đúng là không hề có thể gánh vác được gì, người đàn ông này nếu không phải là cha đẻ của cô, không phải người cha yêu cô như yêu mạng sống của mình thì Ngọc Tình vẫn muốn mắng cho ông ấy một trận.

Ngọc Tình hít thở một hơi thật sâu, giọng nói từ trước tới nay chưa bao giờ cao lên đến thế: "Ba, ba thử nghĩ kỹ xem, người thân của ba, ba của ba đã đối xử với ba như thế nào! Ba coi bọn họ là người thân nhưng trong lòng bọn họ có ba không?"

"Tiểu Tình....." Ngọc An Quân vẫn nhìn Ngọc Tình, sắc mặt đầy sự thông khổ.

"Ba, ba là một người đàn ông! Người nhà của ba chỉ có con và mẹ! Nếu đến con và mẹ ba cũng không bảo vệ nổi thì ba chính là một người nhu nhược, một người hèn nhát!" đây là những lời nặng nề nhất từ trước

tới nay Ngọc Tình nói với ba mình, sau kho nói xong, Ngọc Tình lại thở sâu một hơi rồi giọng điệu bớt gay gắt đi: "Ba, ba là người thân thân thiết nhất với con, con không hi vọng ba và mẹ bị thương dù chỉ là một sợt tóc! Vì vậy, vì con, vì mẹ, ba nhất định phải kiên cường lên."

Ngọc An Quân cúi đầu không nói gì, Ngọc Tình thấy vậy cũng không nói thêm nữa, cô biết Ngọc An Quân nghe như vậy chắc cũng đã hiểu ra rồi, khẽ vuốt vuốt mái tóc của Lý Nguyệt, để bà ấy lại ngủ thiếp đi.

"Ba, con về nhà trước đây, ba mẹ muốn ăn gì, lát nữa con sẽ mang đến cho ba mẹ, hôm nay ba mẹ cứ ở trong viện đi." Ngọc Tình nói xong thì cũng không nói gì nữa, chỉ thấy ba cô nhìn cô không nói gì, cô liền đứng lên rồi đi ra ngoài.

Ngọc An Quân trong phòng nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của con gái mình, ông nở nụ cười đau khổ, con gái ông mới có 7 tuổi mà đã phải dùng đôi vai yếu ớt đó để gánh vác tất cả, so với cô thì bản thân ông ấy đúng là không phải một người đàn ông.

Tiếng cửa đóng rầm một cái, Ngọc Tình đứng bên ngoài cửa phòng bệnh, cảm giác được ánh mắt của ba nhìn theo mình, cô khẽ cười, cô tin ba cô sau khi trải qua sự việc này nhất định có thể đứng lên, trở thành một người đàn ông đội trời đạp đất thực sự.

Bên ngoài phòng bệnh, vợ chồng Ngọc An Lâm không còn ở đó nữa rồi, đôi mắt to tròn của Ngọc Tình liếc nhìn một lượt rồi hỏi: "Đều giải quyết hết rồi à?"

"Đúng vậy! ban nãy người của bệnh thần kinh tới đưa họ đi rồi!" Tiêu Thần gật đầu, giọng nói vẫn trầm như từ trước tới nay.

Ngọc Tình gật đầu bước về phía trước: "Đi xem xem!"

Hai người một người đằng trước một người phía sau, một lớn một bé, ra khỏi bệnh viện, bắt xe đi tới bệnh viện thần kinh. Lúc này trong viện thần kinh, vợ chồng Ngọc An Lâm đang lớn tiếng gào thét làm loanh: "Tôi không phải bị bệnh thần kinh, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa, các người đã bị con nha đầu đó lừa rồi!"

Bác sĩ và y tá ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng mặc kệ bọn họ, nực cười, làm gì có kẻ thần kinh nào nhận mình bị bệnh thần kinh đâu! Y tá đang đứng chuẩn bị kim tiêm, định tiêm cho hai người mỗi người một mũi an thần.

Đúng lúc này, Ngọc Tình đi tới, nhìn thấy toàn bộ cảnh này, khẽ nói: "Các chị ơi, em có thể nói chuyện với chú và thím em được không ạ?"

"Mày tới làm cái gì à? không cần đạo đức giả! Chúng tao không cần mày quan tâm!" vợ chồng Ngọc An Lâm nhìn thấy Ngọc Tình, lập tức lại kêu gào lên vùng vẫy muốn xông lại gần cô, nhưng đội ngũ bác sĩ, y tá phía sau lập tức giữ chặt hai người lại.

Ngọc Tình thấy vậy liền lùi về phía sau một bước, trong ánh mắt là sự ngạc nhiên và sợ hãi, đúng kiểu bị thái độ và hành động của hai người đó dọa cho một trận vậy.

Bác sĩ, y tá nhìn Ngọc Tình, cô chớp chớp mắt liên tục, nhìn đúng là một đứa trẻ ngây thơ nhất thế giới mất. Bác sĩ thấy vậy, nói nhỏ nhẹ: "Được, em gái, nhưng em phải cẩn thận một chút, đừng để bọn họ làm bị thương tới em!"

"Không sao chị ạ, thực ra chú thím em không hề bị bệnh đâu, thật đấy!" nói rồi nước mắt cô chảy xuống, cái bộ dạng đó nhìn thế nào cũng thấy đó là sự thương xót và thanh minh cho vợ chồng Ngọc An Lâm.

"Em gái!" bác sĩ nói: "Em không cần nói giúp cho bọn họ, hai người này vừa nhìn đã biết không phải người tốt gì! Thôi được rồi, em cứ nói chuyện với bọn họ trước đi!" bác sĩ nói rồi còn xoa xoa đầu Ngọc Tình, quay người đi ra ngoài, nói đùa gì vậy chứ, hai người này từ lúc tới đây chưa từng giữ yên lặng lấy một giây, nhìn thế nào cũng chẳng giống người bình thường.

Đợ khi tất cả mọi người đã ra ngoài hết, Ngọc Tình mới khẽ cười, trở về với nét mặt và thái độ lạnh lùng vốn có của cô, cô bước lên phía trước, đi tới trước mặt hai người, giọng nói vui mừng: "Chú ba thím ba, cháu vừa mới xem rồi, ở đây môi trường cũng khá lắm, cháu tin hai người sống ở đây sẽ rất vui vẻ đấy!"

"Mày!" Ngọc An Lâm vừa nghe liền phẫn nộ, đưa tay ra định đánh Ngọc Tình nhưng cô nhanh chóng nghiêng người né được.

Đôi mắt lạnh như băng của Ngọc Tình liếc nhìn bộ mặt to phèn phẹt của Lưu Phâ, bà ta giật mình không nói được gì, cô lại liếc mắt nhìn Ngọc An Lâm, nói: ""Chú ba, chú tuổi lợn, đúng là nhớ tới ăn mà không nhớ tới bị đánh."

Ngọc Tình khẽ cười, đôi mắt cô liếc khắp căn phòng một lượt, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở chiếc kim tiêm, cô nhếch mép cười: "Hai người yên tâm, hai người không phải là có bệnh thật, vì vậy chắc cũng chỉ ở đây nhiều nhất tầm một tháng thôi."

Sống ở viện thần kinh một tháng, như vậy là đủ để người bình thường cũng biến thành kẻ thần kinh rồi, mà kể cả không biến thành kẻ thần kinh thì bọn họ như thế cũng là nhận đủ rồi. ánh mắt cô lại rời đi, dường như rất hài lòng, cô gật đầu: "ĐÚng là rất khá, an tâm ở đây nhé, cháu sẽ cho người sắp xếp phòng cho hai người, tuyệt đối sẽ bất ngờ tới mức không tưởng tượng nổi!" nói xong dường như Ngọc Tình nhớ ra điều gì đó, cô cười vui vẻ: "À đúng rồi! việc làm ăn của hai người cháu sẽ để ý giúp! Yên tâm đi nhé!"

Ngọc Tình nói xong liền quay người rời đi! Không thèm quan tâm tới sự choáng váng của hai người ở phía sau. Nói thế thôi, nói nhiều chẳng lợi lộc gì, hôm nay bọn họ đã vào ở trong bệnh viện thần kinh, nhưng đây mới là sự bắt đầu của việc trừng phạt thôi.

"Trò chơi sẽ càng lúc càng thú vị. Vì thế chú ba, các người hãy cứ từ từ mà trị liệu, bằng không sẽ không hay ho đâu!" Ngọc Tình đi ra tới cửa, nụ cười rạng rỡ nở trên môi, giọng nói thờ ơ đúng với bản chất con người cô.

57. Chương 57: Bốn Đường Chủ, Lại Gặp Sự Cố

Đi ra khỏi bệnh viện thần kinh, Ngọc Tình bắt xe đi tới tổng bộ của bang Chim ưng.

Tòa nhà cao và lớn vẫn nằm yên lặng trên con phố phồn hoa, đây là lần thứ hai Ngọc Tình tới nơi này. Lần thứ nhất là tới để tham gia hội nghị Kiều bang, lúc đó cô vẫn là một cô bé vô danh, đây là lần thứ hai cô tới đây, bây giờ cô đã là đường chủ của Lôi Hổ Đường, mà lần này cô đến là để nói chuyện cho ra nhẽ.

Đi vào chiếc thang máy chuyên dụng, lên tới hẳn tầng trên cùng của tòa nhà. Trên tầng này có phòng làm việc của các đường chủ, lúc này, Phong Hòa đang ở trong phòng làm việc, anh ta đang ngồi trên ghế, trên khuôn mặt sưng vù như một con lợn vẫn có thể nhìn thấy sự tức giận.

"Tôi nói rồi Phong Hòa, cậu và con bé đó đấu với nhau làm gì! Cái con nha đầu đó chúng ta không dây vào được đâu, trốn nó đi thì được!" Vũ Sênh nhìn Phong Hòa như vậy, không thể không nói, cũng may cái tên đáng chết Sử lão đại kia không phải là thuộc hạ của anh ta. Nghĩ tới đây thôi Vũ Sênh thấy có chút may mắn, nhìn khuôn mặt to như mặt lợn của Phong Hòa, anh ta vui thầm trong bụng, cái mặt to tướng thế này nhìn đúng là thích mắt.

Phong Hòa nhìn bộ dạng với niềm vui khó giấu của Vũ Sênh, đột nhiên tức giận, đá chân: "Cút ra ngoài! Đừng có mà vui mừng trên nỗi đau của người khác như thế!"

"Phong Hòa ơi là Phong Hòa." Vũ Sênh né đi cú đá của anh ta, nhìn hai mắt sưng húp của Phong Hòa che hết cả mắt đi, liền bật cười: "Cậu nói xem cậu về nhà với bộ dạng này vợ cậu còn nhận ra cậu không?" trước đây Vũ Sênh thường xuyên bị Phong Hòa cười nhạo, bây giờ là lúc để Vũ Sênh chế nhạo ngược lại đây.

"Cút!" đột nhiên Phong Hòa gầm lên, Điện Cách ngồi bên cạnh nheo mày: "Hai người đừng có đùa nữa, lúc nào rồi mà còn thế này?"

Điện Cách vừa dứt lời, căn phòng đột nhiên im lặng. Phong Hòa và Vũ Sênh không nói gì, một lát sau Vũ Sênh liếc ánh mắt về phía Lôi Thạch – người ngồi từ đầu tới cuối không nói gì, lấy chân đá một cái: "Này, hôm nay biến thành người câm rồi à?"

"He he." Lôi Thạch xoắn hai tay lại với nhau không nói gì.

Phong Hòa nhìn bộ dạng này của Lôi Thạch, đột nhiên nói khinh bỉ: "Cậu ta bị con nha đầu đó dọa cho vỡ gan vỡ mật rồi, chắc kinh sợ lắm!"

"Cậu không sợ!" Lôi Thạch nghe thấy vậy đột nhiên cười: "Cậu không sợ mà bị đánh thành ra thế này! Đúng là mất mặt!"

"Này, Lôi Thạch! cậu nói xem con nha đầu đó lợi hại vậy à?" người đa mưu túc trí như Vũ Sênh mở miệng: "Nếu thực sự lợi hại như vậy thì cái con nha đầu đó đúng là biến thái!"

"Đúng, đúng vậy đấy!" Vũ Sênh vừa dứt lời, liền nghe thấy một giọng nói non nớt từ cửa truyền vào.

"Có thể đánh Phong Hòa thành ra thế này, cái con nha đầu đó không chỉ biến thái mà còn là kẻ biến thái có khuynh hướng bạo lực!" Vũ Sênh tiếp tục nói, nói xong phát hiện bốn bề đều yên tĩnh lạ thường, anh ta ngẩng đầu lên nhìn cái chiến hữu: "Này, tôi nói các cậu đấy, haiz, sao thế hả?"

Giây phút Vũ Sênh quay đầu nhìn thấy Ngọc Tình, liền vội vàng đánh trống lảng chuyển chủ đề, nhưng dường như không hiệu quả, Ngọc Tình cười như không cười hai tay khoanh trước ngực đứng ngoài cửa, đôi mắt to tròn khẽ chớp chớp: "Tôi – cái kẻ biến thái có khuynh hướng bạo lực này tới xem các người có phải đang sống tốt quá không!"

Ba người không nói gì, Ngọc Tình đi vào, đôi mắt lướt một vòng nhìn căn phòng làm việc xa hoa, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở khuôn mặt như mặt lợn của Phong Hòa, miệng nhếch mép cười: "Ấy! tôi nói với Phong đại đường chủ này, bây giờ tôi mới phát hiện ra hóa ra tôi là một nhà nghệ thuật đấy, anh xem tạo hình hiện tại của anh này....đúng là hoàn mỹ!"

"Cô...!" Phong Hòa vừa nghe lập tức đứng lên, đôi mắt hạt vừng nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình. Nếu ánh mắt đó có thể giết người thì Ngọc Tình không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

"Phong đại đường chủ, anh đừng có lườm tôi như thế, mắt anh nhỏ như thế, có cố lườm cũng không to hơn được đâu, nhất là trong mấy ngày này lại càng không thể!" Ngọc Tình bĩu môi, dường như hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Phong Hòa vậy, cô tiến lên phía trước vài bước, đi tới cạnh Phong Hòa, đưa chân ra đá vào chân Phong Hòa: "Nhường chỗ tí nào!"

Phong Hòa chỉ cảm thấy bắp chân tê đi, cơ thể anh ta đột nhiên lùi sang phía bên phải một chút.

"Ngoan lắm!" Ngọc Tình cười tươi gật đầu, ánh mắt nhìn vào chiếc ghế mà Phong Hòa vừa ngồi, sau đó đặt mông xuống, ngẩng đầu nhìn bốn người trong phòng.

"Nói đúng ra, mấy người ở đây tổ chức họp thì cũng nên gọi tôi một tiếng, phải biết là đường chủ của Lôi Hổ Đường bây giờ là tôi chứ!" Ngọc Tình liếc mắt nhìn khắp một lượt Phong Hòa, Vũ Sênh, Lôi Thạch, Điện Cách, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Điện Cách.

Khuôn mặt Điện Cách không hề có chút biểu cảm nào, căn bản nhìn không ra hỉ lộ ái ố. Ngọc Tình cười khểnh, rồi ánh mắt lại hướng về phía Vũ Sênh: "Tôi vừa nghe thấy anh nói, tôi là đồ biến thái?"

"Hì hì, làm gì có!" Vũ Sênh cười cười nhưng trong lòng đang nghĩ: Cô không phải là đồ biến thái chắc, những đứa trẻ bảy tuổi khác làm gì có đứa nào như cô.

"Làm gì có?" Ngọc Tình hỏi lại, rồi cũng không chất vấn thêm, ánh mắt liếc sang phía Lôi Thạch, thuộc hạ của cô có khác, nở nụ cười nồng hậu nhìn cô.

"Anh có biết bây giờ tôi là cấp trên trực tiếp của anh không?" Ngọc Tình khẽ cười: "Anh có biết, thân là thuộc hạ thì nghĩa vụ là gì không?"

"Tôi...." Lôi Thạch mở miệng đang định nói gì đó, nhưng Ngọc Tình lắc lắc đầu, nói tiếp: "Nhiệm vụ của anh chính là phục vụ tôi, tôi nói anh đi về hướng đông thì anh không được đi về hướng tây, tôi nói đánh gà thì anh không được đánh chó! Nhưng bây giờ các người ở đây mở cuộc họp nhỏ mà cũng không thèm thông báo cho tôi, trong mắt anh còn có tôi không hả?"

Ngọc Tình nói những lời như vậy không phải là muốn thể hiện bản thân mình, không cho rằng Lôi Thạch sẽ sợ cô, hôm nay cô tới mục đích chính là để làm cho bọn họ thấy ngột ngạt ấm ức! Bọn họ làm cô không vui, cứ nghĩ ăn đánh một trận là có thể trốn được sao?

"Ngọc Tình, cô đừng có mà quá đáng quá!" Lôi Thạch nghe thấy vậy, sự nồng hậu vừa nãy bỗng biến mất, tính cách nóng như lửa lập tức lại được thể hiện!

"Quá đáng?" Ngọc Tình cười, giọng nói lạnh lùng: "Tôi nói cho các anh biết, đừng tưởng cái vị trí ngày hôm nay của các người là có thể ngồi đó ung dung thư giãn được! Hãy trông chừng cẩn thận cái bọn thuộc hạ của các người, nếu còn vênh váo đi hại người nữa, tôi tuyệt đối có bản lĩnh làm cho bạn họ phanh thây thành trăm ngàn mảnh đấy! Tốt nhất là các người đừng có nghi ngờ lời nói của tôi!"

"Tôi nói nhé tiểu cô nương, mọi người cũng đều là vì miếng cơm manh áo cả, cô đừng có mà dọa mấy người chúng tôi!" Điện Cách vừa cười vừa nói.

"Dọa?" Ngọc Tình khinh khỉnh: "Anh tưởng tôi rảnh quá không có việc gì làm, chạy tới đây để đùa với mấy người à?"

"Nhà cô xảy ra chuyện, thì có liên quan gì tới chúng tôi!" Phong Hòa vừa nghe thấy đột nhiên bốc hỏa: "Nếu như không phải cô hống hách làm càn thì chú ba cô có như chó bị dồn tới chân tường thế không?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, sắc mặt cô đột nhiên trở nên lạnh lùng, nói lời như thể sắp đóng băng vào vậy, cô nhìn chằm chằm Phong Hòa lạnh lùng: "Anh điều tra tôi?"

"Tôi....." Phong Hòa bị nhìn bởi ánh mắt lạnh lùng, hơi thở như bị ngăn lại. Ngọc Tình đứng lên, đi lại gần Phong Hòa, nhìn không chớp mắt: "Tôi nói cho anh biết, đừng có thách thức sự chịu đựng của tôi, bằng không tôi thực sự dám tiễn anh đi gặp tổ tông nhà anh đấy!"

Nói xong, con dao găm lại xuất hiện trong tay cô, khẽ đặt vào giữa hai chân của Phong Hòa, dùng chút lực ấn vào một bên chân.

Phong Hòa chỉ cảm thấy chạy dọc sống lưng là một cơn ớn lạnh, anh ta lập tức không nói gì nữa, đứng ở đó gần như bất động, chỉ sợ Ngọc Tình không vui sẽ ra tay.

Đôi môi Ngọc Tình khẽ nhếch cười với nụ cười khinh bỉ, thu con dao về, quay người đi ra phía ngoài cửa: "Hãy nhớ lấy lời tôi nói, bằng không sẽ không đơn giản là một trận đánh sưng mặt mũi thế đâu, tôi sẽ giải quyết dứt điểm đấy!"

Ngọc Tình tới đây ngày hôm nay chủ yếu là đánh tiếng với những người còn lại, để bọn họ hãy trông nom cẩn thận người của mình, cô không muốn sự việc như thế này lại một lần nữa xảy ra! Không kể là đối với người thân của cô hay bất kì người nào khác.

Ra khỏi tòa nhà, Ngọc Tình đi mua cơm cho ba mẹ, sau đó tới bệnh viện, vừa mới tới cửa phòng bệnh cô đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu la, sắc mặt cô đột nhiên trở nên lạnh lùng u ám.

58. Chương 58: Ấu Dâm, Con Dao Găm Lại Xuất Hiện

"Bác, các bác quá đáng quá thể, sao lại có thể đưa ba mẹ cháu tới bệnh viện thần kinh chứ!" Trong phòng truyền ra tiếng nói trách móc.

Ngọc Tình đứng ngoài cửa không có động tĩnh gì.

"Lộ Lộ!" tiếng nói của Ngọc An Quân truyền ra: "Ba mẹ cháu bị đưa tới viện tâm thần thì liên quan gì tới chúng ta? Kể cả có liên quan đi chăng nữa thì đó cũng là do bố mẹ cháu tự làm tự chịu."

Ngọc Tình nghe thấy vậy, miệng khẽ nở nụ cười.

"Không liên quan?" Cô gái thở hắt ra ngoài một tiếng, giọng nói đột nhiên sắc lạnh: "Nếu không phải do Ngọc Tình nhà các người thì ba mẹ tôi phải đi tới viện thần kinh không? Tôi thấy Ngọc Tình nhà các người đúng là đồ không có giáo dục, hỗn láo cả với bề trên."

Ngọc Tình nghe thấy vậy, cô nhướn mày lên.

“Bốp!” trong phòng truyền ra tiếng cái tát bốp, tiếp sau đó Ngọc An Quân tức giận, lời nói hơi run lên: “Ngọc Lộ, ta nói cho cháu biết! Cháu không có tư cách để nói con gái ta! Nó có thế nào đi chăng nữa cũng hơn cả bố mẹ cháu!”

Trên mặt Ngọc Tình lúc này là nụ cười khá mãn nguyện, trong lòng thấy ấm áp.

“Ông đánh tôi?” Ngọc Lộ nói càng lanh lảnh hơn, dường như cũng sắp khóc: “Không ngờ ông lại đánh tôi!”

“Ngọc Lộ, ở đây không hoan nghênh cháu đâu, hãy đi đi!” Tiếng nói của Lý Nguyệt tức giận nhưng vẫn rất lịch sự vang lên.

“Chỉ sợ hôm nay các người quyết không nổi!” Trong phòng lại vang lên tiếng của một người đàn ông, người đàn ông nói với giọng tự đắc của một kẻ cứ cho mình là trên hết.

Ngọc Tình nhếch mép cười, khẽ thở dài ra một tiếng, tiến lên phía trước, xem ra phải dạy bảo bọn này một trận mới yên, mấy ngày nay thế mà vẫn chưa kết thúc được!

“Ồ, chúng tôi không quyết nổi? Vậy thì tôi muốn hỏi xem chú là cái thá gì? Ở đây có chỗ cho chú nói à?”

Tiếng nói chậm rãi của Ngọc Tình vang lên từ ngoài cửa, đúng lúc đó, cô đẩy cửa đi vào.

Đi vào tới phòng, Ngọc Tình còn chẳng thèm liếc mắt nhìn hai vị khách không mởi mà tới, cô cầm hộp cơm đi vào: “Ba mẹ, con mua cơm cho ba mẹ đây, tranh thủ lúc nóng ăn đi ạ!”

Cầm hộp cơm lên, xới cho ba mẹ mỗi người một bát canh, cho thìa vào bát rồi đưa cho cả hai, Ngọc Tình khẽ cười ấm áp, nhìn còn có thể ngây ngô.

“Ngọc Tình!” Ngọc Lộ nhìn thấy Ngọc Tình đi vào, cô ta tức điên lên trút cơn nóng giận trong lòng ra, tiến lên phía trước, tiếng gọi như ra lệnh.

“Chị! có việc gì đấy?” Ngọc Tình thản nhiên như bây giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của Ngọc Lộ, cô quay đầu lại, trong đôi mắt là sự ngỡ ngàng.

“Mày là cái con nha đầu đáng chết! Ai bảo mày đưa ba mẹ tao tới viện thần kinh hả?” Ngọc Lộ tiến lên phía trước, đôi mắt xinh đẹp như sắp phun ra lửa, bàn tay thon thả của cô ta định nắm lấy cổ áo Ngọc Tình.

Ngọc Tình khẽ cười, nghiêng người tránh đi: “Em nói này, Ngọc Lộ, cái bộ dạng này của chị nói thật là cũng nên vào viện thần kinh đấy!”

Ngọc Lộ lúc này đang mặc trên người một chiếc áo khoác da màu đen loại ngắn, bên dưới là một chiếc váy, đi trên đôi chân là đôi giày cao gót, đem những nét thanh xuân trên cơ thể thể hiện hết ra ngoài. Đôi má cô ta hơi đỏ, mái tóc thì lộn xộn, đôi lông mi dài được dán trên mắt như sắp bong ra, maccara hàng kém chất lượng khô cứng lại, nhìn cả người cô ta không hề giống một thiếu nữ 14, 15 tuổi chút nào.

“Mày!” Ngọc Lộ tức giận, hai mắt trợn tròn lên, lồng ngực phập phòng, xem bộ dạng thì cơn tức giận cũng không phải nhẹ.

“Tiểu cô nương còn bé tí mà đã độc ác như vậy rồi, người đang làm còn trời đang nhìn đấy, Lộ Nhi nói đúng. Tiểu cô nương, em thế này đúng là không có chút giáo dục nào!” người đàn ông ban nãy không chịu đứng yên mà lên tiếng.

“Chú này là?” Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn lên, một người đàn ông tầm 25 tuổi, nhìn có vẻ rất nhã nhặn lịch sự, mặc trên người một bộ đồ thể thao màu trắng, hình như còn là hàng hiệu.

“Chú à! Vấn đề vừa nãy tôi hỏi chú còn chưa trả lời đâu đấy. Xin hỏi chú là cá thá gì? Ở đây có chỗ cho chú nói đấy à?” Ngọc Tình nói giọng nhẹ nhàng, nếu không nghe ý tứ trong câu nói của cô, chỉ nghe tiếng nói thì giọng nói này đúng là vô cùng vui tai.

“Ha ha, tiểu nha đầu, còn bé tí thế này mà mồm mép lanh lợi thế không biết, lớn lên nhất định chắc cũng đầu trộm đuôi cướp đây!” Mắt người đàn ông nhìn sâu hoắm, giọng nói thì trầm trầm nhưng đanh thép.

"Xem ra chú đúng là tự cho bản thân mình là cái thá gì thật!" Ngọc Tình nhướn mày lên: "Tôi có phải đầu trộm đuôi cướp hay không chỉ sợ không liên quan gì tới chú thôi, còn về phần chú, tôi thấy có ba chữ mà cả con người chú đã thể hiện một cách hoàn mỹ đấy!"

Ngọc Tình nói rồi khẽ cười, mở miệng ra nói ba từ với giọng khinh bỉ hơn bao giờ hết: "Kẻ ấu dâm"

"Mày!" người đàn ông nghe thấy ba từ đó, sắc mặt sầm lại u ám, Ngọc Lộ cũng đỏ mặt lên.

Ngọc An Quân và Lý Nguyệt mỗi người tay bưng một bát canh nhưng chưa uống ngụm nào, nhìn ba người, chỉ sợ con gái mình không cẩn thận bị một trong hai kẻ đó làm hại.

Bọn họ đều biết Ngọc Lộ còn nhỏ thế nhưng đã được người ta bao, nhưng bố mẹ người ta không quản thì bọn họ càng không có quyền hỏi, vì vậy đối với đứa trẻ này bọn họ không muốn liên quan nhiều, cũng chưa bao giờ nhắc tới chuyện này. Nhưng không ngờ hôm nay lại bị Ngọc Tình nói ra, bọn họ thực sự sợ Ngọc Lộ xấu hổ quá tức giận làm gì con gái bọn họ.

"Ngọc Tình mày nói cái gì!" Ngọc Lộ sau khi đỏ mặt, lớn tiếng mắng: "Mày cái con rẻ tiền đáng ghét, xem tao đánh chết mày."

Ngọc Lộ nghiến răng định xông lên đánh Ngọc Tình, Ngọc Tình nhìn bộ dạng của cô ta, khẽ cười: "Chị họ, cái bộ dạng này của chị cực kì giống với cái gì chị biết không?"

Ngọc Tình nói xong không đợi Ngọc Lộ phản ứng lại, cô nói tiếp: "Cực kì giống với con chó bị người ta nói cho tức quá mà đi cắn người ấy!"

"Mày...." Ngọc Lộ bị Ngọc Tình chọc tức, nước mắt không muốn nhưng lại chảy ra.

"Ôi thôi đừng có khóc ở đây, muốn khóc thì ra ngoài mà khóc, đừng có làm bẩn mắt bố mẹ tôi!" Ngọc Tình nói lạnh lùng: "Chú ấu dâm kia nữa, đưa chị ta đi giùm cái! Đừng có ở cùng cái đồ đầu trộm đuôi cướp như tôi, bằng không, bộ phận đồ chơi nào trên người của chú mà có bị thiếu đi thì tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu!"

"Tiểu cô nương, tao khuyên mày ăn nói cho nó cẩn thận, bằng không mày và người nhà mày có gặp phải tai nạn gì bất ngờ là tao cũng không chịu trách nhiệm đâu!"

Người đàn ông với sắc mặt hằm hằm, nói lời dọa nạt.

"Ồ?" Đồng tử mắt Ngọc Tình mở rộng, miệng khẽ cười: "Nếu chú đã nhắc nhở tôi thế, chú nói xem tôi có nên giữ chú ở lại đây mãi mãi không nhỉ?" Ngọc Tình nói xong, cô khẽ xoay cổ tay, một con dao sáng loáng đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

Cô khẽ đưa cánh tay phải lên, một con dao lưỡi sáng bóng lóe lên, mắt hai người hơi nheo lại, trong ánh mắt là sự kinh hãi.

Người đàn ông nhìn con dao trong tay Ngọc Tình, cảm thấy con dao này dường như rất quen nhưng không nhớ ra là đã nhìn thấy ở đâu.

"Sao hả Yến nhị thiếu gia, cảm thấy con dao này rất quen đúng không?" Ngọc Tình nhìn thấy người đàn ông nhìn chằm chằm vào con dao, dường như đang suy nghĩ gì đó, cô bật cười: "Tôi cũng không ngại để giải thích với chú đâu!"

Ngọc Tình vừa nói vừa từ từ tiến lên phía trước, đứng trước Yến Nhiên, con dao trong tay cô khẽ động đậy, lả lướt chạy trên áo của Yến Nhiên, cô khẽ mở miệng, giọng nói như thì thầm nhưng đủ để cho Yến Nhiên nghe thấy: "Đa số những kẻ đứng đầu của Kiều bang đều chết dưới lưỡi dao này đấy!"

Lời Ngọc Tình vừa dứt, Yến Nhiên lập tức nhớ ra, lúc trước khi mà Kiều bang bị diệt vong, Vân bang bọn họ cũng nhận được một con dao như thế này, nhưng không ngờ con dao lấy mạng bao nhiêu người như vậy lại là của một con nha đầu mới bảy tuổi.

"Yến nhị thiếu gia, chú nói xem tôi có nên giữ chú lại không?" Ngọc Tình lùi về phía sau vài bước, khẽ cười: "Hay là ở lại ăn cơm cùng cho vui nhé?"

"Ồ, không! Ngọc tiểu thư, tôi còn có việc nên đi trước đây!" nói xong Yến Nhiên kéo tay Ngọc Lộ đi ra ngoài mặc cho cô ta vẫn còn đang vùng vẫy muốn ở lại.

Ngọc Tình nhìn thấy hai người rời đi, ánh mắt khẽ cười rồi nghĩ: "Yến nhị thiếu gia, ngươi nói đúng, món nợ của chúng ta sẽ không dễ dàng xong như thế này! Vì vậy chúng ta cứ từ từ mà chơi!"

59. Chương 59: Không Gian Ngọc Túy, Cuộc Họp Căng Thẳng

Sau khi Yến Nhiên rời đi, bố mẹ Ngọc Tình đương nhiên đã hỏi về chuyện con dao đó. Vừa nãy không hỏi là vì sợ gây rắc rối cho con gái, bây giờ hỏi là trách nhiệm của bố mẹ Ngọc Tình!

Ngọc Tình giải thích rằng đó là đồ chơi dùng để chơi khi chọc thủng bóng bay, được một cô cho. Hai vợ chồng nghe thế cũng liền tin, trong lòng bọn họ, Ngọc Tình tuyệt đối là một đứa trẻ ngoan! Tuy là thời gian gần đây có thay đổi quá nhiều nhưng trong mắt bọn họ, đó chỉ là việc con gái đã lớn rồi mà thôi!

Chào tạm biệt ba mẹ xong, Ngọc Tình về nhà rồi chui vào trong không gian, hôm nay cô muốn lợi dụng không gian Ngọc Túy để nâng cấp không gian của chiếc nhẫn lên một cấp nữa.

Vừa vào tới không gian, Ngân Nguyên đang nằm dài thườn thượt ra ngủ, bộ lông màu bạc sáng chói cả mắt.

Ngọc Tình khẽ cười, lấy chân khẽ đá vào người Ngân Nguyên: "Mèo lười!"

"Meo! Đừng có làm ồn!" cơ thể Ngân Nguyên lăn một vòng, sau đó tiếp tục ngủ.

"Này, mèo lười." Ngọc Tình tiếp tục đá.

"Meo meo!" một chân của nó đưa lên vuốt vuốt tai rồi tiếp tục ngủ.

"Này, mèo lười!" Ngọc Tình nhướn mày, đá mạnh vào thân Ngân Nguyên, chỉ thấy một đường parabol màu bạc lóe lên.

Ngay sau đó, phía sông truyền tới một tiếng kêu phẫn nộ: "Meo! Ngọc Tình!"

Ngọc Tình đứng trước căn phòng, hai mắt đầy sự hứng thú, ngủ à! ta để ngươi ngủ, đồ mèo lười!

Một lúc sau, từ dưới sông có thứ gì đó màu trắng bạc đột nhiên xuất hiện, rồi kêu gào ầm ĩ nhằm thẳng về phía Ngọc Tình, nhìn nó với tư thế có vẻ muốn liều mạng.

Ngọc Tình nhìn thấy vậy liền khẽ cười, đưa một tay ra hướng lòng bàn tay về phía trước đẩy chúng ra.

Lại còn thần thú! Đúng là mất mặt! Nghĩ rồi, Ngọc Tình phủi hai tay vào nhau khinh bỉ, không hề bủn xỉn ném cho Ngân Nguyên ánh mắt như muốn ăn thịt nó cùng với một cái tát.

"Meo, u u!" Thật là đáng ghét, chẳng đáng yêu chút nào!Ngân Nguyên đứng lên, rung người cho những giọt nước bám lên mình rơi xuống, sắc mặt ai oán nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình chẳng thèm để ý tới sự ai oán của Ngân Nguyên, cô khẽ nhướn mày, cầm lấy chiếc hộp Ngọc Túy: "Này, hôm nay ta muốn luyện hóa không gian Ngọc Túy, ngươi làm hộ pháp cho ta!"

"Meo meo!" ở đây làm gì có ma quỷ gì mà hộ với chả pháp!

"Ai bảo ngươi canh ở đây!" Vừa nói xong cô liếc nhìn Ngân Nguyên rồi đã cho nó một cái: "Cút ra ngoài cho ta! Hôm nay nhà ta mà vào một người thì ta sẽ ăn thịt mèo đấy!"

"Meo!" bị một cú đá của Ngọc Tình đá ra khỏi không gian, Ngân Nguyên đột nhiên cảm thấy thật thất vọng, cái tên nha đầu này đúng là một tên thổ phỉ! Thế là thế nào? Chẳng khác nào chim bồ câu nằm trong ổ chim ác!

Oán trách vẫn chỉ là oán trách, sau khi oán trách xong, Ngân Nguyên khẽ nằm ườn ra chiếc giường nhỏ của Ngọc Tình, hai chiếc tai khẽ dựng lên.

Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới Ngân Nguyên, đi vào căn phòng nhỏ trong không gian, ngồi bắt chéo chân trên giường. Sức mạnh tinh thần được huy động và đẩy ra, chiếc hộp ngọc nhỏ từ từ mở nắp, một giọt không gian Ngọc Túy bay ra dưới sự tác động của sức mạnh tinh thần.

Đồng thời cùng lúc đó, sức mạnh tinh thần bao bọc lấy giọt không gian đó bỗng nhiên hóa thành một chiếc đỉnh, đem nó nhốt vào bên trong.

Thu vào được Ngọc Túy, Ngọc Tình tập hợp sức mạnh tinh thần lại thành một ngọn lửa tinh thần, từ từ luyện hóa không gian Ngọc Túy.

Lại nói, thực ra Ngọc Tình không hiểu gì cả, song lần ở Côn Minh, sau khi cô có được một bộ tu luyện thì nó liền giống như bộ bách khoa toàn thư của cô. Trong đó bao gồm phương pháp luyện đơn, luyện khí, công pháp tu luyện cùng với các kĩ năng, còn có cả giới thiệu về loại châu báu kì lạ mà quý giá nhất trên thế giới.

Điều này đối với một Ngọc Tình không biết gì quả giống như là báu vật, vì vậy thời gian gần đây khi không có việc gì cô thường tiến hành nghiên cứu nó trong tiềm thức. Đến nỗi phương pháp luyện chế không gian Ngọc Túy này cũng có được từ trong đó.

Không gian Ngọc Túy là báu vật hiếm có khó tìm trên thế giới, mấy vạn giọt tinh túy của đá mới có mấy phần sinh thành thành một giọt không gian Ngọc Túy, mà nơi nào có không gian Ngọc Túy thì nơi đó nhất định có cỏ Ngọc Túy.

Không gian Ngọc Túy có lượng linh khí ngưng đọng dồi dào, luyện hóa không gian Ngọc Túy, phải lấy sức mạnh tinh thần bao bọc lấy nó, lấy ngọn lửa của sức mạnh tinh thần từ từ luyện chế, cho tới khi một giọt không gian Ngọc Túy được luyện hóa thành mưa Ngọc Túy.

Lúc này giọt không gian Ngọc Túy đang ở trong chiếc đỉnh tinh thần từ từ di chuyển, ánh sáng màu hồng bạc ở bên trong đó nhìn rất tươi sáng.

Đôi mắt Ngọc Tình khẽ khép lại, tập trung tinh thần từ từ luyện hóa.

Thời gian cứ từng giây từng phút qua đi, thời gian một giờ đồng hồ cũng sắp qua. Ngọc Tình từ từ mở hai mắt ra nhưng chỉ thấy giọt không gian Ngọc Túy vẫn cứ di chuyển chầm chậm, dường như không hề có dấu hiệu của sự tan chảy.

Miệng khẽ nhếch lên cười, Ngọc Tình không hề nóng vội, nóng vội cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Cô ở đây thì tiến hành việc luyện hóa bừng bừng khí thế, còn ở một nơi khác thì đang tiến hành họp hội nghị cực kì căng thẳng.

"Yến Nhiên, cậu nói là thật sao? Người mà chỉ một hơi đã diệt gọn tất cả những kẻ đứng đầu Kiều bang lại là một bé gái!" trong phòng họp của Vân bang, một người đàn ông vạm vỡ cao lớn nói kéo dài ra, nghe giọng có vẻ không tin lắm.

Nghe nói thì đúng là huyên thuyên, ông ta biết rằng, nha đầu nhà ông ta bây giờ bảy tuổi vẫn đang học đếm rồi cộng trừ hai chữ số! Giết người? đây đúng là một kẻ biến thái! Lại nói, đứa trẻ này chẳng lẽ lại tu luyện ngay từ khi còn trong bụng mẹ.

"Là thật!" Yến Nhiên lúc này nói lời run cả lên: "Vốn dĩ tôi cũng không biết đâu, nhưng, nhưng khi tôi dọa nó phải chú ý sự an toàn của người thân trong nhà, sau đó nó liền rút ra một con dao, mấy người xem áo tôi này!"

Nói rồi Yến Nhiên đứng lên, trên chiếc áo thể thao màu trắng đó có một đường bị xẻ ra như được gây ra bởi vũ khí.

"Lúc đó cô ta chỉ khẽ khàng lướt con dao trên áo, nhưng tới khi tôi đi ra ngoài nhìn thì áo đã thành ra thế này rồi!" Yên Nhiên sắc mặt trắng bệch, dường như chỉ nghĩ đến đã thấy sợ, mặt anh ta còn trắng hơn cả màu chiếc áo.

Anh ta vừa dứt lời, lập tức có người nói tiếp: "Nhị thiếu gia, cậu đừng có lo quá, chỉ là một đứa trẻ con thôi mà, không tạo được ra sóng gió gì đâu!"

"Cũng không thể nói như vậy được! Phải biết rằng những lãnh đạo cấp cao của Kiều bang đều chết dưới tay cô ta!" một người khác đưa ra lời phản bác, giọng điệu trầm xuống, ông ta cho rằng không nên coi nhẹ kẻ địch vẫn hơn! Dù gì thì không có lửa làm sao có khói, chưa chắc đã không có nguyên nhân gì.

"Đó là do những kẻ kia vô dụng! Chỉ là một con nhóc mà dọa các người thành ra thế này!" một người nghe thấy cười ha ha, nói với giọng vô cùng khinh bỉ!

"Phải biết rằng, không biết cô ta có phải một con nhóc hay không! Việc cô ta giết nhiều người như thế là sự thực! Hơn nữa điều quan trọng nhất đó là, những người bị giết kia đều không phải là kẻ yếu!"

Lời của người này vừa dứt, Yến Nhiên liền tiếp lời: "Đúng vậy đúng vậy! các người chưa nhìn thấy cô ta thực sự không giống với các bé gái khác! Cô ta....."

Lời cậu ta còn chưa nói dứt liền nghe thấy có người cười ha ha: "Nhị thiếu gia, những việc đó tốt nhất nên về nhà, lên giường thảo luận với các cô bé của cậu đi! Chúng tôi không muốn biết đâu!" mọi người đều biết, bang chủ của Vân bang là Yến Vân tuyệt đối là một nhân vật trí dũng kiệt xuất, còn em trai ruột của anh ta Yến Nhiên lại là một người vô tích sự, danh cũng xứng với thực – chỉ là một tên ấu dâm.

"Ôi trời, không phải vậy!" bị người khác mỉa mai trắng trợn, sắc mặt Yến Nhiên có chút sầm xuống, nhưng vẫn muốn nói tiếp: "Cái con bé đó tuyệt đối không phải là người bình thường, ánh mắt cô ta lạnh như băng, nếu mà nhìn mọi người mọi người sẽ đều cảm thấy xương cốt cũng lạnh toát! Chính cô ta cũng là kẻ tống chú thím ruột của mình tới bệnh viện tâm thần đấy."

"Hả?" lúc này người ngồi im không hề lên tiếng là Yến Vân mới mở miệng, chỉ một từ đã thể hiện rõ sự hứng thú và ngạc nhiên của anh ta đối với việc này, xem ra phải gặp mặt nhân vật này mới được!

"Tôi thấy nhị thiếu gia nói không sai! Dựa theo tin tình báo đáng tin cậy, bây giờ đường chủ của Lôi Hổ Đường của bang Chim ưng là một đứa bé gái chỉ mới 7, 8 tuổi!" lời này vừa nói ra đột nhiên làm náo động cả phòng họp.

"Không phải thế chứ! Lưu Lỗ Hàn từ khi nào lại ngu như thế!"

"Tin tình báo không có vấn đề gì chứ! bảy tuổi thì biết làm gì? Chơi với tè dầm chứ mấy!"

.....

Tiếng tranh luận vẫn vang lên, còn ở trong không gian, Ngọc Tình đang tập hợp sức mạnh tinh thần để luyện hóa giọt không gian Ngọc Túy, lúc này giọt không gian Ngọc Túy đã được tan ra, lơ lửng trong chiếc đỉnh, vô cùng đáng yêu với màu hồng nhè nhẹ.

Ngọc Tình nhìn, trên mặt xuất hiện một nụ cười, cô lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra thì đã hai tiếng nữa qua đi, lúc này trong chiếc đỉnh màu trắng sữa đó là những giọt nước màu hồng sáng óng ánh. Ngọc Tình nhìn, sắc mặt hết sức vui mừng.

Cuối cùng cũng thành công.

60. Chương 60: Trời Đổ Mưa Hồng, Không Gian Lại Được Nâng Cấp

Ngọc Tình nhìn những giọt nước mưa màu hồng trong chiếc đỉnh, khẽ cười, bàn tay cô động đậy, chiếc đỉnh tinh thần đó đột nhiên bay lên không trung, đồng thời cùng lúc đó, ngọn lửa tinh thần màu trắng sữa cũng từ từ bốc cháy lên quanh chiếc đỉnh, mép Ngọc Tình khẽ nhếch lên, hai bàn tay đang lại với nhau.

Vào giây phút dấu tay bí ẩn kết thành, chiếc đỉnh đang bao bọc lấy những giọt mưa liền bỗng chốc hóa thành ngọn lửa tinh thần bốc cháy hừng hực, trong giây phút ngọn lửa cuộn lên, liền không ngừng tràn ra hơi nước màu hồng, thứ hơi nước màu hồng đó bay tới đâu là nơi đó tràn trề sinh khí.

Ngọc Tình cảm nhận thứ linh khí mạnh mẽ đó, đột nhiên tinh thần hoảng hốt, ngọn lửa kia cũng càng được cháy rực lên, vào giây phút đó, những giọt mưa màu hồng kia có một nửa liền biến thành sương mù bao phủ khắp không gian.

Đúng lúc này, Ngọc Tình thu về ngọn lửa, mặc kệ những giọt mưa li ti kia rơi xuống, rơi xuống khắp nơi trong không gian, rơi xuống người Ngọc Tình.

"Meo!" lúc này một tiếng meo kêu lên, lại một luồng khí màu trắng bạc tuồn vào không gian.

Ngân Nguyên nhìn khắp nơi đều có mưa hồng, ánh mắt nó lóe lên sự vui mừng. Cũng may còn kịp, phải biết rằng, nó bây giờ đang ở trong giai đoạn hồi phục, có được linh khí dày đặc như thế này để rửa tội, nếu không kịp thì thật là thiệt thòi.

Nghĩ vậy Ngân Nguyên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Ngọc Tình.

Hành động nhỏ của nó đương nhiên là Ngọc Tình để ý thấy, cô khẽ cười – nụ cười quá quen thuộc.

"Meo!" dọa ai chứ. nói như vậy thôi, Ngân Nguyên lập tức quay đầu lại, không thèm so đo với Ngọc Tình nữa.

Đồ nha đầu đáng chết, đúng là đáng ghét! Nụ cười đó ghét tới mức không thể ghét hơn! Cười xong liền đánh người còn đáng ghét hơn nữa.

Ngọc Tình cũng không thèm quan tâm tới sự oán trách của Ngân Nguyên, con mèo lười này cùng lắm thì là giận hờn vớ vẩn chứ chẳng có bản lĩnh gì thực sự! So đo với nó có mà chỉ có hạ thấp phẩm cách của cô mà thôi.

"Meo!" một người một mèo không ai nói thêm lời nào, lặng lẽ đứng ở đó cảm nhận linh khí được thấm từ đầu tới chân.

Nước mưa màu hồng từ từ rơi xuống, chưa được bao lâu, cả không gian đã được bao phủ trong lớp sương màu hồng, Ngọc Tình đứng đó nhắm mắt lại, không nói gì, trong lòng là sự mong đợi.

Cô dần dần đã cảm nhận thấy sự thay đổi của không gian, sự thay đổi này dường như là một sự thay đổi vượt bậc, nhảy vọt về chất, dường như chỉ cần qua được gia đoạn này, không gian chiếc nhẫn mới có thể thực sự trở thành một vũ khí thần kì.

Cô kiễn nhẫn chờ đợi, công pháp tu luyện dần dần vận hành và chuyển động, cố gắng để hấp thụ thứ linh khí này.

Linh khí thẩm thấu vào người, Ngọc Tình cảm thấy từ ngoài vào trong có một sự tươi mới lạ kì, dường như thứ linh khí này không hề giống với sự chuyển hóa sức mạnh tinh thần bình thường, mà nó chui vào trong cơ thể cô xong thì từ ngoài vào trong dường như đều được rửa sạch hết.

Tình trạng như thế này không biết đã diễn ra được bao lâu, Ngọc Tình cảm nhận thấy bản thân cô dường như đang trải qua một sự thay đổi về chất, một sự thay đổi đúng nghĩa.

Cô vẫn nhắm mắt, không hề chú ý thấy bên cạnh mình, cơ thể Ngân Nguyên như đang phát ra một ánh hào quang chói lóa, ánh hào quang màu trắng bạc đó dường như còn sáng chói hơn cả ánh mặt trời.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, Ngọc Tình lặng lẽ đứng đó, công pháp vẫn được vận hành và chuyển động như thường. Công pháp này có tên Cửu Thiên Tiên Quyết, nếu tu luyện thành công có thể được xếp vào lớp tiên cửu thiên vị, đây cũng chính là nguồn gốc của tên công pháp.

Cửu Thiên Tiên Quyết không giống với các công pháp khác ở chỗ cơ thể và con tim đều tu luyện, từ cơ thể đến sức mạnh tinh thần đều đạt tới độ đỉnh cao, có được sự thay đổi thực sự từ cơ thể tới tinh thần.

Lúc này lớp sương màu hồng trong không gian đã dần dần mỏng dần đi, cũng lúc này Ngọc Tình mở mắt ra.

"Meo!" đồng thời, Ngân Nguyên sảng khoái kêu lên một tiếng, thậm chí còn vươn cơ thể lười nhác, Ngọc Tình cúi đầu xuống nhìn.

Bây giờ lớp lông màu trắng bạc của Ngân Nguyên dường như đã sáng hơn một chút, đôi mắt màu xanh ngọc sáng lấp lánh dường như cũng trở nên tinh anh và long lanh hơn.

Ngân Nguyên thấy Ngọc Tình nhìn bản thân mình, đôi mắt màu xanh ngọc lóe lên chút khiêu khích, đôi mắt đó chớp chớp, từ trong đó dường như một sức hút kì lạ được phát ra.

Ngọc Tình nhìn vào và bị thu hút thực sự, đôi mắt to tròn của cô hơi mờ đi: "Không đúng!" con tim cô như thắt lại, một luồng sức mạnh tinh thần đột nhiên tỏa ra.

"Meo!" Ngân Nguyên đột nhiên kêu ré lên, sức mạnh tinh thần phát ra từ Ngọc Tình va phải cơ thể nó, chỉ có một giây, bộ lông của nó dựng ngược lên, còn đôi mắt của Ngọc Tình thì đã hồi phục và trở nên sáng rõ.

Ngân Nguyên liếc mắt nhìn như muốn oán giận. Nhưng lại nhìn thấy Ngọc Tình đang nhìn chằm chằm vào bản thân mình, ý thức được việc làm sai của bản thân mình, Ngân Nguyên lập tức kêu lên một tiếng meo, rụt cổ lại, không có hành động gì.

"Hức!" Ngọc Tình lạnh lùng thở hắt ra một tiếng, nhìn bộ dạng của con mèo, trong lòng không thể không tức, cô nghiến răng nhìn Ngân Nguyên, trong lòng đang nghĩ hay là hầm thịt nó luôn cho xong.

"Meo!" cảm nhận được sự tức giận của Ngọc Tình, Ngân nguyên ngẩng mặt mèo lên, cười làm lành, nhưng nó quên mất bản thân mình bây giờ chỉ là một con mèo.

Chỉ nhìn Ngọc Tình mặt tối sầm, đưa chân ra, chỉ nghe một tiếng động nhỏ, một con mèo đáng thương lại bị đá bay đi.

Tiếng kêu meo meo ai oán lại vang lên.

Ngọc Tình chẳng để ý tới con mèo cứ làm cho người ta muốn đánh đó nữa, ngẩng đầu lên nhìn tất cả bốn bề xung quanh, chỉ nhìn lớp sương màu hồng dần dần tan đi, cái không gian vừa được bao phủ bởi lớp sương mờ cũng từ từ xuất hiện trước mắt Ngọc Tình.

Một chiếc hồ lớn nhìn không thấy bờ bên kia đâu, những đỉnh núi nối tiếp nhau không ngừng, mùi thơm của thuốc bay lên từ những cánh đồng thuốc, bầu trời trong xanh nhìn ra vô tận.

Ngọc Tình nhìn, lần nâng cấp này xem ra không thể so sánh được với lần nâng cấp trước, cô không biết nên dùng cái gì để miêu tả sự ngạc nhiên và vui mừng của bản thân.

Đây đúng là quá đẹp, quá huyền ảo.

Ngọc Tình đi về phía trước, trong đôi mắt to tròn của cô là đầy sự tò mò. Cô tò mò phần cuối cùng ở bờ bên kia của cái hồ là gì, bên dãy núi xa xa kia nữa, mùi thuốc thơm nồng này rốt cuộc là thứ thuốc thì tỏa ra.

Cô tiếp tục tiến về phía trước, lần này cô dường như là một cô bé bảy tuổi thực sự, lần đầu tiên không có bất kì mục đích gì, chỉ đơn thuần là muốn biết về một thứ gì đó, chỉ là sự tò mò.

Kể từ kiếp trước tới kiếp này, Ngọc Tình đều vô cùng thận trọng, trong thâm tâm cô biết rõ tác hại của sự tò mò có thể lấy đi mạng sống của cô! Cả hai kiếp cô chọn nghề nghiệp và con đường để đi đều không cho phép cô có một sự tò mò thừa thãi nào, vì vậy cô lúc nào cũng nói với bản thân, nhắc nhở bản thân phải nên thế nào! Bởi vì sự tò mò không giải quyết được bất kì vấn đề thực tế nào!

Thế nhưng lần này, cô thực sự rất tò mò, cô thậm chí còn quên đi mất nguyên tắc thói quen của bản thân, đối với thứ mà cô còn chẳng biết rõ là gì, một nơi mà cảm thấy tò mò hơn nữa lại thực sự muốn hiểm thêm về nó.

Đôi mắt Ngọc Tình không ngừng liếc đi liếc lại, cô từ từ đi tới bên hồ, trong hồ là thứ nước trong tới mức có thể nhìn thấy đáy, ánh sáng chiếu rọi xuống, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy những viên đá cuội nhỏ nhỏ tròn tròn.

Nước trong hồ được tiếp nối với nước ở sông, Ngọc Tình nhìn, lần đầu tiên cô biết hóa ra những con cá nhỏ dưới sông có thể bơi được tới hồ này.

Con cá nhỏ màu hồng, những hòn đá cuội màu trắng, nước hồ trong vắt, chúng hòa vào nhau, kết hợp với nhau, đẹp như một bức tranh.

Ngọc Tình không kiểm soát được bản thân mà bị thu hút mất rồi.

61. Chương 61: Con Mèo Cố Tỏ Ra Đáng Yêu, Thị Sát Lãnh Thổ

Ngọc Tình đứng ở đó, lặng lẽ, dường như cô đang được hoàn quyện cùng vào với cảnh tượng đó.

"Meo." Lúc này một đống những thứ lông lá xồm xàm bay từ xa tới, hạ cánh xuống chân Ngọc Tình, đưa đầu ra dụi dụi vào chân cô lấy lòng.

Ngọc Tình chu mỏ ra, nhìn Ngân Nguyên, ở khóe mắt đang rung lên không thật rõ để dễ dàng nhận thấy. Ngọc Tình đúng là không nhịn được lại muốn đá nó thêm lần nữa.

Ngươi có biết ngươi là mèo không hả? Ngươi không phải là chó! Cái bộ dạng này ở đâu ra đấy!

Ngân Nguyên vẫn chà chà người vào chân cô để làm lành, lấy lòng, hoàn toàn không để ý tới nét biểu cảm trên mặt Ngọc Tình, cũng không ý thức được rằng mình làm thế này thật đúng là không phù hợp với thân phận của bản thân! Cái bộ dạng này chỉ có một con chó mới vậy!

"Meo meo!" Ngân Nguyên thấy Ngọc Tình không nói gì, gan càng to hơn một chút, tiếp tục nũng nịu.

Ngọc Tình cúi đầu xuống nhìn, sắc mặt hơi tối lại.

"Meo!" Ngân Nguyên thấy Ngọc Tình không phản ứng gì, đắc ý cười, đã thế ta tiếp tục cố tỏ ra đáng yêu một chút.

Ngọc Tình nhìn con mèo dưới chân không biết điều gì, thể hiện một cách quá đáng, sắc mặt cô sầm lại, bây giờ trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là hầm thịt nó lên! Đúng là mất mặt quá!

"Meo meo!" Ngân Nguyên liếc mắt lên nhìn, thấy Ngọc Tình đang nhìn bản thân mình, dường như đột nhiên nhận được sự động viên vô cùng lớn, nó lại cúi đầu tiếp tục dụi đầu vào chân cô.

Nhịn tới mức không thể nhịn hơn được nữa, Ngọc Tình giơ chân lên, lại một cú đá nữa.

Chỉ nghe thấy một tiếng rào vang lên, mặt hồ nước phẳng lặng như gương đột nhiên nước bắn tung tóe, một con mèo không biết điều lại một lần nữa bị bay đi tít tắp nhưng lần này là xuống nước.

Ngọc Tình cũng không ngắm nhìn cảnh hồ nước nữa, cô quay người bước đi, đi dọc theo bờ hồ.

"Meo!" Ngọc Tình đã đi khá xa rồi, lúc này mới nghe thấy phía sau lưng đang vang lên tiếng kêu phẫn nộ.

Nhưng tiếng kêu phẫn lộ đó không hề ảnh hưởng gì tới Ngọc Tình cả. Cô giả vờ như không nghe thấy gì và tiếp tục đi về phía trước.

Con mèo ở phía sau cô đột nhiên nhảy lên từ khỏi nước, vừa mới ngoi lên khỏi mặt nước đã gầm lên ai oán trách giận, sau đó là nôn ọe.

Thật là ghê tởm, không ngờ nó đã nuốt chửng một con cá nhỏ vào trong bụng, hãy là một con mèo cao quý một chút có được không hả? Hãy là một con mèo không ăn thịt tươi sống có được không? Từ trước tới nay nó chưa bao giờ ăn cá khi còn sống cả!

Điều này làm cho Ngọc Tình thấy thực sự thật ghê tởm! Nó làm lành, lấy lòng cô như thế mà chỉ một cú đá cô lại đá bay nó đi, cũng may là nó biết bơi.

Với tư cách là một con mèo cao quý, một con thần thú, con con mèo rất có phẩm cách, Ngân Nguyên đã phải chúc mừng bản thân lần thứ n vì cái sự biết bơi của nó!

Ngọc Tình chẳng thèm để ý tới nó, cũng chẳng thèm quan tâm tới sự trách oán của Ngân Nguyên, sự không vui cũng như sự may mắn. Lúc này cô chỉ muốn biết, những dãy núi dài dằng dặc nối tiếp nhau kia bắt đầu từ đâu và kết thúc ở điểm nào, và nơi đó có phải là điểm cuối cùng của không gian bây giờ hay không?

Lúc này Ngọc Tình dường như trở thành một Quốc vương, cô đang từng bước từng bước thị sát lãnh thổ của riêng mình, trong lòng ngập tràn cảm xúc mãn nguyện và tự hào.

Đỉnh núi toàn là màu xanh, các ngọn núi đều rất cao, nếu dựa theo chiều cao cơ thể hiện tại của Ngọc Tình, thì cô đứng dưới núi chẳng khác nào một con kiến bé tí xíu không lọt được vào tầm mắt.

Lần đầu tiên Ngọc Tình thấy rất mãn nguyện, không hề cảm thấy bất mãn vì cái thân hình nhỏ bé của mình, bởi vì những ngọn núi cao thế này có thể xuất hiện ở đây là vì có cô.

Cô muốn lên được đỉnh của ngọn núi, việc đó bây giờ thì đúng là dễ như trở bàn tay!

Nghĩ là làm luôn, Ngọc Tình dường như không suy nghĩ do dự nhiều, cô huy động sức mạnh tinh thần bao bọc lấy toàn cơ thể mình, ý nghĩ trong đầu được vận hành, cứ như vậy sức mạnh tinh thần bao lấy cô hướng thẳng lên phía đỉnh núi mà bay.

Kĩ năng này đương nhiên là cô có được từ Cửu Thiên Tiên Quyết, kĩ năng có thể bay này được gọi là: "Khinh Vũ thuật", chỉ có người tu luyện tinh thần mới có thể dùng, nói vậy cũng có nghĩa là, chỉ có người tu luyện khả năng khác thường mới có thể tu luyện.

Người thực hiện khi thực hành nó thì toàn thân lông sẽ dựng lên, có thể bay lên, giống như thần tiên vậy.

Ngọc Tình chẳng mất chút sức lực nào để lên tới đỉnh núi, cô đứng trên đỉnh núi, cúi đầu xuống nhìn, hồ nước to lớn lúc này bây giờ đã nhỏ đi không ít, lúc này nhìn nó chỉ nhỏ bằng tầm bàn tay thôi, điểm cuối của hồ nước là một cái thác, phía sau cái thác là một bức tường chắn lấy.

Ngọc Tình nhìn vào bức tường có vẻ rất dày dặn kia, trong lòng lại thấy rất tò mò, cô rất muốn biết, phía sau bức tường đó là cái gì?

Ánh mắt cô từ từ lướt một lượt, tầm nhìn của Ngọc Tình rơi xuống cánh đồng thuốc với diện tích tuyệt đối không nhỏ hơn mặt hồ kia.

Bên trên cánh đồng thuốc linh khí cuộn tròn lại, nhìn có vẻ rất có thiêng liêng. Bây giờ Ngọc Tình đứng ở một nơi cao như thế này nhưng thậm chí vẫn có thể ngửi thấy mùi hương thảo dược ngào ngạt.

Ngọc Tình nhìn vào không gian cánh đồng thảo dược rộng lớn đó, giá trị lên tới cả hàng vạn lượng vàng, một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

Tới thời điểm này sản nghiệp của Ngọc Tình đã bắt đầu dần dần được ra mắt thế giới. Cái xuất hiện đầu tiên đương nhiên là đá quý Thụy Tình, còn chợ hoa thì cũng đã được chuẩn bị ổn thỏa hết cả rồi, chỉ đợi tới khi Tết Nguyên đán đến là sẽ mở cửa.

Còn bây giờ, Ngọc Tình đột nhiên phát hiện, cô dường như có thể mở một công ty về mỹ phẩm sử dụng thuần khiết thảo dược từ thiên nhiên, như vậy thì lợi nhuận thu về sẽ được mở rộng hơn, còn có thể tạo phúc cho các nữ sinh trong thiên hạ. Và lợi nhuận thu được cũng có thể ủng hộ, phục vụ cho sự phát triển của việc làm từ thiện.

Không sai, Ngọc Tình còn dự định mở một bệnh viện, đương nhiên là bản thân cô đầu tư, lợi dụng những tài nguyên phong phú ở đây, cống hiến cho loài người, cho xa hội, cũng có thể giải quyết tình trạng khám chữa bệnh khó khăn bây giờ của nước Z.

Ngọc Tình càng nghĩ càng cảm thấy khả thi. Cô khẽ cười, cảm thấy cả cơ thể thư giãn rất nhiều.

Không kể là kiếp trước hay kiếp này, tôn chỉ của cô vẫn luôn là vì nhân dân, phục vụ cho nhân dân, bây giờ lại có một cơ hội tốt như thế này, đương nhiên cô phải nắm lấy.

Có một nguồn tài nguyên và dược liệu cũng cấp không bao giờ cạn kiệt thế này, Ngọc Tình quả là có thể sau này chẳng cần lo lắng gì nữa.

Đây có được gọi là song hỉ lâm môn không đây? Ngọc Tình nghĩ, môi cô khẽ nhếch lên, cô tiếp tục bay về phía trước, cô muốn xem xem, không gian đã được nâng cấp này còn có điều gì làm cho chủ nhân của nó vui mừng, ngạc nhiên, tò mò nữa.

Ngọc Tình bay về phía trước, đôi mắt không ngừng đảo quanh, liếc nhìn cây cỏ trên núi, liếc nhìn mỗi hòn đá trên núi.

Cuối cùng cô phát hiện, ở giữa một ngọn núi có một khoảng bằng phẳng.

Cái khoảng đó giống như là do con người tạo thành vậy, nhưng thực ra nó được nối tiếp với ngọn núi, điều đó rõ ràng cho Ngọc Tình thấy thế nào được gọi là điêu luyện sắc sảo.

Ngọc Tình tập trung suy nghĩ, cô bay xuống khoảng trống đó.

Đứng bên trên khoảng trống Ngọc Tình cảm nhận dường như là một hạt cát trong sa mạc, trong dãy núi dài vô tận này, cô quá ư là nhỏ bé, không kể cô có năng lực lớn đến thế nào, năng lực đó có đủ để tiêu diệt

những ngọn núi này hay không, đứng giữa những ngọn núi này, cô thực sự cảm thấy sự quyến rũ vô tận của thiên nhiên.

Thiên nhiên luôn có một sức mạnh thần bí, có thể hoàn thành được những việc mà con người không thể thực hiện được.

Đôi mắt Ngọc Tình lướt bốn xung quanh khoảng trống, cuối cùng ánh mắt cô để ý vào một tảng đá hình bầu dục khổng lồ.

Đó là một tảng đá hình bầu dục, bên trên mặt đá mịn là những hoa văn huyền bí, từ đó có thể thấy phiến đã này không hề bình thường.

Ngọc Tình đi về phía trước, đứng trên phiến đá, lúc này cô đột nhiên phát hiện, cô không chỉ nhỏ bé với dãy núi này mà so với phiến đá đang ở dưới chân cô đây cô cũng quá nhỏ bé.

Ngọc Tình cúi đầu nhìn vào cơ thể bé tí teo của bản thân mình, cô bật cười, phải bao nhiêu năm nữa cô mới lớn lên đây!

Đương nhiên ý nghĩ này chỉ lóe qua, dù sao thì cũng không thể ăn một miếng mà có thể biến thành người khổng lồ, Ngọc Tình cũng không thể chỉ một miếng cơm mà đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành quyến rũ được.

Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào phiến đá, nhìn vào những hoa văn bị gió mưa xói mòn dần dần tới mức nhìn không rõ đó là những nét hoa văn gì, Ngọc Tình có cảm giác dường như đã nhìn thấy chúng ở đâu thì phải, hay chỉ là ảo giác?

"Meo meo!" đúng lúc này, phía sau lưng cô truyền tới tiếng kêu kích động của Ngân Nguyên.

62. Chương 62: Lần Đầu Gặp Yến Vân, Phi Lễ Mỹ Nam

Ngọc Tình nghe thấy tiếng kêu, cô khẽ cười, ngẩng đầu nhìn ra, nhìn thấy chỗ cách cánh cửa không xa, một người đàn ông tóc đen đang ngồi ngả lưng vào chiếc ghế sô pha đơn, cánh tay dài với ra khuấy cốc cà phê.

Anh ta nói xong thì cũng không nói thêm câu nào nữa. Ngồi yên tĩnh ở đó, dường như cơ thể anh ta và cái bóng người sắp hòa vào làm một.

Ngọc Tình nhếch mép cười, bước lên phía trước, đôi mắt to tròn của cô đảo quanh quán cà phê: "Hóa ra Yến tiên sinh lại thích cái giai điệu này!"

Ngọc Tình vừa đi vừa nói, nói xong cũng là lúc cô đã đi tới đối diện với Yến Vân, cô ngồi xuống ghế sô pha, gõ tay xuống bàn gọi: "Waiter, một ly caphuchino!"

Nói xong Ngọc Tình quay đầu ngẩng mặt nhìn vào Yến Vân: "Yến tiên sinh tìm tôi tới là có việc gì vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của cô, Yến Vân không hề vội vàng trả lời, anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu hoắm đen sì liếc nhìn Ngọc Tình, trong đôi mắt đó không hề có nét biểu cảm gì, cái bộ dạng đó không hề giống với ánh mắt dùng để nhìn kẻ địch hay một đối thủ cạnh tranh, ánh mắt anh ta dường như đang nhìn một vật phẩm- một vật phẩm không có chút ảnh hưởng nào tới anh ta.

Ngọc Tình không nói gì, ngồi yên lặng ở đó, sắc mặt thản nhiên nhận lấy sự chú ý của anh ta.Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ mang cà phê tới. Ngọc Tình khẽ cười: "Yến tiên sinh, nhìn đủ chưa vậy?"

Nói rồi Ngọc Tình cầm lấy chiếc thìa khẽ khuấy khuấy cốc cà phê: "Một người có giáo dục như Yến tiên sinh đây chắc cũng biết nhìn một cô bé như thế này là một hành động vô cùng bất lịch sự!"

"Cô bé?"

Lúc này Yến Vân đã có nét biểu cảm khác ngoài sự lạnh lùng, anh ta khẽ cười, trong đôi mắt kia là sự chế nhạo: "Một cô bé có bàn tay có thể lấy mạng của mười mấy con người, một cô bé mà có thể hạ gục được đa số những kẻ đứng đầu của Kiều bang? Một cô bé tuổi đời còn bé tí mà có thể ngồi lên vị trí một trong bốn đường chủ của bang Chim ưng?"

Đối với lời này của Yến Vân, dường như Ngọc Tình sớm đã đoán trước được, vì vậy từ đầu tới cuối cô vẫn giữ được nét bình tĩnh không có điều gì khác thường. Đợi Yến Vân nói hết, Ngọc Tình mới từ từ mở miệng: "Vì vậy, tôi không phải là một cô bé bình thường!" nói xong đôi mắt cô ngước lên nhìn Yến Vân, rồi nói tiếp: "Vì vậy, trước khi chó muốn cắn tôi, thì nên suy nghĩ kĩ xem bản thân có thể hứng chịu được hậu quả hay không!"

Nghe hết lời Ngọc Tình nói, Yến Vân sững người ra, sau đó lại lần nữa ngẩng đầu lên. Lúc này Ngọc Tình mới thực sự nhìn rõ gương mặt của anh ta. Một người đàn ông khoảng tầm 26, 27 tuổi. Bên trên đôi mắt sáng quắc long lanh là vầng trán rộng và mái tóc ngắn được chải chuốt kĩ lưỡng gọn gàng. Đôi mắt anh ta bình lặng không hề gợn sóng. Các đường nét trên khuôn mặt sắc nét rõ ràng, anh tú giống như được vẽ nên vậy. Người đàn ông này dường như được bước ra từ một bức tranh, Ngọc Tình nhìn mà hơi thất thần.

Ngọc Tình đang nghĩ, đợi tới khi Phong Nhã Trần lớn lên, liệu có đẹp trai hơn người đàn ông này không nữa. Cô nghĩ, chắc sẽ như vậy, khéo mà còn hơn cả thế này, thêm phần cổ quái thông minh, ít nhất là trong mắt cô.

Vừa nghĩ mà miệng cô không thể không khẽ cười, cô ngồi ở đó, ngón tay khẽ động đậy, chiếc thìa chợt rơi xuống bàn.

Yến Vân nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình, ánh mắt thoáng qua nét khinh bỉ: đúng là một con bé háo sắc, còn bé tí thế này mà đã nhìn chằm chằm vào đàn ông rồi đơ người ra như thế.

Khi mà chiếc thìa rơi xuống cũng là lúc Ngọc Tình trở về với thực tại, bỏ lại suy nghĩ vẩn vơ của riêng mình, vì vậy việc đầu tiên là cô cảm nhận được sự chết giẫu của Yến Vân. Cô khẽ nhếch mép cười: "Yến tiên sinh yên tâm, tôi không phải là em trai của anh, vì vậy không có sự mê thích gì khác người đâu."

Nói xong Ngọc Tình cầm chiếc thìa lên, bàn tay bưng cốc cà phê nóng lên, khẽ thổi, rồi nói tiếp: "Tôi nghĩ, nếu hôm nay Yến tiên sinh gọi tôi đến chỉ là để nhìn tôi thế này thì tôi nghĩ chúng ta cũng không có gì để nói nữa, anh phải biết rằng thời gian của tôi rất quý báu!"

"Ồ?" Yến Vân nghe thấy vậy, ngồi thẳng người lên, hai tay đan lại với nhau, nhìn Ngọc Tình, anh ta suy nghĩ vài giây rồi nói: "Tôi nghĩ Ngọc tiểu thư có thể đến Vân bang chúng tôi để phát triển."

Ngọc Tình nghe thấy vậy cô liền cười, nhìn thẳng vào Yến Vân, ánh mắt đó nhìn anh ta như thể anh ta là một kẻ ngốc tự nói tự nghe vậy.

Yến Vân không hề thấy lạ trước ánh mắt của Ngọc Tình, anh ta tiếp tục nói: "So với bang Chim ưng, thực lực của Vân bang chúng tôi càng hùng hậu hơn, hơn nữa tôi có thể có những chính sách đối đãi với cô tốt hơn!"

Ngọc Tình lần này đã bật cười thành tiếng: "Vị trí bang chủ của Vân bang có thể dành cho tôi không?"

"Xem ra dã tâm của Ngọc tiểu thư cũng không hề nhỏ!" Yến Vân ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, nói giọng thấp xuống: "Tôi nghĩ Ngọc tiểu thư nhất định đã biết kẻ quá tham lam sẽ có kết cục như thế nào rồi chứ?"

"Ồ?" Ngọc Tình khẽ ồ lên một tiếng, nói tiếp lời của Yến Vân: "Tôi nghĩ Yến tiên sinh nhất định cũng biết những kẻ cứ khăng khăng cố chấp theo ý mình sẽ có kết cục như thế nào chứ?"

"Khăng khăng cố chấp?" Yến Vân nhắc lại lời cô, cũng không nói thêm gì. Một lúc lâu sau anh ta mới lại mở miệng: "Vậy thì hôm nay Ngọc tiểu thư tới đây là muốn nói gì với tôi?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, đôi mắt to tròn của Ngọc Tình nhìn thẳng vào Yến Vân, từ từ mở miệng nói nhỏ nhưng chắc hai từ: "Hợp tác."

"Hợp tác?" Yến Vân lúc này cuối cùng cũng đã hiểu được mục đích của Ngọc Tình, xem ra quyền thế, địa vị mà bản thân anh ta có thể cho cô thì cô chẳng thèm quan tâm. Một con bé nha đầu mới chỉ bảy tuổi thế này dường như đã cho bản thân anh ta thấy được phương hướng, xác định được mục tiêu.

Anh ta khẽ cười, đôi mắt anh ta nhìn chằm chằm vào cô với vẻ vô cùng quan tâm tới lời đề nghị của cô: "Ngọc tiểu thư muốn hợp tác thế nào?"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng của Yến Vân, ánh mắt cô vô cùng thản nhiên, dường như muốn để cho đối phương nhìn thấy thành ý của bản thân mình: "Hợp tác đương nhiên phải có tiền đề của hợp tác, tôi muốn biết Yến tiên sinh muốn có được thứ gì từ tôi?!"

Yến Vân nghe thấy câu hỏi của Ngọc Tình, khuôn mặt uy nghiêm của anh ta đột nhiên trở nên hiền dịu hơn rất nhiều, anh ta ngước mắt lên, lần đầu tiên nhìn Ngọc Tình với vẻ nghiêm túc: "Tôi muốn thống nhất phương Bắc."

Bốn chữ thống nhất phương Bắc làm cho Ngọc Tình hơi sững người ra, sau đó cô cười: "Lại còn nói tôi dã tâm không nhỏ, thế này xem ra, Yến tiên sinh dã tâm cũng không nhỏ hơn tôi đâu? Nếu tôi giúp anh thống nhất phương Bắc, vậy thì tôi lập tức trở thành thuộc hạ của anh. Một hợp tác không thành ý thế này mà anh cũng nói ra được."

Đôi môi của Ngọc Tình khẽ nhếch lên, cô cúi đầu xuống, che giấu đi sự nhạo báng đang lóe lên trong ánh mắt, mọi người đều là người thông minh cả, Ngọc Tình muốn gì Yến Vân không phải là không biết, mà rõ ràng anh ta biết tiền đề là gì mà còn nói ra điều kiện như vậy, trừ khi anh ta đang muốn thử Ngọc Tình.

"Ngọc tiểu thư, tôi đương nhiên là rất thành ý." Yến Vân tiếng nói trầm trầm vang lên, anh ta nhìn Ngọc Tình: "Vậy thì tôi cũng không vòng vo nhiều làm gì nữa, nếu tôi giúp cô lên được vị trí bang chủ của bang Chim ưng thì tôi muốn biết tôi có thể thu về được gì?"

"Bang chủ bang Chim ưng?" đôi mắt to tròn của Ngọc Tình chớp chớp, dường như không hiểu lời anh ta đang nói, cô khẽ cười: "Tôi không nói tôi muốn làm cái gì mà bang chủ bang Chim ưng!"

"Ồ?" Yến Vân dường như rất hứng thú với sự phản ứng này của Ngọc Tình, anh ta chống tay lên cằm: "Không phải vị trí bang chủ bang Chim ưng, vậy thì mục đích của Ngọc tiểu thư khi đùa với hổ để gia nhập vào bang Chim ưng là gì?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đầy sự nhạo báng: "Yến tiên sinh, đùa với hổ ba chữ này không thể dùng bừa được đâu! Phải biết rằng rốt cuộc ai mới là hổ, chúng ta đều không biết!"

Nói xong, Ngọc Tình dường nhưng không muốn vòng vo nhiều thêm nữa, cô nói thẳng: "Tôi không có dã tâm lớn như anh nghĩ đâu! Hợp tác tôi nói đến ở đây đó là Vân bang hãy giúp tôi kiểm soát Lôi Hổ Đường một cách triệt để, và điều tôi có thể đáp ứng anh đó là tôi đồng ý một sự việc với anh vô điều kiện."

Đồng ý với một việc vô điều kiện, đối với Yến Vân đây là một sức hút vô cùng to lớn. Dù gì thực lực của Ngọc Tình cũng không hề đơn giản như mọi người có thể nghĩ tới, phải biết rằng ngày nay với thực lực của Ngọc Tình cô có thể tiêu diệt một bang Chim ưng, một Vân bang thì chỉ dễ như trở bàn tay!

Dường như trong giây lát Yến Vân đã ra được quyết định: "Được! Tôi đồng ý!" Anh ta hiểu rõ, đối với Ngọc Tình mà nói, kiểm soát Lôi Hổ Đường chẳng qua cũng là việc sớm muộn, với một sự việc chẳng khó khăn gì thế này, đổi lại có được sự báo đáp như vậy, anh ta lời quá rồi còn gì.

Ngọc Tình cười khểnh, nâng cốc cà phê lên, khẽ nói: "Hợp tác vui vẻ!"

Yến Vân cũng nâng cốc lên, hai chiếc cốc khẽ chạm vào nhau: "Hợp tác vui vẻ!"

Ngọc Tình cúi đầu uống nhấp một ngụm cà phê, che giấu đi ánh mắt lạnh lùng, chơi với hổ? Rồi tới một ngày các người sẽ biết rốt cuộc ai mới là con hổ thực sự đó!

Uống hết cà phê, Ngọc Tình cũng không có việc gì để ngồi lại thêm nữa, cô khẽ cử động, đứng lên, quay người liền bước đi.

Yến Vân vẫn ngồi yên đó, đôi mắt tối đen như mực nhìn bóng dáng nhỏ bé nhưng lại để lộ ra sự bá đạo không giới hạn của Ngọc Tình, đôi môi hình trái tim của anh ta khẽ nhếch cười, trò chơi này đúng là càng ngày càng thú vị! Anh ta muốn xem xem rốt cuộc cô bé này có thể tạo được con sóng lớn đến thế nào!

Đối với suy nghĩ đang đợi trò chơi của Yến Vân, Ngọc Tình biết hết, nhưng biết chỉ là để biết, cô không có hứng thú nhúng tay vào làm gì, thích xem thì xem! Chỉ cần bản thân đừng rơi vào cái hố giống như việc không tự biết lượng sức bản thân mình là tốt rồi, vì những người như thế thường sẽ có chết rất thảm!

Đánh giá sai tình hình, đánh giá sai người khác đều là việc không thể chấp nhận được! Đối với việc đối phương tự nghĩ mình là phi thường thì Ngọc Tình từ trước tới này chẳng thèm để ý, cô không sợ anh ta coi thường cô, cô chỉ sợ anh ta quá coi trọng cô! Vì vậy tất cả cứ đợi đấy xem! Ngày tháng còn dài, thứ cô có là thời gian để cùng từ từ chơi với bọn họ.

Ngọc Tình chậm rãi và thư thả đi ra khỏi quán cà phê, cô kêu gọi sức mạnh tinh thần bao lấy toàn bộ cơ thể mình, chống lại cái không khí lạnh giá, hai tay cô cho vào túi quần, từ từ chậm rãi đi về phía nhà mình.

Trên thực tế đúng là, đối với cô mà nói muốn kiểm soát Lôi Hổ Đường là một chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn nữa, nhưng Ngọc Tình không hề muốn dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề này, bởi vì mục tiêu của cô không chỉ là một Lôi Hổ Đường bé tí tẹo teo, thứ cô muốn đó là giá trị tiếng nói của cô ở bang Chim ưng, cô muốn có được chỗ đứng vững chắc, đúng là dã tâm của cô không lớn, nhưng một bang Chim ưng cỏn con cũng không phải là điểm cuối cùng trong dã tâm của cô.

Lần này không có ai theo dõi, Ngọc Tình bước đi rất tự nhiên, cố cứ từ từ chậm rãi mà đi, hít thở thứ không khí đặc trưng của quê hương, cô cảm thấy cái cảm giác này thật quen thuộc, quen thuộc tới mức chỉ cần được hít thở cái không khí này là có thể đem lại cho cô vô số hồi ức.

Cô vẫn luôn ghi nhớ cái năm mà cô được chọn vào Cục An ninh Quốc gia, ánh mắt vui vẻ yên tâm của ba mẹ, thế nhưng bọn họ lại không hề biết, điều đó cũng có nghĩa là cô phải kết thúc cuộc sống tuổi thơ, cũng có nghĩa là sẽ bắt đầu cho những ngày bọn họ phải xa nhau.

Những chuyện trước đây hiện ra trong đầu cô, sắc mặt Ngọc Tình cũng từ từ trở nên lạnh lùng, bước chân của cô cũng chậm hơn, mặc kệ những hình ảnh giống như một bộ phim đang diễn ra trước mặt cô.

Ngoài chuyện cô được chọn, còn là chuyện ba mẹ cô li hôn, những điều thiệt thòi mà ba mẹ phải hứng chịu, từng cảnh tượng cứ hiện ra trước mắt cô, sắc mặt cô lúc này cũng càng lạnh lùng hơn, hôm nay đúng là có chút mơ hồ rồi, cô đều quên mất cô đã nói rằng cô sẽ thay chú ba trông coi việc kinh doanh làm ăn.

Nghĩ tới đó cô liền lập tức gọi điện cho Tiêu Thần: "Trong thời gian ngắn nhất tôi muốn biết những bất động sản kém chất lượng của Ngọc An Lâm, những chứng cứ về những công trình tồi tàn nhất."

Những năm gần đây Ngọc An Lâm bắt đầu từ một người bao thầu, phát triển thành ông chủ bất động sản, đương nhiên là một phần cũng nhờ vào may mắn. Nhưng con người này từ trước tới nay luôn có những ý định đen tối, vì vậy những công trình tồi tàn kém chất lượng là chuyện ông ta thường làm.

Ngọc Tình trước đây không động tay vào giải quyết xử lý đương nhiên là nể mặt bố mẹ cô, bây giờ đã tới nước này rồi, cô chẳng còn lí do gì để yên cho ông ta nữa.

Cô muốn bọn họ sau khi ra khỏi viện thần kinh, thứ bọn họ nhìn thấy đó là công ty thì phá sản, cùng với giấy mời của tòa án! Những người này hết lần này tới lần khác muốn ăn hiếp ba mẹ cô, đương nhiên là sẽ có sự chuẩn bị để trả giá. Cô không phải những người quá hiền lành như ba mẹ cô, đụng vào cô, những kẻ đó đúng là chán sống rồi!

Nghĩ xong việc này, Ngọc Tình không còn hứng thú để đi bộ thư thả nữa, cô bắt xe về thẳng cửa nhà mình.

Ngọc Tình vừa đi vừa cười bước vào nhà, sau khi vào tới nhà, phát hiện bố mẹ cô sớm đã không ở nhà rồi, đến chiếc xe đạp của bọn họ cũng không còn ở đó, Ngọc Tình cười, lắc lắc đầu, hai người này đúng là cứ nhàn rỗi một tí là không chịu được!

Trong nhà chẳng có ai, Ngọc Tình liền chui vào trong không gian, cô rất tò mò, quả trứng đó rốt cuộc phải làm thế nào mới nở ra được, vừa vào tới nơi Ngọc Tình liền phát hiện, con mèo chết tiệt Ngân Nguyên, bốn chân nó đang ôm chặt lấy quả trứng, dường như đang muốn khống chế nó.

Ngọc Tình khẽ nheo mày, đi lại gần, Ngân Nguyên nhìn thấy Ngọc Tình trở về, lập tức thở phào một tiếng, trượt từ trên quả trứng trượt xuống.

"Meo!" tiếng kêu nghe như phải chịu ấm ức gì, Ngân Nguyên tiến lên phía trước, dụi đầu vào chân Ngọc Tình. Quả trứng này đúng là nghịch ngợm quá!

Ngọc Tình nhướn mày, nhìn ra phía quả trứng, nó bị Ngân Nguyên bỏ ra, lập tức nhảy lung tung lên khắp nơi, cánh đồng thảo dược cũng có vô số cây thuốc bị đập nát xuống đất, những con cá nhỏ trong hồ thì hốt

hoảng bơi lội như tìm chỗ trốn, đáng nói nhất là ngôi nhà bằng cỏ kia, bây giờ nó đã biến thành một đống cỏ khô rồi.

Ngọc Tình thấy vậy, sắc mặt lập tức tối sầm lại, cuối cùng cô cũng biết tại sao người ta lại phải nhốt quả trứng đó trong viên đá kia, nó đúng là chuyên đi phá hoại mà.

"Đản nhi! Lại đây nhanh lên!" Ngọc Tình lạnh lùng gọi, giọng nói có phần phẫn nộ.

Quả trứng bay tứ tung khắp nơi cuối cùng cũng dừng lại, nó từ từ cử động và quay lại, thấy Ngọc Tình, dường như có vẻ rất vui mừng, nhanh chóng chạy về phía cô, cái tốc độ đó nhanh không khác gì sao hỏa va chạm với trái đất.

Ngọc Tình thấy vậy, không chút do dự dùng sức mạnh tinh thần dựng thành một bức tường, quả trứng đó phi đến rồi dừng lại cũng nhanh chóng, đập vào bức tường phía sau lưng cô, phát ra tiếng kêu vang trời.

Ngọc Tình nghe thấy vậy lập tức nhướn mày, không biết nó đã dùng bao nhiêu sức lực nữa!

Cú va chạm đó, không làm cho quả trứng bị vỡ ra, nhưng tuyệt đối đã làm cho quả trứng choáng váng, một lúc lâu sau, nó dường như mới từ từ tỉnh lại, và việc đầu tiên của nó đó là xoay vòng tròn cơ thể mình, truyền đạt cho Ngọc Tình thông tin để thấy rằng nó vừa chịu như thế là vô cùng ấm ức. Song, nó đúng là đã đánh giá thấp sự lạnh lùng của Ngọc Tình.

Ngọc Tình sau khi thu nhận được thông tin mà nó muốn truyền đạt, khuôn mặt lạnh lùng của cô không hề có chút tan ra, cô chỉ nhìn chằm chằm nó nói không chút do dự: "Thu dọn gọn gàng lại cho ta!"

Cảm nhận được sự không vui của chủ nhân, Đản nhi cũng không dám nghịch ngợm thêm nữa, cơ thể béo lùn của nó khẽ nhảy lên, một ngọn lửa màu hồng của sức mạnh tinh thần thuần khiết được phát ra, lấy quả trứng làm trung tâm, đã sửa chữa, khôi phục lại hết tất cả những gì nó phá hoại ban nãy, đầu tiên là căn nhà cỏ kia, sau đó là tới cánh đồng thảo dược....

Trong tích tắc, tất cả những gì ở đây lại trở về với hiện trạng lúc ban đầu như chưa từng bị phá hoại, Ngọc Tình nhìn thấy, đôi mắt to tròn của cô hiện lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó lại là trạng thái bình tĩnh.

Nếu là trứng phượng hoàng, thì có công lực như thế này cũng là điều hết sức bình thường.

Ngọc Tình lạnh lùng liếc mắt nhìn Đản nhi không nói gì, tập hợp sức mạnh tinh thần và bay lên đỉnh núi, cô muốn ở đó tu luyện một thời gian, linh khí trong không gian càng ngày càng dày đặc rồi, cô cũng lờ mờ cảm nhận thấy sự báo hiệu của một bước đột phá, song cô càng biết rõ đây là việc không thể vội vàng, cần phải đợi tới khi thời cơ chín muồi và đạt tới những điều kiện nhất định thì nó tự nhiên sẽ thành công.

Ngọc Tình nhảy lên đỉnh núi, khoanh chân lại ngồi xuống, tập trung hấp thụ linh khí. Còn ở bên cạnh là Đản nhi thì ngồi đó, không còn hồn nhiên vô tổ chức như lúc nãy nữa, nó đói lắm rồi nhưng chủ nhân cũng không cho nó ăn.

Ngân Nguyên cũng ở bên cạnh nhìn Đản nhi và cười trên nỗi đau của nó, đáng đời! sớm đã nói với nhà ngươi rồi, cái con nha đầu Ngọc Tình trở về nhìn thấy nhất định sẽ tức giận, vậy mà ngươi còn không tin!

Hức! Đản nhi cảm nhận được suy nghĩ của Ngân Nguyên thì lập tức tức giận, cơ thể béo lùn của nó lăn tới một bên, không nói gì, mắt chớp chớp đợi Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình đã vận hành Cửu Thiên Tiên Quyết, ngay bây giờ cô đã cảm nhận thấy sự vận động của loại linh khí đó, cô khẽ nhoẻn miệng cười, tĩnh tâm lại tu luyện.

Mãi cho tới khi bên ngoài không gian, tiếng chuông điện thoại reo lên, Ngọc Tình mới thu về công pháp, đột nhiên mở mắt ra, đứng lên rời khỏi đỉnh núi.

Đản nhi vẫn đợi, nhìn thấy Ngọc Tình xuống, lập tức vui mừng tiến lại gần: "Chủ nhân, tôi đói!"

Đói? Ngọc Tình nhướn mày, cô có phải mẹ nó đâu, nó đó rồi thì biết cho nó ăn gì bây giờ?

Đản nhi nhìn thấy Ngọc Tình có vẻ bối rồi, trong lòng lo lắng, thân hình đồ sộ của nó bay lên lơ lửng, chạm vào ngón tay mấy hôm trước bị chảy máu của Ngọc Tình, Ngọc Tình nhìn động tác của nó, ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Hóa ra nó muốn cho nó ăn cái này! Ngọc Tình chu mỏ ra, đưa tay lên, sức mạnh tinh thần mạnh mẽ lướt qua, một giọt máu đỏ tươi lập tức chảy ra, giọt xuống người của Đản nhi.

Giọt máu đó từ từ thấm xuống, Ngọc Tình tức khắc cho dòng máu ngừng chảy, chẳng thèm để ý tới quả trứng này nữa, quay người thoát ra khỏi không gian.

Lại nói, Ngọc Tình thấy khá khó hiểu, từ trước tới nay cô chưa từng nghe nói phượng hoàng uống máu, cũng chưa bao giờ nghe nói rằng mèo không ăn á! Vậy hai thứ ở bên cạnh cô bây giờ rốt cuộc là quái vật gì!

Có điều đó cũng chỉ là suy nghĩ, bây giờ Ngọc Tình còn có việc quan trọng hơn cần làm, không có thời gian cũng như sức lực để đi quan tâm tới những chuyện này.

Chuông điện thoại vẫn reo lên không ngừng, Ngọc Tình cầm điện thoại lên, là điện thoại của Lưu Bân gọi tới. Ngọc Tình khẽ cười, bắt máy.

"A lô, Ngọc Tình, xảy ra chuyện rồi!" Lưu Bân đợi Ngọc Tình nhấc máy liền nói luôn, giọng điệu lo lắng vội vàng làm cho Ngọc Tình hơi choáng sau đó lại khẽ cười.

"Ồ?" Ngọc Tình cười cười, ngồi xuống ghế sô pha, ngón tay nhỏ trắng mềm của cô khẽ gõ nhẹ lên bàn vài cái.

"Ngọc Tình! Anh không nói đùa với em đâu!" Lưu Bân nghe thấy giọng nói chậm rãi mà nhẹ nhàng của Ngọc Tình, đột nhiên càng lo lắng hơn, sau đó giọng nói liền trầm trầm.

"Chẳng phải anh đang rất vội à?" Ngọc Tình khẽ cười hỏi lại rồi nói: "Xảy ra chuyện gì rồi?!"

"Người của Hổ Lôi Đường và người của Vân bang đang đánh nhau ở Vân Đỉnh!" Lưu Bân nghe thấy cô hỏi liền trả lời vào vấn đề luôn.

"Đánh nhau?" Ngọc Tình vẫn nói với giọng điệu hết sức chậm rãi, bật cười: "Sao tôi lại không biết nhỉ! Lưu Bân, tin tức của anh nhanh thật đấy!"

Lưu Bân ở đầu dây bên kia hơi sững người ra trước thái độ của Ngọc Tình, anh ta đột nhiên trầm mặc. Ngữ khí trong câu nói của Ngọc Tình đã cho thấy rõ ràng là cô đang không vui, cô đang trách cậu ta với tay ra hơi dài rồi đấy!

"Ngọc Tình, không phải, em nghe anh giải thích!" Lưu Bân sau khi ý thức được sự sai lầm của mình, lập tức vội vàng mở miệng, nói với giọng điệu còn lo lắng hơn ban nãy.

Ngón tay gõ lên mặt bàn của Ngọc Tình dừng lại, cô nói với giọng điệu lạnh lùng: "Sao hả, Lưu thiếu bang chủ lại không vội nữa rồi à?"

"Anh...." Lưu Bân lần đầu tiên phát hiện cái cảm giác có lý mà không nói rõ ra được thành lời, cậu ta cầm lấy điện lại, miệng cứ há ra rồi lại ngầm vào, cuối cùng quyết định không nói gì nữa mà chỉ thở dài.

Cậu học trò gặp phải lính, có lý mà nói không rõ được. Lại huống hồ cậu ta đúng là không có lý! Lưu Bân đột nhiên thở dài vì việc hành sự nóng vội của mình, tại sao xảy ra chuyện thì lại muốn báo cho cô đầu tiên, tại sao lại gọi điện cho cô, tại sao lúc trước phải gài người vào Lôi Hổ Đường!

Thế nhưng cuộc sống hiện thực lại không có thuốc chữa hối hận, cậu ta không có cách nào để thay đổi hiện thực là đã gài người trong Lôi Hổ Đường, cũng không có cách nào để thay đổi hiện thực là cậu ta vừa gọi điện cho Ngọc Tình.

Vì vậy mà cậu ta chỉ có thể hít thở thật sâu: "Ngọc Tình, bây giờ Lôi Hổ Đường đang xảy ra chuyện ở Vân Đỉnh rồi, em với tư cách là đường chủ thì em phải có trách nhiệm nghĩa vụ đi tới đó!"

Nói xong cậu liền tắt máy. Đúng, thế này mới là cậu ta! Sự kiêu ngạo của cậu ta, tất cả những gì của cậu ta đều không thể để cho người khác chà đạp được!

"Tu tu....." âm thanh của tiếng tắt máy vang lên, Ngọc Tình đột nhiên đơ ra, cái tên Lưu Bân này lúc nóng lúc lạnh, đúng là hâm.

Ngọc Tình đặt điện thoại xuống ghế sô pha, xem ra điều kiện của bản thân cô rất hấp dẫn người khác, thế nhưng rốt cuộc bản thân đã đồng ý cái gì?

Ồ, đúng rồi! Một sự việc! Ngọc Tình khẽ cười, một sự việc mà không có bất kì điều kiện gì! Ngọc Tình chép miệng, khẽ lắc đầu, cái tên Yến Vân này vội vàng quá.

Cô còn vẫn chưa nói hết mà! Việc gì thì cũng cần phải có khả năng và sức lực chẳng phải à? Thế nhưng bây giờ cô mới có bảy tuổi! Một cô bé thì có thể làm được gì chứ?

Cái tên Yến Vân này làm thế nào để có được vị trí như bây giờ? Đúng là làm người khác có chút nghi ngờ! Chơi với hổ mà còn không thận trọng thế này, phải biết rằng cô rất ghét cảm giác bị người khác hạ thấp, nhưng cô cũng không thích cái cảm giác được người khác đánh giá cao quá! Ngọc Tình đứng lên, cô thấy nể mặt anh ta đã tốn công tốn sức như vậy, sự việc này chỉ cần không quá đáng quá thì cô cũng có thể giúp anh ta!

Ngọc Tình với tay cầm lấy một chiếc áo khoác màu đen mặc vào người rồi đi ra ngoài. Trò chơi này nếu diễn viên chính như cô mà không xuất hiện thì thật đáng tiếc quá!

Vận hành sức mạnh tinh thần, không tới một phút đồng hồ sau cô đã có mặt ở khu vui chơi giải trí lớn nhất của thành phố X – Vân Đỉnh.

Ngọc Tình đứng ngoài cửa, ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu khổng lồ của Vân Đỉnh và hàng loạt những đèn leon, đôi mắt cô khẽ nheo lại. lúc này cô vô cùng muốn biết, ở cái nơi như thế này những thuộc hạ của cô sao lại đánh nhau với người ta?

Cũng không nghĩ thêm nhiều, Ngọc Tình nhấc chân lên đi vào cửa lớn. Vì xảy ra chuyện nên các khách hàng của Vân Đỉnh ồ ạt chạy ra ngoài, bộ dạng bé tí của Ngọc Tình đương nhiên là không hề thu hút sự chú ý của người khác, cô hòa vào trong dễ như trở bàn tay.

Vào tới bên trong Vân Đỉnh, Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn lên chiếc đèn pha lên, cô khẽ cười, chẳng trách Vân Đỉnh lại trở thành khu vui chơi giải trí tốt nhất thành phố X ở cái thời đại này, nhìn vào chiếc cầu thang hình xoắn ốc tinh tế, khắp nơi đều được trang trí lộng lẫy, chiếc đèn pha lê to sáng nhấp nháy, nơi này nổi tiếng kể cũng đúng.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn một lượt sau đó thu ánh mắt về, cô sống bao nhiêu năm trên đời, nhìn thấy những nơi tốt hơn thế này cũng rất nhiều, nhưng những nơi thế này chẳng lọt được vào tầm mắt cô, có điều, đương nhiên cũng không thể phủ nhận được, nơi này đúng là một trong những nơi vui chơi giải trí tốt nhất thời đại này.

Ngọc Tình nhếch mép cười, ánh mắt cô dường như đang quét khắp tầng hai, sau đó dừng lại ở một chiếc cột màu vàng kim khổng lồ, cô khẽ cười, dường như đúng chỉ là tò mò, cô nhấc chân lên đi lại gần cầu thang và tiến lên.

"Thế nào?" Yến Vân đứng ở phía sau cái cột màu vàng kim ở tầng hai nhìn Ngọc Tình đang từ từ bước lên lầu, anh ta trầm giọng hỏi người bên cạnh.

Đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấy gì đó phát ra từ người cô, song cho dù ông ta có nỗ lực thế nào đi chăng nữa thì kết quả đạt được cũng chỉ là một cảnh mênh mông mù mịt, sau đó ông ta khẽ lắc dầu: "Nhìn không thấu được!"

Người đàn ông này tầm khoảng 40 tuổi, đứng ở đó. Hai con mắt giống như mắt đại bàng đang săn mồi. Và vào lúc này Ngọc Tình chính là miếng mồi ngon trong mắt ông ta.

"Lão Nguyên, sao đến ông mà cũng không nhìn thấu được?" Yến Vân nghe thấy vậy đột nhiên giật mình, lần đầu tiên giọng nói bình tĩnh đó mang đầy sự ngạc nhiên, anh ta kinh ngạc nhìn lão Nguyên.

Lão Nguyên nhìn bộ dạng này của Yến Vân, sắc mặt đột nhiên cũng trầm xuống, tiếng nói nghe có vẻ nặng nề: "Thiếu chủ!"

Yến Vân nghe thấy lời của lão Nguyên, sắc mặt lại biến đổi, dường như sự kinh ngạc vừa nãy trên khuôn mặt anh ta chưa từng xuất hiện qua.

Song anh ta quên mất rằng, kể từ khi gặp Ngọc Tình, anh ta đã khác với bình thường rất nhiều lần!

Lão Nguyên nhìn khuôn mặt với vẻ trầm mặc của Yến Vân, đột nhiên gật đầu hài lòng. Sau đó ông ta lại liếc mắt nhìn Ngọc Tình, đôi mắt đại bàng đó nhìn cô chằm chằm nhưng thứ ông ta nhìn thấy vẫn chỉ là một khoảng mênh mông mù mịt.

Cô gái này nhất định có bí mật! Ông ta dám khẳng định, cô gái này nhất định không hề đơn giản!

"Lão Nguyên, con bé này tại sao đến ông cũng không nhìn thấu được?" Yến Vân đôi mắt cũng hướng về phía Ngọc Tình, anh ta hạ thấp giọng xuống hỏi.

"Tôi không biết! Nhưng đứa bé này nhất định không hề đơn giản!" lão Nguyên im lặng một lát, rồi tiếp tục nói: "Có thể kết giao với cô ta thì tốt, nhưng gây sự với cô ta thì không thể, Yến gia chúng ta cũng không phải là sợ cô ta! Nếu làm sứt mẻ tình cảm, vậy thì phải nhổ cỏ tận gốc!"

Bốn từ nhổ cỏ tận gốc vừa được nói ra, bước chân của Ngọc Tình hơi dừng lại, sau đó lại như không có gì, tiếp tục bước lên, nhưng đôi đồng tử mắt sâu như biển kia, bỗng chốc lạnh lùng hơn rất nhiều, nụ cười quen thuộc lại nở trên môi!

Nhổ cỏ tận gốc? Hức! Chỉ sợ ngươi không có cái bản lĩnh đó! Một tên tu sĩ cũng dám nói lời ngỗ ngược trước mặt cô! Nhổ cỏ tận gốc? Ngọc Tình cô ngược lại muốn xem xem, ai sẽ nhổ cỏ của ai, trừ gốc của ai?

Ngọc Tình cười lạnh lùng, sau đó đã lên tới tầng, đi về phía những người của Lôi Hổ Đường đang ở đó, vào giây phút cô quay người ra hướng đó, Ngọc Tình quay đầu nhìn vào vị trí mà Yến Vân đang đứng, nở nụ cười đầy hàm ý.

Đột nhiên hai người thấy rùng mình, bốn mắt nhìn nhau. Cô ta phát hiện ra rồi? không thể nào! Phải biết rằng bọn họ là kẻ tu tiên chứ, một con bé phổ thông như thế sao có thể phát hiện ra bọn họ! nhất định không thể!

Đúng, nhất định không thể phát hiện ra!

Trấn tĩnh lại tinh thần, hai người thở phào một tiếng, nhìn Ngọc Tình đang đi về một hướng khác, bọn họ lại nhìn nhau, quả nhiên cô vẫn chưa phát hiện ra, bằng không sự việc này khó mà dễ dàng qua đi như vậy được?

Đúng là với cá tính có thù nhất định báo của Ngọc Tình thì sự việc này đương nhiên không dễ dàng qua đi như vậy được. Nhưng Ngọc Tình lại có một ưu điểm, đó là biết độ nặng nhẹ, gấp hay không gấp của sự việc, cô đã đợi lâu như thế rồi, đương nhiên sẽ không vì sự việc đó mà làm hỏng kế hoạch, vì vậy, sự việc này cứ để đó đã, dù sao thì thứ cô có là thời gian để chơi cùng bọn họ.

Ngọc Tình cũng không suy nghĩ thêm nhiều nữa, đi thẳng với căn phòng xảy ra chuyện, lúc này bên ngoài căn phòng một vòng người đang bao quanh lấy, Ngọc Tình từ từ đi tới phía trước hàng đầu tiên, đứng đó không động tĩnh gì.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy một mớ hỗn độn. Dưới đất là đầy vỏ chay rượu bia, chai vỡ, kính vỡ, cùng với một số người nằm bất động hoặc co giật trên nền nhà máu chảy ra be bét, còn có cô gái đứng quầy đang quỳ trong góc run lẩy bẩy, ngồi trên chiếc ghế sô pha với sắc mặt u ám hung ác là lão đại Lôi Thạch, cũng với một người nhìn kiêu ngạo ngồi đối diện anh ta không biết là ai.

Ngọc Tình nhếch mép lên khinh khỉnh, đôi mắt to tròn khẽ đảo qua tất cả căn phòng một lượt, đem tất cả những tình tiết ở đó ghi nhớ trong đầu.

"Nhường một chút! Xin nhường đường!" lúc này một người nhìn như là giám đốc từ phía sau len lỏi lên phía trước, chỉ vài bước là tới bên cạnh Ngọc Tình, đột nhiên anh ta sững người ra.

Tuy Vân Đỉnh không phải là cái nơi tốt đẹp gì, nhưng những hình ảnh đẫm máu chấn động người khác như thế này từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra. Anh ta cũng giống như Ngọc Tình, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, một lát sau vị giám đốc này liền đem ánh mắt hướng về phía Ngọc Tình.

"Sao lại có một con bé đứng ở đây làm gì!" giọng nói anh ta có phần phẫn nộ, đôi mắt như đang trợn lên với Ngọc Tình tức giận.

Một con bé bảy tuổi đứng đây để xem cái gì chứ! hình ảnh máu me be bét thế này ảnh hưởng tơi sự trưởng thành của cô bé! Những hình ảnh đó sẽ ám ảnh tâm lý! "Đây là con nhà ai thế! Phụ huynh ở đâu rồi! mau đưa đứa bé đi đi!"

Anh ta nói rất lớn, cuối cùng cũng thu hút ánh nhìn của người khác.

Ngọc Tình nhếch mép lên, ngẩng đầu nhìn người đàn ông quản việc không liên quan gì tới bản thân, người đàn ông này nhìn chỉ tầm 25 tuổi, xem ra thì mới làm ở đây chưa lâu, trong ánh mắt vẫn nhìn thấy sự thuần khiết hiếm hoi. Mái tóc màu nâu hạt dẻ vuốt keo hất ngược lên, đôi mắt liếc nhìn chằm chằm vào đám đông, nhìn thì có vẻ như đang muốn giúp Ngọc Tình tìm người thân.

Người đàn ông này cao tầm khoảng 1m 85, không phải rất gầy mà còn có vẻ chắc khỏe, Ngọc Tình nhìn đột nhiên không biết tại sao, cô khẽ đưa tay ra, kéo kéo quần người đàn ông, để cho anh ta nhìn cô.

Người đàn ông thấy có người đang kéo mình, đột nhiên đơ ra, cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một con bé đang nhìn mình với đôi mắt tròn xoe, lại còn kéo quần mình, nhìn bộ dạng thì như muốn anh ta quỳ xuống.

Lúc này Lôi Thạch và những người khác đương nhiên đã nhìn thấy Ngọc Tình, anh ta đột nhiên kích động đứng lên. Song đúng lúc đó đôi mắt Ngọc Tình liếc ngang qua trợn trừng lên như đang ra lệnh. Lôi Thạch do dự rồi lại ngồi xuống.

Ngọc Tình nhếch mép cười hài lòng, rồi nhìn người đàn ông trước mắt. Người đàn ông đột nhiên bật cười, quỳ xuống nhìn Ngọc Tình. Đôi mắt ươn ướt của anh ta dưới ngọn đèn được khúc xạ sáng long lanh một cách khác thường.

Ngọc Tình chợt có một ý niệm trong đầu, cô khẽ khàng nhướn cổ lên, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu đó liền chạm lên môi người đàn ông.

Sau hành động này, những người có mặt ở đó đều thấy choáng váng, người nào cũng đơ ra khúc gỗ nhìn Ngọc Tình, bao gồm cả người đàn ông đó.

Ngọc Tình khẽ cười, nhìn người đàn ông đang đơ người ra có vẻ ngốc nghếch rồi hỏi: "Anh tên là gì?"

"Tôi tên Phác Vũ." Người đàn ông vẫn tiếp tục dường như ở trong trạng thái chưa tỉnh lại đó, đôi mắt nhìn Ngọc Tình ngơ ngác rồi khẽ lên tiếng trả lời.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng ngốc nghếch đơ người ra của Phác Vũ, đột nhiên cô lại kiễng chân lên hôm vào mắt Phác Vũ: "Em tên là Ngọc Tình, sau này anh sẽ là người của em, anh phải thật ngoan đấy!" nói xong Ngọc Tình còn đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc mượt mà của anh ta.

Những người đứng đó nghe thấy lời Ngọc Tình nói, đột nhiên như nghe thấy tiếng sét đánh, trẻ con bây giờ trưởng thành đúng là sớm quá.

Ngọc Tình khẽ cười, quay người nhìn sang phía Lôi Thạch, cô kéo tay Phác Vũ đi vào trong phòng.

Phác Vũ cứ ngơ người ra như thế bị Ngọc Tình kéo đi vào bên trong, đầu óc vẫn ở trong trạng thái chưa tỉnh táo hẳn. Anh ta bị cưỡng hôn rồi? bị một cô bé nhìn chỉ tầm 7, 8 tuổi thất lễ rồi?

Trời ơi! Đợi tới khi anh ta tỉnh táo lại, đột nhiên muốn thở dài một tiếng, thế nhưng lại phát hiện ra bản thân trong lúc thất thần đã bị lôi đến một nơi khác. Mẹ ơi! Đây là đâu đây!

Anh ta cúi đầu xuống, chỉ nhìn thấy bé gái vừa hôn anh ta đang lôi anh ta đi! Không đúng! Thế này là thế nào.

Ngọc Tình cảm nhận được tâm trạng rối bời của Phác Vũ lúc này, cô khẽ cười, người đàn ông này đúng là đáng yêu thật đấy!

Ngọc Tình dẫn Phác Vũ đi tới gần Lôi Thạch, Lôi Thạch thấy Ngọc Tình đi tới, đột nhiên nở nụ cười đón tiếp, đứng lên.

Ngọc Tình nhếch mép, tay vẫn kéo Phác Vũ, ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông với vẻ ngạo nghễ đang ngồi đối diện, mặt hắn vênh lên với bộ dạng không coi ai ra gì.

"Vị này, xưng hô thế nào đây?" Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra phía trước, Lôi Thạch hiểu ý liền rót một lý rượu vang đưa cho Ngọc Tình.

Ngọc Tình gật đầu hai lòng, đón lấy ly rượu, ném cho Lôi Thạch một cái nhìn: "Vụ này, chúng ta sẽ từ từ tính với nhau sau!"

Lôi Thạch cũng chỉ biết nở nụ cười miễn cưỡng, bây giờ anh ta cuối cùng cũng phát hiện, không kể anh ta ở bên ngoài uy phong lẫm liệt thế nào nhưng gặp Ngọc Tình thì cái oai phong lẫm liệt đó không còn nữa, chỉ có thể cười cười lấy lòng cô.

Lời Ngọc Tình nói chẳng được người đàn ông đối diện để ý, hắn vẫn vênh váo nghếch mặt lên trời, đến liếc nhìn Ngọc Tình một cái cũng chẳng thèm.

Ngọc Tình cũng không thấy bực mình, cô cầm ly rượu trên tay đưa cho Phác Vũ: "Loại rượu vang này rất khá, anh thử một chút đi!"

Lúc này Phác Vũ giật mình nhìn thấy Lôi Thạch khúm núm rồi lại cười cười rót cho Ngọc Tình một ly rượu nữa, anh ta vẫn ngơ ngác nhận lấy ly rượu và uống một hơi.

"Ư ư!" uống một ngụm lớn, đột nhiên họng như chưa thích nghi được nên có vẻ khó chịu, Ngọc Tình nhìn bộ dạng đáng yêu của anh ta, khẽ cười, đưa tay ra vỗ nhẹ vào lưng anh ta.

"Đồ ngốc, chậm một chút thôi!" Ngọc Tình nói nhẹ nhàng cùng nụ cười nở trên môi làm cho Phác Vũ thấy kinh sợ, mặt anh ta đột nhiên đỏ lên.

"Hừ hừ!" đối diện là người đàn ông kiêu ngạo dường như bị lãng quên quá lâu lúc này hắn ta đã cúi đầu xuống, sắc mặt u ám nhìn Ngọc Tình: "Ngươi là ai mà lại dám ngồi trước mặt ta ngang hàng thế này?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, cô khẽ hôn lên má của Phác Vũ, rồi quay ra nói lạnh lùng: "Anh là cái thá gì, ai cho anh to gan lớn mật mà dám ngồi trước mặt ngan hàng với tôi thế này?"

Ngọc Tình nói với giọng điệu lạnh lùng, làm cho những người có mặt ở đó rùng mình, lạnh cả sống lưng, Ngọc Tình cảm nhận thấy thái độ của Phác Vũ, cô đưa bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy bàn tay to hơn tay mình rất nhiều.

"Anh không nói, tôi còn tưởng bố anh là kẻ có tiếng tăm lắm đấy!" Ngọc Tình bật cười nhìn người đàn ông kiêu ngạo kia: "Anh cũng khá lắm, kiêu ngạo, tự cao tự đại tới mức thế này cơ mà!"

Ngọc Tình nói xong, cũng không đợi anh ta trả lời, tiếp tục nói với giọng điệu lạnh lùng: "Anh ăn gan chó à mà dám ngồi ngang hàng với tôi thế này? Lôi Thạch!"

Lời Ngọc Tình vừa dứt, Lôi Thạch hiểu ý, anh ta tiến lên phía trước vài bước, túm lấy người đàn ông đó lôi đứng lên và đẩy ngã xuống đất.

Người đàn ông đó không nghĩ Lôi Thạch dám làm như vậy, hắn ta đột nhiên kinh ngạc, nhưng không kịp để phản ứng lại, và kết quả là nằm chỏng chơ dưới đất.

Hắn ta cả đời nghênh ngang, đột nhiên lại bị thành ra như thế này.

Lôi Thạch đã ra tay liền chiếm ưu thế, anh ta nhìn người đàn ông, lạnh lùng đứng bên cạnh anh ta, dường như chỉ cần hắn ta động đậy là lập tức đạp xuống.

Người đàn ông tuy kiêu ngạo, nhưng nếu đã là Yến Vân phái hắn ta đến thì đương nhiên hắn cũng có ưu điểm của mình, và ưu điểm của hắn ta chính là biết nhận định thời thế.

Người đàn ông thấy bản thân bây giờ đang thất thế thế này, lập tức không còn bộ dạng kiêu ngạo ban nãy nữa, hắn ngồi dưới đất không động đậy, lặng lẽ nhìn Ngọc Tình.

Con bé này đến cả Lôi Thạch cũng phải khép nép và nghe theo, vậy thì địa vị của nó ở bang Chim ưng không hề thấp, lẽ nào là con gái riêng của Lưu Lỗ Hàn?

Yến Vân phái hắn ta đi cũng không nói rõ đầu đuôi sự việc, còn hắn ta cũng không có năng lực để đi tìm hiểu và biết được những việc nội bộ của bang Chim ưng, vì vậy hắn ta gặp phải bi kịch là cái chắc rồi.

"Tiểu cô nương, tôi nói cho cô biết, kể cả cô có là con gái riêng của Lưu Lỗ Hàn thì hôm nay cô cũng phải trả giá cho Vân bang chúng tôi!"

Ngọc Tình nghe thấy hai từ con riêng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nhìn hắn ta, lạnh lùng cười: "Anh là người của Vân bang? Anh tên gì?"

"Lão gia đây ngồi đứng tên đều không đổi, Lương Toàn!" nói xong tên mình hắn lại trở về với thái độ kiêu ngạo.

Ngọc Tình khẽ cười: "Anh nói tôi là con gái riêng?" giọng nói lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao làm cho Lương Toàn lập tức không nói được gì nữa.

Lôi Thạch nhìn Lương Toàn, đột nhiên lại cảm thấy hắn đáng thương, chúc may mắn nhé!

Ánh mắt thương hại của Lôi Thạch làm cho Lương Toàn thấy sợ hãi, lạnh cả sống lưng, hắn ta lập tức cúi đầu xuống, trong lòng đang cố lấy lại bình tĩnh, đúng lúc này giọng nói của Ngọc Tình lại vang lên.

"Vậy thì Lương Toàn, anh muốn bang Chim ưng tôi phải trả giá cho anh điều gì?" Ngọc Tình bỏ tay Phác Vũ ra, đứng lên, từ từ bước tới bên cạnh Lương Toàn, cúi đầu xuống: "Anh nói xem tôi phải trả giá cho anh thế nào mới được đây? Giữ lại toàn thây được không?"

Giọng nói lạnh lùng làm cho toàn thân Lương Toàn run lên, hắn ta như không tin vào tai mình, hắn ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Ngọc Tình. Nhưng hắn ta lại có thể thực sự cảm thấy lời cô nói là thật, cô thực sự muốn như thế, muốn giữ lại toàn thây cho hắn ta là một sự giả giá tốt nhất sao?

"Cô, cô không thể như thế này!" Lương Toàn tìm kiếm rất lâu mới tìm lại được tiếng nói của bản thân mình, hắn ta nhìn khuôn mặt Ngọc Tình như đang nhìn thấy quỷ vậy, cố gắng muốn di chuyển bản thân để lùi lại phía sau.

"A....." chưa động đậy còn may, vừa mới động thì hắn ta cảm thấy con tim đang đau thắt lại, bàn tay hắn loạng choạng liền bị những mảnh thủy tinh cắm vào, hắn ta đưa tay lên trước mặt, máu tươi không ngừng chảy ra, Ngọc Tình chỉ khẽ nhoẻn miệng cười.

Ngọc Tình đứng thẳng người lên nhìn những người ở phía ngoài, cô khẽ cười: "Các người đúng là to gan! Đứng đó là muốn chơi cùng hắn hay là giống như hắn!" ngón tay Ngọc Tình chỉ vào người đang ngồi dưới sàn bất động.

Mọi người thấy vậy, lập tức quay người chạy toán loạn. Ngọc Tình nhìn đám đông hoảng loạn, một luồng sức mạnh tinh thần được bao phủ, trong phút chốc xóa hết kí ức của họ về bản thân cô. Những người này đáng lẽ sớm đã phải rời đi, đứng đó đúng là cản trở việc của cô.

Sau khi mọi người đã rời đi, Ngọc Tình đưa ánh mắt quay trở lại nhìn Lương Toàn, nhìn vào hai mắt phẫn nộ và hận thù của hắn, môi cô nhếch lên cười khinh bỉ, cô cúi đầu xuống, giọng nói khe khẽ: "Sao hả? Yến Vân khi phái anh tới không nói rõ cho anh biết à? Tôi là kẻ không thể chọc tức được đâu!"

Ngọc Tình nói xong, đứng thẳng người lên, cổ tay xoay tròn, một con dao sáng loáng xuất hiện, chỉ khẽ động đậy, ánh sáng chiếu vào lưỡi dao lóe lên làm mọi người ở đó đều rùng mình.

Chỉ một giây sau, mọi người nhìn thấy Lương Toàn từ từ ngã nằm xuống đất, máu từ trên trán chảy ra không ngừng.

Dòng máu đó lập tức chảy xuống sàn nhà.

Quyết định và động tác nhanh chóng thuần thục đó làm cho những người chứng kiến hết sức kinh ngạc, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Ngọc Tình cười lạnh lùng, quay người lại, liếc mắt nhìn tất cả mọi người vừa chứng kiến sự việc đó, cô ghi nhận sự sợ hãi của tất cả mọi người.

Sự sợ hãi của Lôi Thạch, sự sợ hãi của Phác Vũ, cùng với sự run lên cầm cập của tất cả những người đứng đó, Ngọc Tình chỉ cười, không nói gì, ánh mắt lạnh lùng của cô liếc nhìn Lương Toàn, cô cười: "Yến Vân, đây là lợi tức!"

Nhún vai một cái, Ngọc Tình quay người đi ra khỏi căn phòng, khi đi ra tới cửa Ngọc Tình quay đầu lại nhìn Lôi Thạch: "Giải quyết ổn thỏa cho tôi, tôi không muốn bất kì ai biết về tất cả sự việc ngày hôm nay!" ánh mắt từ từ chuyển động, nhìn một lượt tất cả mọi người đang ở đó sau đó rời đi.

Phác Vũ nhìn theo bóng dáng Ngọc Tình bước đi không hề có một chút lưu luyến nào, anh ta đưa tay ra, miệng cứ mở ra rồi lại khép vào như muốn nói gì đó, sau cùng thì ngập ngừng: "Ban thân mình thế này là thế nào! Đó chỉ là một cô bé thôi mà! lời cô bé nói sao có thể là thật được!"

Khi anh ta cúi đầu xuống đau khổ, Lôi Thạch đâng cho người giải quyết cái thi thể đó, rồi một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng không mấy khách sáo vang lên: "Này, anh không đi đi, ngồi đó để đợi được đưa đi à?"

Giọng nói đó đối với Phác Vũ lúc này đúng là một lời nhắc nhở, anh ta ngẩng đầu lên nhìn theo Ngọc Tình ở ngoài cửa, khuôn mặt bỗng trở nên vui mừng, anh ta khẽ cười, giống như ánh sáng chiếu rọi vào con tim Ngọc Tình.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn anh ta: "Lại còn không mau lại đây!"

Phác Vũ lập tức gật đầu mừng vui chạy theo cô, đến bản thân anh ta ngay lúc này cũng không biết anh ta vui thích tới thế nào. Toàn bộ cảnh này lọt vào mắt của Lôi Thạch, Lôi Thạch liếc nhìn theo, thở phào, anh ta đang đắn đo xem xử lý người đàn ông này như thế nào!

Ngọc Tình nắm lấy tay Phác Vũ, nhìn Lôi Thạch: "Giải quyết ổn thỏa tất cả mọi thứ ở đây, sau đó về Lôi Hổ Đường tự kiểm điểm cho tôi, chúng ra sẽ từ từ tính sổ!"

63. Chương 63: Kẻ Ngốc, Quả Trứng Phượng Hoàng Nở

Dưới sự chú ý của Ngân Nguyên, vết nứt đó càng càng càng nhiều, Ngọc Tình nhìn mà cười vui mừng, xem ra hôm nay việc vui có rất nhiều!

Phượng hoàng trong truyền thuyết...ấy....cô còn chưa từng nhìn thấy phượng hoàng mà! Nếu trên thế giới này thật sự có phượng hoàng thì liệu có phải sẽ có cả rồng không?

Ý nghĩ này của Ngọc Tình, Ngân Nguyên không hề biết, nếu không thì nhất định là nó lại nhìn cô với ánh mắt chế nhạo.

Hai người, à không, một người một mèo nhìn chằm chằm vào hòn đá đó, dường như đều muốn biết rốt cuộc bên trong hòn đá là cái gì!

"Tách!" hòn đá từ từ vỡ ra, một tía sáng chói mắt từ trong khe đá chiếu ra.

Cảnh tượng đó cho thấy dường như thứ bên trong đó đã bị kìm nén quá lâu, vì vậy muốn được giải thoát, ánh sáng đó mang theo hi vọng, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Còn ánh mắt của Ngọc Tình thì dính chặt vào quả trứng màu đỏ như lửa kia. Quả nhiên không sai! Đây chính là trứng trong trứng!

Ngọc Tình khẽ vẫy tay, quả trứng dường như cảm nhận được sự chào đón của Ngọc Tình, ánh sáng chói lọi đó được thu về, quả trứng động đậy rồi nhảy ra ngoài.

Bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc Tình bên trên lơ lửng một quả trứng to như quả dưa hấu, quả trứng đó có những hoa văn huyền bí màu vàng, những hoa văn đó dường như giống với những hoa văn trên quả trứng đá lúc trước.

Quả trứng đó lơ lửng và nhảy lên nhảy xuống như muốn làm quen và lấy lòng Ngọc Tình, bộ dạng ngoan ngoãn của nó giống hệt với khi Ngân Nguyên vừa mới xuất hiện. Lâu lắm Ngọc Tình tâm trạng mới lại tốt thế này, cũng không muốn hạ nó xuống.

Làm gì thế không biết! Tình cảm quá thể đáng! Đôi mắt mèo của Ngân Nguyên mở ra mở vào, đây đúng là xỉ nhục mắt nó quá! Việc gì phải thể hiện như thế trước mặt nó chứ! Lúc này nó đã hoàn toàn quên mất khi trước nó cũng đã từng như vậy.

Đôi mắt to tròn của Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào quả trứng màu vàng, đưa ngón tay chảy máu lúc trước ra khẽ chạm vào quả trứng.

Lần này không xảy ra chuyện vỏ trứng bị vỡ ra, giọt máu được từ từ hấp thụ trở lại.

Ngọc Tình thấy vậy cô liền khẽ nhướn mày: "Này, ăn mất hai giọt máu của ta rồi, sau này là người của ta đấy, ồ không, là của ta chứ! Sau này ta gọi ngươi là Đản nhi nhé!"

Ngân Nguyên lại thấy khó chịu, cái cô chủ này trình độ đặt tên cũng kém quá! Tiểu chủ nhân của tôi còn chưa biết là nam hay là nữ, là sống hay mái, là cái hay đực, cái tên này chẳng chuẩn tí nào cả! Nghĩ rồi Ngân Nguyên định đưa ra kháng nghị, thế nhưng đột nhiên nó phát hiện bây giờ mình đang là kẻ thừa thãi rồi.

Cái tên nịnh hót kia nhảy lên đồng ý, xem ra nó có vẻ rất thích, Ngân Nguyên thật sự muốn thở dài một tiếng: "Đứa trẻ, ngươi còn quá nhỏ, chưa hiểu hết thế sự đâu! Chưa hiểu hết thế sự đâu!"

Giải quyết xong vấn đề của Đản Nhi, Ngọc Tình đưa nó xuống đất, tuy trên đó không nhất định sẽ làm ảnh hưởng gì tới nó nhưng Ngọc Tình nghĩ, muốn nó nở ra, đương nhiên phải chọn một môi trường tốt một chút!

Thực ra Ngọc Tình nghĩ cũng không sai, cô không yên tâm! Cô đang nghĩ về phượng hoàng, chắc là thực lực cũng không tới nỗi nào, cô phải tranh thủ thôi, như vậy nó có thể giúp đỡ cô, là một trợ thủ cho cô! Bây giờ thứ cô thiếu nhất đó chính là nhân lực!

Theo cách nghĩ hiện tại của Ngọc Tình mà nói, cô vô cùng nghi ngờ về mẹ của Đản nhi, cũng chính là chủ nhân trước của không gian chiếc nhẫn này rốt cuộc có phải yêu quái hay không! Sao lại sinh ra một Đản nhi một vật phẩm cao quý thế này!

Lại lượn thêm một vòng nữa, sau khi thấy rằng chẳng có gì đáng chú ý nữa, Ngọc Tình liền thoát ra khỏi không gian.

Chưa ra khỏi thì không biết gì, vừa mới ra khỏi không gian thì cô thấy trời đã sáng bạch rồi! Sau khi thu xếp một chút Ngọc Tình liền chạy tới bệnh viện.

Với tính cách của ba mẹ Ngọc Tình, bọn họ sẽ không đồng ý hôm nay vẫn còn ở trong bệnh viện! Vì vậy cô phải cùng với bọn họ làm thủ tục xuất viện.

Quả nhiên vừa mới tới bệnh viện liền nhìn thấy ba mẹ đã sắp xếp đồ đạc xong rồi, chỉ đợi cô tới nữa thôi.

"Tiểu Tình! Con ngủ có ngon không?" Ngọc An Quân vừa thấy con gái tới liền bước lại gần hỏi han.

"Ba, con ngủ ngon lắm ạ! Ba mẹ?" Ngọc Tình cầm lấy hai chiếc áo lên đưa cho ba mẹ, hỏi nhẹ nhàng.

"Ở đây tốt thì tốt thật đấy, nhưng gì thì gì cũng không phải nhà mình, ở đây ba mẹ thấy không quen!" Lý Nguyệt nói vẻ buồn rầu như muốn về nhà lắm rồi.

"Mẹ mày thật là, làm gì có ai ở viện mà ở thành quen đâu!" Ngọc An Quân nghe thấy Lý Nguyệt nói lập tức cười.

Ngọc Tình thấy ba mẹ nói vậy cũng chỉ cười cười, xem ra bây giờ ba mẹ chắc là hòa hợp với nhau rồi, xem bộ dạng bây giờ của mẹ cô chắc là cũng không còn buồn nữa.

Trong lòng khẽ thở phào một tiếng, Ngọc Tình thúc giục: "Ba mẹ, nhanh một chút, con đói lắm rồi!"

"Được!" Hai người nhìn nhau cười, mặc đồ Ngọc Tình mang tới, Lý Nguyệt khẽ xoa đầu Ngọc Tình: "Đi thôi, về nhà nào!"

Cả nhà ba người đi ra khỏi phòng bệnh đi làm thủ tục xuất viện, cùng ra khỏi bệnh viện.

Vừa mới ra khỏi cổng bệnh viện ánh mắt Ngọc Tình liền trở nên có chút lạnh lùng, nhưng ngay sau đó đã trở về trạng thái bình thường. Cô đi ở giữa ba mẹ mình, hai tay nắm lấy tay ba mẹ, trên đường về nhà vừa đi vừa cười nói.

Cười nói thì cười nói như vậy, nhưng Ngọc Tình đã phát ra sức mạnh tinh thần bao phủ lấy khi vực này. Vừa mới ra khỏi bệnh viện cô phát hiện có người theo dõi mình, người này theo cô không có ý thù địch gì, nhưng làm cô cảm thấy không thoải mái.

Rồi cô nghĩ chắc là vì chuyện của Yến nhiên ngày hôm qua! Người của Vân bang đúng là vội vàng quá! Hôm qua cô vừa mới dọa Yến Nhiên một tí mà hôm nay đã thành ra thế này.

Cô khẽ nhếch mép cười, mắc câu nhanh quá thể, nhanh quá thế này cô lại có chút không muốn câu cá nữa rồi! Haiz, vội vàng như vậy cô thấy có chút không thú vị.

Có điều nói thì nói như thế, Ngọc Tình không có dấu hiệu gì bất thường mà cứ như vậy cùng ba mẹ về nhà, hơn nữa còn bình tĩnh ăn xong bữa sáng. Cái bộ dạng nhàn nhã này của cô làm cho người theo dõi cô đang vô cùng nghi ngờ Yến nhị thiếu gia bị dọa cho vỡ mật rồi! Chỉ là một con bé bình thường thôi mà nhỉ?

Hay là, nhị thiếu gia nhằm vào cô bé này chắc là định lợi dụng bọn họ để thu về ngôi nhà?

Người theo dõi đang suy nghĩ liền nhìn thấy Ngọc Tình từ trong nhà đi ra, anh ta vội vàng chỉnh lại cổ áo, mặt nghiêm nghị, đi theo phía sau.

Chỉ thấy Ngọc Tình chậm rãi bước đi, cái bộ dạng thong thả ung dung, cảm giác cứ như đang đi trong vườn hoa của mình vậy! Ngược lại, người đàn ông đi theo cô thì đang thấy rất khó chịu rồi.

Anh ta không dám tiến lại gần quá, vì vậy anh ta luôn bám ở phía sau với một khoảng cách đủ để không làm mất dấu, nhưng cái con nha đầu đó lại đi chậm quá, bây giờ anh ta đi khéo còn chậm hơn cả rùa bò rồi! một người đàn ông cao lớn mà cứ bước từng bước ngắn ngủn đúng là thật khó coi.

Ngọc Tình cảm thấy sự bực dọc của anh ta nhưng cô không hề có ý định bỏ qua cho anh ta! Cô từ trước tới nay đều là người xấu! Một người xấu xa thực sự! Vì vậy Ngọc Tình chỉ nhoẻn miệng cười thú vị, thay đổi hướng đi, để người đó bám theo cô tới trung tâm thương mại lượn một vòng.

Đi hết một vòng, người đó sắp không chịu nổi rồi, vì người ở trung tâm thì đông, bộ dạng đó của anh ta không tránh khỏi ánh nhìn kì lạ, ngạc nhiên của mọi người, cái bộ dạng đó của anh ta chẳng khác nào một tên biến thái!

Một người đàn ông dùng cổ áo để che mặt, đi những bước ngắn cũn, lén la lét lút đi theo một bé gái, cái bộ dạng đó đúng là khó mà làm người khác nghĩ rằng anh ta không phải một tên biến thái.

Ngọc Tình đương nhiên cũng nhận được những ánh mắt lo âu từ tứ phía truyền đến để cảnh báo cô, cô ngẩng đầu khẽ cười, tiếp tục đi về phía trước. Một lúc sau khi Ngọc Tình thấy đùa đủ rồi, cô liền đi ra và tới một con hẻm nhỏ gần đó, lần này bước chân nhanh và dài hơn lúc trước!

Người đàn ông đó thấy vậy thở phào một tiếng, anh ta không biết bản thân đã bị phát hiện, chỉ sải bước đuổi theo.

64. Chương 64: Kẻ Đáng Ghét, Quán Cà Phê Lãng Mạn

Ngọc Tình chỉ khẽ cười, không hề có một chút lo lắng rằng người phía sau sẽ đuổi kịp. Quả nhiên khi cô đi vào con ngõ chết đó người đàn ông lẽn lút đi theo phía sau cũng rẽ vào.

Người đàn ông vừa mới rẽ vào thì đã thấy Ngọc Tình đang dựa lưng vào tường, cười tươi như hoa nhìn mình, bàn tay nhỏ bé xinh xắn trắng mềm đó đang cầm một con dao sáng loáng.

Lưỡi dao nhìn có vẻ rất mỏng, nhưng vô cùng chắc và sắc, lúc này con dao ở trong tay cô bé phát ra thứ ánh sáng lạnh lùng.

"Các hạ, đi theo tôi làm gì vậy?" Ngọc Tình ngẩng đầu lên, khuôn mặt thanh tú hiện lên nụ cười mỉm, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn người đàn ông.

"Ấy! Ngọc tiểu thư!" người đàn ông nhìn Ngọc Tình, đột nhiên lo lắng, mất tự nhiên, anh ta thậm chí còn không dám nói dối, anh ta há mồm nhưng không biết mở miệng nói gì.

"Ừm!" Ngọc Tình đưa tay lên day day mũi, cười như không cười nhìn anh ta: "Có chuyện gì à?"

"Cái đó....tôi...." người đàn ông hoàn toàn không biết nên nói gì, ấp a ấp úng mỗi từ cái đó.

Đôi mắt Ngọc Tình dần dần lạnh đi, giọng điệu cũng trầm xuống: "Người Yến Vân phái đi mà vô dụng thế này à? tôi vô cùng nghi ngờ, tất cả những điều tôi nghe được về Vân bang liệ có phải là lời đồn bậy bạ hay không?!"

"Không! Không phải đâu!" người đàn ông nghe thấy sự nhạo báng của Ngọc Tình, lập tức phản bác lại, nhưng dường như anh ta đã nghe nhầm trọng điểm trong lời nói của Ngọc Tình.

"Không, sao cô lại biết tôi là người của Vân bang?" cuối cùng dưới nụ cười chế nhạo của Ngọc Tình và ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc thì anh ta cũng đã bình tĩnh trở lại.

"Làm sao tôi biết đó cũng không phải là trọng điểm!" Ngọc Tình lắc đầu, giọng nói lạnh lùng: "Trọng điểm tôi muốn nói đó là, anh đi theo tôi làm gì, trọng điểm là....."

Ngọc Tình nói rồi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông, ánh mắt to tròn lóe lên sự lạnh lùng: "Trọng điểm là, anh có thể sống mà rời khỏi đây không!"

Ánh mắt lạnh như băng của Ngọc Tình còn lạnh hơn cả thời tiết của đông đã rõ ràng nói với người đàn ông những gì được nghe về cô bé bảy tuổi này đều là thật, cô thật sự đang suy nghĩ xem có nên để anh ta mãi mãi ở lại đây không!

Người đàn ông đôt nhiên toàn thân run lên lẩy bẩy, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, đứng đó không nói gì.

Ngọc Tình khẽ đưa con dao trên tay lên, sự phản chiếu từ lưỡi dao lướt qua trước mặt người đàn ông, anh ta đứng đó dường như dám khẳng định, hôm nay anh ta sẽ không thoát khỏi được bàn tay của cô.

Đúng lúc này, anh ta đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng như một người máy đang nói vang lên: "15 giây, nói rõ mục đích đi theo tôi!"

15 giây, đối với Ngọc Tình mà nói thì đó là một khoảng thời gian rất dài không, phải biết rằng trong giờ phút mong manh giữa sự sống và cái chết, 15 giây là quá đủ để làm được rất nhiều việc.

"Vân lão đại muốn gặp cô!" quả nhiên người đàn ông không hề làm Ngọc Tình phải thất vọng, lời cô vừa dứt, anh ta liền lập tức nói ra, nói nhanh tới mức làm Ngọc Tình phải bật cười.

"Ha ha! Tốc độ cũng khá nhanh đấy chứ!" Ngọc Tình liếc mắt, cười nhếch.

Trán người đàn ông đột nhiên lấm tấm mồ hôi, anh ta cúi đầu xuống, với tư cách là một người được Yến Vân tín nhiệm nhất, anh ta đương nhiên phải có điều gì đó đặc biệt, nhưng sự uy hiếp của Ngọc Tình thực sự là quá lớn, dưới ánh mắt như vậy của cô, tới dũng khí để nói lời anh ta cũng không có nữa.

"Tôi biết rồi!" Ngọc Tình khẽ cười, cổ tay xoay tròn, thu con dao về: "Dẫn đường đi."

Người đàn ông nghe thấy vậy thở phào một tiếng như đã được kìm nén rất lâu, xem ra cuối cùng anh ta cũng có thể sống để rời khỏi đây rồi. anh ta lập tức xoay nghiêng người đứng gọn vào một bên, cúi lưng xuống kính cẩn nói: "Được, Ngọc tiểu thư, xin mời!"

Hức! Ngọc Tình liếc mắt nhìn anh ta, trong đôi mắt là đầy sự chế nhạo, người đàn ông này đúng là mất mặt quá! Anh ta cảm nhận rõ được ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tình vì vậy mà cúi người còn thấp hơn nữa.

Ngọc Tình hai tay cho vào túi quần, thẳng người bước về phía trước.

Cái bộ dạng thanh nhã từ tốn như đang đi trong vườn hoa nhà mình vậy, người đàn ông đứng thẳng người lên nhìn theo bóng dáng của Ngọc Tình, anh ta suýt một tiếng, anh ta cũng tự biết cái bộ dạng của bản thân hôm nay thật đáng xấu hổ, không biết tới lúc về sẽ phải chịu hình phạt gì đây.

Nghĩ rồi anh ta khẽ thở dài, không chết thì chắc cũng bị lột da, đó là điều chắc chắn.

Khi người đàn ông đang nghĩ trước về kết cục mà mình sắp phải đối mặt, tiếng nói lạnh lùng của Ngọc Tình từ phía trước truyền tới: "Anh đứng đó bất động tôi có thể cho rằng là anh đang lừa tôi đấy, định bỏ chạy à?"

Người đàn ông vừa nghe thấy vậy, đột nhiên sợ hãi, lập tức quay người về phía cô, lắc đầu lia lịa: "Không, tôi không dám, sao lại thế được chứ! Ngọc tiểu thư, bây giờ đi luôn đây!"

Ngọc Tình không nói gì, chỉ đứng yên ở đó, đợi anh ta đi tới.

Người đàn ông làm sao dám để Ngọc Tình đợi, anh ta chạy tới phía trước Ngọc Tình, nói nhanh nhẩu: "Mời Ngọc tiểu thư!"

Nói rồi anh ta quay người về phía trước dẫn đường, Ngọc Tình sắc mặt không nét biểu cảm đi theo phía sau, mãi cho tới khi ra tới đường lớn, người đàn ông mới với tay ra bắt một chiếc taxi.

"Mời Ngọc tiểu thư!" nói rồi anh ta mở cửa xe ra cho Ngọc Tình, Ngọc Tình nhìn bộ dạng cung kính của anh ta không hề vui mà còn chán nản, tên này đúng là có tiềm năng làm một con chó biết nghe lời chủ đây!

"Hihi..." người đang ông nhìn Ngọc Tình rồi cười, bộ dạng lấy lòng rất giống với Ngân Nguyên.

Ngọc Tình nghĩ mà thấy ghê sợ, cô bước vào trong xe.

Ngọc Tình thấy vậy lập tức đóng cửa xe lại, mở cửa trước của xe rồi bước lên ngồi: "Tòa nhà Kình Thiên!" bốn chữ lạnh lùng anh ta nói như nhổ ra khỏi miệng.

Cái bộ dạng đó mới có chút giống với thái độ của bọn trong thế giới ngầm, Ngọc Tình ngồi ở ghế sau khẽ nướn mày, cái tên này không phải cố ý thế chứ?

Hihi. Anh ta thấy Ngọc Tình nhướn mày lại nhìn qua gương cười cười với cô, để lộ tám chiếc răng đều chằn chặn.

Ngọc Tình lườm cho anh ta một cái, sau đó dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, chẳng thèm quan tâm tới cái tên chỉ biết cười ngốc nghếch đó nữa.

Chiếc taxi được lái với tốc độ ổn định hướng thẳng về phía Kình Thiên, Ngọc Tình vẫn luôn giữ thái độ như lúc ban đầu không hề động đậy, người đàn ông ngồi ở ghế trước nhanh chóng xuống xe, mở cửa cho Ngọc Tình, cười cười lấy lòng: "Tiểu thư, mời!"

Lúc này Ngọc Tình mới mở mắt ra, khẽ nhướn mày, nhếch mép cười, đôi chân nhỏ động đậy, cô bước xuống xe. Đứng trước chiếc xe nhìn toàn bộ kiến trúc tòa nhà trước mặt.

Tòa nhà này cao hơn so với tòa nhà tổng bộ của bang Chim ưng, điều này ngay từ hai chữ Kình Thiên đã thể hiện rất rõ.

Ngọc Tình đứng bên dưới tòa nhà, lặng yên như một tác phẩm điêu khác, mặt cô không chút biểu cảm, cái bộ dạng đó chắc chắn không phải do sự cao lớn của tòa nhà này làm cho ngạc nhiên. Ngược lại, cô đang nghĩ, bao nhiêu thuốc nổ mới có thể hạ gục được tòa nhà này, và để ở vị trí nào là thích hợp nhất!

Người đàn ông này không bao giờ đoán và biết được ý nghĩ lúc này của Ngọc Tình, chỉ lặng yên đứng phía sau cô, không dám nói gì. Mãi một lúc sau, ánh mắt Ngọc Tình khẽ nheo lại, rồi từ từ mở ra, nói lạnh lùng: "ĐI thôi!"

Người đàn ông nghe thấy cô nói mới động đậy, cười cười nói: "Được, Ngọc tiểu thư, mời đi phía bên này! Vân lão đại ở quán cà phê tầng dưới đợi cô."

Hai người một đi trước một đi sau tới quán cà phê mà người đàn ông nói, Ngọc Tình nhìn quán cà phê được trang trí đẹp đẽ, đáng yêu, lãng mạn như chỉ dành cho những đôi yêu nhau, cô nhếch mép cười khẩnh một cái.

Xem ra Yến Vân cũng không được bình thường cho lắm! Bàn công chuyện mà cũng chọn một nơi như thế này? Mẹ kiếp, lẽ nào hai anh em nhà hắn cũng bệnh hoạn như nhau? Nghĩ thế thôi Ngọc Tình đã thấy buồn nôn rồi.

Đúng lúc đó, một tiếng nói lạnh nhạt truyền tới: "Nếu Ngọc tiểu thư đã tới rồi, thì mời vào đi."

---

65. Chương 65: Lần Đầu Gặp Yến Vân, Phi Lễ Mỹ Nam

Ngọc Tình nghe thấy tiếng gọi, cô khẽ cười, ngẩng đầu nhìn ra, nhìn thấy chỗ cách cánh cửa không xa, một người đàn ông tóc đen đang ngồi ngả lưng vào chiếc ghế sô pha đơn, cánh tay dài với ra khuấy cốc cà phê.

Anh ta nói xong thì cũng không nói thêm câu nào nữa. Ngồi yên tĩnh ở đó, dường như cơ thể anh ta và cái bóng người sắp hòa vào làm một.

Ngọc Tình nhếch mép cười, bước lên phía trước, đôi mắt to tròn của cô đảo quanh quán cà phê: "Hóa ra Yến tiên sinh lại thích cái phong cách này!"

Ngọc Tình vừa đi vừa nói, nói xong cũng là lúc cô đã đi tới đối diện với Yến Vân, cô ngồi xuống ghế sô pha, gõ tay xuống bàn gọi: "Waiter, một ly caphuchino!"

Nói xong Ngọc Tình quay đầu ngẩng mặt nhìn vào Yến Vân: "Yến tiên sinh tìm tôi tới là có việc gì vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của cô, Yến Vân không hề vội vàng trả lời, anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu hoắm đen sì liếc nhìn Ngọc Tình, trong đôi mắt đó không hề có nét biểu cảm gì, cái bộ dạng đó không hề giống với ánh mắt dùng để nhìn kẻ địch hay một đối thủ cạnh tranh, ánh mắt anh ta dường như đang nhìn một vật phẩm- một vật phẩm không có chút ảnh hưởng nào tới anh ta.

Ngọc Tình không nói gì, ngồi yên lặng ở đó, sắc mặt thản nhiên nhận lấy sự chú ý của anh ta.Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ mang cà phê tới. Ngọc Tình khẽ cười: "Yến tiên sinh, nhìn đủ chưa vậy?"

Nói rồi Ngọc Tình cầm lấy chiếc thìa khẽ khuấy khuấy cốc cà phê: "Một người có giáo dục như Yến tiên sinh đây chắc cũng biết nhìn một cô bé như thế này là một hành động vô cùng bất lịch sự!"

"Cô bé?"

Lúc này Yến Vân đã có nét biểu cảm khác ngoài sự lạnh lùng, anh ta khẽ cười, trong đôi mắt kia là sự chế nhạo: "Một cô bé có bàn tay có thể lấy mạng của mười mấy con người, một cô bé mà có thể hạ gục được đa số những kẻ đứng đầu của Kiều bang? Một cô bé tuổi đời còn bé tí mà có thể ngồi lên vị trí một trong bốn đường chủ của bang Chim ưng?"

Đối với lời này của Yến Vân, dường như Ngọc Tình sớm đã đoán trước được, vì vậy từ đầu tới cuối cô vẫn giữ được nét bình tĩnh không có điều gì khác thường. Đợi Yến Vân nói hết, Ngọc Tình mới từ từ mở miệng: "Vì vậy, tôi không phải là một cô bé bình thường!" nói xong đôi mắt cô ngước lên nhìn Yến Vân, rồi nói tiếp: "Vì vậy, trước khi chó muốn cắn tôi, thì nên suy nghĩ kĩ xem bản thân có thể hứng chịu được hậu quả hay không!"

Nghe hết lời Ngọc Tình nói, Yến Vân sững người ra, sau đó lại lần nữa ngẩng đầu lên. Lúc này Ngọc Tình mới thực sự nhìn rõ gương mặt của anh ta. Một người đàn ông khoảng tầm 26, 27 tuổi. Bên trên đôi mắt sáng quắc long lanh là vầng trán rộng và mái tóc ngắn được chải chuốt kĩ lưỡng gọn gàng. Đôi mắt anh ta bình lặng không hề gợn sóng. Các đường nét trên khuôn mặt sắc nét rõ ràng, anh tú giống như được vẽ nên vậy. Người đàn ông này dường như được bước ra từ một bức tranh, Ngọc Tình nhìn mà hơi thất thần.

Ngọc Tình đang nghĩ, đợi tới khi Phong Nhã Trần lớn lên, liệu có đẹp trai hơn người đàn ông này không nữa. Cô nghĩ, chắc sẽ như vậy, khéo mà còn hơn cả thế này, thêm phần cổ quái thông minh, ít nhất là trong mắt cô.

Vừa nghĩ mà miệng cô không thể không khẽ cười, cô ngồi ở đó, ngón tay khẽ động đậy, chiếc thìa chợt rơi xuống bàn.

Yến Vân nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình, ánh mắt thoáng qua nét khinh bỉ: đúng là một con bé háo sắc, còn bé tí thế này mà đã nhìn chằm chằm vào đàn ông rồi đơ người ra như thế.

Khi mà chiếc thìa rơi xuống cũng là lúc Ngọc Tình trở về với thực tại, bỏ lại suy nghĩ vẩn vơ của riêng mình, vì vậy việc đầu tiên là cô cảm nhận được sự chết giẫu của Yến Vân. Cô khẽ nhếch mép cười: "Yến tiên sinh yên tâm, tôi không phải là em trai của anh, vì vậy không có sự mê thích gì khác người đâu."

Nói xong Ngọc Tình cầm chiếc thìa lên, bàn tay bưng cốc cà phê nóng lên, khẽ thổi, rồi nói tiếp: "Tôi nghĩ, nếu hôm nay Yến tiên sinh gọi tôi đến chỉ là để nhìn tôi thế này thì tôi nghĩ chúng ta cũng không có gì để nói nữa, anh phải biết rằng thời gian của tôi rất quý báu!"

"Ồ?" Yến Vân nghe thấy vậy, ngồi thẳng người lên, hai tay đan lại với nhau, nhìn Ngọc Tình, anh ta suy nghĩ vài giây rồi nói: "Tôi nghĩ Ngọc tiểu thư có thể đến Vân bang chúng tôi để phát triển."

Ngọc Tình nghe thấy vậy cô liền cười, nhìn thẳng vào Yến Vân, ánh mắt đó nhìn anh ta như thể anh ta là một kẻ ngốc tự nói tự nghe vậy.

Yến Vân không hề thấy lạ trước ánh mắt của Ngọc Tình, anh ta tiếp tục nói: "So với bang Chim ưng, thực lực của Vân bang chúng tôi càng hùng hậu hơn, hơn nữa tôi có thể có những chính sách đối đãi với cô tốt hơn!"

Ngọc Tình lần này đã bật cười thành tiếng: "Vị trí bang chủ của Vân bang có thể dành cho tôi không?"

"Xem ra dã tâm của Ngọc tiểu thư cũng không hề nhỏ!" Yến Vân ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, nói giọng thấp xuống: "Tôi nghĩ Ngọc tiểu thư nhất định đã biết kẻ quá tham lam sẽ có kết cục như thế nào rồi chứ?"

"Ồ?" Ngọc Tình khẽ ồ lên một tiếng, nói tiếp lời của Yến Vân: "Tôi nghĩ Yến tiên sinh nhất định cũng biết những kẻ cứ khăng khăng cố chấp theo ý mình sẽ có kết cục như thế nào chứ?"

"Khăng khăng cố chấp?" Yến Vân nhắc lại lời cô, cũng không nói thêm gì. Một lúc lâu sau anh ta mới lại mở miệng: "Vậy thì hôm nay Ngọc tiểu thư tới đây là muốn nói gì với tôi?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, đôi mắt to tròn của Ngọc Tình nhìn thẳng vào Yến Vân, từ từ mở miệng nói nhỏ nhưng chắc hai từ: "Hợp tác."

"Hợp tác?" Yến Vân lúc này cuối cùng cũng đã hiểu được mục đích của Ngọc Tình, xem ra quyền thế, địa vị mà bản thân anh ta có thể cho cô thì cô chẳng thèm quan tâm. Một con bé nha đầu mới chỉ bảy tuổi thế này dường như đã cho bản thân anh ta thấy được phương hướng, xác định được mục tiêu.

Anh ta khẽ cười, đôi mắt anh ta nhìn chằm chằm vào cô với vẻ vô cùng quan tâm tới lời đề nghị của cô: "Ngọc tiểu thư muốn hợp tác thế nào?"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng của Yến Vân, ánh mắt cô vô cùng thản nhiên, dường như muốn để cho đối phương nhìn thấy thành ý của bản thân mình: "Hợp tác đương nhiên phải có tiền đề của hợp tác, tôi muốn biết Yến tiên sinh muốn có được thứ gì từ tôi?!"

Yến Vân nghe thấy câu hỏi của Ngọc Tình, khuôn mặt uy nghiêm của anh ta đột nhiên trở nên hiền dịu hơn rất nhiều, anh ta ngước mắt lên, lần đầu tiên nhìn Ngọc Tình với vẻ nghiêm túc: "Tôi muốn thống nhất phương Bắc."

Bốn chữ thống nhất phương Bắc làm cho Ngọc Tình hơi sững người ra, sau đó cô cười: "Lại còn nói tôi dã tâm không nhỏ, thế này xem ra, Yến tiên sinh dã tâm cũng không nhỏ hơn tôi đâu? Nếu tôi giúp anh thống nhất phương Bắc, vậy thì tôi lập tức trở thành thuộc hạ của anh. Một hợp tác không thành ý thế này mà anh cũng nói ra được."

Đôi môi của Ngọc Tình khẽ nhếch lên, cô cúi đầu xuống, che giấu đi sự nhạo báng đang lóe lên trong ánh mắt, mọi người đều là người thông minh cả, Ngọc Tình muốn gì Yến Vân không phải là không biết, mà rõ ràng anh ta biết tiền đề là gì mà còn nói ra điều kiện như vậy, trừ khi anh ta đang muốn thử Ngọc Tình.

"Ngọc tiểu thư, tôi đương nhiên là rất thành ý." Yến Vân tiếng nói trầm trầm vang lên, anh ta nhìn Ngọc Tình: "Vậy thì tôi cũng không vòng vo nhiều làm gì nữa, nếu tôi giúp cô lên được vị trí bang chủ của bang Chim ưng thì tôi muốn biết tôi có thể thu về được gì?"

"Bang chủ bang Chim ưng?" đôi mắt to tròn của Ngọc Tình chớp chớp, dường như không hiểu lời anh ta đang nói, cô khẽ cười: "Tôi không nói tôi muốn làm cái gì mà bang chủ bang Chim ưng!"

"Ồ?" Yến Vân dường như rất hứng thú với sự phản ứng này của Ngọc Tình, anh ta chống tay lên cằm: "Không phải vị trí bang chủ bang Chim ưng, vậy thì mục đích của Ngọc tiểu thư khi đùa với hổ để gia nhập vào bang Chim ưng là gì?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đầy sự nhạo báng: "Yến tiên sinh, đùa với hổ ba chữ này không thể dùng bừa được đâu! Phải biết rằng rốt cuộc ai mới là hổ, chúng ta đều không biết!"

Nói xong, Ngọc Tình dường nhưng không muốn vòng vo nhiều thêm nữa, cô nói thẳng: "Tôi không có dã tâm lớn như anh nghĩ đâu! Hợp tác tôi nói đến ở đây đó là Vân bang hãy giúp tôi kiểm soát Lôi Hổ Đường một cách triệt để, và điều tôi có thể đáp ứng anh đó là tôi đồng ý một sự việc với anh vô điều kiện."

Đồng ý với một việc vô điều kiện, đối với Yến Vân đây là một sức hút vô cùng to lớn. Dù gì thực lực của Ngọc Tình cũng không hề đơn giản như mọi người có thể nghĩ tới, phải biết rằng ngày nay với thực lực của Ngọc Tình cô có thể tiêu diệt một bang Chim ưng, một Vân bang thì chỉ dễ như trở bàn tay!

Dường như trong giây lát Yến Vân đã ra được quyết định: "Được! Tôi đồng ý!" Anh ta hiểu rõ, đối với Ngọc Tình mà nói, kiểm soát Lôi Hổ Đường chẳng qua cũng là việc sớm muộn, với một sự việc chẳng khó khăn gì thế này, đổi lại có được sự báo đáp như vậy, anh ta lời quá rồi còn gì.

Ngọc Tình cười khểnh, nâng cốc cà phê lên, khẽ nói: "Hợp tác vui vẻ!"

Yến Vân cũng nâng cốc lên, hai chiếc cốc khẽ chạm vào nhau: "Hợp tác vui vẻ!"

Ngọc Tình cúi đầu uống nhấp một ngụm cà phê, che giấu đi ánh mắt lạnh lùng, chơi với hổ? Rồi tới một ngày các người sẽ biết rốt cuộc ai mới là con hổ thực sự đó!

Uống hết cà phê, Ngọc Tình cũng không có việc gì để ngồi lại thêm nữa, cô khẽ cử động, đứng lên, quay người liền bước đi.

Yến Vân vẫn ngồi yên đó, đôi mắt tối đen như mực nhìn bóng dáng nhỏ bé nhưng lại để lộ ra sự bá đạo không giới hạn của Ngọc Tình, đôi môi hình trái tim của anh ta khẽ nhếch cười, trò chơi này đúng là càng ngày càng thú vị! Anh ta muốn xem xem rốt cuộc cô bé này có thể tạo được con sóng lớn đến thế nào!

Đối với suy nghĩ đang đợi trò chơi của Yến Vân, Ngọc Tình biết hết, nhưng biết chỉ là để biết, cô không có hứng thú nhúng tay vào làm gì, thích xem thì xem! Chỉ cần bản thân đừng rơi vào cái hố giống như việc không tự biết lượng sức bản thân mình là tốt rồi, vì những người như thế thường sẽ có chết rất thảm!

Đánh giá sai tình hình, đánh giá sai người khác đều là việc không thể chấp nhận được! Đối với việc đối phương tự nghĩ mình là phi thường thì Ngọc Tình từ trước tới này chẳng thèm để ý, cô không sợ anh ta coi thường cô, cô chỉ sợ anh ta quá coi trọng cô! Vì vậy tất cả cứ đợi đấy xem! Ngày tháng còn dài, thứ cô có là thời gian để cùng từ từ chơi với bọn họ.

Ngọc Tình chậm rãi và thư thả đi ra khỏi quán cà phê, cô kêu gọi sức mạnh tinh thần bao lấy toàn bộ cơ thể mình, chống lại cái không khí lạnh giá, hai tay cô cho vào túi quần, từ từ chậm rãi đi về phía nhà mình.

Trên thực tế đúng là, đối với cô mà nói muốn kiểm soát Lôi Hổ Đường là một chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn nữa, nhưng Ngọc Tình không hề muốn dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề này, bởi vì mục tiêu của cô không chỉ là một Lôi Hổ Đường bé tí tẹo teo, thứ cô muốn đó là giá trị tiếng nói của cô ở bang Chim ưng, cô muốn có được chỗ đứng vững chắc, đúng là dã tâm của cô không lớn, nhưng một bang Chim ưng cỏn con cũng không phải là điểm cuối cùng trong dã tâm của cô.

Lần này không có ai theo dõi, Ngọc Tình bước đi rất tự nhiên, cố cứ từ từ chậm rãi mà đi, hít thở thứ không khí đặc trưng của quê hương, cô cảm thấy cái cảm giác này thật quen thuộc, quen thuộc tới mức chỉ cần được hít thở cái không khí này là có thể đem lại cho cô vô số hồi ức.

Cô vẫn luôn ghi nhớ cái năm mà cô được chọn vào Cục An ninh Quốc gia, ánh mắt vui vẻ yên tâm của ba mẹ, thế nhưng bọn họ lại không hề biết, điều đó cũng có nghĩa là cô phải kết thúc cuộc sống tuổi thơ, cũng có nghĩa là sẽ bắt đầu cho những ngày bọn họ phải xa nhau.

Những chuyện trước đây hiện ra trong đầu cô, sắc mặt Ngọc Tình cũng từ từ trở nên lạnh lùng, bước chân của cô cũng chậm hơn, mặc kệ những hình ảnh giống như một bộ phim đang diễn ra trước mặt cô.

Ngoài chuyện cô được chọn, còn là chuyện ba mẹ cô li hôn, những điều thiệt thòi mà ba mẹ phải hứng chịu, từng cảnh tượng cứ hiện ra trước mắt cô, sắc mặt cô lúc này cũng càng lạnh lùng hơn, hôm nay đúng là có chút mơ hồ rồi, cô đều quên mất cô đã nói rằng cô sẽ thay chú ba trông coi việc kinh doanh làm ăn.

Nghĩ tới đó cô liền lập tức gọi điện cho Tiêu Thần: "Trong thời gian ngắn nhất tôi muốn biết những bất động sản kém chất lượng của Ngọc An Lâm, những chứng cứ về những công trình tồi tàn nhất."

Những năm gần đây Ngọc An Lâm bắt đầu từ một người bao thầu, phát triển thành ông chủ bất động sản, đương nhiên là một phần cũng nhờ vào may mắn. Nhưng con người này từ trước tới nay luôn có những ý định đen tối, vì vậy những công trình tồi tàn kém chất lượng là chuyện ông ta thường làm.

Ngọc Tình trước đây không động tay vào giải quyết xử lý đương nhiên là nể mặt bố mẹ cô, bây giờ đã tới nước này rồi, cô chẳng còn lí do gì để yên cho ông ta nữa.

Cô muốn bọn họ sau khi ra khỏi viện thần kinh, thứ bọn họ nhìn thấy đó là công ty thì phá sản, cùng với giấy mời của tòa án! Những người này hết lần này tới lần khác muốn ăn hiếp ba mẹ cô, đương nhiên là sẽ có sự chuẩn bị để trả giá. Cô không phải những người quá hiền lành như ba mẹ cô, đụng vào cô, những kẻ đó đúng là chán sống rồi!

Nghĩ xong việc này, Ngọc Tình không còn hứng thú để đi bộ thư thả nữa, cô bắt xe về thẳng cửa nhà mình.

Ngọc Tình vừa đi vừa cười bước vào nhà, sau khi vào tới nhà, phát hiện bố mẹ cô sớm đã không ở nhà rồi, đến chiếc xe đạp của bọn họ cũng không còn ở đó, Ngọc Tình cười, lắc lắc đầu, hai người này đúng là cứ nhàn rỗi một tí là không chịu được!

Trong nhà chẳng có ai, Ngọc Tình liền chui vào trong không gian, cô rất tò mò, quả trứng đó rốt cuộc phải làm thế nào mới nở ra được, vừa vào tới nơi Ngọc Tình liền phát hiện, con mèo chết tiệt Ngân Nguyên, bốn chân nó đang ôm chặt lấy quả trứng, dường như đang muốn khống chế nó.

Ngọc Tình khẽ nheo mày, đi lại gần, Ngân Nguyên nhìn thấy Ngọc Tình trở về, lập tức thở phào một tiếng, trượt từ trên quả trứng trượt xuống.

"Meo!" tiếng kêu nghe như phải chịu ấm ức gì, Ngân Nguyên tiến lên phía trước, dụi đầu vào chân Ngọc Tình. Quả trứng này đúng là nghịch ngợm quá!

Ngọc Tình nhướn mày, nhìn ra phía quả trứng, nó bị Ngân Nguyên bỏ ra, lập tức nhảy lung tung lên khắp nơi, cánh đồng thảo dược cũng có vô số cây thuốc bị đập nát xuống đất, những con cá nhỏ trong hồ thì hốt hoảng bơi lội như tìm chỗ trốn, đáng nói nhất là ngôi nhà bằng cỏ kia, bây giờ nó đã biến thành một đống cỏ khô rồi.

Ngọc Tình thấy vậy, sắc mặt lập tức tối sầm lại, cuối cùng cô cũng biết tại sao người ta lại phải nhốt quả trứng đó trong viên đá kia, nó đúng là chuyên đi phá hoại mà.

"Đản nhi! Lại đây nhanh lên!" Ngọc Tình lạnh lùng gọi, giọng nói có phần phẫn nộ.

Quả trứng bay tứ tung khắp nơi cuối cùng cũng dừng lại, nó từ từ cử động và quay lại, thấy Ngọc Tình, dường như có vẻ rất vui mừng, nhanh chóng chạy về phía cô, cái tốc độ đó nhanh không khác gì sao hỏa va chạm với trái đất.

Ngọc Tình thấy vậy, không chút do dự dùng sức mạnh tinh thần dựng thành một bức tường, quả trứng đó phi đến rồi dừng lại cũng nhanh chóng, đập vào bức tường phía sau lưng cô, phát ra tiếng kêu vang trời.

Ngọc Tình nghe thấy vậy lập tức nhướn mày, không biết nó đã dùng bao nhiêu sức lực nữa!

Cú va chạm đó, không làm cho quả trứng bị vỡ ra, nhưng tuyệt đối đã làm cho quả trứng choáng váng, một lúc lâu sau, nó dường như mới từ từ tỉnh lại, và việc đầu tiên của nó đó là xoay vòng tròn cơ thể mình, truyền đạt cho Ngọc Tình thông tin để thấy rằng nó vừa chịu như thế là vô cùng ấm ức. Song, nó đúng là đã đánh giá thấp sự lạnh lùng của Ngọc Tình.

Ngọc Tình sau khi thu nhận được thông tin mà nó muốn truyền đạt, khuôn mặt lạnh lùng của cô không hề có chút tan ra, cô chỉ nhìn chằm chằm nó nói không chút do dự: "Thu dọn gọn gàng lại cho ta!"

Cảm nhận được sự không vui của chủ nhân, Đản nhi cũng không dám nghịch ngợm thêm nữa, cơ thể béo lùn của nó khẽ nhảy lên, một ngọn lửa màu hồng của sức mạnh tinh thần thuần khiết được phát ra, lấy quả trứng làm trung tâm, đã sửa chữa, khôi phục lại hết tất cả những gì nó phá hoại ban nãy, đầu tiên là căn nhà cỏ kia, sau đó là tới cánh đồng thảo dược....

Trong tích tắc, tất cả những gì ở đây lại trở về với hiện trạng lúc ban đầu như chưa từng bị phá hoại, Ngọc Tình nhìn thấy, đôi mắt to tròn của cô hiện lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó lại là trạng thái bình tĩnh.

Nếu là trứng phượng hoàng, thì có công lực như thế này cũng là điều hết sức bình thường.

Ngọc Tình lạnh lùng liếc mắt nhìn Đản nhi không nói gì, tập hợp sức mạnh tinh thần và bay lên đỉnh núi, cô muốn ở đó tu luyện một thời gian, linh khí trong không gian càng ngày càng dày đặc rồi, cô cũng lờ mờ cảm nhận thấy sự báo hiệu của một bước đột phá, song cô càng biết rõ đây là việc không thể vội vàng, cần phải đợi tới khi thời cơ chín muồi và đạt tới những điều kiện nhất định thì nó tự nhiên sẽ thành công.

Ngọc Tình nhảy lên đỉnh núi, khoanh chân lại ngồi xuống, tập trung hấp thụ linh khí. Còn ở bên cạnh là Đản nhi thì ngồi đó, không còn hồn nhiên vô tổ chức như lúc nãy nữa, nó đói lắm rồi nhưng chủ nhân cũng không cho nó ăn.

Ngân Nguyên cũng ở bên cạnh nhìn Đản nhi và cười trên nỗi đau của nó, đáng đời! sớm đã nói với nhà ngươi rồi, cái con nha đầu Ngọc Tình trở về nhìn thấy nhất định sẽ tức giận, vậy mà ngươi còn không tin!

Hức! Đản nhi cảm nhận được suy nghĩ của Ngân Nguyên thì lập tức tức giận, cơ thể béo lùn của nó lăn tới một bên, không nói gì, mắt chớp chớp đợi Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình đã vận hành Cửu Thiên Tiên Quyết, ngay bây giờ cô đã cảm nhận thấy sự vận động của loại linh khí đó, cô khẽ nhoẻn miệng cười, tĩnh tâm lại tu luyện.

Mãi cho tới khi bên ngoài không gian, tiếng chuông điện thoại reo lên, Ngọc Tình mới thu về công pháp, đột nhiên mở mắt ra, đứng lên rời khỏi đỉnh núi.

Đản nhi vẫn đợi, nhìn thấy Ngọc Tình xuống, lập tức vui mừng tiến lại gần: "Chủ nhân, tôi đói!"

Đói? Ngọc Tình nhướn mày, cô có phải mẹ nó đâu, nó đó rồi thì biết cho nó ăn gì bây giờ?

Đản nhi nhìn thấy Ngọc Tình có vẻ bối rồi, trong lòng lo lắng, thân hình đồ sộ của nó bay lên lơ lửng, chạm vào ngón tay mấy hôm trước bị chảy máu của Ngọc Tình, Ngọc Tình nhìn động tác của nó, ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Hóa ra nó muốn cho nó ăn cái này! Ngọc Tình chu mỏ ra, đưa tay lên, sức mạnh tinh thần mạnh mẽ lướt qua, một giọt máu đỏ tươi lập tức chảy ra, giọt xuống người của Đản nhi.

Giọt máu đó từ từ thấm xuống, Ngọc Tình tức khắc cho dòng máu ngừng chảy, chẳng thèm để ý tới quả trứng này nữa, quay người thoát ra khỏi không gian.

Lại nói, Ngọc Tình thấy khá khó hiểu, từ trước tới nay cô chưa từng nghe nói phượng hoàng uống máu, cũng chưa bao giờ nghe nói rằng mèo không ăn á! Vậy hai thứ ở bên cạnh cô bây giờ rốt cuộc là quái vật gì!

Có điều đó cũng chỉ là suy nghĩ, bây giờ Ngọc Tình còn có việc quan trọng hơn cần làm, không có thời gian cũng như sức lực để đi quan tâm tới những chuyện này.

Chuông điện thoại vẫn reo lên không ngừng, Ngọc Tình cầm điện thoại lên, là điện thoại của Lưu Bân gọi tới. Ngọc Tình khẽ cười, bắt máy.

"A lô, Ngọc Tình, xảy ra chuyện rồi!" Lưu Bân đợi Ngọc Tình nhấc máy liền nói luôn, giọng điệu lo lắng vội vàng làm cho Ngọc Tình hơi choáng sau đó lại khẽ cười.

"Ồ?" Ngọc Tình cười cười, ngồi xuống ghế sô pha, ngón tay nhỏ trắng mềm của cô khẽ gõ nhẹ lên bàn vài cái.

"Ngọc Tình! Anh không nói đùa với em đâu!" Lưu Bân nghe thấy giọng nói chậm rãi mà nhẹ nhàng của Ngọc Tình, đột nhiên càng lo lắng hơn, sau đó giọng nói liền trầm trầm.

“Chẳng phải anh đang rất vội à?” Ngọc Tình khẽ cười hỏi lại rồi nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?!”

“Người của Hổ Lôi Đường và người của Vân bang đang đánh nhau ở Vân Đỉnh!” Lưu Bân nghe thấy cô hỏi liền trả lời vào vấn đề luôn.

“Đánh nhau?” Ngọc Tình vẫn nói với giọng điệu hết sức chậm rãi, bật cười: “Sao tôi lại không biết nhỉ! Lưu Bân, tin tức của anh nhanh thật đấy!”

Lưu Bân ở đầu dây bên kia hơi sững người ra trước thái độ của Ngọc Tình, anh ta đột nhiên trầm mặc. Ngữ khí trong câu nói của Ngọc Tình đã cho thấy rõ ràng là cô đang không vui, cô đang trách cậu ta với tay ra hơi dài rồi đấy!

“Ngọc Tình, không phải, em nghe anh giải thích!” Lưu Bân sau khi ý thức được sự sai lầm của mình, lập tức vội vàng mở miệng, nói với giọng điệu còn lo lắng hơn ban nãy.

Ngón tay gõ lên mặt bàn của Ngọc Tình dừng lại, cô nói với giọng điệu lạnh lùng: “Sao hả, Lưu thiếu bang chủ lại không vội nữa rồi à?”

“Anh....” Lưu Bân lần đầu tiên phát hiện cái cảm giác có lý mà không nói rõ ra được thành lời, cậu ta cầm lấy điện lại, miệng cứ há ra rồi lại ngầm vào, cuối cùng quyết định không nói gì nữa mà chỉ thở dài.

Cậu học trò gặp phải lính, có lý mà nói không rõ được. Lại huống hồ cậu ta đúng là không có lý! Lưu Bân đột nhiên thở dài vì việc hành sự nóng vội của mình, tại sao xảy ra chuyện thì lại muốn báo cho cô đầu tiên, tại sao lại gọi điện cho cô, tại sao lúc trước phải gài người vào Lôi Hổ Đường!

Thế nhưng cuộc sống hiện thực lại không có thuốc chữa hối hận, cậu ta không có cách nào để thay đổi hiện thực là đã gài người trong Lôi Hổ Đường, cũng không có cách nào để thay đổi hiện thực là cậu ta vừa gọi điện cho Ngọc Tình.

Vì vậy mà cậu ta chỉ có thể hít thở thật sâu: “Ngọc Tình, bây giờ Lôi Hổ Đường đang xảy ra chuyện ở Vân Đỉnh rồi, em với tư cách là đường chủ thì em phải có trách nhiệm nghĩa vụ đi tới đó!”

Nói xong cậu liền tắt máy. Đúng, thế này mới là cậu ta! Sự kiêu ngạo của cậu ta, tất cả những gì của cậu ta đều không thể để cho người khác chà đạp được!

“Tu tu.....” âm thanh của tiếng tắt máy vang lên, Ngọc Tình đột nhiên đơ ra, cái tên Lưu Bân này lúc nóng lúc lạnh, đúng là hâm.

Ngọc Tình đặt điện thoại xuống ghế sô pha, xem ra điều kiện của bản thân cô rất hấp dẫn người khác, thế nhưng rốt cuộc bản thân đã đồng ý cái gì?

Ồ, đúng rồi! Một sự việc! Ngọc Tình khẽ cười, một sự việc mà không có bất kì điều kiện gì! Ngọc Tình chép miệng, khẽ lắc đầu, cái tên Yến Vân này vội vàng quá.

Cô còn vẫn chưa nói hết mà! Việc gì thì cũng cần phải có khả năng và sức lực chẳng phải à? Thế nhưng bây giờ cô mới có bảy tuổi! Một cô bé thì có thể làm được gì chứ?

Cái tên Yến Vân này làm thế nào để có được vị trí như bây giờ? Đúng là làm người khác có chút nghi ngờ! Chơi với hổ mà còn không thận trọng thế này, phải biết rằng cô rất ghét cảm giác bị người khác hạ thấp, nhưng cô cũng không thích cái cảm giác được người khác đánh giá cao quá! Ngọc Tình đứng lên, cô thấy nể mặt anh ta đã tốn công tốn sức như vậy, sự việc này chỉ cần không quá đáng quá thì cô cũng có thể giúp anh ta!

Ngọc Tình với tay cầm lấy một chiếc áo khoác màu đen mặc vào người rồi đi ra ngoài. Trò chơi này nếu diễn viên chính như cô mà không xuất hiện thì thật đáng tiếc quá!

Vận hành sức mạnh tinh thần, không tới một phút đồng hồ sau cô đã có mặt ở khu vui chơi giải trí lớn nhất của thành phố X – Vân Đỉnh.

Ngọc Tình đứng ngoài cửa, ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu khổng lồ của Vân Đỉnh và hàng loạt những đèn leon, đôi mắt cô khẽ nheo lại. lúc này cô vô cùng muốn biết, ở cái nơi như thế này những thuộc hạ của cô sao lại đánh nhau với người ta?

Cũng không nghĩ thêm nhiều, Ngọc Tình nhấc chân lên đi vào cửa lớn. Vì xảy ra chuyện nên các khách hàng của Vân Đỉnh ồ ạt chạy ra ngoài, bộ dạng bé tí của Ngọc Tình đương nhiên là không hề thu hút sự chú ý của người khác, cô hòa vào trong dễ như trở bàn tay.

Vào tới bên trong Vân Đỉnh, Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn lên chiếc đèn pha lên, cô khẽ cười, chẳng trách Vân Đỉnh lại trở thành khu vui chơi giải trí tốt nhất thành phố X ở cái thời đại này, nhìn vào chiếc cầu thang hình xoắn ốc tinh tế, khắp nơi đều được trang trí lộng lẫy, chiếc đèn pha lê to sáng nhấp nháy, nơi này nổi tiếng kể cũng đúng.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn một lượt sau đó thu ánh mắt về, cô sống bao nhiêu năm trên đời, nhìn thấy những nơi tốt hơn thế này cũng rất nhiều, nhưng những nơi thế này chẳng lọt được vào tầm mắt cô, có điều, đương nhiên cũng không thể phủ nhận được, nơi này đúng là một trong những nơi vui chơi giải trí tốt nhất thời đại này.

Ngọc Tình nhếch mép cười, ánh mắt cô dường như đang quét khắp tầng hai, sau đó dừng lại ở một chiếc cột màu vàng kim khổng lồ, cô khẽ cười, dường như đúng chỉ là tò mò, cô nhấc chân lên đi lại gần cầu thang và tiến lên.

"Thế nào?" Yến Vân đứng ở phía sau cái cột màu vàng kim ở tầng hai nhìn Ngọc Tình đang từ từ bước lên lầu, anh ta trầm giọng hỏi người bên cạnh.

Đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấy gì đó phát ra từ người cô, song cho dù ông ta có nỗ lực thế nào đi chăng nữa thì kết quả đạt được cũng chỉ là một cảnh mênh mông mù mịt, sau đó ông ta khẽ lắc dầu: "Nhìn không thấu được!"

Người đàn ông này tầm khoảng 40 tuổi, đứng ở đó. Hai con mắt giống như mắt đại bàng đang săn mồi. Và vào lúc này Ngọc Tình chính là miếng mồi ngon trong mắt ông ta.

"Lão Nguyên, sao đến ông mà cũng không nhìn thấu được?" Yến Vân nghe thấy vậy đột nhiên giật mình, lần đầu tiên giọng nói bình tĩnh đó mang đầy sự ngạc nhiên, anh ta kinh ngạc nhìn lão Nguyên.

Lão Nguyên nhìn bộ dạng này của Yến Vân, sắc mặt đột nhiên cũng trầm xuống, tiếng nói nghe có vẻ nặng nề: "Thiếu chủ!"

Yến Vân nghe thấy lời của lão Nguyên, sắc mặt lại biến đổi, dường như sự kinh ngạc vừa nãy trên khuôn mặt anh ta chưa từng xuất hiện qua.

Song anh ta quên mất rằng, kể từ khi gặp Ngọc Tình, anh ta đã khác với bình thường rất nhiều lần!

Lão Nguyên nhìn khuôn mặt với vẻ trầm mặc của Yến Vân, đột nhiên gật đầu hài lòng. Sau đó ông ta lại liếc mắt nhìn Ngọc Tình, đôi mắt đại bàng đó nhìn cô chằm chằm nhưng thứ ông ta nhìn thấy vẫn chỉ là một khoảng mênh mông mù mịt.

Cô gái này nhất định có bí mật! Ông ta dám khẳng định, cô gái này nhất định không hề đơn giản!

"Lão Nguyên, con bé này tại sao đến ông cũng không nhìn thấu được?" Yến Vân đôi mắt cũng hướng về phía Ngọc Tình, anh ta hạ thấp giọng xuống hỏi.

"Tôi không biết! Nhưng đứa bé này nhất định không hề đơn giản!" lão Nguyên im lặng một lát, rồi tiếp tục nói: "Có thể kết giao với cô ta thì tốt, nhưng gây sự với cô ta thì không thể, Yến gia chúng ta cũng không phải là sợ cô ta! Nếu làm sứt mẻ tình cảm, vậy thì phải nhổ cỏ tận gốc!"

Bốn từ nhổ cỏ tận gốc vừa được nói ra, bước chân của Ngọc Tình hơi dừng lại, sau đó lại như không có gì, tiếp tục bước lên, nhưng đôi đồng tử mắt sâu như biển kia, bỗng chốc lạnh lùng hơn rất nhiều, nụ cười quen thuộc lại nở trên môi!

Nhổ cỏ tận gốc? Hức! Chỉ sợ ngươi không có cái bản lĩnh đó! Một tên tu sĩ cũng dám nói lời ngỗ ngược trước mặt cô! Nhổ cỏ tận gốc? Ngọc Tình cô ngược lại muốn xem xem, ai sẽ nhổ cỏ của ai, trừ gốc của ai?

Ngọc Tình cười lạnh lùng, sau đó đã lên tới tầng, đi về phía những người của Lôi Hổ Đường đang ở đó, vào giây phút cô quay người ra hướng đó, Ngọc Tình quay đầu nhìn vào vị trí mà Yến Vân đang đứng, nở nụ cười đầy hàm ý.

Đột nhiên hai người thấy rùng mình, bốn mắt nhìn nhau. Cô ta phát hiện ra rồi? không thể nào! Phải biết rằng bọn họ là kẻ tu tiên chứ, một con bé phổ thông như thế sao có thể phát hiện ra bọn họ! nhất định không thể!

Đúng, nhất định không thể phát hiện ra!

Trấn tĩnh lại tinh thần, hai người thở phào một tiếng, nhìn Ngọc Tình đang đi về một hướng khác, bọn họ lại nhìn nhau, quả nhiên cô vẫn chưa phát hiện ra, bằng không sự việc này khó mà dễ dàng qua đi như vậy được?

Đúng là với cá tính có thù nhất định báo của Ngọc Tình thì sự việc này đương nhiên không dễ dàng qua đi như vậy được. Nhưng Ngọc Tình lại có một ưu điểm, đó là biết độ nặng nhẹ, gấp hay không gấp của sự việc, cô đã đợi lâu như thế rồi, đương nhiên sẽ không vì sự việc đó mà làm hỏng kế hoạch, vì vậy, sự việc này cứ để đó đã, dù sao thì thứ cô có là thời gian để chơi cùng bọn họ.

Ngọc Tình cũng không suy nghĩ thêm nhiều nữa, đi thẳng với căn phòng xảy ra chuyện, lúc này bên ngoài căn phòng một vòng người đang bao quanh lấy, Ngọc Tình từ từ đi tới phía trước hàng đầu tiên, đứng đó không động tĩnh gì.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy một mớ hỗn độn. Dưới đất là đầy vỏ chay rượu bia, chai vỡ, kính vỡ, cùng với một số người nằm bất động hoặc co giật trên nền nhà máu chảy ra be bét, còn có cô gái đứng quầy đang quỳ trong góc run lẩy bẩy, ngồi trên chiếc ghế sô pha với sắc mặt u ám hung ác là lão đại Lôi Thạch, cũng với một người nhìn kiêu ngạo ngồi đối diện anh ta không biết là ai.

Ngọc Tình nhếch mép lên khinh khỉnh, đôi mắt to tròn khẽ đảo qua tất cả căn phòng một lượt, đem tất cả những tình tiết ở đó ghi nhớ trong đầu.

"Nhường một chút! Xin nhường đường!" lúc này một người nhìn như là giám đốc từ phía sau len lỏi lên phía trước, chỉ vài bước là tới bên cạnh Ngọc Tình, đột nhiên anh ta sững người ra.

Tuy Vân Đỉnh không phải là cái nơi tốt đẹp gì, nhưng những hình ảnh đẫm máu chấn động người khác như thế này từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra. Anh ta cũng giống như Ngọc Tình, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, một lát sau vị giám đốc này liền đem ánh mắt hướng về phía Ngọc Tình.

"Sao lại có một con bé đứng ở đây làm gì!" giọng nói anh ta có phần phẫn nộ, đôi mắt như đang trợn lên với Ngọc Tình tức giận.

Một con bé bảy tuổi đứng đây để xem cái gì chứ! hình ảnh máu me be bét thế này ảnh hưởng tơi sự trưởng thành của cô bé! Những hình ảnh đó sẽ ám ảnh tâm lý! "Đây là con nhà ai thế! Phụ huynh ở đâu rồi! mau đưa đứa bé đi đi!"

Anh ta nói rất lớn, cuối cùng cũng thu hút ánh nhìn của người khác.

Ngọc Tình nhếch mép lên, ngẩng đầu nhìn người đàn ông quản việc không liên quan gì tới bản thân, người đàn ông này nhìn chỉ tầm 25 tuổi, xem ra thì mới làm ở đây chưa lâu, trong ánh mắt vẫn nhìn thấy sự thuần khiết hiếm hoi. Mái tóc màu nâu hạt dẻ vuốt keo hất ngược lên, đôi mắt liếc nhìn chằm chằm vào đám đông, nhìn thì có vẻ như đang muốn giúp Ngọc Tình tìm người thân.

Người đàn ông này cao tầm khoảng 1m 85, không phải rất gầy mà còn có vẻ chắc khỏe, Ngọc Tình nhìn đột nhiên không biết tại sao, cô khẽ đưa tay ra, kéo kéo quần người đàn ông, để cho anh ta nhìn cô.

Người đàn ông thấy có người đang kéo mình, đột nhiên đơ ra, cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một con bé đang nhìn mình với đôi mắt tròn xoe, lại còn kéo quần mình, nhìn bộ dạng thì như muốn anh ta quỳ xuống.

Lúc này Lôi Thạch và những người khác đương nhiên đã nhìn thấy Ngọc Tình, anh ta đột nhiên kích động đứng lên. Song đúng lúc đó đôi mắt Ngọc Tình liếc ngang qua trợn trừng lên như đang ra lệnh. Lôi Thạch do dự rồi lại ngồi xuống.

Ngọc Tình nhếch mép cười hài lòng, rồi nhìn người đàn ông trước mắt. Người đàn ông đột nhiên bật cười, quỳ xuống nhìn Ngọc Tình. Đôi mắt ươn ướt của anh ta dưới ngọn đèn được khúc xạ sáng long lanh một cách khác thường.

Ngọc Tình chợt có một ý niệm trong đầu, cô khẽ khàng nhướn cổ lên, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu đó liền chạm lên môi người đàn ông.

Sau hành động này, những người có mặt ở đó đều thấy choáng váng, người nào cũng đơ ra khúc gỗ nhìn Ngọc Tình, bao gồm cả người đàn ông đó.

Ngọc Tình khẽ cười, nhìn người đàn ông đang đơ người ra có vẻ ngốc nghếch rồi hỏi: "Anh tên là gì?"

"Tôi tên Phác Vũ." Người đàn ông vẫn tiếp tục dường như ở trong trạng thái chưa tỉnh lại đó, đôi mắt nhìn Ngọc Tình ngơ ngác rồi khẽ lên tiếng trả lời.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng ngốc nghếch đơ người ra của Phác Vũ, đột nhiên cô lại kiễng chân lên hôm vào mắt Phác Vũ: "Em tên là Ngọc Tình, sau này anh sẽ là người của em, anh phải thật ngoan đấy!" nói xong Ngọc Tình còn đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc mượt mà của anh ta.

Những người đứng đó nghe thấy lời Ngọc Tình nói, đột nhiên như nghe thấy tiếng sét đánh, trẻ con bây giờ trưởng thành đúng là sớm quá.

Ngọc Tình khẽ cười, quay người nhìn sang phía Lôi Thạch, cô kéo tay Phác Vũ đi vào trong phòng.

Phác Vũ cứ ngơ người ra như thế bị Ngọc Tình kéo đi vào bên trong, đầu óc vẫn ở trong trạng thái chưa tỉnh táo hẳn. Anh ta bị cưỡng hôn rồi? bị một cô bé nhìn chỉ tầm 7, 8 tuổi thất lễ rồi?

Trời ơi! Đợi tới khi anh ta tỉnh táo lại, đột nhiên muốn thở dài một tiếng, thế nhưng lại phát hiện ra bản thân trong lúc thất thần đã bị lôi đến một nơi khác. Mẹ ơi! Đây là đâu đây!

Anh ta cúi đầu xuống, chỉ nhìn thấy bé gái vừa hôn anh ta đang lôi anh ta đi! Không đúng! Thế này là thế nào.

Ngọc Tình cảm nhận được tâm trạng rối bời của Phác Vũ lúc này, cô khẽ cười, người đàn ông này đúng là đáng yêu thật đấy!

Ngọc Tình dẫn Phác Vũ đi tới gần Lôi Thạch, Lôi Thạch thấy Ngọc Tình đi tới, đột nhiên nở nụ cười đón tiếp, đứng lên.

Ngọc Tình nhếch mép, tay vẫn kéo Phác Vũ, ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông với vẻ ngạo nghễ đang ngồi đối diện, mặt hắn vênh lên với bộ dạng không coi ai ra gì.

"Vị này, xưng hô thế nào đây?" Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra phía trước, Lôi Thạch hiểu ý liền rót một lý rượu vang đưa cho Ngọc Tình.

Ngọc Tình gật đầu hai lòng, đón lấy ly rượu, ném cho Lôi Thạch một cái nhìn: "Vụ này, chúng ta sẽ từ từ tính với nhau sau!"

Lôi Thạch cũng chỉ biết nở nụ cười miễn cưỡng, bây giờ anh ta cuối cùng cũng phát hiện, không kể anh ta ở bên ngoài uy phong lẫm liệt thế nào nhưng gặp Ngọc Tình thì cái oai phong lẫm liệt đó không còn nữa, chỉ có thể cười cười lấy lòng cô.

Lời Ngọc Tình nói chẳng được người đàn ông đối diện để ý, hắn vẫn vênh váo nghếch mặt lên trời, đến liếc nhìn Ngọc Tình một cái cũng chẳng thèm.

Ngọc Tình cũng không thấy bực mình, cô cầm ly rượu trên tay đưa cho Phác Vũ: "Loại rượu vang này rất khá, anh thử một chút đi!"

Lúc này Phác Vũ giật mình nhìn thấy Lôi Thạch khúm núm rồi lại cười cười rót cho Ngọc Tình một ly rượu nữa, anh ta vẫn ngơ ngác nhận lấy ly rượu và uống một hơi.

"Ư ư!" uống một ngụm lớn, đột nhiên họng như chưa thích nghi được nên có vẻ khó chịu, Ngọc Tình nhìn bộ dạng đáng yêu của anh ta, khẽ cười, đưa tay ra vỗ nhẹ vào lưng anh ta.

"Đồ ngốc, chậm một chút thôi!" Ngọc Tình nói nhẹ nhàng cùng nụ cười nở trên môi làm cho Phác Vũ thấy kinh sợ, mặt anh ta đột nhiên đỏ lên.

"Hừ hừ!" đối diện là người đàn ông kiêu ngạo dường như bị lãng quên quá lâu lúc này hắn ta đã cúi đầu xuống, sắc mặt u ám nhìn Ngọc Tình: "Ngươi là ai mà lại dám ngồi trước mặt ta ngang hàng thế này?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, cô khẽ hôn lên má của Phác Vũ, rồi quay ra nói lạnh lùng: "Anh là cái thá gì, ai cho anh to gan lớn mật mà dám ngồi trước mặt ngan hàng với tôi thế này?"

Ngọc Tình nói với giọng điệu lạnh lùng, làm cho những người có mặt ở đó rùng mình, lạnh cả sống lưng, Ngọc Tình cảm nhận thấy thái độ của Phác Vũ, cô đưa bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy bàn tay to hơn tay mình rất nhiều.

"Anh không nói, tôi còn tưởng bố anh là kẻ có tiếng tăm lắm đấy!" Ngọc Tình bật cười nhìn người đàn ông kiêu ngạo kia: "Anh cũng khá lắm, kiêu ngạo, tự cao tự đại tới mức thế này cơ mà!"

Ngọc Tình nói xong, cũng không đợi anh ta trả lời, tiếp tục nói với giọng điệu lạnh lùng: "Anh ăn gan chó à mà dám ngồi ngang hàng với tôi thế này? Lôi Thạch!"

Lời Ngọc Tình vừa dứt, Lôi Thạch hiểu ý, anh ta tiến lên phía trước vài bước, túm lấy người đàn ông đó lôi đứng lên và đẩy ngã xuống đất.

Người đàn ông đó không nghĩ Lôi Thạch dám làm như vậy, hắn ta đột nhiên kinh ngạc, nhưng không kịp để phản ứng lại, và kết quả là nằm chỏng chơ dưới đất.

Hắn ta cả đời nghênh ngang, đột nhiên lại bị thành ra như thế này.

Lôi Thạch đã ra tay liền chiếm ưu thế, anh ta nhìn người đàn ông, lạnh lùng đứng bên cạnh anh ta, dường như chỉ cần hắn ta động đậy là lập tức đạp xuống.

Người đàn ông tuy kiêu ngạo, nhưng nếu đã là Yến Vân phái hắn ta đến thì đương nhiên hắn cũng có ưu điểm của mình, và ưu điểm của hắn ta chính là biết nhận định thời thế.

Người đàn ông thấy bản thân bây giờ đang thất thế thế này, lập tức không còn bộ dạng kiêu ngạo ban nãy nữa, hắn ngồi dưới đất không động đậy, lặng lẽ nhìn Ngọc Tình.

Con bé này đến cả Lôi Thạch cũng phải khép nép và nghe theo, vậy thì địa vị của nó ở bang Chim ưng không hề thấp, lẽ nào là con gái riêng của Lưu Lỗ Hàn?

Yến Vân phái hắn ta đi cũng không nói rõ đầu đuôi sự việc, còn hắn ta cũng không có năng lực để đi tìm hiểu và biết được những việc nội bộ của bang Chim ưng, vì vậy hắn ta gặp phải bi kịch là cái chắc rồi.

"Tiểu cô nương, tôi nói cho cô biết, kể cả cô có là con gái riêng của Lưu Lỗ Hàn thì hôm nay cô cũng phải trả giá cho Vân bang chúng tôi!"

Ngọc Tình nghe thấy hai từ con riêng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nhìn hắn ta, lạnh lùng cười: "Anh là người của Vân bang? Anh tên gì?"

"Lão gia đây ngồi đứng tên đều không đổi, Lương Toàn!" nói xong tên mình hắn lại trở về với thái độ kiêu ngạo.

Ngọc Tình khẽ cười: "Anh nói tôi là con gái riêng?" giọng nói lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao làm cho Lương Toàn lập tức không nói được gì nữa.

Lôi Thạch nhìn Lương Toàn, đột nhiên lại cảm thấy hắn đáng thương, chúc may mắn nhé!

Ánh mắt thương hại của Lôi Thạch làm cho Lương Toàn thấy sợ hãi, lạnh cả sống lưng, hắn ta lập tức cúi đầu xuống, trong lòng đang cố lấy lại bình tĩnh, đúng lúc này giọng nói của Ngọc Tình lại vang lên.

"Vậy thì Lương Toàn, anh muốn bang Chim ưng tôi phải trả giá cho anh điều gì?" Ngọc Tình bỏ tay Phác Vũ ra, đứng lên, từ từ bước tới bên cạnh Lương Toàn, cúi đầu xuống: "Anh nói xem tôi phải trả giá cho anh thế nào mới được đây? Giữ lại toàn thây được không?"

Giọng nói lạnh lùng làm cho toàn thân Lương Toàn run lên, hắn ta như không tin vào tai mình, hắn ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Ngọc Tình. Nhưng hắn ta lại có thể thực sự cảm thấy lời cô nói là thật, cô thực sự muốn như thế, muốn giữ lại toàn thây cho hắn ta là một sự giả giá tốt nhất sao?

"Cô, cô không thể như thế này!" Lương Toàn tìm kiếm rất lâu mới tìm lại được tiếng nói của bản thân mình, hắn ta nhìn khuôn mặt Ngọc Tình như đang nhìn thấy quỷ vậy, cố gắng muốn di chuyển bản thân để lùi lại phía sau.

"A....." chưa động đậy còn may, vừa mới động thì hắn ta cảm thấy con tim đang đau thắt lại, bàn tay hắn loạng choạng liền bị những mảnh thủy tinh cắm vào, hắn ta đưa tay lên trước mặt, máu tươi không ngừng chảy ra, Ngọc Tình chỉ khẽ nhoẻn miệng cười.

Ngọc Tình đứng thẳng người lên nhìn những người ở phía ngoài, cô khẽ cười: "Các người đúng là to gan! Đứng đó là muốn chơi cùng hắn hay là giống như hắn!" ngón tay Ngọc Tình chỉ vào người đang ngồi dưới sàn bất động.

Mọi người thấy vậy, lập tức quay người chạy toán loạn. Ngọc Tình nhìn đám đông hoảng loạn, một luồng sức mạnh tinh thần được bao phủ, trong phút chốc xóa hết kí ức của họ về bản thân cô. Những người này đáng lẽ sớm đã phải rời đi, đứng đó đúng là cản trở việc của cô.

Sau khi mọi người đã rời đi, Ngọc Tình đưa ánh mắt quay trở lại nhìn Lương Toàn, nhìn vào hai mắt phẫn nộ và hận thù của hắn, môi cô nhếch lên cười khinh bỉ, cô cúi đầu xuống, giọng nói khe khẽ: "Sao hả? Yến Vân khi phái anh tới không nói rõ cho anh biết à? Tôi là kẻ không thể chọc tức được đâu!"

Ngọc Tình nói xong, đứng thẳng người lên, cổ tay xoay tròn, một con dao sáng loáng xuất hiện, chỉ khẽ động đậy, ánh sáng chiếu vào lưỡi dao lóe lên làm mọi người ở đó đều rùng mình.

Chỉ một giây sau, mọi người nhìn thấy Lương Toàn từ từ ngã nằm xuống đất, máu từ trên trán chảy ra không ngừng.

Dòng máu đó lập tức chảy xuống sàn nhà.

Quyết định và động tác nhanh chóng thuần thục đó làm cho những người chứng kiến hết sức kinh ngạc, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Ngọc Tình cười lạnh lùng, quay người lại, liếc mắt nhìn tất cả mọi người vừa chứng kiến sự việc đó, cô ghi nhận sự sợ hãi của tất cả mọi người.

Sự sợ hãi của Lôi Thạch, sự sợ hãi của Phác Vũ, cùng với sự run lên cầm cập của tất cả những người đứng đó, Ngọc Tình chỉ cười, không nói gì, ánh mắt lạnh lùng của cô liếc nhìn Lương Toàn, cô cười: "Yến Vân, đây là lợi tức!"

Nhún vai một cái, Ngọc Tình quay người đi ra khỏi căn phòng, khi đi ra tới cửa Ngọc Tình quay đầu lại nhìn Lôi Thạch: "Giải quyết ổn thỏa cho tôi, tôi không muốn bất kì ai biết về tất cả sự việc ngày hôm nay!" ánh mắt từ từ chuyển động, nhìn một lượt tất cả mọi người đang ở đó sau đó rời đi.

Phác Vũ nhìn theo bóng dáng Ngọc Tình bước đi không hề có một chút lưu luyến nào, anh ta đưa tay ra, miệng cứ mở ra rồi lại khép vào như muốn nói gì đó, sau cùng thì ngập ngừng: "Ban thân mình thế này là thế nào! Đó chỉ là một cô bé thôi mà! lời cô bé nói sao có thể là thật được!"

Khi anh ta cúi đầu xuống đau khổ, Lôi Thạch đâng cho người giải quyết cái thi thể đó, rồi một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng không mấy khách sáo vang lên: "Này, anh không đi đi, ngồi đó để đợi được đưa đi à?"

Giọng nói đó đối với Phác Vũ lúc này đúng là một lời nhắc nhở, anh ta ngẩng đầu lên nhìn theo Ngọc Tình ở ngoài cửa, khuôn mặt bỗng trở nên vui mừng, anh ta khẽ cười, giống như ánh sáng chiếu rọi vào con tim Ngọc Tình.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn anh ta: "Lại còn không mau lại đây!"

Phác Vũ lập tức gật đầu mừng vui chạy theo cô, đến bản thân anh ta ngay lúc này cũng không biết anh ta vui thích tới thế nào. Toàn bộ cảnh này lọt vào mắt của Lôi Thạch, Lôi Thạch liếc nhìn theo, thở phào, anh ta đang đắn đo xem xử lý người đàn ông này như thế nào!

Ngọc Tình nắm lấy tay Phác Vũ, nhìn Lôi Thạch: "Giải quyết ổn thỏa tất cả mọi thứ ở đây, sau đó về Lôi Hổ Đường tự kiểm điểm cho tôi, chúng ra sẽ từ từ tính sổ!"

66. Chương 66: Khống Chế Lôi Hổ Đường, Hóa Thân Thành Sói – Part 1

Kéo tay Phác Vũ ra khỏi Vân Đỉnh, Ngọc Tình cảm nhận được rõ ràng sự lúng túng cũng như do dự muốn thoát ra của anh ta, trong lòng không thể không cảm thấy buồn cười. Người đàn ông này có phải ngây thơ tới mức quá đáng không, bản thân cô chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi thì có thể làm gì được anh ta chứ? Thôi được rồi! Kể cả là mười bảy tuổi, cô cũng không hề có ý làm gì với anh ta.

Phác Vũ đi theo Ngọc Tình, đến bản thân anh ta cũng không biết tại sao mình lại cùng đi với cô như thế này! Tuy rằng cô thất lễ với bản thân mình, nhưng dù gì đó cũng chỉ là một tiểu nha đầu, có nghiêm trọng tới mức phải chịu trách nhiệm không? Phác Vũ càng đi về phía trước càng cảm thấy buồn cười.

Anh ta hơi cúi đầu nhìn Ngọc Tình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó là sự kiên định chắc chắn, bàn tay nhỏ xíu kia cũng làm cho người được nắm nó thấy rất ấm áp, ấm vào tới tận con tim, anh ta đột nhiên không biết bản thân phải nói gì nữa, nói anh ta phải rời đi rồi? Nói là hôm nay cảm ơn cô?

Khi Phác Vũ vẫn còn đang phân vân suy nghĩ, đột nhiên Ngọc Tình dừng bước lại, bỏ tay anh ta ra.

Trong giây phút đó, Phác Vũ có cảm giác như một thứ gì đó tươi đẹp lắm đã rời xa bản thân mình, Ngọc Tình nhìn với khuôn mặt thanh tú đáng yêu, thân hình mảnh khảnh, ở một cô bé bảy tuổi toát ra một vẻ đẹp không nói được thành lời. Đôi mắt cô rất to, lấp lánh như hòn đá quý màu đen, nhưng chỉ có điều đôi mắt đó như bị đóng băng lạnh, bây giờ đang nhìn bản thân anh ta không còn sự ấm áp như lúc trước nữa.

Đột nhiên Phác Vũ hoảng hốt, anh ta không còn tâm trạng để nhìn vào chiếc mũi dọc dừa, đôi môi đỏ hồng mềm mại như cánh hoa đào, làn da mịn màng mềm mại đó nữa. Anh ta ngốc nghếch nhìn vào đôi mắt như đã đóng băng kia, anh ta bỗng thấy mình vụng về không biết phải làm gì nữa.

Ngọc Tình lạnh lùng nhìn anh ta: "An cảm thấy buồn cười lắm đúng không?"

"Tôi..." Phác Vũ mở miệng nhưng không biết bản thân nên nói gì mới phải, trong đôi mắt ngây thơ đó có cái gì đó rất buồn, dường như không hiểu nổi tại sao cô ấy lại nhìn bản thân mình.

"Quỳ xuống!" Ngọc Tình ngước nhìn lên anh ta và cao giọng ra lệnh: "Anh quỳ xuống!" khỉ thật, anh ta cúi xuống nhìn cô tới nỗi cổ mỏi hết cả đi rồi, xem ra cô thật sự phải nhanh lớn lên thôi!

Phác Vũ nghe thấy vậy sững người ra, sau đó ngoan ngoãn quỳ xuống, hai người nhìn thẳng vào nhau.

Ngọc Tình nhìn vào đôi mắt bất an của một con nai, một luồng khí từ dưới lồng ngực đẩy lên, đầu cô căng ra, dường như chẳng còn nghĩ được gì nữa, cô đưa hai bàn tay ra quàng qua sau gáy anh, đôi môi cô bỗng nhiên hành động làm người khác bất ngờ.

Phác Vũ giật mình ngạc nhiên, cảm giác như sét ở trên trời vừa giáng xuống đầu mình. Anh ta quỳ ở đó đơ người ra. Song trong giây phút đó, đôi môi mang đầy hương thơm kia khẽ mở ra, hôn như cắn lấy môi anh ta, rõ ràng là không giống với những nụ hôn thông thường.

Điều này thực sự cũng không trách được Ngọc Tình, kiếp trước tuy cô cũng đã từng yêu, từng có người yêu, thế nhưng người đó đâu có dám hôn cô, vì vậy đối với kĩ thuật hôn, cô thực sự không có, nói chính xác là cô không biết phải hôn thế nào.

Kiếp trước cô sống rất cẩn trọng, sống hết sức mệt mỏi, kiếp này cô chỉ muốn nắm bắt lấy vận mệnh của mình, chỉ muốn yêu bản thân mình một chút. Song kiếp này của cô đã được định sẵn sẽ phải sống một cuộc sống cô độc, trái tim cô đã được định sẵn sẽ phải đi theo và sống một cuộc sống phiêu bạt với thế giới tối tăm, vì vậy khi cô nhìn thấy một Phác Vũ ngây thơ, ngơ ngác như một con nai thì cô đã động lòng rồi.

Dường như cô không cần xem xét, suy nghĩ, cô đã chắc chắn là anh ta rồi! Con người này không giống với Phong Nhã Trần. Cô biết Phong Nhã Trần rất thích cô, thậm chí là còn yêu cô. So với Phác Vũ, Phong Nhã Trần còn phù hợp với cô hơn, bọn họ tuổi tác sàn sàn nhau, Phong Nhã Trần có được sự quyết đoán và trưởng thành hơn hẳn so với tuổi của cậu. Và cô thích cậu bé ấy, một con người nhìn có vẻ ngây thơ,

đẹp trai nhưng thực tế trong tận sâu đáy lòng lại có điều gì đó rất bí ẩn. Hoặc cũng có thể nói, nếu có một ngày, nếu Phong Nhã Trần không còn yêu cô nữa, cô vẫn có thể chúc phúc cho cậu ấy.

Còn đối với Phác Vũ, từ con người anh cô nhìn thấy đầy sức sống, một thứ ánh sáng dường như cô có thể soi vào tận tới con tim cô, dường như có thể giúp một con người luôn ở trong bóng tối như cô có thể nhìn thấy ánh sáng tươi đẹp. Cô không biết nếu cả đời này cô không nhìn thấy một thứ ánh sáng đầy sức sống như vậy thì cô sẽ thế nào. Vì vậy, cô đã nắm giữ lấy theo một cách bản năng, không muốn buông tay.

Trong giây phút này, trong đầu Ngọc Tình lóe lên rất nhiều suy nghĩ, khi hôn anh, với mùi hương thoang thoảng toát ra từ đôi môi mềm mại và ấm áp đó, dường như tất cả những điều không vui đã đều biến mất.

Một lúc lâu sau, cô đứng thẳng lên, bỏ anh ra và nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông.

Có nhìn cô mới ý thức được bản thân mình đã lỗ mãng thế nào. Đôi môi của Phác Vũ đỏ lên, đỏ như một đóa hoa hồng mới nở. Cùng với đó là ánh mắt có phần hoảng loạn và vụng về, Ngọc Tình chỉ cảm thấy dường như bản thân mình vừa mới làm một việc gì đó tội ác tày trời.

Vậy là, cô giữ trạng thái trầm mặc.

Cô không biết giải thích thế nào về hành động vừa rồi của mình, không biết làm thế nào để nói ra được cảm giác muốn chiếm hữu nổi lên trong lòng mình.Phác Vũ vẫn ngơ ngác quỳ ở đó nhìn Ngọc Tình. Nhìn vào đôi mắt đầy cảm xúc nhưng lại khó hiểu đó của cô, nhìn vào đôi môi đỏ khác thường của cô, nhìn vào khuôn mặt với sự thất vọng, buồn phiền và dường như có chút hối hận của cô.

Đột nhiên, anh bật cười. anh không biết bản thân mình đang cười cái gì! Chỉ biết là muốn cười. Từ trước tới giờ chưa bao giờ anh nghĩ sẽ bị một cô bé cưỡng hôn, từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ anh nghĩ nụ hôn đầu đời của mình lại bị mất đi trong hoàn cảnh như thế này.

Cười rồi, đột nhiên những giọt nước mắt trong đôi mắt ươn ướt đó chảy ra. Đồng thời anh cũng không biết tại sao mình lại khóc. Anh thừa nhận rằng anh động lòng rồi, nhưng anh lại không muốn thừa nhận rằng anh đã yêu một cô bé bảy tuổi.

Ngọc Tình vừa nhìn thấy nước mắt của Phác Vũ, cô đột nhiên hoảng hốt.

"Anh đừng khóc, em...." Ngọc Tình tiến lên phía trước một bước, đưa đôi bàn tay lên má anh ta vội vàng lau nước mắt. Không biết tại sao, Ngọc Tình vốn dĩ rất ghét đàn ông rơi nước mắt, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy những giọt nước mắt đó như đang chảy vào tim cô, làm cô cảm thấy đau.

"Bốp!" Ngọc Tình đột nhiên đưa tay lên tát mạnh vào mặt mình một cái, đưa tay lên lần nữa thì bàn tay Phác Vũ nắm lấy tay cô.

"Em làm cái gì thế?" Phác Vũ mím môi, nhìn một bên má đỏ lên của Ngọc Tình, lờ mờ còn có thể nhìn thấy dường như ở mép hình như đã chảy máu. Cái tát đó cô giáng xuống mà không hề suy nghĩ đó là sẽ dành cho mình.

Phác Vũ nhìn thấy vậy, con tim anh đập loạn lên! Dường như rất đau lòng! Anh mím chặt môi nhìn cô. Đôi mắt vừa rớt ra nước mắt đó càng thêm ướt nhòa đi, rõ ràng anh vô tội mà!

Lúc này Ngọc Tình phát hiện. Phong Nhã Trần và anh không giống nhau. Anh ngây thơ thực sự, còn Phong Nhã Trần là giả vờ ngây thơ! Anh đáng yêu, thuần khiết! Cô rất thích điều đó!

Cô mở miệng ra ngập ngừng mãi mới nói: "Anh....anh không tức giận nữa?"

Cô vừa nói dứt lời, Phác Vũ đột nhiên không biết nên nói gì mới phải. Là cô cảm thấy anh tức giận rồi nên mới tự đánh mình như thế? Cô bé này chẳng phải rất mạnh mẽ à? Chẳng phải cô có thể giết người không chớp mắt sao? Sao cô lại có thể ngốc như vậy chứ!

Phác Vũ thở hắt ra một tiếng lạnh lùng, nhìn cô lạnh nhạt rồi đứng lên bước đi.

Cái cô bé tiểu nha đầu này tuyệt đối không thể dung túng được! Cái bệnh này cứ như vậy thành quen đi! Sau này cứ hễ có việc gì lại làm hại bản thân như thế là không ổn!

Ngọc Tình vẫn đứng yên ở đó, nhìn theo bóng dáng Phác Vũ, đôi mắt to tròn khẽ chớp, cô nhoẻn miệng cười. Cô biết anh tha thứ cho cô rồi. Bởi vì từ phía sau nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy cơ thể anh toát ra một vẻ gì đó rất nhẹ nhàng thoải mái.

Cô nhìn theo anh càng đi càng xa, sau đó bật cười.

Một lúc sau, khi cô không còn nữa, lúc này nét mặt cô mới có một nét biểu cảm khác, cô đổi phương hướng và bước đi.

Giây phút cô quay người bước đi, nét biểu cảm dịu dàng và đôi mắt nhìn ấm áp đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng giống như băng tuyết đã được làm lạnh hàng trăm năm.

Và khi Lôi Thạch bọn họ nhìn thấy cô chính là nét mặt như vậy. Bọn họ đang thu dọn tất cả mọi thứ ở Vân Đỉnh, đã một giờ đồng hồ qua đi rồi. sau khi thu dọn xong, bọn họ không hề về nhà, mà đi thẳng tới tổng bộ Lôi Hổ Đường.

Lôi Thạch không dám quên Ngọc Tình đã nói là từ từ tính sổ. Chỉ cần nghĩ tới đôi mắt lạnh như băng của cô cùng với việc ra tay dứt khoát thành thục không chút do dự. Toàn thân Lôi Thạch lại run lên.

Quả nhiên vừa vào tới phòng khách, liền nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhỏ đang ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế chủ nhân. Căn phòng rộng lớn không bật đèn. Không gian tối đen như mực đó ôm trọn lấy cô nhưng không hề che lấp đi sự tồn tại của cô, tới khi cô sải bước trong bóng tối đó thì dường như cô chính là kẻ làm chủ bóng tối đó.

Lôi Thạch và những người khác vừa thấy bỗng nhiên đơ người ra. Tất cả đều dừng bước lại không dám tiến về phía trước thêm bước nào nữa.

Ngọc Tình nhìn thấy ở phía ngoài cửa có ba người, miệng cô khẽ nhếch lên: "Triệu tập tất cả những người của Lôi Hổ Đường tập trung lại đây, 15 phút sau mà không có mặt, tự giác rời khỏi bang Chim ưng!"

Lôi Thạch và hai người còn lại nghe thấy lời nói ra lệnh lạnh lùng đó, không dám có bất kì động thái phản bác nào, quay người chạy đi thật nhanh.

Hi vọng là sẽ không có ai coi thường cái mệnh lệnh này mà làm bà cô trẻ này điên lên!

Ngọc Tình dựa lưng vào ghế ngồi bất động. Sự lạnh lùng trên nét mặt vẫn không hề thay đổi. chỉ có ánh mắt là càng lúc càng trở nên khắc nghiệt hơn. Hi vọng hôm nay sẽ không có ai làm cho cô tức giận, bằng không, cô sẽ không ngại dùng máu của ai đó để cúng lưỡi dao của mình.

Khống chế Lôi Hổ Đường, hôm nay cô nhất định phải thực hiện được!

Qua đi một lúc, mọi người lần lượt kéo tới. Khi nhìn thấy Ngọc Tình đang ngồi trên ghế, mọi người đều choáng. Chính vì đứa trẻ ngồi trên chiếc ghế của Đường chủ này làm cho bọn họ phải chạy long sòng sọc.

Ngọc Tình không động đậy gì, chỉ dùng đôi mắt sắc như dao đó liếc nhìn một lượt, ghi nhớ hết những người có mặt ở đó. Không phục có đúng không? Được thôi! Cô lại rất muốn xem xem, các người có tư cách gì mà không phục!

Ngọc Tình cười lạnh lùng. 15 phút đã hết. Suy nghĩ của Ngọc Tình được tập trung, một luồng sức mạnh tinh thần được phát ra, cả căn phòng rộng lớn bỗng nhiên được sáng đèn.

Lúc này cũng là lúc Ngọc Tình chính thức xuất hiện trước mặt tất cả mọi người. Ngọc Tình của lúc này đúng là có chút vụng về lúng túng. Mặt cô vẫn đỏ lên từ lúc nãy tới giờ, mái tóc được buộc gọn gàng hôm nay lại xù loạn lên. Một Ngọc Tình như vậy vừa xuất hiện bỗng làm cho không gian náo động, tiếng mọi người ồ lên.

Vừa nãy bọn họ nhìn thấy cô khi căn phòng vẫn còn đang tối, chỉ biết đó là một cô bé, nhưng không hề nhìn thấy bộ dạng này của cô, thậm chí còn có người bịt miệng cười thầm.

Ngọc Tình không hề ngăn cấm, đồng tử mắt cô từ từ đảo, sau đó khẽ cười: "Các vị, rất buồn cười có đúng không?"

Ngọc Tình vừa lên tiếng, căn phòng liền im bặt.

Mọi người nhìn cô, không biết tại sao cô lại cười, buồn cười lắm à? Bây giờ người nhìn luộm thuộm kia là cô mà, chứ có phải bọn họ đâu! Cái bộ dạng như vậy rồi mà còn không sợ mất mặt.

Lôi Thạch nhìn một Ngọc Tình như vậy, trong lòng có chút nghi ngờ! Bà cô này từ lúc đi ra khỏi Vân Đỉnh thì có phải bộ dạng thế này đây! Hay là thất lễ với người ta nên bị ăn đòn rồi? Không phải chứ! Từ khi nào bà cô này lại hiền như thế?

Ngọc Tình đều nhớ hết ánh mắt của mọi người vừa dùng để nhìn cô, thực ra cô có thể chỉ trong một giây làm cho vết đỏ trên má biến mất, thế nhưng cô vẫn để như vậy để tới đây, vì cô muốn xem xem, rốt cuộc trong số những người ở đây thì ai là kẻ bị vẻ bề ngoài làm cho lẫn lộn.

Ngọc Tình thu về nụ cười, nhìn tất cả mọi người trong phòng: "Hôm nay là ngày đầu tiên tôi chính thức gặp mặt mọi người kể từ khi nhận chức đường chủ của Lôi Hổ Đường! Ồ, tôi quên mất! Tôi tên Ngọc Tình, năm nay bảy tuổi! Kể từ hôm nay tôi chính là lão đại của mọi người!"

"Lão đại?" Ngọc Tình vừa nói dứt lời, đột nhiên có người lớn tiếng phản bác: "Lão đại? Ngươi dựa vào cái gì mà làm lão đại của bọn ta!"

Vừa nghe hết câu, ánh mắt Ngọc Tình lại lạnh thêm vài phần nữa, cô liếc mắt nhìn lên, khẽ cười: "Tại sao tôi lại không thể làm lão đại của anh?"

"Tại sao? Ngươi xem ngươi đi! Một con bé tiểu nha đầu bảy tuổi! Ngươi có tư cách gì, ngươi có biết giết người không!Ngươi có biết làm lão đại của người khác thì phải làm những gì không? Loại như ngươi chỉ biết quấy nghịch, chơi còn chẳng xong nữa là!" Anh ta vừa xả hết những suy nghĩ trong đầu ra đột nhiên liền phát hiện có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía anh ta, trong đó có cả lão đại trước đây của anh ta – Lôi Thạch!

Lúc này anh ta nói lời càng mạnh mồm hơn: "Ta thấy ngươi á, cứ về nhà mà sống cho tốt đi! Sau này sống tốt rồi, lớn lên xinh đẹp một chút còn hi vọng có lão đại nào đó bao, làm người tình cho người ta! Ngươi xem ngươi xem, bé tí thế đã nằm mơ làm lão đại, vừa nhìn là biết cha mẹ người không dạy dỗ cẩn thận!"

Mọi người nghe xong, ánh mắt hướng về phía anh ta càng nhiều hơn với vẻ quan ngại, bàn chân họ khẽ di di những bước nhỏ để tránh xa dần anh ta ra.

Người này đúng là điên rồi! Một cô bé bảy tuổi có thể ngồi lên vị trí đường chủ, năng lực và thực lực chắc là phải thế nào, bảy tuổi, cũng có thể là không có thực lực nhưng thế lực chắc là có! Dù gì đã tham gia vào cái thế giới ngầm này cũng chẳng phải hạng vừa! Bang chủ không thể để cho một con bé tới để làm loạn được, vì vậy đứa trẻ này nhất định không hề đơn giản!

Đến nỗi Lôi Thạch, đến anh ta cũng dùng ánh mắt như một kẻ ngốc để nhìn con người này. Cô ấy không biết giết người? Ngươi nên hỏi xem cô ấy khi giết người có chớp mắt hay không!

Cô có quấy nghịch hay không cái này Lôi Thạch không biết. Nhưng anh ta biết người này chết chắc rồi! Dám nói ba mẹ Ngọc Tình thế, lại còn nói cô sau này được người ta bao! Mẹ kiếp, thế chỉ có chết chắc thôi!

Ngọc Tình ghi nhớ hết tất cả những suy nghĩ và hành động của mọi người trong lòng, cô cười lạnh lùng, nhìn thẳng vào người đó.

Anh nói tôi không biết giết người đúng không? Ngọc Tình nói rồi, cổ tay khẽ xoay, con dao được phi đi, con dao đó như thể mọc thêm mắt vậy, phi thẳng tới phía người vừa nói.

Người đó nhìn thấy vậy, đôi mắt trợn ngược lên, quên mất cả việc né người đi.

Lôi Thạch thấy vậy giơ tay lên muốn ngăn nhưng cũng không ngăn lại được, bất lực hạ tay xuống đưa ánh mắt đầy vẻ tội lỗi nhìn về phía người đó như muốn xin lỗi vì đã không kịp giúp được gì, nhưng đó là ngươi tự tìm đến cái chết, cũng không thể trách ta!

Ánh mắt xin lỗi của Lôi Thạch người đàn ông đó không kịp có thời gian mà nhìn thấy, bây giờ trong mắt anh ta chỉ có con dao đó.

Chỉ nghe thấy tiếng "phụt", con dam cắm vào da thịt, rồi xuyên vào tim anh ta.

Đúng lúc đó, anh ta vẫn còn nghe được giọng nói lạnh lùng của Ngọc Tình: "Xin lỗi, tôi biết giết người đấy! Hơn nữa tôi còn biết tính toán thời điểm anh sẽ chết cơ!"

Ngọc Tình nói nhẹ nhàng, dừng lại một giây rồi mới tiếp tục: "Yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ được nghe trọn vẹn cuộc họp lần này! Anh nói tôi không biết phải làm gì đúng không?"

Ngọc Tình khẽ cười, ngồi trên chiếc ghế, bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ động đậy: "Tôi biết! Nếu anh mà chết do tai nạn bất ngờ, thì còn phải trả tiền bồi thường thiệt mạng cho anh nữa cơ!"

Ngọc Tình vừa nói xong, người đó đột nhiên hộc máu mồm ra, không biết là do bị thương quá nặng hay do tức quá!

Với những suy nghĩ của anh ta, Ngọc Tình đương nhiên chẳng có tâm trạng mà quan tâm.

Cô nói chậm rãi: "Tôi còn biết, anh....lấy danh nghĩa của bang Chim ưng, đi khắp nơi để cướp bóc tiền bạc, rêu rao huênh hoang, bắt nạt đàn ông, ức hiếp đàn bà!"

Sớm từ lúc bắt đầu, Ngọc Tình đã phát ra sức mạnh tinh thần bao phủ khắp khu vực này vì vậy người này nói những gì, nghĩ những gì cô đều biết hết. Mọi hành động của bọn họ đều nằm trong con mắt kiểm soát của cô.

"Ồ! Tất cả những điều này đều không quan trọng!" Ngọc Tình đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu lên: " Quan trọng nhất đó là, ngươi chính là người của Yến Vân gài vào! Sao hả? Sống những ngày tháng ở bang Chim ưng có thoải mái không? Cưỡng hiếp vợ người khác, vậy mà vẫn còn thoải mái được à?"

Ngọc Tình nói ra tới đâu làm cho người đó hai mắt trợn trừng tới đó, dường như không tin, sao Ngọc Tình lại biết được!

Thế nhưng Ngọc Tình không có ý giải thích điều đó cho anh ta. Cô liếc mắt nhìn những người khác, lạnh lùng mở miệng: "Tôi biết, trong số những người ở đây, có rất nhiều người phản đối! Nếu đã như thế thì đứng hết ra đi!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, những người còn lại đều quay mặt nhìn nhau, dường như đang nghĩ có nên đứng ra hay không. Đứng ra liệu có chọc tức tới bà cô này mà kết cục như người kia không. Dù gì thì cũng đã có bài học mất mạng ngay trước mắt kia rồi.

Khi mà tất cả mọi người vẫn đang do dự và có phần sợ hãi, Ngọc Tình lại mở miệng.

"Không có ai đúng không?" Ngọc Tình khẽ cười: "Nếu đã như vậy thì tôi có thể sắp xếp lại từ đầu Lôi Hổ Đường rồi, tới lúc đó các người đừng có manh động mà cắt ngang lời tôi, tính khí tôi không được tốt cho lắm đâu!"

Sắp xếp lại từ đầu? Nói đùa gì vậy chứ! phải biết rằng, vị trí bọn họ đang có bây giờ bọn họ đều không dễ dàng gì mà có được! Phải biết rằng, bọn họ phải giẫm chân lên đầu bao nhiêu người mới có được thành quả như ngày hôm nay! Chỉ một câu nói của cô mà bọn họ phải bỏ quyền lợi trong tay đang nắm giữ sao?

Hức! Làm không nổi đâu!

Sau tiếng nói của Ngọc Tình lập tức có người đứng ra!

"Đường chủ!" người này nói với giọng điệu dường như rất kính trọng: "Tuy bây giờ cô là đường chủ của chúng tôi, nhưng tất cả những gì anh em có được ngày hôm nay đều đổi từ mạng sống của họ mà ra! Sao có thể cô nói cướp đi là cướp đi được, cô nói sắp xếp lại từ đầu là sắp xếp lại từ đầu à!"

Ngọc Tình khẽ cười, liếc mắt nhìn người đó. Người này với khuôn mặt mặt vuông chữ điền nhìn rất thật thà phúc hậu nhưng trên thực tế thì không phải như vậy!

Lúc này ánh mắt anh ta đang đảo nhìn quanh mọi người khắp bốn phía, dường như đang tìm kiếm đồng minh, khi nhìn thấy vẻ mặt đồng tỉnh ủng hộ của một số người, anh ta liền khẽ cười.

Ngọc Tình thấy vậy, chỉ nhướn mày, hỏi nhỏ: "Vậy thì sao?"

"Vậy thì! Cô làm đường chủ chúng tôi không có ý kiến gì! Nhưng còn việc cải tổ thì không thể!" người đó đứng thẳng lưng, khuôn mặt nghiêm nghị, dường như rất oai phong lẫm liệt.

"Nếu tôi nhất quyết phải làm thế thì sao?" Ngọc Tình cúi đầu, đưa tay lên khẽ gõ nhẹ vào bàn: "Nếu tôi nhất quyết phải cải tổ thì sao?"

"Vậy thì hãy bước qua người tôi!" người đó tiến lên phía trước một bước, nhất định không chịu nhượng bộ!

Ngọc Tình khẽ cười khểnh: "Anh có biết tôi ghét nhất là gì không? Chính là người khác ép tôi! Anh nói xem tôi phải làm gì với anh mới phải đây! Anh nói xem tôi phải làm thế nào để bước qua người anh đây?"

Ngọc Tình vừa cười vừa nói như đang nói đùa vậy. nhưng ánh mắt lạnh lùng đó ai nhìn vào tim cũng phải đập thình thịch. anh ta cảm nhận được lời cô nói là thật, dường như thực sự sẽ làm cho anh ta ngã xuống ngay tại đây vậy!

Hỏng rồi! anh ta đem ánh mắt nhìn về phía người đang nằm dưới đất kia. Người đó đang nằm đó với hơi thở thều thào, thỉnh thoảng lại co giật, mỗi khi anh ta động đậy máu từ miệng lại tuôn ra.

Cái bộ dạng đó, thảm hại hơn bất cứ thứ gì!

Đột nhiên anh ta thấy hối hận rồi! Dường như không nên làm như vậy! Tại sao anh ta lại đứng ra như thế chứ! Thế nhưng sự việc đã đến nước này, anh ta không còn chỗ để lùi bước nữa rồi!

Vậy là anh ta liền lấy hết dũng khí, nhìn Ngọc Tình: "Tôi gia nhập vào bang Chim ưng đã gần 20 năm, cô dám động vào tôi!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, đột nhiên bật cười: "Vị đại thúc mới đúng chứ nhỉ! Chú đang cậy già lên mặt đấy à?"

Nói rồi, Ngọc Tình dường như đang rất nghiêm túc suy nghĩ một lát. Cô gật gật đầu: "20 năm, dài thật đấy!"

Cô vừa dứt lời, trên mặt người đàn ông liền có vẻ đắc ý! Xem nào, tôi biết chắc là cô không dám đụng vào tôi mà!

67. Chương 67: Khống Chế, Hóa Thân Thành Sói –part 2

Ai ngờ được rằng lời tiếp theo Ngọc Tình nói ra làm ông ta không biết nói gì nữa, đứng đó như một kẻ ngốc, chỉ nghe Ngọc Tình nói: "Đại thúc, nếu chú đã gia nhập vào bang Chim ưng lâu như thế rồi, sao tôi lại có thể để cho chú ở đây mà vất vả thêm được nữa! Chẹp! Chú nên nghỉ hưu được rồi! Đây là thời gian để trở về mà dưỡng già đi thôi!"

Người đàn ông đơ người ra, không biết nên nói gì mới phải! Mẹ nó chứ, ông ta mới 43 tuổi, còn chưa tới lúc để dưỡng già đâu! Còn nữa, cô nói thế chẳng khác nào rủa ông ta chết sớm đi! Cái con nha đầu đáng chết này!

Ông ta đột nhiên hai mắt trợn ngược lên, cũng quên mất cái chết thảm hại người đồng chí ban nãy, ngẩng mặt lên định mắng, liền nhìn thấy trong tay nha đầu đó không biết từ khi nào đã xuất hiện một con dao, lúc này đang ung dung mài móng tay.

Lưỡi dao sắc sáng bóng của con dao lóe lên ánh sáng, đột nhiên ông ta như bị bịt mồm lại không biết nói gì.

Lôi Thạch tận mắt nhìn thấy tất cả, cũng đã đưa ra được một kết luận, hôm nay chính là ngày mà Ngọc Tình hạ quyết tâm nắm chặt lấy Lôi Hổ Đường trong tay.

Ngay từ khi bắt đầu anh ta đã biết nha đầu này sẽ làm như vậy, nhưng chưa từng nghĩ rằng cô lại kiên nhẫn đợi tới ngày hôm nay!

Khi mới bắt đầu, anh ta còn huy động sức mạnh để tranh với cô, anh ta muốn nói với cô rằng, ở bang Chim ưng này, ở Lôi Hổ Đường này, ai mới là lão đại! Nhưng sau khi trải qua vài sự việc, anh ta mới thực sự không còn ý định đó nữa.

Anh ta đột nhiên cảm thấy, tuổi trẻ tràn đầy năng lượng, sinh lực, nhưng không liều lĩnh như Ngọc Tình càng phù hợp hơn anh ta để đảm nhận vai trò đường chủ này.

Vì vậy Lôi Thạch từ đầu tới cuối đều đứng đó không có bất kì động tĩnh hay lên tiếng gì, anh ta lặng lẽ thừa nhận tất cả những gì Ngọc Tình đang làm.

Ngọc Tình nhìn biểu hiện của Lôi Thạch với vẻ hài lòng. Xem ra người đàn ông lỗ mãng này cũng biết nhận thức và là người có thể dùng được! Thế này đi, chỉ cần sau này anh ta không đi quá giới hạn thì cô có thể để anh ta lại bên mình!

"Thế nào hả? vẫn còn phản đối đúng không!" đôi mắt lạnh lùng của Ngọc Tình khẽ đảo, bàn tay đang sửa móng cũng dừng lại, con dao đó khẽ được lắc lắc, lưỡi dao lóe sáng dưới ánh đèn, mọi người khẽ nheo mắt lại, không nói gì.

Một bài học của kẻ máu chảy thành vũng vẫn còn đang trước mắt kia, bọn họ vẫn dám kháng cự sao?

Đứa bé này chính là một quái vật! Giết người không chớp mắt, nghĩ cũng không nghĩ đã bãi miễn chức vụ của người khác, lại còn độc mồm độc miệng nữa chứ!

Bọn họ còn dám phản đối nữa không? Bọn họ không muốn vừa mới mở miệng ra đã bị tiểu cô nương này phi dao tới, lập tức mất mạng! Bọn họ tự biết bản thân mình còn phải về nhà ôm vợ dỗ con nữa!

Ngọc Tình thấy không có ai lên tiếng, nhếch mép cười hài lòng, ánh mắt liếc nhìn Lôi Thạch: "Lôi phó đường chủ! tôi nghĩ anh rất cần thiết để giải thích với tôi một tiếng, chuyện ở Vân Đỉnh hôm nay là thế nào?"

Nhìn thấy ngọn lửa bắt đầu đốt trên đầu mình, Lôi Thạch đứng ra phía trước, cười miễn cưỡng: "Vân bang gây chuyện!"

Chỉ bốn chữ đơn giản ngắn gọn đã nói rõ thái độ của anh ta đối việc sự việc này, Ngọc Tình không hề hài lòng thái độ này của anh ta: "Lí do!"

"Do một con bé đứng quầy!" Lôi Thạch không hề nói dối! bọn họ đúng là vì một cô gái đứng quầy mà đánh nhau! Nói ra thì đúng là mất mặt! Thực ra anh ta không hề thích cô gái đó, cô gái đó không xinh! Thế nhưng đã vào tới phòng mà Lôi Thạch bao rồi thì làm gì có lí để bị dễ dàng cướp đi được? Làm thế chẳng phải là tát vào mặt anh ta à?

Suy nghĩ của Lôi Thạch, Ngọc Tình dùng sức mạnh tinh thần quét qua và biết được. Tuy cô rất hiểu, nhưng không có nghĩa là cô sẽ dung túng bỏ qua!

Ngọc Tình khẽ cười: "Chỉ vì một cô gái mà anh đánh nhau với người ta? Còn vì thế mà làm cho anh em mình bị thương, xảy ra án mạng?" Ngọc Tình tuy là cười nhưng giọng điệu cô nói hết sức lạnh lùng, rõ ràng thể hiện là cô đang tức giận!

Đúng vậy! Bộ mặt của Lôi Thạch chính là bộ mặt của bang Chim ưng, cũng chính là bộ mặt của Ngọc Tình, cô đương nhiên không cho phép người khác trên địa bàn của cô ngang ngược, giở trò lưu manh, nhưng ít nhất cũng phải cân nhắc cái lợi và cái hại, cái được và cái mất chứ!

"Xem ra anh vẫn chưa học được gì cả!" Ngọc Tình nói lạnh lùng: "Anh không thể bị mất mặt được, tôi cũng không thể để bị mất mặt! Nhưng, Lôi Thạch, cái thể diện của anh quan trọng hay sự sống chết của anh và của các anh em khác quan trọng? Trước khi anh ra tay anh có nghĩ tới sự chênh lệch về lực lượng không? Có nghĩ được bây giờ đang là thời điểm nhạy cảm đặc biệt của bang Chim ưng và Vân bang? Nếu làm không tốt còn dẫn tới việc khai chiến!"

Ngọc Tình vừa nói xong, Lôi Thạch đột nhiên nhớ ra, đúng là anh ta đi chơi, mang theo anh em không nhiều, thế nhưng Lương Toàn lại mang theo rất nhiều người! một khi đánh nhau thì người thiệt chỉ là anh ta mà thôi!

Bây giờ bang Chim ưng và Vân bang đang ở vào thời kì đối lập nhau, một núi không thể có hai chủ! Thế ba chân kiềng đã bị phá vỡ, vậy thì việc tranh giành nhất định xảy ra! Vì vậy mà một nửa giang sơn của thế giới ngầm của nước Z nếu không có điều gì bất ngờ khác nữa đương nhiên sẽ rơi vào tay một trong hai.

Vì vậy mà anh ta làm thế là quá lỗ mãng và liều lĩnh! Nếu mà tình hình không được khống chế, khả năng sẽ dẫn tới cuộc chiến đẫm máu! Tuy là trong cuộc chiến với Kiều bang thì bang Chim ưng không bị thiệt

hại rất nhiều người, nhưng, bây giờ bang Chim ưng đang hấp thụ rất nhiều thứ, đang trong thời kì tiêu hóa, vì vậy bây giờ không phải là thời cơ thích hợp để đấu với Vân bang.

Lôi Thạch chỉ là lỗ mãng, nóng vội chứ anh ta không hề ngu ngốc. Vì vậy khi anh ta đã nghĩ thông thì lập tức cúi đầu xuống: "Xin lỗi, đường chủ, tôi sai rồi!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy gật gật đầu: "Biết sai là tốt! Vì vậy trước khi làm việc gì thì đều phải nghĩ tới hậu quả! Phải biết nhẫn nhịn đúng lúc đúng chỗ! anh phải biết rằng việc anh nóng vội không chỉ liên quan tới một mình bản thân anh mà còn ảnh hưởng tới cả bang Chim ưng!"

Cảnh tượng này vô cùng quái dị! Một bé gái bảy tuổi đầu đi dạy bảo một người đàn ông hơn 30 tuổi. Cô nói vẻ rất nghiêm túc, anh ta cũng nghe với vẻ hối hận và nhận lỗi.

Trong đầu những người ở đó chỉ có mấy chữ: thế giới này thực sự không thể biết trước được điều gì!

Ai cũng biết rằng Lôi Thạch từ trước tới nay chỉ có tức giận nổi nóng và dạy bảo người khác, chẳng cần biết người ta làm sao chỉ cần lão tử vui là được! Họ chưa từng thấy cảnh tượng anh ta nhát gan như thế này!

Những lời đó Lôi Thạch không nghe thấy, nếu anh ta nghe thấy nhất định sẽ lỗ mãng mắng cho: Ngươi mới là đồ nhát gan, cả nhà ngươi nhát gan!

Đương nhiên những lời đó không thể thoát khỏi được Ngọc Tình, nhưng cô không hề có ý định nói cho Lôi Thạch. vì vậy đương nhiên anh ta không có cơ hội để mở miệng.

Ngọc Tình hài lòng gật đầu, liếc mắt nhìn tất cả mọi người có mặt ở đó!

"Lôi Hổ Đường, kể từ ngày hôm nay tôi chính thức tiếp quản! Đường chủ trước đây sẽ đảm nhận vai trò phó đường chủ, những người khác chức vụ đều giảm một cấp! Từ nay trở đi, Lôi Hổ Đường thiết lập viện chấp pháp, do Tiêu Thần phụ trách quản lý!"

Cô vừa dứt lời tiếng ào ào lại vang lên!

"Tiêu Thần, Tiêu Thần là ai? Là người của mình sao? Sao chưa bao giờ nghe nói vậy nhỉ?"

"Không biết nữa, cái tên Tiểu Thần đó rốt cuộc là kẻ nào!?"

.....

Ngọc Tình chẳng thèm để ý tới những lời thảo luận của bọn họ, chỉ cao giọng gọi: "Tiêu Thần vào đi!"

Cô vừa nói xong, Tiêu Thần lúc trước đã được Ngọc Tình thông báo đợi ngoài cửa lúc này từ từ bước vào.

"Đây chính là Tiêu Thần sao, tôi vừa gặp anh ta ở ngoài cửa!"

"Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy! Tôi còn tưởng là ai cơ!"

..... Ngọc Tình nhìn Tiêu Thần, Tiêu Thần mặc một bộ vest màu đen, nhìn có vẻ khá giống với dân xã hội đen, anh ta đứng thẳng lưng và từ từ đi vào.

Lôi Thạch nhìn Tiêu Thần – một thanh niên nhìn rất anh tú, anh ta lại quay mặt nhìn Ngọc Tình với nét biểu cảm mãn nguyện. Đây....tên tiểu tử này chắc không phải là bị Ngọc Tình thất lễ mà tới chứ!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu anh ta liền bị Ngọc Tình ném cho một cái lườm.

Anh ta chỉ có thể nhún vai, đưa tay lên xoa xoa mũi: "He he, chỉ là nói đùa thôi mà!"

Ngọc Tình lườm cho anh ta rồi tiếp tục nói: "Viện chấp pháp và chấp pháp đường có tính chất gần như nhau, viện chấp pháp vượt lên trên cả phó bang chủ! Chỉ cần người nào vi phạm quy tắc thì đều giao cho viện chấp pháp xử lý!"

Ngọc Tình đưa ra quyết định này lại làm cho mọi người ngạc nhiên lần nữa. Quyền hạn còn vượt cả lên trên phó đường chủ, quyền lực như vậy là rất lớn chứ chẳng vừa! Cái cậu thanh niên 16, 17 này một bước tiến lên trời rồi còn gì!

Không chỉ bọn họ mà ngay cả Tiểu Thần cũng sững người ra. Anh ta không ngờ rằng Ngọc Tình lại cho anh ta quyền lợi lớn như vậy, cũng không ngờ Ngọc Tình còn nhỏ thế này đã tham gia vào cái xã hội này.

Quả nhiên, cô nói không sai: bên cạnh cô không giữ lại người vô dụng!

Ngọc Tình không hề có ý định quan tâm tới ý nghĩ của mọi người, cô đứng lên, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào mọi người.

Lúc này giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc không thể không làm người khác sợ hãi vang lên: "Bây giờ tôi sẽ tuyên bố quy tắc của Lôi Hổ Đường: Không được ức hiếp đàn ông bắt nạt đàn bà! Không được làm việc xấu vi phạm pháp luật, trái với đạo đức! Không được ăn hiếp dân lành! Không được sinh sự vô cớ, không được phản bội lại anh em!

Nên việc mà các anh phải làm đó là: thứ nhất, phục tùng mệnh lệnh của đường chủ! thứ hai: phục tùng mệnh lệnh của đường chủ một cách tuyệt đối, thứ ba: phục tùng mệnh lệnh của đường chủ một cách tuyệt đối và vô điều kiện!"

Ngọc Tình vừa tuyên bố xong, tất cả mọi người có mặt đều hết sức sốc! Vị tân đường chủ này đúng là còn nhỏ mà! Đây là hắc đạo chứ không phải cục công an! Cô làm thế này chẳng khác nào muốn tự cho mình là người chấp pháp à?

Đôi mắt Ngọc Tình liếc qua một lượt, tiếng nói của mọi người đương nhiên cô điều nghe thấy và ghi nhớ.

Cô khẽ cười: "Tôi không phải là cảnh sát, tôi cũng biết đây là hắc đạo! Nhưng, các anh tham gia vào thế giới này, cha mẹ các anh cũng vậy à? các anh có từng nghĩ tới một ngày nào đó cũng sẽ có người đối xử không tốt với cha mẹ, vợ con, anh chị em của mình?"

Lời không cần nói quá nhiều, con người thì đều có lương tâm cả, có những lời bọn họ cần tự mình hiểu lấy! có những lúc nói nhiều lại không có tác dụng!

"Chúng ta đều không phải là những quả hồng mềm nhũn ra! Các anh không phải! Lôi Hổ Đường không phải! bang Chim ưng cũng không phải!" Ngọc Tình lớn tiếng nói: "Tôi không bảo các anh bị mắng mà không mắng lại, bị đánh mà không đánh lại, mà là không được tự mình gây sự! Nếu có người dám ức hiếp các anh thì hãy lột da chúng cho tôi! Có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm! Nhưng nếu như ai đó không tuân thủ quy tắc, sinh sự gây chuyện! Tới lúc đó quy tắc của Lôi Hổ Đường hỏi thăm, nhẹ thì ra khỏi bang Chim ưng! Nặng thì giết chết!"

Lời của Ngọc Tình còn chưa nói hết, mọi người chỉ cảm thấy run hết cả người, sự kiêu hãnh và sự sợ hãi cùng đồng thời tăng lên! Bọn họ mở to mắt nhìn Ngọc Tình, đợi cô tiếp tục nói!

"Ở đây tôi không cần kẻ phản bội, cũng không chấp nhận kẻ phản bội! nếu có một ngày các người bán rẻ bang Chim ưng, bán rẻ Lôi Hổ Đường, bán rẻ tôi! Vậy thì các người tốt nhất hãy hi vọng rằng, có đi cùng trời cuối đất cũng đừng để tôi bắt được, bằng không, các người nhất định sẽ hối hận vì đã xuất hiện trên thế giới này!"

Ngọc Tình nói xong, liếc mắt nhìn kẻ đang không ngừng co giật nằm dưới đất: "Anh ta chính là kết cục của các người sao? Không, các người còn thảm hơn anh ta mười lần! Trăm lần!"

"Đồng thời! nếu các người chịu ngoan ngoãn làm thuộc hạ của tôi, vậy thì tiền tài của toàn thiên hạ này sẽ đều được đẩy tới trước mặt các người! phụ nữ của thiên hạ này tùy các người tự ý chọn! Danh tiếng, địa vị? Đương nhiên là không cần nói rồi!"

Nghe Ngọc Tình nói những người có mặt đột nhiên đều cảm thấy dường như tất cả những gì họ muốn đã đều đang ở phía trước, chỉ đợi họ đi thu lấy mà thôi!

Ngọc Tình khẽ nhoẻn miệng cười.

Nhìn những người trong phòng với nét mặt tự hào và nở nụ cười trên môi, cô biết tham vọng của cô không dừng lại ở đây, vì vậy cô cần phải tạo dựng thế lực của riêng mình! Đây là sự bắt đầu!

Lôi Thạch nhìn Ngọc Tình, nhìn nụ cười nở trên môi cô, chỉ cảm thấy bản thân mình dường như đã già rồi, có chút không theo kịp được suy nghĩ của cô. Nhưng anh ta vẫn có thể nhìn ra được tham vọng của cô.

"Lão đại, đùa với hổ, cũng có thể là ông đã thua rồi!" Lưu Lỗ Hàn đương nhiên sẽ không nghe thấy những gì cô nói, nếu như nghe thấy, ông ta nhất định xông tới và bóp nghẹt cái tham vọng này ngay từ trong trứng

nước.

Đáng tiếc là ông ta không nghe thấy, còn Ngọc Tình thì cũng không cho ông ta cơ hội để nghe thấy!

Đợi cho mọi người bĩnh tĩnh hết trở lại, mắt chớp chớp nhìn Ngọc Tình, họ đang đợi cô sẽ nói những lời gì đó nghe cảm động lòng người, nhưng Ngọc Tình cười và lên tiếng: "Tan họp!"

Hai chữ đó giống như một gáo nước lạnh dội lên đầu bọn họ, mọi người với nét mặt oán trách, nhìn Ngọc Tình bước xuống, đi tới bên cạnh Tiêu Thần và ra khỏi phòng.

Vào giây phút Ngọc Tình đi ra liền có người phát hiện ai đó từ lúc nãy tới giờ liên tục co giật đột nhiên không còn phát ra tiếng động gì nữa, đúng lúc đó, anh ta đã lìa xa cõi đời vĩnh viễn.

"Chết...thật...rồi! thật kinh khủng!" người đó chỉ tay vào người đang nằm dưới đất bất động, lắp ba lắp bắp nói, trong giọng nói là sự ngạc nhiên và kinh sợ.

Tiếng nói đó đã thu hút ánh nhìn của mọi người. Mọi người đều liếc mắt nhìn, chỉ thấy người đó nằm trên vũng máu bất động, hai mắt trợn ngược lên trắng dã, dường như chết mà không nhắm mắt.

Nhưng những người có mặt ở đó không có hứng thú để quản anh ta chết có nhắm mắt hay không, bọn họ quay đầu ra phía cửa nhìn, không thấy còn hình bóng ai nữa. Trong ánh mắt họ là sự sùng bái, là kinh hãi, là sự kiên định.

Ngọc Tình đi thẳng ra ngoài, Tiêu Thần cũng chỉ lặng lẽ đi theo phía sau cô, không nói gì.

"Anh có hài lòng với vị trí hiện tại không?" Ngọc Tình vẫn đi thẳng về phía trước, mở miệng hỏi.

"Có, tôi chưa bao giờ từng nghĩ tới." Tiểu Thần trả lời rất thành thực.

"Chưa từng nghĩ tới điều gì?" Ngọc Tình khẽ cười: "Chưa từng nghĩ tới sẽ tham gia vào thế giới ngầm? Chưa từng nghĩ tới sẽ đi theo một cô bé để làm việc?"

.....Tiêu Thần trầm mặc một lát, khẽ gật đầu: "Đúng vậy, trước đây tôi đã từng nghĩ rất nhiều sau này sẽ thế nào, nhưng đúng là chưa từng nghĩ sẽ như thế này!"

"Anh có từng nghĩ rằng công việc còn có rất nhiều không? Vì vậy Tiêu Thần, anh còn một con đường rất dài cần đi, anh còn có rất nhiều việc phải làm! Yên tâm đi! Đi theo tôi tôi sẽ không đối xử tệ bạc với anh đâu!"

Ngọc Tình khẽ cười, thực ra tuổi của cô còn lớn hơn Tiêu Thần rất nhiều vì vậy những gì cô nghĩ được đều nhiều hơn so với Tiêu Thần. Cô rất hiểu được tâm trạng của Tiêu Thần lúc này, nhưng điều đó không có nghĩa cô sẽ cho anh ta cơ hội để hối hận. Lúc trước cô đã nói rồi, đi theo cô sẽ rất nguy hiểm! Cô đã cho anh ta cơ hội để lựa chọn rồi!

Tiêu Thần nhìn cô bé nhỏ tí đang đi trước mình, đột nhiên khẽ cười, từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ nghĩ sẽ để một cô bé an ủi mình như thế này, chưa bao giờ anh ta nghĩ có một ngày sẽ có một cô bé giúp anh ta lúc khó khăn, là một cô bé đã cho anh ta tất cả những gì mà anh ta muốn! Nhưng lại không hề có tình yêu!

Đợi tới khi anh ta học được thế nào là yêu, yêu cô rồi thì anh ta mới phát hiện, con tim lạnh lùng của cô cũng biết yêu nhưng trong số những người đó không hề có anh ta!

Ngọc Tình cảm nhận được những suy nghĩ của Tiêu Thần, cô khẽ cười: "Tôi nhỏ hơn anh, vì vậy có nhiều việc vẫn phải dựa vào anh!Việc chợ hoa thế nào rồi? "

"Hả?" Tiêu Thần đột nhiên nghe thấy Ngọc Tình nói như vậy, khẽ đơ người ra: "Vẫn tốt, đều làm xong xuôi rồi, chỉ đợi treo biển kinh doanh nữa thôi!"

Ngọc Tình gật đầu hài lòng: "Khá lắm! Xem ra sau này ngồi lên cái ghế ông chủ cũng khá đây!"

"Hả?" Tiêu Thần hỏi lại: "Tôi là ông chủ?"

"Phí lời!" Ngọc Tình liếc nhìn anh ta: "Tôi bận rất nhiều việc, nếu không có việc lớn gì thì anh giải quyết, nếu có thế mà cũng không giải quyết được thì tôi cần anh làm cái gì?"

"Ồ!" Tiêu Thần gật đầu, không nói gì.

"Ồ cái gì mà ồ!" Ngọc Tình nói: "Báo cáo qua tình hình tôi xem nào!"

"Ờ ờ!" Tiêu Thần lúc này cứ như một tên ngốc đang đơ người ra vậy.

"Giấy mời đã đều in xong và phát đi rồi, giấy phép kinh doanh cũng đã hoàn thành! Địa điểm cũng đã thuê xong! Bây giờ chỉ đợi mở hàng nữa thôi!"

Báo cáo ngắn gọn làm cho Ngọc Tình khá hài lòng về sự thấu đáo của anh ta, cô gật đầu: "Tốt lắm! Những loại hoa cần để bày bán, đêm trước khi mở hàng tôi sẽ cho người mang tới!"

Ngọc Tình nói xong, hai người một đi trước một đi sau không ai nói thêm lời nào. Việc ai người ấy nghĩ.

Tiêu Thần thì đang nghĩ sau này sẽ phát triển thế nào, phải làm gì! Bản thân có cái năng lực đó không!

Còn Ngọc Tình thì đang nghĩ tối ngày mai sẽ tới Vân Đỉnh, phải gặp người đàn ông ngốc ngốc kia! Nhớ đôi mắt như mắt nai của anh ta, nhớ cái bộ dạng ngây thơ đó, nụ cười ấm áp đó. Cô chỉ cảm thấy tim rộn ràng rồi!

Lúc này cũng giống như cô, Phác Vũ đang ngồi trên giường ngốc nghếch nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm nay! Nói ra thì anh ta cũng ngốc thật! Hôm nay còn chưa tan làm anh ta đã về nhà rồi! sau khi về nhà mới tỉnh lại hắn! Xem ra cái cô bé đó đã làm cho anh ta rung động không hề nhỏ.

Phác Vũ ngồi trên giường. Sự việc ngày hôm nay cứ hiện đi hiện lại trong đầu anh ta.

Sự nhẹ nhàng, quyết đoán của cô, sự bá đạo, sự lạnh lùng của cô....cả nụ hôn của cô nữa. Nghĩ tới đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đó khẽ đưa lên chạm vào môi anh.

Dường như cái cảm giác đó thật tuyệt vời!

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện anh ta lại liền cảm thấy như sấm sét đang vang trên đầu, đoàng một tiếng nổ bên tai! Anh ta nghĩ nhất định mình điên rồi! đó chỉ là một cô bé bảy tuổi! cô ấy hiểu cái gì chứ! không được cho là thật, không được cho là thật, tuyệt đối không được cho là thật.....

Anh ta luôn tự nhắc nhở bản thân mình không được coi là thật, hãy nghĩ là mày chỉ bị chó cắn thôi, đúng vậy, bị chó cắn....

Lúc này ai đó không biết rằng mình trong lòng người khác đã biến thành một con chó chỉ lặng lẽ nhỏ nhẹ bước vào nhà, nhưng không ngờ vừa vào tới nhà đã phát hiện bố mẹ đang ngồi đợi mình ở đó.

"Hihi!" Ngọc Tình nhe răng ra cười, trong lúc mọi người chưa kịp chú ý, cô đưa tay lên xoa xoa một bên má, vết đỏ liền biến mất.

"Ba, mẹ, ba mẹ chưa ngủ cơ à!" Ngọc Tình tiến lên phía trước hai bước, cười cười hỏi.

"Đã mấy giờ rồi hả?" Ngọc An Quân trợn mắt lên: "Con đã đi đâu?"

Ngọc Tình thấy ba tức giận, tự biết là không hay rồi, cô đi lên phía trước quàng tay vào tay ba cô: "Ba, con xin lỗi mà!"

"Tiểu Tình à, con là con gái, không thể như thế này được! Ngày nào cũng sớm đã đi, tối mới về, thế sao được hả?" Lý Nguyệt nhìn Ngọc Tình dạy dỗ.

"Mẹ, con biết rồi ạ!" Ngọc Tình chu mỏ ra: "Hôm nay con có bài về nhà không biết làm vậy nên con đã đi tới nhà Phong Nhã Trần để hỏi.... thế nhưng không ngờ rằng trời đã muộn thế này rồi....con xin lỗi, con không phải cố ý làm cho ba mẹ lo lắng đâu!"

Đôi mắt hối lỗi của Ngọc Tình làm cho Ngọc An Quân và Lý Nguyệt mủi lòng: "Sau này không được muộn thế này mới về nhà nhớ chưa, thế nào thì cũng phải nói một tiếng chứ, con không biết là mẹ và ba con sẽ lo lắng thế nào à?"

Ngọc Tình nghe, cúi đầu cũng biết bản thân làm thế là không đúng, thành khẩn xin lỗi: "Ba mẹ, sau này con sẽ không thế nữa, con đảm bảo đấy!"

"Ừm!" Lý Nguyệt thở phào một tiếng, đưa tay ra xoa xoa đầu Ngọc Tình: "Biết sai rồi là tốt, mau đi ngủ đi!"

"Vâng, vâng!" Ngọc Tình gật đầu, rồi nghe lời đi ngủ.

Đưa tay lên khẽ xoa xoa mặt mình, vết đỏ trên mặt đã không còn nữa rồi. Ấy, vốn dĩ cô còn muốn nó còn để đi gặp ai đó làm cho người ta thương nữa cơ mà! vỡ kế hoạch rồi!

Lúc này Ngọc Tình trong lòng đang chờ đợi tới giây phút gặp mặt, nhưng cô không hề biết rằng, bây giờ trong lòng người ta cô đã biến thành chó mất rồi.....

68. Chương 68: Không Rõ Cha Sự Kiên Định Của Phong Nhã Trần – Part 1

Ngày hôm sau khi mà ba mẹ Ngọc Tình đã đi làm, Ngọc Tình ở trong không gian để nghiên cứu xem làm thế nào để cho Đản nhi nở ra và tu luyện.

Thời gian tu luyện qua đi rất nhanh, chớp mắt cái đã hết một ngày.

Buổi tối ăn cơm tối xong, Ngọc Tình liền quay về phòng mình nghỉ ngơi. Khi 9 giờ tối, Ngọc Tình dùng sức mạnh tinh thần để thiết lập một mạng lưới bao quanh ngăn ánh mắt người khác nhìn vào, sau đó cô biến mất khỏi căn phòng.

Chỉ vài giây sau cô đã tới bên ngoài cửa của Vân Đỉnh. Nhìn vào ánh đèn quen thuộc, Ngọc Tình khẽ cười. Phác Vũ, bây giờ trò chơi bắt đầu rồi đây!

Ngọc Tình bước từng bước đi vào bên trong, vừa vào tới cửa, một đứa trẻ bảy tuổi đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Phải biết được đẳng cấp của Vân Đỉnh, có hoa lệ thế nào thì đây cũng là khu vui chơi giải trí! Một bé gái bảy tuổi xuất hiện ở đây nói thế nào cũng khó mà tin được.

Vậy là những lời bàn tán không thể tránh khỏi.

"Đây là con nhà ai không biết, tới đây làm gì?"

"Nhất định là con nhà có tiền rồi, có tiền chẳng gì là không thể!"

.....

Những lời bàn tán như vậy cứ kéo dài, Ngọc Tình chỉ nhướn mày chẳng thèm quan tâm.

Nhưng cô vừa bước đi thêm được vài bước, đằng sau lưng vang lên một giọng nói kiêu ngạo: "Ngọc Tình, đứng lại!"

Ngọc Tình đơ người ra, bước chân cô dừng lại bởi giọng nói nghe có phần quen thuộc đó, đôi môi cô cười nhếch lên, quay người lại.

"Ồ! Nhạc Linh tiểu thư? Cậu tới đây làm gì?" Ngọc Tình đứng đó, hai tay cho vào túi quần, nhìn có vẻ bất cần.

Đi theo phía sau Nhạc Linh là một người phụ nữ trung tuổi nhìn rất đẹp, Nhạc Linh mặc trên người bộ váy trắng công chúa, nhìn giống như một con búp bê vậy.

Cô ta nhìn thấy Ngọc Tình với bộ dạng như vậy, đôi mắt xinh đẹp đó hơi nheo lại, cô ta vẫn luôn ghét Ngọc Tình, một thời gian khá dài không gặp, dường như dễ coi hơn nhiều rồi, cô ta nhìn mà lại phát điên lên: "Ngọc Tình, đây là nơi cậu có thể tới à?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ khẽ cười, chẳng thèm quan tâm tới việc cô ta có quan điểm cổ quái về vinh hoa này, cô hỏi lại: "Vậy thì tôi nên tới đâu?"

"Ra ngoài rẽ trái, trong một con đường không lớn có một quán bar nhỏ, với thân phận của cậu chỉ có thể tới những nơi như vậy!" Nhạc Linh nghe thấy Ngọc Tình hỏi, đôi mắt xinh đẹp của cô ta hiện rõ ánh nhìn khinh bỉ, lại thêm cả sự kiêu ngạo tự cao, cô ta dùng ánh mắt đó để nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân.

"Ồ, chưa từng tới đó! Nghe Nhạc tiểu thư nói thì có vẻ như cô biết rất rõ về nơi đó?!" Ngọc Tình khẽ cười, trong đôi mắt đó là sự trêu đùa: "Sao Nhạc tiểu thư tuổi còn nhỏ mà đã tới những nơi như vậy chứ?....haiz, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong."

"Tiểu cô nương, nói lời phải giữ chừng mực chứ!" Lưu Hâm đứng bên cạnh nghe thấy Ngọc Tình chế nhạo con gái mình lập tức tức giận: "Ba tuổi ranh, mở miệng ra là nói độc địa, đúng là con nhà không có giáo dục!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, ánh mắt trở nên lạnh lùng, cô khẽ cười: "Nhạc phu nhân và tôi nghĩ giống nhau rồi đấy. Tôi đang muốn nói cái bộ dạng ngày hôm nay của Nhạc Linh tiểu thư liệu có phải là học từ những người bên cạnh cô ấy không nữa!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, sắc mặt Lưu Hâm lập tức trở nên khó coi, khi trước sự việc cặp kè với người khác của bà ta bị bại lộ, bản thân bà ta tuy chỉ ở trong Nhạc gia không đi đâu thế nhưng địa vị bây giờ không được như trước nữa rồi! Đây là nỗi đau mãi mãi không bao giờ lành của bà ta!

Lưu Hâm quay đầu nhìn Ngọc Tình với ánh mắt thù hận: "Câm mồm! Mày là đứa trẻ từ đâu tới! Sao nơi nào cũng là nơi mày có thể đến! Bảo an đâu! Đưa nó ra ngoài cho ta!"

Ngọc Tình khẽ cười: "Nhạc phu nhân, xin hỏi, bà như vậy là xấu hổ tới mức tức giận rồi à?" Ngọc Tình nói xong quay người bước đi, trên thế giới này có một loại sinh vật mà mãi mãi không có cách nào để hòa hợp cùng được – đó chính là loại chó điên!

Lúc này Lưu Hâm cực kì giống với chó điên, hơn nữa còn là con chó điên bị người khác giẫm lên đuôi! Bà ta nhìn thấy Ngọc Tình quay người bước đi, hoàn toàn không coi bà ta ra gì bà ta càng thấy tức giận hơn.

Mặt bà ta trở nên dữ tợn, bộ dạng thanh lịch nhẹ nhàng lập tức biến mất: "Bảo an, vứt con bé con hoang này ra ngoài cho ta!"

Bước chân Ngọc Tình đột nhiên dừng lại vì hơi tý Lưu Hâm lại nói cái từ con hoang làm cho cô rất bực mình. Sắc mặt lạnh không thể lạnh hơn! Người phụ nữ này đúng là không coi ai ra gì, nếu không phải tâm trạng cô đang tốt, hôm nay sao cô có thể tha cho bà ta chứ? Nếu bà ta đã muốn chết như vậy, vậy thì việc vì mà cô không thỏa mãn cho bà ta?

Ngọc Tình cười lạnh lùng, quay người lại. Gần đây sự việc nhiều, cô đã quên mất bọn họ rồi đấy!

"Lưu tiểu thư!" Ngọc Tình nói lạnh lùng ba từ làm cho Lưu Hâm đơ người ra, cúi đầu nhìn Ngọc Tình.

"Lưu tiểu thư, cái từ con hoang ấy tôi thấy nó phù hợp để nói với con bà hơn đấy, dù gì thì bọn họ cũng không nhất định là con của ai đó!" Ngọc Tình vừa dứt lời, những người xung quanh đó ào ào bàn tán, đây là lời một cô bé bảy tuổi có thể nói ra sao? Hoang đường quá, cô bé này trưởng thành sớm quá vậy!

Còn Lưu Hâm, bà ta không hề có tâm trạng gì mà suy nghĩ xem những lời Ngọc Tình nói có phù hợp với độ tuổi của cô hay không. Lúc này bà ta chỉ trợn trừng mắt nhìn Ngọc Tình. Ánh mắt bà ta nhìn cô như không tin vào tai mình, cái con bé này nó biết gì sao? Không, không phải vậy, làm sao nó lại biết được!

Bà ta lấy hết can đảm để tự an ủi và lấy lại bình tĩnh. Lưu Hâm đứng thẳng lưng lên, nhìn Ngọc Tình lạnh lùng: "Mày nói cái gì! Ta nói cho mày biết, tuy mày còn nhỏ tuổi nhưng ta vẫn có thể đi kiện mày tội phỉ báng đấy!"

Ngọc Tình chỉ khẽ cười, đôi mắt to tròn của cô không hề thể hiện sự sợ hãi: "Hoan nghênh hoan nghênh! Tôi nghĩ Nhạc thị trưởng cũng vô cùng muốn biết chân tướng thật của sự việc! Còn việc bà muốn kiện tôi tội phỉ báng, ha ha, Lưu tiểu thư, tôi nghĩ bà chính là người rõ hơn ai hết!"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng cố tỏ vẻ cứng rắn và bình tĩnh của Lưu Hâm, cười lạnh lùng: "Là tôi phỉ báng hay Lưu tiểu thư bà không ngay thẳng, bây giờ khoa học phát triển đương nhiên sẽ cho chúng ta câu trả lời rõ nhất!"

Lưu Hâm lạnh lùng nhìn Ngọc Tình, hít thở thật sâu, quay đầu xông tới chỗ bảo an, hét lớn: "Các người làm cái gì đấy hả? Để cái đứa con hoang này nó tùy tiện như thế, để cho nó ăn nói linh tinh? Các người có biết chồng tôi là thị trưởng không hả? Mau mau lôi cổ con bé này ra ngoài cho tôi! Bằng không.....tôi sẽ cho các người quỳ gối mà ra khỏi đây đấy!"

Ngọc Tình nhìn Lưu Hân rõ ràng là sắp phát điên lên rồi mà vẫn cố giả vờ bình tĩnh, khẽ cười.

Thực ra cô có thể hiểu được tâm trạng bà ta lúc này, làm mẹ thì phải mạnh mẽ như vậy, không kể bà ta đã làm những gì, những đứa trẻ đều là vô tội! Nếu bà ta thừa nhận, vậy thì con của bà ta trong phút chốc sẽ từ công chúa mà trở thành một đứa con hoang bị người đời chế giễu! Vì vậy bà ta không thừa nhận thì chỉ có thể nhượng bộ!

Nhưng hiểu cũng chỉ để hiểu, Ngọc Tình không phải là Chúa, đặc biệt là lúc này mẹ con bà ta đang dùng nét mặt và ánh mắt hận thù như không thể giết chết được cô để nhìn cô, đặc biệt là mẹ con bà ta đã từng ra tay với cô! Vì vậy cô càng không thể tha thứ cho bọn họ!

Ngọc Tình quay đầu nhìn những người xung quanh đó, cô khẽ cười: "Ha ha! Phu nhân thị trưởng! Lưu tiểu thư! Một thời gian trước trên báo đã đăng những tin đồn xấu về bà, bây giờ tôi cũng muốn hỏi xem, đó có phải là cái tính trời sinh của bà không?"

Ngọc Tình nói xong không cho Lưu Hâm có cơ hội phản bác: "Không có lửa thì làm sao có khói! Bây giờ đột nhiên tôi cũng muốn chứng minh xem là tôi ăn nói linh tinh hay là Lưu tiểu thư bà lời nào cũng là nói dối!"

Ngọc Tình nói ra câu này dường như đã chứng tỏ rằng hôm nay cô sẽ đưa chân tướng sự việc phơi bày ra, Lưu Hâm nghe thấy vậy liền hoảng hốt: "Còn không mau đưa nó ra ngoài, còn đợi gì nữa!"

Bảo an nghe thấy tiếng bà ta quát, đột nhiên cảm thấy rất khó xử, phu nhân thị trưởng, bọn họ không dám đụng vào! Thế nhưng, bọn họ cũng không thể tùy tiện lôi khách ra ngoài được!

Đúng lúc này một âm thanh nói ra hết sức tự nhiên như giải cứu những tên bảo an đang lúng túng không biết phải làm thế nào.

"Vị phu nhân đây!" Phác Vũ sau khi nhận được tin báo rằng có người ở ngoài đấu khẩu với nhau gây ồn ã, anh ta liền từ phòng làm việc đi ra. Nhìn thấy rất nhiều người đang vây quanh đó đột nhiên nheo mày.

Sau đó anh ta lại nhìn thấy Ngọc Tình đứng giữa đám đông xích mích với người ta, đột nhiên anh thấy bất lực, sao việc gì cũng liên quan tới cái cô tiểu tổ tông này như thế chứ! Vì vậy anh ta liền đứng ở đó để nghe lại toàn bộ câu chuyện.

Anh ta tuy không hiểu rõ về Ngọc Tình nhưng anh ta cũng biết, Ngọc Tình không phải là người vô duyên vô cớ gây sự với người ta, trừ khi người ta gây sự với cô trước!

Đặc biệt là khi Ngọc Tình còn định không so đo với bà ta thì Lưu Hân lại nhổ ra câu không có giáo dục, lại một câu đứa con hoang, nói không lời nào lọt được tai. Thế bảo sao cô không tức giận! Vì vậy xét về mặt lí trí cũng như tình cảm, người đàn ông ngây thơ này đều đứng về phía Ngọc Tình.

"Vị phu nhân đây! Tôi là giám đốc của Vân Đỉnh!" Phác Vũ đi vào giữa, nhìn Lưu Hâm: "Đến với Vân Đỉnh chúng tôi thì đều là khách của chúng tôi, chúng tôi mở cửa kinh doanh thì đương nhiên không có chuyện sẽ đuổi khách ra ngoài! Vì vậy bà cũng đừng cố ý làm khó bảo an, vô cớ gây chuyện!"

"Ha ha, đừng nói hôm nay Tình Tình không nói gì sai, kể cả Tình Tình có nói sai đi chăng nữa, ai dám đuổi cô ấy ra ngoài thì chính là chống lại Phong Nhã Trần tôi!" Sau khi lời của Phác Vũ vừa dứt, một tiếng nói nghe non nớt nhưng chắc nịch và kiên định vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn ra, chỉ nhìn thấy một Phong Nhã Trần diện một bộ vest giống như một hoàng tử từ từ bước tới.

Sắc mặt cậu lạnh lùng, ánh mắt cũng lạnh như băng. Hôm nay mẹ cậu nhất định đưa cậu tới đây, cậu liền biết là có chuyện! Bây giờ nhìn thấy mẹ con Nhạc Linh, cậu liền lập tức biết được nguyên nhân là gì rồi!

Không ngờ những người này còn định muốn dàn xếp chuyện cho cậu! Đặc biệt lại còn dám bắt nạt Tình Tình của cậu!

"Vị tiểu thư đây!" Phong Nhã Trần đương nhiên nhận ra mẹ con Nhạc Linh, nhưng lúc này cậu dùng cách xưng hô rất khách khí, xa lạ, cậu đi tới bên cạnh Ngọc Tình nhìn thẳng vào Lưu Hâm: "Hôm nay đừng nói

là Tình Tình không sai, kể cả Tình Tình có sai đi chăng nữa, chỉ sợ bà cũng không có tư cách để đuổi cô ấy ra ngoài!"

"Trần...."Lưu Hâm nhìn thấy Phong Nhã Trần sắc mặt có vẻ vui mừng, Nhạc Nhân thì đang định nói một tiếng anh Trần. Nhưng ngay sau đó Phong Nhã Trần đã cắt ngang lời bọn họ: "Hãy gọi tôi là Phong Nhã Trần, tôi và các người không thân thiết tới mức đó!"

Phong Nhã Trần cầm lấy tay Ngọc Tình đưa lên, nhìn vào Lưu Hâm: "Cũng giống như Ngọc Tình, tôi vô cùng nghi ngờ, con gái bà không hiểu thế nào là lịch sự, có phải nguyên nhân là học từ bà mà ra hay không!"

Cậu cười lạnh lùng: "Không nói tới việc Tình Tình có phải nói sai hay không, cô ấy chỉ là một cô bé bảy tuổi vậy mà bà không để ý tới thân phận, không để ý tới hoàn cảnh, không hề có chút lịch sự nào quát mắng, gầm thét, nói lời thô tục! Tất cả những điều này đã chứng minh Tình Tình không hề nói sai, bà mới đúng là kẻ không có giáo dục!"

Ngọc Tình quay đầu sang nhìn Phong Nhã Trần, nhìn cậu giống như một người đàn ông trưởng thành thực sự đứng trước cô thay cô đón gió chắn mưa, bảo vệ cô khỏi tất cả. Cô khẽ cười, trong nụ cười đó là sự ấm áp và hạnh phúc. Lần đầu tiên, cô chẳng tỏ ra mạnh mẽ, chỉ ngoan ngoãn đứng phía sau cậu, để mặc cậu giúp bản thân mình giải quyết, để mặc cậu bảo vệ bản thân mình.

Cảm nhận được hơi thở và sự vui vẻ của Ngọc Tình phát ra từ tận đáy lòng, Phong Nhã Trần quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt đó là sự ấm áp mà không phải ai cậu cũng dành cho.

Cậu vỗ nhẹ vào tay Ngọc Tình: "Tất cả có anh ở đây!"

Lưu Hâm nhìn thấy bộ dạng Phong Nhã Trần bảo vệ Ngọc Tình, lập tức hiểu được kể từ hôm sinh nhật An Tiểu Mễ về con gái mình lo lắng vội vàng là nguyên nhân từ đâu ra. Đôi mắt bà ta khẽ liếc, cười nhẹ: "Thật sự xin lỗi, Phong thiếu gia! Thực lòng là cô nương này nói lời khó nghe quá, tôi nhất thời không khống chế được!" Nói thế còn thấy Lưu Hâm vẫn còn là biết thời thế, bà ta biết rõ hôm nay gây chuyện với Phong Nhã Trần thì chẳng có lợi gì, vì vậy nhẫn nhịn nhận sai, nói lời xin lỗi, lại còn thể hiện được rằng bản thân mình rất rộng lượng.

Nhạc Linh khi nghe thấy mẹ mình nói vậy, chỉ biết cắn chặt lấy môi, rõ ràng là không hài lòng. Nhưng vì để anh Trần sẽ càng không ghét mình thêm, cô ta đã chọn sự im lặng!

Song sự việc này có rất nhiều việc không giống như trong dự liệu của bọn họ! Ngay bây giờ! Bọn họ muốn lùi bước để khỏi gặp phiền phức nhưng cũng phải hỏi xem Phong Nhã Trần có đồng ý hay không!

Bắt nạt Tình Tình của cậu ta rồi muốn dễ dàng kết thúc vậy à? Làm thế chẳng khác nào trong mắt không có cậu ta!

Chỉ thấy Phong Nhã Trần cười: "Biết sai là tốt! Chỉ có điều bây giờ, tôi cũng giống như Tình Tình, muốn biết sự việc này rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là Tình Tình của tôi ăn nói linh tinh hay là Lưu tiểu thư đúng là đã làm việc đó?"

Phong Nhã Trần nói xong, không thèm quan tâm xem Lưu Hâm muốn nói gì, quay đầu nhìn Phác Vũ: "Vị tiên sinh đây, phiền anh liên lạc với Nhạc thị trưởng giúp!"

Từ khi bước vào cậu đã phát hiện người đàn ông này nhìn Ngọc Tình với ánh mắt không bình thường, cậu muốn xem xem trong sự việc này anh ta có đứng về phía Ngọc Tình hay không!

Đúng là không phải Phong Nhã Trần nghĩ nhiều, mà là ánh mắt của Phác Vũ thể hiện quá rõ ràng! Ánh mắt anh ta dùng để nhìn Ngọc Tình đầy sự yêu thích, kèm theo sự lo lắng, hối hận, là một sự kiên định để bảo vệ cô! Ánh mắt đó trong mắt Phong Nhã Trần chỉ có thể miêu tả bằng ba từ: "Kẻ ấu dâm!"

"Được!" Phác Vũ gật đầu, lập tức cho người đi thực hiện! Sau đó anh ta quay đầu ra cúi xuống nhìn Ngọc Tình và Phong Nhã Trần.

Lúc này hai người đang tay trong tay đứng đó, bộ dạng đó giống như là một đôi kim đồng ngọc nữ! Anh ta đã 25 tuổi rồi, dù có ngây thơ hơn nữa anh ta cũng có thể nhìn ra, cậu bé này đối xử với Ngọc Tình rất đặc biệt, cái tình cảm đó không phải là tình cảm của những người bạn tốt, mà là tình yêu của người con trai đối với người con gái!

Nhìn họ mà anh ta có chút ghen tỵ, có chút thất vọng. Ghen tỵ với Phong Nhã Trần vì cậu ấy có thể quang minh chính đại đứng đó để bảo vệ cô. Thất vọng vì rõ ràng cô đã có một người tốt với mình bên cạnh như thế này rồi vậy mà còn cho anh ta hi vọng! Lúc này trong lòng anh có một câu nói có thể hiện được tâm trạng bây giờ: chẳng trách được ai, chỉ trách chúng ta sinh ra không cùng thời!

Một người đàn ông 25 tuổi như anh sao lại có thể xứng với một cô bé bảy tuổi! Khi cô còn ở thời kì thơ ấu thì anh đã là một thanh niên trưởng thành nhiều tuổi, khi cô ở vào thời kì vui tươi hoạt bát nhất thì anh đã qua cái lúc thanh xuân, khi cô lớn lên trưởng thành xinh đẹp thì anh đã vào thời kì trung niên. Một người như thế sao có thể xứng với cô, hơn nữa lại còn có sự tồn tại của một con người tốt như thế kia ở bên cạnh cô!

Giống như Phác Vũ, Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần, trong lòng đầy sự cảm động.

Nếu nói cô thích Phác Vũ, đó là vì anh ta ngây thơ đầy sức sống, cho cô có cảm giác hạnh phúc, còn việc cô thích Phong Nhã Trần là vì sự mạnh mẽ và tình yêu của cậu làm cho cô có cảm giác được thuộc về ai đó!

Cái cảm giác được bảo vệ, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ được cảm nhận. Lúc này cô đang vô cùng hạnh phúc! Nếu nói, cô thích Phác Vũ vì anh ta giống như một thiên sứ, có thể đưa cô đi tìm thấy ánh sáng rực rỡ, vậy thì Phong Nhã Trần yêu cô, chính là cùng ở bên cô mãi mãi không bao giờ để cô rơi vào bóng tối!.

Một tình yêu như vậy không có cách nào để so sánh, tình yêu như vậy cái nào cô cũng không thể buông bỏ được, cô không có cách nào để lựa chọn, vì vậy trong giây phút này, mắt cô đỏ lên.

Phong Nhã Trần đứng lên phía trước nhìn chằm chằm vào mẹ con Lưu Hâm, không hề có một chút ý định nhân nhượng, hình ảnh này trong đôi mắt đỏ của Ngọc Tình cô có thể cảm nhận được cậu muốn bảo vệ cô như thế nào.

Cậu yêu cô, cậu ta đem tất cả những suy nghĩ, yêu thương đều trao hết cho cô, vì vậy cậu có thể cảm nhận được tất cả những suy nghĩ tình cảm và những thay đổi của cô. Cậu không hề có công năng đặc biệt nào cả, tất cả những gì cậu có và cảm nhận được chỉ đến từ hai chữ: thật lòng.

Cũng có thể sẽ có người cảm thấy nực cười, một cậu bé tám tuổi hiểu được thế nào là yêu, sao có thể hiểu được hai chữ thật lòng! Nhưng cậu lại biết! Khi bé gái này nhếch cười chế nhạo Nhạc Nhân, cậu đã thấy có đầy hứng thú. Một cô bé mà có những lúc thì lạnh như băng nhưng cũng có khi nghịch ngợm này đã làm cho cậu động lòng. Khi trong đôi mắt của cô gái giết người đẫm máu này là sự bất lực, không nơi nương tựa thì cậu đã rơi vào trong đó.

Cậu yêu cô không hề có bất kì lí do gì, cậu chỉ biết cậu đã yêu rồi, trong thế giới tình yêu của cậu, cô đã trở thành tất cả!

Phong Nhã Trần quay đầu lại nhìn Ngọc Tình, nhìn vào sắc mặt cảm động của cô, đôi mắt đỏ ngầu của cô. Cậu đột nhiên cảm thấy tim mình rất đau, cậu tiến lại gần cô, đặt đôi môi mình lên mắt cô: "Tình Tình, đừng buồn, anh sẽ luôn ở đây!"

Cậu sẽ luôn ở bên cạnh cô, đây chính là lời hứa cậu đã từng nói với cô, đây là món quà tuyệt vời nhất mà cậu dành cho cô, là lời hứa cả một đời với cô. Cậu sẽ luôn ở bên cạnh cô, cho dù sinh lão bệnh tử, cho dù nghèo khổ hay giàu sang!

Ừm! Ngọc Tình gật đầu, cô khẽ nghếch đầu lên nhìn vào ánh mắt phức tạp của Phác Vũ, rồi lại nhìn vào đôi mắt đầy sự yêu thương của Phong Nhã Trần. Cô gật đầu và tiến lên phía trước ôm chặt lấy Phong Nhã Trần: "Nhã Trần, nói lời giữ lời đấy!"

Bản thân cô vốn dĩ đã ở trong bóng tối, cô không muốn đi theo đuổi ánh sáng gì nữa. Trong bóng tối mà có một người như thế này nguyện ở bên cạnh cô, nguyện yêu thương chiều chuộng cô, vậy thì cô đã hạnh phúc lắm rồi, nên biết đủ thôi, sao lại có thể làm gì làm tổn thương cậu ấy chứ?

Ngọc Tình gọi tên Phong Nhã Trần một cách thân mật làm mắt cậu ta sáng lên: "Em vừa gọi anh là gì? Tình Tình, em gọi lại một lần nữa đi!" trước đây lúc nào cô cũng Phong Nhã Trần Phong Nhã Trần để gọi cậu, từ trước chưa bao giờ gọi thân mật như vậy. Chỉ là gọi tên thôi mà cũng làm cho cậu vui mừng, hạnh phúc, bị hút vào như vậy.

"Nhã Trần!" Ngọc Tình bỏ tay trên vai Phong Nhã Trần ra, nắm lấy tay cậu và gọi nhẹ nhàng.

"Ừm!" Phong Nhã Trần cũng trả lời lại cô một câu, nắm chặt lấy bàn tay đang trong tay mình, khẽ cười. Đây là cô gái quan trọng nhất trong cuộc đời cậu, cậu phải bảo vệ cô ấy!

69. Chương 69: Không Rõ Cha? Sự Kiên Định Của Phong Nhã Trần–part 2

Chưa được bao lâu, Nhạc thị trưởng liền tới rồi! Ông ta vừa tới đã nhìn thấy vợ con mình đang đứng ở giữa, vừa nhìn đã biết là gây chuyện rồi!

Nhạc Chính Hạo vừa nhìn, sắc mặt đã trở nên khó coi, bước về phía trước.

"Ba!" ngay khi nhìn thấy Nhạc Chính Hạo đến, Nhạc Linh đột nhiên như tìm được chỗ dựa vững chắc, chạy lên phía trước nắm lấy cánh tay ông ta, khi ngước mắt lên nhìn, hai mắt long lanh mọng nước.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần nhìn nhau cười. Hai mẹ con nhà này đúng là một đôi diễn viên có tài, không, diễn viên còn chẳng bằng bọn họ! Giống như Nhạc Linh, Lưu Hâm cũng cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi, nước mắt chảy ra thành hàng, không hề kêu than mà chỉ thút thít dường như phải chịu ấm ức ghê ghớm lắm.

Nhạc Chính Hạo nhìn thấy cô con gái yêu quý chịu thiệt thòi, đột nhiên cảm thấy thương xót vô cùng. Đôi mắt dữ như mắt hổ của ông ta nhìn lên, hôm nay ông ta phải xem xem ở cái đất của ông ta ai dám bắt nạt vợ con ông ta! Phải biết rằng Nhạc Linh là đứa con gái mà ông ta yêu thương và chiều chuộng nhất! Hơn nữa lại là cháu dâu tương lai của tập đoàn Phong Thị.

Ánh mắt ông ta khẽ liếc, cuối cùng hướng về phía Ngọc Tình và Phong Nhã Trần đang nắm tay nhau đứng đó.

"Ba!" khi mà Nhạc Chính Hạo đang ngạc nhiên sao chuyện gì mà lại liên quan cả tới Phong Nhã Trần thì Nhạc Linh mếu máo nói: "Ba, không phải tại anh Trần, anh ấy chỉ là do bị người ta lừa thôi, không phải anh ấy thật lòng muốn làm vậy đâu!"

Nhạc Linh đúng không hổ danh được mẹ cô ta bồi dưỡng, chỉ một hai câu nói mà đã đẩy được Phong Nhã Trần ra khỏi cuộc chiến. Quả nhiên Nhạc Chính Hạo nghe thấy vậy đã đem tất cả sự tức giận, phẫn nộ trút lên đầu Ngọc Tình.

"Ngươi là con cái nhà ai? Sao lại ở cái nơi như thế này bắt nạt Linh nhi nhà ta!" Nhạc Chính Hạo nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, dường như đã định tội cho cô.

Ngọc Tình nghe thấy vậy nhướn mày cười lạnh lùng. Quả nhiên không phải người một nhà thì không cùng vào một cửa. Mấy cái người này đúng là đủ rồi đấy! Kiêu căng tự đại rồi nhằm hết vào tôi để mà thể hiện đấy à!

Chẳng đợi Ngọc Tình nói, Phong Nhã Trần liền lập tức trả lời: "Chú Nhạc, xin chú hãy chú ý từ ngữ của mình! Phải biết rằng với tư cách là kẻ bề trên mà tùy ý nhúng tay tham gia vào chuyện của những người nhỏ tuổi thế này đã là không đúng rồi, huống hồ hôm nay gọi chú tới không hề có liên quan gì tới Tình Tình, là do cháu mời chú đến!"

Phong Nhã Trần vừa mở miệng Nhạc Chính Hạo liền kìm nén cơn giận, sắc mặt có vẻ bớt khó coi nhìn Phong Nhã Trần: "Tiểu Nhã Trần nói đúng, là do chú không đúng. Sao vậy, cháu tìm chú tới có việc gì thế?"

Ngọc Tình nhìn thấy thái độ ông ta thay đổi đột ngột tự nhiên phải bật cười, chắc xem kinh kịch mới được xem biến mặt nhanh như vậy! Đúng là đủ rồi đấy! Ghê tởm hết mức có thể diễn tả!

Suy nghĩ của Ngọc Tình Nhạc Chính Hạo không hề hay biết, kể cả ông ta có biết đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể nheo mày. Phải biết rằng tập đoàn Phong Thị là một tập đoàn lớn đang vươn ra cả nước ngoài, nếu như không phải Phong lão gia còn nể tình cũ thì tổng bộ của tập đoàn Phong Thị sớm đã rời đi nơi khác rồi. Và chính vì sự ở lại của bọn họ, nên hàng năm thành tích chính trị của ông ta mới vô cùng tốt.

Phong Nhã Trần là cháu đích tôn của Phong gia, là người kế nhiệm tập đoàn Phong Thị trong tương lai, đương nhiên ông ta không thể đắc tội với cậu, bằng không sau này Phong gia không ủng hộ sự phát triển

kinh tế của thành phố X, thành tích chính trị của ông ta không được giữ vững hoặc giảm đi, vậy thì cả cuộc đời của ông ta bị phá vỡ tại đây rồi!

Vì vậy ông ta chắc chắn phải nể mặt! Huống hồ đứa con gái ngoan ngoãn này của ông ta sau này còn được gả cho Phong gia, đắc tội với ai chứ ngàn vạn phần không được đắc tội với Phong Nhã Trần.

Dường như biết được tính toán của Nhạc Chính Hạo, Phong Nhã Trần cười lạnh lùng: "Chú Nhạc nói thế cháu Nhã Trần đây không dám nhận! Hôm nay cháu mời chú Nhạc tới đây nguyên nhân chủ yếu là muốn nói Phong Nhã Trần cháu sẽ không lấy một đứa trẻ là con hoang không rõ cha mình là ai làm vợ, cháu muốn hủy hôn ước!"

Không rõ cha mình là ai! Đứa con hoang! Hủy hôn ước! Từng câu từng chữ như đập vào mặt Nhạc Chính Hạo, đột nhiên sắc mặt ông ta trầm xuống! Còn đứng bên cạnh ông ta – Nhạc Linh, nước mắt rơi xuống như mưa.

Con gái của Nhạc Chính Hạo mà lại không rõ cha mình là ai, là một đứa con hoang? Cái tên tiểu tử này coi ông ta đã chết rồi sao? Lại còn đòi hủy hôn ước! Hôn ước là do ông ta và cha cậu định ra! Cậu ta nói hủy là hủy được sao?

"Nhã Trần! Cháu nói lời như thế là quá đáng rồi đấy! tuy Phong gia cháu sản nghiệp lớn! Thế nhưng Nhạc gia ta cũng không phải là kẻ yếu!Cháu đứng trước mặt ta nói con gái ta không rõ cha là ai! Cháu ném ta đi đâu rồi hả?"

Nhạc Chính Hạo nhịn cơn giận tốt hơn Lưu Hâm, ông ta không hề gầm lên hay quát tháo, ông ta chỉ nhìn chằm chằm vào Phong Nhã Trần nói dứt khoát từng câu từng chữ: "Những lời hôm nay cháu nói cha cháu có biết không? Cháu phải biết rằng, lúc trước hôn ước của cháu và Linh nhi là do ta và cha cháu định! Việc này không đến lượt cháu nói!"

Phong Nhã Trần nhìn Nhạc Chính Hạo phát chán cả đi, nhưng cũng không có ý định nhường bước! Cậu nhìn thẳng vào mắt Nhạc Chính Hạo, khẽ cười: "Chú Nhạc, sự việc hôm nay xảy ra ở nơi như thế này, cháu không phải cố ý làm cho chú lúng túng khó xử mà là nhân phẩm của phu nhân và con gái chú đúng là làm cho cháu không thể làm khác, hơn nữa cháu cũng có được một số tin tức, vì vậy mới nói ra những lời đó. Còn về việc hôn ước đương nhiên cháu sẽ nói rõ với ba cháu, về điểm này chú Nhạc cứ yên tâm đi ạ!"

Nói một tràng, Phong Nhã Trần nói không cho đối phương có sự lựa chọn nào khác, tất cả đều thỏa đáng, thái độ đó, bộ dạng đó làm cho Nhạc Chính Hạo không bắt bẻ được gì. Ông ta bối rối liếc nhìn Lưu Hâm và Nhạc Linh, có chút nghi hoặc: Linh nhi ngoan ngoãn như thế, sao lại bị nói là nhân phẩm không tốt! Nghĩ tới đây, ông ta quay đầu đang định nói gì đó.

Đúng lúc này, tiếng nói của Phong Nhã Trần lại vang lên: "Chú Nhạc, không có lửa làm sao có khói, hôm nay, hôm nay trước mặt chú cháu nói hết ra cũng là vì không muốn chú cứ bị lừa mãi thế, vì vậy chú Nhạc, chú hãy điều tra cho kĩ, đừng để bị người ta lừa mãi như thế!"

"Đương nhiên, nếu sự thực được chứng minh, lời của cháu nói là sai, vậy thì cháu sẽ xin lỗi chú Nhạc đồng thời bồi thường cho chú!" mỗi câu nói của Phong Nhã Trần đều đánh thẳng vào tâm lý của Nhạc Chính Hạo. Sau cùng thậm chí còn nói: "Chú Nhạc, chú xem đã muộn thế này rồi, chú hãy đưa Nhạc Linh và Nhạc phu nhân về đi. Hứng thú của mọi người đều bị bọn họ làm hỏng hết cả rồi!"

Phong Nhã Trần thực ra chưa hề điều tra về sự việc này, với tính cách của cậu ấy, cậu ấy không thèm đi điều tra những việc như thế này, và cậu cũng không có hứng thú để lấy Nhạc Linh! Phong Nhã Trần cậu sinh ra đã là người nổi trội và đặc biệt, từ khi nào mà hôn nhân của cậu lại do người khác làm chủ chứ?

Cậu nói chắc chắn như vậy với Nhạc Chính Hạo, bởi vì cậu tin vào Ngọc Tình. Ngọc Tình không phải là người bịa đặt, người chuyên đi gây rắc rối! Nếu cô đã dám nói ra thì chứng tỏ cô đã có đủ bằng chứng để chứng minh Nhạc Linh không phải là con gái đẻ của Nhạc Chính Hạo!

Nghĩ tới đây, Phong Nhã Trần đột nhiên lại thấy có chút may mắn, may vì người con gái này là của cậu, là người con gái mà cậu yêu sâu sắc, bọn họ không phải là kẻ thù của nhau, bọn họ sẽ là những người thân thiết nhất trên thế giới này!

Trên mặt Phong Nhã Trần vô tình hiện lên một nụ cười hạnh phúc, cậu quay đầu nhìn Ngọc Tình vẫn đang đứng yên lặng ở đó, cười hài lòng.

Nhạc Chính Hạo hiểu Phong Nhã Trần, cái tên tiểu tử này chưa bao giờ sống đúng với độ tuổi của nó! Nếu cậu đã dám nói ra chứng tỏ nhất định là có việc này thật, vậy thì lẽ nào Nhạc Linh thực sự không phải là con gái đẻ của bản thân mình?

Nhạc Chính Hạo quay đầu liếc nhìn Lưu Hâm, Lưu Hâm nhìn thấy Nhạc Chính Hạo quay lại nhìn, theo bản năng bà ta cúi đầu né tránh đi ánh mắt đó, nước mắt lẳng lặng chảy ra.

Nhạc Chính Hạo thấy vậy, đồng tử mắt lóe lên một sự trầm tư. Ông ta khẽ cười, quay đầu lại nhìn Phong Nhã Trần: "Trẻ con tranh cãi với nhau đương nhiên chú sẽ không để ý đâu. Vậy chú về trước đây! Các cháu cứ từ từ mà chơi nhé!"

Nhạc Chính Hạo nói xong, quay người rời đi. Ở phía sau Lưu Hâm kéo tay Nhạc Linh đi theo. Nhạc Linh bị lôi đi nhưng đầu vẫn quay lại nhìn Phong Nhã Trần. Cô không hiểu, không hiểu tại sao anh Trần lại đối xử với bản thân mình như vậy, tại sao nói cô là đứa trẻ không rõ cha, rõ ràng cô là thiên kim tiểu thư nhà thị trưởng mà!

Lưu Hâm nhìn bộ dạng này của Nhạc Linh, quay đầu nhìn chằm chằm như muốn ăn thịt Ngọc Tình, ánh mắt thù hận lóe lên. Cái đồ tạp chủng, dám làm cho con gái ta không vui, ngươi nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

Ngọc Tình cảm nhận được ánh mắt của Lưu Hâm, cô ngẩng đầu lên nhìn lại, trong ánh mắt là sự chế giễu: "Tôi đợi đấy!"

Đôi môi cô khẽ động đậy nói ra ba từ ngắn gọn, lập tức Lưu Hâm thu về ánh mắt kéo tay Nhạc Linh đi ra khỏi Vân Đỉnh.

Mọi người xem hết kịch hay thì đương nhiên tản hết đi. Nhưng ngày mai trang đầu các báo lại có tin tức hay đây!

Đợi tất cả mọi người tản hết đi rồi, Phong Nhã Trần mới liếc ánh mắt nhìn về phía Phác Vũ: "Vừa nãy cảm ơn tiên sinh đã giúp đỡ!"

Cậu bé nói lịch sự nhưng rất lạnh nhạt, bây giờ giường như cậu có thể hoàn toàn tự tin là bạn trai của Ngọc Tình để nói rồi, cái bộ dạng của cậu như đang tuyên bố với tình địch: người con gái này là của tôi, anh đừng có mà có ý đồ gì khác!

Phác Vũ nhìn thấy ánh mắt thù địch của Phong Nhã Trần, đột nhiên cười gượng: "Không sao, tiểu thiếu gia không cần khách sáo, tôi chỉ làm việc nên làm mà thôi!"

Phong Nhã Trần gật đầu, nhìn Phác Vũ, ánh mắt ngầm cảnh cáo: tốt nhất là như vậy!

Phác Vũ nhìn Phong Nhã Trần như vậy, đột nhiên phát hiện, Ngọc Tình và Phong Nhã Trần dường như là một cặp trời sinh vậy. anh nhìn Phong Nhã Trần với vẻ thất vọng và sau đó gật đầu.

Lúc này ánh mắt của Ngọc Tình cũng nhìn vào Phác Vũ: "Cảm ơn sự giúp đỡ của tiên sinh, nói gì thì nói, nếu không có sự xuất hiện của tiên sinh, chắc có lẽ tôi sớm đã bị đuổi ra ngoài rồi!"

Ngọc Tình khẽ cười, ánh mắt liếc nhìn thản nhiên. Phác Vũ không nhìn thấy trong ánh mắt cô với sự vui mừng, sự ấm áp, sự cuốn hút.... ngày hôm qua đâu nữa, tất cả đều không còn nữa, giờ phút này cô nhìn anh như nhìn một người thực sự hoàn toàn xa lạ.

"Không....không có gì!" Ấp a ấp úng, cuối cùng anh vẫn cố nói nốt được một câu: "Tiểu tiểu thư khách sáo rồi!"

"Vâng!" Ngọc Tình gật đầu, không nhìn thêm anh ta nữa, quay đầu nhìn Phong Nhã Trần trong bộ dạng tiểu hoàng tử, nói hùng hổ: "Nói. Anh tới đây làm gì?"

Phong Nhã Trần nhìn cô trợn mắt nhìn bản thân mình, cái bộ dạng đó nhưng như mắng yêu vậy, cậu bật cười, đưa tay ra xoa xoa đầu cô: "Đương nhiên là tới để giúp em rồi!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy lập tức bĩu môi: "Có ma mới tin anh, anh làm sao biết em tới đây!" cô không nói Phong Nhã Trần còn quên hỏi cô.

Cậu bé cũng nhướn mày lên hỏi cô: "Nói, tại sao em lại tới đây?"

Ngọc Tình nghe thấy cậu hỏi vậy hơi sững người ra, sau đó nhìn Phong Nhã Trần với vẻ oan ức lắm: "Lại còn nói nữa, đều tại anh ấy, nếu không phải anh không quan tâm em thì em lại tới đây để nhìn các anh đẹp trai à? Cái anh giám đốc vừa nãy cũng khá đúng không, em cưới về nhà làm anh em với anh nhé, có được không hả?"

Ngọc Tình nói, khẽ cười trêu chọc Phong Nhã Trần, còn đứng ở bên cạnh chưa rời đi, Phác Vũ vểnh tai lên mà nghe. Anh ta dường như không hề có chút phản cảm nào khi nghe Ngọc Tình nói sẽ cưới anh ta về, không biết tại sao, lúc này anh ta không hề thấy tức giận, ngược lại trong đầu còn đang có suy nghĩ kẻ mạnh sẽ là kẻ được quyết định, chỉ cần là kẻ mạnh, đủ mạnh. Đàn ông có thể cưới năm thê bảy thiếp, vậy thì đàn bà đương nhiên cũng có thể.

Phong Nhã Trần nghe thấy Ngọc Tình nói vậy, đôi mắt cậu ta nheo lại, quay ra nhìn Phác Vũ, rồi lại quay đầu nhìn Ngọc Tình: "Em cứ thử xem!"

Vừa nãy khi nhìn ánh mắt của cô gái này nhìn Phác Vũ cậu đã cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy bây giờ đương nhiên cậu có thể nghe ra trong câu nói của Ngọc Tình là nửa đùa nửa thật. Cậu quay đầu lại nhìn Ngọc Tình nhưng không hề so đo tính toán gì với suy nghĩ của cô: "Em cứ thử xem rồi biết anh sẽ đối xử với anh ta như thế nào?"

Phác Vũ nghe thấy vậy, hai tai đột nhiên rũ xuống, anh quên mất, trên thế giới này, không phải tất cả mọi người đều giống như anh, nghĩ rồi anh gượng cười, anh đang nghĩ lung tung cái gì vậy chứ!

Ngọc Tình nghe thấy Phong Nhã Trần nói thì đơ người ta, sau đó cười rạng rỡ: "He he, đương nhiên là không dám rồi!"

Phong Nhã Trần nhìn bộ dạng con gái hiếm có của Ngọc Tình, đương nhiên không so đo với cô thêm làm gì, kéo tay cô đi ra ngoài: "Đi thôi, anh đưa em đi gặp một người."

Hả? hai mắt Ngọc Tình tròn xoe lên, mặc kệ để cậu kéo bản thân mình đi, kể từ hôm nay, Ngọc Tình chính thức thực sự đón nhận Phong Nhã Trần, còn Phong Nhã Trần cũng chính thức trở thành người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời này của cô! Kể cả sau này cô có bao trùm lên tất cả mọi thứ, bên cạnh cô có người khác, cậu đối với cô cũng là người đặc biệt nhất, người quan trọng nhất.

Và đương nhiên Ngọc Tình lúc này không hề biết, lúc này trong đầu cậu chỉ nghĩ sau này nhất định phải coi cho chặt cô, cậu cứ không chú ý một chút là cô đã chạy đi xem soái ca, lại còn tranh chấp với người ta, thế thì sao được chứ! hức!

Không kể cô có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, không kể cô có phải là đường chủ bang Chim ưng không, trong lòng cậu cô vẫn là người quan trọng nhất, là người cậu đã chọn chắc rồi! Bất luận thế nào, nhất định cậu phải bảo vệ cô.

Lúc này Phong Nhã Trần đang thề rằng sẽ bảo vệ Ngọc Tình cả đời lại không hề biết, có một ngày, người đàn ông bị cậu cảnh cáo này lại chính là người mà cậu đẩy người phụ nữ của mình đến với anh ta.

Bởi vì lúc đó cậu yêu cô, đã yêu vào tới tận xương máu.

Ngọc Tình đi theo Phong Nhã Trần lên tới tầng bốn. Trên tầng bốn không còn là khu vui chơi giải trí hỗn tạp nữa mà là một quán cà phê rất lịch sự.

Ở đây cách âm rất tốt, không còn nghe thấy bất kì âm thanh ồn ã nào, đây là địa điểm phù hợp nhất cho các quý phu phân thư giãn thảnh thơi.

Ngọc Tình vừa lên tới nơi, nhìn thấy tất cả, lập tức hiểu ra động cơ của Phong Nhã Trần. Cô lườm cho cậu một cái, còn Phong Nhã Trần thì lại cười toe toét, đưa cô đi vào một căn phòng uống cà phê.

Cậu không chờ đợi thêm được nữa mà muốn chính thức giới thiệu Ngọc Tình cho mẹ mình biết! Cậu cũng đang rất nóng lòng muốn cưới cô về làm vợ!

Ngọc Tình cảm nhận được sự đắc ý và kiêu ngạo của Phong Nhã Trần, cô chỉ biết khẽ cười, mặc kệ cậu.

Phong Nhã Trần nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một căn phòng rộng rãi sáng trưng đèn, một người phụ nữ quý phái ngồi lặng lẽ ở đó, nhìn thấy Phong Nhã Trần, có chút nổi giận: "Thằng bé này chạy đi đâu đấy hả?"

"Hi hi, mẹ! Con giới thiệu một người cho mẹ biết nhé!" Phong Nhã Trần kéo tay Ngọc Tình đi vào, nhìn thẳng vào mẹ mình: "Mẹ, đây là Ngọc Tình, mẹ từng gặp rồi đấy! Cô ấy sau này sẽ là con dâu tương lai của mẹ đấy!"

Lời cậu vừa nói ra làm cho không chỉ mẹ của cậu mà còn cả Ngọc Tình cũng giật mình. Cô đã nghĩ tới việc cậu sẽ giới thiệu cô như thế nào với mẹ cậu, nhưng vạn phần không nghĩ rằng cậu sẽ nói thẳng ra như thế, Ngọc Tình đột nhiên đỏ mặt lên.

Con dâu gặp mẹ chồng lúc nào cũng cảm thấy căng thẳng và có chút sợ sệt, Ngọc Tình không phải là ngoại lệ.

Lúc này cô đỏ mặt, ngẩng đầu lên khẽ cười: "Cháu chào cô ạ! Cháu tên là Ngọc Tình!" Cô cố gắng giữ cho giọng nói không run, nhìn vẫn với vẻ bình tĩnh. Thế nhưng khuôn mặt đó vẫn để cho người khác nhìn thấy rằng cô đang rất xấu hổ.

Phong Nhã Trần dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Ngọc Tình, cậu tự nhiên ghé sát môi lại thơm lên má cô.

Mặt Ngọc Tình càng đỏ hơn, cô đơ người ra nhìn Phong Nhã Trần, dường như không lường trước được cái tên này lại không biết xấu hổ như vậy! Đứng trước mặt mẹ cậu mà dám hôn cô!

Cái bộ dạng đơ người ra của Ngọc Tình làm gì còn cái bộ dạng của bà cô ghê ghớm lạnh lùng kia nữa, làm gì còn có cái bộ dạng với những hành động quyết đoán và dứt khoát của một đặc ông. Lúc này cô chỉ là một cô bé đơn thuần hơn bao giờ hết.

Mẹ của Phong Nhã Trần nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình chỉ bật cười, cái con bé này đúng là buồn cười quá đi thôi!

Trong căn phòng tiếng cười ha ha vang lên, làm cho Ngọc Tình thấy choáng váng, mặt cô đỏ như quả gấc.

Phong Nhã Trần nhẹ nhàng tiến lại gần cô: "Không ngờ rằng em lại dễ đỏ mặt như vậy! Đáng yêu chết đi được!"

Ngọc Tình nghe thấy lời đó cô quay ra ném cho Phong Nhã Trần một cái lườm, đều là cậu, hại cô xấu hổ trước mặt mẹ cậu. Ngọc Tình khẽ hít một hơi thở thật sâu, lấy lại bình tĩnh, nhìn mẹ của Phong Nhã Trần khẽ cười: "Để cô chê cười rồi ạ!"

Thái độ lễ phép, lịch sự của Ngọc Tình làm cho mẹ của Phong Nhã Trần ngạc nhiên và tò mò, muốn làm con dâu bà ta, ngượng ngùng mà đỏ mặt, con trai bà thích là đủ rồi. Nhưng muốn làm phu nhân tương lai của Phong Thị, đương nhiên phải duyên dáng, phải độc lập! Cô có thể không có gia thế hùng mạnh, nhưng nhất định gia đình phải trong sạch, cô phải dễ thương đáng yêu, điều quan trọng nhất là có thể giúp đỡ và gánh vác cùng với Phong Nhã Trần.

Với ánh mắt vô cùng tự tin của mẹ Phong Nhã Trần đương nhiên là đã nhắm Ngọc Tình rồi. Ngọc Tình khá hơn nhiều so với Nhạc Linh. Lúc trước nếu không phải cha Phong Nhã Trần nể mặt người ta bảo bà ta đưa Phong Nhã Trần đi gặp Nhạc Linh thì bà ta đã không đi. Bây giờ xem ra có vẻ thực sự có thu hoạch không hề nhỏ!

"Đừng khách sáo, Tiểu Tình!" mẹ của Phong Nhã Trần khẽ cười, nhìn có vẻ rất nhẹ nhàng, một vẻ duyên dáng, quý phái: "Ngồi xuống đi, cô họ Hàn, cháu có thể gọi cô là cô Hàn."

Ngọc Tình đột nhiên ngoan ngoãn ngồi xuống, gọi một câu hơi ngập ngừng: "Cô Hàn!"

Phong Nhã Trần ngồi bên cạnh nhìn hai người có vẻ hòa hợp với nhau, cậu nở nụ cười vui mừng, đôi mắt ánh lên vẻ tự hào, cậu biết mà, Tình Tình xuất sắc như vậy, nhất định mẹ cậu sẽ thích cô ấy!

Nụ cười tự hào và hạnh phúc của Phong Nhã Trần, Ngọc Tình và Hàn Y Lâm đương nhiên đều nhìn thấy, nhưng cả hai chẳng ai thèm để ý tới cậu.

"Tiểu Tình, nhà cháu có mấy anh chị em!" Hàn Y Lâm đưa cho Ngọc Tình một cốc nước hoa quả, cười cười hỏi.

"Chỉ có một mình cháu thôi ạ!" Ngọc Tình khẽ cười, ngoan ngoãn trả lời. Ngọc Tình không hề có chút lúng túng hay xấu hổ gì khi thấy Hàn Y Lâm hỏi về gia đình mình. Dù gì cô đã chọn Phong Nhã Trần, đương nhiên sẽ phải tiếp nhận những người nhà cậu và cũng phải cho người ta biết về gia cảnh mình. Bây giờ người ta hỏi lịch sự một số vấn đề như vậy cũng là điều hết sức bình thường. Và Ngọc Tình cũng thích có vấn đề gì thì cứ hỏi thẳng trước mặt nhau. Bản thân cô không chấp nhận được người cứ nói đông nói tây sau lưng cô.

"Ừm, nghe Nhã Trần nói, ba mẹ cháu đều là công nhân?" Hàn Y Lâm vẫn nhoẻn cười, tiếp tục hỏi.

"Đúng ạ! Ba mẹ cháu đều làm việc ở công trường." Ngọc Tình khi nói về ba mẹ mình không hề có một chút tự ti nào, ngược lại ánh mắt cô còn thể hiện sự hạnh phúc và ấm áp.

Hàn Y Lâm thấy vậy càng hài lòng hơn: "Ừm, thực ra tập đoàn Phong Thị cũng khá lớn, cháu có thể bảo ba mẹ cháu đến đó làm việc, cô có thể giúp bọn họ sắp xếp."

Ngọc Tình vừa nghe thấy thế, đơ người ra, sau đó khẽ cười: "Cháu cảm ơn ý tốt của cô, nhưng cháu thấy ba mẹ cháu ở đó làm việc cũng tốt, tuy tập đoàn Phong Thị lớn nhưng cháu nghĩ ba mẹ cháu chắc là không đảm nhiệm được công việc đâu ạ! Lại nói, cháu nghĩ ba mẹ cháu nhất định cảm thấy ở chỗ hiện tại sẽ tự tại một chút!"

Ngọc Tình nói trôi chảy vẻ rất hiểu chuyện làm cho Hàn Y Lâm cười cười, bà ta gật đầu: "Cách nghĩ của cháu khá lắm!" bà ta nói xong chỉ ngồi lặng lẽ nhìn cô không nói gì. Cứ nhìn như vậy càng nhìn càng thấy ưng mắt, mong cho con trai mình mau lớn để cưới về đứa con dâu ưng ý này! Ừm, trở về nhất định phải giúp con trai xóa bỏ hôn ước, cái con bé Nhạc Linh đó còn bé tí, nhưng vừa nhìn đã biết ngoài thể hiện một đằng nhưng trong lòng lại nghĩ một kiểu, so với Ngọc Tình thì còn kém xa.

Sau khi quyết định như vậy, bà ta ngồi nói chuyện với Ngọc Tình, sắc mặt dịu dàng, làm cho Ngọc Tình nhìn cũng thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng nhẹ nhàng, lời nói ấm áp của Hàn Y Lâm, trong lòng đột nhiên lại nghĩ tới Lưu Hâm, cùng là phụ nữ nhà danh giá, sao lại khác xa nhau tới vậy!? Ừm, đây nhất định là sự khác nhau của kẻ thứ ba và của người đoan chính.

70. Chương 70: Lưu Hâm Chết, Tiểu Ma Nữ Xuất Hiện–part 1

Thời gian cứ thế trôi đi từng ngày, đã nửa tháng kể từ ngày Ngọc Tình đi tới Vân Đỉnh. Ngày hôm nay là ngày mùng một.

Bây giờ Ngọc Tình đã bỏ việc chạy bộ buổi sáng mà hàng ngày cô sẽ ở trong không gian chạy một vòng lớn, sau đó đi ra vệ sinh cá nhân và ăn sáng. Hôm nay vừa mới sớm ra, cô ăn bữa sáng xong liền đi ra ngoài. Hôm nay chính là ngày mở cửa chợ bán đấu giá hoa.

Tuy cô không phải là chủ của chợ hoa trên danh nghĩa, nhưng vẫn muốn đi xem xem thế nào. Dù sao thì cô cũng mới là chủ thực sự của nó. Ngọc Tình vừa ra khỏi con hẻm liền nhìn thấy Phong Nhã Trần đứng ở đó, cười cười giơ tay lên vẫy.

Bước chân của Ngọc Tình đột nhiên khựng lại, nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhỏ phía không xa, miệng đang cười toe toét. Cuộc đời này của cô có cậu luôn ở bên cạnh thì còn gì may mắn hơn.

"Tình Tình, hôm nay chợ hoa mở cửa, sao em lại đi xem vậy?" Phong Nhã Trần thắc mắc không hiểu, với tính cách của Ngọc Tình, dù có là trung tâm tâm thương mại khánh thành hay chủ tịch nước đăng vị cô cũng chẳng thèm xem, đằng này chỉ là một chợ hoa cỏn con mở cửa mà cô cũng lại muốn đi xem.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, khẽ cười, nói lấp lửng: "Vì....không nói cho anh biết đấy!"

Hiếm khi mới thấy Ngọc Tình đùa, điều này làm Phong Nhã Trần đơ người ra, rồi cậu lại cười ha ha, thôi được rồi, dù cô có thể nào thì cậu cũng yêu cái cô tiểu nha đầu này đến chết.

Đi lên phía trước, Phong Nhã Trần nắm lấy tay Ngọc Tình: "Đi thôi, chúng ta cùng đi xem, anh phải xem xem cái chợ Thụy Tình đó có gì đặc biệt! Thụy Tình, Thụy...Tình?" nói rồi Phong Nhã Trần đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt sáng long lanh nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình, cái chợ đấu giá đó không phải do em mở đấy chứ?"

Ngọc Tình cười tươi nhìn cậu, cô biết chắc cái tên thông minh này nhất định sẽ đoán ra, quả nhiên không ngoài dự đoán.

"Woa, không ngờ rằng Tình Tình của anh còn là một tiểu đại gia đấy!" Phong Nhã Trần chu mỏ hôn cô một cái, nói phô trương khen ngợi!

"Thôi được rồi đấy cháu đích tôn nhà Phong gia!" Ngọc Tình lườm yêu cậu một cái: "Anh đừng có mà khoa trương như thế, em có một tí tẹo chẳng bằng cái móng tay Phong gia nhà anh."

"He he." Phong Nhã Trần cười ngốc nghếch, sau đó nhìn Ngọc Tình chăm chú: "Tình Tình, cho dù em không có gì cả, trong mắt anh, em vẫn là nhất!"

Phong Nhã Trần nói từng câu từng chữ đều như đi vào lòng Ngọc Tình, bước chân cô đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Phong Nhã Trần.

Phong Nhã Trần tuy khẽ cười nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy sự nghiêm túc và sự kiên định như thể sẽ không bao giờ thay đổi trong mắt cậu ấy.

Ngọc Tình nhoẻn miệng cười, không nói gì, chỉ dùng lực hơn nắm chặt lấy tay cậu. Được, chỉ cần anh không rời xa em thì cả đời này nhất định em cũng sẽ không rời xa anh.

Phong Nhã Trần cảm nhận được Ngọc Tình đang dùng lực, miệng cậu khẽ mấp máy: được!

Hai người không ai nói thêm lời nào, lặng lẽ bước đi. Trời bắt đầu có những bông tuyết nhỏ xíu rơi xuống, những bông tuyết bay nhè nhẹ, rơi xuống đầu, xuống mặt, xuống quần áo hai người. Tuy là trời đang rất lạnh, nhưng bọn họ lại thấy hơi ấm từ trong lòng bàn tay chạy sâu vào tận con tim.

Dường như cứ thế này, nắm tay nhau bước đi là có thể cùng nhau đi tới lúc đầu bạc răng long, đi tới cùng trời cuối đất.

Thỉnh thoảng hai người lại quay đầu nhìn nhau cười, cái bộ dạng hạnh phúc trong lặng lẽ đó làm người khác không thể không nghĩ, hai người này nhất định là đã được trời chọn rồi, nhất định đời này sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Hai người nắm tay nhau khẽ cười mãi cho tới khi đi tới chợ bán đấu giá.

Lúc này ở cửa chợ bán đấu giá đang trải một tấm thảm đỏ dài, tấm biển treo trên cao vẫn được bao lại bởi một mảnh vải đỏ, hai bên cổng xếp đầy những lẵng hoa, giỏ hoa chúc mừng, chỉ đợi tới lúc kéo tấm vải xuống khánh thành nữa thôi.

Với tư cách là ông chủ, lúc này Tiêu Thần đã đứng đợi ngoài cửa, lặng lẽ đợi giờ lành tới. Anh ta nở nụ cười nhàn nhạt trên môi để chào hỏi mỗi vị khách. Mọi hành động đều rất lịch sự và vừa phải.

Ngọc Tình nhìn, lần đầu tiên cô thấy có hứng thú với thân thế của Tiêu Thần. Từ hành động và khí chất của Tiểu Thần có thể nhìn thấy, anh ta nhất định xuất thân từ gia đình danh giá. Nhưng rốt cuộc đã có biến cố gì xảy ra mà dẫn tới cảnh nhà mất, cha mẹ không còn thế này? Lần đầu tiên Ngọc Tình có suy nghĩ muốn biết. Cô đột nhiên cảm thấy cô đưa Tiêu Thần vào thế giới hắc đạo là đúng, bởi vì cô tin Tiêu Thần nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua mối hận thù này!

Đúng như cô nghĩ, lúc này Tiêu Thần đang tiếp đón khách khứa, anh ta nhìn những vị khách là những doanh nhân thành đạt, những người với nét mặt tự hào và mãn nguyện. Trong lòng anh ta đột nhiên lại trùng xuống. Dựa vào cái gì, dựa và cái gì cha mẹ anh cả đời quang minh, đáng kính mà lại gặp phải cái chết thảm hại, để lại anh ta và chị gái lưu bạt khắp nơi! Còn bọn họ với những thủ đoạn dơ bẩn thì lại có thể có được cuộc sống sung sướng?

Ngọc Tình cảm nhận được suy nghĩ lúc này được phát ra từ ánh mắt Tiêu Thần. Sắc mặt cô trở nên lạnh lùng: "Tiêu Thần, anh an phận một chút cho tôi!" đột nhiên cô phát ra sức mạnh tinh thần truyền đạt

thông tin tới Tiêu Thần.

Tiêu Thần giật mình, quay đầu ra nhìn, chỉ nhìn thấy Ngọc Tình đứng ở một nơi không xa đang nhìn chằm chằm vào anh ta. Anh ta cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Thật là đáng sợ, cái cô bé này tại sao đến anh ta nghĩ gì mà cô đều biết rõ như vậy!

Ngọc Tình chỉ nhìn chằm chằm vào anh ta không nói gì, xem ra cái tên Tiêu Thần này vẫn phải dạy bảo cho một trận, anh ta cứ thế này rất dễ bị lợi dụng. Người như vậy giữ lại bên mình không phải chuyện tốt!

Phong Nhã Trần và Ngọc Tình không giống nhau, cậu ta không có bất kì khả năng đặc biệt nào. Nhưng cậu lại chiến thắng với một trái tim tinh tế và nhạy cảm. Dường như ngay giây phút đầu tiên cậu đã cảm nhận được rằng Ngọc Tình không vui.

Cậu đem ánh mắt nhìn theo, đương nhiên là nhìn thấy Tiêu Thần xuất hiện với tư cách ông chủ. Đôi lông mày của cậu hơi nheo lại, chẳng trách Ngọc Tình tức giận, người thế này đúng là không chịu được thật! Tuy biết rằng Ngọc Tình chọn một người thế này để thay thế cho cô nhất định cũng có nguyên nhân, nhưng người này đúng là còn cần phải được trải nghiệm, rèn luyện.

Ánh mắt Ngọc Tình rời khỏi Tiêu Thần, bắt đầu hướng về phía các vị khách. Những vị khách này đều được Ngọc Tình chọn lựa kĩ càng, từ nhiều góc độ khác nhau mà nói, những người này đều là những người mà Ngọc Tình cho rằng có thể tạo được mối quan hệ có ích sau này. Khi Ngọc Tình nhìn thấy Lão Triệu – người mua chậu cúc Kim Sa của cô và người đã từng giúp cô – Lão Trần, cô liền nở nụ cười tươi bước tới.

"Ông Trần, Ông Triệu, hai ông đến rồi đấy ạ!" Ngọc Tình cười cười, bộ dạng nhiệt tình ngoan ngoãn.

"Ừm, Tiểu Ngọc nha đầu. Cái chợ đấu giá hoa này là thế nào?" lão Trần nhìn thấy Ngọc Tình, vừa cười vừa hỏi.

Ông ta vừa dứt lời, ánh mắt của lão Triệu và những người khác liền hướng về phía Ngọc Tình, nói vẻ như không tin vào tai mình: "Lão Trần, ý ông muốn nói, chợ đấu giá hoa này là của Tiểu nha đầu đây?"

Lão Trần không nói gì, chỉ nhìn Ngọc Tình vẻ sâu sắc. Con bé nha đầu này đúng là không chỉ nhìn biểu hiện, trong chuyến đi Côn Minh, ông ta đã nhìn thấu cô rồi.

Con bé nha đầu này chẳng khác nào một con sói tinh ranh! Nó vô tình có thể lôi bạn vào cuộc chơi, sau đó nó còn có thể dùng bạn để trục lợi cho nó mà bạn không hề hay biết.

Ngọc Tình dường như ngay tức khắc có thể hiểu được suy nghĩ của ông Trần, thực lòng thì cô không muốn lén lút đọc trộm suy nghĩ trong lòng người khác, chỉ là ánh nhìn của lão Trần nhìn cô đã hiện lên tất cả.

Cũng là bất đắc dĩ, trong đầu Ngọc Tình chỉ cảm thấy có ba đường kẻ màu đen trượt ra, mồ hôi lã chã. Cô thực sự không hề xấu xa như vậy đâu có biết không hả? Lúc trước khi ở Côn Minh, nếu không phải vì cha con cái tên họ Hồng đó gây phiền phức cho cô thì sao cô có thể ra tay chống lại bọn họ. Tuy là ra tay hơi ác độc một chút, vừa mới động tay là một hòn đá quý lớn, lên đến cả tỷ nhân dân tệ, nhưng đó là do bọn họ tự nguyện mà, cô không hề ép đặt cược có đúng không nào?

Đối với ý nghĩ của Ngọc Tình, một chút lão Trần cũng không hề biết, ông ta chỉ là đang nghĩ, cái con nha đầu quỷ này lại đang ý đồ gì đây!

Đây đúng là oan cho Ngọc Tình quá, cô chỉ là thực lòng muốn tạo quan hệ mà thôi, sao lại nghĩ cô có ý đồ xấu xa gì chứ!

Ngọc Tình cười hi hi: "Chợ đấu giá hoa này là do cháu mở, có điều đây là một bí mất, các ông phải giữ bí mật giúp cháu đấy!" Ngọc Tình vừa nói vừa cố ý chớp chớp mắt, thể hiện rằng mình mới là một cô bé bảy tuổi thôi, tuyệt đối không có ý đồ xấu xa gì cả!

"Ha ha, tiểu nha đầu khá lắm!" lão Triệu vừa nghe thấy, đột nhiên cười lớn. Vừa cười ánh mắt ông ta vừa nhìn Ngọc Tình, thậm chí còn lọt cả ra phía sau – nhìn vào Phong Nhã Trần. Ấy, đây chẳng phải là cháu đích tôn của Phong gia sao, đến đây làm cái gì vậy?

Phong Nhã Trần là một nhân vật lúc nào cũng rạng rỡ ở mọi nơi, vì vậy không kể ở đâu, sự xuất hiện của cậu cũng đều gây sự chú ý.

Không chỉ có lão Triệu, còn cả lão Trần và lão Lý đứng phía sau cũng đã đều nhìn thấy Phong Nhã Trần.

Phong Nhã Trần cũng không né tránh, cậu khẽ cười, đi tới bên cạnh Ngọc Tình.

"Cháu chào các ông ạ!" vừa nói cậu vừa cầm lấy tay Ngọc Tình, mọi hành động không hề có chút ngượng ngùng. Nhưng hành động của cậu đều làm cho ba ông già phải quay mặt nhìn nhau.

Cái tên tiểu tử của Phong gia này, tuy mới có tám tuổi nhưng tuyệt đối là một cậu bé ưu tú. Bọn họ chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của cậu.

"Nhã Trần à, cháu thế này là...." lão Lý nhìn thấy Phong Nhã Trần, khẽ mở miệng ngập ngừng.

"Hi hi, quên mất giới thiệu với các ông rồi." Phong Nhã Trần cười tươi nói: "Đây là Ngọc Tình, sau này sẽ là vợ của cháu ạ!"

Phong Nhã Trần vừa nói dứt lời, ba người đối diện đột nhiên đơ người ra, không phải chứ.....mới có tí tuổi đầu thế này mà đã biết yêu rồi? cái tên tiểu tử này sao lại không biết xấu hổ thế chứ.

Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, với lời nói vừa rồi của Phong Nhã Trần, ba người đó nếu lúc trước coi trọng Ngọc Tình 7 phần thì bây giờ cũng phải lên tới 9 phần rồi.

Nếu thực sự giống như lời của tên tiểu tử Phong gia này nói, Phong gia đã nhắm Ngọc Tình làm đứa cháu dâu, vậy thì cho dù cái chợ hoa này con bé tiểu nha đầu có dùng nó để chơi cho vui thì Phong gia cũng nhất định không để cho nó phá sản, ừm.... xem ra dường như phải xem xét, suy nghĩ việc cùng cô bé hợp tác làm ăn.

Ngọc Tình nhìn thần sắc của ba vị, cô chỉ cười mà không nói gì. Song Phong Nhã Trần thì lại nhìn Ngọc Tình và có chút bất an trong lòng.

Ngọc Tình thấy bộ dạng đó của cậu, liền nhìn rồi cười, cô dùng lực nắm chặt lấy tay cậu, thể hiện rằng bản thân cô không tức giận. Cô đúng là có phần không thích như vậy lắm nhưng dù gì thì hai người họ cũng đã chọn nhau, chắc chắn. Hơn nữa cô đương nhiên biết rằng Phong Nhã Trần làm vậy là muốn giúp cô, sao cô lại có thể phủ nhận ý tốt của cậu chứ, giận dỗi lại càng không.

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình thực sự không giận, đột nhiên thở phào một tiếng, lập tức lại cười. Hễ cậu bé cười là đôi mắt cũng cười theo, long lanh sáng quắc, Ngọc Tình nhìn vào mà như bị mê hoặc.

Lại nhớ tới lúc trước khi ở quá cà phê cô nghĩ về hình ảnh Phong Nhã Trần tới lúc lớn lên. Ừm, Phong Nhã Trần khi lớn lên nhất định sẽ rất đẹp trai.

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình đang nhìn mình như bị mê hoặc, cậu càng đắc ý, cũng nhìn cô và cố tỏ ra đáng yêu với hai má lúm đồng tiền và nụ cười rạng rỡ.

Nói gì thì nói Ngọc Tình cũng đã sống trên đời mấy chục năm, sao lại không nhìn thấu được ý định này của cậu chứ? Nhưng lúc này tâm trạng cô rất tốt, cô nắm lấy tay cậu, đáp lại cậu bằng một nụ cười rạng rỡ không kém.

Cảnh này thực sự rất hài hòa và đẹp đẽ, kể cả sau này có rất nhiều rất nhiều năm qua đi, khi Phong Nhã Trần nhớ lại cũng đều thấy quãng thời gian này thật tươi đẹp, thật hạnh phúc.

Hai người không ai nói gì, chỉ nhìn nhau đắm đuối, dường như ánh mắt đã thay hết cho lời muốn nói.

Hình ảnh đẹp đẽ hài hòa này nếu những người bên cạnh nhìn thấy thì đều phải trầm trồ thốt lên, hai người này thực sự là vô cùng xứng đôi.

Khi mà hai người đang nhìn nhau đắm đuối tình cảm, giờ đẹp cuối cũng đã tới rồi.

Tiêu Thần đi ra từ đám đông, đứng ở vị trí trung tâm.

"Đầu tiên xin cảm ơn các vị khách quý đã tới, tại hạ là ông chủ của chợ bán đấu giá này, tôi tên là Tiêu Thần." Tiêu Thần sau khi nói lời chào và tự giới thiệu về bản thân liền cúi người xuống thể hiện sự cảm ơn.

Anh ta đứng thẳng người lên, nhìn vào mọi người nói: "Mọi người đều biết, gần đây không kể trong nước hay nước ngoài, chợ hoa đều rất nhiều. Cùng với nhu cầu tăng lên trong cuộc sống, nhu cầu về sắc xanh,

cây cối cũng càng ngày càng tăng lên. Vì vậy chợ hoa của chúng tôi trong tình hình như vậy đã được sinh ra."

Anh ta nói xong, khẽ cười: "Tôi nghĩ các vị nhất định sẽ không hiểu, nhất định sẽ nói bây giờ có chợ hoa, các vị chỉ cần đi tới chợ hoa là được rồi, cần gì còn phải xây dựng nên một chợ bán đấu giá làm gì?" Vừa nói ánh mắt anh ta vừa di chuyển, di chuyển tới những người đang tò mò và những vị doanh nhân danh tiếng: "Đó là bởi vì có những khi chợ hoa không đủ để làm thỏa mãn nhu cầu của các vị! Còn trong chợ đấu giá hoa của chúng tôi, các vị sẽ có được bất kì loại hoa nào mà các vị muốn có. Đương nhiên cũng có thể đem những chậu hoa mình vất vả, dày công chăm sóc tới để bán đấu giá."

Anh nhìn mọi người với những ánh mắt tò mò, lại nở nụ cười trên môi: "Tôi cũng không nói nhiều nữa, bây giờ tôi tuyên bố, chính thức mở cửa chợ đấu giá hoa Thụy Tình!" nói rồi anh ta đi tới phía dưới tấm biển hiệu vẫn đang được phủ vải đỏ, đưa tay lên kéo tấm vải xuống. Sáu chữ sáng bóng được lóe lên. Màu chữ là màu đỏ vàng óng ánh kết hợp với tấm biển màu đen, nhìn rất sang trọng và thần bí.

Ngọc Tình nhìn, gật đầu hài lòng. Những việc nhỏ này cô hoàn toàn không nhúng tay vào để cho Tiêu Thần làm hết, bây giờ xem ra ngoài việc cô xuất hiện thì mọi thứ đều rất hoàn mỹ.

Sau đó tiếng nói của Tiêu Thần lại một lần nữa vang lên: "Bên trong hội trường đã chuẩn bị đầy đủ trà và bánh, mời mọi người vào trong tham quan – bên trong hiện tại đang trưng bài một số loại hoa quý hiếm! Các vị, mời vào bên trong!"

Tiêu Thần nói xong, anh ta đứng gọn sang một bên, lịch sự đưa tay ra mời mọi người đi vào.

Mọi người gật đầu bước vào trong mang theo sự tò mò.

Vừa mới bước vào, khách mời liền cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Căn phòng trưng bày không hề có một sự bài trí nào là thừa thãi, nhưng cũng không hề trống trơn. Mái nhà màu trắng sáng trong suốt chiếu rọi ánh sáng vào nhiều nhất có thể và cũng đem lại cảm giác ấm áp, bức tường đá cẩm thạch màu đen làm cho mọi người có cảm giác kì lạ, có phần huyền bí. Sự kết hợp giữa trắng và đen ở đây được thiết kế vô cùng hài hòa.

Trong căn phòng được trưng bày kín các loại hoa khác nhau, mọi người vừa nhìn thấy ánh mắt liền sáng lên.

Có một số loại thậm chí bọn họ còn không biết tên là gì, nhưng từ trong sâu thẳm bản năng họ cảm thấy thật thoải mái, thật sảng khoái, giống như những loại hoa đó mang theo một loại linh khí đặc biệt.

Ngọc Tình đảo mắt nhìn vòng quanh, cô khẽ nhoẻn miệng cười.

Những hoa này đều là sản phẩm của cô, kể từ sau khi không gian được nâng cấp, trước đó cô đã vứt vào đó một số loại hoa, đồng thời cô cũng đã từng gọi điện cho Cố Nhất Hàng, bảo anh ta liên hệ với nơi cung cấp thực vật của tỉnh Y, vận chuyển bằng đường hàng không tới rất nhiều loại khác nhau, sau đó cô cho những loại đó vào trong không gian để chúng có thể hấp thụ linh khí trong đó trước đã rồi mới đem ra trưng bày.

Cô bỏ công bỏ sức như vậy mà những loại hoa này không thu hút được người khác thì đúng là ông trời phụ công cô quá!

Ở đây, chợ đấu giá hoa được mở cửa thuận lợi, nhưng ở một địa điểm khác, Nhạc gia lại được bao trùm bởi một luồng không khí u ám, âm thanh phát ra từ phía trong ầm ầm như sấm.

Lại nói về buổi tối hôm đó, Nhạc Chính Hạo trở về cũng không hề đi làm giám định xem Nhạc Linh có phải con đẻ ông ta không, cũng không nói ra rằng ông ta hoài nghi Nhạc Linh không phải cốt nhục của ông ta. Thế nhưng khoảng thời gian này, ông ta phát hiện Lưu Hâm càng ngày càng có nhiều những hành động kì lạ, điều này làm cho Nhạc Chính Hạo lập tức nhớ tới nét mắt tối hôm đó của Lưu Hâm.

Nếu không giải có tật thì làm sao lại thế, đúng, ông ta càng nghĩ càng thấy có gì đó bất thường, vậy là liền sai trợ lý đi làm thử giám định ADN.

Không làm thì không biết, nhưng khi đã làm thì cho ra kết quả giật mình.

Từ trước tới nay Nhạc Chính Hạo vẫn luôn rất tự hào, không nói về việc ông ta có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân để leo lên đến chức thị trưởng thành phố, nhưng nói về vợ con thì ông ta vẫn luôn nở mày nở mặt, vợ thì hiền hậu ngoan ngoãn không gây chuyện, con gái cũng ngoan và hiểu chuyện, từ trước đến nay bọn họ đều như chiếc áo bông mềm mại sưởi ấm cho ông ta. Tuy Nhạc Nhân thì cũng có lúc làm cho ông ta phải đau đầu, lo lắng nhưng Nhạc Linh thì trong mắt ông vẫn là một cô con gái thông minh mà ông ta yêu chiều nhất.

Thế nhưng ngày hôm này, kết quả báo cáo giám định lại giống như một cái tát giáng thẳng vào mặt ông ta! Làm cho ông ta đột nhiên cảm thấy trước mắt tối đen lại.

Ông ta với tư cách là thị trưởng của một thành phố, hóa ra bao nhiêu năm nay ông ta đã bị người vợ mà ông ta luôn cho là hiền hậu ngọt ngào cắm sừng, đến đứa con gái ông ta vẫn luôn cho rằng là đứa con gái thông minh hiểu chuyện cũng là con của kẻ khác.

Hóa ra bảy năm trời ông ta luôn nuôi con của kẻ khác! Ông yêu chiều nó giống như châu báu trong suốt bảy năm qua!

Nhạc Chính Hạo ngồi trên ghế, sắc mặt tối sầm nhìn vào bản báo cáo kết quả, cố gắng để kìm lại cơn phẫn nộ trong lòng. Lưu Hâm, đồ phụ nữ rẻ tiền! Năm xưa nếu không phải vì bà ta thì ông ta sao lại tan cửa nát nhà, li hôn với vợ? Bà ta dựa vào cái gì mà từ kẻ thứ ba trở thành vợ chính? Ông ta cho bà ta một cuộc sống sung sướng, cho bà ta một địa vị mà nhiều người mơ ước! Không ngờ bà ta lại dám cắm sừng chồng mình! Quả đúng là đồ rẻ tiền!

Lúc này, Lưu Hâm vừa mới ra khỏi trung tâm mua sắm và dắt tay Nhạc Linh đi vào căn biệt thự.

"Phu nhân, tiểu thư, lão gia nói hai người hãy lên thư phòng của lão gia!" Kim Thành đã đợi rất lâu, nói với sắc mặt không nét biểu cảm!

"Ừm!" Lưu Hâm gật đầu, đưa túi lớn túi bé cho người làm, dẫn Nhạc Linh lên tầng.

Vừa đi lên bà ta vừa suy nghĩ, thế này là thế nào, xảy ra chuyện gì rồi à? hay là....hi vọng không xảy ra chuyện gì. Bà ta đã cóp được đủ tiền, qua vài ngày nữa sẽ đưa Nhạc Linh cao chạy xa bay, chỉ cần qua vài ngày nữa thôi là mọi chuyện sẽ ổn.

71. Chương 71: Lưu Hâm Chết, Tiểu Ma Nữ Xuất Hiện–part 2

"Cốc cốc!" cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, Nhạc Chính Hạo giật mình, sau đó cố gắng kìm nén cơn tức giận, nói lạnh lùng: "Vào đi!"

Lưu Hâm dắt tay Nhạc Linh đi vào thư phòng, giống như thường ngày, bà ta lại gần đưa tay định đặt lên vàiNhạc Chính Hạo.

Nhạc Chính Hạo nhìn với con mắt lạnh lùng, đúng lúc bà ta định đặt tay lên vai mình thì Nhạc Chính Hạo liền đứng phắt dậy, xoay người giơ tay giáng cho bà ta một cái tát.

Cái tát đó ông ta đã dùng hết sức lực của mình. Không ngờ cái hạng phụ nữ rẻ tiền này lại dám lừa ông ta! Hơn nữa lại còn lừa những bảy năm trời! Lại dám cắm sừng lên đầu ông ta, hơn thế nữa còn để ông ta phải nuôi con của kẻ khác!

"Ba, ba làm sao vậy, ba đừng có tức giận mà!" Nhạc Linh nhìn thấy Nhạc Chính Hạo tức giận như vậy thì rất sợ hãi, nước mắt bỗng chốc đã chảy ra ròng ròng.

Nhạc Chính Hạo nhìn những giọt nước mắt của Nhạc Linh, nếu như trước đây nó là thứ làm cho ông ta thấy đau xót, thương con gái mình hơn thì lúc này nó liền trở thành một thứ đáng ghét hơn bao giờ hết! Ông ta trợn trừng mắt lên nhìn Nhạc Linh: "Câm mồm!"

Cái miệng nhỏ xinh xắn đang thút thít của Nhạc Linh khi nghe thấy tiếng gầm lên của Nhạc Chính Hạo đột nhiên im bặt như bị dán lại vậy, không còn nói gì nữa, nước mắt rơi xuống lã chã, nhưng không hề phát ra bất kì tiếng động nào nữa.

Bỗng dưng cô ta cảm thấy, hình như ba không yêu mình nữa, sau này ông ấy sẽ yêu Nhạc Nhân – kẻ béo như một con lợn kia mà không yêu mình nữa.

Giống như Nhạc Linh, Lưu Hâm cũng bị dọa cho hú hồn, bị giáng cho một cái tát ngã cả xuống đất, bà ta nhìn Nhạc Chính Hạo, không hề biết người đàn ông này tự nhiên nổi điên lên là vì sao, chẳng phải vừa nãy vẫn vui vẻ mà, sao đột nhiên lại như lên cơn điên thế này?

Nhạc Chính Hạo không hề để ý xem người phụ nữ này có nhận ra điều gì không, lúc này cơn tức giận trong người chỉ làm ông ta muốn xé xác người phụ nữ này ra.

Nhạc Chính Hạo quỳ xuống, ánh mắt u ám, tay ông ta túm lấy tóc Lưu Hâm, nhìn thẳng vào mắt bà ta.

"Mày là cái đồ phụ nữ rẻ tiền!" một tiếng bốp vang lên, lại một cái tát nữa được ông ta giáng xuống mặt Lưu Hâm, đồng thời bỏ tay ở tóc ra, mặt Lưu Hâm cắm dụi xuống đất.

Đột nhiên máu đỏ tươi từ miệng chảy ra.

Nhạc Linh quỳ bên cạnh nhìn đơ người ra, cô không biết thế này là thế nào, cha cô vốn dĩ hòa nhã điềm đạm lắm sao bây giờ lại trở nên đáng sợ như vậy?

Mẹ cô vốn dĩ đang vui vẻ tươi cười sao bỗng nhiên lại giống như một con búp bê tàn tạ nằm dưới đất thế này.

Nhạc Chính Hạo nhìn Lưu Hâm, ánh mắt bạo lực được hạ hỏa một chút. Ông ta khẽ cười, nhìn những giọt nước mắt của Lưu Hâm, đưa tay ra lau đi những giọt nước mắt trên má bà ta: "Năm xưa cô chính là dùng cái thứ này để có được sự yêu thích của đàn ông đúng không? Bao gồm cả tôi?"

Ha ha!

Lưu Hâm bất lực nhìn Nhạc Chính Hạo. Nếu như tới bây giờ mà bà ta vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì bà ta sống thật là uổng phí. Nhưng biết thì cũng làm được gì chứ, tất cả đã muộn rồi, lúc này bà ta đã không còn sức lực mà phản kháng nữa rồi, ngay từ lúc bắt đầu bà ta đã vào ở một thế bất lợi tuyệt đối.

Bà ta trợn trừng mắt nhìn người đàn ông tàn nhẫn, bạo lực, lạnh lùng trước mắt. Người đàn ông này chính là chồng bà ta, là chỗ dựa cả đời của bà ta sao?

Chẳng biết từ khi nào, bà ta đã thật sự yêu ông ta rồi! Ông ta dường như trở thành ước mơ của các tất cả thiếu nữ thời bà ta. Đương nhiên bà ta vẫn nhớ người đàn ông này đã bước vào cuộc sống của bà ta như thế nào, là một thứ ánh sáng chói chang ra làm sao, thật rực rỡ, thật tươi sáng. Ông ta khi đó giống như một bạch mã hoàng tử, chiếm lấy tất cả những tình yêu và sự kì vọng của những năm tháng thanh xuân của bà ta.

Cuối cùng, cuối cùng, người đàn ông này đã biến bà ta trở thành tình nhân! Sau khi chịu những sự ức hiếp, những lời chế giễu, những ánh mắt chê bai, sự khổ cực, bà ta sớm đã không còn là một Lưu Hâm lương thiện và ngây thơ nữa! Để có thể đường đường chính chính đứng trước mặt người đời, bà ta không từ thủ đoạn! Để ngồi lên chiếc ngai vàng là Nhạc phu nhân, bà ta đã chấp nhận đánh đổi tất cả!

Song, khi tất cả mọi thứ bà ta mong muốn đã đều ở trong tay, bà ta mới phát hiện ra người đàn ông này chẳng phải là một bạch mã hoàng tử thật sự. Ông ta đa tình, ông ta có biết bao nhiêu là phụ nữ, còn bà ta chỉ là một bà vợ có khuôn mặt ông ta ưa thích.

Ông ta đã cho bà tất cả, thế nhưng cũng cướp đi của bà tất cả! Nếu không phải ông ta, bà ta vẫn còn là một con người lương thiện, ngây thơ, đáng yêu, sao lại trở nên độc ác thế này được, sao lại phải làm một bà mẹ đơn thân! Sao lại trở thành như bây giờ? Cái tình yêu bà ta coi như sinh mạng năm xưa ấy, về sau đã bị chính bà ta giẫm chân lên.

Tất cả những điều này đều là vì ông ta!

Nghĩ mà Lưu Hâm bật cười: "Ha ha!" tiếng cười điên dại của người phụ nữ vang lên khắp thư phòng, âm thanh tuyệt vọng đó làm cho Nhạc Chính Hạo bàng hoàng.

Ông ta cúi đầu nhìn Lưu Hâm.

Chỉ thấy người phụ nữ đó thỉnh thoảng lại đẩy máu tươi từ miệng ra, nhưng dường như bà ta lại không hề để ý. Bà ta cười nhưng nước mặt vẫn chảy dài ra theo khóe mắt, giống như một kẻ điên, không quan tâm tới việc sau tiếng cười điên dại đó cuộc sống của bà ta có tồn tại nữa hay không.

Chính tiếng cười đó đã làm cho Nhạc Chính Hạo yên lặng, ông ta nhìn Lưu Hâm với nét mặt phức tạp.

Trong kí ức của ông ta Lưu Hâm là người phụ nữ nhẹ nhàng, ấm áp, tình cảm, lời nói du dương ngọt ngào. Chưa bao giờ ông ta nhìn thấy bà cười lớn tiếng mà lại điên dại như bây giờ.

Lưu Hâm cuối cùng cũng cười đủ rồi. Bà ta cố gắng trợn mắt lên nhìn Nhạc Chính Hạo.

"Anh đã nhìn thấy chưa? Tất cả những gì tôi có bây giờ đều là nhờ vào anh hết đấy! Nếu không phải là anh, sẽ không có Nhạc Nhân, cũng sẽ không có Nhạc Linh, càng không có tôi của ngày hôm nay!" Nói xong bà ta lại ho lên, máu từ trong miệng lại ộc ra, lúc này lời nói không còn nhiều sức lực như trước nữa mà trở nên yếu ớt hơn nhiều.

"Anh cho tôi tất cả nhưng đồng thời cũng phá hủy đi tất cả? Có cần tôi cảm ơn anh không? Ha ha! Nhạc Chính Hạo, tất cả những điều này đều là do anh tự gây nên."

Lời của Lưu Hâm vừa dứt, trong đầu Nhạc Chính Hạo liền hiện lên một hình ảnh.

Ngày đó Lưu Hâm thích mặc nhất là váy màu trắng, trên khuôn mặt bà ta là nụ cười ngây thơ nhất. Ngày đó, bản thân ông ta thích nhất chẳng phải là nụ cười đó sao? Thế nhưng bao nhiêu năm nay, bà ta thay đổi rồi, hay là chính Nhạc Chính Hạo ông đã thay đổi?

"Anh có biết ngày xưa chúng ta sống cuộc sống thế nào không?" Lưu Hâm nở nụ cười đau khổ trên môi: "Ngày đó, chỉ cần tôi vừa ra ngoài là có thể nghe thấy có người ở phía sau lưng mắng tôi, chửi tôi, nói rằng tôi không có chồng mà có con, không giữ đúng phận người con gái! Thế nhưng không sao hết, tôi yêu anh, tôi yêu anh nên tôi chấp nhận hết!"

"Tôi yêu anh và cuối cùng cũng gả cho anh rồi! Người ngoài nói tôi là kẻ thứ ba lên ngôi, cũng không sao, tôi yêu anh tôi cũng lại chấp nhận, tôi phải trả giá tất cả cho một tình yêu thực sự!" Nói rồi bà ta trợn mắt nhìn Nhạc Chính Hạo, trong đôi mắt đó dần dần là sự lạnh lùng và hận thù: "Thế còn anh? Anh thường xuyên đêm không về nhà, người tình của anh có nhiều lắm, anh mãi mãi sẽ không nhớ tới trong nhà còn có một người vợ là tôi, còn có con gái anh!"

Nước mắt Lưu Hâm không ngừng rơi xuống. Bà ta gượng cười: "Tôi đợi, tôi cứ đợi, cuối cùng thì cũng phải bỏ cuộc. Anh nói xem thế là tại tôi à? Tại tôi sao?"

Nhạc Chính Hạo nhìn Lưu Hâm với nét mặt phức tạp, còn Lưu Hâm lúc này dường như đã mệt quá rồi, đang phải cố hết sức rồi, sau đó bà ta ngã nằm xuống đất, miệng còn cố nói: "Không phải tại tôi, không thể trách tôi, là anh đã ép tôi, chính anh đã ép tôi!"

Nhạc Linh hai tay ôm lấy hai đầu gối ngồi trong một góc, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, nhưng cô mím chặt môi cố gắng không để cho bản thân khóc thành tiếng.

Nhạc Chính Hạo bật cười, bàn tay ông ta đưa ra đặt lên mặt Lưu Hâm: "Hâm nhi, cô nói xem nếu như tất cả trở về như ngày ban đầu thì có phải tốt biết bao không!" Ông ta cười ha ha, nhìn khuôn mặt không còn sức sống mà miệng đầy máu của vợ mình, đột nhiên thần sắc trở nên lạnh lùng.

Bàn tay ông ta từ từ di chuyển xuống cổ Lưu Hâm, sau đó dần dần bóp lại.

"Đi đi, kiếp sau đừng gặp lại tôi nữa! Hâm nhi, đừng trách tôi, sao có thể trách tôi chứ! ha ha!" Ông ta mỗi lúc lại dùng lực thêm một chút, Lưu Hâm chỉ cảm thấy trong lồng ngực không còn đủ không khí để tiếp tục thở nữa rồi.

Bà ta trợn trừng mắt cố để nhìn người đàn ông trước mắt, từ cái trán, đến đôi lông mày, cả cái miệng nữa. Bà phải ghi nhớ ông ta, bà ta phải ghi nhớ lấy bộ mặt đó, khắc sâu trong lòng, đời đời kiếp kiếp không bao giờ quên. Hi vọng mãi mãi về sau sẽ không bao giờ gặp lại kể cả ở thế giới bên kia.

Sau cùng bà ta cố quay đầu, nhìn về phía con gái đang ngồi ở góc tường.

Linh nhi, Nhân nhi, là mẹ có lỗi với các con! Các con phải sống cho thật tốt, phải sống thật tốt đấy!

Nhạc Chính Hạo cảm nhận được hơi thở của Lưu Hâm cứ yếu dần đi, trong lòng là một nỗi buồn không nói ra được. Người phụ nữ này, ông ta đã từng thật lòng yêu. Là cái gì đã làm cho bọn họ tới nông nỗi như ngày hôm nay?

Nhìn cổ Lưu Hâm cứng lại, nằm nhũn dưới đất không còn hơi thở của sự sống, ánh mắt ông ta đột nhiên hoa đi. Ông ta lấy hai tay đỡ lấy đầu vợ mình ôm vào lòng, lặng lẽ rơi nước mắt.

Hâm nhi, nếu còn có kiếp sau thì đừng gặp lại tôi nữa!

Nhạc Linh ghi nhớ tất cả, tất cả trong đầu, lúc này cô đã không có cách nào để khắc chế được sự sợ hãi của bản thân mình. Cha cô đã tự tay bóp chết mẹ cô. Cảnh này như là một giấc mơ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Cuối cùng cô giật mình hét lên một tiếng a.... đồng thời cùng lúc đó một luồng khí đen u ám phát ra từ người cô.

Ở một nơi khác, buổi triển lãm được tiến hành nhộn nhịp, mọi người đều vui vẻ thưởng thức những hoa cỏ đang được bày ra trước mắt, trầm trồ khen ngợi kẻ tạo ra những kiệt tác sống động này.

Đúng lúc đó, tiếng nói của Tiêu Thần vang lên.

"Chào mọi người, buổi trưng bày lần này không phải chỉ có vậy. Chợ bán đấu giá của chúng tôi còn có hai sản phẩm đặc biệt quý giá nữa, hôm nay cũng sẽ được trưng bày!"

Nói xong, anh ta đưa tay lên khẽ vỗ vài tiếng, tiếng vỗ tay ào ào vang lên khắp khu triển lãm, trên bục của phòng triển lãm có hai khối thủy tinh trong suốt được nâng từ dưới lên từ từ. Và phía bên trên chúng chính là sản phẩm đặc biệt quý giá được nói tới.

Hai chậu hoa đó, một chậu được đưa ra với giá ngất trời, nụ hoa tròn tròn giống như hoa mai đang vươn ra, cứ một cành thì hai nụ, bông hoa to tròn. Sắc hoa màu trắng phía dưới, rồi phía trên lại là màu hồng phớt, giống như cánh bướm vậy, trông kì lạ nhưng đẹp mắt.

Chậu hoa này chính là loại hoa Ngọc Tình từng đem bán – Cúc Kim Sa, nhưng loại lần này với loại lần trước tuy bề ngoài có vẻ giống nhau nhưng nội tại lại khác hoàn toàn. Trải qua cơn mưa Ngọc Túy, cây cúc lần này có linh khí dồi dào. Làm người khác vừa nhìn đã có cảm giác rất thoải mái, sảng khoái.

Cái cảm giác này người già là cảm nhận rõ nét nhất. Vì vậy lão Triệu dường như khi nhìn thấy chậu cúc này đã cảm thấy nó thật tuyệt vời. ngạc nhiên nhưng ông ta trùng sắc mặt xuống: "Tiểu nha đầu, cháu làm thế này là không thấu đáo đâu đấy nhé, chậu cúc Kim Sa lần này đẹp hơn rất nhiều so với chậu lần trước!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, đơ người ta, sau đó mới cười ha ha: "Chắc chắn rồi ạ! Đây là vật báu của chợ đấu giá này đấy ạ, sao lại có thể dễ dàng bán cho người khác được chứ! Lại nói, tiền nào của đấy mà ông, chậu cúc Kim Sa đó của cháu tuy là không so được với chậu này, thế nhưng cũng là hàng thật, tốt hơn nhiều so với những loại hoa phổ thông rồi ạ! Vì vậy, ông Triệu, 300 vạn đó của ông cũng không thiệt đâu ạ!"

Ngọc Tình chậm rãi, bình tĩnh trả lời, lại một lần nữa làm cho ông Triệu thấy ngưỡng mộ. Ông không ngờ được rằng, con bé này ăn nói đâu ra đấy, hợp tình hợp lý.

"Ông xem lão Triệu, tôi sớm đã nói với ông rồi, tiểu Ngọc nha đầu là một gian thương mà ông còn cứ không tin, sao nào, bây giờ không muốn tin cũng phải tin rồi chứ?" lão Trần đứng bên cạnh cười ha ha nói.

"Hức!" lão Triệu hức một tiếng, không nói gì, phẩy tay áo một cái: mặc kệ ông.

Ngọc Tình nghe thấy chỉ khẽ cười: "Ông Trần nói thế sao được ạ! Không có thương mại thì làm sao có gian thương, cháu đây mở cửa làm ăn thì phải kiếm tiền chứ ạ, nếu cứ không tính toán thua lỗ thì sớm có mà đóng cửa rồi!" Ngọc Tình vừa nói còn vừa nheo mày liếc nhìn lão Trần vẻ không đồng tình với quan điểm của ông ta.

Cái thái độ như vậy của một bé gái làm cho những người có mặt ở đó không thể không cười ha ha. Cái con nha đầu này đúng vẫn còn là một đứa trẻ.

Ừm....tiểu nha đầu này khá lắm, đây là ý kiến thống nhất mọi người cùng nghĩ trong lòng.

Còn Phong Nhã Trần thì nắm chắc lấy tay Ngọc Tình! Người này là của tôi đấy, hức, ai cũng đừng hòng tranh với tôi.

Ngọc Tình nhìn sự đắc ý và hành động của cậu, cô khẽ cười. cái tên này lắm lúc đúng là một đứa trẻ thực sự, đặc biệt là đối với cô.

Có điều một Phong Nhã Trần như thế thì làm gì mà Ngọc Tình không yêu cho được chứ?

Nói xong về cúc Kim Sa, lại giới thiệu về vật báu thứ hai.

Chậu hoa thứ hai được trồng trong một chiếc chậu lớn. Đó là một chậu sen, lặng lẽ nằm trong chậu nước. Cánh hoa màu tím vô cùng đẹp và kiều diễm. Những chiếc xúc tu ở vị trí trung tâm vàng như nhụy của hoa hướng dương còn ở giữa là nhụy hoa e ấp như nàng công chúa vừa mới thức giấc. Hai màu vàng và tím cao quý kết hợp với nhau trở nên thật tuyệt diệu.

Hoa này được Ngọc Tình đặc biệt tìm về trong những ngày qua. Bông sen Thụy Hỏa được coi là rất quý hiếm, rất tinh tế, đương nhiên là loại có thể gặp nhưng khó mà có được nó.

Có điều sự may mắn của Ngọc Tình cũng không tới nỗi nào, tìm mấy ngày trời cuối cùng thì cô cũng đã tìm thấy. Nước trong chậu sen đó là nước hồ trong không gian, được nuôi dưỡng đặc biệt bằng linh khí, chậu hoa này càng ngày càng trở nên diễm lệ.

Đáng tiếc là, loại sen Thụy Hỏa này mỗi năm chỉ nở có bảy ngày, mà hôm nay đã là ngày thứ năm rồi.

"Đây...đây là sen Thụy Hỏa sao?" trong đám đông đương nhiên là có người nhận ra nó. Vì vậy dường như khi chậu sen này vừa xuất hiện mọi người đã nhận ra.

Bây giờ trên thị trường tuy là có rất nhiều sản phẩm giống như thế, nhưng đồ giả và đồ thật, không nói về giá cả, màu sắc và linh khí nếu cảm nhận kĩ thì sẽ phát hiện ra sự khác nhau.

Chậu sen Thụy Hỏa này màu sắc tươi sáng, rực rỡ, cái sự diễm lệ, kiêu ngạo đó khi cánh hoa hé ra vừa nhìn là đã biết không phải sản phẩm bình thường.

Vì vậy dường như chỉ trong chốc lát, mọi người đã khẳng định, đây là hàng thật, là một chậu sen Thụy Hỏa thực sự.

"Ông Trần, ông nói đúng, chậu lúc trước là đúng là giả?" lời này được nói ra từ miệng của Tiểu Lưu đang đứng bên cạnh lão Trần, lúc này ánh mắt anh ta đang nhìn chằm chằm vào chậu sen Thụy Hỏa, khẽ hỏi.

Ngọc Tình nghe thấy, tư duy cũng theo thế mà nhớ về chuyện cũ.

Đó là lần đầu tiên Ngọc Tình đi chợ hoa, cũng là ngày mà cô có được hạt hoa cúc Kim Sa. Chợ hoa đó cũng có bán sen Thụy Hỏa, song lúc đó, Tiểu Lưu kiên quyết cho rằng đó là hàng thật.

Ánh mắt Ngọc Tình từ từ di chuyển, cô nhìn vào chậu sen Thụy Hỏa, khẽ cười.

Chậu hoa này, bất luận là từ linh khí hay là màu sắc, lại tới ý nhị, đều cho thấy là một chậu hoa quý không chậu nào so sánh được. Vì vậy thực tiễn chính là tiêu chuẩn chính xác nhất, câu nói này đúng là rất hay. Không kể là việc gì, chỉ cần tìm được đúng phương hướng, bạn sẽ phát hiện ra rằng cái sai của bạn không phải là thông thường.

"Ấy, ông chủ Tiêu, hai chậu hoa quý này của cậu có bán không vậy! Nếu bán thì ra giá đi, hay là tiến hành theo hình thức đấu giá?" dưới bục liền có người hỏi.

Đối với người yêu hoa mà nói, cái cảm giác khi nhìn thấy hai chậu hoa quý như thế này mà không thể ôm về nhà nó giống như việc mình là thái giám mà trước mặt lại là một tá người đẹp vậy.

Nhưng chỉ thấy Tiêu Thần nhẹ nhàng lắc đầu.

"Xin lỗi, ngày hôm nay chủ yếu là trưng bày triển lãm, tất cả các loại hoa bày trong phòng triển lãm hôm nay đều không tiến hành đấu giá! Ngày mùng 6 tháng này sẽ tiến hành buổi đấu giá đầu tiên. Tới lúc đó, hi vọng các vị sẽ tới tham gia!" Tiêu Thần khẽ cười nhìn mọi người giải thích và thông báo, sau đó đi xuống khỏi bục: "Bây giờ mọi người có thể tiến lại gần hơn để chiêm ngưỡng hai chậu hoa quý giá này!"

Tiêu Thần vừa bước xuống, lập tức có người lại xông lên, cái tư thế và điệu bộ vội vàng đó làm cho mí mắt Ngọc Tình rung lên, người này đến để phá đám đấy à!

Đồng tử mắt Ngọc Tình khẽ liếc, lúc này cô đang tính xem, tới ngày đấu giá sẽ có tầm khoảng bao nhiêu người xuất hiện.

Song đúng lúc đó tiếng kêu vội vàng và sợ hãi của Ngân Nguyên từ trong không gian truyền tới.

"Ngọc Tình, tôi phát hiện ra âm khí, không, một luồng khí ma quỷ tu luyện đã xuất hiện ở gần đây."

Tiếng nói của Ngân Nguyên vừa dứt, sắc mặt Ngọc Tình lập tức trầm xuống, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh thảm hại của những cô thiếu nữ.

Sau khi trải qua sự việc đó, Ngọc Tình có một thái độ vô cùng căm ghét và thù hận đối với những kẻ tu luyện thành ma quỷ đó.

Nghĩ tới đó Ngọc Tình gằn giọng hỏi: "Phương hướng cụ thể!"

"Phía đông! Cụ thể là ở đâu tôi cũng không rõ lắm! Ngọc Tình phải nhanh lên! Ở đó có một người sắp biến thành quỷ, nếu kẻ này bị kẻ tu luyện thành ma quỷ kia cướp đi thì chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn đấy! " tiếng nói của Ngân Nguyên mỗi lúc lại vội vàng hơn. Nó còn chưa kịp nói, kẻ đó vẫn còn trong thời kì thơ ấu, ngàn vạn lần không được cho nó có khả năng trưởng thành!

Khi chưa nghe hết lời của Ngân Nguyên, Ngọc Tình đã vội vàng dặn dò Phong Nhã Trần bảo cậu ta tự mình đi về, sau đó cô nhanh chóng rời đi.

Vừa ra ngoài, cô lập tức dùng sức mạnh tinh thần che đi cơ thể mình, bay về hướng phía đông để tìm kiếm.

Lúc này ở Nhạc gia, Nhạc Linh kêu lên một tiếng a...vang trời, một luồng khí đen từ từ phát ra từ người cô bé. Ngay giờ phút này tóc của cô ta dài ra mà mắt thường có thể nhìn thấy được mọc ra một cách nhanh chóng, chẳng bao lâu mái tóc đó đã dài ra tận tới chân.

Cặp mắt ọng nước lúc trước nay đã khô cạn cả đi, đồng tử mắt đen sì đang long lên sòng sọc, nhìn vô cùng kì lạ và nguy hiểm.

Sự kì lạ đó trong mắt Nhạc Chính Họa càng trở nên đáng sợ hơn.

Luồng khí đen của ma quỷ phát ra từ cơ thể Nhạc Linh từ từ, chậm rãi. Cô ta lầm lì đứng thẳng người lên.

"Không ngờ, ở đây còn có một tiểu ma nữ! Ông trời đúng là không tệ bạc với ta!" Lúc này một tiếng cười sung sướng vang lên, từ ngoài cửa sổ truyền vào.

Nhạc Chính Hạo bỏ Lưu Hâm ra, quay đầu nhìn ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, một người đàn ông bay lơ lửng trong không trung, người ông ta mặc một chiếc áo choàng màu đen bao trùm từ đầu tới chân, hơi thở truyền ra vô cùng lạnh lẽo.

Hiện tượng phi khoa học này vừa xuất hiện, Nhạc Chính Hạo đột nhiên đơ người ra: "Ông...ông là ai?"

"Ta là ai không quan trọng!" người đàn ông mỉm cười: "Chỉ cần ngươi giao nộp đứa con gái kia ra đây thì ta có thể giữ lại cái mạng chó cho nhà ngươi!"

Nói rồi, một bàn tay đen ngòm thò ra từ từ khỏi chiếc áo choàng màu đen, nó khẽ di chuyển. Tất cả những đồ vật thủy tinh trong phòng đều vỡ vụn.

Tiếng thủy tinh vỡ ghê tai làm cho toàn thân Nhạc Chính Hạo run lên. Ông ta liếc ánh mắt nhìn về phía Nhạc Linh.

Lúc này toàn thân Nhạc Linh vẫn phát ra luồng khí u ám, luồng khí đó giống với luồng khí khi người đàn ông kia vừa xuất hiện, sợ tới mức khó diễn tả bằng lời! Dường như không cần suy nghĩ, Nhạc Chính Hạo vội vàng gật đầu.

"Được, được, có thể..." ông ta nhìn Nhạc Linh, thần sắc có chút phức tạp, nói gì thì nói, đứa bé này cũng là do ông ta nuôi lớn, lớn lên trong sự yêu thương chiều chuộng! Song những điều đó so với mạng sống của ông ta thì cũng chẳng là gì cả!

"He he...." Người đó cười giọng cười của một tên yêu quái, bàn tay đen ngòm đó hướng về phía Nhạc Linh, nhẹ nhàng nắm lấy, cơ thể Nhạc Linh như không tự chủ mà bay về phía hắn ta.

Vào giờ phút khi mà bàn tay hắn sắp chạm được vào người Nhạc Linh, một luồng ánh sáng màu trắng sữa bay tới, đem Nhạc Linh bao trọn lại, luồng sinh khí ma quỷ đó có muốn tranh cướp lại cũng vô ích.

Đúng lúc này, một tiếng nói non nớt nhưng chắc chắn vang lên: "Ông ta đồng ý rồi nhưng ta thì vẫn chưa đồng ý!"

72. Chương 72: Chiến Đấu Với Ma Quỷ, Dạy Bảo Tiêu Thần – Part 1

Khi tiếng nói non nớt đó vang lên, một thân hình nhỏ bé xuất hiện trong không trung.

Ngọc Tình từ từ hạ mình xuống, đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào tên mặc chiếc áo choàng đen: "Ta còn đang nghĩ là phải đi đâu để tìm các ngươi, không ngờ ngươi lại tự tìm tới thế này. Như vậy thì đúng là không cần mất chút sức lực nào rồi."

Ngọc Tình cười lạnh lùng, đôi đồng tử mắt của cô từ từ di chuyển, khi nhìn thấy Nhạc Linh với mái tóc dài chấm đất, đồng tử mắt cô thể hiện có phần ngạc nhiên và hơi thu nhỏ lại.

"Ngọc Tình, đứa bé đó là thần thể tiểu ma nữ trời sinh, nhất định không thể để cho kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ kia có được cô bé đó, bằng không hậu quả sẽ không thể lường được!" Tiếng nói nghe nghiêm trọng của Ngân Nguyên truyền tới.

Ngọc Tình khẽ gật đầu: "Kết quả xấu nhất là gì?"

"Nếu cô bé đó được bồi dưỡng sẽ trở thành kẻ ma quỷ nguy hiểm nhất trên thế giới này, tới lúc đó sẽ là kẻ thù không đội trời chung với cô! Nếu được bắt đi chỉ làm chiếc đỉnh phụ trợ giúp tu luyện thôi vậy thì tinh khí của kẻ mang khí tà đó sẽ được tinh khiết thêm một phần không nhỏ!" Ngân Nguyên trầm mặc một lát rồi lại nói tiếp.

Ngọc Tình nhếch mép cười.

Lúc này cái kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ kia lại vang lên tiếng cười nói: "Tiểu nha đầu, đừng có tưởng có chút bản lĩnh mà thiên hạ này không có đối thủ của ngươi!"

Tiếng nói kiêu ngạo của hắn ta làm ngứa tai Ngọc Tình, nhưng cô vẫn chưa phản ứng lại thì hắn lại nói tiếp: "Dám ở trước mặt ta nói lời ngông cuồng! Hôm nay ta phải xem xem rốt cuộc ai mới là kẻ không mất chút sức lực nào! Xem ra hôm nay ta không chỉ có thể đạt được một thần thể giúp ta tu luyện mà còn có thể giết bỏ được một kẻ muốn tu luyện thành tiên."

Kẻ khoác chiếc áo choàng màu đen hiểu nhầm rằng Ngọc Tình là người muốn tu luyện thành tiên, dù gì thì trên thế giới này người đơn thuần chỉ muốn tu luyện sức mạnh tinh thần là vô cùng hiếm. Vì vậy hắn ta dường như không cẩn thận phân tích mà cho rằng Ngọc Tình là một kẻ muốn tu luyện thành tiên bình thường. Hơn nữa hắn ta căn bản không nhìn ra được đẳng cấp của Ngọc Tình, trong giây phút ngắn ngủi vừa mới tiếp xúc, hắn ta đã nhận định chắc chắn rằng Ngọc Tình là một đứa trẻ vừa mới bước chân vào thế giới tu luyện và chỉ biết ăn nói ngông cuồng.

Ngọc Tình khẽ cười, tới lúc này thì cô chẳng thèm quan tâm tới kiểu ăn nói tự cao tự đại của hắn ta nữa, ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào Nhạc Linh. Lúc này toàn thân Nhạc Linh cũng phát ra tà khí, cô ta nhìn lại Ngọc Tình với ánh mắt như muốn ăn thịt, hai mắt đỏ ngầu lên, dường như cô ta đang ở tư thế chuẩn bị để xông lên cắn chết Ngọc Tình!

Rõ ràng cô ta không hề biết bản thân mình có sự thay đổi đặc biệt gì. Lúc này cô ta chỉ biết rằng, đều là tại Ngọc Tình! Nếu không phải vì Ngọc Tình, anh Trần sẽ không đối xử thái độ lạnh nhạt với cô ta như thế. Nếu không phải vì Ngọc Tình, ba cô ta sẽ không nghi ngờ cô ta như vậy, thậm chí còn tự tay bóp chết mẹ cô ta. Nếu không phải tại Ngọc Tình, cô ta vẫn còn là một công chúa được yêu chiều và nâng niu.

Đều là tại Ngọc Tình! Tất cả đều là vì Ngọc Tình mà ra! Cô ta phải giết Ngọc Tình!

Lột da của Ngọc Tình ra, cắt lưỡi, hút hết máu! Giết chết! Giết chết Ngọc Tình!

Cũng có thể là do ý nghĩ trong đầu của Ngọc Tình lớn quá, cũng có thể là do tà khí được phát ra quá bá đạo mà bức tường sức mạnh tinh thần bảo về Ngọc Tình đã bị vỡ ra, dường như cùng lúc đó, cơ thể Nhạc Linh đang bay thẳng về phía Ngọc Tình, bộ dạng đó dường như sẽ quyết một trận sống mái với cô.

Ngọc Tình thấy vậy cô chỉ khẽ nhướn mày, nở nụ cười khinh bỉ. Đừng nói chỉ là một thần thể còn chưa tu luyện gì, kể cả cô ta có là kẻ ma quỷ có một không ai thì trước mặt Ngọc Tình cũng không thể khoa trương như vậy được.

Dường như đến nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ, Ngọc Tình phát ra một luồng sức mạnh tinh thần, chỉ nghe một tiếng va chạm vang lên, cơ thể Nhạc Linh liền bị đẩy ra, lùi lại với tốc độ chóng mặt rồi đập mình vào tường, rồi rơi bịch xuống đất.

"Không kể ngươi là cái thá gì? Trước mặt ta đều không có tư cách lên mặt với ta!" tiếng nói lạnh lùng của Ngọc Tình truyền tới tai Nhạc Linh, cô ta rùng mình, ngẩng đầu lên nhìn.

"Muốn sống mái với ta à? Ha ha, ngươi thì làm được cái trò trống gì!" Ngọc Tình nói xong ý nghĩ trong đầu cô được vận động, một luồng sức mạnh tinh thần lớn hơn lại được phát ra, nhằm thẳng vào cơ thể Nhạc Linh: "Cú đánh này để ngươi hãy ghi nhớ lấy, ngươi mãi mãi sẽ chỉ là kẻ bại trận dưới tay ta mà thôi!"

Nhạc Linh dưới ánh mắt sắc như dao của Ngọc Tình, cô ta toàn thân run lên, co người lại. Cái con bé này đúng là một kẻ biến thái, không được đụng vào cô ta, không được gây sự với cô ta.

Ngọc Tình nhìn những động tác và phản ứng của Nhạc Linh, cô chỉ cười khẩnh. Thế này là đúng rồi đấy, Ngọc Tình có thể tha cho cô ta, chỉ là cô sẽ làm cho cô ta không còn khả năng có thể tu luyện thành ma quỷ! Đừng nói cô đã loại bỏ khả năng gốc rễ để cô ta có thể tu luyện thành ma quỷ, kể cả không loại bỏ như vậy Nhạc Linh trong lòng cô cũng không còn là đối thủ của cô nữa!

Ngọc Tình lạnh lùng liếc nhìn Nhạc Linh, chẳng phải là rất hận ta à? Chẳng phải là muốn giết chết ta à? Từ xưa tới nay ta chưa bao giờ là Thánh Mẫu đâu, không có được cái phẩm đức là lấy ân báo oán, vì vậy, ngươi hãy ngoan ngoãn đi làm chiếc đỉnh giúp cho người khác tu luyện đi, ta tin như thế sẽ càng phù hợp hơn với ngươi đấy!

Cảm nhận được sự hận thù và khinh bỉ của Ngọc Tình, Ngân Nguyên ở trong không gian cũng phải rùng mình co rúm lại. Nó từng nghĩ có thể Ngọc Tình sẽ giết chết Nhạc Linh, dù gì nếu để cô ta trưởng thành thì sẽ trở thành một đối thủ nặng ký của Ngọc Tình! Nhưng nó chưa từng nghĩ Ngọc Tình lại điên rồ như thế! Vì muốn hủy hoại hoàn toàn đứa bé đó cô lại sẵn sàng tha cho cô ta, và cái giá là cô phải trả sau này đó là có một đối thủ là một kẻ tu luyện thành ma quỷ rất mạnh, cô cũng muốn hủy hoại bé gái này một cách hoàn toàn! Cơ thể và trái tim của cô ta.

"Ha ha, sao hả, sợ rồi à?" Ngọc Tình cảm nhận được sự sợ hãi của Ngân Nguyên, cô nói lời chế giễu.

"Sợ? Sao lại có thể như vậy? Sao tôi lại phải sợ!" Ngân Nguyên nghe thấy lời Ngọc Tình lập tức xù lông lên: "Đừng đùa nữa! Tôi tới một kẻ thần thú mà cũng sợ á?!"

"Ha ha, tốt nhất là hãy như thế!" Ngọc Tình cười lạnh lùng, không thèm quan tâm tới nó nữa, ánh mắt cô hướng về kẻ mặc áo choàng màu đen.

Ánh mắt cô nhìn hắn lần này còn lạnh lùng hơn lúc trước, còn hắn thì vẫn thản nhiên đứng đó, lạnh lùng nhìn toàn bộ những hành động của Ngọc Tình, không hề có một chút động tĩnh gì.

"Các hạ dường như vô cùng hài lòng về tất cả những gì tôi đã làm?" Ngọc Tình khẽ cười. Cô nhìn ra, lúc trước kẻ này vẫn còn đang suy nghĩ là phải bồi dưỡng cẩn thận kẻ thần thể ma nữ hiếm có mới gặp kia, còn định dùng cô ta làm đỉnh lửa tu luyện, giúp hắn ta tu luyện.

Bởi vì biết được suy nghĩ của hắn nên Ngọc Tình mới ra tay không hề có chút áp lực nào như vậy. Nếu ngươi đã không quyết định được thì để ta quyết định giúp ngươi.

Một sự việc thật quá đơn giản, chỉ cần phá hủy chẳng phải là xong à!?

Đó cũng là nguyên nhân mà người đó dùng ánh mắt lạnh lùng đứng một bên quan sát, chỉ cần Ngọc Tình ra tay mà không giết chết thứ hắn ta cần là được và hắn cũng không có áp lực về tâm lý, đúng là một sự việc quá tốt đẹp.

Ngọc Tình bật cười chế nhạo, sức mạnh tinh thần của cô lại được thu về: "Ta phải phá hủy cô ta, định vứt cô ta đi, nhưng ngươi...ha ha, ta chưa từng nói sẽ vứt cô ta cho ngươi!"

Ngọc Tình với sắc mặt lạnh như băng, dùng ánh mắt đầy sự chế giễu nhìn người đàn ông đó.

Cô khẽ cười, giơ tay lên trước người, đan lại với nhau, một dấu tay lóe lên: "Khuynh Thiên Ấn!"

Khi ba chữ lanh lảnh vang lên trong không trung, bàn tay Ngọc Tình di chuyển, dấu tay bao hàm sức mạnh tinh thần to lớn đó phi thẳng tới chỗ người đàn ông mặc chiếc áo choàng đen.

Người đàn ông nhìn thấy dấu tay, sắc mặt hơi trầm xuống, tuy ông ta không hề biết đây là chiêu thức gì, nhưng với cảm giác nguy hiểm đang tới gần, ông ta vẫn biết được sức sát thương của dấu tay này.

Không dám thờ ơ coi nhẹ, ông ta lập tức phóng kiếm ra, ngón tay di chuyển, thanh kiếm rung lên, phi thẳng về phía dấu tay mang sức mạnh tinh thần đó.

Thanh kiếm với lưỡi sáng bóng bay về phía dấu tay của Ngọc Tình, Ngọc Tình thấy vậy cũng không hề hoảng sợ, cô nhếch mép cười, ngay sau đó hét lên: Phá!

Chỉ nhìn thấy chiếc dấu tay mang sức mạnh tinh thần đó còn chưa kịp đón lấy thanh kiếm thì đã lập tức vỡ ra, sức mạnh tinh thần to lớn đẩy vào thanh kiếm khiến nó giảm tốc độ, đồng thời cùng lúc đó, bên trong dấu tay bị vỡ ra đó lại xuất hiện thêm một dấu tay nhỏ nữa.

Dấu tay đó nhằm thẳng tới người đàn ông mặc áo choàng đen.

Người đàn ông thấy vậy, lập tức cho phát ra tà khí để chống lại, ông ta có vẻ rất bối rối và tỏ ra nghi ngờ, một đứa trẻ nha đầu nhìn chỉ tầm sáu bảy tuổi sao lại có thể lợi hại như thế này? Lẽ nào nó đã bắt đầu tu luyện ngay từ khi còn ở trong bụng mẹ rồi sao?

Hắn không biết rằng, Ngọc Tình là người duy nhất trên thế giới có khả năng tu chân khác thường, cô chủ yếu là tu luyện sức mạnh tinh thần, là khắc tinh của tất cả những kẻ tu luyện thành tiên hay ma quỷ.

Tuy là kẻ tu luyện thành tiên hay ma quỷ tới một trình độ nhất định nào đó sức mạnh tinh thần cũng sẽ lớn tới mức có thể nhìn thấy được, ở cùng một đẳng cấp, kẻ tu chân và kẻ chủ yếu tu luyện sức mạnh tinh thần so với nhau thì vẫn là không đủ.

Vì vậy. khi người đàn ông bắt đầu coi thường kẻ địch chính là lúc ông ông ta bị định một kết cục thất bại thảm hại.

Chỉ thấy chiếc dấu tay đó vỡ ra và va vào luồng khí bảo vệ dày dặn của kẻ tu luyện ma quỷ đó phát ra. Sức mạnh tinh thần trong phút chốc phát ra, tấn công lên phía trước, trong giây lát bức tường bảo vệ của kẻ địch dường như bị phá vỡ.

Người đàn ông sợ hãi, còn không kịp suy nghĩ, một thanh kiếm được phóng ra và hướng thẳng vào giữa hai hàng lông mày của hắn.

Khi đó hắn muốn phản công lại nhưng đã không kịp rồi, không kịp suy nghĩ, bàn tay hắn run lên, một đóa hoa sen màu đen từ từ xuất hiện, bay ra đón lấy thanh kiếm đang phi tới kia.

Khi thanh kiếm phải đối mặt với một bông hoa sen màu đen, nếu không nhanh nó sẽ bị nuốt trôi, Ngọc Tình thấy vậy cũng giật mình ngạc nhiên. Cô cố gắng thu hồi thanh kiếm về, hóa thành vô số những chiếc kim châm phi về phía cơ thể người đàn ông.

Hôm nay kể cả là giữ hắn lại đây thì cũng phải lột một lớp da của hắn!

Những chiếc kim châm nhỏ như những chiếc lông kia đúng là không từ một chỗ nào, dường như trong giây phút ngắn ngủi chúng đã lại tiến về phía người kẻ mặc chiếc áo choàng đen đó.

Người đàn ông thấy vậy, phát ra tiếng cười quỷ quái, đưa tay ra một chiêu, bông hoa sen màu đen to lớn đó nhanh chóng chạy về gần ông ta, nó biến to dần lên và bao trọn lấy cơ thể ông ta.

Đúng vào lúc đó. Bông hoa sen di chuyển với tốc độ nhanh chóng mặt, đồng thời cùng lúc, vô số những cánh hoa được bay ra không gian.

Ngọc Tình dường như ngay lập tức cảm nhận được sự sắc nét của những cánh hoa, không cần thử, Ngọc Tình cũng biết bông hoa đó chẳng phải vật tầm thường, nếu nhất quyết chống lại nó thì chắc chắn sẽ bị thương.

Suy nghĩ được như vậy, cơ thể Ngọc Tình nhảy lên, một luồng ánh sáng màu trắng sữa từ từ phát ra, ngay sau đó, trong không trung, một bàn tay to lớn từ từ được hình thành.

"Phá Thiên Chưởng!"sau khi bàn tay to lớn đó được hình thành, Ngọc Tình kêu lên một tiếng lanh lảnh, bàn tay đó lại xông lên chiến đấu với bông hoa sen màu đen to lớn không kém kia với những cánh hoa đang được tung ra.

Tinh lực lớn mạnh đó dường như ngay lập tức đem tất cả mọi thứ xung quanh đó kéo căng và nứt ra, bông hoa đang đi với tốc độ nhanh chóng mặt đó chậm dần lại và cuối cùng dừng lại hẳn.

Ngọc Tình thấy vậy cô nhếch mép cười, bàn tay khổng lồ đó lại lần nữa hoàn toàn tự nhiên nhanh chóng bao trùm lên tất cả.

Mãi cho tới khi bàn tay khổng lồ đó đem tất cả những cánh hoa ép trở lại xung quanh bông hoa Ngọc Tình lạnh lùng cười: "Phá hết cho ta!" Vậy là đúng lúc đó, bàn tay khổng lồ mang đầy sức mạnh tinh thần đó từ từ vận động, chầm chậm nắm giữ lấy tất cả.

Dưới sức mạnh to lớn đó, bông hoa sen đó lập tức bật tung ra, hình dáng một kẻ màu đen đột nhiên xuất hiện.

Ngọc Tình lạnh lùng nhìn toàn bộ quá trình diễn ra cảnh đó, cô khẽ cười.

Người đàn ông mặc chiếc áo choàng màu đen lúc này, chiếc áo choàng trên người ông ta đã hoàng toàn bị phá vỡ, hiện hình lên là một lão đầu tử gầy gò.

Trên cơ thể lão đầu tử chẳng nhìn thấy bao nhiêu thịt, khuôn mặt hốc hác đó, nếu không phải đôi mắt còn đang di chuyển Ngọc Tình còn tưởng đó là một kẻ đã chết.

"Ha ha, ta cứ tưởng là một nhân vật thế nào cơ!" cơ thể Ngọc Tình di chuyển, đứng trước cửa sổ thư phòng của Nhạc Chính Hạo, lạnh lùng chế giễu: "Một lão đầu tử không hơn không kém, trâu già mà còn muốn có cỏ non, ngươi nghĩ ngươi xứng à?"

Lúc này tà khí của người đàn ông đó phát ra rất yếu rồi, đôi mắt hắn ta nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, cái bộ dạng đó như thể muốn rút xương cốt của cô ra.

Thần sắc Ngọc Tình lạnh như băng: "Nếu người cứ tiếp tục nhìn ta như vậy, ngươi có tin ta sẽ móc mắt ngươi ra để ngâm rượu không, sau đó để chính người uống từng ngụm một!"

Ngọc Tình nói với giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt nghiêm túc, đã làm cho người đàn ông đó đơ người ra, ánh mắt di chuyển không còn nhìn vào Ngọc Tình nữa.

"Hức!" Ngọc Tình lạnh lùng thở hắt ra một tiếng, nhìn vào người đàn ông vừa nãy còn kiêu ngạo tự cao tự đại: "Sao hả? Chẳng phải người nói phải giết ta cơ mà? Hả?"

Ngọc Tình nói xong, cô chẳng thèm quan tâm tới kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ đang nằm giả chết dưới đất nữa, cô di chuyển ánh mắt nhìn về phía Nhạc Linh đang co ro trong góc tường.

"Vốn dĩ tôi còn định làm gì cô, tất cả những việc làm của cô trong mắt tôi chẳng qua cũng chỉ là những hành vi nóng vội, nhất thời, trẻ con. Tuy cô chiếm lấy danh phận vợ tương lai của Phong Nhã Trần, tôi cũng không có ý định sẽ làm gì cô cả!" Ngọc Tình tiến lại gần quỳ xuống bên cạnh Nhạc Linh, "Nếu không phải cô liên tiếp ép tôi, nếu không phải mẹ cô cho người đi ám sát tôi, thì tôi cũng chẳng thèm quan tâm tới cô, cô vẫn sẽ là một tiểu công chúa cao quý và nhõng nhẽo."

Ngọc Tình nói mà chẳng thèm để ý tới ánh mắt kinh sợ của Nhạc Linh, thực ra Ngọc Tình cũng không hiểu tại sao cô lại phải giải thích với Nhạc Linh những điều này.

Đối với Ngọc Tình mà nói, cô có độc ác thì cũng mặc kệ, cô có không từ thủ đoạn, hành vi của cô dã man hay con tim sắc lạnh thì cũng chẳng sao, cô chẳng cần phải giải thích với ai cả. Mà giải thích cũng được, sợ hãi cũng xong, đó là cách nghĩ của người khác, chẳng liên quan gì tới cô.

Thế nhưng lúc này nhìn Nhạc Linh, cô đột nhiên lại có ý định muốn giải thích cho cô ta biết.

"Trời tạo nghiệp thì còn có thể sống, chứ người mà tự tạo nghiệp thì không thể sống. Tôi không biết thế này có phải đã ứng nghiệm lên đầu cô hay không, nhưng tôi thực sự muốn nói với cô, cô không nên, thực sự không nên chọc tức tôi. Nếu không phải cô, cô tưởng tôi sẽ ăn no dửng mỡ mà đi lột tẩy chân tướng gì à?" Ngọc Tình cười lạnh lùng: "Tôi không phải một người tốt, có thù thì nhất định phải báo- đó là đặc tính của tôi, vì vậy....."

Đồng tử mắt Ngọc Tình từ từ di chuyển, dừng lại trên cơ thể kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ đang nằm dưới đất kia: "Cô xem tôi chọn người đàn ông cho cô thế nào? Yên tâm đi, đừng để ý việc ông ta đã già, cái bộ dạng này của ông ta ít nhất cũng còn sống được cả trăm năm nữa!"

Ngọc Tình nói lạnh lùng, cô dường như không hề biết rằng lời của cô đang nói đối với một đứa trẻ bảy tuổi nó tàn nhẫn đến thế nào. Cô chỉ biết rằng, trên thế giới này, mỗi người đều phải có trách nhiệm với tất cả những gì mình đã làm! Nhạc Linh tự cô ta đã gây ra chuyện thì hôm nay cô ta phải đón nhận lấy hậu quả! Kể cả phía trước có là vách đá sâu thẳm thì Ngọc Tình cũng sẽ không kéo tay cô ta lại.

73. Chương 73: Chiến Đấu Với Ma Quỷ, Dạy Bảo Tiêu Thần – Part 2

Đó chính là Ngọc Tình, một Ngọc Tình với trái tim lạnh lùng và sắt đá tới mức đáng sợ.

Ngọc Tình nói xong, cô đứng lên, ánh mắt lạnh lùng của cô hướng về phía Nhạc Chính Hạo đang ngất đi và Lưu Hâm đã nằm chết dưới đất kia, bàn tay cô khẽ di chuyển, một luồng sức mạnh tinh thần được truyền ra, xóa bỏ toàn bộ những ký ức của Nhạc Chính Hạo về kẻ tu luyện thành ma quỷ kia.

Còn Lưu Hâm đã chết kia? Cô không có nghĩa vụ phải giúp Nhạc Chính Hạo khắc phục hậu quả. Ồ, đúng rồi, thực ra cô còn định gọi cảnh sát tới nữa kìa.

Thị trưởng thành phố mưu sát vợ mình, cái tin giật gân này đủ để cho thành phố X rung động trong một khoảng thời gian.

Ánh mắt Ngọc Tình cuối cùng nhằm vào người kẻ tu luyện thành ma quỷ kia: "Đưa cô ta đi, mau cút khỏi đây! Tranh thủ lúc ta còn chưa đổi ý thì mau cút đi."

Ánh mắt người đó từ từ di chuyển nhìn Ngọc Tình, dường như đang phán đoán xem lời cô nói là thật hay là giả. Ngọc Tình cười lạnh lùng, ánh mắt đó lạnh như băng, nhìn cơ thể hắn ra đang run lên, nghiến răng đưa Nhạc Linh đi.

Ngọc Tình đứng im một chỗ lạnh lùng nhìn theo, cô hất tay một cái, loại bỏ không gian bảo vệ, tất cả những điều quen thuộc lại dần dần xuất hiện trước mắt Ngọc Tình.

Cô lạnh lùng nhìn về hướng kẻ tu luyện thành ma quỷ kia đang rời đi. Trong lòng có một cảm giác phức tạp không nói ra được thành lời. về mặt lí trí mà nói thì thực ra cô không muốn như vậy, nhưng về mặt tình cảm, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Nhạc Linh – kẻ đầy sự thù hận với cô.

Có thể chỉ trong giây lát cô có thể bóp chết cô ta, giết cô ta. Nhưng, cô sẽ không làm như vậy. cô muốn cô ta sống trong sự đau khổ. Cô muốn nói cho cô ta biết, cả đời này đừng bao giờ nghĩ tới việc sẽ làm kẻ đối đầu với Ngọc Tình cô.

Cô ta, không đủ tư cách!

Khẽ thở hắt ra một tiếng, ánh mắt Ngọc Tình nhìn về phía Nhạc Chính Hạo. Người đàn ông này đã làm bao nhiêu năm thị trưởng như vậy thì cũng nên kết thúc rồi.

Tuy người đàn ông này đã bị người phụ nữ của mình cắm sừng nhưng Ngọc Tình không hề có cảm giác thông cảm gì với ông ta. Chỉ cần sức mạnh tinh thần khẽ lướt qua, Ngọc Tình đã có thể biết đươợc bao nhiêu năm nay người đàn ông này đã làm những gì.

Không nói tới những cái khác, chỉ nói người đàn ông này có tới 10 người tình, như vậy đã đủ cho người phụ nữ của ông ta phản bội lại ông ta! ở xã hội này nam nữ là bình đẳng. Bản thân mình đã chẳng ra gì thì sao lại mong chờ người khác đối xử tốt với mình.

Vì vậy tất cả những điều này đều là báo ứng!

Ngọc Tình cầm lấy chiếc điện thoại bàn, cô gọi điện báo cảnh sát, sau đó quay người rời đi.

Cô không có ý định bỏ qua cho ông ta! Bởi vì cô biết người đàn ông này cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Đơn giản chỉ dựa vào việc cô biết Nhạc Linh không phải là con gái đẻ của ông ta, điều này đã đủ để ông ta canh cánh trả thù rồi!

Ngọc Tình từ trước tới giờ không bao giờ dễ dàng để mình vào thế nguy hiểm, tiêu chuẩn hành động của cô đó là ra tay trước để phòng trừ hậu họa.

Ngọc Tình vừa mới rời đi, còi của xe cảnh sát liền vang lên.

Đúng là thị trưởng từ mình báo cảnh sát lại không có tiếng động gì, như thế này đã đủ để thu hút sự quan tâm của bọn họ. vì muốn nịnh nọt thị trưởng, đám cảnh sát đã nhanh chóng xuất quân, đi tới nhà Nhạc Chính Hạo.

Ngọc Tình nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, miệng nhếch mép cười, cơ thể khẽ di chuyển đã biến mất.

Lúc này, buổi triển lãm đã kết thúc. Nhưng Tiêu Thần vẫn chưa rời đi, giống anh ta vẫn ở đó còn có Phong Nhã Trần.

Hai người đều đang lo lắng, nhưng việc mà bọn họ lo lắng lại không hề giống nhau.

Tiêu Thần đang nghĩ tới ánh mắt của Ngọc Tình ngày hôm nay, trong lòng như có vật gì đó đè nặng lên, thực sự thì không biết Ngọc Tình sẽ làm gì với mình. Còn Phong Nhã Trần thì đang lo lắng Ngọc Tình đột nhiên vội vàng rời đi như thế liệu có xảy ra chuyện gì không, và cậu cũng không biết đi đâu để tìm cô, vì vậy chỉ có thể ở đó đợi Ngọc Tình trở về.

Sắc mặt hai người đều có vẻ lạnh lùng nghiêm nghị ngồi trên ghế, lặng lẽ đợi Ngọc Tình. Lý do vì sao họ đợi ở đây. Tiêu Thần thì là vì Ngọc Tình có thái độ không hài lòng đối với anh ta, vậy thì nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, cô nhất định sẽ đến. Còn Phong Nhã Trần thì cũng có ý nghĩ như vậy. nếu Ngọc Tình không xảy ra chuyện gì, vậy thì cô giải quyết xong việc đầu tiên sẽ là dạy bảo cho Tiêu Thần một trận.

Không thể phủ nhận, hai người này đều là những người khá hiểu về Ngọc Tình! Ngọc Tình sau khi giải quyết xong việc của Nhạc gia, sự việc đầu tiên chính là trở về buổi triển lãm.

Hôm nay cô vô cùng không hài lòng về sự thể hiện của Tiêu Thần! Vì vậy cô nhất định phải dạy bảo anh ta, nếu như con người này không thể thay đổi và không thể dùng được, vậy thì cô sẽ lập tức đổi một người khác, không giữ lại anh ta.

Mới tới cửa khu chợ triển lãm, Ngọc Tình hơi đơ người ra, cô dừng bước lại. một bé gái tầm 11, 12 tuổi đứng ở cửa khu vực chợ triển lãm của cô, cười cười nhìn Ngọc Tình.

Cái nụ cười nhẹ nhàng đó giống như là nhìn thấy người quen vậy, Ngọc Tình vừa nhìn đã không hiểu và liếc nhìn cô bé đó với thái độ không mấy vui vẻ. Nếu như không phải đúng là cô không hề quen biết cô gái đó, cô còn thật sự tưởng rằng đó là một người bạn.

"Ngọc Tình." Cô gái đó nhìn thấy Ngọc Tình, gọi tên cô một cách vui vẻ, giống như đã lâu ngày không gặp và chạy tới.

Ngọc Tình nhìn cô gái đang chạy thẳng về phía mình kia, cô vẫn đang tò mò suy nghĩ nhưng vẫn kịp quay người né đi.

Cô gái trong phút giây đó ôm hụt Ngọc Tình, cô quay mặt ra nhìn Ngọc Tình vẻ trách móc.

"Ngọc Tình, người ta tìm cậu lâu lắm mới tìm thấy đấy! chẳng có chút tình cảm gì là thế nào!" Âu Dương Nguyệt giậm chân tức giận, bĩu môi nói.

"Hả? tôi quen cậu sao?" Ngọc Tình nhìn Âu Dương Nguyệt, cô cố gắng nhớ lại, cuối cùng vẫn là không nhớ ra người này là ai.

"Tớ là Âu Dương Nguyệt đây! Cậu nói tớ tìm thấy cậu thì sẽ làm bạn với tớ!" ÂU Dương Nguyệt nói giọng trách móc rồi nhìn chằm chằm Ngọc Tình.

"Hại người ta vất cả tìm cậu, thế mà cậu lại chẳng nhớ gì, sớm đã quên mất người ta rồi!" Âu Dương Nguyệt nhìn Ngọc Tình giận dỗi nhue kiểu cô gái đang giận dỗi người yêu.

Ngọc Tình nhìn cô ta, hết cảm giác tò mò là một cảm giác lạnh lùng.

Âu Dương Nguyệt? Ngọc Tình nghe thấy ba từ này lập tức hiểu ra chuyện gì. Cô nhướn mày nhìn cô gái kia, không nói gì.

"Cậu có biết tớ vì tìm cậu mà đã xâm nhập vào hệ thống của chiếc máy tính mà cậu đã dùng, xác nhận xem là quán nét nào của thành phố sau đó lại xâm nhập vào hệ thống camera, nhìn thấy hình dáng cậu. Cuối cùng tấn công vào hệ thống của cục công an, sau đó có một lần tớ tấn công vào hệ thống của cục công thương nhìn thấy cậu đăng ký pháp nhân, vì vậy tớ đã tới đây đợi cậu." Âu Dương Nguyệt nhìn Ngọc Tình nhìn chằm chằm bản thân mình, cô ta nói một tràng không nghỉ.

Đối với Âu Dương Nguyệt mà nói, ở thành phố X này mà tìm một người thì đúng là dễ như trở bàn tay, vốn dĩ cô ta chỉ bị thu hút bởi kĩ năng hacker của Ngọc Tình. Nhưng lại không ngờ rằng, trong quá trình tìm con người này cô ta lại biết được bao nhiêu điều bất ngờ và vui mừng khác. Ví dụ như rõ ràng là xuất thân bình thường, tuổi còn nhỏ nhưng đã tự mình khởi nghiệp. Ví dụ, mới có bảy tuổi đầu mà đã giữ chức đường chủ của bang Chim ưng.

Âu Dương Nguyệt từ trước tới giờ cứ tự nghĩ mình là thiên tài, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tự bản thân mình sẽ mở công ty, càng đừng nói tới chuyện tham gia vào thế giới hắc đạo.

Hắc đạo! Nhắc tới hai từ này, trong hai con mắt của Âu Dương Nguyệt có vô số những ngôi sao đang nhảy múa.

"Ngọc Tình, cậu và tớ làm bạn với nhau nhé! Tớ có thể giúp được cậu rất nhiều, cậu đưa tớ đi chơi! Hắc đạo có thú vị không?" Âu Dương Nguyệt chớp chớp mắt hỏi Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng của cô gái, khẽ cười, cô lắc đầu: "Hắc đạo không có gì thú vị cả, chỉ cần không cẩn thận là phải trả giá bằng tính mạng! Như thế cậu có muốn chơi không? Tới lúc đó cậu sẽ chẳng gặp được ba mẹ cậu nữa, cũng không gặp được ông bà, người nhà hay bạn bè gì, như thế cậu có muốn chơi không?"

Ngọc Tình nói rất nhẹ nhàng, với ngưc khí có vẻ thất vọng. Tuy cuộc đời này cô đã chọn đi con đường này, nhưng phải nói thật rằng vẫn còn có vô số những việc không biết làm thế nào được.

"Hả? sẽ chết á?" Âu Dương Nguyệt nghe thấy Ngọc Tình nói lập tức há hốc mồm ra, song sau đó như nhớ ra điều gì: "Vậy thì tớ sẽ không đi đánh nhau, ai chết chứ tớ không chết được!"

Nói rồi Âu Dương Nguyệt lại nhìn Ngọc Tình với vẻ nghi ngờ: "Cậu đừng có mà dọa tớ! Tớ nghĩ kĩ rồi, có tớ ở đây, kể cả là vệ tinh do con người tạo ra tớ cũng có thể hạ được giúp cậu, vì vậy cậu hãy suy nghĩ kĩ xem nhé!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng có suy nghĩ nghiêm túc về lời cô gái đó: "Ừm, tớ còn có việc, lần sau cậu lại tới tìm tớ nhé!"

Ngọc Tình nói xong liền quay người bước đi, không hề có chút hối hận hay áy náy khi để một mình Âu Dương Nguyệt ở cửa.

Âu Dương Nguyệt đứng đó gật đầu ngốc nghếch, sau đó mới đột nhiên phản ứng: "Này. Cậu đồng ý rồi hay chưa thế hả?"

Quay đầu lại nhìn, sớm đã không thấy Ngọc Tình đâu rồi, vì vậy cô gái chỉ có thể rủ đầu xuống, chầm chậm bước đi.

Ngọc Tình đi vào hội trường, cô nhìn thấy căn phòng triển lãm rộng thênh thang, miệng cô khẽ nhếch cười, cô tiến về phía trước.

Lúc này những sự việc xảy ra trong vòng nửa năm gần đây cứ từng việc từng việc một hiện ra trong đầu cô. Vốn dĩ ý đồ của cô rất đơn giản, cô chỉ muốn nắm giữ lấy vận mệnh của mình, muốn làm một người tự do tự tại.

Thế nhưng về sau, với việc không gian được khởi động, sự xuất hiện của Ngân Nguyên, tất cả mọi việc đều đi theo hướng mà cô không thể dự liệu trước được.

Cô bắt đầu xây dựng lên chợ đấu giá hoa chỉ vì muốn hấp thụ linh khí, mở rộng không gian, thế nhưng bây giờ không gian không ngừng được nâng cấp, một chút sinh lực của hoa cỏ hoàn toàn không có tác dụng rồi.

Thế nhưng chợ hoa và công ty đá quý Thụy Tình đã trở thành những công ty thuần túy tính chất thương mại, sự tồn tại của chúng là để kiếm tiền. Và số tiền kiếm được Ngọc Tình dự định sẽ dùng nó vào sự nghiệp công ích, cô luôn tin vào đạo lý lấy dân làm gốc, phục vụ lợi ích nhân dân.

Ngọc Tình đi vào trong, đi vào hẳn tới phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị, đẩy cửa nhè nhẹ rồi bước vào trong.

Bên trong phòng Tiêu Thần và Phong Nhã Trần nghe thấy tiếng cửa được đẩy vòa, cả hai đều giật mình, sau đó một người thì hết sức vui mừng, một người thì nhìn ra cửa với ánh mắt u sầu. Nhưng cả hai đều đứng bật dậy.

"Tình Tình!" "Chủ nhân!" hai người xưng hô khác nhau nhưng đều dùng để gọi Ngọc Tình. Ngọc Tình đơ người nhìn Phong Nhã Trần đang vội vàng đi về phía mình, Ngọc Tình cười, mở miệng rồi đỡ lấy cậu ta: "Sao anh vẫn chưa đi?"

"Anh...anh lo cho em!" Phong Nhã Trần ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình, thấy cô không sao cậu ta thở phào một tiếng: "Em đúng là, đi vội vàng như thế, làm anh sợ hết hồn, anh còn tưởng xảy ra chuyện gì rồi!"

Cậu nhìn cô, mặt cô đỏ lên, trong đôi mắt to tròn của cô là hình ảnh cậu, lờ mờ cậu có thể nhìn thấy sự yêu chiều trong đôi mắt ấy.

Sự yêu chiều? Phong Nhã Trần đơ người ra, lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cô. Chỉ thấy Ngọc Tình khẽ cười, cô dùng ánh mắt với sự yêu chiều để nhìn mình sao? Trong giây lát cậu cảm thấy chán nản, cậu mới là đàn ông mà, hơn nữa cậu còn lớn hơn cô. Sao cô lại dùng ánh mắt đó để nhìn mình cơ chứ! nếu là sự yêu chiều thì phải là bản thân cậu dùng để nhìn cô mới đúng.

"Tình Tình!" vậy là Phong Nhã Trần mở miệng nói không hài lòng: "Sau này em có thể đừng dùng ánh mắt đó để nhìn anh có được không!"

Ngọc Tình nghe thấy cậu nói đơ người ra, đôi mắt cô chớp liên hồi, dường như không hiểu cho lắm.

Chỉ thấy Phong Nhã Trần cúi đầu nghịch nghịch đầu ngón tay: "Rõ ràng anh mới là con trai, là anh nên bảo vệ em mới đúng!chỉ anh mới có thể nhìn em như vậy! vì vậy Tình Tình, sau này em đừng dùng ánh mắt đó để nhìn anh."

74. Chương 74: Chiến Đấu Ma Quỷ, Dạy Bảo Tiêu Thần – Part 3

Ngọc Tình nghe thấy lời cậu nói cô khẽ nhướn mày, rồi lại mím môi cười, gật đầu: "Được!"

"Thật không? Em nói thật không?" Phong Nhã Trần ngẩng đầu vui mừng nhìn Ngọc Tình, tốt quá, bây giờ Tình Tình càng ngày càng dễ nói chuyện rồi. lần này cậu ngẩng đầu lên nhìn thấy trong đôi mắt to tròn ấy tràn ngập niềm vui à ánh lên nụ cười.

"Thật!" Ngọc Tình gật đầu, cái cậu bé này đúng là càng ngày càng đáng yêu, cái bộ dạng này của cậu nhìn thế nào đi chăng nữa cũng đều thấy nên được yêu chiều.

Nói chuyện với Phong Nhã TRần làm cho Ngọc Tình khẽ cười, tâm trạng cô không còn phức tạp như ban nãy nữa. Cậu bé này chính là thứ giúp làm cho cô vui vẻ, như thế này thật tốt, có cậu ở bên cạnh cô, thật tốt!

Nói chuyện vui vẻ với Phong Nhã Trần xong, Ngọc Tình đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thần.

Bây giờ không còn là ánh mắt giống với khi nhìn Phong Nhã Trần nữa, không còn sự vui vẻ và hài lòng. Cô dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn Tiêu Thần, và ánh mắt này cũng làm cho Tiêu Thần thấy sợ hãi.

"Chủ nhân!" anh ta cúi đầu xuống, khẽ gọi.

Ngọc Tình nhìn cậu thanh niên trước mặt mình. Không biết từ khi nào anh ta bắt đầu gọi cô là chủ nhân.tuy cô biết anh ta gọi cô như vậy là vì anh ta từ tận trong đáy lòng đã chấp nhận cô đưa anh ta tiến lên phía trước, giúp cho anh ta có một khoảng trời mới.

Thực ra thì cô cũng khá yên tâm. Ngọc Tình dùng người từ trước tới này đều là đã dùng thì không nghi ngờ, mà đã nghi ngờ thì sẽ không dùng. Vì vậy không kể là Cố Nhất Hàng hay Tiêu Thần, cô đều không có quá nhiều ràng buộc, ngược lại cô cho bọn họ có rất nhiều không gian riêng để tự phát huy.

Song, hôm nay Tiêu Thần làm cô có chút thất vọng.

Công tâm mà nói, hôm nay Tiêu Thần biểu hiện cũng khá, chỉ có một điểm, anh khống chế không tốt cảm xúc của bản thân.

Không nói tới việc hôm nay những người tới đây đều là những người có tiếng trong xã hội, họ đều không có nhiều quan hệ gì với anh, vậy mà anh đã không khống chế nổi sự bất bình, ghen tỵ trong lòng. Vậy thì nếu hôm nay đứng đối diện với anh là những kẻ thù thì cô cũng hi vọng Tiêu Thần có thể có một tâm thái bình tĩnh hơn.

Dù sao thì càng là người nóng vội thì càng không làm được việc lớn. Rõ ràng qua sự việc ngày hôm nay Tiêu Thần đã không đạt yêu cầu.

"Tiêu Thần!" Ngọc Tình lạnh lùng gọi tên anh ta, cô nhếch mép lên theo thói quen, kéo tay Phong Nhã Trần đi tới ghế sô pha ngồi xuống.

"Không biết anh có còn nhớ khi anh nói anh sẽ đi theo tôi, tôi đã nói gì không?" Ngọc Tình nhìn Tiêu Thần, giọng điệu lạnh lùng nhưng cũng nhẹ nhàng và rõ ràng nghe đã biết là cô không vui.

"Chủ nhân nói, bên cạnh cô không giữ lại người vô dụng." Tiêu Thần cúi thấp đầu, trong giọng nói là sự chán nản, buồn phiền và hối hận.

"Ừm, không sai, nhớ rất rõ đấy nhỉ!" Ngọc Tình khẽ cười: "Vậy thì bây giờ tôi hỏi anh, thế nào là người vô dụng?"

Người vô dụng – ba từ này bao hàm rất nhiều. Nhưng chính vì nhiều nên Tiêu Thần có nói cũng không hết, anh ta giữ thái độ trầm mặc.

"Tôi biết anh rất nỗ nực." Ngọc Tình thở dài một tiếng, quay đầu nhìn tất cả mọi thứ xung quanh: "Chợ đấu giá tất cả đều làm rất khá!"

Ngọc Tình là một người nói có tình có lý, chỗ nào anh ta làm tốt đương nhiên là cô sẽ khen, không thể chỉ vì họ làm không tốt một chút mà phủ nhận tất cả những gì họ đã làm, kể cả những điều tốt.

"Nhưng, những thứ này đều không phải thứ quan trọng nhất." Ngọc Tình nói xong, giọng điệu lạnh lùng, nhìn Tiêu Thần, từ từ nói: "Anh không có một cái gì cả, anh có thể đi theo tôi, ở bên cạnh tôi, đó chính là vì con người anh."

Con người tôi? Tiêu Thần ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình, vừa như hiểu lại vừa như không hiểu.

"Trên người anh không có bất kì thứ gì mà tôi muốn đạt được, tôi đồng ý để cho anh ở bên cạnh tôi, một nguyên nhân rất lớn đó là tôi thiếu người trợ giúp." Ngọc Tình nói rất thẳng thắn.

"Nhưng tôi không phải là người nào cũng cần." Ngọc Tình mỉm cười: "Tôi biết anh có rất nhiều câu chuyện."

Ngọc Tình vừa dứt lời liền nhìn thấy Tiêu Thần ngẩng đầu nhìn bản thân mình, trong đôi mắt đó tràn ngập sự cảnh giác.

Ngọc Tình nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi bật cười: "Anh đừng có nhìn tôi như thế, tôi chẳng hứng thú gì với những câu chuyện của anh đâu!"

Ngọc Tình vừa nói xong, ánh mắt cảnh giác của Tiêu Thần dùng để nhìn Ngọc Tình được thay thế bằng sự phẫn nộ.

Ngọc Tình nhếch mép: "Trên thế giới này ai mà không có những câu chuyện của riêng mình? Xuất thân, những điều đã trải qua, kết quả đều là không có cách nào để chọn lựa. Anh không có cách nào để chọn lựa cha mẹ sinh ra anh, tôi cũng không có cách nào để chọn lựa một gia đình mình được sinh ra. Ai cũng có lúc không được như mong muốn, vì vậy khi gặp phải những chuyện không được như mong muốn, chúng ta phải bình tĩnh xem xét xem nên giải quyết như thế nào."

"Vận mệnh vốn dĩ nó đã giống như một trò chơi rồi, anh cứ nghĩ phía trước là hồ thế nhưng nhiều lúc nó lại ngược lại – có thể là núi. Vậy thì lẽ nào anh đi tới chân núi rồi, phát hiện nó là núi thì anh không đi nữa à?" Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thần: "Không, anh phải tiếp tục nỗ lực đi về phía trước! Nỗ lực trèo lên ngọn núi đó, rồi lại tiếp tục chinh phục những ngọn núi khác, có như vậy thì có thể mới có ngày anh đi tới được cái hồ mà anh mong muốn."

Ngọc Tình nói rồi nhìn vòa Tiêu Thần đang trầm mặc: "Bây giờ anh đang đi tới trước một ngọn núi đầu tiên rồi đấy!"

Núi? Ánh mắt Tiêu Thần mơ màng, anh vốn dĩ đang không tìm được phương hướng, chỉ tùy ý bước đi, mặc kệ nó tới đâu thì tới, sao bây giờ bản thân lại gặp phải núi chứ?

"Sự cố chấp của anh chính là ngọn núi phía trước mà anh cần vượt qua." Ngọc Tình nói tới đây, cô thở dài một tiếng: "Ai cũng có những sự cố chấp của riêng mình, anh có, tôi cũng có! Thế nhưng, Tiêu Thần, nếu anh có khả năng trong phút chốc mà có thể một đao tiêu diệt kẻ thù thì coi như hôm nay tôi chưa nói gì cả, thậm chí tôi còn cho anh mượn một con dao, nói là anh hãy đi trả thù đi!" nói rồi Ngọc Tình nhìn Tiêu Thần với ánh mắt phức tạp.

"Tiêu Thần, anh có thể làm được không? Nếu như anh có thể, thì sao lại để cho cha mẹ chết thảm chứ, sao phải lưu bạt rời khỏi quê hương, gặp phải những sự việc nguy hiểm?" Ngọc Tình nói xong không đợi Tiêu Thần trả lời, cô lại trả lời ngay cho anh: "Anh không thể!"

"Năm xưa, Câu Tiễn nằm gai nếm mật, chịu đựng mọi gian truân vất cả cả mười năm, cuối cùng thì cũng đã đạt được tất cả những gì mà mình muốn có, ông ta có thể vậy thì tại sao anh lại không thể?" Ngọc Tình nhìn Tiêu Thần: "Hôm nay những người đến đây chưa chắc đều có nhiều liên quan tới anh, vậy mà anh đã trách vận mệnh, trách ông trời không công bằng, anh đã không khống chế nổi cảm xúc của bản thân, vậy thì tôi hỏi anh, nếu trước mặt anh là kẻ thù thì anh sẽ làm gì? "

"Tôi..." Tiêu Thần đơ người ra.

"Anh giết không nói bọn chúng, anh chỉ có thể nhìn bọn chúng cười nói vui vẻ. Song anh càng đau khổ thì bọn họ sẽ càng đắc ý! Việc anh cần làm không phải là cắn răng chịu đựng mà là càng phải tự tại hơn bọn chúng! Làm cho người khác không nhìn thấu được anh, như vậy thì anh với có cơ hội chuyển bại thành thắng!" Ngọc Tình nói xong lại khẽ thở dài một tiếng.

Hôm nay những lời cô nói cũng đã đủ nhiều rồi, nếu người này không phải là Tiêu Thần. Nếu Tiêu Thần không phải là một hạt giống tốt thì Ngọc Tình sẽ không nói với anh ta nhiều như vậy.

Cô đứng lên, kéo tay Phong Nhã Trần, quay người rời đi, đi tới cửa, cô dừng bước lại: "Còn năm ngày nữa, anh cứ suy nghĩ cho kĩ đi. Nếu anh làm không nổi, vậy thì vẫn là câu nói đó, bên cạnh tôi không giữ lại người vô dụng."

Nói xong cô đẩy cửa, hai người đi ra ngoài.

Tiếng cửa đóng rầm một cái, người đứng bên trong căn phong là Tiểu Thần giật mình, anh ta ngẩng đầu lên nhìn theo, chỉ thấy hai người đã rời đi tôi, trong lòng anh ta tràn ngập sự thất vọng, là bản thân anh ta sai rồi sao? Hình như là vậy....

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần cùng nhau ra khỏi chợ bán đấu giá hoa, cả một quãng đường đi Phong Nhã Trần đều nhìn vào Ngọc Tình, nhưng lại không nói một lời nào.

Ngọc Tình bị cậu nhìn chằm chằm, cô thấy buồn cười, liền hỏi: "Trần, sao anh lại nhìn em như thế!"

"Tình Tình, anh đang nghĩ, sao em cái gì cũng biết thế nhỉ? Anh so với em như kiểu anh là một đứa bé không hiểu chuyện ấy." Phong Nhã Trần cúi đầu xuống nói.

Ngọc Tình vừa nghe thấy cậu nói vậy liền bật cười: "Bởi vì, em đã sống rất nhiều năm trên đời, Còn nhiều hơn cả những gì Nhã Trần anh có thể tưởng tượng được."

Phong Nhã Trần vừa nghe thấy vậy liền nhướn mày, đôi mắt chớp chớp: "Tình Tình, em là lão yêu quái à?"

Nói xong Phong Nhã Trần liền cười, sau đó nhanh chóng chạy đi. Ngọc Tình bị cậu ta hỏi vậy liền đơ người ra, sau đó nhìn bộ dạng này của cậu cô liền biết là cậu đang trêu cô cho cô vui lên thôi.

Cô giả vờ tức giận nói: "Được lắm, anh dám cười em à! đứng lại, đừng có mà chạy!" vậy là hai đứa trẻ một chạy trước một chạy sau đuổi theo nhau.

Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình đuổi theo, lập tức dừng lại: "Ây za, chạy không nổi nữ rồi, không thoát được em, không thoát được em rồi!"

Ngọc Tình thấy vậy liền cười, đưa tay ra nắm lấy tay cậu, lần đầu tiên cô hỏi cậu nghiêm túc: "Nếu em thực sự là lão yêu quái thì anh có sợ không?"

Lần đầu tiên Phong Nhã Trần hỏi cô về vấn đề này, cũng là lần đầu tiên cô đối diện với vấn đề này. Tuy bây giờ cô nhìn thì chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, nhưng trên thực tế thì cô đã sống trên đời này hơn 30 năm. Lần đầu tiên cô phát hiện bản thân mình đúng là già rồi.

"Sao lại thế chứ!" Phong Nhã Trần lắc đầu: "Tình Tình, sao em lại nghĩ như thế? Chẳng cần nói bây giờ em mới có bảy tuổi, kể cả em hai mươi tuổi, ba nươi tuổi, anh đều không chê em già, kểu cả em có là lão yêu quái anh cũng sẽ không sợ em. bởi vì không kể em biến thành thế nào, em đều là Tình Tình của anh!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, nheo mày: "Em bảo này Nhã Trần, anh nói vậy là đang nói những lời có cánh đấy à? ngọt như đường ấy, anh có thể làm giả hơn một chút không?"

"Ấy!" Phong Nhã Trần vừa nghe thấy, ngữ khi liền có chút trách móc: "Cái này mà cũng bị em phát hiện à, vốn dĩ anh muốn lừa em thôi„ xem ra không được rồi."

Nói rồi cậu ta lắc lắc đầu: "Quả nhiên ba anh nói cấm có sai, phụ nữ là phiền phức nhất, đặc biệt là những người phụ nữ thông minh, càng thông minh càng phiền phức."

Ngọc Tình vừa nghe thấy thế tức nhưng cũng phải bật cười: "Anh đang nói cái gì đấy hả?"

"Thôi được rồi!" Phong Nhã Trần lại hạ giọng xuống: "Không biết em đang lo lắng điều gì, những điều em nói dù thế nào thì cũng không phải là sự thật và sẽ không biến thành sự thật được, có đúng không nào? Dù thế nào đi chăng nữa, bây giờ em là Tình Tình của anh, anh là Phong Nhã Trần của em, thế là được rồi chứ gì?"

Nói rồi Phong Nhã Trần đưa tay ra, giống như một người lớn khẽ vỗ vỗ tay vào gáy Ngọc Tình: "Anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em."

Ngọc Tình vừa nghe thấy thế, khẽ cười. đúng vậy, bản thân cô đang lo lắng điều gì chứ? đúng là chẳng có việc gì mà bản thân chỉ giỏi nghĩ lung tung.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cười đùa mãi cho tới khi tới cỗng ngõ nhà Ngọc Tình. Thế nhưng vừa mới tới nơi, bước chân của Ngọc Tình đột nhiên dừng lại.

Sắc mặt cô trở nên khó coi.

Loáng một cái hình bóng hai người đó đã xuất hiện? Đúng là không chịu dừng lại, hình như bọn họ vẫn chưa quên vết thương cũ, hôm nay tới đây làm gì chứ.

Phong Nhã Trần cảm nhận thấy Ngọc Tình không vui, cậu nhìn vào con ngõ dẫn vào nhà Ngọc Tình: "Tình Tình, anh có thể cùng em vào trong không?"

Ngọc Tình nghe thấy yêu cầu của Phong Nhã Trần, cô hơi sững người ra, sau đó mới gật đầu đồng ý.

Nếu đã xác định là cậu rồi, vậy thì cũng nên để cậu ấy biết về hoàn cảnh gia đình cô, ngộ nhớ cậu không chấp nhận được thì sao, như vậy thì cô nên làm thế nào?

Ngọc Tình khẽ nhoẻn miệng cười, hai người nắm tay nhau đi vào trong.

Đi tới cổng nhà, tiếng tranh cãi ồn ã từ trong nhà truyền ra.

"Tôi nói nhé anh cả, chị dâu, cái con bé Ngọc Tình nhà các người cho chúng tôi vào viện thần kinh, số tiền này các người phải trả!" đó là tiếng nói của Ngọc An Lâm.

"Lại còn phí tổn thất tinh thần của chúng tôi nữa." Đây là lời nói của Lưu Phân.

"Đúng vậy bác trai bác gái, số tiền này nhà bác phải trả." Đây là lời nói của Ngọc Lộ.

"Tao thấy phải đòi nhiều hơn ấy, cái con bé đó nhà chúng mày đúng là cái đồ chuyên đi gây chuyện! Lần trước đánh tao, còn chưa trả tiền đấy!" hóa ra Ngọc Thành cũng tới?

Ngọc Tình đứng ở cửa khẽ cười, xem ra mọi người hôm nay đến cũng đông đủ đấy.

"Ôi giời, đều là người một nhà, các người đừng có làm loạn lên thế nữa, lão đại, con cho ít tiền cho nó xong đi." Đây là lời của bà nội Ngọc Tình.

Ngọc Tình đứng ngoài cửa nhướn mày. Xem ra hôm nay mọi người đến đông đủ hơn cả sức tưởng tượng của cô.

---

75. Chương 75: Hích Tiền? Vậy Thì Đi Nam Phi Khai Thác Mỏ Đi-part 1

Ngọc Tình đứng ngoài cửa khẽ nhếch mép cười, còn Phong Nhã Trần đứng bên cạnh thì lại hơi nheo mày lại.

"Tiền?" đúng lúc này, tiếng nói của Ngọc An Quân vang lên: "Tiền gì? Lại còn phí tổn hại tinh thần? Chúng tôi cũng sợ hãi! Vậy ai cho chúng tôi tiền!?" đây là lần đầu tiên Ngọc An Quân phản bác lại trước mặt người nhà.

Ngọc Tình nói đúng. Ông ấy là một người đàn ông, ông ấy có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ vợ và con gái mình. Vì vậy vào lúc này, ông ấy nên đứng dậy, trở thành một hậu thuẫn vững chắc cho bọn họ.

Ông nhìn người thân trước mặt với ánh mắt lạnh lùng, những người này, ông cứ nghĩ là những người quan trọng nhất của cuộc đời ông ấy, bọn họ là người thân của ông, vì vậy ông cứ nhịn, rồi lại nhìn, nhường rồi lại nhường! Thế nhưng những người này tại sao cứ được đằng chân lân đằng đầu! Tại sao lại không phân biệt được tốt xấu như thế!

"Tôi nói cho các người biết!" Ngọc An Quân đứng lên, mặt sầm lại: "Tiền một cắc cũng không có!"

Nói rồi Ngọc An Quân mở cửa ra: "Đi đi."

"Ngọc An Quân! Tôi thấy có phải anh đủ lông đủ cánh rồi không!" Ngọc Thành nhìn bộ dạng đó của Ngọc An Quân, đầu tiên sững người ra sau đó lập tức trở nên tức giận, đập tay xuống bàn đứng lên.

"Tôi nói cút!" Ngọc An Quân nhìn Ngọc Thành, ánh mắt đầy sự phức tạp, cuối cùng sự phức tạp đó cũng trở thành lạnh lùng. Cái nhà này, người cha này, những người thân này, đối với ông ấy giờ đây chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa rồi.

Ngọc Tình nói đúng, người thân của ông ấy bây giờ chỉ có hai mẹ con cô! Những người này chỉ là những con kí sinh trùng bám lấy bọn họ.

"Mày! An Quân! Sao mày lại có thể như vậy." bà nội của Ngọc Tình Hầu Nhất Cầm lập tức đứng lên, nhìn cha Ngọc Tình với ánh mắt thất vọng.

Ngọc An Quân nhìn nét mặt thất vọng đó, ông khẽ cười. Người mẹ này trong ký ức, luôn là người thiên vị Ngọc An Liên và Ngọc An Lâm, thế nhưng không sao, ông không ghen tỵ, bởi vì đó là em trai và em gái

của ông. Đúng là ông đã rất yêu thương bọn họ. Song, ông lại không ngờ được rằng, người mẹ nhìn có vẻ hiền từ yêu mỗi đứa con của mình lại không hề yêu thương ông ấy.

Điều bà ta muốn làm đó là quét sạch nhà ông, sau đó đem đi cho người khác! Sao trên đời lại có một người phụ nữ như vậy chứ! sao lại có một người mẹ như thế! Ông thực sự rất muốn hỏi xem, ông có phải do bà ta nhặt về hay không! Bằng không tại sao bà ta lại đối xử với con trai mình như thế!

Ngọc An Quân bật cười, nhìn vào người mẹ mà ông đã kính trọng yêu thương cả nửa đời người, nước mắt từ từ chảy ra. Thôi bỏ đi, là quá khứ rồi, sau này ông chỉ có Tiểu Tình và Nguyệt nhi thôi, bọn họ mới thực sự là người thân quan tâm tới ông!

"Không thế này thì phải thế nào?" lúc này tiếng nói của Ngọc Tình từ ngoài cửa truyền vào: "Không nghe thấy lời ba tôi nói à?"

Mọi người nghe thấy vậy quay mặt ra nhìn, chỉ thấy Ngọc Tình kéo cầm Phong Nhã Trần đứng ngoài cửa.

"Hay là do ba tôi nói chưa được rõ lắm!" Ngọc Tình khẽ cười, ánh mắt là sự lạnh lùng đến đáng sợ: "Tôi nói lại một lần nữa: Cút!"

Một tiếng cút lạnh như băng của Ngọc Tình vang lên, tất cả mọi người đều choáng. Chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

"Còn không mau cút đi?" Ngọc Tình khẽ nhếch mép cười, nhìn Phong Nhã Trần: "Nhã Trần, nhà anh ở Nam Phi có khai mỏ đúng không?"

Phong Nhã Trần sững người. không hiểu tại sao Ngọc Tình lại đột nhiên hỏi điều này, nhưng vẫn gật đầu: "Đúng vậy, sao thế?"

"Anh nói xem, nếu em đưa bọn họ tới Nam Phi để khai thác mỏ thì thế nào?" Ngọc Tình khẽ cười, ánh mắt khẽ liếc nhìn về phía những người được gọi là người thân kia.

Trên người bọn họ cô không hề cảm thấy có một chút gì ấm áp của tình thân. Người ông này, từng vì hai cái bánh bao mà vứt cô ra ngoài. Người bà này từ trước tới giờ chỉ bế những đứa cháu khác mà chưa bao giờ bế cô. Còn người mà cô gọi bằng cô, bằng chú này, chỉ biết chèn ép gia đình cô. Bởi vì bọn họ mà ngày nào cô cũng sống cuộc sống khó khăn! Nếu không phải vì bọn họ, kiếp trước của cô, cô sẽ không phải vào Cục An ninh quốc gia, và cuối cùng phải chết thảm!

Tất cả những điều này, tất cả, không thể nói đều trách bọn họ, nhưng bọn họ cũng không thể thoát khỏi không có liên quan gì!

Ngọc Tình cười lạnh lùng, lúc này cô đã hạ quyết tâm. Chẳng phải rất thích tiền à? vậy thì đi Nam Phi mà khai thác mỏ đi!

Nam Phi rất nhiều mỏ kim cương, mỏ vàng, vì vậy cứ từ từ mà đi khai thác. Chỉ có điều những mỏ châu báu đó không thuộc về bọn họ, bọn họ chủ có thể nhìn chúng bị đưa đi mà thôi!

Phong Nhã Trần vừa nghe, ánh mắt sáng lên như hiểu ý đồ của Ngọc Tình. Vậy là cậu cũng khẽ cười: "Đương nhiên có thể!"

"Vậy thì cứ quyết định như vậy đi!" Ngọc Tình gật đầu, sắc mặt không bét biểu cảm nhìn những "người thân" đang đờ người ra.

"Đừng có nét mặt như thế chứ! tôi tin là các người nhất định sẽ rất vui!" Ngọc Tình khẽ cười, ánh mắt liếc nhìn tất cả bọn họ.

"Thay đổi môi trường tôi tin là các người sẽ có sự khởi đầu càng tốt hơn! Nam Phi đúng là một lựa chọn không tồi!" Phong Nhã Trần nhìn những người đó, thêm dầu vào lửa: "Tới đó rồi, các người sẽ phát hiện tiền căn bản chẳng hề có tác dụng gì cả!"

Người của Ngọc gia nhìn hai người mỗi người nói một câu liền quyết định vận mệnh của bọn họ, lập tức nhảy chồm chồm lên.

"Chạy đâu ra thằng oắt này thế hả? tưởng mình là cái thá gì chứ! dựa vào cái này mà mày nói bọn tao đi đâu bọn tao phải đi đấy?" Ngọc Lộ là kẻ đầu tiên phát khùng lên.

Cô ta chẳng thèm đi Nam Phi. Đó là nơi thế nào chứ! nghèo tới mức quần áo còn chẳng mua nổi! cái con bé Ngọc Tình này vừa mới nhìn đã biết là cái đồ không yên phận! Ghen tỵ à! đúng, nhất định là cô ta ghen tỵ rồi. ghen tỵ rằng mình xinh đẹp hơn cô ta! Ghen tỵ vì mình có một người bạn trai giàu có nhiều tiền! Ngọc Lộ tự mình nghĩ thế!

Nghĩ tới Yến Nhiên, Ngọc Lộ lập tức cao giọng.

"Ngọc Tình, chẳng phải là mày hgen tỵ rằng tao có một người bạn trai có tiền à? có bản lĩnh thì mày cũng đi tìm một người đi! ở đây dọa bọn tao làm cái gì!" Ngọc Lộ vênh mặt lên nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân.

Ngọc Tình nghe thấy vậy đơ người ra. Căn bản không hề hiểu Ngọc Lộ đang nói gì! Vâng, ngay cả khi Ngọc Tình có chỉ số IQ 200 chắc cũng không thể tưởng tượng nổi đầu óc của Ngọc Lộ được hình thành và vận hành thế nào.

Ghen tỵ? Cô ghen tỵ với cô ta? Chẳng thể nực cười hơn nữa! Vẫn là cái tên biến thái Yến Nhiên kia? Đừng có đùa nữa, đó chỉ là một tên biến thái, chỉ cần nghĩ tới cô đã thấy buồn nôn.

Mẹ kiếp, cô lại vì một tên như thế mà ghen tỵ với cô ta?

Nghĩ tới đây, Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Lộ, lạnh lùng cười: "Chị có chắc là chị không bị thần kinh không hả? Ban ngày ban mặt mà cũng phát điên được à? Cái tên biến thái Yến Nhiên đó? Có tặng tôi cả mười tên tôi cũng chẳng thèm!"

"Sao lại có thể như vậy?" Ngọc Lộ như phát điên: "Anh ấy đẹp trai như vậy, lại có tiền nữa! Mày nhất định là đang ghen tỵ, nhất định!"

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Lộ như một kẻ điên, ánh mắt cậu ánh lên sự chết giễu: "Cô ta nói tới chính là tên Yến Nhiên ấu dâm đó sao? Ừm...đúng là thật ghê tởm!"

Ngọc Lộ nghe thấy lời nhạo báng của Phong Nhã Trần, lập tức trợn mắt lên nhìn chằm chằm cậu: "Mày nói cái gì, mày căn bản không có tư cách để so sánh với Yến Nhiên, mày dựa vào cái gì mà nói anh ấy như thế!"

Nói rồi cô ta định xông lên, cái bộ dạng đó của cô ta chẳng còn chút nào dịu dàng hay ngây thơ của một cô thiếu nữ nữa. Bộ dạng bây giờ của cô ta, nếu như cái tên ấu dâm Yến Nhiên đó nhìn thấy thì cũng sẽ chẳng thèm cô ta nữa.

Phong Nhã Trần nhìn bộ dạng đó của cô ta, môi cậu mấp máy, dường như không thể tin vào mắt mình. Từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ thấy một cô gái lại có nét biểu cảm đáng sợ như thế này.

Nhưng nghĩ tới những lời Ngọc Lộ nói, trong lòng cậu lập tức thấy khó chịu. Yến Nhiên cái tên biến thái đó sao có thể so sánh với cậu chứ? cái hạng đó đến xách dép cho cậu cũng không đủ tư cách!

Phong Nhã Trần nheo mày lại, nói lạnh lùng: "Cô nói tôi không đủ tư cách?"

Điệu cười này của Phong Nhã Trần có vài phần giống với Ngọc Tình, ánh mắt lạnh lùng của cậu nhìn Ngọc Tình: "Từ trước tới giờ anh chưa từng bị người khác mắng là cái thá gì! Cháu đích tôn của tập đoàn Phong Thị bị mắng là không đủ tư cách, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy đấy!"

Phong Nhã Trần không hề thích cứ mở miệng ra là nói tới thân phận cháu đích tôn của tập đoàn Phong Thị, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cậu chê cái thân phận này, ngược lại, khi bị bắt nạt, cậu sẽ phát huy cái thế mạnh này của mình.

Ví dụ như bây giờ!

Phong Nhã Trần vừa mới dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đó đều đơ ra, rõ ràng là không ngờ rằng Ngọc Tình lại quen một nhân vật có tiếng tăm như vậy!

Tập đoàn Phong Thị, tuy bọn họ là những kẻ nghèo khổ không có cách nào tiếp xúc được với xã hội thượng lưu, nhưng bọn họ đương nhiên biết tập đoàn Phong Thị là cái gì!

Tập đoàn Phong Thị là một đế chế kinh doanh có tiếng tăm lừng lẫy. Lĩnh vực bao phủ bao gồm có điện tử, đồ trang sức, thực phẩm, quần áo và nhiều sản nghiệp khác, hơn nữa được phân bố trên toàn thế giới. bây giờ tập đoàn Phong Thị có thể được coi là một đế quốc không có mặt trời lặn!

Người Ngọc gia tròn xoe mắt nhìn Phong Nhã Trần, bọn họ thật sự hận là thời gian không thể quay ngược trở lại để như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Còn Ngọc Lộ thì hận không thể cắn đứt lưỡi của mình đi! Sao cô ta lại ngốc tới như thế! Con người này đã nói về Yến Nhiên với giọng khinh bỉ, sao cô ta lại không nghe ra chứ! tới nước này rồi thì biết làm thế nào!

Đây là một tỷ phú đang lù lù trước mắt, sao lại bị con bé nha đầu Ngọc Tình cướp mất chứ! đúng là làm người khác tức chết mất! Vậy là Ngọc đại tiểu thư càng nghĩ lại càng không can tâm, ngay sau đó liền kìm nén cảm xúc, đứng thẳng người lên, khẽ kéo áo xuống, để lộ ra một nét mặt mà tự cô ta cho rằng vô cùng ngọt ngào để nhìn Phong Nhã Trần.

"Phong thiếu gia!" cô ta gọi với giọng ngọt như đường, Phong Nhã Trần giật mình tước sự thay đổi quá nhanh chóng đó, cậu ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cô gái đó nhìn cậu với vẻ có nét xấu hổ, mặt đỏ lên, mắt chớp chớp. Phong Nhã Trần lùi về phía sau hai bước.

Thật ghê tởm, cô gái này còn ghê tởm hơn cả cái tên biến thái Yến Nhiên! Sự thay đổi này, thật là nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Ngọc Lộ còn nghĩ cái bộ dạng mới này của mình đã mê hoặc được Phong Nhã Trần, cô ta đắc ý nhìn Ngọc Tình. Nhìn đi, tao xinh đẹp hơn mày là cái chắc! Không một thằng đàn ông nào có thể thoát được khỏi sự quyến rũ của tao.

Cô ta lại hoàn toàn không hề nghĩ tới, lúc này Phong Nhã Trần chỉ là một cậu bé tám tuổi, cậu chưa được coi là đàn ông, còn trên người cô ta cũng chẳng thấy có chút quyến rũ nào.

Lúc này ý nghĩ trong đầu của Phong Nhã Trần đó là, người con gái này thật đáng sợ.

Ngọc Tình đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn tất cả, trong lòng thấy có chút buồn cười.

Phong Nhã Trần có những lúc hành động giống như người lớn, có những lúc thì là một đứa trẻ không hơn không kém, ví dụ như bây giờ.

"Ây za, là Phong thiếu gia, mau ngồi, mau ngồi xuống đi." Ngọc Thành sau khi đơ người thì lập tức đứng lên, trên mặt thể hiện một nét hiền từ và thân thiện, nói.

Phong Nhã Trần thấy vậy không trả lời lại, ánh mắt cậu nhìn Ngọc Tình như thể đang hỏi xem ý cô thế nào.

Ngọc Tình nhìn cậu khẽ cười, gật đầu, cô tiến lên phía trước, Phong Nhã Trần theo sau, hai người một đi trước một đi sau tiến vào phòng.

Ngọc Tình nhìn sự mất tự nhiên của Ngọc Thành và những người khác, cô nhếch mép khinh bỉ. Ngồi lên chiếc ghế mà Ngọc Thành vừa đứng lên.

"Mau đứng lên, ai cho mày ngồi hả cái con nha đầu đáng chết này!" Ngọc Thành thấy Ngọc Tình ngồi xuống, mắt ông ta trợn ngược, gầm lên.

Ngọc Tình chẳng thèm liếc mắt lên, chẳng thèm để ý tới ông ta. Nếu ông ta làm tròn bổn phận và hành sự đúng với tư cách một người cha, một người ông thì cô nhường ông ta, nghe lời ông ta là điều đương nhiên! Thế nhưng bây giờ, ông ta không làm đúng bổn phận của mình, vậy thì ai nói với cô, ông ta chẳng là cái gì cả!

Ngọc Thành thấy cô chẳng quan tâm tới lời mình nói, ông ta vẫn trừng mắt, giơ tay lên định đánh cô.

Ngọc Tình ngay lập tức cảm nhận được, cô cười lạnh lùng, ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Ngọc Thành: "Ông vẫn chưa biết điều hơn nhỉ!"

"Thôi được rồi lão đầu tử!" Hầu Nhất Cầm lúc này đứng lên, khẽ đẩy Ngọc Tình, hướng về phía Phong Nhã Trần.

Ngọc Thành thấy vậy, dường như cũng biết được việc gì là quan trọng, ông ta hít thở thật sâu, kìm nén sự phẫn nộ, thở hắt ra một tiếng, không nhìn Ngọc Tình thêm nữa.

Ông ta liếc ánh mắt về phía Phong Nhã Trần, lập tức thay đổi nét mặt.

Sự thay đổi bất ngờ về thái độ này tỏng mắt Phong Nhã Trần làm cho cậu nhướn mày, sau đó quay ra nhìn Ngọc Tình. Trong ánh mắt là sự khó hiểu: "Tình TÌnh, người nhà em sao mà lật mặt nhanh thế?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy khẽ cười: "Uống thuốc nhiều quá ấy mà!"

Ồ Ồ, Phong Nhã Trần gật đầu, mặt không nét biểu cảm ngồi xuống bên cạnh Ngọc Tình. Đôi mắt cậu chớp chớp, nhìn những người trong nhà.

Lúc này cha Ngọc Tình đứng ở cửa, dường như đang không hiểu rõ tình hình, Ngọc Thành, Hầu Nhất Cầm đứng bên cạnh bọn họ đan chéo tay phía trước, nét mặt với thái độ lấy lòng.

Thậm chí Ngọc Lộ còn đứng giữa căn phòng cố gắng làm đỏm, còn cha cô ta thì khi nhìn thấy Ngọc Tình đã đứng nép vào trong góc tường, cố gắng hạ thấp sự tồn tại của bản thân mình.

Không thể nói là bọn họ quá hèn nhát và bất lực mà là Ngọc Tình quá lợi hại, sống trong viện tâm thần nửa tháng, đã làm cho sự kiêu ngạo của bọn họ giảm đi phần nào, ít nhất là trước mặt Ngọc Tình, hai người họ không còn dám có một chút hành động gì quá quắt.

Phong Nhã Trần nhìn thấy vậy khẽ cười. Lần đầy tiên cậu có chút khâm phục sự kiên nhẫn của Ngọc Tình, nếu là cậu, sớm cậu đã không biết bản thân mình sẽ đem vứt những người này xuống góc biển nào cho cá ăn rồi.

Ngọc Tình nhìn nét mặt của Phong Nhã Trần, cô khẽ cười.

Cậu không hiểu, cuộc sống trong một ngôi nhà thế này mệt mỏi tới cỡ nào. Một Ngọc Tình bé nhỏ cũng rất hi vọng có được sự yêu thương của ông bà nội, cũng hi vọng cái gia đình này sẽ hạnh phúc vui vẻ như bao gia đình khác.

Vì thế mà cô vẫn luôn cố gắng nhẫn nhịn, mãi cho tới khi cô biết nhẫn nhịn cũng chẳng khá hơn được mà chỉ càng tồi tệ hơn.

Cô đã cho bọn họ quá nhiều cơ hội rồi, bây giờ thì chẳng còn gì nữa. Lựa chọn duy nhất của bọn họ chính là đi Nam Phi khai thác mỏ.

Đây chính là con đường sống duy nhất của bọn họ.

Ngọc Tình từ trước tới giờ không phải là một người có trái tim của Thánh Mẫu, cô làm việc luôn hướng tới việc triệt để, nhổ cỏ tận gốc. Vì vậy, bây giờ đối với cô mà nói, có thể để cho bọn họ tiếp tục sống, đó là lòng nhân từ lớn nhất mà cô có thể làm cho những "người thân" này.

Đối với những điều này tuy Phong Nhã Trần không phải đều hiểu, nhưng ngay lập tức cậu đã hiểu được suy nghĩ của Ngọc Tình.

Cậu gật đầu: "Anh sẽ cố gắng sắp xếp nhanh nhất việc bọn họ đi Nam Phi."

Lời nói của Phong Nhã Trần vừa dứt, Ngọc Tình khẽ cười: "Cảm ơn anh!" sau tiếng nói của Ngọc Tình, hai mắt của Ngọc Lộ chớp chớp, những người đứng trong góc tường cũng ngẩng đầu lên, ai cũng trợn trừng mắt.

"Ngọc Tình, mày thật sự sẽ đưa bọn tao đến Nam Phi?" đôi mắt hạt vừng của Ngọc Thành trợn lên to nhất có thể, nhìn Ngọc Tình, ông ta như không tin vào tai mình.

Ông ta tuy không biết thật rõ nơi đó không tốt thế nào, nhưng tuyệt đối ông ta không tin Ngọc Tình sẽ đưa bọn họ tới một nơi tốt đẹp.

"Không, tôi không muốn đi Nam Phi." Ngọc Lộ lập tức chạy tới, đưa tay ra định kéo tay Phong Nhã Trần, nhưng không ngờ cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt đó như thể muốn cô ta đóng băng lại, làm cho Ngọc Lộ ngay lập tức hiểu ra, nếu như cô ta mà chạm vào cậu thật, thì có thể cô ta sẽ không phải đi Nam Phi, nhưng tuyệt đối cũng không thể ra khỏi căn phòng này!

Nuốt nước bọt vào trong, Ngọc Lộ thu tay về hơi cúi đầu chỉ dám liếc mắt nhìn cậu.

"Tôi không muốn đi Nam Phi, Phong thiếu gia hãy cứu tôi!" Ngọc Lộ vừa dứt lời, Phong Nhã Trần lập tức nhướn mày lên.

Bây giờ cậu cũng không thể không phục cái đầu của cô gái này, tất cả mọi thứ bây giờ rõ ràng đều nằm trong tay Ngọc Tình.

Ngọc Tình nói đi thì bắt buộc bọn họ phải đi! Ngọc Tình nói không thì vậy thì mới không phải đi!

Bây giờ cô ta cầu xin cậu thì có tác dụng gì chứ?

Tuy Ngọc Lộ không thông minh, nhưng những người thông minh ở đó cũng có. Ngọc An Lâm và Lưu Phân dường như đang bò tới bên cạnh Ngọc Tình.

"Tiểu Tình, Chú là chú ba ruột của cháu mà!" Ngọc An Lâm nước mắt nước mũi chảy ra: "Đừng đưa chúng ta tới cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đó, chú cầu xin cháu đấy!"

"Đúng vậy! Tiểu Tình, bao nhiêu năm nay, là chú thím xin lỗi cháu, cháu đừng thế này, đừng đưa mọi người tới đó!" Lưu Hâm ôm lấy chân Ngọc Tình: "Cháu xem, chị cháu vẫn còn nhỏ, nó cần được bọn ta chăm sóc!"

"Ối trời, ba mẹ cầu xin cái con nha đầu này thì có tác dụng gì chứ!" Ngọc Lộ nhìn ba mẹ mình nói. Nhưng vừa mới dứt lời liền bị chính mà ba đứng phắt lên giáng cho một cái tát.

76. Chương 76: Thích Tiền? Vậy Thì Đi Nam Phi Khai Thác Mỏ Đi - Part 2

Ngọc Lộ đưa tay lên đỡ lấy bên má vừa bị ăn tát, nước mắt ngay lập tức chảy ra, nhìn Ngọc An Lâm như không tin vào mắt mình.

Kể từ khi cô ta sinh ra, đây là lần đầu tiên cha cô ta tát cô ta. Từ nhỏ tới lớn, Ngọc An Lâm yêu chiều cô ta như thế, đã khi nào đánh cô ta đâu!

"Anh làm gì mà đánh con như thế!" Lưu Hâm nhìn thấy con gái bị đánh, lập tức xông lên bảo vệ con, nhìn chằm chằm đầy căm tức Ngọc An Lâm.

"Cái con nha đầu này lại nói chuyện với Tiểu Tình như thế, tôi...." Ngọc An Lâm vừa nói vừa chớp chớp mắt.

Đáng tiếc là hành động ra hiệu của ông ta Lưu Hâm lại không chú ý tới, lúc này trong đầu bà ta chỉ có hình ảnh chồng mình đánh con gái mình, ánh mắt bà ta là con gái đã phải chịu thiệt thòi.

Đúng lúc đó, dường như không cần suy nghĩ gì, Lưu Hâm đưa tay ra định đánh Ngọc An Lâm: "Tôi xem anh đánh con gái tôi nữa không!"

Ngọc An Lâm né người tránh cú đánh của vợ, trong lòng thấy bất hạnh, sao lại có một bà vợ ngu ngốc thế không biết, con gái đã không biết điều thế rồi! đúng là chọc tức ông ta chết mất! Lúc nào rồi mà vẫn còn tâm trí để cắn xé lẫn nhau nữa!

Lúc này Phong Nhã Trần nhướn mày, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt ngạc nhiên.

"Tình Tình, sao em có thể lớn lên trong một gia đình thế này chứ?" Phong Nhã Trần khẽ hỏi.

"Sao có thể lớn lên?" Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng: "Ăn cơm mà lớn chứ sao!"

Phong Nhã Trần không tiếp tục chủ đề đó nữa với lời nói đùa lạnh lùng của Ngọc Tình. Lúc nào rồi mà cậu ấy còn nói đùa được, không nhìn thấy dưới đất hai người đang đánh nhau loạn lên à!

Ngọc Tình nhìn nét biểu cảm của Phong Nhã Trần, cô không nói thêm gì, ánh mắt cô từ từ chuyển về phía hai người đang đánh nhau kia: "Muốn đánh nhau thì cút ra ngoài mà đánh! Đừng làm bẩn nhà tôi!"

Lời nói lạnh lùng của Ngọc Tình giống như một gáo nước lạnh dội lên đầu hai người đang đánh nhau kia, cả hai đơ người ra nhìn về phía cô.

Ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tình liếc nhìn bọn họ một lượt, sau cùng cô cười nhếch không thành tiếng.

"Chậm nhất là ba ngày, các người sẽ phải rời khỏi nơi đây, sao hả? đều không cần chuẩn bị gì à?"

Ngọc Tình vừa mới dứt lời Lưu Hâm mới biết bản thân mình đã phạm phải một sai lầm lớn nhất, lập tức cúi đầu: "Tiểu Tình, chúng ta đi rồi thì công ty của chú cháu phải làm thế nào!"

"Công ty? Công ty gì thế?" Ngọc Tình nghe thấy vậy, dường như vô cùng không hiểu.

"Thì chính là công ty bất động sản của chú cháu đấy! Tiểu Tình, chỉ cần cháu đừng đuổi bọn ta đi, chúng ta sẽ cho cháu một số tiền lớn! Cầu xin cháu đấy, đừng đưa chúng ta đi Nam Phi."

Ngọc Tình nghe tới đây cuối cùng cũng hiểu ra bà ta đang nói gì, cô lạnh lùng cười: "Thím à! lẽ nào tôi chưa nói với thím à? công ty của chú tôi bị điều tra niêm phong rồi!"

"Điều...điều tra, niêm phong?" Ngọc An Lâm đứng bên cạnh sững người ra: "Sao lại bị niêm phong? Đang yên đang lành sao lại bị niêm phong?"

Ngọc Tình nhún vai thể hiện rằng cô không biết, rồi sau đó lắc đầu: "Chú à, không chừng cục công an còn muốn bắt chú đấy, chú chắc chắn không muốn đi Nam Phi mà trốn chứ?"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, tim Ngọc An Lâm liền đập lên thình thịch. lẽ nào con nha đầu này nói là thật? Công ty của ông ta thực sự bị điều tra và niêm phong rồi?

Nghĩ rồi Ngọc An Lâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngọc Tình đang nhìn mình với ánh mắt chế giễu. Chỉ trong giây lát, ông ta đã hiểu ra toàn bộ.

"Là mày, tất cả là mày!" trong phút chốc ông ta quên hết sự sợ hãi, bây giờ ông ta chẳng còn gì nữa, không có tiền, không có nhà, còn có khả năng sẽ bị đưa tới một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi. Ông ta phải liều mạng với cô!

Nhất định là do cô, nếu không phải là cô, công ty của ông ta nhất định vẫn yên ổn! Tất cả là tại cô!

Nói rồi Ngọc An Lâm liền nghiến răng nghiến lợi xông lên.

Ngọc Tình nhìn thấy chỉ khẽ cười, đưa tay ra khẽ hất, Ngọc An Lâm lập tức bị hất ngược lại ngã xuống đất.

Đúng, là cô làm đấy, thì đã sao nào! Ông ta kinh doanh làm ăn nhưng chỉ nghĩ tới lợi ích mà không có chút lương tâm. Người như vậy, sao cô có thể để cho ông ta yên ổn mà tiếp tục đi hại người khác được?

Ngọc Tình liếc mắt nhìn ông bà nội đang dùng ánh mắt đầy hận thù để nhìn mình.

Cô khẽ nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra, lúc này trong ánh mắt cô là sự rõ ràng, lạnh lùng, dường như người ban nãy vừa có chút do dự không phải là cô vậy.

Đúng vậy, vừa rồi cô đã do dự. Khi cô nhìn thấy mái tóc đa phần đã bạc của ông bà nội, cô đã có chút do dự.

Thế nhưng cũng chỉ giây phút đó mà thôi! Nếu để những người này ở lại, cô sẽ mãi mãi không có cách nào mà lớn lên yên ổn được, vì vậy đưa bọn họ đi là sự lựa chọn duy nhất của cô.

Sự do dự trong giây lát của Ngọc Tình cũng đã bị Phong Nhã Trần phát hiện, cậu nắm lấy tay cô như động viên. Những người này là thế nào? Tình Tình của cậu mà lớn lên trong một môi trường như thế này thì chắc chắn sẽ chẳng được vui vẻ gì.

Tình Tình là người mà cậu đã tự nhủ sẽ phải bảo vệ cả đời. Đến ngay cả cô nheo mày cậu cũng không nỡ, những người này dựa vào cái gì mà làm khó cô? Dựa vào cái gì mà làm cho cô không vui?

Vậy là Phong đại thiếu gia vô cùng tức giận, đôi mắt long lanh đó đúng lúc này cũng như đóng băng lại, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Cậu nhất định sẽ tiếp đãi bọn họ chu đáo! Nhất định! Đây sẽ là sự trừng phạt cho bọn họ vì đã ức hiếp Tình Tình của cậu!

Ngọc Tình cũng khẽ nắm lấy tay của Phong Nhã Trần, cô chớp chớp mắt nhìn cậu thể hiện rằng bản thân mình không sao.

"Còn không mau cút đi?" đôi mắt lạnh lùng của cô nhìn bọn họ làm bọn họ cũng phải rùng mình: "Còn đợi tôi tiễn các người à? Cút!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, không kể là Ngọc Thành hay Ngọc An Lâm cũng không dám ở lại đó thêm một giây nào nữa. Bọn họ lập tức chạy ra khỏi căn nhà.

Vừa nãy, bọn họ có cảm nhận, dường như, nếu bọn họ không đi thì cái con bé nha đầu đó sẽ giết bọn họ ngay lập tức.

Đúng là Ngọc Tình đã có ý nghĩ này trong đầu, kết thúc tất cả.

Nhưng cuối cùng vẫn đã không thực hiện, bởi vì cô biết. Nếu cô thật sự giết chết bọn họ, thì sự việc này sẽ trở thành rào cảm để cô thực hiện việc tu luyện những ngày tháng sau đó.

Mà bọn họ, vẫn chưa có được cái tư cách trở thành rào cản của cô.

Đợi tới khi bọn họ đã ra khỏi căn phòng, vợ chồng Ngọc An Quân mới thở phào một tiếng, hướng ánh mắt về phía Ngọc Tình và Phong Nhã Trần.

Cô bé lạnh lùng làm người khác toát mồ hôi ban nãy chính là đứa con gái ngoan ngoãn của ông sao? Cái cậu bé nhìn đẹp như tranh này là cháu đích tôn của tập đoàn Phong Thị sao? Bọn họ muốn đưa những "người thân" đó tới Nam Phi?

Nam Phi, cái nơi đó là nơi người đến ở à?

Nơi đó khí hậu khắc nghiệt, mà những người đó chẳng còn trẻ trung gì nữa mà là những người già, đừng nói là đi khai thác mỏ, kể cả chỉ tới đó mà sinh sống, e rằng cũng rất khó.

Ngọc An Quân nhìn Ngọc Tình, miệng mấp máy định nói gì rồi lại thôi.

Gieo gió thì gặp bão! Có thể trách được ai chứ!

Chỉ là....

Ngọc Tình nhìn bộ dạng muốn nói mà không nói ra được của cha mình, cô khẽ thở dài: "Ba, có phải ba muốn con tha cho bọn họ đúng không?"

Ngọc An Quân nghe thấy vậy đơ người ra vài giây sau đó gật đầu.

"Ba, nếu con để cho bọn họ tiếp tục sống ở đây, vậy thì phiền phức sẽ là vô tận! Bọn họ sẽ không có một ngày dừng lại, như vậy ba vẫn còn bằng lòng để bọn họ ở lại đây?"

"Ba, làm người kể cả nhẫn nhịn nhưng cũng chỉ có giới hạn thôi, ba nhìn mẹ con đi!

Nếu cứ tiếp tục thế này, mẹ con còn có thể sống tiếp được không? Ba, người thân của ba chỉ có con và mẹ con, nếu những người này bọn họ an phận một chút, làm những việc bản thân nên làm, vậy thì con cũng chẳng đụng tới bọn họ làm gì! Thế nhưng ba cũng nhìn thấy đấy, bọn họ đã làm những gì?"

Ánh mắt Ngọc Tình khẽ liếc khắp căn phòng một lượt, sau cùng cô cười nhưng lại không vui.

"Ba, thế này rồi ba còn muốn con bỏ qua cho bọn họ không?"

Khi Ngọc Tình hỏi, Ngọc An Quân đơ người ra. Đúng vậy, không kể là bản thân ông ấy hay con gái, bọn họ đều là đối tượng nhạo báng, chế giễu và bóc lột của bọn họ. Nếu cứ tiếp tục thế này, không biết sẽ ảnh hưởng thế nào tới sự trưởng thành của Ngọc Tình! Đúng vậy, Tiểu Tình nói không sai! Đưa bọn họ đi, là sự lựa chọn tốt nhất!

Sau khi nghĩ thông rồi, thần sắc của Ngọc An Quân cũng đã khá hơn. Ông đưa tay đặt lên vai Lý Nguyệt.

Đúng vậy, không biết bản thân còn có thể hay không thể chịu đựng những con người đó nhưng vợ con ông sẽ không phải chịu đựng thêm nữa.

Vậy nếu đã như thế, cũng có thể Nam Phi là một nơi cũng tốt cho bọn họ.

Ngọc Tình nhìn cha mình, khẽ thở phào một tiếng. Cô làm gì cũng chẳng để ý tới cảm nhận của người khác, nhưng lần này không được! Bởi vì người này là cha cô, là người cha mà cô luôn yêu thương và kính trọng từ nhỏ tới lớn.

Vì vậy, cô phải để ý tới cảm nhận của ông, hơn nữa còn phải làm cho ông không còn bị gánh nặng về tâm lý. Đây là điều với tư cách là con gái mà cô nên làm.

Nghĩ vậy, cô khẽ nhoẻn miệng cười, cô nắm lấy tay Phong Nhã Trần, đứng lên.

"Ba, đây là Phong Nhã Trần, là bạn của con. Hôm nay tới nhà mình chơi!" Ngọc Tình khẽ cười, dường như tất cả những việc vừa nãy chưa từng xảy ra.

Bạn? Ngọc An Quân và Lý Nguyệt đều sững người ra, ánh mắt nhìn vào cậu bé khôi ngô tuấn tú Phong Nhã Trần.

Từ khi nào mà Ngọc Tình có một người bạn như thế này?

Nhưng thắc mắc cũng chỉ là thắc mắc mà thôi, hai người lập tức nở nụ cười thân thiện: "Phong...Nhã Trần, hoan nghênh cháu tới nhà ta chơi, đã ăn cơm chưa? Để chúng ta đi làm cơm."

Phong Nhã Trần nhìn hai người cố giữ bình tĩnh, cậu cảm thấy có chút buồn cười. chỉ nghĩ vậy thôi chứ cậu nào dám cười. Nếu không Ngọc Tình sẽ giết chết cậu chứ chẳng tha.

Nghĩ tới đây, Phong Nhã Trần liền tự thắc mắc, bây giờ đã sợ cô thế rồi, vậy lớn lên, cậu liệu sẽ bị vợ quản chặt không? Bị vợ quản chặt, bị vợ quản chặt....

"Hi hi, cháu chào bác trai bác gái, cháu là bạn học của Ngọc Tình, hôm nay cháu đến nhà mình làm phiền thế này đúng là ngại quá!" sau ý nghĩ về tương lai bất chợt thoáng qua, Phong Nhã Trần lập tức trở về trạng thái bình thường, khẽ cười, nói lời và hành động đều đúng với chuẩn mực của một đại công tử.

Vợ chồng Ngọc An Quân thấy vậy, gật đầu hài lòng. Cậu bé này đúng là khá lắm, không nói tới việc nhìn khôi ngô tuấn tú thì cũng rất ngoan ngoãn lịch sự, khí chất đó đúng là người khác chẳng so sánh được! Quả nhiên không hổ danh là cháu đích tôn của Phong gia.

Phong Nhã Trần nhìn thấy ba mẹ Ngọc Tình nhìn mình với ánh mắt hài lòng, cậu liếc sang nhìn Ngọc Tình với vẻ đắc ý, Ngọc Tình thấy vậy, nhướn mày không nói gì.

"Vậy các con cứ chơi đi, bác đi làm cơm!" Lý Nguyệt khẽ cười nói.

"Vậy để anh giúp em nhé!" Ngọc An Quân nhìn thấy vợ bận rộn, trong lòng thấy áy náy, chủ động lên tiếng.

Lý Nguyệt gật đầu, hai vợ chồng một người trước một người sau đi ra ngoài.

"Tình Tình, em thực sự muốn đưa bọn họ đi Nam Phi?" Phong Nhã Trần thấy ba mẹ Ngọc Tình ra ngoài rồi, lập tức quay sang hỏi cô.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, cô nhướn mày, nhìn Phong Nhã Trần: "Anh nhìn em giống đang nói đùa lắm à?"

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình rồi lắc đầu, không giống! Nói thực lòng, Ngọc Tình rất ít khi nói đùa. Thường thì khi cô đã nói là cô sẽ làm được! Vì vậy sự việc này xem ra đã chắc như đinh đóng cột rồi.

"Vậy, nghe nói, em còn có một người cô nữa, bọn họ...." Phong Nhã Trần mở miệng, hôm nay ở đây hình như không nhìn thấy nhà đó. Cô của Ngọc Tình thì nên xử lý thế nào đây?

"Bọn họ...." Ngọc Tình đơ người ra, dường như đúng là chưa nghĩ tới vấn đề này. Cô suy nghĩ.

"Đi Indonesia!" Ngọc Tình nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định: "Cho bọn họ đi Indo, không cần khai thác mỏ, chỉ cần không trở lại đây là được!"

Ngọc Tình khoan hồng với nhà Ngọc An Liên như vậy không phải vì hôm nay bà ta không tới đây gây sự, mà là do người em của cô – Châu Minh.

Nếu nói trong số những người thân đó, ai đối xử với cô không tới nỗi tệ, vậy thì chỉ có Châu Minh. Cái cậu đó từ nhỏ đã thích quấn lấy cô, có thứ gì thì cũng chia cho cô đầu tiên. Cô biết rõ, cậu bé đó là tốt với cô thật sự, thực sự thích người chị là cô.

Nghĩ vậy, Ngọc Tình khẽ cười: "Nếu có thể, hãy cho người chăm sóc Minh Minh một chút, nó vẫn còn bé!"

Đây là lần đầu tiên Ngọc Tình lợi dụng thế lực của nhà Phong Nhã Trần để làm việc cho mình. Tuy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng có một điều không phải nghi ngờ gì nữa đó là cô không hề cảm thấy một chút áp lực nào.

Phong Nhã Trần đều là của cô rồi, vậy thì chỉ một chút việc này có là gì? Cô không thoải mái là vì cô phát hiện bây giờ thực lực của cô vẫn không đủ!

Cô nghĩ rồi khẽ thở dài.

Hi vọng Minh Minh sẽ không hận cô! Phong Nhã Trần nắm lấy tay Ngọc Tình, khẽ cười.

Còn có anh bên cạnh em nữa, anh sẽ luôn bên cạnh em!

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần nắm lấy tay mình, cô khẽ cười, cái cậu nhóc này đúng là không quên thể hiện tình cảm ở mọi lúc mọi nơi!

Phong Nhã Trần bị Ngọc Tình nhìn thâu rồi, mặt đỏ lên, cậu cúi đầu xuống.

Thời gian qua đi thật nhanh, chớp mắt đã hai ngày qua đi, sáng sớm ngày thứ ba, những người Ngọc gia vẫn còn đang mơ màng trong giấc ngủ đã bị người ta đến lôi đi.

"Này, các người là ai, muốn đưa chúng tôi đi đâu!"

"Này, làm cái gì thế hả? vừa mới sáng ra!"

..... Những câu hỏi thắc mắc đó vang lên trong nhà Ngọc Thành và Ngọc An Lâm. Tuy Ngọc Tình nói là đưa bọn họ đi Nam Phi, thế nhưng hai ngày qua đi rồi nhưng lại không có chút động tĩnh gì, bọn họ đang tưởng là Ngọc Tình nói đùa chắc, nghĩ cũng đúng, cái con bé nha đầu đó làm gì có bản lĩnh lớn như thế?

Thế nhưng, bây giờ thế này là thế nào? Những người này sẽ đưa bọn họ đi đâu? Đột nhiên trong đầu họ xuất hiện câu nói lạnh lùng của Ngọc Tình: "Chậm nhất là ba ngày!"

Hóa ra cô không hề nói đùa, không phải chỉ nói để dọa bọn họ, mà là thực sẽ sẽ đưa bọn họ đi Nam Phi! Không! Không đi Nam Phi! Không đi khai thác mỏ! Bọn họ sẽ chết mất!

"Các người là ai? Các người đã từng nghe tới cái tên Yến Nhiên chưa hả? anh ấy là nhị công tử của Vân bang đấy, anh ấy là bạn trai của tôi!" Ngọc Lộ vừa vùng vẫy miệng vừa hét lớn!

Yến Nhiên? Vân bang? Những người đang túm lấy cô ta nhếch mép lên, hắn là cái thá gì chứ! trong con mắt của Phong Thị, đó chẳng qua cũng chỉ là một thằng vắt mũi chưa sạch thôi!

Vậy là bọn họ chẳng phí lời thêm mà kéo người của Ngọc gia đi.

"Không! Tôi không muốn đi Nam Phi!" tiếng kêu gào thảm thiết đã làm kinh động tới cả những người hàng xóm.

Thế này là thế nào? Những người đó sao vậy? vừa mới sớm ra đã gào thét cái gì không biết!

Đợi đã, Nam Phi? Nhà họ đi Nam Phi sao, mà hình như còn không phải là tự nguyện? Có kịch hay xem rồi đây!

Nghe thấy tiếng gào thét, mọi người đều lập tức thức dậy mặc quần áo, đi giày vào chạy ra ngoài.

Đứng ở cửa nhà mình, nhìn nhà hàng xóm từ trước tới giờ đều kiêu căng ngạo mạn lúc này đang bị những người mặc đồ đen lôi đi với bộ dạng vùng vẫy, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Ấy, cái bộ dạng này đúng là đáng thương! Mọi người nhìn, trong đầu đều có ý nghĩ giống nhau, nhưng họ quay mặt sang nhìn nhau với ánh mắt có vẻ vui mừng và đắc ý.

Đúng, những người hàng xóm đang hả hê lắm!

Bởi vì những người đang bị lôi đi này đúng là đã rất kiêu căng ngạo mạn. Hàng xóm láng giềng không một ai nói tốt được về bọn họ thì thực thế họ biết người Ngọc gia chẳng phải hạng tốt đẹp gì! Vì vậy bọn họ cũng chỉ đứng nhìn, đúng là thời thế chẳng biết thế nào được.

Người của Ngọc gia bị lôi tới một sân bay tư nhân, nhìn chiếc máy bay tư nhân đã đợi ở đó khá lâu, mọi người đều sững người ra.

Không phải chứ....ngồi máy bay đấy!

Nhìn thấy máy bay, những người này cũng quên mất gào thét khóc lóc, bọn họ nhìn đông nhìn tây với vẻ tò mò. Phong Nhã Trần đứng bên cạnh thấy vậy cũng đổ mồ hôi.

Chỉ số IQ thấp hóa ra là có thể bị di truyền, ồ không, Tình Tình nhà cậu IQ rất cao đấy chứ!

Những người này nhất định là kẻ biến dị. Đúng, biến dị! Cậu nhớ trong sách có nói về vấn đề này, đó được gọi là đột biến gen!

Đúng vậy, chính là như thế!

Đây chính là lí do để Phong Nhã Trần cho rằng Ngọc Tình có chỉ số IQ cao. ở một sân bay khác của thành phố X, Ngọc Tình với sắc mặt không biểu cảm nhìn ba người trước mặt.

"Ngọc Tình, sao mày lại có thể đưa người nhà mày tới nơi như thế chứ! mày...mày đúng là quá độc ác!" Ngọc An Liên chẳng thèm quan tâm tới người qua người lại, chỉ tay vào Ngọc Tình lớn tiếng mắng chửi.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn, khẽ cười.

"Độc ác?" nói xong cô cười hắt ra một tiếng lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lạnh lùng đó không giống là đang nhìn cô ruột mình, mà nhìn giống như nhìn vào kẻ thù.

"Sao hả? cô cảm thấy tôi sắp xếp một nơi như thế cho cô là tốt quá à?" Ngọc Tình khẽ cười: "Cô không độc ác, cô hiếu thuận, vậy thì cô đi đổi cho bọn họ đi, bây giờ máy bay chưa cất cánh đâu!"

Ngọc An Liên vốn dĩ với nét mặt tức giận nghe thấy Ngọc Tình nói vậy thì như đóng băng lại, trong đầu xuất hiện hình ảnh của hai đất nước Nam Phi và Inđo. Không cần nghĩ nữa, vừa nói đã biết nơi nào tốt hơn rồi!

Vậy là bà ta lập tức lắc đầu: "Tao không thèm đi Nam Phi!"

Ngọc Tình nhìn bà ta, khẽ cười, đây chính là con người, tính ích kỉ của con người! Bình thường Ngọc An Liên vẫn luôn thể hiện mình là tấm gương của sự hiếu thuận mà!? nhìn đi, vừa mới đụng tới lợi ích của bản thân, lập tức liền lật mặt rồi!

Hiếu thuận? Đó là thứ gì? Có thể thuận lợi, vui vẻ mà sống không? Có thể cho bà ta rất nhiều rất nhiều tiền không?

Ngọc An Liên nghĩ vậy liền cười, đúng là quá nực cười! bà ta lại không bị điên, sao lại không phân biệt được nơi nào là tốt hơn chứ?

Bà ta cho rằng Ngọc Tình đã rất nhân từ, bà ta không hề nghĩ tới việc Ngọc Tình tha cho bọn họ không bắt đi Nam Phi là vì Châu Minh.

Lúc này ánh mắt của Ngọc Tình hướng về phía Châu Minh.

"Minh Minh, tới đó rồi phải chăm chỉ học hành nhé, biết chưa hả?" Ngọc Tình tiến lên phía trước một bước, khẽ xoa đầu Châu Minh: "Đợi em lớn rồi, phải trở lại để giúp chị đấy biết chưa?"

"Vâng!" Châu Minh gật đầu, khuôn mặt nhìn có nét giống Ngọc Tình đầy sự kiên định.

"Chị, chị yên tâm! Em nhất định sẽ học hành chăm chỉ! đợi em lớn rồi, em sẽ bảo vệ chị! " khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Ngọc Tình.

Và rất nhiều năm sau đó, cô cũng chưa từng quên khuôn mặt nhỏ nhắn với nét kiên định đó.

Cậu nói sẽ bảo vệ cô.

Nghĩ tới đó mà trong lòng Ngọc Tình thấy cảm động, cô khẽ cười, cúi đầu nhìn đứa em duy nhất của mình.

"Được, đợi Minh Minh lớn lên để bảo vệ chị nhé!" Ngọc Tình nói rồi đưa tay lên xoa xoa hai má của Châu Minh.

"Em phải nghe lời, làm những việc tốt, biết không?" Không được học ba mẹ em làm những chuyện xấu. Câu nói phía sau Ngọc Tình chỉ nghĩ mà không nói ra.

Cô khẽ cười: "Minh Minh, em là nam tử hắn, nói lời phải giữ lời đấy! chị đợi em về để bảo vệ chị đấy!"

"Vâng!" Châu Minh nhìn Ngọc Tình, cười vui vẻ, đưa tay ra: "Chúng ta ngoắc tay nào!"

Ngọc Tình hơi đơ người ra, ngoắc tay? Dường như đã lâu lắm rồi cô không làm vậy, cô chỉ cười, đưa tay ra nói: "Ngoắc tay!"

"Ngoắc tay hứa rồi, trăm năm cũng không được thay đổi!" câu nói vang lên từ miệng một cậu bé còn non nớt, lúc này Ngọc Tình dường như đúng chỉ là một cô bé bảy tuổi.

Ngoắc tay xong, Châu Thụy ghé môi thơm lên má Ngọc Tình.

"Chị, chị yên tâm, Minh Minh sẽ nghe lời!" lúc này trong lòng cậu bé là niềm hân hoan, trong đầu cậu đang là những ý tưởng, hình ảnh về tương lai.

Indo? Không biết Indo là một nơi thế nào? ở đó có gì thú vị không?

Mang trong lòng niềm hân hoan, chờ đợi, Châu Minh lên máy bay, nhưng không ngờ rằng lần này đi là những mười năm! Mười năm sau, khi cậu quay trở lại, ở đây gần như đã thay đổi hoàn toàn, người chị mà cậu một lòng muốn bảo vệ lúc đó đã không cần đến sự bảo vệ của cậu rồi!

Lúc này Ngọc Tình đứng ở sân bay rộng lớn, miệng khẽ cười, trong lòng có chút buồn miên man.

Hi vọng điều cô làm là đúng, hi vọng tới khi Minh Minh lớn rồi sẽ không hận cô nữa! Hi vọng cái cậu bé ngoan ngoãn nghe lời, đáng yêu đó sẽ mãi mãi là em trai cô.

Cô chờ đợi tới lúc gặp lại cậu, nhưng không nghĩ đó là những mười năm!

---

77. Chương 77: Tám Năm Sau, Buổi Đấu Giá Đầu Tiên

Tám năm sau.

Buổi triển lãm đá quý được diễn ra thường niên hàng năm, năm nay sẽ được tổ chức ở tỉnh N. Và trang sức Thụy Tình thì trở thành nhà tài trợ chính cho buổi triển lãm đá quý lần này.

Trải qua tám năm phát triển, ngày nay Thụy Tình cũng với tập đoàn Phong Thị đã xếp ở vị trí cao nhất và là đối thủ cạnh tranh của nhanh trong ngành công nghiệp đồ trang sức.

Tất cả những công lao này không còn nghi ngờ gì nữa, đều thuộc về Cố Nhất Hàng. Dựa vào phương thức quản lý đã có kinh nghiệm, lại thêm với kế hoạch phát triển cụ thể và đúng hướng, cùng với số vốn được cung cấp dồi dào, bây giờ Cố Nhất Hàng không còn là Cố Nhất Hàng của ngày xưa nữa rồi.

Bây giờ anh ta đã 38 tuổi, đã là một người đàn ông trung niên. Bây giờ anh ta đã không còn là một người đàn ông bệ rạc vì mất hết tất cả nữa rồi.

Lúc này anh ta đang đúng ở trước cửa của khách sạn Lạc Thánh, cười cười nói nói để tiếp đón những đại diện của các công ty tới tham dự lễ triển lãm.

Bây giờ anh ta tuy đã 38 tuổi nhưng trên khuôn mặt anh ta không có dấu vết gì thể hiện được tuổi tác của anh ta. Ngược lại chỉ thể hiện nhiều hơn sức quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành và thành đạt.

Cố Nhất Hàng nhìn mỗi vị khách cùng với nụ cười nở trên môi, thế nhưng trên thực tế, tâm trí của anh ta sớm đã bay đi rồi.

Trong vongg 8 năm qua, cô chủ nhỏ đã trao cho anh ta toàn bộ sự tin tưởng, tuy nói rằng Thụy Tình của ngày hôm nay là do một tay anh ta xây dựng và phát triển, nhưng toàn bộ công lao vẫn thuộc về cô chủ nhỏ - người đã trao cho anh ta sự tin tưởng và ủng hộ.

Từ trước tới nay cô chưa bao giờ hỏi về những việc này, tuy anh ta biết nhất định cô biết hết, nhưng biết mà không hỏi mới làm cho anh ta vô cùng cảm động.

Cô chủ nhỏ này thực sự có một sức cuốn hút rất lớn. Rõ ràng cô vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng bạn sẽ mãi mãi không có cách nào xem cô như một đứa trẻ. Rõ ràng cô là một người không thích cười, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng, nhưng khi bạn nhìn cô ấy thì vẫn có thểm cảm nhận được sự ấm áp trong tận sâu con tim mình.

Cố Nhất Hàng nghĩ mà khẽ nhoẻn miệng cười, anh ta đang nghĩ nếu anh ta trẻ ra 10 tuổi, có thể anh sẽ theo đuổi Ngọc Tình. Nghĩ vậy rồi anh ta lại nghĩ tới Phong Nhã Trần.

Cái cậu nhóc đó tuy bây giờ vẫn còn đang đi học nhưng đã trở thành một trợ thủ của tập đoàn Phong Thị. Cậu ấy như vậy chắc chắn vượt trội hơn hẳn những kẻ công tử nhà giàu ngu dốt và kém cỏi khác. Trong thời gian đó, những công tử nhà giàu của thành phố X đều khá huênh hoang. Ai nói công tử nhà giàu thì ngu dốt và kém cỏi? Ai nói công tử nhà giàu chỉ là kẻ ký sinh trừng? Ai nói công tử nhà giàu chính là kẻ phá gia chi tử? Hức, phiền bạn đi mà xem xem Phong Nhã Trần.

Nghĩ tới đây là Cố Nhất Hàng đã cảm thấy chán nản, chẳng trách hai người đó lại trở thành một đôi. Hai người đó làm việc giống như một kẻ cuồng công việc vậy, đúng là muốn tách hai người họ ra với nhau cũng khó.

"Sao vậy, giữa ban ngày ban mặt chú Cố đang mơ gì à?" đang suy nghĩ thì một chiếc xe màu trắng bạc chạy tới, đỗ trước mặt anh ta.

Cố Nhất Hàng giật mình, lùi về phía sau một bước, khuôn mặt có phần sợ hãi nhìn ra.

Chỉ thấy cửa xe từ từ được mở ra, một thiếu niên với khuôn mặt anh tú như bước ra từ trong phim hoạt hình từ từ bước xuống xe.

Cậu khẽ cười, đôi mắt to và cong khẽ liếc nhìn lên, hai lúm đồng tiền nhỏ hiện lên trên khuôn mặt! Cậu khẽ chớp mắt: "Chú Cố, chú thế này là không được đâu đấy!"

Lời cậu ta vừa dứt, cánh cửa chiếc xe màu trắng bạc lại một lần nữa được mở ra, một cô gái bước xuống. Cô gái tầm khoảng 15 tuổi, mái tóc được buộc lại gọn gàng lệch sang một bên vai, cơ thể dậy thì bắt đầu thể hiện những đường cong tuy chưa thật rõ nét, đôi mắt to tròn của cô khẽ hướng lên, không nói gì.

Cô đứng ở đó, người khác có thể cảm nhận được từ trong con người cô phát ra sự cao quý khác thường.

Cô gái đó chính là Ngọc Tình.

Tám năm đã qua đi, cô của ngày hôm nay cuối cùng đã không còn là cô bé nhỏ xíu kia nữa. Cô lặng lẽ đứng ở đó, ánh mắt trầm mặc.

"Tiểu....Tiểu chủ!" Cố Nhất Hàng vừa nhìn thấy Ngọc Tình, lưỡi anh ta như cứng lại, tuy anh và cô chủ nhỏ này rất ít khi nói chuyện với nhau, nhưng mỗi khi gặp hay nói chuyện anh vẫn rất sợ cô.

Chắc là, cả đời này anh cũng sẽ không quên, cô gái này năm xưa đã nhìn anh với ánh mắt và nói với anh giọng điệu thế nào.

Đương nhiên, anh ta càng không quên được đó là, cô gái này đã dễ dàng cứu được anh ta, cho anh ta có được tất cả mọi thứ như ngày hôm nay.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, khẽ nhướn mày: "Có việc gì vậy?"

Không, Cố Nhất Hàng nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình, lập tức lắc đầu. Phong Nhã Trần đứng bên cạnh nhìn mà thấy buồn cười, khẽ kéo tay Ngọc Tình đi vào bên trong khách sạn.

Ngọc Tình không nói gì, khẽ cười, nhấc chân bước những bước chậm rãi và thong dong.

Tám năm rồi, thời gian trôi đi thật nhanh.

Tám năm qua, cô giống như một ngư dân không ngừng quăng lưới, nhưng cô cũng lại chưa từng nghĩ tới việc nghỉ ngơi, mà bây giờ, có vẻ như thời gian vừa đúng lúc.

Điều đáng nhắc đến đó là, trong vòng tám năm, không chỉ là trang sức Ngọc Thụy, ngay kể cả chợ bán đấu giá hoa Thụy Tình cũng tương đối nóng. Như vậy cũng coi như là một sự bắt đầu tốt đẹp.

Tám năm trước, Ngọc Tình đưa cả nhà Châu Minh tới Indo, khi về tới cửa nhà mình thì liền nhienf thấy Tiêu Thần đang đứng đợi cô ở cửa.

"Chủ nhân...." Tiêu Thần đã đứng đó đợi cô rất lâu, khi nhìn thấy Ngọc Tình trở về, lập tức gọi vui mừng.

Ngọc Tình dừng bước nhìn anh ta, chỉ thấy lúc này trên người anh ta bám đầy tuyết trắng, nhìn như thể đã đứng đợi ở đó rất lâu rồi, cô khẽ cười: "Sao hả? chạy ra ngoài để tẩy não à?"

"Không, không phải!" Tiêu Thần nhìn Ngọc Tình, lắp bắp, muốn mở miệng giải thích nhưng dưới ánh mắt đó của Ngọc Tình anh ta không có cách nào để mở miệng.

Lúc này đôi măt to tròn của Ngọc Tình chớp chớp nhìn anh ta, ánh mắt đó dường như chứa đựng rất nhiều điều rồi lại như không chứa đựng điều gì. Chính dưới ánh mắt đó, Tiêu Thần không làm thế nào để mở nổi miệng nói ra mục đích tới đây của mình.

Ngọc Tình nhìn anh ta, khẽ cười, cô đương nhiên biết Tiêu Thần tới đây làm gì. Chẳng qua là nhận sai, là bảo đảm! thế nhưng nếu nhận sai có tác dụng, bảo đảm có tác dụng, vậy thì còn cần tới pháp luật làm gì? Cần tới cảnh sát làm gì?

Đối với Ngọc Tình mà nói, nhận sai, bảo đảm những thứ nói bằng lời này đều không bằng việc trực tiếp hành động để chứng minh!

Cô cứ đứng như vậy nhìn anh ta, nhìn rất lâu, mãi cho tới khi Tiểu Thần thấy rùng mình.

"Anh về đi, tôi nghĩ chắc anh biết con người tôi sẽ không cho người khác cơ hội lần thứ hai đâu." Ngọc Tình vừa dứt lời, Tiêu Thần lập tức ngước mắt lên nhìn cô.

Trong ánh mắt như đang không tin vào lời cô nói. Không phải thế! Cô sẽ không dễ dàng bỏ rơi anh ta như vậy!

Ngọc Tình dường như cũng hiểu được ánh mắt đó của Tiểu Thần, chỉ thấy cô cười chế nhạo: "Anh phải biết rằng anh chẳng có điểm gì nổi bật, trên thế giới này người thông minh hơn anh, người được việc hơn anh ở đâu cũng có, nhưng tại sao tôi lại chọn anh?"

Ngọc Tình nói tới đâu, hai mắt Tiêu Thần trùng xuống tới đó. Đúng vậy, bản thân anh chẳng xuất sắc gì, những thứ anh có người khác cũng có,những thứ anh không có thậm chí người khác còn có! Cô dựa vào cái gì mà sẽ không bỏ rơi anh?

Ngọc Tình nhìn Tiêu Thần, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lùng hơn. Cái cậu thanh niên này đúng là có dìu cũng không đứng lên được?

Đúng lúc này Tiêu Thần ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, ánh mắt đầy sự kiên định: "Không....không giống nhau."

"Không giống nhau?" Ngọc Tình cười chế nhạo.

"Đúng vậy!" Tiểu Thần gật đầu, nhìn Ngọc Tình: "Tôi tuy bây giờ không có gì,không có điểm gì xuất sắc, không có sở trường gì, nhưng tôi có thể học! Tôi có thể cố gắng! Cố gắng để thay đổi! tôi sẽ trở thành một người mà chủ nhân muốn!"

"Người tôi muốn?" Ngọc Tình dường như vô cùng hoài nghi: "Tôi muốn một người như thế nào?"

"Chủ nhân! Tôi có lòng trung thành 200%!" Tiêu Thần nhìn Ngọc Tình, nói từng câu từng chữ rõ ràng.

Ngọc Tình nghe thấy vậy mới đầu đơ người ra sau đó cô bật cười.

"Tôi muốn xem buổi bán đấu giá năm ngày nữa!" Ngọc Tình nói xong quay người bước đi, không thèm quan tâm tới Tiêu Thần đang đứng đơ người ra trong gió tuyết.

"Buổi bán đấu giá?" Tiêu Thần đơ người ra, sau đó đột nhiên cười ha ha.

Chủ nhân đồng ý rồi! cô ấy đồng ý cho mình cơ hội thứ hai rồi! quá tuyệt vời!

Ngọc Tình nghe thấy tiếng cười vang lên ở phía sau lưng, cô khẽ nhếch mép cười. ngay từ khi bắt đầu, cô đều đã cho anh cơ hội thứ hai!

Không thì sao cô lại có lắm sức mà đi nói với anh ta nhiều lời vô dụng như thế? Tuy Ngọc Tình là một người lạnh lùng, nhẫn tâm. Nhưng Tiêu Thần đối với cô mà nói, vẫn có chút gì đó không giống những người khác.

Anh là người được cô cứu lấy, lúc này cô vẫn nhớ như in ánh mắt của anh ta, vẫn nhớ cảnh rõ ràng anh rất sợ hãi nhưng vẫn cầm dao lên đâm vào kẻ thù.

Tiêu Thần của bây giờ vẫn còn là một cậu thanh niên, vì vậy sự nóng vội không suy xét là điều dễ thấy! còn cô đương nhiên sẽ không vì những đặc tính vốn có của tuổi thanh niên mà phủ định tất cả những đức tính của anh.

Lúc này, anh đang cần người dìu dắt, dìu dắt anh bước tiếp, nói cho anh ta biết phải đi thế nào. Vì vậy, đúng như anh dự đoán, cô sẽ không dễ dàng bỏ rơi anh. Nhưng cũng sẽ như cô nói, nếu cậu thanh niên này thực sự là một kẻ có dìu cũng không đứng lên được, vậy thì cô cũng sẽ từ bỏ anh ta, từ bỏ một cách triệt để.

Buổi bán đấu giá được diễn ra năm ngày sau đó! Và thứ cô muốn nhìn thấy đó chính là sự thay đổi của anh!

Nghĩ tới đây Ngọc Tình khẽ cười, bước chân đột nhiên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hôm buổi đấu giá diễn ra, Ngọc Tình đưa Phong Nhã Trần cùng tới tham gia.

Vẫn là căn phòng ngày hôm đó, lúc này trong căn phòng triển lãm không chỉ là một chiếc bục trưng bày là là những chiếc bàn đã được chuẩn bị sẵn.

Lúc này Tiêu Thần đứng trên bục của buổi bán đấu giá nhìn xuống bên dưới – những người với ánh mắt tò mò và chờ đợi, anh khẽ cười.

Nụ cười đó của Tiêu Thần làm cho Ngọc Tình thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Thực ra có những lúc nụ cười chính là thứ dễ dàng phản ánh nhất thế giới nội tâm của người khác.

Tuy rằng có người, lúc vui sẽ cười, lúc buồn cũng sẽ cười. Cười lạnh lùng, nhoẻn miệng cười, sẽ coi nụ cười là một thói quen giống như một chiếc mặt nạ. Nhưng nụ cười vẫn có thể từ phút giây đầu tiên phản ánh được thế giới nội tâm của chủ nhân nụ cười đó.

Người vui vẻ, khi họ cười bạn có thể cảm nhận được sự vui mừng, hạnh phúc và sự ấm áp trong nụ cười đó. Còn người luôn buồn đau, khi họ cười, bạn có thể từ trong nụ cười của họ cảm nhận rõ thấy sự đau thương. Người cười lạnh lùng, bạn sẽ cảm thấy sự gay gắt, sợ hãi trong nụ cười của họ. Còn người mỉm cười, bạn thấy họ rất duyên dáng, lịch sự.

Có những người mà coi nụ cười là một loại thói quen, ví dụ như cô....

Loại người này chính là người mà sống trong thế giới của tự bản thân mình.

Tạm thời không bàn tới chuyện này nữa, Ngọc Tình lúc này từ trong nụ cười của Tiêu Thần có thể nhìn thấy sự bình thản, không còn có ý nghĩ thù hận nữa, nhìn không ra sự ghen tỵ.

Lúc này cuối cùng Ngọc Tình cũng thở phào, cô biết Tiêu Thần cuối cùng cũng đã hiểu được ý cô. Cô cũng mừng cho anh ta, bởi vì bây giờ bây giờ cuối cùng anh ta cũng đã có đủ tư cách để nói báo thù rồi!

Không nói tới việc anh ta có năng lực đó hay không, nhưng bây giờ anh ta tuyệt đối có nghị lực, có sự kiên nhẫn, từ từ đợi thời cơ, kiên nhẫn chờ đợi, nỗ lực hơn nữa!

"Tình Tình!" đúng lúc này Phong Nhã Trần khẽ vỗ vào vai cô.

"Này, sao tự dưng em lại nghĩ tới việc xây dựng một chợ bán đấu giá hoa thế?" Phong Nhã Trần chớp chớp mắt nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự tò mò.

Ngọc Tình nghe thấy vậy hơi sững người ta, sau đó cô cười cười, vẫy vẫy tay.

Phong Nhã Trần đứng bên cạnh thấy vậy, hai mắt sáng lên lập tức ghé tai lại gần miệng cô.

Ngọc Tình nhếch mép cười, nói thì thầm vào tai cậu: "Cơ mật thương nghiệp."

Nghe thấy vậy, hai mắt Phong Nhã Trần trùng xuống, cậu quay mặt đi vẻ không vui. Ngọc Tình nhìn bộ dạng đó mà bật cười, cô đưa tay lên xoa xoa đầu cậu.

"Đương nhiên là vì muốn kiếm tiền rồi!" Ngọc Tình khẽ cười, quay đầu ra nhìn Phong Nhã Trần, cô hỏi: "Anh đã thấy một ai mà làm kinh doanh để bù tiền chưa?"

Phong Nhã Trần vốn dĩ cũng không phải giận thật, nhưng giờ nghe thấy Ngọc Tình giải thích, lập tức lại tươi như hoa, quay đầu lại ôm lấy cánh tay Ngọc Tình.

"Anh á! Chỉ cần Tình Tình của anh nói ra, anh đều có thể cho em được!"

Phong Nhã Trần vừa nói dứt lời, Ngọc Tình lập tức nhướn mày: "Câu này đừng có mà nói với ông nội anh đấy, không lại biến em thành kẻ hồng nhan đào mỏ!"

Kẻ hồng nhan đào mỏ? Ngân Nguyên vẫn trốn trong không gian nghe thấy câu này đột nhiên rùng mình. Thế giới này đừng có kì lạ thế có được không! Ngọc Tình mà được coi là kẻ hồng nhan á! Nếu hồng nhan mà như thế thì anh hùng phải cẩn thận đấy! lại nói, nếu muốn nói câu đó thì cũng đợi mười năm nữa hãy nói chứ!

Ngân Nguyên vẫn đang nghĩ còn Ngọc Tình thì nhếch mép lên cười, cô quay người bước đi: "Phong Trần, nhà anh có mèo cái không?"

Mèo....mèo cái? Mèo cái? Mèo cái! Trời ơi! Ngọc Tình muốn làm cái gì thế?

Ngọc Tình chẳng quan tâm tới thái độ của Ngân Nguyên, cô cười cười tiếp tục nói: "Nhà em có một con mèo đực, nhìn đẹp lắm, có điều hình như nó tới lúc để phối giống rồi. em muốn tìm một con mèo cái giống tốt một tí để cho chúng thử xem thế nào."

Mèo đực? Phối giống? Ngọc Tình cô có thể bớt nghĩ lung tung được không? Không được? Tôi phải nhanh chóng tu thành hình người mới được. Bằng không cái cô gái đó sẽ chẳng do dự mà vứt nó cho một con mèo khác để phối giống! Phối giống, ây chà, nghe thấy cái từ đó đã thấy buồn nôn rồi, nó là thần thú chứ có phải mèo bình thường đâu.

"Nhà anh không nuôi mèo." Phong Nhã Trần nghe Ngọc Tình nói xong liền lắc đầu. Ngân Nguyên nghe thấy vậy liền vui mừng, đột nhiên thở phào một tiếng.

"Có điều, Tình Tình, anh có thể cùng em đi mua một con!" Phong Nhã Trần chớp chớp mắt: "Ở cửa hàng bán thú nuôi con gì loại gì cũng có, chúng ta có thể đi xem xem."

Phong Nhã Trần vừa dứt lời, Ngân Nguyên như muốn gầm lên.

Cái gì? Không được! Tôi là thần thú, sao lại có thể phối hợp với một con mèo bình thường chứ? chủ nhân ơi, tôi sai rồi, tha cho rôi đi.

Ngọc Tình nghe thấy tiếng cầu xin của Ngân Nguyên, cô chỉ khẽ nhếch mép cười.

"Thôi bỏ đi!" Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần cười nói: "Con mèo của nhà em vẫn còn nhỏ, đợi nó lớn thêm chút nữa đã."

Á à? Ngân Nguyên đơ ra! Nó đã sống mấy trăm năm rồi mà vẫn còn nhỏ à, nếu nó mà còn nhỏ thì cô....

Ngân Nguyên đang nghĩ lập tức sẽ cảm nhận thấy ánh mắt của chủ nhân, lập tức run lên, lắc lắc đầu, cười cười lấy lòng.

Ngọc Tình cảm nhận được bộ dạng luống cuống của Ngân Nguyên, cô khẽ cười, ánh mắt sâu hơn.

"Hoan nghênh mọi người đến với chợ bán đấu giá hoa Thụy Tình!" lúc này Tiêu Thần đứng trên bục, khẽ cười nhìn xuống.

"Tôi nghĩ mọi người đều rất quan tâm, chợ bán đấu giá hoa sẽ được thực hiện bán đấu giá thế nào! Nếu đã như vậy, tiếp theo, mời các vị hãy nhìn đây!" Tiêu Thần sau khi khẽ cười liền từ từ bước xuống bục.

Phong thái ung dung khoan thai đó làm cho người khác nhìn vào thấy rất thoải mái. Lúc này mọi người đều đang đoán, đây là thiếu gia của nhà nào.

Không nói tới việc có vốn là có thể bắt đầu kinh doanh, mà cái phong thái được toát ra từ con người đó làm cho mọi người thấy rất khâm phục.

Tiêu Thần vừa cười vừa đi tới vị trí ngay cạnh Ngọc Tình và ngồi xuống, đôi mắt anh ta nhìn chăm chú vào trên bục bán đấu giá.

Lúc này bước lên bục là một cô gái mặc bộ đồ màu đỏ.

Cô gái với thân hình nóng bỏng, mặc trên người một chiếc sườn xám màu đỏ, từng bước đi làm cho tà sường xám di chuyển và lờ mờ nhìn thấy nước da trắng hồng mềm mại bên dưới lớp vải đó.

Mái tóc dài màu nâu của cô gái được rẽ sang hai bên dài xuống ngực, chỉ nhìn vào hình dáng đó, mọi người liền biết đó là một người ưu tú.

Cô gái bước tới vị trí trung tâm của bục bán đấu giá, quay người xuống nhìn quan khách, khẽ cười: "Chào mọi người, tôi là người điều khiển cuộc bán đấu giá ngày hôm nay, Tiên Ức!"

Nụ cười mỉm đó, không hề có sức quyến rũ tới kì lạ, nhưng mọi người đều cảm thấy nụ cười đó thấm sâu vào lòng người.

"Này, Tiên Ức tiểu thư đã kết hôn chưa vậy, thấy tôi thế nào hả!" ở bên dưới lập tức có người lên tiếng, con người thì ai cũng yêu cái đẹp, huống hồ cô lại là một con người ưu ú, bọn họ sao mà lại không có chút rung động?

"Đúng vậy, đấu giá hoa làm gì, đấu giá người luôn đi!"

"Đẹp quá!"

Bên dưới tiếng bàn tán trêu đùa xôn xao, nhưng Tiên Ức vẫn giữ sự bình tĩnh và ôn hòa đứng đó, dường như những người mà bọn họ đang thảo luận không phải là cô vậy.

Mãi cho tới khi những người này tự nói tự nghe chẳng còn thấy thú vị gì nữa, Tiên Ức mới khẽ nhoẻn miệng cười: "Mọi người nói xong rồi, vậy thì tới lượt tôi!"

Nói rồi cô khẽ ra hiệu bằng tay, một chiếc kệ trưng bày từ từ được đẩy lên từ dưới nền, bên trên đặt một chậu cây xanh tinh khiết.

Đó là một chậu cây xanh mơn mởn, toát lên một linh khí dày đặc. Ồ, điều đặc biệt nhất chắc có lẽ là hình dáng của nó. Loại cây hình trái tim tự nhiên, lúc này trong mắt mọi người nó có một sức hấp dẫn kì lạ chỉ mình nó mới có.

"Như mọi người đã thấy, chậu cây này là chậu cây với tạo hình trái tim tự nhiên. Nó tượng trưng cho việc hướng về một tình yêu cao đẹp. Màu xanh biếc của nó ngoài việc làm cho người nhìn thấy mát nhãn thì còn được dùng để biểu thị tâm ý! Tôi nghĩ vẫn còn một điểm mà chắc mọi người đều cảm nhận được." Tiên Ức lại nhoẻn miệng cười: "Đó chính là mùi hương nhè nhè giúp mang lại cảm giác sảng khoải."

Tiên Ức đứng trên bục, hành động và lời nói đều hết sức chuẩn mực nhưng khi cô đưa tay lên hướng về phía mọi người khi đó cô có một sức quyến rũ khó nói thành lời.

Ngọc Tình nhìn hơi nheo mày lại, cô quay sang nhìn Tiêu Thần.

Tiêu Thần thấy Ngọc Tình nhìn mình, cũng quay đầu lại, khẽ cười rồi lắc lắc đầu, biểu thị rằng cô không phải lo lắng.

Ngọc Tình thấy vậy, vốn dĩ với nguyên tắc đã dùng người là không nghi ngờ và nghi ngờ thì không dùng, cô liền quay đầu đi. Tuy có chút nghi ngờ, nhưng không thể phủ nhận, cô gái này có khả năng trời phú về việc bán đấu giá. Cũng có thể là do sắc đẹp của cô ấy, mọi người vì nhìn cô mà cũng nhìn luôn cả chậu cây đặt bên cạnh.

"Cây Thí Tâm." Tiêu Ức nói: "Bây giờ bắt đầu tiến hành đấu giá, giá khởi điểm là 1000 tệ, mỗi lần trả giá không được thấp hơn 10 tệ."

Nói rồi Tiên Ức đứng sang bên cạnh, đưa tay chạm nhẹ vào chậu cây. Trong giây lát, màu xanh của lá cây và màu trắng hồng của da thịt cô gái làm cho người ngồi dưới không thể không dán mắt vào.

Những người đàn ông ngồi phía dưới cảm thấy nóng đầu lên: "1100."

Tiên Ức ngha thấy vậy khẽ nhướn mày, ánh mắt lướt quanh nhìn mọi người.

"1150."

"1200."

Tiên Ức khẽ cười, không nói gì, ánh mắt từ từ hướng về phía Tiêu Thần.

.....

"2000." Giá của chậu cây vẫn không ngừng được tăng lên, một lúc sau ánh mắt cô lại từ từ di chuyển, nhoẻn miệng cười.

"5000!"

78. Chương 78: Chiếc Cúc Thứ Ba, Nước Mắt Của Phong Nhã Trần

Tiếng nói năm ngàn vừa cất lên, mọi người đều tròn xoe mắt nhìn theo. Tuy năm ngàn nhân dân tệ không phải là con số nhiều, trong mắt những người này chẳng qua cũng chỉ là số tiền lẻ trong túi họ. Nhưng có tiền không có nghĩa là tiêu lãng phí, tiêu bừa bãi, năm ngàn dùng để mua một chậu cây chẳng phải thuộc giống quý hiếm thì đúng là nực cười quá.

"Một vạn!" khi mà mọi người vẫn còn đang giật mình vì số tiền năm ngàn thì lại một tiếng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người khẽ thở một hơi cảm thán, không phải chứ, một vạn có thể mua mấy chậu cái thể loại cây như thế này.

Tiên Ức nghe thấy vậy, khẽ cười nhìn theo.

Chỉ thấy người đàn ông ngồi ở đó, đôi mắt sáng quắc của anh ta đang nhìn chăm chăm vào bản thân mình, mái tóc đen mềm mại một cái lạ thương. Vẻ thư sinh, anh tú, đẹp trai của anh ta làm cho Tiên Ức đơ người vài giây, ngay sau đó khẽ nhoẻn miệng cười.

"Vị tiên sinh này đồng ý mua với giá một vạn, còn có vị nào trả giá cao hơn không ạ?" vừa nói đôi mắt của cô đảo quanh, đôi môi vẫn nở nụ cười mỉm, nhìn những người khách phía bên dưới.

Lúc này Ngọc Tình cũng khẽ nhếch môi lên. Không ngờ Yến Vân cái kẻ gỗ đá đó lại thích kiểu con gái như vậy.

Nghĩ vậy Ngọc Tình ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiên Ức.

Chỉ liếc nhìn rồi cô lại cúi mặt xuống! Cô gái này cũng không hề đơn giản đâu! Cái tên tiểu tử Tiêu Thần làm thế nào mà lừa được người ta đến không biết?

Tiêu Thần không biết ý nghĩ của cô, biết cũng nhất định sẽ kêu oan, cái gì mà lừa chứ! Anh ta chỉ là cảm thấy cô ta xinh đẹp, biết làm việc, vì vậy mới mời cô ta đến.

Ngọc Tình nhìn cô gái đứng trên bục với những hành động cử chỉ rất thanh lịch và quyến rũ. Đôi mắt to tròn của cô xuất hiện sự hứng thú. Xem ra đúng là bên cạnh cô đang còn có nhân tài ẩn dật!

"Một vạn lần một, một vạn lần hai, một vạn lần ba! Thành giá!" Tiên Ức tiếng nói lanh lảnh vang lên, cô ta khẽ nhoẻn miệng cười nhìn Yến Vân: "Vị tiên sinh, bây giờ chậu cây Thí Tâm này đã thuộc về anh!"

"Ồ?" Yến Vân khẽ cười, nhưng ánh mắt không hướng về chậu cây mà nhìn về phía Tiên Ức: "Cái gọi là chậu cây Thí Tâm, không biết có thể nhìn ra được sự thật lòng của tiểu thư không?"

Tiên Ức nghe thấy vậy khẽ cười, lắc đầu không nói gì.

Cây Thí Tâm được đưa xuống dưới, sau đó là chậu cây khác.

Những chậu cây này đều là do Ngọc Tình tùy ý cắt tỉa, sau đó dùng linh khí để làm cho chúng trở nên tự nhiên hơn, mọi người nhìn thấy sẽ lầm tưởng rằng chúng vốn được sinh ra với hình dáng như thế.

Thực ra những chậu cây này trên thực tế giá của chúng đều không đáng năm ngàn.

Có điều tuy là nói như vậy, nhưng sau khi cho chúng tắm linh khí, giá trị của chúng đều là không thể so sánh được. Chúng không được coi là những bảo vật vô giá nhưng bản thân chúng rất có lợi cho sức khỏe con người, hít thở không khí có linh khí đương nhiên là tốt hơn rồi, an thần ổn định khí huyết là điều không cần bàn cãi.

Chậu cây cuối cùng được đem ra đấu giá không phải là chậu sen Thụy Hỏa hay chậu Cúc Kim Sa.

Mà là chậu sen màu trắng tuyết. Loại hoa này lớn lên trong băng tuyết, nhìn vô cùng linh thiêng.

"Như mọi người nhìn thấy, chậu hoa cuối cùng được đem ra bán đấu giá là chậu sen Thiên Sơn Tuyết Liên"

Tiên Ức khẽ cười rồi nói: "Như mọi người đều biết, Tuyết Liên có thể dùng làm thuốc, từ cổ chí kim, Tuyết Liên đều là vật phẩm hiếm khó! Tôi nghĩ mọi người nhất định đều đang nghi ngờ, chẳng phải là đấu giá hoa cỏ à? tôi nghĩ vấn đề này không cần tôi phải giải thích nữa, mọi người đều có thể nhìn thấy. chậu Tuyết Liên này trắng thuần khiết, linh thiêng tới mức làm chúng ta đều lóa mắt. Vừa có thể ngắm nhìn vừa có thể làm thuốc. Và đây cũng là ý đồ của chợ đấu giá chúng tôi! Làm cho mọi người có thể thưởng thức, ngắm nhìn lại có thể giúp thân thể khỏe mạnh, đây chính là tôn chỉ kinh doanh của chợ đấu giá hoa của chúng tôi!"

Vừa nói ánh mắt cô vừa di chuyển: "Bây giờ bắt đầu tiến hành đấu giá, giá khởi điểm là một vạn usd, mỗi lần trả giá không được thấp hơn 100."

"100 vạn!" mọi người còn chưa lên tiếng, Yến Vân liền khẽ mở miệng.

Anh ta vừa mới lên tiếng, cả hội trường xôn xao lên. 100 vạn usd – 700 vạn nhân dân tệ - dùng nó để mua một chậu Tuyết Liên? Người đàn ông này đang nói phét đấy à!

Ngọc Tình mới đầu đơ người ra, sau đó khẽ cười, xem ra Yến Vân vô cùng hứng thú với Tiên Ức!

"100 vạn usd để mua chậu Tuyết Liên này và em, em thấy thế nào?" Yến Vân khẽ nhướn mày, không thèm để ý tới những lời bàn tán của mọi người xung quanh, anh ta mở miệng nói.

Tiêu Thần nhăn mày lại, liếc mắt nhìn theo, người này cố ý đến đây phá đám à?

Ngọc Tình thấy Tiêu Thần nheo mày, cô quay đầu ra nhìn anh, trên nét mặt thể hiện sự thú vị.

Tiêu Thần thấy vậy liền bình tĩnh trở lại. bọn họ mở cửa làm ăn, người ta cũng không làm gì không đúng cả, dựa vào cái gì mà nói người ta không được?

Đứng trên bục Tiên Ức rất tự tại, cô từ từ nhoẻn miệng cười, nhìn xuống: "Vị khách đây, Tiên Ức không chỉ có cái giá đấy!"

"Ồ?" Yến Vân nhướn mày, đôi mắt anh ta liếc nhìn cô vẻ chờ đợi: "Vậy em muốn bao nhiêu?"

"Bao nhiêu?" Tiên Ức cười: "Bao nhiêu không quan trọng, chỉ cần tôi hài lòng!" nói rồi cô ánh mắt thờ ơ của cô nhìn Yến Vân từ trên xuống dưới, nói: "Anh, tôi không hài lòng!"

Tiên Ức vừa nói dứt lời, ánh mắt Yến Vân đột nhiên trở nên lạnh lùng. Anh ta không vui, nhưng có người thì lại vui, ví dụ Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình mím môi lại cười ha ha trong lòng. Cái cô gái Tiên Ức này đúng là một vật báu! Ha ha, không biết cô ta có mục đích gì, đến bất ngờ nhưng lại là khẩu vị của cô, vậy thì cứ giữ lại đã!

Nghĩ tới đây, Ngọc Tình khẽ cười.

Phong Nhã Trần cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của Ngọc Tình, nhìn cô ánh mắt khẽ cười với đôi mắt ấm áp, cậu cúi đầu, đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Ngọc Tình cảm nhận được động tĩnh của Phong Nhã Trần, cô khẽ cười ngẩng đầu nhìn cậu.

"Em đang nghĩ gì thế?" Phong Nhã Trần cười, tay cậu dùng lực nắm chặt lấy tay cô.

"Em đang nghĩ buổi bán đấu giá đầu tiên, mới nhớ tới Yến Vân....."

Còn chưa nói dứt lời, liền nhìn thấy sắc mặt Phong Nhã Trần trùng xuống: "Cái gì? Không cho phép em nghĩ tới người đàn ông khác!"

Bước chân Ngọc Tình đột nhiên dừng lại, cô nhìn cậu: "Anh đang nói cái gì đấy?"

"Hả?" Phong Nhã Trần đơ người: "Chẳng phải em nói nhớ tới Yến Vân à, em xem vừa nãy cái bộ dạng em cười."

Ngọc Tình sững người ra, sau đó tròn xoe mắt nhìn cậu, trong hai mắt cô là trọn vẹn khuôn mặt thu hút đó của Phong Nhã Trần.

"Anh nhìn xem, trong mắt em là cái gì?" Ngọc Tình khẽ cười, nhìn cậu.

"Anh...." Phong Nhã Trần lúng túng không biết nên trả lời thế nào, Ngọc Tình lại nhẹ nhàng bỏ tay cậu ra, quay người bước đi.

Bao nhiêu năm nay, bọn họ đều không hề cãi nhau, cũng chưa từng tức giận, thế nhưng lần này cô có chút thất vọng.

Cái tên tiểu tử này làm sao thế! Sao lại có thể bắt đầu không tin tưởng cô như thế?

Phong Nhã Trần nhìn theo bóng dáng của Ngọc Tình, cậu hơi đơ người ra, sau đó khẽ cười: "là anh!" giọng nói của cậu rất nhẹ nhàng, trong đôi mắt đó là sự yêu thương.

Cô đúng là đồ ngốc, sao cậu lại nghi ngờ cô chứ? cả cuộc đời này sớm cậu đã chọn chắc là cô rồi, không kể cô thế nào cậu đều yêu cô, cậu như vậy mà còn nghi ngờ cô sao?

"Đồ ngốc!" Phong Nhã Trần khẽ thở dài một tiếng, nhanh chân bước lên phía trước.

Vừa nãy cậu chỉ nói đùa thế thôi! Để cho cô hiểu cậu có phần lo sợ, cậu chỉ là quen với việc biểu lộ tình yêu của mình.

Ngọc Tình đi vào trong thang máy, nhìn Phong Nhã Trần nhanh chân chạy lại, cô ấn nút đóng cửa lại, thang máy từ từ chạy lên trên.

Khi cửa thang máy đã đóng lại, Ngọc Tình khẽ cười.

Cô biết mục đích của cậu, biết sự lo sợ của cậu, biết cái tính trẻ con của cậu. Nhưng cô vẫn phải trừng phạt cậu một chút, ai bảo cậu cứ luôn tự nghĩ rằng bản thân cậu yêu cô nhiều hơn, ai bảo cậu luôn không tin tưởng rằng cô yêu cậu cũng nhiều như vậy và hai người bình đẳng như nhau!

Khi Ngọc Tình vẫn đang suy nghĩ, cửa thang máy liền mở ra, một người đàn ông da trắng đi vào.

Anh ta mái tóc đen nhưng đôi mắt lại xanh, Ngọc Tình nhìn thấy lập tức nhớ tới đôi mắt cũng màu xanh của Ngân Nguyên.

Đồng tử mắt của bọn họ trong suốt như nhau, nhưng lại dường như có chút bụi mờ. Ngọc Tình cẩn thận nhìn thăm dò người đàn ông trước mắt. Anh ta mặc một chiếc áo màu trắng, cúc áo chỉ đơm cúc thứ ba, để lộ ra bộ xương đòn và lồng ngực rắn chắc, mạnh mẽ.

Ánh mắt Ngọc Tình cuối cùng để ý vào chiếc nhẫn đang được đeo ở ngón tay trỏ, trên chiếc nhẫn đó hình như còn khắc hình một con rơi rất mờ.

Nhìn nó có một vẻ đẹp bí ẩn.

Ngọc Tình lờ mờ cảm thấy chiếc nhẫn đó có chút giống với chiếc nhẫn của mình, nhưng lại không nói ra được giống ở chỗ nào.

"Nhìn người khác như vậy là vô cùng không lịch sự đấy tiểu thư, lẽ nào cô không biết sao?" người đàn ông với đôi môi đỏ hồng mấp máy, nói ra từng từ từng chữ rõ ràng.

Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn: "Xin lỗi tiên sinh, chỉ là tò mò về chiếc nhẫn đó thôi."

Khi cô ngẩng đầu lên, người đàn ông đơ người ra, sau đó cười cười: "Hóa ra là cô!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy càng đơ người hơn, cô tròn xoe mắt: "Chúng ta...chúng ta quen nhau sao? Anh biết tôi?"

Người đàn ông cúi đầu xuống, ghé lại gần Ngọc Tình, anh ta nhếch môi cười, sau đó đặt môi mình lên môi Ngọc Tình.

Ngọc Tình không hiểu gì, sau đó có chút bực dọc, tại sao bản thân lại quên mất là né đi chứ!

Đôi mắt đẹp đẽ màu xanh của người đàn ông như đang gợn sóng, anh ta khẽ cười, đưa tay lên giật lấy một chiếc cúc áo, nhẹ nhàng đặt vào tay Ngọc Tình.

Ngọc Tình sững người ra, cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy chiếc cúc áo thứ ba của người đàn ông không còn nữa, hóa ra nó đang nằm trong tay cô rồi.

Thế này là ý gì?

"Heart." Người đàn ông cười nhẹ nhàng: "Believe me! I'm your soulmate!"

"Soulmate?" Ngọc Tình khẽ cười, người đó đi ra ngoài khi thang máy khởi động.

Ngọc Tình nhìn theo bóng dáng vô cùng phogngs khoáng đó, cô cố gắng lau miệng đi. Bạn tâm giao? Ha ha, đừng đùa nữa!

Bây giờ tuy cô đã tin là có thần luận, nhưng đối với tình yêu, cô vẫn tin tất cả đều nằm trong tay chúng ta! Bạn tâm giao – suy nghĩ này không phù hợp với cô, và cô cũng sớm đã qua cái niên đại theo kiểu tình yêu mù quáng. Sớm chẳng còn là một thiếu nữ ngây thơ tin tưởng vào tình yêu.

Nhìn chiếc cúc trong tay, Ngọc Tình cố gắng dùng lực để bóp nát nó, nhưng vào giây phút đó, tay cô cứng lại, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại dừng lại.

Lúc này cô đang nghĩ, đã có khi nào cô gặp người đàn ông này chưa? Hình như chưa từng!

Suy nghĩ hồi lâu, Ngọc Tình nghĩ mãi không ra người này là ai.

Đúng, con người cô thường nhớ những điều quan trọng và những người có tác dụng, còn những người qua đường, cô đúng là chẳng có tâm trí đâu mà ghi nhớ.

Khẽ cười, bàn tay cô cử động, chiếc cúc đó được đặt vào bên trong chiếc nhẫn.

Thực ra Ngọc Tình không chắc chắn lắm vì những gì cô đang suy nghĩ, trong lúc tư duy, thang máy đi tới tầng lầu có căn phòng của cô.

Ngọc Tình nhấc chân bước ra, không biết tại sao, cô đột nhiên nhớ tới Phác Vũ.

Người đàn ông đó, cô căn bản không thể biết được, sống trên đời 25 năm, sao người đàn ông đó lại có thể đơn thuần đến thế, cho đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ ánh mắt không một chút tạp chất nào của người đàn ông đó, vẫn nhớ nụ cười rạng rỡ của anh ta, vẫn nhớ ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp của anh.

Cô không biết tại sao anh lại nhìn cô như thế. Ngày hôm đó sau khi cô và Phong Nhã Trần đi ra khỏi Vân Đỉnh, người đàn ông đó đã tới tìm gặp cô.

Cô bây giờ đương nhiên vẫn nhớ người đàn ông uống say mèm đó, dường như khi nhìn thấy anh ta vào giây phút đó cô đã phát hiện ra đây là lần đầu tiên người đàn ông này uống rượu.

Anh uống say rồi, ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, gọi tên cô hết lần này tới lần khác, hôn cô không ngừng, anh phải làm gì.

Vốn dĩ Ngọc Tình vẫn không biết rốt cuộc tình cảm của cô với anh là gì, anh đối với cô rốt cuộc là thế nào, thế nhưng vào giây phút đó cô cuối cùng cũng đã hiểu.

Cô hiểu rồi, hóa ra cô cũng lãng mạn một lần, nóng vội một lần, hóa ra cái gọi là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng xảy đến với cô.

Hoa ra ngay từ đầu cô đã thích người đàn ông đơn thuần đó.

Còn anh, cô không ngờ người đó lại cũng thích cô.

Người đó đơn thuần như thế, nhìn nụ cười rạng rỡ đầy sức sống của anh, cô nào dám lôi anh vòa thế giới ngầm này chứ?

Nghĩ vậy Ngọc Tình khẽ cười khểnh, thôi bỏ đi. Tất cả đều là duyên phận, duyên phận đến thì tự nhiên mọi thứ đều có, hơn nữa, kể từ sau lần đó cô cũng không gặp lại anh.

Tám năm rồi, không biết anh có sống tốt không?

Ngọc Tình từ từ đi về phòng, khi tới nơi, cô mới phát hiện Phong Nhã Trần đang đứng đó đợi cô.

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần đang đứng ở cửa phòng, cô khẽ nhướn mày.

"Tình Tình, anh...." Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, vội vàng mở miệng, đúng lúc đó cậu nhìn thấy Ngọc Tình khẽ cười.

Thôi bỏ đi, bao nhiêu năm rồi, cô cũng không phải không biết, Phong Nhã Trần thật sự yêu cô, tuy thỉnh thoảng cậu có làm nũng, làm một vài hành động để cho cô biết sự quan tâm của cậu, nhưng tất cả những điều đó đều là vì cậu yêu cô.

Vì vậy nếu cậu đã yêu cô như thế, cô cũng yêu cậu, vậy thì còn có gì mà không thể bao dung, còn có gì mà không thể tha thứ, còn có gì đáng để mà giận?

Ngọc Tình khẽ cười, bước lên phía trước, dang tay ra ôm lấy Phong Nhã Trần.

"Đồ ngốc, anh nghe đây, câu này em chỉ nói một lần thôi đấy!"

Phong Nhã Trần gật đầu, đưa tay ôm lấy eo cô, đặt cằm cậu lên vai cô.

"Đồ ngốc, em yêu anh! trong mắt em chỉ có anh, anh biết không hả? không biết sau này em sẽ thế nào, em có những gì, không kể sau này em có thành tựu gì, không kể sau này em có kết quả thế nào, một là thất bại hoàn toàn, hai là một bước lên mây, anh, đều là người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời em."

Ngọc Tình nói rất từ từ và chậm rãi, từng câu từng chữ như lọt và tim Phong Nhã Trần.

Anh lặng lẽ gật đầu, không nói câu nào, nhưng những giọt nước mắt từ từ chảy ra, thể hiện được sự cảm động trong tận đáy lòng.

Đúng vậy. Thế này là được rồi, thế này là đã thỏa mãn rồi! cô đã nói rồi, cậu chính là người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời này của cô, nếu đã như vậy thì còn có gì phải cầu mong nữa!

Ngọc Tình cảm nhận thấy Phong Nhã Trần đang rơi nước mắt, cô nhẹ nhàng bỏ cậu ra, đưa tay lên lau nước mắt cho cậu.

"Đồ ngốc, sao lại khóc rồi?" cô nói với giọng điệu âu yếm, cái giọng điệu từ trước tới nay chỉ dùng với người thân và với cậu.

Phong Nhã Trần cười cười, khi cậu cười, nước mắt chảy ra còn nhiều hơn.

Nước mặt làm mắt cầu nhòa đi dường như sắp nhìn không rõ cô gái làm cho cậu yêu muốn chết đi được kia.

Cậu chớp chớp mắt, muốn nhìn rõ cô, thế nhưng cứ như vậy, cậu càng chớp nước mắt lại càng chảy ra, cậu chỉ nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ, một hơi thở ngọt ngào phải ra và cảm nhận được nụ hôn của cô dành cho cậu.

Phong Nhã Trần giật mình, sau đó cậu khẽ đặt tay lên eo cô, cậu hòa mình vào nụ hôn ngọt ngào đó.

Hương thơm tỏa ra từ đôi môi mềm mại của cô, nước mắt mằn mặn của cậu ngập tràn hạnh phúc.

Một đôi nam nữ xứng đôi nhẹ nhàng ôm lấy nhau, nhìn bọn họ cũng cảm nhận được tình yêu và hạnh phúc.

Sau nụ hôn, cô ngả đầu mình lên vai cậu: "Buổi đấu giá ngày mai, anh đi cùng em."

"Tình Tình, cái đó, em thật sự muốn bán nó đi à?" Phong Nhã Trần cúi đầu nhìn người yêu, khẽ hỏi.

"Cái đó, đã ở trên người em tám năm nay rồi, em cảm thấy đến lúc rồi, so với nó mà nói, em tin tiền đối với em càng thực tại hơn." Ngọc Tình nói xong liếc mắt lên nhìn Phong Nhã Trần: "Anh biết đấy, em chẳng phải người tốt gì, càng đừng nhắc đến việc vì quốc gia thế nào."

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Em nói làm thế nào thì cứ làm như thế!"

Đúng vậy, Ngọc Tình định bán đi chiếc dây truyền cổ lần trước mua được ở chợ đồ cổ khi còn ở Côn Minh. Khi trước cô chưa bán nó vì chưa cần thiết. Còn bây giờ Ngọc Tình cần dùng đến tiền, kế hoạch của cô đang từng bước được thực hiện, vì vậy vốn là không thể thiếu.

Lại nói, chiếc dây truyền đó nếu không bán đi, nó ở trong tay cô cũng chỉ là một vật bỏ đi, giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì. Bản thân cô cũng không có hứng thú cất giữ hay sưu tập một cái gì.

Vì vậy nếu đã như thế, chẳng bằng bán nó đi, thu về một số tiền làm vốn.

Nghỉ ngơ một đêm, hôm sau Ngọc Tình và Phong Nhã Trần sáng sớm đã ra khỏi khách sạn. Mục đích tới đây của họ lần này chẳng phải là để tham gia triển lãm đá quý, bọn họ tới đây lần này là vì buổi triển lãm.

Buổi bán đấu giá lần này do Kiều Thị gia tộc người Ý đứng ra tổ chức, ngày nay thế lực hắc đạo của Mỹ và Ý đều nằm trong tay của Kiều Thị gia tộc, vì vậy buổi bán đấu giá lần này chính là chợ đen mà người ta vẫn nói.

Ngọc Tình nhìn lối vào thần bí, cô khẽ cười. chợ đen à? hôm nay tốt nhất đừng có ai không mang kính, bởi vì sở trường của cô chính là nhìn thấu qua đôi mắt.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần đi vào từ lối vào nhỏ đó, vừa mới vào tới bên trong lập tức liền hiểu thế nào được gọi là tìm được lối thoát trong lúc khốn khó.

ở đây được thiết kế hoàn toàn theo phong cách hắc ám, khi vừa mới bước vào liền có cảm giác như bước vào một hang dơi, nhưng khi bước sâu vào bên trong đại sảnh thì lập tức trước mắt sáng bừng lên.

Đại sảnh được thiết kế giống như một tổ ong, và bên trong lại có rất nhiều các phòng nhỏ.

Ngọc Tình nhìn xung quanh miệng cô khẽ cười, cô nhìn chiếc mạng che mặt trong tay, rồi quay sang Phong Nhã Trần, hai cặp mắt hướng vào nhau, xem ra hôm nay nhất định sẽ rất vui vẻ.

Hai người sau khi giơ thẻ số ra thì liền được đưa lên tầng hai, vào trong một căn phòng nhỏ.

Ánh mắt hai người khẽ đảo qua một lượt khắp căn phòng, Ngọc Tình phát ra sức mạnh tinh thần đem căn phòng này cách li.

Làm xong mọi thứ, sau khi chắc chắn không có gì có thể uy hiếp, hai người từ từ ngồi xuống, hướng ánh mắt về phía lễ đấu giá.

Tất cả mọi thứ ở đây đúng là chợ đấu giá hoa Thụy Tình không thể so sánh được, nơi này thần bí, cao quý, những người có thể vào được tới đây chẳng có ai mà số tiền họ có được tính bằng tỷ.

Song, vào lúc mà ánh mắt Ngọc Tình hướng về sân khấu của lễ đấu giá, cô đơ người ra, sau đó môi cô khẽ nhếch cười.

79. Chương 79: Lệnh Cấm Đặc Biệt, Buổi Đấu Giá Bắt Đầu

Ngọc Tình nhìn người trên bục đấu giá, ánh mắt cô hết sức tập trung, cô khẽ cười, cô còn cứ tưởng thế nào, hóa ra là như thế này!

Đứng trên bục bán đấu giá là một người phụ nữ mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, vóc dáng y như một chiếc đồng hồ cát, chiếc váy tím từ trên xuống dưới làm cho cô ấy nhìn trong rất sáng trọng.

Cô gái này giống hệt với Tiên Ức.

Môi Ngọc Tình khẽ nhếch cười, nhìn Phong Nhã Trần. Xem ra bàn tay thần thánh của Kiều gia cũng dài ra phết!

Ánh mắt nhìn có vẻ thờ ơ của Ngọc Tình hướng về cô gái sau đó lại nhìn xung quanh. Cô phát ra sức mạnh tinh thần để thăm dò tất cả mọi thứ ở đây.

Nhưng khi sức mạnh tinh thần được phát ra, khi thâm nhập vào các căn phòng nhỏ khác thì lại bị đẩy ngược trở lại. Ngọc Tình hơi choáng, sau đó lại một lần nữa dùng sức mạnh tinh thần để thử thâm nhập.

Vẫn như lần trước, sức mạnh tinh thần bị đẩy ngược lại. Ngọc Tình khẽ nheo mày lại, cô nhìn vào những căn phòng nhỏ như tổ ong xung quanh, ánh mắt cô trầm lắng xuống như đang suy nghĩ điều gì.

"Tình Tình, em sao thế?" Phong Nhã Trần nhìn thấy Ngọc Tình nheo mày lại, cậu nắm lấy tay cô hỏi.

Ngọc Tình lắc đầu, ở đây có chút gì đó không bình thường.

Phong Nhã Trần nhìn nét mặt có vẻ nghi ngờ của Ngọc Tình, trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ. Một ý thức thần bí khẽ phát ra.

Không sai, bây giờ Phong Nhã Trần cũng đã bắt đầu tu tiên. Với tư cách là người yêu của Ngọc Tình, là người quan trọng nhất cuộc đời này của cô, cô sao có thể nhìn cậu cứ như thế này già đi, thậm chí là chết đi? Vì vậy tu tiên chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngọc Tình lật tưng Cửu Thiên Tiên Quyết mới tìm được một công pháp tu luyện phù hợp.

Tên của công pháp đó là: Hóa Kiếp Lục Biến.

Cái được gọi là Hóa Kiếp Lục Biến chính là bắt đầu từ lúc tu tiên phải tiếng hành sáu cái thay đổi. Nếu tu được sáu cái đó thì sẽ trở nên mạnh hơn. Hóa Kiếp Lục Biến và Cửu Thiên Tiên Quyết giống nhau, đều không phải là công pháp tu tiên thông thường, nhưng đều có hiệu quả như nhau. Đó chính là một khi tu thành rồi bắt buộc trở lại ngự trị tất cả những kẻ tu chân. Mức độ bá đạo đó chỉ có thể thấy rất ít.

Điều duy nhất không giống nhau đó là, Cửu Thiên Tiên Quyết tu luyện sức mạnh tinh thần còn Hóa Kiếp Lục Biến thì hình thành nên thần thức hay còn gọi là ý thức tinh thần.

Thần thức của Phong Nhã Trần từ căn phòng của họ từ từ trải ra, chạy vòng quanh căn phòng khách một vòng, sau đó lại từ từ tiến vào từng căn phòng một. Không có gì ngạc nhiên, thần thức của cậu bị một bức thành kì lạ chắn lại và đẩy trở về. Phong Nhã Trần hết sức ngạc nhiên, lại một lần nữa phát ra thần thức, thăm dò.

Lần này cũng không có sự thay đổi gì lớn, vẫn bị đẩy ngược lại. lần này, sắc mặt Phong Nhã Trần cũng có chút sầm lại nhìn Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình đang nheo mày suy nghĩ, rồi đôi mắt cô đảo khắp xung quanh một lượt, có chút nghi ngờ, cái bức tường vô hình đó rốt cuộc là cái gì.

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, khẽ cười, đột nhiên nghĩ ra có một hôm Ngọc Tình nói với cậu, khi cô là một người tu luyện sức mạnh đặc biệt, caaujd dã ngạc nhiên tới mức nào.

Bây giờ nhớ lại, cái bộ dạng lúc đó nhất định vô cùng buồn cười.

Cậu còn nhớ khi đó cô nhìn cậu với vẻ lo lắng và hồi hộp, chỉ sợ bản thân mình sẽ sợ cô. Thế nhưng cái cô bé ngốc đó làm sao mà biết được, cậu yêu cô vượt lên tất cả. Chẳng cần nói tới một ngày cô sẽ thành tiên,

kể cả một ngày nào đó cô có biến thành yêu quái, thành ma quỷ thì cậu vẫn cứ yêu cô! Suốt đời suốt kiếp, cho tới khi chết đi mới thôi!

Cậu khẽ cười, nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt đó là sự kiên định và yêu thương. Tình Tình, cả đời này, nếu em trở thành tiên, anh nhất định sẽ cùng em bay lượn chín ngày. Nếu em thành ma quỷ, anh nguyện vì em mà bị đày đọa xuống đại ngục mãi mãi không bao giờ đầu thai kiếp khác! Kiếp này, chỉ cần có em, nơi đó chính là nhà của Phong Nhã Trần anh!

Ngọc Tình không biết suy nghĩ lúc này của Phong Nhã Trần, lúc này cô đang huy động sức mạnh tinh thần, đem nó sắp xếp thành một cái lưới, từng chút từng chút hướng về phía bức tường chắn vô hình kia.

Lần này, sức lạnh tinh thần không lập tức bị đẩy lại, mà là từng chút một thẩm thấu vào bên trong.

Tuy là có tiến triển, nhưng Ngọc Tình vẫn thấy không thoải mái. Bởi vì cô biết, bức tường này đương nhiên không hề đơn giản.

Quả nhiên khi mà sức mạnh tinh thần của cô từng chút thẩm thấu vào, bức tường đó cuối cùng cũng đã có phản ứng, một lực lượng đặc biệt được tập hợp lại, hướng thẳng về phía chiếc lưới sức mạnh tinh thần của cô.

Trong chốc lát, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình giống như gặp phải khắc tinh, ngay lập tức bị đẩy ngược trở lại.

Ngay lúc đó, Ngọc Tình đột nhiên thấy mình có chút thông minh. Cô nhếch miệng cười khểnh.

"Thế nào rồi, Tình Tình?" Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình nhếch mép, cậu liền biết là có kết quả, lập tức hỏi.

"Ừm!" Ngọc Tình gật đầu, nhìn Phong Nhã Trần: "Bức tường này không phải là do kẻ tu tiên giăng lên, cũng không phải của kẻ tu thành ma quỷ. Cảm giác cái thủ đoạn này có chút giống với...."

Còn chưa nói hết câu ánh mắt Ngọc Tình liền bị thu hút bởi một người đang mở cửa đi vào.

Người đàn ông tóc đen chải bóng mượt, toàn thân toát ra một vẻ gì đó cao quý khó nói thành lời, anh ta ăn mặc cũng rất thoải mái, một chiếc áo sơ mi trắng, một chiếc quần bỏ màu xanh da trời, cơ thể anh ra phát ra thứ gì đó khiến người khác nhìn vào thấy rất rạng rỡ.

Ánh mắt Ngọc Tình liếc nhìn vào chiếc áo trắng đó, chiếc áo chỉ được đơm cúc thứ tư, để lộ ra bộ ngực trần lực lưỡng, và trên chiếc áo, chiếc cúc thứ ba đã không còn tồn tại.

Phong Nhã Trần nhìn thấy ánh mắt của Ngọc Tình di chuyển ra phía cửa, ánh mắt cậu cũng hướng theo.

Từ cái nhìn đầu tiên cậu đã biết người đàn ông này không đơn giản. Không nói tới khí chất toát ra từ cơ thể anh ta, con người này, mỗi hành động của anh ta đều làm cho Phong Nhã Trần có một cảm giác lo lắng và hồi hộp rất kì lạ.

Trong lòng thấy không vui, Phong Nhã Trần đưa tay lên nắm lấy tay Ngọc Tình.

"Tình Tình...." Ngọc Tình nghe thấy tiếng cậu gọi, khẽ cười, thu ánh mắt về.

"Loại thủ đoạn này dường như đến từ phương Tây." Ngọc Tình mở miệng nói tiếp về chủ đề ban nãy.

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy ngạc nhiên: "Lẽ nào, trên thế giới này thật sự có thiên sứ và quỷ hút máu?"

Ngọc Tình khẽ cười, đôi mắt cô liếc nhìn thăm dò mọi thứ ở đây: "Thế giới này rộng lớn như thế đương nhiên sẽ có nhiều điều kì lạ, phương Đông có kẻ tu chân, vậy thì phương Tây tại sao lại không thể có sự tồn tại của quỷ pháp chứ?"

Phong Nhã Trần gật đầu như hiểu ra: "Vậy thì, loại thủ đoạn này là?"

Ngọc Tình lắc đầu: "Em không biết, đây chỉ là một lệnh cấm đặc biệt, không có thủ đoạn công kích gì, vì vậy không nhìn ra được thêm điều gì, có điều...."

Ánh mắt Ngọc Tình lại hướng ra phía cửa, khẽ cười.

"Anh còn nhớ con đường mà chúng ta đi vào không?"

Hai câu nói trước sau chẳng hề có liên hệ gì, nghe có vẻ kì kì, thế nhưng hai câu nói này đã làm ánh mắt Phong Nhã Trần sáng lên.

"Em muốn nói...."

Câu nói còn lại không cần thiết phải nói ra, Ngọc Tình khẽ cười, trong ánh mắt là sự hứng thú.

Xem ra cánh tay thần kì của Kiều Thị gia tộc cũng dài đấy! nghĩ vậy Ngọc Tình khẽ cười, ngón tay khẽ động đậy, chiếc cúc áo thứ ba kia đã xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

Cô nhìn chiếc cúc áo, mỉm cười, dường như trò chơi này đúng là càng ngày càng hay ho đây.

Phong Nhã Trần nhìn chiếc cúc áo trong tay Ngọc Tình, cậu nghĩ ngay tới người đàn ông vừa đi vào kia. Ánh mắt cậu hơi trùng xuống, nhưng chỉ trong chốc lát.

Cậu biết Ngọc Tình không phải là người làm việc mà không có lý do, đương nhiên cũng biết Ngọc Tình là người không dễ động lòng. Trừ....người đàn ông lúc ban đầu đó.

Không thể không nói, người đàn ông đó đúng là một người đầy sức quyến rũ. Trước đây cậu có chút không hiểu, nhưng dần dần khi lớn lên, cuối cùng cậu cũng hiểu ra, tại sao Ngọc Tình lại yêu người đó.

Người đó khi cậu gặp đều muốn tiến lại gần, huống hồ là Ngọc Tình, từ nhỏ đã trưởng thành hơn so với cậu.

Thực ra bây giờ cậu đã không còn phản đối Ngọc Tình ở cùng người khác nữa, từ sau khi Ngọc Tình đem tất cả mọi chuyện nói cho cậu, cậu biết rồi sẽ có một ngày cô gái này sẽ đạt tới mức độ ngưỡng vọng của bản thân, cô gái này không thể chỉ thuộc về một mình cậu.

Cậu chỉ khẽ cười, nhìn Ngọc Tình, nhưng kể cả như vậy, kể cả cô gái này sẽ không thuộc về một mình cậu, cô cũng không phải là người mà ai muốn lại gần cũng có thể lại gần được.

Với tư cách người đàn ông quan trọng nhất của Ngọc Tình, điểm này cậu nhất định phải quản.

Ngọc Tình không biết suy nghĩ này của Phong Nhã Trần, nếu cô biết, có thể cô sẽ cảm động, cũng có thể cô sẽ cười.

Bởi vì bản thân cô đã không phải là một người đa tình, cả đời này cô trái tim cô mới rung động có hai lần mà thôi. Cô nếu đã chọn Phong Nhã Trần thì cũng nhất quyết sẽ không làm tổn thương cậu, phải biết rằng người đàn ông của Ngọc Tình là người để yêu chiều.

Cái con người ngốc nghếch này vì cô mà đã đánh đổi và trả quá quá nhiều, cô đều có thể cảm nhận được, vì vậy cho dù sau này cô có phụ lại tất cả mọi người trong thiên hạ, cô cũng sẽ không phụ một người – đó là Phong Nhã Trần.

Ngọc Tình lặng lẽ nhìn chiếc cúc đó, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh chiếc nhẫn của người đàn ông hôm qua.

Chiếc nhẫn đó, Ngọc Tình nhìn thế nào cũng thấy nó có gì đó không bình thường, đang nghĩ tới con đường hôm nay lúc đi vào giống như một cái hang dơi, trong đầu Ngọc Tình tự nhiên có sự liên kết lại với nhau.

Lẽ nào....

Vào giây phút Ngọc Tình đang hoài nghi, buổi đấu giá ngày hôm nay cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Cô gái mặc chiếc váy sườn xám màu tím lúc nãy đang khẽ cười và đi ra giữa bục bán đấu giá.

"Chào mọi người, hoang nghênh mọi người đã bớt chút thời gian trong quỹ thời gian vàng ngọc của mình để tới đây, Tiên Hạ xin cảm ơn các vị!"

Giọng nói nhẹ nhàng từ từ vang lên với sự mê hoặc không giới hanh, làm cho người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ngọc Tình vừa nghe vừa khẽ cười, Tiên Hạ? Tiên Ức? Xem ra đúng là như vậy!

Bàn tay đang bê cốc trà của Phong Nhã Trần dừng lại, sau đó cũng khẽ mỉm cười, xem ra, hôm nay thu hoạch cũng không ít.

Vậy là hai người lại nhìn nhau, cùng cười, một lần nữa cảm thấy cánh tay thần của Kiều Thị đúng là dài thật.

Ngọc Tình cười nhẹ nhàng, nhìn về phía Tiên Hạ đang tiến rồi lại lùi trên bục. Cô gái này so với Tiên Ức có chút sành đời hơn. Lời nói hay hành động đều vô cùng trơn tru.

Để mà nói, Ngọc Tình vẫn thích Tiên Ức hơn.

Ngọc Tình khẽ gật đầu, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn. Ừm, xem ra cái cô nha đầu đó vẫn phải có được trái tim của cô ấy. ừm, cô ta dường như khá thích Tiêu Thần. Ừm, đương nhiên là vẫn chưa làm gì quá đáng, thôi cứ tha cho cô ta một lần đã.

Phong Nhã Trần nhìn nét mặt của Ngọc Tình, cậu khẽ lắc đầu cười bất lực, đương nhiên là cậu biết cô đang nghĩ gì.

Thời gian tám năm đã đủ để hai người họ có thần giao cách cảm, càng không cần nói, bọn họ có nhiều điểm tương đồng như vậy. Nói ra thì có vẻ như Tiên Ức rất thích Tiêu Thần, bây giờ ngày nào cũng thế, cứ thời gian rảnh là cô ta lại bám lấy Tiêu Thần, làm cho Tiêu Thần vừa thấy đã chạy, anh có lạnh lùng, hay bình tĩnh thì tước mặt cô cũng chẳng có tác dụng gì.

Được thôi, nói thật là, cậu và Ngọc Tình khá thích Tiêu Thần của bây giờ.

Kể từ sau khi được Ngọc Tình dạy bảo ngày hôm đó anh ta chẳng còn giống người bình thường nữa, ngày nào cũng lạnh như hòn băng, cái cảm giác đó như thể đột nhiên ba anh ta có bò dậy anh ta cũng chỉ nói một câu xin chào lạnh nhạt. Vì vậy sự tồn tại của Tiên Ức giống như một cơ hội – một cơ hội để cho anh ta hòa nhập với cuộc sống.

"Các vị chắc không phải lần đầu tiên tham gia lễ bán đấu giá, quy tắc chắc các vị điều biết rõ rồi. vậy thì Tiên Hạ cũng không phí lời nữa, bây giờ buổi bán đấu giá chính thức bắt đầu."

Tiên Hạ khẽ cười, vừa dứt lời, liền có một thiếu nữ trẻ trung bê một chiếc khay bước lên. Trên khay là một bình hoa vô cùng tinh xảo.

Trên chiếc bình hoa đó là hình tượng con người và non nước đẹp và lương thiện, nó phản ánh trí tưởng tượng phong phú của người chế tạo. Nhìn tổng thể bình hoa đó rất tao nhã và tinh tế.

"Như mọi người nhìn thấy, đây chính là tác phẩm của Lý Mậu Thành tiên sinh, trên chiếc bình đã thể hiện được rõ nét sự buồn đau, thất vọng của nhân vật cũng như trạng thái tâm lý và những suy tư phức tạp của nhân vật. Không kể là nhìn từ bên ngoài hay nhìn từ nội tại, đây là vật hiếm bằng sứ không dễ gì có được! Vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành đấu giá!"

Tiên Hạ khẽ cười: "Giá khởi điểm là 50 vạn usd, mỗi lần trả giả không được thấp hơn một vạn usd. Bây giờ bắt đầu đấu giá!"

Ngọc Tình nhìn chiếc bình hoa đó, phải công nhận rằng nó rất đẹp, nó toát lên vẻ thanh lịch, nhã nhặn, nhưng cô không phải một nhà sưu tầm, trong con mắt cô cái vật đó chẳng có giá trị đầu tư nào cả.

Vậy là Ngọc Tình bê cốc trà lên, lặng lẽ quan sát.

Cuối cùng chiếc bình đó đã được mua với giá 200 vạn, bị một người chuyên sưu tập bình hoa thu mua.

Vật đầu tiên được bán đấu giá thành công, bầu không khí cũng dần dần nóng lên. Tiếp sau đó là một bức họa cổ, là bức "Thiên Vương Tống Tử Đồ" của Ngô Đạo Tử.

"Bức họa này, không cần tôi giải thích nữa, thiết nghĩ mọi người đều có thể nhìn ra nguồn gốc của nó, không sai, đây chính là bức "Thiên Vương Tống Tử Đồ" của Ngô Đạo Tử!" Tiên Hạ mỉm cười:"Những cái khác không cần nói nữa, bây giờ bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm của bức họa này là 5000 vạn usd, mỗi lần trả giá không được thấp hơn 100 vạn usd."

"5100 vạn!" Tiên Hạ vừa dứt lời liền lập tức có người trả giá.

Anh ta vừa trả giá xong, điều đạt được không phải là sự ngưỡng mộ hay ghen tỵ như trong tưởng tượng, mà mọi người nhìn anh ta với ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc, thêm có 100 vạn mà anh cũng có mặt mũi để lên tiếng.

Giá của bức họa này chắc chắn lên đến tiền trăm triệu!

Quả nhiên tiếp sau đó có người nói: "6000 vạn!"

6000 vạn? Người lúc trước trả thêm được 100 vạn ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy ngoài màu vàng sáng lạng của tổ ong đó ra thì không còn gì khác. Vậy là anh ta chỉ khẽ thở dài.

"6500 vạn!"

"8000 vạn!"

Giá vẫn tăng vọt lên không ngừng, Ngọc Tình đương nhiên là không có hứng thú gì với bức họa đó, vậy là cô nhẹ nhàng nhấp một ngụ trà rồi khi cô ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt hào hứng của Phong Nhã Trần.

"Một trăm triệu!" lúc này giá bức họa đã lên tới hàn trăm triệu.

Hai chứ một tỷ vừa vang lên, mọi người dừng lại mọi âm thanh, đứng trên bục Tiên Hạ khẽ cười: "Vừa rồi vị tiên sinh này đã trả giá một trăm triệu, còn có ai trả giá cao hơn không?"

Tiếp sau đó không ai nói gì, Tiên Hạ khẽ cười: "Một trăm triệu lần một!"

"Một trăm triệu lần hai!"

Lời cô ta vừa dứt liền nghe tiếng có người nói giọng trầm trầm: "Môt trăm mười triệu!"

Vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người lại hướng về cùng một chỗ, Tiên Hạ khẽ cười: "Vị tiên sinh đây đã trả một trăm mười triệu, còn có ai trả giá cao hơn không?"

"Một trăm mười triệu lần...." Tiên Hạ còn chưa dứt lời, liền nghe thấy một giọng nói trầm ấm vang lên từ từ.

"Một trăm năm mươi triệu!"

Tiếng nói đó rất chậm rãi, không hề thấy có yếu tố tình cảm thể hiện trong đó, nhưng làm cho người nghe cảm thấy rất thoải mái.

Tiên Hạ hơi đơ người ra, nhìn tới nơi tiếng nói phát ra: "Vị tiểu thư đây đưa ra giá một trăm năm mươi triệu, có ai trả giá cao hơn không?"

"Hai trăm triệu!" lúc này một giọng nói nghe có phần chán nản vang lên, Ngọc Tình nhướn mày.

"Hai trăm mười triệu!" Ngọc Tình nhẹ nhàng mở miệng.

"Hai trăm năm mươi triệu!" người đó lại lập tức lên tiếng, trong giọn nói còn có chút giễu cợt.

Ngọc Tình nghe thấy, khẽ cười.

"Các hạ thắng rồi!" nói xong cô nhìn vào mắt Phong Nhã Trần: "Xin lỗi anh, bức họa này...."

Phong Nhã Trần nghe thấy Ngọc Tình nói vậy, lập tức cảm động cười: "Thôi được rồi, bức họa này anh mua về cũng chẳng làm gì, vốn dĩ cũng chỉ là muốn làm cho lão gia nhà anh vui một chút thôi!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy nhoẻn miệng cười, cô đương nhiên biết Phong Nhã Trần không có hứng thú gì với bức tranh này, còn lão gia nhà họ Phong thì lại thích tranh vẽ đến phát điên, đặc biệt là những bức họa của Ngô Đạo Tử.

Tuy bây giờ đối với Ngọc Tình mà nói hai trăm năm mươi triệu usd cũng không phải số tiền quá lớn nhưng cô không muốn có thêm sự liên quan nào với kẻ đấu giá với cô.

"Ừm, về nhà rồi em lại tìm một bức khác!" Ngọc Tình khẽ cười, nắm lấy tay Phong Nhã Trần.

"Được!" Phong Nhã Trần gật đầu: "Nhất ngôn cửu đỉnh!"

“Được thôi!”

ở bên này thì ngọt ngào mặn nồng, còn ở đầu bên kia thì là sự ngạc nhiên. Wiliam chưa bao giờ nghĩ rằng cô gái đó lại dễ dàng nhận thua như vậy, nhìn vào bức họa mà anh ta có một cảm giác không nói nên lời. Anh ta chẳng có chút hứng thú gì với bức họa này cả.

Trong đôi mắt xanh màu nước biển đó hiện lên sự bất lực, anh ta khẽ mỉm cười, nhìn về phía căn phòng nhỏ của Ngọc Tình.

Phong Nhã Trần nhìn nét mặt yêu thương của Ngọc Tình, trong lòng vô cùng vui và hạnh phúc. Thực ra với thực lực trước mắt của cậu, số tiền đó cũng chẳng là gì, nhưng cậu lại từ sâu trong tận đáy lòng muốn nhận được sự yêu thương từ Ngọc Tình.

Bức họa này có là gì, chỉ cần Tình Tình vui, có hay không cũng không thành vấn đề! Thậm chí lão gia nhà cậu, tới lúc đó tìm cho ông ấy vài bức họa khác là xong!

Chẳng quan tâm tới ý nghĩ của mọi người, Tiên Hạ đã tuyên bố chủ nhân cuối cùng của bức họa này.

Ngọc Tình nghe và khẽ cười, giọng nói nhẹ nhàng của cô vang lên:”Ở đây tôi có một vật phẩm muốn đấu giá, không biết có được chấp nhận hay không?”

Mọi người đều biết, Kiều Thị tiến hành đầu giá là có thể chấp nhận vật phẩm đấu giá của khách, vì vậy lời đề nghị này của Ngọc Tình cũng không lấy gì làm bất ngờ.

“Ồ, không biết vị tiểu thư đây muốn đấu giá vật gì?” Ánh mắt Tiên Hạ nhìn về phía tiếng nói vang lên.

“Một sợi dây chuyền!” Ngọc Tình nói nhẹ nhàng.

Cô vừa dứt lời mọi người đều bật cười.

“Một sợi dây truyền cũng dám đem ra đấu giá, cô bé, cô mau về nhà đi!”

“Là dây truyền gì mà muốn đấu giá? Cái thế giới này đúng là nực cười, hoa cỏ cũng có thể đem ra đấu giá, bây giờ tới một sợi dây truyền của một bé gái cũng có thể đem ra đấu giá! Cô bé, cô nghèo đến mức phát điên rồi à?”

.....Những lời lẽ tương tự thế này không ngừng vang lên.

Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng chẳng để ý nhiều, cô mặc kệ, trên thế giới này luôn có những con người như vậy – thích tự đánh vào mặt mình, nếu đã như vậy, cô việc gì phải ngăn bọn họ chứ?

Chỉ thấy Ngọc Tình khẽ cười, giọng nói vẫn nhẹ nhàng và chậm rãi: “Một sợi dây chuyền mà nữ hoàng Cleopatra của Ai Cập đã từng đeo.”

Cô vừa dứt lời, mọi người đều im bặt.

Nữ hoàng Cleopatra của Ai Cập? Đùa cái gì vậy chứ!

80. Chương 80: Sợi Dây Chuyền, Lần Đầu Gặp Wiliam–part 1

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, một sự im lặng liền xuất hiện trước, sau đó là những lời bàn tán.

“Nữ hoàng Ai Cập Cleopatra, nói đùa gì vậy chứ! nếu cô nói ở một niên đại nào đó thì còn có thể tin được, chứ từ thời Nữ hoàng Ai Cập Cleopatra thì hơi quá đáng đấy!”

“Nữ hoàng Ai Cập Cleopatra từng đeo nó, cô nhìn thấy không?”

“Tiểu cô nương, đường anh trai tôi đi còn nhiều hơn cả muối cô ăn đấy, tốt nhất cô đừng có mà lừa người khác đi!”

.....

Trong sự bàn tán ồn ào, Ngọc Tình đưa sợi dây chuyền cho nhân viên phụ trách, cô khẽ cười.

“Các vị, tôi nghĩ cũng một vừa hai phải thôi!”

Ngọc Tình vừa dứt lời, tiếp sau đó lời bàn tán càng vang lên nhiều hơn.

“Cô nói một vừa hai phải? ha ha....”

“Sau khi nói một chuyện hết sức nực cười như thế còn dám mở miệng bảo người khác một vừa hai phải! Tiểu cô nương, cô đừng có trêu mọi người nữa!”

Ngọc Tình nghe những tiếng cười tiếp sau đó, cô lắc lắc đầu không nói lời nào. Trên thế giới này đúng là có một số người đã không biết gì nhưng cứ tự cho mình là uyên bác.

Chưa cần nói điều cô nói là thật, kể cả điều cô nói có là giả đi chăng nữa, những hành động của những con người này đều không xứng với cái danh thân sĩ! Cái gì mà xã hội thượng lưu chứ, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi!

Phong Nhã Trần đương nhiên là biết được suy nghĩ của Ngọc Tình, vì vậy cậu cũng chỉ dựa lưng vào ghế, khẽ nhếch mép cười.

Cậu biết, không cần cậu nói thêm điều gì, kết quả cuối cùng cũng nhất định làm cho những người này phải câm miệng lại! Ngọc Tình của cậu đã khi nào chịu thiệt chứ?

“Các vị xin hãy yên lặng một chút!” lúc này tiếng nói của Tiên Hạ vang lên, chỉ nghe thấy cô ta nói: “Sợi dây chuyền của cô nương vừa rồi đã được đưa đi kiểm định rồi, bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục đấu giá!”

Vừa dứt lời, lại một vật nữa được đem ra đấu giá.

Đó là một tượng Phật, Ngọc Tình nhìn từ xa, ánh mắt cô có vẻ vui.

Cô khẽ cười:”Phật sao?”

Trên thế giới này có tiên, có kẻ tu tiên, còn có cả Phật?

Cô không rõ, nhưng cô tin có một ngày, cô sẽ biết có hay không có, cô tin sẽ có một ngày bất cứ thứ gì, bất cứ thế lực nào có thể ngăn cản được bước chân của cô!

“Đây là bức tượng Phật phát sáng, thuộc triều Tần. Hình dạng của bức tượng này các vị cũng đã nhìn thấy, nó được khắc rất tinh tế, đặc điểm khuôn mặt rất sinh động, như thật! Hơn nữa được khắc từ loại gỗ Hoàng Kim quý giá nhất trên thế giới này!”

Vừa dứt lời, mọi người đều trầm trồ, đây chính là loại gỗ Hoàng Kim vẫn được mọi người truyền miệng nhau nói tới là cứng như kim cương, hơn nữa lại không sợ lửa, đúng là một vật báu hiếm có! Một bức tượng lớn như thế thì không biết bao nhiêu tiền nữa!

“Có điều, trên bức tượng Phật này, điều quý giá nhất lại không thuộc về gỗ Hoàng Kim!” Tiên Hạ khẽ cười: “Trên mình bức tượng Phật này có cất giấu một sơ đồ kho báu.”

Sơ đồ kho bái! Lời này vừa được nói ra, mọi người lại ồn ào bàn tán.

“Sao có thể như thế được! Nếu có sơ đồ kho báu thì sao các người không đi đào mà lại đem ra bán đấu giá!” lập tức có người phản bác lại.

Tiên Hạ nghe thấy có người chất vấn cũng không lấy gì làm lại, cô ta khẽ tiến lên phía trước, mỉm cười: “Bởi vì chúng tôi không tìm thấy sơ đồ đó được giấu ở đâu!”

“Nhưng, bức tượng Phật này đứng là có cất giấu một sơ đồ kho báu!” Tiên Hạ khẽ cười: “Thiết nghĩ chắc mọi người ở đây đều được nghe nói về câu chuyện vua Tần Thủy Hoàng cất giữ kho báu chứ!”

Nói tới đây Tiên Ức không nói tiếp nữa, chuyển chủ đề câu chuyện: “Vật đấu giá này có giá khởi điểm là 5 triệu, mỗi lần trả giá không được thấp hơn 1000 vạn! Bây giờ bắt đầu đấu giá!”

Cô ta vừa dứt lời, mọi người đều giữ thái độ trầm mặc, lần đầu tiên, vật đấu giá của Kiều Thị lại bị đối xử lạnh nhạt thế này!

Đây đúng là một vụ mua bán quá mạo hiểm, chẳng cần nói tới những cái khác, chỉ nói tới sơ đồ kho báu đó. Thứ nhất Kiều Thị với thế lực và tiềm lực như vậy còn tìm không thấy, bọn họ có thể tìm thấy không? Thứ hai, bọn họ cũng chẳng phải những người một lòng hướng về Phật, kể cả có được bức tượng Phật đó cũng có tác dụng gì? Thứ ba, tuy giá của gỗ Hoàng Kim là rất đắt thế nhưng bọn họ cũng không phải là thợ mộc, cần thứ đó để làm gì chứ?

Trước sự trầm mặc của mọi người, dường nhu Tiên Hạ đã đaons trước được, chỉ thấy cô ta khẽ cười, giơ tay ra hiệu cho người đang đỡ bức tượng Phật đi vào trong.

Đúng lúc này một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"5 100 000!"

Ánh mắt tò mò của Ngọc Tình hướng về bức tượng Phật đó, thực ra thì cô chẳng hề hứng thú gì với bức tượng Phật đó cả, thứ cô hứng thú thực sự đó chính là miếng gỗ Hoàng Kim đó.

Ngày nay Phong Nhã Trần đã bắt đầu tu luyện rồi, đúng lúc đang thiếu một thứ vũ khí, cô đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng bức tượng Phật bằng gỗ Hoàng Kim đã gần ở tay cô, sao cô lại dễ dàng bỏ lỡ nó chứ?

Bàn tay Tiên Hạ khựng lại, trên khuôn mặt là sự ngạc nhiên.

Cô ta vốn dĩ nghĩ sẽ chẳng có ai vì một khả năng không biết rõ mà bỏ ra một số tiền lớn như thế, vì vậy bức tượng Phật này không được đấu giá đã nằm trong dự liệu và hợp lý. Lại nói nếu có người bị thu hút bởi bức tượng này, thì giá của nó chắc chắn là rất lớn.

Nhưng cô ta vạn phần không ngờ rằng, ở đây lại có một Ngọc Tình lại xuất bài không giống với lẽ thường.

Đôi môi Ngọc Tình khẽ nhếch cười, từ trước tới này cô không phải là người không phải là kẻ nhìn thấy cơ hội mà không nắm bắt lấy! nếu cái đó đã không có ai cần, lại đúng lúc cô cần, vậy thì cô cũng vui vẻ mà đón nhận lấy nó thôi!

Ánh mắt Tiên Hạ di chuyển nhìn quanh một lượt: "Còn có hai trả giá cao hơn không?"

Trả lời cô ta chỉ là sự yên lặng.

"Còn có ai trả giá cao hơn không?" Tiên Hạ hỏi lại lần nữa.

Bức tượng Phật này nếu nó thật sự chỉ là một bức tượng mà có giá 5 triệu thì đúng là một cái giá trên trời, nhưng vốn dĩ bản thân nó đã được khắc từ gỗ Hoang Kim, hơn nữa bên trong nó lại được cất giấu một bảo vật – sơ đồ kho bái, nếu như vậy thì cái giá này đúng là quá thấp.

Lúc này, Wiliam với mái tóc đen và đôi mắt màu xanh, ngón tay dài đang gõ nhẹ xuống mặt bàn, khẽ cười, không nói gì. Tuy việc đấu giá này chính là sản nghiệp của gia tộc anh ta, nhưng anh ta vì một bức họa mà đã thu hút sự chú ý của cô bé nha đầu đó, lần này anh ta sẽ không vào cái lúc này mà lại thu thút sự chú ý của cô.

"Còn có ai...."

Tiên Hạ lần thứ ba mở miệng để hỏi, đúng lúc đó một giọng nói lạnh lùng cắt ngang lời cô ta: "Tiểu thư, hình như lần này thời gian cô hỏi hơi nhiều rồi đấy!"

Tiên Hạ đột nhiên dừng lại, cô ta khẽ mím môi.

"5 100 000 lần một!" nói xong cô ta hồi hộp đảo mắt qua các phòng, không ai nói gì.

"5 100 000 lần hai!" lần này ánh mắt cô ta hướng về căn phòng của Wiliam, không hề có bất kì động tĩnh gì!

"5 100 000 lần ba! Thành giá!" Tiên Hạ khẽ thở phào một tiếng, sau đó lại nở trên môi một nụ cười đúng tiêu chuẩn.

"Bây giờ bức tượng Phật này đã thuộc về vị tiểu thư đây!"

Ngọc Tình ghi nhớ tất cả những sự biến đổi của cô ta, cô cười lạnh lùng. Cái cô nha đầu này đúng là chẳng đáng yêu chút nào, kém xa Tiên Ức!

Vật đấu giá được đưa xuống, vật tiếp theo được đưa lên chính là sợi dây chuyền vừa nãy.

"Các vị, sợi dây chuyền này chúng tôi đã kiểm định, đúng là cổ vật của hai ngàn năm trước, hơn nữa được khai quật ở Ai Cập!" ánh mắt Tiên Hạ từ từ di chuyển: "Chủ nhân của sợi dây chuyền này cũng đúng như vị tiểu thư vừa nãy đã nói – chính là nữ hoàng Ai Cập Cleopatra huyền thoại."

Cô ta vừa dứt lời, hội trường lại vang lên tiếng xì xào! Nữ hoàng Cleopatra là ai? Là một người phụ nữ vô cùng lợi hại, suýt nữa bà ấy đã biến La Mã thành một tỉnh của Ai Cập! Bà ấy đúng là một nhân vật huyền thoại! lúc này giá của sợi dây chuyền này lập tức được tăng lên mức khó mà tưởng tượng nổi.

"Sợi dây chuyền này, giá khởi điểm là 15 triệu usd! Mỗi lần trả giá tăng lên không được thấp hơn 5 ngàn vạn usd! Bây giờ bắt đầu đấu giá"

Vừa dứt lời, hội trường lại im bặt, sau đó một tiếng nói vang lên.

"15 500 000!"

Nực cười! sợi dây chuyền này, nếu mang tới Ai Cập, bán lại cho bảo tàng Ai Cập, tuyệt đối không thấp hơn 50 000 000!

Đây là văn vật! Là một thứ có thể dùng để đổi lấy tiền thực sự!

"16 000 000!"

"16500 000!"

Đấu giá cứ tiếp tục như vậy, Ngọc Tình nhìn tất cả diễn ra với ánh mắt lạnh lùng, cô khẽ nhếch mép cười! những người này đúng là thật buồn cười!

Phong Nhã Trần nhìn sự thay đổi từ đầu tới cuối, cậu khẽ cười nhìn Ngọc Tình.

"Tình Tình, anh tò mò từ đầu tới cuối, tại sao, em không đem sợi dây chuyền này bán thẳng cho quốc gia hoặc Ai Cập! Anh tin cái em có được còn nhiều hơn so với cuộc bán đấu giá này!"

"Quốc gia? Nước Z sao?" Ngọc Tình khẽ cười, trong mắt lóe lên sự lạnh lùng, cô nói: "Em không muốn có quan hệ gì với bọn họ!"

Ngọc Tình đúng là đã nói với Phong Nhã Trần tất cả nhưng lại chỉ giấu một sự việc duy nhất – đó là việc cô được tái sinh! Không phải cô cảm thấy Phong Nhã Trần biết rồi thì cậu sẽ nghĩ gì, mà là bản thân cô thực lòng không thích đem sự việc đó nói ra, đó là một sự nhục nhã đối với cô!

"Tình Tình!" Phong Nhã Trần nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tình, cậu cảm thấy có điều gì đó kì lạ!

"Em không sao!" Ngọc Tình khẽ cười: "Em chỉ là đang nghĩ tới một số việc!"

Ánh mắt cô từ từ đảo quanh hội trường, cuối cùng thu ánh mắt về nhìn vào mắt Phong Nhã Trần.

"Nếu em đem sợi dây chuyền đó bán cho Quốc gia hoặc Ai Cập, vậy thì sẽ rất phiền phức!" Ngọc Tình nhoẻn miệng cười, nói với giọng điệu không vui: "Bọn họ sẽ bám sát theo anh!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, Phong Nhã Trần có chút không hiểu, nhưng cũng không nói gì,

Cậu cảm thấy dường như Ngọc Tình có một thái độ mâu thuẫn đối lập với quốc gia, có một sự ghét bỏ khó nói thành lời! cậu vô cùng hiểu Ngọc Tình, biết tuy cô là người lạnh lùng nhưng sẽ không vô duyên vô cớ ghét người khác, vậy thì nếu đã như vậy, nhất định là có một câu chuyện đằng sau thái độ này của cô!

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, ánh mắt cậu lóe lên một sự thương xót cô, cậu không biết tại sao Ngọc Tình lại không nói cho cậu biết, đương nhiên cậu cũng không muốn tra hỏi, ép cô! Cậu chỉ thương cô, sao cô gái này lúc nào cũng giấu mọi thứ trong lòng. Cô nên tin rằng, tin cậu có thể cùng đối diện với cô!

Trong lúc đang suy nghĩ, tay Ngọc Tình nắm chặt lấy tay cậu, khẽ nói nhẹ nhàng: "Đừng nghĩ lung tung nữa!"

---

81. Chương 81: Sợi Dây Chuyền, Lần Đầu Gặp Mặt Wiliam–part 2

Cô vừa nói ra ba chữ đó, Phong Nhã Trần liền cười. cái cô gái ngốc này, sao cậu lại nghĩ lung tung chứ, cậu chỉ là thương cô mà thôi.

Cái đồ ngốc nghếch!

Trong lúc đang suy nghĩ, sợi dây chuyền đó đã lên tới giá 45 triệu, còn cao hơn cả so với phán đoán của Ngọc Tình.

45 triệu? Ánh mắt Ngọc Tình khẽ di chuyển, đúng là toàn những kẻ có tiền!

Cô khẽ cười, nhìn sang Phong Nhã Trần: "Anh nói xem, có phải phát tài rồi không?"

Lời này vừa được nói Phong Nhã Trần liền đơ người, sau đó cậu lại cười ha ha: "Cái đồ ngốc em đang nghĩ gì thế hả?"

Tuy bây giờ với thực lực của bọn họ số tiền đó cũng chẳng phải đến mức làm cho bọn họ phát tài, nhưng từ khi nào mà Phong Nhã Trần cậu lại có những suy nghĩ đơn giản như vậy chứ?

Tiền? Cậu có cũng tốt! Chỉ cần cô muốn! Cậu đều có thể cho cô!

Ngọc Tình thấy Phong Nhã Trần cười, bản thân cũng khẽ nhoẻn miệng cười, cúi đầu ngả vào vai Phong Nhã Trần, trong lòng cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Cô không phải là không biết cậu đang lo lắng điều gì, cô chẳng phải không biết rằng cậu đang lo cho cô, nhưng bây giờ đúng là không muốn nói ra.

Phong Nhã Trần biết được suy nghĩ của cô, vì vậy cũng không nói thêm gì nữa, cậu khẽ hôn lên trán cô, nói thì thầm với cô: "Anh biết!"

Cậu chính là như vậy, có những lúc không cần nói quá nhiều, nhưng đủ để cả hai biết được suy nghĩ của đối phương, sau đó thì sẽ bao dung và hiểu cho đối phương! Không thể không nói, một tình yêu như vậy, thật đẹp!

Hai người ngồi dựa vào nhau, không nói lời nào, nhưng tất cả đều được người kia thấu hiểu, một cảm giác hạnh phúc nói không thành lời!

Còn trên kia, việc đấu giá vẫn diễn ra sôi nổi.

Lúc này sợi dây chuyền đã có giá lên tới 50 triệu, và cuối cùng thì bầu không khí sôi nổi cũng yên ắng lại.

"50 triệu lần một!" giọng nói của Tiên Hạ vang lên từ thấp đến cao.

"50 triệu lần hai!"

"50 triệu lần ba! Thành giá!" Tiên Hạ vừa dứt lời, Ngọc Tình mỉm cười, kéo tay Phong Nhã Trần: "Đi thôi, những thứ còn lại chẳng có gì hứng thú cả!"

Phong Nhã Trần gật đầu cùng với Ngọc Tình đi ra khỏi căn phòng nhỏ đó, vừa mới ra khỏi cửa đã gặp một người cầm một cuộn gì đó đi tới.

"Tiểu thư đợi đã!"

Ngọc Tình quay đầu nhìn Phong Nhã Trần, rồi lại nhìn người đó, cô hơi nhướn mày lên.

"Thiếu gia nhà chúng tôi bảo tôi trao cái này cho cô!" người đó tiến lên phía trước đưa cái ống đựng tranh cho Ngọc Tình với vẻ cung kính.

"Ồ?" Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra định nhận lấy, nhưng khi vừa chạm vào thứ đó cô lại rụt tay về: "Tôi không có hứng thú với thứ này, hay là anh hãy mang về đi!"

Ngọc Tình nói xong liền kéo tay Phong Nhã Trần đi về phía trước, bỏ lại người đó phía sau lưng.

Không cần nhìn thứ đó là thứ gì cô cũng biết. Tuy cô muốn có được thứ đó, nhưng lại không muốn có bất kì quan hệ gì với người đó.

Phong Nhã Trần khẽ cười quay laij nhìn người đàn ông đó: "Trở về và nói với thiếu gia nhà anh, người phụ nữ của tôi anh ta đừng có ý định gì thì hơn!"

Nói xong, đôi mắt cậu chớp chớp, một sự quyến rũ khó diễn tả bằng lời, nhìn người đàn ông như muốn nói gì đó, cậu nói tiếp: "Đừng nhìn tôi như thế, tuy thiếu gia nhà các anh không phải người bình thường, nhưng Phong Nhã Trần tôi cũng không phải một trái hồng mềm dễ bóp nát đâu!"

Nói rồi cậu đi đến trước mặt người đàn ông đó, nắm lấy cái ống đựng bức tranh đáng giá đó khẽ dùng lực, trong chốc lát, bức tranh có giá trên trời đó đã biến thành một đống bụi đen.

Cậu khẽ cười, quay người bước đi, nắm tay Ngọc Tình tiến về phía trước.

Tuy cậu có thể chấp nhận được những người này ở bên cạnh Ngọc Tình, nhưng nói thế nào thì cô gái này cũng không thể chỉ ở bên cạnh cậu cả cuộc đời này, vì vậy bên cạnh cô không phải ai muốn đứng cạnh thì đứng cạnh.

Khi Ngọc Tình và Phong Nhã Trần đi tới khu vực lấy đồ thì người đàn ông đó cũng đã trở về tới chỗ Wiliam.

Nhìn cái đĩa bụi đen xì đó, Wiliam khẽ cười, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng. Đây chính là con ngựa khó thuần trong huyền thoại sao?

Phong Nhã Trần? Ha ha, tốt lắm!

Đột nhiên, hòn trân châu trong tay phát ra tiếng động, nó liền biến thành một nắm bột màu trắng.

Kẻ người hầu đứng bên cạnh đột nhiên choáng váng, khuôn mặt thể hiện sự đáng tiếc tột cùng. Đó là viên trân châu vô giá đấy! sao lại có thể đối xử với nó như vậy!

Suy nghĩ của kẻ người hầu, Wiliam căn bản chẳng thèm để ý, cũng không có thời gian mà để ý, bây giờ tâm trí của anh ta đều hướng về Ngọc Tình và Phong Nhã Trần.

Hai người này xem ra dường như đúng là một cặp trời sinh.

Có điều, Wiliam, nếu là cô gái mà anh ta đã nhắm, sao có thể dễ dàng để cô tuột khỏi tay mình chứ?

Vì vậy Ngọc Tình, hãy cứ đợi đấy! tốt nhất đừng có hoài nghi lời tôi, tôi mới chính là người bạn tâm giao của cô đấy!

Nghĩ vậy suy nghĩ của Wiliam lại trở về với ngày đầu tiên khi mà anh ta gặp Ngọc Tình.

Đó chính là ở sòng bạc tại Ma Cao. Khi đó Ngọc Tình chỉ tầm 12, 13 tuổi, và khi đó một người ở bên cạnh cô cũng là Phong Nhã Trần như ngày hôm nay!

Hai đứa trẻ đó, đặc biệt là một thiếu nữ xinh đẹp cùng với sự cao quý phát ra từ người cô ấy lại xuất hiện ở một nơi hỗn tạp như thế đương nhiên là thu hút sự chú ý của mọi người.

Vì vậy chỉ ngay trong giây phút đầu tiên đã có rất nhiều người chú ý tới bọn họ, cô gái thì lạnh lùng, chàng trai thì quyến rũ và anh tú, nhìn vào thì đúng là hiếm có! Cô thiếu nữ đó nhìn vô cùng lạnh lùng, nụ cười nhếch mép trên môi cô nhìn rất giả. Nhưng thu hút anh ta cũng chính là nụ cười như một thói quen đó.

Tối ngày hôm đó Ngọc Tình cũng đã thắng bọn họ rất nhiều, cuối cùng lúc rời đi, tận mắt anh ta nhìn thấy có người đi theo, dường như chẳng cần suy nghĩ anh ta cũng bám theo.

Kết qua anh ta đã nhìn thấy gì, đó là một vụ thảm sát đơn phương, cô gái nhìn có vẻ lạnh lùng đó ra tay không chút thương xót, dường như chỉ chớp mắt một cái, những người bám theo kia đã mãi mãi ngã xuống nơi đó.

Nghĩ rồi, Wiliam khẽ cười, suy nghĩ của anh ta hướng về Phong Nhã Trần. Lúc đó cậu thanh niên anh tú tới mức không thể anh tú hơn được nữa chỉ khẽ cười, nhìn cảnh đầu rơi máu chảy trước mắt, nhìn cô gái ra tay một cách tàn nhẫn kia với đầy vẻ yêu thương và hài lòng.

Cậu thanh niên chỉ đứng ở đó, khuôn mặt còn đẹp hơn cả con gái của cậu hiện lên một vẻ mê hoặc quyến rũ tới mức không thể nào tiêu diệt được. Ánh mắt cậu lạnh lùng vô tình, dường như cả thế giới chỉ có một người con gái đó có thể lọt được vào mắt cậu.

Nghĩ tới đây Wiliam khẽ cười, không thể không nói Phong Nhã Trần là một đối thủ không hề nhẹ ký! Anh ta tin rằng đây là vật cản lớn nhất của anh ta nếu anh ta muốn có được Ngọc Tình.

Sau đó anh ta cho người điều tra về hai người họ, kết quả đạt được đó là không ngờ rằng cô gái đó chính là Ngọc Tình – người đã tiêu diệt toàn bộ Kiều bang theo như lời đồn đại.

Lúc này anh ta cảm thấy vô cùng may mắn khi cha anh ta đã sớm đề phòng Ngọc Tình, đưa Tiên Ức vào nằm vùng trong chợ bán đấu giá hoa Thụy Tình. Vì thế nên anh ta đã có được rất nhiều tin tức của cô, cũng vì thế, càng ngày anh ta càng thích cô.

Cho nên vừa mới gặp mặt, cô không biết về anh ta nhưng anh ta lại biết về cô!

Thôi được, anh ta thừa nhận, anh ta tới đây là vì cô! Nếu không phải vì vô, anh ta sẽ chẳng tới đây làm gì, chỉ là một buổi bán đấu giá mà thôi, khi nào mới tới lượt một kẻ luôn giấu mặt như anh ta phải ra tay?

Nghĩ rồi Wiliam đưa bàn tay trái lên sờ vào chiếc nhẫn đeo trên ngón tay trỏ của bàn tay phải một cách nhẹ nhàng, trên thế giới này, chẳng có thứ gì mà Wiliam anh ta muốn mà lại không có được!

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần dường như không phải gặp chút khó khăn gì mà đã có được bức tượng Phật và tiền. Hai người ra khỏi khu đấu giá đó, nắm tay nhau chầm chậm đi về phía trước.

"Tình Tình, em hoài nghi người đàn ông đó có vấn đề?" Phong Nhã Trần khẽ hỏi Ngọc Tình.

"Người đàn ông nào?" Ngọc Tình đơ người ra sau đó hỏi lại.

"Ấy...." Phong Nhã Trần: "Thì là người đàn ông có mái tóc đen và đôi mắt xanh đó!"

"Anh ta?" Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần: "Đồ ngốc, đương nhiên là anh ta có vấn đề rồi!"

Vừa nói dứt câu, Phong Nhã Trần liền sững người ra, sau đó cậu nhắm mắt lại không biết phải nói gì! Được rồi, cậu thừa nhận rằng có những lúc cậu không theo kịp được với những suy nghĩ của Ngọc Tình.

82. Chương 82: Thị Sát, Sự Phẫn Nộ Của Ngọc Tình

Nếu đã đến tới tỉnh N, vậy thì thị sát một chút công việc là điều chắc chắn. Vậy là Ngọc Tình trong khoảng thời gian tiếp theo đã cùng với Phong Nhã Trần đi thị sát toàn bộ sản nghiệp công ty con của công ty châu báu đá quý Thụy Tình.

Công ty con của Thụy Tình ở tỉnh N tổng cộng có một công trường và một công ty tổng bộ.

Bây giờ Ngọc Tình đi tới công ty tổng bộ trước, trước hết phải xem bộ phận thiết kế.

Đá quý trân châu xem trọng nhất đương nhiên là thiết kế. Chỉ có làm tốt khâu thiết kế thì mới thiết kế và biến những hòn đá quý trở thành những đồ trang sức quý giá, rực rỡ. Vì vậy tất cả đều phải được thiết kế độc đáo và xuất sắc.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần lái xe tới tổng bộ của đá quý Thụy Tình, đỗ xe rồi đi ra ngoài.

Trụ sở chính của Thụy Tình ngày nay là do chính tay Ngọc Tình cầm bút thiết kế.

Tòa nhà Thụy Tình nằm trên quảng trường Thụy Tình, là một kết cấu kiến trúc đơn độc. Quảng trường Thụy Tình thì nằm ngay ở trung tâm của thành phố Côn Minh, với chu vi lên đến 1000 mét.

"Tình Tình, vốn dĩ anh cứ nghĩ cánh tay em có thể vươn rất rộng nhưng chưa bao giờ nghĩ lại vươn rộng tới mức này!" Phong Nhã Trần đứng trên quảng trường nhìn Ngọc Tình, không thể không suýt xoa.

Ngọc Tình nhướn mày, cô nhẹ nhàng đảo mắt nhìn xung quanh quảng trường rộng lớn, khẽ cười:"Cũng bình thường thôi mà!"

Thực ra cô muốn xây dựng nơi này thành một con phố thương nghiệp, bao gồm có công nghiệp đá quý, trang phục, mỹ phẩm và hàng loạt các xa xỉ phẩm khác, chỉ là cô vẫn chưa chọn được nên chọn lựa những hãng, thương hiệu nào.

Trong mắt cô, những cái được gọi là thương hội nổi tiếng kia chỉ là những thứ hữu danh vô thực, hơn nữa bản thân cô thì lại là một người không thích những sự tồn tại như vậy!

Cô nhìn thấy tiềm lực của mảnh đất này, vì vậy đương nhiên sẽ không dễ dàng để nó lọt vào tay người khác, phải biết được một đạo lý rằng nước sạch không được để chảy vào ruộng của người khác!

"Nói ra à, Tình Tình, em vẫn chưa nghĩ ra phải làm gì ở đây đúng không! Phải biết rằng đây là tiền đấy! chỉ lỡ một ngày thôi tiền thua lỗ đã có thể mua được một căn nhà rồi!" Phong Nhã Trần vắt tay lên vai Ngọc Tình, đôi mắt cậu chớp chớp!

"Ồ?" Ngọc Tình khẽ cười: "Sao hả? Cháu đích tôn của tập đoàn Phong Thị, người kế nghiệp của gia tộc giàu có lại để ý tới số tiền cỏn con đó à?"

"Làm gì có cách nào khác!" Phong Nhã Trần nhướn mày, đi lên phía trước, vừa đi vừa nói giọng cảm thán: "Thực ra là vì người vợ anh muốn lấy về rất biết tiêu tiền! Vì vậy anh lúc nào cũng phải nghĩ cách để tiền sinh ra tiền thôi!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy cô khẽ cười, nhìn Phong Nhã Trần từ phía sau lưng: "Này, em nói cho mà biết nhé, tuy là em rất biết tiêu tiền, nhưng em cũng rất biết kiếm tiền đấy chứ! hay là anh gả cho em đi?"

Phong Nhã Trần đang bước đi đột nhiên đứng khựng lại, quay đầu lại nhìn Ngọc Tình: "Đợi tới một ngày em đủ thực lực để lấy anh thì anh sẽ gả mình cho em!"

Phong Nhã Trần nói có vẻ rất nghiêm túc, Ngọc Tình khẽ nhướn mày, cô thở dài một tiếng vẻ không hứng thú rồi đi lên phía trước.

Hai người đi vào tòa nhà Thụy Tình, giơ thẻ chứng nhận ra, đi thẳng lên tầng 27 tới bộ phận thiết kế.

Tòa nhà Thụy Tình thực ra vô cùng rộng rãi, có tổng cộng 30 tầng, tầng cao nhất chính là phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng Cố Nhất Hàng lại thường ở tầng 29, điểm này mọi người đều thấy thắc mắc, không hiểu với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị tại sao anh ta lại không bao giờ đặt chân lên tầng 30.

Tiếp theo xuống những tầng dưới là phòng họp, bộ phân thiết kết, bộ phận kế hoạch và sách lược, bộ phận tài vụ, bộ phận nhân sự, bộ phận dự toán, bộ phận bán hàng....

Xuống dưới tiếp theo nữa thì bỏ trống. Thực ra những chỗ trống còn lại trong tòa nhà này Ngọc Tình muốn dùng vào mục đích khác. Ngọc Tình dự định đem 20 tầng đầu tiên của tòa nhà này vào mục đích thương mại, nhưng rốt cuộc là những hoạt động gì thì hãy tha thứ cho cô, cô vẫn chưa quyết định được.

Người của bộ phận thiết kế ở tầng 27 đang đều rất bận bộn, hai thanh niên khi đi vào hầu như không được chú ý tới. điểm này làm cho Ngọc Tình khá hài lòng, cô khẽ cười, cô dẫn Phong Nhã Trần đi chậm rãi một vòng quanh phòng làm việc bận rộn này.

Mãi cho tới khi nhìn thấy một bản vẽ, Ngọc Tình mỉm cười, cô dừng bước lại, đưa tay ra với lấy bản vẽ bên dưới tay người thiết kế.

"Này, cô làm cái gì đấy!" người phụ nữ bị lấy mất bản thiết kế, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình.

Khi nhìn thấy Ngọc Tình chỉ là một cô thiếu nữ tầm 15, 16 tuổi, trong mắt cô ta đột nhiên ánh lên cái nhìn khinh bỉ: "Cô là ai hả? đây là nơi cô có thể tới à? bảo an bây giờ càng ngày càng tắc trách rồi! chó mèo cũng cứ để chạy lung tung như thế!"

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần bốn mắt nhìn nhau, không biết cái câu chó mèo của người phụ nữ này rốt cuộc là để nói ai, vậy là sắc mặt bọn họ trở nên lạnh lùng.

Ngọc Tình đưa bản vẽ ra trước mặt cô ta: "Đây là bản thiết kế của cô à....xin hỏi đây là cái gì?"

Người đó ngẩng đầu nhìn bản vẽ trong tay Ngọc Tình, thở dài một tiếng bực dọc rồi đứng lên, cướp lấy tờ giấy nhìn thẳng vào Ngọc Tình: "Ở đây là chỗ cô có thể nói à? cô là cái thá gì hả, cô quản tôi đấy à?"

Phong Nhã Trần nghe người đó nói những lời như vậy với người yêu lập tức cậu với khuôn mặt lạnh như băng, đang định bước lên phía trước nhưng đúng lúc đó Ngọc Tình ngăn cậu lại, khẽ cười: "Phong đại thiếu gia, chú ý một chút, cái thứ này không đáng để anh ra tay."

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy, đột nhiên gật đầu, đứng lại phía sau Ngọc Tình.

Sau đó, người phụ nữ bị cướp mất bản thiết kế nhìn Ngọc Tình với ánh mắt ngạc nhiên lướt qua.

Ngọc Tình nhìn người phụ nữ đó, rồi lại liếc nhìn các loại mỹ phẩm đang để trên bàn làm việc, lại còn một hộp phấn còn chưa kịp đóng nắp lại.

"Đây là thứ cô thiết kế đấy à?" Ngọc Tình hỏi lại một lần nữa, lần này giọng điệu cô không còn chút khách khí nào nữa, cô nhìn cô ta, đôi mắt to tròn nhìn kẻ trước mắt như muốn đóng băng cô ta lại.

Cố Nhất Hàng quản lý công ty kiểu gì đây không biết! Cái hạng người như thế này cũng đủ tư cách ngồi ở đây! Nhìn vào bản thiết kế, nhìn vào đống mỹ phẩm bày la liệt trên bàn, lại nhớ lại hình ảnh khi cô bước vào người phụ nữ này đang đè bản thiết kế dưới tay và đang tập trung trang điểm, lúc này ánh mắt Ngọc Tình hoàn toàn là sự lạnh lùng.

Nói ra thì Ngọc Tình tuyệt đối được tính là một kẻ cuồng công việc! Quan điểm của cô đó là, chỉ cần làm việc thì bắt buộc phải nghiêm túc, tập trung để hoàn thành tốt công việc! Vì đó là sự thể hiện giá trị của bản thân, thế nhưng lúc này Ngọc Tình chỉ muốn cười lạnh lùng.

Lương của công nhân viên trong Thụy Tình được tính là cao nhất trong ngành so với những công ty khác, đặc biệt là bộ phận thiết kế! Và tương ứng với mức lương, Ngọc Tình muốn những bản thiết kế là những sản phẩm độc đáo và có chất lượng, sáng đẹp, rực rỡ! Chứ không phải là một tờ giấy nhàu nát được bám đầy những phấn và đồ trang điểm như thế này!

"Đúng vậy!" người phụ nữ nhếch mép cười khinh bỉ: "Chính là bản thiết kế của tôi, sao hả? bây giờ cô có thể cút đi chưa?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy thở hắt ra một tiếng lạnh lùng: "Cô rất ngạo mạn, cô tên là gì?"

"Liên quan gì tới cô!" người phụ nữ đó lườm Ngọc Tình một cái rồi lại ngồi xuống, cầm lấy hộp phấn tiếp tục chát lên mặt. Ngọc Tình thấy vậy lại cười lạnh lùng, người phụ nữ này đúng là không coi ai ra gì cả!

"Gọi giám đốc của các người lại đây!" Ngọc Tình liếc mắt về phía những người đang tò mò đứng nhìn kia, nheo mày lại, gầm lên.

"Giám đốc?" người phụ nữ đang bận trang điểm kia nghe thấy vậy liền bật cười: "Giám đốc? Đừng có đùa nữa, cô là cái thá gì chứ, giám đốc là người cô muốn gặp liền gặp được chắc?"

Ngọc Tình vừa dứt lời người phụ nữ đó liền đáp lại, cô ta liếc nhìn Ngọc Tình: "Nhìn cô thì cũng có chút sắc đẹp đấy!"

Ngọc Tình thấy vậy cũng không nói thêm gì, rút điện thoại ra: "A lô, anh tới đây một lát, tòa nhà Thụy Tình, tầng 27."

Nói xong Ngọc Tình liền cúp máy, cô liếc nhìn người phụ nữ vẫn đang đắc ý trang điểm như để chọc tức cô, rồi cô quay người bước đi.

Cô chậm rãi bước đi, rồi xem bản thiết kế của từng người một, sau đó cô ghi nhớ trong lòng toàn bộ những gì diễn ra trong căn phòng này hôm nay.

Sau cùng cô thong dong bước về phòng làm việc của giám đốc, cô khẽ nhếch mép cười, giơ chân lên đá vào cánh cửa gỗ, cánh cửa mở ra, cô bước vào trong, khẽ cười, Phong Nhã Trần đi sát theo phía sau cô.

Người của phòng thiết kế rùng mình lên khi Ngọc Tình giơ chân đạp vào cánh cửa phòng giám đốc. Không biết tiểu cô nương này tới từ đâu nữa, lại dám làm như vậy để vào phòng giám đốc.

Cánh cửa gỗ vừa mở ra, bên trong là một căn phòng rộng và thoáng, trong phòng có đặt một chiếc bàn, trên bàn làm việc làm những thứ văn phòng phẩm thường dùng và một chiếc máy tính, ở đây xem ra giống như là nơi làm việc của thư ký.

Phòng giám đốc gần như một căn hộ, bên ngoài là thư ký, còn bàn làm việc của giám đốc thường thì ở bên trong.

Vừa mới bước vào, Ngọc Tình liền nghe thấy tiếng rên rỉ nhưng lại được dồn nén xuống.

Âm thanh này đối với Ngọc Tình thì đã quá quen thuộc, nó đủ để thách thức sự chịu đựng của cô! Không ngờ lại dám ở trong phòng làm việc để làm những chuyện bẩn thỉu như thế! Đúng là tưởng Ngọc Tình ăn chay chắc?!

Kiếp trước Ngọc Tình đã sống trên đời 30 năm, đương nhiên cô biết được những âm thanh rên rỉ: "Ừm...a..." này là tiếng gì! Chưa bao giờ ăn thịt lợn điều đó không có nghĩa rằng cô chưa từng nhìn thấy lợn chạy! lại nói cô đã từng nhìn thấy lợn chạy! lại nói cô đã từng nhìn thấy không ít những cảnh khiêu dâm, chỉ có điều những kẻ đã làm bẩn mắt cô đó cô nguyền rủa cho họ sớm xuống địa ngục cả đi.

Phong Nhã Trần thì không so được với Ngọc Tình, nhưng cậu đã là một thanh niên, cậu đương nhiên cũng biết những tiếng đó là tiếng gì, vậy là, cái cậu thanh niên đáng yêu đó, đột nhiên đỏ mặt lên, nhìn Ngọc Tình.

Lúc này hai mắt Ngọc Tình lạnh lùng, tiến lên, đi tới trước cảnh cửa đang được khép kín đó, lại một lần nữa giơ chân lên, đá vào cánh cửa.

Một tiếng rầm vang lên, cánh cửa được mở ra nhanh chóng.

Đương nhiên đó là một động tĩnh không hề nhỏ, hai kẻ đang quấn lấy nhau kia đột nhiên liếc mắt nhìn ra.

Ngọc Tình đứng ở cửa liếc mắt đảo quanh tất cả, nhìn người phụ nữ đang nằm trên bàn làm việc kia, một nửa người người đàn ông kia đang nằm lên cô ta, Ngọc Tình chỉ cười lạnh lùng,

"Anh chính là giám đốc bộ phận thiết kế?" Ngọc Tình nhìn người đàn ông, giọng điệu lạnh như băng: "Người ta thường nói đàn ông mà làm về nghệ thuật thường phóng túng, nhưng tôi thấy anh có phải phóng túng hơi quá đà rồi không!"

Người đàn ông đó đầu tiên đơ người ra, sau đó khi nhìn thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần – chỉ là hai đứa trẻ, lập tức anh ta thở phào nhẹ nhõm một tiếng.

Tuy hai đứa trẻ này nhìn thì không giống những đứa trẻ bình thường, nhưng dù gì chúng cũng chỉ là một trẻ ranh!

Người đàn ông không đỏ mặt đó không còn bám lấy cô gái nữa, nhặt quần áo bên dưới bàn làm việc lên chuẩn bị mặc vào.

Nhưng vào giây phút anh ta đang cầm cái quần lên, cổ tay Ngọc Tình khẽ xoay, một con dao găm xuất hiện, phi về phía chiếc quần làm cho chiếc quần dính chặt vào chiếc bàn gỗ.

"Ai nói với anh là có thể mặc quần áo vào đấy!" Ngọc Tình hai mắt lạnh lùng, nhìn về phía cô gái đang nằm trên bàn bị dọa cho co rúm người lại kia.

"Cô là thư ký của anh ta?"

Người phụ nữ nhìn thấy Ngọc Tình hỏi cô ta, lập tức gật đầu: "Ừm!"

Ngọc Tình lạnh lùng cười: "Các người đứng đó cho tôi không được động đậy, bằng không con dao của tôi không có mắt lại cắm vào đâu đấy tôi không biết được đâu!"

Ngọc Tình nói như vậy không phải chỉ để dọa bọn họ. phải biết rằng Ngọc Tình là một người sống rất có kỷ luật, cô có thể chấp nhận được việc hai người vì yêu thương nhau mà cùng nhau lên giường, đương nhiên cô cũng không phải không thể chấp nhận được mối tình một đêm hay kiểu bao trai bao gái cho thỏa mãn nhu cầu. Điều cô không thể chấp nhận được đó là, bọn họ ở một nơi làm việc linh thiêng, một nơi có thể vẽ ra những bản thiết kế đẹp nhất trên thế giới này để làm những việc như vậy!

Còn bọn họ! đã làm việc đó rồi! như vậy thì đương nhiên phải đón nhận lấy sự trừng phạt vì sự tức giận của cô!

Ngọc Tình cười lạnh lùng, khẽ dựa mình vào người Phong Nhã Trần, ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả.

Phong Nhã Trần thì cúi đầu xuống, nhìn cô gái đang gả vào lòng mình, đưa tay ra ôm chặt lấy cô, trong lòng thấy thật ngọt ngào, cô gái này chính là cô gái của cậu! Thật tốt biết bao!

Vậy là cả bộ phận thiết kế điều được phơi bày hết ra.

Tất cả mọi nhân viên đều đứng lên nhìn về phía phòng làm việc của giám đốc, lúc này cửa phòng giám đốc vẫn chưa đóng lại, để lộ ra là hình ảnh phòng khách thì không có một ai, còn ở bên trong, một đôi nam nữ đang ôm nhau nồng thắm, vào sâu bên trong nữa thì là một cô gái đang nằm trên bàn làm việc với tâm trạng nơm nớp lo sợ, một người đàn ông trần như nhộng đang ngồi xổm dưới đất giống như một tên ngốc.

Không phải bọn họ không muốn động đậy, không muốn phản kháng, nhưng tại Ngọc Tình đúng là biết dọa người khác quá! Bọn họ sợ thật rồi, bọn họ sợ cô gái nhìn lạnh lùng này chỉ cần động tay một cái, một con dao găm liền cắt đứt yết hầu của bọn họ.

Cảm nhận được sự lạnh lùng phát ra từ người Ngọc Tình, hai người càng run lên cầm cập. Ngọc Tình chứng kiến mà chỉ khẽ cười.

"Sao vậy?" Cố Nhất Hàng vừa tới đã nhìn thấy cảnh này.

Nhìn toàn bộ nhân viên của bộ phận thiết kế như đang ước mình biến thành con hươu cao cổ để có thể nhìn thấy diễn biến bên trong phòng làm việc của giám đốc, anh ta có chút tò mò và bối rối, cái cô chủ nhỏ tuổi đó lại gây ra chuyện gì đây, gọi bản thân mình tới đây làm cái gì không biết? Phải biết là anh ta rất bận chứ!

Không sai, vừa nãy Ngọc Tình gọi điện cho một người, không ai khác đó chính là Cố Nhất Hàng! Cô chính là muốn để anh ta nhìn xem, để cho anh ta thấy bộ phận thiết kế mà anh ta vẫn đáng tự hào nó có bộ dạng thực sự như thế nào!

Đây là cái gì vậy! đây chính là một cái ổ gái bẩn thỉu xấu xa thì đúng hơn! Cái gì mà bộ phận thiết kết! Thiết kế tới mức mà cởi cả quần áo ra như thế? Chẳng lẽ là vận động trước khi thiết kế à? thiết kế gì mà trên giấy thiết kế toàn là bụi phấn trang điểm? Mẹ kiếp đừng có một lần nữa xúc phạm tới hai từ thiết kế!

Cố Nhất Hàng còn chưa có được câu trả lời cho câu hỏi của mình! Anh ta lắc đầu bất lực, đi về phía trước, vừa mới bước vào tới phòng làm việc, anh ta liền phát hiện ra có điều gì đó bất thường.

Với tư cách một người đàn ông có kinh nghiệm, từng trải đời, anh ta biết rõ bầu không khí này có nghĩa là gì! Anh ta nheo mày lại! đi vào bên trong.

Nhìn thấy tất cả mọi thứ trong phòng làm việc, khuôn mặt anh ta liền lạnh đờ ra.

"Tần Thủ! Anh nói cho tôi biết thế này là thế nào!" Cố Nhất Hàng nhìn thấy người đàn ông đang run rẩy dưới đất, lập tức gầm lên.

"Chủ...chủ tịch!" tên Tần Thủ đó nhìn Cố Nhất Hàng, lập tức kích động hai hàng nước mắt chảy ra,anh ta nghĩ có Cố Nhất Hàng ở đấy thì cái tiểu cô nương này nhất định sẽ không giết mình!

Vậy là anh ta lập tức nhìn về phía Cố Nhất Hàng với khuôn mặt đáng thương: "Chủ tịch, tôi bị oan....đây, tôi cũng không biết là thế nào!"

Anh ta vừa dứt lời, Cố Nhất Hàng còn chưa kịp nói gì, Ngọc Tình đột nhiên bật cười lạnh lùng: "Anh nói tôi vu oan cho anh à?"

Ngọc Tình khẽ cười, dựa mình vào người Phong Nhã Trần, trong đôi mắt to tròn đó là sự lạnh lùng: "Ý anh nói, tôi vì muốn vu oan cho anh nên đã cởi quần anh ra? Vì muốn vu oan cho anh nên đã lột trần thư ký của anh ra? Vì vu oan cho anh nên để cho hai người ở trong phòng làm việc làm cái chuyện này? Tôi vu oan cho anh sao?"

Ngọc Tình cười lạnh lùng, cuối cùng thở hắt ra một tiếng: "Tôi vu oan cho anh đấy, thì sao nào?"

Nói rồi cô nhìn Tần Thủ: "Anh tên Tần Thủ hả? quả nhiên là một tên cầm thú! Tôi nói cho anh biết! Tôi căn bản chẳng cần phải vu oan cho anh, tôi chỉ cần bảo anh cút, cả cái Thụy Tình này không có một ai dám đứng ra nói đỡ anh một câu! Vu oan cho anh? ha ha, tôi nên nói là anh ngu dốt hay nói anh nực cười đây!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, Cố Nhất Hàng lập tức nhìn Ngọc Tình, miệng lắp bắp: "Tiểu...."

Còn chưa nói hết câu, Ngọc Tình liền lạnh lùng nhìn anh ta: "Câm mồm lại cho tôi, hôm nay tốt nhất anh hãy cho tôi một lời giải thích hợp lý! Đây chính là người mà anh tuyển à? đây chính là nhà thiết kế hàng đầu mà anh nói à? đây chính là đội ngũ thiết kế có năng lực của anh à? ha ha...."

Ngọc Tình lạnh lùng cười lớn tiếng, đột nhiên mặt Cố Nhất Hàng đỏ ửng lên, đúng là quá mất mặt! Dưới tay anh ta lại để xảy ra những việc thế này, hơn nữa lại còn bị cô chủ phát hiện ra! Nghĩ rồi anh ta dùng ánh mắt hừng hừng tức giận nhìn Tần Thủ! Cái tên này, anh ta đối với hắn không tới nỗi nào, không ngờ cái tên này lại cầm thú như cái tên của anh ta vậy!

Tần Thủ bị cảnh tượng kì lạ này làm cho choáng váng, Cố Nhất Hàng chẳng phải là chủ tịch hội đồng quản trị sao, sao lại khi nhìn thấy Ngọc Tình thì lại như một con mèo vậy!

Song anh ta làm gì biết được, đồ trang sức đá quý Thụy Tình là một tập đoàn vốn riêng có danh xứng với thực, căn bản không tồn tại cái gì mà chủ tịch hội đồng quản trị, người chủ thực sự chỉ là một mình Ngọc Tình mà thôi!

"Tiểu chủ....."Cố Nhất Hàng nhìn Ngọc Tình, mở miệng, cuối cùng chỉ biết hỏi một câu: "Cái này...làm thế nào?"

"Làm thế nào? Anh đang hỏi tôi đấy à?" Ngọc Tình cười lạnh lùng nhìn Tần Thủ: "Cứ thế này cút ra ngoài cho tôi, sau này mãi mãi sẽ không được nhận vào làm nữa!"

"Hả?" mọi người chứng kiến đều giật mình, ý của con bé nha đầu này là bảo hai người bọn họ không mặc đồ mà đi ra ngoài á? Như thế thì không được hay cho lắm!

"Sao hả?" Ngọc Tình nhìn hai người mặt mũi nhăn nhó, cô khẽ cười: "Ồ, tôi quên mất, đều là những người có thân phận cả, phải giữ thể diện chứ!" nói rồi ánh mắt Ngọc Tình hướng về chỗ quần áo đang bừa bãi dưới đất!

"Vậy thế này đi, mặc bộ đồ nhỏ nhất bó sát người nhất cút đi!"

Ngọc Tình nói xong chẳng thèm quan tâm tới bọn họ nữa, sau đó nhìn Cố Nhất Hàng: "Cái phòng làm việc này cọ hết trong ngoài cho tôi ba lần, vứt hết những đồ dùng trong cái phòng này đi cho tôi!"

Nói xong Ngọc Tình liền cười lạnh lùng, đi ra ngoài, đi theo phía sau là Phong Nhã Trần và Cố Nhất Hàng.

Phong Nhã Trần thì đi ung dung tự tại còn Cố Nhất Hàng thì lom khom người, mặt ướt đẫm mồ hôi. Anh ta biết tiểu chủ của anh ta là người của thế giới ngầm! anh ta thật sự sợ Ngọc Tình điên lên sẽ giết người như đánh một con muỗi.

Ý nghĩ này của anh ta Ngọc Tình không biết, nếu cô biết cũng nhất định sẽ xì mũi khinh bỉ! Cô là người của thế giới ngầm thật nhưng cô không phải là kẻ nổi loạn giết người nhé! Cô không có thói quen giết người vô cớ!

Ngọc Tình đi ra khỏi phòng làm việc, nhìn mọi người đang hoảng loạn, cô đi tới bên cạnh người phụ nữ ung dung trang điểm ban nãy khẽ cười: "Xin chào! Xin hỏi cô và giám đốc có quan hệ gì?"

Nói xong cô không đợi người phụ nữ đó trả lời: "Đây là bản thiết kế của cô đúng không?" nói rồi cô cầm bản thiết kế lên tay vo nát lại, sau đó ném vào mặt người phụ nữ.

"Cái thứ này tôi biết vẽ từ khi còn ba tuổi! bây giờ kéo một đứa trẻ ở nhà mẫu giáo ra, nó vẽ hình tròn còn tròn hơn cả cô vẽ đấy! cô dựa vào cái gì mà ngồi ở đây lấy tiền lương cao mà vẽ cái thứ này cho tôi!"

Nói rồi Ngọc Tình cười lạnh lùng, nhìn người phụ nữ đang mím chặt môi kia: "Không phục đúng không?"

"Không phục? Cái trình độ vẽ thế này của cô mà còn dám không phục với tôi à?" nói rồi Ngọc Tình nhìn Cố Nhất Hàng: "Gọi bộ phận tài vụ quyết toán lương tháng này cho cô ta, rồi để cô ta cút khỏi đây!"

83. Chương 83: Đi Trước Thời Đại, Gặp Quỷ Hút Máu

Ngọc Tình vừa dứt lời, mọi người đều đơ người ra.

Dùng ánh mắt thăm do để nhìn Ngọc Tình, tiểu cô nương này điên rồi à? Chủ tịch hội đồng quản trị còn ở đây mà cô dám mở miệng đuổi người.

Người đang bị đuổi đi kia càng nhìn Ngọc Tình với ánh mắt khinh bỉ hơn: "Cô ra cửa bị chó cắp mất não rồi à? đó là chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi, không phải là bảo mẫu của cô! Cũng không phải cô nói mệnh lệnh là sai khiến được nhé!"

Ngọc Tình khẽ cười: "Vậy sao?"

Nói rồi cô nhìn Cố Nhất Hàng: "Tôi nói bây giờ bảo cô ta cút khỏi đây ngay lập tức."

Ngọc Tình nói xong, Cố Nhất Hàng lập tức đơ người ra: "Ồ ồ, vâng!"

Nói xong Cố Nhất Hàng nhìn chằm chằm người phụ nữ đó: "Cô không nghe thấy gì à? còn không mau cút đi!"

Ngọc Tình vừa nói ra câu đó, tất cả mọi người nghe thấy đều choáng váng, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt tò mò.

Vị tiểu cô nương này là ai chứ? dám ra lệnh cả cho chủ tịch, hơn nữa chủ tịch cũng nghe lời cô ta răm rắp? Cái thế giới này thật là vi diệu quá!

Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới suy nghĩ của bọn họ, bước lên phía trước vài bước tới bên cạnh một nhà thiết kế khác cầm bản thiết kế lên.

"Đây là sợi dây truyền do cô thiết kế à?" nói rồi Ngọc Tình cười lạnh lùng.

"Chắc là cô xem nhiều hàng thùng hàng chợ quá à? cái loại dây chuyền như thế này chỉ thịnh hành cách đây bốn năm năm thôi, bây giờ hàng vỉa hè bán đầy mà còn không có người mua, vậy mà cô còn thiết kế ra được?"

Nói rồi cô liền vứt bàn thiết kế xuống bàn, lượn một vòng xem bản thiết kế của những người khác.

Cô cười lạnh lùng: "Tôi nghe nói các người là những nhà thiết kế hàng đầu, là những nhà thiết kế nổi tiếng!"

Cô nói xong câu đó, những người có mặt liền vênh vênh đắc ý, thế nhưng đắc ý còn chưa được bao lâu, liền nghe thấy Ngọc Tình nói tiếp: "Nhưng, hôm nay tôi rất thất vọng!"

"Thứ tôi cần là những bản thiết kế có một không hai, thứ tôi cần là đi trước thời đại, thời thượng chưa không phải chỉ chạy theo trào lưu!" nói rồi cô khẽ cười: "Tôi vừa đi một vòng, thứ tôi nhìn được chỉ là những bản thiết kế chạy theo trào lưu, nói thật là bọn chúng đều rất đẹp!"

Cô nói rồi tiến lên phía trước, cầm lấy một bản vẽ!

"Bức vẽ này rất đẹp! Nó có thể thu hút ánh nhìn của người khác, nhưng tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy nó giống với chiếc nhẫn mới được tung ra của Trần Thị!"

Nói rồi xô đặt tờ giấy xuống: "Yêu cầu của tôi không cao, nhưng nó phải mới, phải có sức sáng tạo! Thứ tôi cần là nó phải thuộc về nhãn hiệu Thụy Tình của chúng ta!

Nó phải độc đáo giống như tòa nhà Thụy Tình này! Tôi muốn mọi người khi nhắc tới đá quý, khi nhắc tới trang sức, đầu tiên sẽ nhắc tới Thụy Tình! Tôi muốn Thụy Tình trở thành biểu tượng của những đồ trang sức sang trọng."

Nói xong cô nhìn vào mọi người đang cúi gằm mặt xuống, khẽ cười, cô nói: "Tin tôi! Đặt tay vào làm nghiêm túc, Thụy Tình và tôi mãi mãi là hậu thuận vững chắc cho mọi người!"

Nói rồi, cô quay đầu lại nhìn người phụ nữ có vẻ vô cùng bảo thủ kia, lúc này cô ta đang cầm bản vẽ của mình lên nhìn chăm chú, dường như có điều gì đó không hài lòng về chính sản phẩm của mình.

Ngọc Tình đi lại gần, nhìn vào bức vẽ đó: "Có cần giúp đỡ gì không?"

"Ừm....tôi thấy mặt chiếc nhẫn này chưa được hoàn mỹ." người đó dường như không ý thức được rằng ai đang hỏi cô ta, thuận miệng trả lời theo suy nghĩ.

"Ở đây á?" Ngọc Tình nhìn, khẽ cười, đưa tay lên cầm lấy bản vẽ, nhẹ nhàng vẽ lên đó một hình hai cánh bướm nhỏ xíu, cô vẽ nhìn vô cùng tự nhiên, hài hoài mà không thấy bất kỳ một khiếm khuyết nào.

Người phụ nữ đó vừa nhìn, đột nhiên mắt sáng lên vẻ vui mừng: "Đúng, đúng là thế này!" nói rồi cô ta quay đầu sang nhìn Ngọc Tình.

Khi nhìn thấy đứng trước mình là một cô bé chỉ tầm 15 tuổi, cô ta giật mình, chưa từng nghĩ một bé gái ở tuổi đó đã có thiên phú về thiết kế như vậy.

"Cô...." cô ta mở miệng lắp bắp muốn nói gì nhưng sau đó đột nhiên im bặt.

"Hả?" Ngọc Tình cười, nhìn những người khác: "Tần Thủ hôm nay từ chức, giám đốc bộ phận thiết kế tạm thời do nhà thiết kế này đảm nhiệm! đúng rồi! cô tên là gì?"

Nói rồi Ngọc Tình nhìn lên người phụ nữ đó.

"Tô....Tô Nhuế!" người phụ nữ đó sững người ra sau đó trả lời như một cái máy.

"Ừm, kể từ ngày hôm nay chức vụ giám đốc bộ phận thiết kế sẽ do Tô Nhuế đảm nhiệm!" nói xong Ngọc Tình khẽ cười: "Chúc mừng cô!"

"Hả?" Tô Nhuế rõ ràng là như đang không tin vào tai mình, cô ta luôn trong trạng thái nghiên cứu bản vẽ của mình, căn bản không biết vừa nãy xảy ra chuyện gì. Vì vậy đối với quyết định quá bất ngờ này, cô ta vô cùng ngạc nhiên, căn bản không biết tại sao lại có quyết định đột ngột thế này, còn nữa, cái cô bé này nói lời có tác dụng gì không?

"Còn không mau cảm ơn đi?" Cố Nhất Hàng nhìn Tô Nhuế đang đơ người ra, nheo mày vẻ không vui, cái cô gái này đúng là không lanh lợi chút nào. Anh ta đang vô cùng nghi ngờ chiếc bánh rơi từ trên trời xuống sao lại rơi trúng đầu cô ta? Giám đốc? Cái cô gái này có làm được không đây?

"Này, anh nhìn với ánh mắt gì thế hả!" bị Cố Nhất Hàng nhìn tới ánh mắt như đang nhìn một vật thể lạ, người phụ nữ đột nhiên gầm lên.

Lúc này cô ta không hề ý thức được rằng người đứng trước mặt cô ta chính là người chủ trả lương hàng tháng cho cô ta.

"Cái gì mà ánh mắt gì thế?" Cố Nhất Hàng nheo mày, khẽ cười: "Cái cặp kính dày cộp của cô cũng có tác dụng đấy nhỉ, còn có thể nhìn ra được ánh mắt của tôi có ý gì?"

Tô Nhuế nghe thấy vậy đột nhiên cảm thấy buồn cười, ngay lập tức phản bác lại: "Cặp kính của tôi dày hay mỏng thì liên quan gì tới anh chứ? tôi đang hỏi anh, ánh mắt đó của anh là ánh mắt gì hả?"

"Hức! Cô nhìn là cái gì thì nó là cái đấy!" ánh mắt lạnh lùng của Cố Nhất Hàng cũng chỉ duy trì được tới lúc này, anh ta cảm thấy những điều hôm nay anh ta gặp phải đúng là quá đủ sốc rồi! đầu tiên là khi đang bận tối mặt tối mũi thì bị một cuộc gọi điện của Ngọc Tình lôi tới đây, say đó là nhìn thấy sự tức giận sôi máu lên của ai đó, tiếp nữa là việc bộ phận thiết kế thay đổi giám đốc, cuối cùng là còn bị cô gái mới lên chức này thách thức!

Nghĩ vậy tự nhiên anh ta sôi máu lên.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần bốn mắt nhìn nhau, dựa vào nhìn đứng xem kịch, đúng là đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy cô người bị chọc tức tới mức nhớn nhác lên thế này.

"Hức, xin hỏi là anh đang miệt thị tôi đấy à?" Tô Nhuế tiến lên phía trước một bước nhìn Cố Nhất Hàng: "Anh dựa vào cái gì mà coi thường tôi? Bởi vì anh là ông chủ còn tôi là người làm thuê à?"

Tô Nhuế khẽ cười, không cho Cố Nhất Hàng cơ hội để phản bác lại: "Anh có tiền có thể mở công ty, có thể thuê nhân công, thế nhưng anh coi thương nhân công, vậy thì khác gì anh đang tự coi thường chính bản thân mình! Bởi vì nhân công mới chính là gốc rễ để phát triển công ty!"

Nói rồi Tô Nhuế lại nhìn sang Ngọc Tình, cúi người xuống cảm ơn cô: "Cảm ơn cô, tôi sẽ chịu khó làm việc!"

Ngọc Tình nhìn Tô Nhuế với ánh mắt long lanh, xem ra cô nương này cũng khá thú vị, vậy là cô khẽ cười hỏi: "Tại sao cô nhìn cũng có nét, duyên mà lại không chịu trang điểm ăn diện?"

Tô Nhuế nghe thấy vậy vui lắm nhưng cúi mặt lắc đầu, khẽ liếc mắt nhìn Cố Nhất Hàng: "Tôi làm gì nét, duyên gì đâu!?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy không nói thêm gì, người ta thích chơi trò chơi thế này thì cô tham gia vào làm gì, cô cứ đứng mà xem kịch hay là được rồi!

Ở đây vừa mới quyết định ai sẽ là giám đốc mới, còn ở ngoài kia, Tần Thủ và cái cô thư ký kia đã bị bảo an đuổi ra ngoài.

"A!" chỉ nhìn thấy Tần Thủ và thư ký mặc một chiếc quần mùa thu, mọi người đều giật bắn mình kêu lên, cố một vài tiểu cô nương còn hét lên.

Thần Thủ cảm nhận được có người đang nhìn bản thân mình, đột nhiên khuôn mặt nóng ran lên, ánh mắt cũng trở nên độc ác nham hiểu.

"Đồ cầm thú, anh không phục sao?" ánh mắt đó không thoát khỏi được con mắt của Ngọc Tình, cô khẽ nhếch mép lên, đôi mắt to tròn nhìn anh ta.

"Không, không dám!" Tần Thủ vừa nghe thấy, lập tức quay người lại, ánh mắt lại là sự sợ hãi.

Ngọc Tình nhìn vậy ánh mắt cô càng lạnh lùng hơn.

"Vậy sao?" Ngọc Tình khẽ cười, quay đầu nhìn Cố Nhất Hàng: "Nói với tất cả những người trong giới trang sức đá quý, nếu như sau này còn có người dám dụng Tần Thủ thì coi như là đối đầu với tập đoàn Thụy Tình."

Ngọc Tình vừa dứt lời, mọi người chứng kiến đều sững người ra, làm thế chẳng khác nào cắt ngang con đường sống của Tần Thủ.

Ngọc Tình khẽ cười, nếu vừa nãy Tần Thủ nói đúng, cũng có thể đã không có kết quả thế này, bởi vì cô nghĩ cái tên Tần Thủ này thay đổi nét mặt, ánh mắt quá nhanh, thật khó mà ứng khó, cô không muốn sau này một lúc nào đó lại bị rắn độc cắn cho một nhát.

Để phòng trừ hậu họa, Ngọc Tình cũng đã suy nghĩ xem có nên giết anh ta không?

Đôi mắt lạnh lùng của cô nhìn Tần Thủ.

"Tôi...Tôi thật sự không dám, cầu...cầu xin cô tha cho tôi đi!" Tần Thủ không biết đang nghĩ gì, anh ta đột nhiên quỳ rụp xuống đất.

Nhưng đúng vào giây phút khi anh ta quỳ xuống, Ngọc Tình đột nhiên lùi lại phía sau.

"Tôi không có tiền lẻ mà cho anh đâu!" Ngọc Tình khẽ cười: "Tôi còn sợ tổn thọ đấy!"

Nói rồi Ngọc Tình kéo tay Phong Nhã Trần đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Cố Nhất Hàng, cho anh thời gian ba ngày, tôi muốn nhìn thấy một bộ phận thiết kế với một hình ảnh khác thế này, bằng không anh hãy thu xếp vào cút đi cho tôi!"

Cố Nhất Hàng nghe thấy vậy chỉ biết cười đau khổ, anh ta chưa từng hoài nghi về lời nói của Ngọc Tình, bởi vì anh ta biết Ngọc Tình không bao giờ nói chơi!

Thế nhưng lần này đúng là anh ta đã hiểu sai cho Ngọc Tình rồi, bởi vì lần này cô thực sự chỉ là nói đùa thôi!

Ngọc Tình vừa đi, Tần Thủ liền bị lôi đi. Tô Nhuế thì liếc nhìn Cố Nhất Hàng một cái, sau đó quay người đi làm việc của mình.

"Này, cô cứ ngồi ở đây trước đã, đợi phòng làm việc được dọn lại rồi cô hãy chuyển qua đó!" Cố Nhất Hàng nhìn Tô Nhuế nói với giọng không mấy vui vẻ.

Tô Nhuế thì đến mắt cũng chẳng thèm liếc lên mà chỉ làm việc của mình. Cố Nhất Hàng nhìn cái bộ dạng này của cô ta mà thấy bực mình, nhưng vừa nhìn Tô Nhuế không hề để ý đến anh ta thì đột nhiên anh ta lại thấy thất vọng.

Thở hắt ra một tiếng lạnh lùng rồi quay người bước đi.

Anh không nhìn thấy vào giây phút anh ta quay người bước đi thì Tô Nhuế liền ngẩng đầu lên nhìn anh ta, cứ nhìn theo mãi cho tới khi bóng anh ta đi khuất.

"Nhất Hàng, anh....anh thực sự không nhận ra em sao?"

.....

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần ra khỏi tòa nhà, đi thẳng về phía con phố với những món ăn vặt đông vui nhộn nhịp nhất của thành phố Côn Minh, bây giờ Ngọc Tình ham ăn tới mức chẳng thể diễn tả nổi, nếu đã tới đây, thì phải ăn cho đã đời mới được.

Hai người không lái xe cũng không bắt xe mà chỉ chậm rãi khoác tay nhau bước đi.

Thành phố Côn Minh không hề nhỏ, vì vậy hai người họ phải đi bộ những hai giờ đồng hồ.

Đi bộ hai giờ đồng hồ đối với người bình thường mà nói thì đúng là một thử thách nhưng đối với hai người bọn họ chỉ là một dạng tu luyện biến tướng mà thôi.

Trên suốt quãng đường, bọn họ được nhìn thấy vô số những sự việc, dường như trong lòng nhận ra được nhiều điều.

Tu luyện chính là một quá trình lĩnh hội và thực hiện, vì vậy bình thường đi ra ngoài cuốc bộ, đúng là chỉ có lợi mà không có hại.

Hia người đi tới phố đồ ăn vặt, sau đó liền bắt đầu công cuộc càn quét, chỉ trong vòng có nửa tiếng đồng hồ, bọn họ đã ăn gần no.

"Ngon quá!" Ngọc Tình cầm một xiên thịt nướng, khẽ cười nhìn Phong Nhã Trần.

"Ừm ừm!" Phong Nhã Trần cũng gật đầu, hai người nắm tay nhau đi ăn hết món này tới món khác, tiếp tục càn quét dọc con phố, mãi cho tới khi trời tối.

Sau khi trời tối, hai người liền nắm tay nhau, định dành ra hai tiếng nữa để đi bộ về.

Song khi đi tới một con phố, thần sắc hai người đột nhiên sợ hãi, dừng bước chân lại, quay mặt nhìn nhau, trong ánh mắt mọi thứ dường như ngưng tụ lại.

"Mùi máu tanh nặng quá!" Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần khẽ nói.

"Ừm, hình như ở phía đông!" Phong Nhã Trần phát ra thần thức tiến hành thăm dò rồi nhìn Ngọc Tình nói.

Ngọc Tình gật đầu: "Đúng là ở phía đông!"

Vậy là hai người không nói gì thêm, quay người bước đi.

Một mùi máu tanh nặng như vậy chắc chắn là có vấn đề! Vậy là hai người dường như chẳng cần suy nghĩ liền tiến lên phía trước.

Chỉ thấy trong một con phố nhỏ, có một người đàn ông đang dùng hết sức vùng vẫy, và trên người anh ta có một người đàn ông da trắng đang định cúi đầu xuống để hút máu trên cổ anh ta.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần nhìn thấy cảnh đó liền sững người ra, ba chữ liền xuất hiện trong đầu họ.

"Quỷ hút máu?"

Lúc này người đàn ông bị hút máu kia đã không còn sức lực mà vùng vẫy nữa rồi, hai bàn tay dần dần thả lỏng ra, dường như sắp không chịu được nữa rồi.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần bốn mắt nhìn nhau, Ngọc Tình ra hiệu bằng tay, Phong Nhã Trần gật đầu, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình được tập hợp, lập tức phát ra và xông lên phía trước.

Bàn tay di chuyển, một cơn gió lạnh cắt da cắt thịt thổi qua, hắt vào cơ thể tên quỷ hút máu đó.

"A...." gặp phải sự tác động, tên quỷ hút máu lập tức bỏ tay trên cổ người đàn ông kia ra, quay đầu lại nhìn Ngọc Tình.

Đây là lần đầu tiên Ngọc Tình thật sự nhìn thấy một tên quỷ hút máu. Khuôn mặt hắt trắng bệch, hàm răng với những chiếc nanh lòi ra, đôi mắt đỏ như hai cục máu nhìn chằm chằm Ngọc Tình, trong ánh mắt tràn ngập sự hung ác và tàn bạo.

Ngọc Tình vừa nhìn thấy liền bật cười, dường như đến nghĩ cũng chẳng cần nghĩ, cánh tay phải cô vẫy lên, một cái tát bốp giáng lên mặt hắn.

Bỗng chốc tên đó bị đánh đờ đẫn người ra.

Không cho hắn ta có thời gian phản ứng lại, Ngọc Tình giơ tay lên lại một cái tát mang theo sức mạnh tinh thần giáng xuống mặt hắn.

Chỉ nghe tiếng bốp, miệng hắt phụt máu ra, tên quỷ hút máu đó ngã xuống đất, lúc này những chiếc răng nanh của nó đã được co ngắn lại, màu đỏ của máu trong hai mắt cũng đã mờ đi rất nhiều, hắn nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, dường như có chút sợ hãi.

"Anh nói em này Tình Tình, em có thể đừng mạnh mẽ như vậy có được không hả, nếu dọa anh như thế thì không có ai dám cưới em đây!" Phong Nhã Trần nhìn toàn bộ cảnh này khẽ cười tiến lên phía trước, vừa nãy khuôn mặt anh còn là sự hồi hộp và sợ hãi xem phải xử lý thế nào, nhưng chớp mắt một cái liền thấy cô gái mạnh mẽ kia dùng hai cát tát để đánh gục tên hút máu kia ngã xuống đất. Cái mức độ mạnh mẽ và hung dữ của cô đúng là làm cho cậu líu lưỡi lại.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, nhướn mày: "Anh có thể thử xem!"

Phong Nhã Trần vừa nghe thấy vậy, lập tức để lộ ra nét mặt sợ hãi: "Đừng, anh sợ lắm!"

Nói đùa đủ rồi, Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình: "Xử lý hắn thế nào đây?"

Ngọc Tình nhìn tên quỷ hút máu nằm dưới đất, nhún vai: "Em còn chưa từng gặp bao giờ ấy, nghe nói quỷ hút máu là kẻ bất tử, anh nói xem chúng ta phải giải quyết hắn ta thế nào? "

Phong Nhã Trần suy nghĩ một lát, còn chưa kịp mở miệng liền nghe thấy Ngọc Tình nói: "Hay là, chúng ta hút khô máu trong người hắn xem hắn có chết hay không nhé?"

Cô vừa mới dứt lời, Phong Nhã Trần kinh ngạc nhìn Ngọc Tình, người phụ nữ này còn độc ác như vậy sao?

Ngọc Tình nhìn cậu liền bật cười: "Em đùa anh đấy, em chẳng phải kẻ biến thái giết người thế đâu! Tên này em dùng ngọn lửa tinh thần đốt cháy hắn là được rồi, em phải xem xem cái tên quỷ hút máu bất diệt này và lửa tinh thần của em thì cái nào lợi hại hơn!"

Nghĩ là làm, vậy là ý niệm trong đầu của Ngọc Tình được vận động, một ngọn lửa sức mạnh tinh thần được phát ra, hướng thẳng về phía tên quỷ hút máu kia.

Thế nhưng vào giây phút khi ngọn lửa đó chạm vào tên quỷ hút máu liền bị một thứ ánh sáng đen xì cản lại.

"Tôi nói cho hai vị biết, từ khi nào mà sự sống chết của huyết tộc chúng tôi lại do các người quyết định thế?" một giọng nói khàn khàn gian ác vang lên, Ngọc Tình và Phong Nhã Trần nhìn chăm chăm về phía trước, một người đàn ông với bộ đồ đen trên người xuất hiện trước mắt bọn họ.

Ngọc Tình nheo mắt lại nhìn thăm dò người đàn ông trước mắt, cô đột nhiên đang nghĩ có phải chiếc cúc áo thứ ba của người đàn ông này đã tặng cho người khác rồi không?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, liền nghe thấy tiếng cười của Wiliam: "Này, cô gái nhỏ bé! Vì cô mà chiếc cúc áo thứ ba của tôi tôi đã phải dứt ra rồi đấy, yên tâm đi, chiếc cúc áo thứ ba của tôi chỉ dành cho một người là cô thôi!" hắn vừa dứt lời sắc mặt Phong Nhã Trần đột nhiên sầm xuống, nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Wiliam.

"Chiếc cúc áo thứ ba?" Phong Nhã Trần cười lạnh lùng: "Tôi thấy các hạ hay là không cần mặc đồ nữa đâu!"

Nói xong thần thức của cậu phát ra và hóa thành một ngọn lửa màu đen hướng thẳng về phía Wiliam.

Wiliam thấy vậy chỉ khẽ cười, hắn vung tay lên, ngọn lửa của Phong Nhã Trần lập tức bị dập tắt.: "Tôi khuyên cậu đừng có phí công phí sức nữa! Phải biết rằng lực lượng của huyết tộc chúng ta là lớn vô hanh, một tên vừa mới tu luyện như ngươi tốt nhất là đừng để người khác chê cười nữa đi."

Hắn vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt Ngọc Tình lạnh tanh, sức mạnh tinh thần được tập hợp thành một mạng lưới bao lấy Wiliam.

Wiliam thấy vậy, đột nhiên bật cười, hắn vung tay lên, cái lưới của Ngọc Tình biến mất: "Ta đã nói rồi, đừng có phí...."

Còn chưa nói hết câu, chỉ thấy nơi mạng lưới đó biến mất, một đàn ong bay tới.

Wiliam đột nhiên cười gượng, đưa tay ra chắn trước mặt: "Tôi nói, Ngọc Tình, cô thực sự vì hắn mà hại tôi sao?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ cười lạnh lùng: "Đó là người đàn ông tôi đã chọn, anh...anh thì là cái gì?"

Cô vừa nói ra, Wiliam sầm mặt lại, một con dao bằng máu xuất hiện và hướng về phía Phong Nhã Trần: "Vậy thì ta muốn xem xem, ta giết chết thằng nhóc này thì cô sẽ thế nào!"

Ngọc Tình thây vậy muốn ngăn lại, thế nhưng con dao bằng máu đó lại phá vỡ không gian nhằm thẳng về phía Phong Nhã Trần, Phong Nhã Trần nhìn thấy con dao đang phi với tốc độ chóng mặt đó, cậu vội vàng phát ra thần thức để chống lại nó.

Thế nhưng cậu chỉ là một kẻ vừa mới tu luyện, làm sao có thể ngăn lại được sức mạnh của một kẻ đã tu luyện ngàn năm, chỉ thấy cậu đột nhiên phụt ra một dòng máu đỏ tươi, bước chân lùi về phía sau vài bước, sau đó ngã xuống đất, một vết dao đâm xuất hiện trước ngực.

Ngọc Tình nhìn cậu lúc này, ánh mắt hận thù của cô nhìn thẳng về phía kẻ thù, cô điều động sức mạnh tinh thần một cách lớn nhất: "Phong Tiểu Cửu Thiên!"

Bốn chữ đó vừa được phát ra, sức mạnh tinh thần vô hình đó liền biến thành một con phượng hoàng cao quý, nó ngẩng đầu phi thẳng về phía Wiliam, đôi cánh vẫy tới đâu lửa thiêng phun ra tới đó, mỗi lần nó mở miệng cũng là một con dao phi ra.

Wiliam nhìn trận chiến này, lập tức cười hắt ra một tiếng, nhìn Ngọc Tình: "Vì cậu ta mà hận tới mức muốn tôi chết đi à?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng bật cười: "Anh thì là cái gì chứ? chẳng đáng một sợi tóc của anh ấy!"

Ngọc Tình nói xong, sức mạnh tinh thần lại một lần nữa được huy động.

Wiliam nhìn những động tác của Ngọc Tình, dường như thực sự muốn giết chết anh ta, lập tức ánh mắt anh ta run lên, chuẩn bị phản kháng.

Chỉ thấy hắn ta từ từ nhắm mắt lại, một con dơi đẫm máu khổng lồ từ từ lồi ra từ hai mắt anh ta, ánh mắt đỏ au màu máu của con dơi đó nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của con phượng hoàng, rồi xông lên.

Vậy tiếp theo đó là cuộc chiến sống mái của con dơi và phượng hoàng.

Một lúc qua đi, chỉ nghe thấy tiếng phịch, con phượng hoàng bị rơi xuống và tan biến, Ngọc Tình thấy vậy choáng váng, sức mạnh tinh thần trong phút chốc mọi sự cố gắng đều tan biến.

Wiliam cũng thu về con dơi máu, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt phức tạp, bàn tay anh ta cử động, một đám lửa màu đỏ máu xuất hiện và hướng về phía con quỷ hút máu ban nãy, chỉ trong chốc lát con quỷ hút máu đó liền biến thành một đống tro bụi.

Wiliam quay đầu lại khẽ cười, nhìn vào mắt Ngọc Tình khẽ thở dài một tiếng rồi quay người biến mất.

Ngọc Tình thấy Wiliam biến mất, lập tức tiến lại gần đỡ Phong Nhã Trần đứng lên.

"Hắn ta là quỷ hút máy?" Phong Nhã Trần thực ra cũng không bị thương nặng lắm, ban nãy Wiliam cũng không phải thực sự muốn giết chết cậu, hắn làm thế là chỉ muốn thăm dò Ngọc Tình mà thôi.

"Có thể gọi là huyết tộc, hoặc là...." Ngọc Tình đang nói đột nhiên dừng lại, nhìn về phía nơi Wiliam biến mất, ánh mắt cô rất lạ lùng.

84. Chương 84: Lưu Bân Tỏ Tình–part 1

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần ở tỉnh N thêm ba ngày nữa sau đó mới trở về thành phố X.

Ngày nay mọi thứ ở tỉnh N đã đi vào ổn định, đá quý Thụy Tình cũng đã đi vào quỹ đạo, Tô Nhuế cũng đã bắt đầu đảm nhiệm vị trí giám đốc. Cô và Phong Nhã Trần đương nhiên là đều nhìn ra Tô Nhuế có ý với Cố Nhất Hàng, nhưng không ai nói ra.

Còn Cố Nhất hàng có một người chủ như thế này thì xác định là sẽ bị giám sát chặt chẽ rồi! đường tình duyên cũng long đong lận đận.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần vội vàng về thành phố X đương nhiên là vì có việc xảy ra, ví dụ như những động tĩnh của Bạch bang, Ồ, còn có những động tĩnh của Lưu Lỗ Hàn.

Với thực lực hiện tại của Ngọc Tình như bây giờ sao lại không phát hiện ra được Yến Vân cũng là một kẻ tu tiên chứ, cô không thèm động đến anh ta là vì cho dù Yến Vân có là một kẻ tu tiên thì cũng không được cô chú ý tới.

Ngọc Tình là một người vô cùng kiêu ngạo, và tự trách nhiệm! nhưng cô không phải là một người kiêu ngạo theo kiểu huênh hoang hay tự cao tự đại, sự kiêu ngạo và tự chịu trách nhiệm này đương nhiên đến từ thực lực hơn người của cô! Bằng không đó không phải là kẻ mạnh mà chỉ là kẻ ngốc!

Ngày nay bang Chim ưng, Lôi Hổ Đường đã hoàn toàn bị cô khống chế trong tay, tuy Lôi Thạch vẫn một lòng hướng về Lưu Lỗ Hàn nhưng cũng không còn phản đối Ngọc Tình như trước nữa. Còn Lưu Lỗ Hàn thì vẫn nghĩ rằng Ngọc Tình là một cô bé dễ dàng kiểm soát như tám năm trước đây.

Không thể không nói rằng huênh hoang dù có muốn cũng không được, bây giờ là thời đại nào rồi, Lưu Lỗ Hàn còn bảo thù, giậm chân tại chỗ, ông ta không bị chôn thì ai bị nữa?

Còn về Lưu Bân, anh ta đã đi học đại học rồi. Lưu Bân mới học năm nhất đại học – là một thanh niên đẹp trai nhất trường cái danh hiệu này hoàn toàn xứng đáng. Chỉ cần anh ta liếc mắt một cái là đầy các cô gái nhìn theo mà va đầu vào gốc cây. Thế nhưng không biết tại sao, anh ta mãi vẫn không thấy có thông tin gì nói rằng đã có bạn gái.

Lại nói, Lưu Bân thi đại học đạt được điểm số rất cao, rõ ràng là có cơ hội để vào học ở trường B nhưng không biết tại sao mà lại theo học một trường khác ít danh tiếng hơn.

Ngọc Tình thì giống như một tên thổ phỉ, cô nghênh ngang đi vào bên trong. Hay tay cho vào túi quần, bước chân rất chậm rãi, còn Tiêu Thần dường như đã quen với hình ảnh này của cô.

Tiêu Thần đứng đó, quay đầu lại nhìn sắc mặt lạnh lùng, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Ngọc Tình, sắc mặt có nét phức tạp.

Cô gái 15 tuổi trước mặt đây chính là tiểu chủ nhân của anh ta, năm xưa là cô đã cứu anh ta, cũng là người cho anh ta địa vị và thân phận như bây giờ, tuy ngày nay anh vẫn chưa có cơ hội để báo thù, thế nhưng tất cả mọi thứ hiện tại bây giờ anh ta đang có thì đều cảm thấy rất hài lòng.

Ngày nay bên cạnh cô còn có thêm Phong Nhã Trần, ánh mắt cô mãi mãi vẫn lạnh lùng như vậy, thế giới của cô vừa đơn giản vừa phức tạp, thế nhưng cô sẽ mãi mãi không bao giờ nhìn thấy được tâm tư của anh.

Tiêu Thần nhìn Ngọc Tình từ từ đi tới, đồng tử mắt bắt đầu mở rộng ra, trước mắt, một hình ảnh cũng từ từ hiện lên.

Thực tế thì Ngọc Tình cứu anh ta không chỉ có một lần, mà là hai lần.

Lần thứ hai là lần bị báo thù. Khi đó Ngọc Tình mười tuổi.

Nói ra thì Tiêu Thần không biết bản thân mình có thứ gì, có thứ gì để xứng đáng để bọn họ hết lần này tới lần khác truy sát anh, càng nực cười hơn là thậm chí anh còn không biết kẻ thù của bản thân mình là ai!

Tối ngày hôm đó Tiêu Thần đi ra từ chợ bán đấu giá hoa, anh đi rất từ từ chậm rãi, lúc đó anh căn bản không biết bản thân mình đang sống vì cái gì, tuy anh đã có thân phận và địa vị, thế nhưng anh vẫn cảm thấy bản thân mình sống không có mục tiêu, anh dường như chỉ là một cái xác đang đi vậy, anh muốn báo thù, thế nhưng anh không biết kẻ thù của mình là ai, nói gì tới báo thù?

Càng nghĩ Tiêu Thần càng thấy bản thân mình nực cười, vậy là anh cứ từ từ đi, mãi cho tới khi anh đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện hai người đang chắn lấy đường anh đi.

Hai người đó mặc quần áo đen xì, bọn chúng hòa mình vào màn đem tối đen như mực, anh đột nhiên dừng bước lại, quay đầu lại nhìn, liền phát hiện phía sau mình cũng đang có ba kẻ đang từng bước tiến lại gần anh.

Bỗng chốc anh hiểu ngay ra đây không phải là sự trùng hợp, năm người này với thái độ và khuôn mặt hằm hằm sát khí, anh biết bọn chúng là cùng một duộc với nhau!

Đã tham gia vào thế giới ngầm được hai năm, Tiêu Thần làm sao vẫn còn là một cậu thanh niên ai thích bắt nạt thì bắt nạt như trước kia. Vì vậy vào giây phút mà anh nhận ra được mục đích của bọn chúng là nhằm vào mình, anh liền xông lên.

Ra tay trước lấy thế chủ động.

Động tác của Tiêu Thần rất nhanh, kẻ địch dường như nhìn không ra anh ra đòn thế nào liền rơi vào thế bị động.

Tiêu Thần thấy vậy cũng chưa vui mừng vội, bởi vì anh biết bây giờ chưa phải là lúc vui mừng! Vì vậy khi anh giết người đầu tiên, liền xoay người lại tấn công tới mục tiêu thứ hai mà anh đã xác định.

Cuối cùng dùng hết sức mình, Tiêu Thần cũng đã hạ gục được năm tên ngã xuống đất, song, anh còn chưa kịp thở phào một tiếng thì liền nghe thấy tiếng cười kì lạ.

"Giỏi lắm, xem ra thằng bé ngày nào cũng đã lớn rồi đấy? nhưng kể cả ngươi có chút năng lực, hôm nay cũng đừng có nghĩ tới việc còn sống mà rời khỏi đây!" Tiêu Thần nghe thấy tiếng nói lập tức ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy phía trước có một người đàn ông mặc đồ đen từ từ tiến lại gần.

Anh mở miệng đang định nói gì đó, thế nhưng còn chưa kịp nói ra liền cảm thấy cơ thể vừa bị đánh một cú rất mạnh.

Miệng anh phụt ra một dòng máu đỏ tươi, Tiêu Thần ôm ngực ngạc nhiên nhìn người đàn ông phía trước. Người này ra tay quá nhanh, thậm chí anh còn chưa kịp hắn ta ra đòn thế nào.

"Ngươi không có đủ tư cách để đặt câu hỏi trước mặt ta!" người đó nói lạnh lùng, rồi lại một đòn nữa được vung ra.

Đòn đó không chạm vào cơ thể anh nhưng lực mà nó phát ra thì chính xác là nhằm vào người anh, lực phát ra rất mạnh, làm anh cảm thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng.

"Thế này là chết đây à?" Tiêu Thần muốn phản kháng nhưng bất luận anh muốn ra tay thế này đi chăng nữa đều lực bất tòng tâm„ cuối cùng anh cười đau khổ, tự nói lẩm bẩm.

"Ha ha, ngươi là cái thá gì mà dám ra tay với thuộc hạ của ta?" đúng lúc này một bé gái mười tuổi đứng trước mặt anh ta, còn chưa nói hết câu cô đã tung ra một cú đấm.

Người đàn ông còn kiêu căng ngạo mạn vừa nãy lúc này đã như một quả bóng bị kéo ngược bay về phía sau.

"Ngươi...ngươi là ai?" người đó mở miệng hỏi.

Chỉ nghe thấy Ngọc Tình cười lạnh lùng: "Ngươi không đủ tư cách để đặt câu hỏi trước mặt ta!" vừa dứt lời, cơ thể cô liền biến mất, ngay lập tức đã lại xuất hiện trước mặt người đàn ông với một khoảng cách rất gần, bàn tay cô khẽ di chuyển, một dòng máu đỏ phụt ra từ miệng hắn ta.

Vào giây phút đó, Ngọc Tình lùi lại và né người về một bên vì vậy dòng máu đó đã không dính vào người cô.

Còn người đàn ông đó thì cố gắng mở mắt thật to nhưng ngay sau đó hắn đã ngã khụy xuống đất, không còn động đậy gì nữa, chỉ có đôi mắt là đang trợn trừng lên.

Hắn đã chết mà không nhắm mắt!

.....

"Này, Tiểu Thần, tôi nói chuyện với anh đấy!" Tiêu Thần đang suy nghĩ về chuyện cũ, đột nhiên liền nghe thấy tiếng nói của Ngọc Tình vang lên bên tai, anh lập tức trở về với thực tại, vừa quay mặt ra thì thấy mặt Ngọc Tình đang áp sát vào mặt mình, anh ta giật mình lùi về phía sau hai bước, mặt đỏ ửng lên.

Ngọc Tình nheo mày trước sự phản ứng của Tiêu Thần: "Lời tôi nói anh đã nghe rõ chưa hả?"

Tiêu Thần vừa nghe thấy lời cô đột nhiên đã quên mất sự lúng túng vừa rồi, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự mơ hồ, vừa nãy cô nói gì nhỉ?

Ngọc Tình nhìn Tiêu Thần, hai hàng lông mày cô nheo chặt lại như sắp dính vào nhau, cái con người này mấy năm nay thường xuyên hồn bay phách lạc trước mặt cô, nếu như không phải vì anh ta làm việc không có sai sót gì thì cô đã lại lên lớp, dạy bảo cho anh ta một trận.

Ngọc Tình chép miệng thở dài, rồi hỏi: "Phong Hòa bọn họ có động tĩnh gì không, Lưu Lỗ Hàn gần đây thế nào?"

"Thư chủ nhân!" Tiêu Thần hít thở một hơi thật sâu rồi trả lời: "Gần đây Lưu Lỗ Hàn bắt đầu tham gia vào việc kinh doanh thuốc phiện, còn Phong Hòa và những kẻ khác thì ngấm ngầm ngăn chặn ạ!"

Thuốc phiện? Ngọc Tình khẽ cười, nheo hai mắt lại,thuốc phiện tuy chỉ có hai từ nhưng lại không dễ để xem thường, chỉ một thứ đơn giản đó nhưng năm xưa suýt nữa đã phá hủy cả một dân tộc Trung Hoa, thế hệ trước và bọn họ đã suýt nữa biến thành kẻ mất nước.

Công việc từ kiếp trước đã làm cho cô không cần nói cô ghét thuốc phiện tới mức nào! Chính mắt cô nhìn thấy có kẻ vì thuốc phiện mà bán đi cả con gái mình, có người vì thuốc phiện mà đã giết người, có người vì thuốc phiện mà đánh mất cả sinh mạng, vì vậy cô vô cùng ghét cái thứu này, một sự ghét thực sự, ghét đến mức căm thù.

Nhưng việc ghét cũng chỉ là ghét, không thể phủ nhận rằng thuốc phiện có giá trị lợi nhuận rất cao, là con đường đơn giản nhất để dẫn tới sự giàu có, khi trước Ngọc Tình cũng đã từng nghĩ, có nên dính vào thuốc phiện hay không, nhưng kết quả cuối cùng của việc suy nghĩ là dính! Tại sao lại không dính?

Cô không dính vào thì có thể ngăn chặn được người khác không làm à? cô cũng chẳng phải thần tiên gì mà làm cho người khác nghe theo lời cô.

Đôi khi nhường nhịn không phải là cách giải quyết vấn đề tốt nhất, nếu không kể cô nghĩ thế nào đều có người làm, vậy thì chẳng bằng bản thân cô tự lũng đoạn tất cả, tới lúc đó còn sợ có người dùng thuốc phiện để chôn sống đồng bào của cô sao?

Có điều bây giờ nói những điều này vẫn có vẻ hơi xa, bây giờ việc Ngọc Tình cần làm chỉ có thể là lợi dụng sơ hở, nắm bắt điểm yếu, hiểu về Lưu Lỗ Hàn và bốn đại thiên vương của bang Chim ưng mà thôi, phải biết rằng cô là một người rất có dã tâm, chỉ vẻn vẹn một Lôi Hổ Đường sao có thể làm cho cô thấy hài lòng?

Đùa với hổ, dường như hôm nay mới bắt đầu dần dần lộ diện ai mới là con hổ thực sự!

Ngọc Tình vừa nghĩ vừa nhìn Tiêu Thần còn chưa nói hết đã thấy một người hùng hùng hổ hổ đi tới.

Người đó mặc một bộ đồ màu trắng trông rất thoải mái, nếu không nhìn nét mặt vội vàng của người đó, chỉ nhìn vóc dáng thì người đàn ông này nhất định đúng là một nhân vật giỏi gây tai họa ở đẳng cấp hơn người.

Thôi được rồi, kể cả là nhìn nét mặt vội vàng của anh ta thì cũng không thể không thừa nhận rằng anh ta chính là một người giỏi gây rắc rối!

Ngọc Tình nhướn mày lên nhìn, nói lạnh nhạt: "Lưu đại thiếu gia, anh thế này là làm gì đây?"

Lưu Bân vừa nghe nói Ngọc Tình trở về, dường như nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ liền đi tới thẳng đây. Cô gái này, khi gặp anh ta lúc nào cũng không nóng cũng không lạnh, thái độ rất hời hợt, nói thêm vài câu cứ như thể là sẽ lấy mất mạng của cô vậy! đi cũng không nói một lời, về cũng không báo một tiếng! Thật sự chỉ coi bang Chim ưng như cái sân vườn sau nhà cô chắc?

Lưu Bân nhanh chân bước tới trước mặt Ngọc Tình, cố gắng giữ cho hơi thở bình thường trở lại, đôi mắt hếch lên trên của anh ta khẽ chớp chớp, đang định nói gì, thế nhưng khi nghe thấy câu hỏi lạnh nhạt của Ngọc Tình, mọi sự nhẫn nại đều bị phá vỡ rồi.

Chẳng còn quan tâm tới khí chất, chẳng quan tâm tới hình ảnh, vậy là Lưu Bân gặp phải kích động dường nhưng chẳng thèm suy nghĩ anh ta đưa tay lên giữ lấy đầu Ngọc Tình sau đó đột nhiên đặt môi xuống môi cô.

Ngọc Tình chẳng bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện thế này, trong ký ức của cô. Lưu Bân là một người đàn ông có thể tự kiềm chết mình rất tốt, anh ta tuyệt đối là một người thông minh.

Vì vậy cho dù sau đó cô có nhìn ra rằng Lưu Bân có ý với mình nhưng cũng không nói gì và không làm gì, vì cô tin Lưu Bân nhất định biết nên làm thế nào.

Thế nhưng, gặp ma rồi! thế này là thế nào?

Ngọc Tình dường như chưa từng nghĩ, Lưu Bân lại hôn cô! Hơn nữa lại còn là cưỡng hôn, mà lại còn là trước mặt Lưu Thần.

Khốn kiếp! Anh muốn cho lão nương giấu mặt vào đâu được hả? anh bảo sau này lão nương phải quản lý Lôi Hổ Đường thế nào đây!

Ngọc Tình nghĩ vậy đột nhiên sắc mặt trở nên lạnh lùng, sức mạnh tinh thần phát ra và đẩy Lưu Bân ra, thế nhưng cô còn chưa hành động, liền thấy Lưu Bân nắm lấy tay cô, rồi kéo cô đi.

85. Chương 85: Lưu Bân Tỏ Tình–part 2

Ngọc Tình chợt đơ người ra, chuyện gì thế này! Con người này đang làm cái gì đây? Điên rồi à? anh ta muốn lôi mình đi đâu?

Chỉ cảm thấy Ngọc Tình muốn vung tay thoát ra khỏi Lưu Bân nhưng Lưu Bân lại từ từ dừng bước lại, quay đầu nhìn Ngọc Tình, thở dài một tiếng vẻ bất lực: "Yên nào!"

Giọng nói Lưu Bân rất nhẹ nhàng, mang theo chút bất lực, lại thể hiện tình cảm sâu đậm, nhìn ánh mắt Ngọc Tình lúc này – cô đang không biết làm thế nào, bước chân Ngọc Tình đột nhiên dừng lại nhưng sau đó mà xui quỷ khiến thế nào lại đi theo anh ta.

Hai người vừa mới ra khỏi tổng bộ bang Chim ưng, phía Phong Nhã Trần đã nhận được tin tức.

Phong Nhã Trần lúc này đang bù đầu với một đống tài liệu, kể từ khi 13 tuổi anh đã bắt đầu giải quyết các nghiệp vụ của tập đoàn Phong Thị, cho tới nay là đã được ba năm rồi.

"Ồ?" Phong Nhã Trần nghe thấy có người đến truyền tin, anh khẽ ngẩng đầu lên, nhìn người đó, đôi mắt đầy vẻ hứng thú.

"Thiếu gia Nhã Trần! Đây là sự việc chính xác 100%! Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy tiểu thư Ngọc Tình và Lưu Bân kéo tay nhau đi ra khỏi bang Chim ưng...."

Còn chưa nói dứt lời, anh ta liền nhìn thấy ánh mắt Phong Nhã Trần tối sầm lại, đôi mắt đó u ám giống như bầu trời sắp nổi cơn giông bão.

Người đó nhìn thấy ánh mắt Phong Nhã Trần liền rùng mình, tiểu thư nói rất đúng, theo dõi Ngọc Tình thì nhất định phải nắm được điểm sơ hở của cô! Chỉ cần làm cho trái tim Phong Nhã Trần trở nên lạnh lùng, vậy thì vị trí nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Phong Thị chỉ có thể là tiểu thư mà thôi!

Thế nhưng khi sự đắc ý trong ánh mắt của người đó tồn tại chưa được bao lâu thì đột nhiên một tập tài liệu dày cộp liền được hất ra.

Người đó lập tức hốt hoảng nhìn Phong Nhã Trần, chỉ thấy Phong Nhã Trần dùng ánh mắt tức giận nhìn mình, nói lạnh lùng: "Ai bảo anh theo dõi cô ấy?"

"Tiểu...Tiểu nhân...." còn chưa nói hết câu, ánh mắt Phong Nhã Trần càng trở nên tức giận hơn, lại một tập tài liệu nữa được ném xuống đất.

"Là...là Hồng tiểu thư!" người đó lắp bắp, ánh mắt hết sức sợ hãi nhìn vào Phong Nhã Trần.

Ấn tượng của anh ta về Phong Nhã Trần, đó là một thiếu gia đẹp trai một cách quá đáng, từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy Phong Nhã Trần thật sự tức giận, nhưng anh ta chưa từng nghĩ rằng một thiếu gia đẹp như tranh vẽ tới lúc tức giận lên lại làm người khác sợ hãi thế này.

Phong Nhã Trần khi nghe thấy ba chữ Hồng tiểu thư, liền từ từ nhớ lại, thế nhưng không kể anh nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra rằng anh còn quen một tiểu thư như vậy sao?

Vậy là, anh lạnh lùng nhìn người đàn ông đó: "Cút, quay về nói với cái cô tiểu thư gì đó của nhà anh rằng nếu không muốn bị bán tới nơi khỉ ho cò gáy để làm nô lệ thì hãy an phận một chút!"

Phong Nhã Trần vừa nói dứt lời, người đó liền quay người chạy thẳng một mạch, Phong Nhã Trần thiếu gia đúng là làm người ta sợ chết khiếp, sau này có cho kẹo anh ta cũng không dám tới nữa.

Còn Phong Nhã Trần thì lại từ từ cúi đầu xuống, nghĩ về cái vị tiểu thư họ Hồng đó.

Tuy anh không nhớ cô ta là ai, anh ngoài Ngọc Tình và mẹ anh ra, những người phụ nữ khác hầu như chỉ đều liếc nhìn một cái. Nhưng cho dù là như vậy, anh không cho phép người khác làm tổn thương người phụ nữ của anh dù chỉ là một sợi tóc. Vì vậy cái cô Hồng tiểu thư này, không biết gì về cô ta nhưng anh cũng phải cho cô ta biết, cô ta to gan lớn mật cỡ nào mà dám theo dõi Tình Tình của anh.

Sau khi nghĩ xong về việc này, Phong Nhã Trần lập tức nhớ tới lời của người đó, Lưu Bân và Ngọc Tình kéo tay nhau đi? Ha ha, có đánh chết anh cũng không tin, nói không chừng là cái tên Lưu Bân đó lôi cô đi!

Còn Tình Tình, chẳng có ai hiểu cô hơn anh, cô là một người chỉ mạnh mồm nhưng lại có trái tim ấm áp, đương nhiên trái tim ấm áp đó của cô chỉ dành cho những người không uy hiếp tới cô, còn Lưu Bân đối với cô thì lại là một người vô cùng đặc biệt.

Vì vậy nếu như anh ta cưỡng chế lôi Ngọc Tình đi, vậy thì nghe còn có vẻ hợp lý.

Không thể phủ nhận, trên thế giới này Phong Nhã Trần là một người hiểu rõ về Ngọc Tình nhất, sự đoán biết của anh hầu như là đoán đúng toàn bộ những suy nghĩ, tâm tư của Ngọc Tình.

Chắc chắn rằng đối với Ngọc Tình mà nói, Lưu Bân là một người khá đặc biệt. Trên thế giới này đối với Ngọc Tình, ngoài Phong Nhã Trần là người mà cô đã nhắm chắc ra thì còn có hai người đàn ông – người mà khá đặc biệt đối với cô – đó chính là Lưu Bân và Phác Vũ.

Phác Vũ thì không cần nói rồi, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, Ngọc Tình yêu là yêu cái sự thuần khiết của Phác Vũ.

Còn Lưu Bân, trong con mắt của Ngọc Tình thì người đàn ông này tuyệt đối là một người nội tâm! Có lúc anh ta rất giống một người đàn ông thực sự, thế nhưng có lúc lại như một đứa trẻ.

Cô đã sống qua cả một đời người, sao lại không nhìn ra tâm tư của anh ta chứ. người này thích cô, thời gian cũng không ngắn hơn thời gian Phong Nhã Trần thích cô, thậm chí vì cô mà còn không đi học ở trường đại học B.

Nói ra thì cô cũng không phải là một người nhu nhược, thích thì là thích, không thích thì là không thích, thế nhưng khi đối diện với Lưu Bân, cô liền không có cách nào để có thể từ chối một cách thẳng thắn.

Đơn giản! Cô nợ anh ta!

Lưu Bân đã lôi Ngọc Tình tới thẳng trường tiểu học, nơi bây giờ họ đang đứng chính là nơi mà lần đầu tiên Lưu Bân gặp Ngọc Tình.

“Ngọc Tình!” Lưu Bân ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình: “Lần đầu tiên anh gặp em là ở đây!”

Ngọc Tình gật đầu, rồi cô nghĩ tới cốc trà sữa vị cà phê năm đó, cô cảm thấy đang hoài nghi bản thân rằng sao lúc đó cô lại có thể uống hết nó.

Lưu Bân vẫn nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, nhìn thất cô thất thần, thần sắc anh ta bỗng có chút thất vọng, đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu Ngọc Tình, tiếp tục nói: “Khi đó anh liền nghĩ, Ba anh chắc chắn là đang bốc phét, trên thế giới này làm gì có cô bé nào lại lợi hại đến thế! Thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền không hiểu tại sao lại cảm thấy có thể ba anh đã nói đúng.”

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền nhướn mày.

“Sau đó, em đã cứu anh. anh không thể không thừa nhận, em rất lợi hại!” Lưu Bân nhìn Ngọc Tình, đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc cô, trong đôi mắt đó là sự yêu thương: “Em không biết em đã lạnh lùng, kiêu ngạo như thế nào đâu, lúc nào cũng tỏ ra nghiêm nghị rồi như coi thường hết thiên hạ, thế nhưng em lại không biết em đáng yêu tới mức nào đâu.”

Lưu Bân bỏ tay trên đầu cô xuống, ánh mắt anh ta cho thấy anh ta đang hồi tưởng lại, sau đó nhìn Ngọc Tình khẽ cười: “Anh đang nghĩ, nếu anh thổ lộ tình cảm của mình với em sớm hơn, nếu anh giống như Phong Nhã Trần luôn ở bên cạnh em, không rời xa em, thì liệu em có đón nhận anh không.”

Ngọc Tình đứng đó đần người ra, không ngờ một Lưu Bân luôn giấu những suy tư tình cảm của mình hôm nay lại tỏ tình với cô, cô mở miệng nhưng không biết phải nói gì.

“Anh biết, anh không ưu tú xuất sắc bằng Phong Nhã Trần, không thể phủ nhận, cậu thanh niên đó đủ tư cách để ở lại bên cạnh em, thế nhưng Ngọc Tình, lẽ nào anh không đủ tư cách sao? Tại sao trong mắt em chỉ có một mình cậu ta, mà lại không nhìn thấy anh? em có thể nhìn xem, anh đang ở ngay bên cạnh em đây, anh cũng có thể yêu thương và bảo vệ em! em muốn có thứ gì, kể cả là sao trên trời anh cũng có thể ngắt xuống cho em!”

Ngọc Tình nghe thấy lời tỏ tình ngọt ngào của anh ta cô đột nhiên khẽ cười: “Anh có biết em muốn gì không?” cô sớm đã qua cái lúc muốn có trăng sao rồi!

“Ngọc Tình, anh biết em tuy lúc nào cũng giống như một người có mắt trên đỉnh đầu vậy, nhưng anh biết em không phải là một người không coi ai ra gì, hơn nữa em có năng lực để không cần để ý tới người khác!” Lưu Bân khẽ cười, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Anh đương nhiên biết em muốn gì, hoặc là có thể khi vừa bắt đầu anh không biết, nhưng đã bao lâu như thế, anh sao lại không biết Ngọc Tình em muốn gì chứ?” Lưu Bân khẽ thở dài: “Khi em mới bảy tuổi đã có năng lực như vậy, người như em sao lại chịu ở bên dưới người khác chứ?”

Ngọc Tình ngước mắt lên nhìn Lưu Bân, ánh mắt có chút phức tạp: “Anh biết em muốn gì, vậy anh không sợ em em cướp mất cái tổ của cha anh à? anh phải biết rằng bang Chim ưng là công sức gây dựng cả đời của cha anh đấy! anh có thể dâng nó lên tay em sao?”

Lưu Bân nghe thấy vậy chỉ khẽ cười, đưa tay lên véo nhẹ vào mũi Ngọc Tình: “Đừng nói là một cái bang Chim ưng, kể cả em có muốn lấy mạng anh anh cũng nguyện dâng cho em, chỉ là Ngọc Tình, em có nỡ không?”

Ngọc Tình khẽ cười nhìn vào mắt Lưu Bân giống như đang nhìn một kẻ ngốc, cô mở miệng nói nhẹ nhàng vừa đủ để anh nghe nhưng rõ ràng: “Nỡ!”

Lưu Bân nghe thấy vậy đột nhiên bật cười, nụ cười có chút khổ tâm: “Tuy anh đã đoán ra rằng em sẽ nỡ, thế nhưng sao nghe em nói, trong lòng lại thấy buồn như vậy nhỉ?”

Nói rồi Lưu Bân nhìn Ngọc Tình với ánh mắt kiên định: “Cả cuộc đời này, anh sẽ không buông em ra một lần nữa! Tám năm rồi! anh đã chịu đủ rồi! tám năm qua anh đã nhìn em lớn lên, nhìn em càng ngày càng trở nên lợi hại, nhìn em và cậu ta tình cảm càng ngày càng tốt đẹp, con tim anh giống như bị ngàn mũi kim đâm vào vậy! tám năm nay, em vô tình hoặc cố ý né tránh anh, một cuộc sống như thế anh nhận đủ rồi! còn nếu em thực sự nỡ lòng thì em hãy giết chết anh đi!”

Nói rồi Lưu Bân nhắm mắt lại: “Nếu em không giết anh, vậy thì em nhất định phải đón nhận anh!”

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ cười lạnh lùng, đây là cái lôgic cường đạo gì vậy chứ? cô không giết anh ta thì phải đón nhận anh ta? Anh ta làm thế này là đang ép cô giết anh ta sao?

Nghĩ rồi tiếng cười của Ngọc Tình càng lạnh lùng hơn, cổ tay khẽ xoay, một con dao găm xuất hiện trong tay, cô đưa lên hướng thẳng vào tim Lưu Bân: "Anh tưởng em không dám giết anh à?"

Lưu Bân vẫn nhắm mắt và lắc đầu, nói lời súc tích: "Em dám, vì vậy, mời! nếu em không giết anh, vậy thì em đừng có nghĩ sẽ được ung dung thoải mái ở bên cạnh Phong Nhã Trần!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy sắc mặt cô trở nên lạnh lùng, cô khẽ dùng lực, mũi dao đâm vào da thịt Lưu Bân: "Anh đang uy hiếp em đấy à? em chưa từng nói với anh rằng em ghét nhất bị người khác uy hiếp à?"

Lưu Bân khẽ cười, sắc mặt dần trắng bệch ra, vẫn nhắm mắt anh nói: "Em đã từng nói."

Nói vậy nhưng Lưu Bân vẫn không hề có ý định lùi bước: "Nhưng ngày hôm nay em nhất định phải đưa ra sự lựa chọn!"

Anh ta yêu cô, ngay từ khi nhìn thấy cô lần đầu tiên anh ta đã thích cô, nếu nói, Ngọc Tình yêu Phác Vũ ngay từ cái nhìn đầu tiên, vậy thì Lưu Bân với Ngọc Tình cũng vậy, thậm chí là còn không thể buông bỏ được! Tám năm nay, anh cứ nghĩ rằng bản thân mình có thể quên được cô, có thể buông tay! Thế nhưng thực tế đã nói cho anh ta biết, rằng anh ta không hteer! Cả cuộc đời này, anh ta đều không thể buông bỏ cô được! Anh đã cứ như vậy dõi theo cô tám nay nay, anh làm sao có thể lại tiếp tục chỉ dõi theo cô tám năm, mười năm, hai mươi năm nữa!

Anh làm không nổi! vốn dĩ anh cũng chẳng phải là một người tốt gì! Nếu cô thực sự có thể ra tay, vậy thì hãy giết anh đi! Anh thực sự sợ hĩa có một ngày bản thân vì ghen tỵ, vì không đạt được mà sẽ làm điều gì ngu ngốc, anh thực sự sợ có một ngày bản thân mình sẽ làm hại tới cô.

Thế nhưng cô có biết không, cả cuộc đời này, người anh không muốn làm hại nhất chính là cô.

Ngọc Tình nhìn nét mặt Lưu Bân giống như đang muốn được giải thoát, ánh mắt cô chợt có sự phức tạp thoáng qua. Người đàn ông này, cô không thể nào đón nhận, bọn họ đã được định sẵn là kẻ thù của nhau.

Cô không thể từ bỏ bang Chim ưng, không thể đi ngược lại với ước nguyện ban đầu! Vì vậy bọn họ bắt buộc là sẽ phải đứng đối diện nhau! Nếu có thể Ngọc Tình cũng muốn cứ thế này giết chết anh ta, nhưng dễ mà lại thành khó! Bây giờ, nhìn nét mặt của anh ta, nghĩ tới mỗi câu mỗi từ anh ta nói, nghĩ tới những năm vừa rồi, đối với những hành động của cô, anh đều mắt nhắm mắt mở cho qua, cô lại không ra tay nổi.

Người đàn ông này, cô nên làm thế nào đây!

"Đồ điên!" Ngọc Tình thấp giọng mắng một tiếng, rút dao ra rồi quay người bước đi!

Lưu Bân cảm nhận được Ngọc Tình đang rời đi, khẽ cười, anh ta mở mắt ra, nhìn theo bóng dáng cô: "Hôm nay em không giết chết anh, sau này em sẽ phải hối hận!" bởi vì anh sẽ không buông tay một lần nữa đâu!

Ngọc Tình nghĩ về sự việc ngày hôm nay, càng nghĩ càng thấy tức giận, chẳng làm được việc gì nên hồn, Lưu Bân thì tự nhiên như lên cơn thần kinh vậy!

Nghĩ rồi Ngọc Tình xoay người, cơ thể cô biến mất, khi xuất hiện lại thì đang ở trước mặt Phong Nhã Trần.

Dù gì thì bây giờ con tìm cô đã hỗn loạn rồi, không có cách nào để làm việc được nữa, vì vậy cô liền đi tìm Phong Nhã Trần, xem xem anh đang làm gì.

Đang giải tập trung quyết công việc với một đống tài liệu nhưng Phong Nhã Trần cảm nhận được Ngọc Tình đã tới, anh khẽ cười, trong đôi mắt đó là sự vui vẻ, anh ngẩng đầu lên nhìn Phong Nhã Trần: "Sao hả? hẹn hò xong rồi à?"

Hả? Ngọc Tình đơ người ra, nhìn vào mắt Phong Nhã Trần, sao anh ấy lại biết nhỉ? Lẽ nào anh dùng thần thức để theo dõi cô?

Phong Nhã Trần vừa nhìn nét biểu cảm trên mặt Ngọc Tình liền biết cô đang nghĩ gì, anh thở dài một tiếng, lườm yêu cô: "Em ngừng ngay những suy nghĩ, suy đoán lung tung đó lại đi!"

Nói rồi anh đứng lên kéo tay Ngọc Tình ngồi xuống ghế sô pha: "Chuyện gì thế? Sao sắc mặt lại kém thế này?"

Ngọc Tình nghe thấy anh hỏi đột nhiên nhớ tới Lưu Bân, trong lòng lại thấy bực dọc, cô chẳng thèm suy nghĩ liền nói: "Cái tên điên rồi Lưu Bân!"

"Lưu Bân?" Phong Nhã Trần khẽ cười: "Sao vậy, anh ta tỏ tình với em à?"

"Tỏ tình cái đầu anh ta ý!" Ngọc Tình vừa nghe thấy hai từ tỏ tình liền lập tức nổi xung lên: "Cái tên khốn nạn đó!"

"Ấy...." Phong Nhã Trần nhìn thấy trạng thái của Ngọc Tình lúc này liền lập tức thấy bất lực, cái tên Lưu Bân đó đã làm gì không biết? Nếu là tỏ tình chẳng phải sẽ rất tình cảm sao? Sao Tình Tình lại như ăn phải thuốc nổ thế này? Lẽ nào cái tên Lưu Bân đó không phải là đã tỏ tình?

"Rốt cuộc sao vậy?" Phong Nhã Trần khẽ nắm lấy tay Ngọc Tình, hỏi nhẹ nhàng.

"Anh đã từng thấy tỏ tình như vậy chưa? Hôm nay em không giết chết anh ta đúng là tổ tiên anh ta đã phù hộ! dám uy hiếp em!" Ngọc Tình nghe thấy Phong Nhã Trần hỏi, lập tức đem toàn bọ sự việc hôm nay xảy ra nói ngắn gọn cho Phong Nhã Trần nghe.

Nói với tốc độ rất nhanh, làm cho Phong Nhã Trần đơ người ra rồi toát mồ hôi, xem ra hôm nay Ngọc Tình tức giận cũng không hề nhẹ.

Nói ra thì Lưu Bân cũng là một nhân tài, làm gì có ai tỏ tình tỏ thành ra như thế, lại còn giết người, máu chảy. có mà giống kẻ thù gặp nhau thì có!

Phong Nhã Trần nghĩ mà thấy cạn lời, hai người này đều không phải là người dễ chịu thua. Với tính cách của Ngọc Tình, tức giận mà không giết chết anh ta, tuyệt đối là nhờ tổ tông anh ta đã tích đức rồi!

Phong Nhã Trần nghĩ vậy rồi nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình em bớt giận đi, cùng lắm thì giờ chúng ta đi giết chết hắn!" nói rồi anh lại nhìn Ngọc Tình: "Anh nói này Tình Tình, không phải là em không ra tay nổi chứ? "

"Không ra tay nổi? ai nói thế chứ!" Ngọc Tình bật cười rồi lại im bặt, nhìn chằm chằm Phong Nhã Trần tức giận: "Bây giờ em sẽ đi giết anh ta!"

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy không có hành động gì, chỉ khẽ cười lặng lẽ ngồi đó nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình đứng phắt lên bước đi, nhưng chưa được mấy bước chân liền dừng lại, nhìn Phong Nhã Trần: "Này, em bảo, anh cố ý đúng không?"

Phong Nhã Trần nhún vai: "Anh cố ý gì chứ? là em cảm thấy tức giận, anh chỉ gợi ý một chút mà thôi!"

Ngọc Tình nghe anh nói vậy thực sự không biết nói gì nữa, lại ngồi xuống, nhìn Phong Nhã Trần: "Dám uy hiếp em như thế mà chưa chết chỉ có mình anh ta! Chắc chắn là do tổ tông anh ta đã tích đức rồi!"

"Ừm ừm!" Phong Nhã Trần cười cười, rồi vỗ tay vào lưng Ngọc Tình. Vừa cười vừa gật đầu: "Đúng đúng, là do tổ tông anh ta tích đức thì mới dám chọc tức Tình Tình của anh như thế, anh ta đáng phát vứt cho chó cắn mới phải! Tình Tình em đừng tức giận nữa, hôm nay anh sẽ đi giải quyết anh ta!"

Phong Nhã Trần nói giọng lạnh lùng, dường như thật sự muốn giết chết Lưu Bân vậy: "Còn dám tỏ tình với Tình Tình nhà ta! Không còn coi Phong Nhã Trần này ra cái gì rồi! anh nhất định phải giết chết anh ta!"

---

86. Chương 86: Lưu Bân Tỏ Tình-part 3

Phong Nhã Trần nói tới đâu Ngọc Tình ngạc nhiên tới đó: "Cái đó, Nhã Trần, anh ta, anh ta không phải có ý đó, em thấy chúng ta hay là tha cho anh ta lần này đi!"

“Tha?” Phong Nhã Trần trong lòng thấy buồn cười, thế nhưng không thể hiện ra nét mặt: “Tại sao lại phải tha cho anh ta? Dám tranh thủ lúc anh không có mặt để có ý đồ xấu à. lại còn chọc tức Tình Tình nhà anh thành ra thế này, còn muốn anh tha cho anh ta? Nằm mơ đi! Anh nhất định phải băm anh ta ra cho chó gặm! không thế thì anh còn mặt mũi nào nữa chứ?!”

Ngọc Tình giật mình ngạc nhiên nhìn Phong Nhã Trần: “Nhã Trần, anh ta không đáng ghét thế đâu, anh đừng thế này!”

Vừa nói dứt lời, cô liền nhìn thấy Phong Nhã Trần mủm mỉm cười, lúc này mới biết là mình bị lừa rồi, cô lườm Phong Nhã Trần, giận dỗi quay đầu sang một bên không thèm nói chuyện với anh nữa.

“Tình Tình....” Phong Nhã Trần cười cười rồi dang tay ra ôm lấy Ngọc Tình: “Em xem, trong lòng em không hề muốn giết anh ta, vậy thì em tức giận như thế làm cái gì?”

“Anh ta....” Ngọc Tình mở miệng ấp úng: “Anh ta uy hiếp em!”

“Ừm, anh biết, anh ta huy hiếp em, thế nhưng Tình Tình, em nghĩ kĩ xem, dựa vào tính cách của em, người dám uy hiếp em, kể cả không chết thì cũng bị lột da, tại sao chỉ có Lưu Bân anh ta lại là ngoại lên?” Phong Nhã Trần vừa cười vừa nói chậm rãi, nhẹ nhàng.

“Hức! Đó là vì anh ta gặp may!” Ngọc Tình vẫn chưa hết tức giận.

“Đúng vậy, anh ta gặp may, thế nhưng Tình Tình, em hỏi lại con tim mình xem, em có thực sực muốn giết chết anh ta hay không?” Phong Nhã Trần thở dài một tiếng bất lực, cô gái này một khi đã khó chịu, bực dọc thì còn đáng sợ hơn cả Lưu Bân.

“Em....” Ngọc Tình mở miệng, muốn giải thích, nhưng phát hiện chẳng có gì đáng nói, những lời kia nói thế nào đều cho thấy bản thân mình không vững tâm, không quyết đoán. Thôi được, cô thừa nhận, cô không hề muốn thực sự giết chết Lưu Bân.

“Em xem, Tình Tình, với nguyên tắc của em, Lưu Bân thế này rồi em cũng không giết anh ta, có phải điều này đã cho thấy anh ta có một vị trí trong tim em không?” Phong Nhã Trần nói xong liền thấy Ngọc Tình mở miệng định nói vì, vậy là anh lườm cô: “Im lặng, không cho phép ngắt lời anh!”

Vậy là Ngọc Tình chỉ có thể phụng phịu bĩu môi, im lặng nghe Phong Nhã Trần nói. Nhưng trong lòng vẫn đang phản bác, đương nhiên là anh ta không giống với những người khác, bọn họ là kẻ thù của nhau.

“Em chẳng phải luôn đặt kẻ thù sang hẳn một bên à, trên thế giới này không có kẻ thù nào là mãi mãi!” Phong Nhã Trần cứ như đang biết Ngọc Tình đang nghĩ gì vậy, anh mở miệng nói.

Hức, chỉ có lợi ích là mãi mãi! Ngọc Tình liếc nhìn Phong Nhã Trần, trong lòng tự nói.

“Tình Tình, em cũng biết Lưu Bân thích em!” Phong Nhã Trần không biết Ngọc Tình nghĩ gì, nhưng thấy cô liếc nhìn bản thân mình thì tuyệt đối không biết chắc rằng cô chẳng nói được gì hay ho, vì vậy anh không hỏi, tiếp tục nói.

Đương nhiên cô biết anh ta thích cô, thích uy hiếp cô! Cô thấy anh ta đang chán sống rồi chắc!

“Thực ra em có thể thử đón nhận anh ta!” Phong Nhã Trần vừa nói dứt câu Ngọc Tình liền trừng mắt lên nhìn anh, anh không bị điên đấy chứ, nói cái gì linh tinh vậy trời!

“Em đừng nhìn anh như thế, không không bị điên!” Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình nhìn mình, đưa tay lên vỗ nhẹ đầu cô, cô đang nghĩ cái gì vậy chứ! anh chỉ là đại độ, rộng lượng một chút thôi mà.

Nghĩ vậy trong lòng anh thất có chút buồn, đúng vậy, cứ nghĩ rằng anh muốn mình rộng lượng như vậy sao? Trên thế giới này làm gì có người đàn ông nào không muốn cô gái anh ta yêu chỉ là của một mình anh ta chứ? thế nhưng anh bảo Ngọc Tình lại đặc biệt như vậy!?

Cô có trách nhiệm lớn như vậy, anh hi vọng nhiều người hơn thì có thể sẽ giúp cô được nhiều hơn, lại nói Lưu Bân cũng thật sự yêu cô.

Ngọc Tình chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Phong Nhã Trần, trong lòng thấy đau khổ, người đàn ông này có cần phải rộng lượng như thế không chứ, làm thế cô càng thấy thương anh hơn, còn có cả sự tức giận nữa.

Vậy là Ngọc Tình dường như nghĩ chẳng thèm nghĩ, cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay anh, đôi mắt to tròn nhìn như đang lườm anh vậy, cô ra lệnh: "Anh im lặng!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, Phong Nhã Trần lập tức tròn xoe mắt nhìn cô.

Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng: "Anh à, ngậm miệng lại cho em! hức, đừng có nghĩ tới việc bỏ em!" nói rồi cô dang tay ra ôm lấy Phong Nhã Trần, giọng nói nhẹ nhàng, dường như chưa bao giờ cô nói dịu dàng như vậy: "Anh là cái đồ ngốc, đừng có thế này được không, em thương anh!"

Phong Nhã Trần vừa nghe, đột nhiên trong lòng cảm giác như được an ủi, anh ôm lấy Ngọc Tình, rồi gật đầu: "Được!"

Cái cô gái này chính là như vậy, tuy cô rất cứng rắn, tuy có lúc cô hành động dã man, thế nhưng cô đối với anh thực sự rất tốt, tốt tới mức con tim anh cảm thấy vô cùng ấm áp và ngọt ngòa. Cuộc đời này anh có cô thì chẳng còn có mong ước gì hơn nữa!

Hai người ngồi trên ghế sô pha ôm chặt lấy nhau, trong lòng là sự an yên mà trước giờ chưa từng có. Trách nhiệm, mục tiêu gì chứ, lúc này cả hai bọn họ đều dẹp hết sang một bên.

Lúc này trong ánh mắt của họ chỉ có nhau, dường như chỉ cần có người kia ở bên cạnh, bầu trời này lúc nào cũng sẽ trong xanh, thế giới này sẽ luôn tươi đẹp! Như thế này thật tuyệt vời biết bao.

Thế nhưng sau đó một lúc chẳng bao lâu, Ngọc Tình đột nhiên bỏ Phong Nhã Trần ra, đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào anh nói: "Nói, sao anh lại biết em và Lưu Bân đi ra ngoài?"

Phong Nhã Trần nghe thấy cô hỏi liền đơ người ra, Ngọc Tình trước sau thay đổi nhanh quá, chẳng cho anh có thời gian mà chuẩn bị gì cả!

Khi Phong Nhã Trần đang đơ người ra, Ngọc Tình khẽ cười đưa tay lên véo vào hai má của Phong Nhã Trần: "Nói hay không nói?"

Lúc này Phong Nhã Trần chỉ cảm thấy hai má mình đau rát cả đi, làn da trắng hồng của anh lập tức đỏ lên. Ngọc Tình nhìn làn da trắng không tì vết đó mà cảm thấy ghen tỵ, một người con trai đẹp trai như vậy làm cái gì chứ!

"Tình Tình!" Phong Nhã Trần ngước mắt lên nhìn Ngọc Tình, đôi mắt đó ướt đi, Ngọc Tình vừa nhìn đã cảm thấy có lỗi: "Em xin lỗi, em...."

Còn chưa nói hết câu, Ngọc Tình lập tức tròn xoe mắt lên nhìn anh: "Mau nói anh làm sao mà biết được?" suýt nữa thì bị anh chuyển chủ đề câu chuyện, hức hức!

Phong Nhã Trần nhìn ánh mắt Ngọc Tình, đột nhiên liền cảm thấy oan ức, véo người ta đau thế mà còn không cho người ta khóc à, cái logic cường đạo gì đây không biết.

Ngọc Tình nhìn ánh mắt trách móc của Phong Nhã Trần, đột nhiên thấy chột dạ, nhưng cô vẫn rất kiên quyết: "Mau nói!"

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, đột nhiên bật cười, Ngọc Tình lúc này thật đáng yêu, đúng là rất giống với cô gái 15 tuổi, anh nhìn đến si mê.

Ngọc Tình bị Phong Nhã Trần nhìn chằm chằm, mặt đỏ lên. Nói ra thì Phong Nhã Trần chính là người đầu tiên là cô yêu thực sự, cả trên danh nghĩa từ trước tới nay. Vì vậy trước mặt anh dù có thế nào cô vẫn để lộ ra chút gì đó con gái, ví dụ nhưng ngang bướng, nũng nịu, nhõng nhẽo, đỏ mặt.

Phong Nhã Trần nhìn cô lúc này thấy rất buồn cười, vậy là anh anh dùng hai tay đặt lên gáy cô giữ cô lại rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô.

Hai hàng lông mi của Ngọc Tình khẽ chớp rồi cô từ từ nhắm mắt lại, cái cảm giác lúc này thật kì là, cô và Phong Nhã Trần đã ở bên nhau tám năm, nhưng chưa từng làm việc gì đi quá giới hạn, mà thực ra là bọn họ cũng không làm được, còn hôn thì chắc chắn đã từng, nhưng có một điều kì lạ là, mỗi lần đón nhận nụ hôn của anh cô đều cảm thấy tim mình như đang loạn nhịp.

Cái cảm giác đó giống như là lần đầu tiên cô được hôn vậy.

Phong Nhã Trần cảm nhận được con tìm Ngọc Tình đang đập rộn ràng, miệng anh khẽ mỉm cười, anh hôn cô càng say đắm hơn. Cô gái này thực sự thuộc về anh.

Bất luận sau này cô có thế nào, cô đều là người con gái thuộc về anh.

Ngọc Tình chỉ quan tâm và chỉ biết rằng lúc này cô đang thấy rất hạnh phúc vào ngọt ngào, mà không hề phát hiện rằng chủ đề câu chuyện đã bị lôi đi cách quá xa rồi.

Lại nói về Lưu Bân. Sau khi Ngọc Tình rời đi, anh ta liền nhìn chằm chằm không rời mắt về hướng Ngọc Tình đi, trong lòng thấy mênh mông mù mịt. Anh ta yêu Ngọc Tình như vậy, sao lại có thể nhẫn tâm nhìn thấy cô không hạnh phúc? Vì vậy anh ta nói cái gì mà không để cho Ngọc Tình và Phong Nhã Trần được ở bên nhau, không để bọn họ làm sao làm sao đều không phải là sự thật, những lời đó anh ta nói ra là để dọa cô, chẳng bằng nói là đang lừa dối bản thân mình.

Không biết qua đi bao lâu, Lưu Bân đơ người như một bức điêu khắc bỗng khẽ cười, đó là nụ cười cay đắng: "Cái đồ nha đầu tàn nhẫn!"

Nói xong anh liền khẽ cử động, muốn đứng dậy, thế nhưng vì quỳ quá lâu, đột nhiên đứng lên cảm thấy hai chân như tê đi mất cảm giác, vậy là Lưu Bân chẳng còn sức lực gì, ngồi phịch xuống đất.

Anh ta ngã xuống, Lưu Bân nhìn chân mình, đã quỳ bao lâu như thế, lúc này anh ta mới nhớ ra là mình đã quỳ rất lâu rất lâu, máu không được lưu thông nên hai chân mới ê đi như thế.

Vậy là Lưu Bân cứ ngồi dưới đất, nhìn hai chân mình mà chẳng quan tâm rằng trên ngực mình vẫn đang không ngừng rỉ máu.

Lúc này Ngọc Tình và Phong Nhã Trần vẫn đang ôm lấy nhau và trao cho nhau nụ hôn nồng thắm, Phong Nhã Trần hôn Ngọc Tình, đôi môi mềm mại thơm tho đó đột nhiên làm anh cảm thấy như thế này vẫn không đủ, anh còn muốn nhiều hơn.

Khi mà cơ thể anh đang rạo rực, trong lúc hôn Ngọc Tình, bàn tay anh luồn xuống eo cô, rồi từ từ chạy lên trên.

Vào giây phút bàn tay Phong Nhã Trần chạm vào cơ thể mình, Ngọc Tình có rùng mình một chút, sau đó cô nhắm mắt lại, mặc kệ những hành động của anh.

Bàn tay Phong Nhã Trần tiến lên trên từng chút một, luồn qua eo cô, rồi lên đến bụng, tiếp sau đó là bộ phận cơ thể mới dậy thì mềm mại đó, anh khẽ nắm tay lại....

"A..." Ngọc Tình đột nhiên kêu lên, hơi thở Phong Nhã Trần cũng dần trở nên nặng nhọc.

Anh không hôn lên môi Ngọc Tình nữa mà đôi môi anh chạy dần xuống dưới, từng chút một từng chút một xuống tới cổ cô, khối óc anh điều khiển cả đôi môi và bàn tay, dần dần những chiếc cúc áo đầu tiên của Ngọc Tình được cởi ra, anh nhẹ nhàng đẩy người cô nằm xuống ghế sô pha.....

Đôi môi anh từ từ chạy xuống tới phần cơ thể mềm mại, bàn tay đó cũng trượt từ từ xuống dưới.....

Cốp cốp cố.....

Đột nhiên đúng lúc này, tiếng bước chân rõ ràng truyền tới, hai người giật mình, Ngọc Tình lập tức tỉnh lại, đưa tay đẩy Phong Nhã Trần ra.

Phong Nhã Trần bị đẩy a bất ngờ, lập tức hiểu ra bản thân mình đang làm gì, vậy là dường như anh nghĩ cũng không nghĩ nhanh chóng giúp Ngọc Tình đơm lại cúc áo.

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần, đôi môi anh vẫn còn đỏ hồng lên, nhìn Phong Nhã Trần thế này làm cô có muốn tức giận cũng không tức giận được, vậy là cô hức một tiếng, đập nhẹ tay vào tay Phong Nhã Trần, tự mình đơm cúc áo. Xong xuôi đâu đấy còn liếc mắt lên bĩu môi lườm anh.

Phong Nhã Trần bị cô lườm nhưng cũng không hề tức giận, ngược lại còn cười cười nhìn cô.

"Hức!" Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới anh, thở hắt ra một tiếng rồi tự mình chỉnh lại quần áo đầu tóc.

Lúc này tiếng bước chân đó càng lúc càng gần rồi, Ngọc Tình thở phào một tiếng, cũng may thính lực của bản thân tốt, nghĩ vậy đồng tử mắt cô khẽ di chuyển, rồi nhìn lên chiếc bàn làm việc, ý thức được đây là phong làm việc Ngọc Tình đột nhiên lại nhìn chằm chằm về phía Phong Nhã Trần. Đều tại anh, nếu không phải anh sao cô có thể mắc sai lầm thế này chứ!

Đây là phòng làm việc mà! mấy ngày trước cô còn đuổi cổ cái tên Tần Thủ ấy đi, bây giờ lại chính mình mắc phải lỗi này, sao lại có thể như vậy chứ!

Ngọc Tình đúng là một cô gái khá bảo thủ và cổ hủ, vì vậy bản thân cô không hề thích việc nhưng thế này lại xảy ra trong phòng làm việc.

Phong Nhã Trần bị lườm liên tục, lúng túng đưa tay lên di di mũi.

Vừa nãy đúng là không kìm nén được. Ai bảo Ngọc Tình hấp dẫn, cuốn hút thế chứ, anh cũng là một người đàn ông bình thường không có vấn đề gì về sinh lý mà!

Ngọc Tình không biết gì về suy nghĩ của anh, nếu biết cũng nhất định sẽ chế giễu anh. Người đàn ông bình thường? Anh chỉ là một cậu thanh niên bình thường thôi?

Mới có 16 tuổi đầu đã muốn nghĩ lung tung rồi, anh đúng là rảnh rỗi quá mà!

Ngọc Tình còn chưa kịp nói gì, sắc mặt liền trở nên khó coi, chỉ thấy trong không gian, một con mèo với bộ lông dày óng vượt đang vỗ vào quả trứng khổng lồ nói giọng dạy bảo: "Đản nhi, sau này người không được như vậy đâu đấy, biết chưa hả? Ấy, đúng là xã hội càng ngày càng thay đổi rồi!"

Vừa dứt lời, Ngọc Tình đột nhiên đỏ mặt lên, ánh mắt cũng lạnh lùng hơn.

"Chưa tới tuổi thành niên thì không thể như vậy biết chưa hả?" một con mèo lại tiếp tục dạy bảo Đản nhi: "Nếu như thế mà sinh em bé thì sẽ không khỏe mạnh!"

Không khỏe mạnh cái đầu nhà người ý! Ngươi mới là không khỏe mạnh, cả nhà ngươi không khỏe mạnh!

Chọc tức Ngọc Tình hậu quả là rất nghiêm trọng, vậy là Ngọc Tình tâm niệm tập trung lại, cả không gian liền nổi cơn giông bão, Ngân Nguyên chưa kịp tránh đi lập tức cuộn tròn lại lăn lông lốc.

Ngân Nguyên bị gió thổi làm cho lạnh cóng, trong lòng cảm thấy thật chán nản, kể từ khi đi theo Ngọc Tình, dường như nó bị trừng phạt liên tục, đúng là đáng thương mà!

Nó còn chưa kịp lên tiếng ai oán thì liền nghe thấy giọng Ngọc Tình truyền đến.

"Nếu không muốn bị ta hành chết rồi vứt cho chó ăn thì cẩn thận đấy!"

Ngọc Tình vừa nói dứt câu Ngân Nguyên liền ngậm miệng lại, cô gái này đúng là quá dã man, trước đây chỉ dọa nó là ăn thịt mèo, bây giờ lại còn dọa vứt cho chó ăn!

Ngân Nguyên nghĩ vậy rồi giơ chân lên ôm lấy Đản nhi, chớp mắt đã biến mất.

Ai bảo đụng vào lúc người ta chưa được thỏa mãn nhu cầu! Nó không đụng được vào thì đành phải tránh đi, cũng may gần đây nó hấp thụ linh khí cũng không ít, sắp tới lúc hóa hình rồi, tới lúc đó hóa hình rồi thì còn đẹp hơn cả Phong Nhã Trần, hức hức, cho cô sáng mắt ra! Lại dám coi thường một con mèo là thần thú à! ây za, bộ lông đáng thương của nó!

Ngọc Tình nhìn Ngân Nguyên rời đi, gật đầu hài lòng, chẳng quan tâm tới việc trong không gian nữa, trở về với thực tại lại nhìn chằm chằm Phong Nhã Trần, đều là anh! nếu không phải anh, làm sao cô lại bị con mèo béo ú đó cười vào mặt chứ?

Ngọc Tình chỉ để ý tới trách anh, không ngờ rằng những lời này cũng may không bị Ngân Nguyên nghe thấy, bằng không nhất định sẽ tìm cô liều mạng! Con mèo béo đáng chết? Cô đang nói về nó sao? Vóc dáng của nó như thế là chuẩn lắm rồi đấy có biết không hả!

"Cốc cốc!" khi mà Phong Nhã Trần vẫn đang bị Ngọc Tình lườm cho nóng mặt thì chủ nhân của tiếng bước chân đó cuối cùng cũng đã tới.

Phong Nhã Trần thở phào một tiếng: "Mời vào!"

Cuối cùng cũng tới rồi, nếu không tới thì anh sẽ bị Ngọc Tình lườm cho ngồi cũng không yên nữa.

"Nhã Trần thiếu gia." Người phụ nữ đi vào, đầu tiên là cúi người chào Phong Nhã Trần một cách cung kính, sau đó khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Ngọc Tình thì đơ người ra, rồi lại cúi người xuống: "Chào Ngọc Tình tiểu thư."

Bây giờ tất cả mọi người của Phong gia, tất cả mọi người của công ty đều biết, có một tiểu thư tên là Ngọc Tình – người mà thiếu gia vô cùng thích, ai gặp cũng phải ngoan ngoãn hành lễ, bằng không thì đừng mong yên ổn với Phong Nhã Trần.

"Ừm!" Phong Nhã Trần đáp lại thay Ngọc Tình. Nhìn người phụ nữ đó: "Thế nào rồi, cái cô Hồng tiểu thư đó là ai?"

"Hồng tiểu thư?" người phụ nữ còn chưa kịp trả lời, Ngọc Tình liền nheo mày, hỏi Phong Nhã Trần nhẹ nhàng.

"Ừm. chẳng phải em hỏi anh làm sao lại biết à? đây chính là đáp án!" nói rồi Phong Nhã Trần nhìn vào thư ký của mình: "Nói đi!"

"Vị Hồng tiểu thư đso chính là thiên kim của tập đoàn Hồng Thị ở tỉnh N, tên Hồng Ngạn."

Tập đoàn Hồng Thị? Hồng Ngạn? Ngọc Tình khẽ nheo mày, nghe cái tên tập đoàn Hồng Thị có vẻ rất quen, không biết đã từng nghe ở đâu rồi?

"Tập đoàn Hồng Thị, dường như có vẻ quen tai lắm!" Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn Phong Nhã Trần, Phong Nhã Trần nhìn cái bộ dạng mơ hồ của Ngọc Tình rồi lắc đầu. Cái cô gái này, đả kích người ta xong thì lại quên luôn, đúng là làm khó người ta đã "nhớ" đến cô bao nhiêu năm như thế!

"Em quên rồi à, Côn Minh, cược đá quý...." Phong Nhã Trần cũng không nói thẳng mà gián tiếp nhắc những từ ngữ then chốt để giúp cô nhớ lại.

"Ồ.....Hông Triển Hòe!" Ngọc Tình gật đầu cuối cùng cũng nhớ ra nhân vật mà đã các cược với cô rồi bị mất một tỷ đó rồi, sau đó như chợt nhớ ra điều gì: "Không phải, chẳng phải ông ta chỉ có một thằng con trai khốn nạn thôi sao?"

"Không nạn?" Phong Nhã Trần toát mồ hôi hỏi: "Hồng Đạm bây giờ cũng đang ở thành phố X."

"Không phải chứ, sao anh lại biết rõ như thế?" Ngọc Tình hoài nghi nhìn Phong Nhã Trần, Phong Nhã Trần xị mặt xuống: "Xin em đấy, đối thủ của em đương nhiên anh phải nhớ rồi, nếu không khi nào đấy bị cắn một miếng ai mà biết được?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền cười he he: "Ngoan, vậy sao anh không biết ông ta có một cô con gái?"

"Cái này anh cũng không biết là thế nào!" Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn ra thư ký.

"Thư thiếu gia và tiểu thư, Cái cô Hồng Ngạn này đột nhiên xuất hiện sau khi Hồng gia chuyển tới thành phố X, hình như là con gái riêng của Hồng Triển Hòe.

Một năm trước ở một buổi tiệc đã gặp thiếu gia, từ đó đã phải lòng thiếu gia."

Vừa dứt lời, ánh mắt Ngọc Tình liền liếc nhìn về phía Phong Nhã Trần: "Sao thế được chứ, lại dám nhớ nhưng người của tôi à! chán sống rồi sao!"

Cô vừa dứt lời, thư ký của Phong Nhã Trần liền toát mồ hôi hạt.

Lưu Bân sau đó đã được thuộc hạ đưa về nhà, Lưu Lỗ Hàn nhìn con trai thất thần, lại còn vết thương đang rỉ máu, đột nhiên thấy tức giận, đôi mắt ông ta trợn lên, nghiến răng lại rồi thốt ra hai chữ đầy thù hận: "Ngọc Tình!"

---

87. Chương 87: Gặp Hải Tặc, Nuốt Trôi Hồng Thị-part 1

Lưu Lỗ Hàn căn bản chẳng hiểu gì về Ngọc Tình, lúc này đang chuyên tâm vào việc đánh vào sắc đẹp của cô, có điều kể cả cô có biết được suy nghĩ của Lưu Lỗ Hàn, chỉ sợ cô cũng chẳng thèm để tâm lắm, đối với Ngọc Tình mà nói, Lưu Lỗ Hàn bây giờ chỉ là con châu chấu đã bị nướng qua lửa, nhảy chả được vài ngày nữa.

Nói về tập đoàn Hồng thị, Ngọc Tình thực sự vô cùng không muốn lãng phí thời gian vào nó, vì nó quá xúc phạm trí thông minh của người khác. Lại nói về tập đoàn Hồng Thị, sau khi Cố Nhất Hàng nổi dậy, liền không ngừng tấn công vào Cố Nhất Hàng, nhưng kết quả của việc lấy trứng trọi đá chính là thua một cách thảm hại.

Vậy là Hồng Triển Hòe liền đưa tập đoàn Hồng Thị chuyển đến thành phố X, song ông ta lại không ngờ rằng, chủ nhân của đá quý Thụy Tình lại ở chính thành phố X, còn con gái của ông ta vô tình hay cố ý thế nào mà lại thích Phong Nhã Trần – chính điều này đã mang tới cho tập đoàn Hồng Thị một đại họa mà khó lòng thoát được.

"A lô, Âu Dương Nguyệt." Ngọc Tình sau khi đi ra từ chỗ của Phong Nhã Trần, việc đầu tiên chính là gọi điện cho Âu Dương Nguyệt.

"A lô, tôi nói à Ngọc Tình, cuối cùng thì cậu cũng nhớ tới tôi rồi!? Cậu đang ở đâu đấy, tôi đi tìm cậu!" tám năm rồi, Âu Dương Nguyệt đã sắp thành niên rồi, chỉ là cái tính cách sồn sồn đó vẫn không hề thay đổi.

Thực ra cũng không trách cô ấy, Ngọc Tình là người nếu không có việc gì thì chẳng tốn thời gian vô ích, chỉ khi có việc cô mới nhớ tới Âu Dương Nguyệt. Thời gian gần đây cô ấy cũng không nghe thấy có việc gì đặc biệt, vì vậy đối với cuộc điện thoại của Ngọc Tình cô ấy mới tỏ ra ngạc nhiên và vui mừng như vậy, cô nghĩ rằng cái cô gái này đúng là có lương tâm, cuối cùng cũng nhớ tới bản thân mình rồi.

"Ư!" với thái độ vui mừng của Âu Dương Nguyệt làm cho Ngọc Tình có chút lúng túng, cô khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói: "Quán cà phê Tú Ngọc!"

Nói xong cô liền tắt máy, không cho Âu Dương Nguyệt thời gian phản ứng. Âu Dương Nguyệt của tám năm trước bây giờ đã trở thành một trợ thủ đắc lực của Ngọc Tình, không thể không nói cô gái này tuy tính cách có vẻ bất cần nhưng lại rất đáng tin cậy. và một điểm giống Ngọc Tình đó là cũng là một người cuồng công việc.

Nghĩ rồi Ngọc Tình đi trước tới quán và phên Tú Ngọc để đặt bàn.

Nói ra thì bản thân cô vô cùng thích tính cách của Âu Dương Nguyệt, vì vậy bao nhiêu năm nay, Âu Dương Nguyệt cũng là một trong số những không dám kiêu căng ngạo mạn trước mặt cô mấy lần.

Một lát sau, Âu Dương Nguyệt liền tới, từ phía xa đã nhìn thấy Ngọc Tình, cô lớn tiếng gọi: "Ngọc Tình!" đi lại gần cô lớn tiếng nói tiếp: "Cậu nói đi, lại có chuyện gì rồi?" vừa dứt lời, mọi người ở gần đó đều ngước mắt lên nhìn.

Đây là đâu chứ? là quán cà phê chứ không phải ngoài đường, hét lên như thế làm cái gì?

Ngọc Tình thở dài hơi cúi đầu xuống đưa tay lên đỡ lấy trán, cái bộ dạng này của Âu Dương Nguyệt, đưa cô ta ra ngoài tuyệt đối không có ai tin rằng cô là con gái của nhà Âu Dương Thế!

"Hức!" Âu Dương Nguyệt thấy mọi người đều đang nhìn mình, thở phì một tiếng rồi nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy gái xinh bao giờ à?"

Cô ta vừa dứt lời, mọi người đều rùng mình, cái cô gái này là con nhà ai không biết, tuy bề ngoài nhìn có vẻ rất xinh đẹp nhưng cái tính cách và thái độ, đúng là không giống với con gái nhà lành.

Âu Dương Nguyệt dường như biết được ý nghĩ của mọi người vậy, bĩu môi vẻ khinh bỉ, bước chân tới chỗ Ngọc Tình. Cô chính là cô, chẳng cần phải thay đổi bản thân vì một ai cả. Dù sao thì bây giờ, cô chỉ muốn là chính mình.

"He he, Ngọc Tình!" Âu Dương Nguyệt ngồi xuống, nhìn vào Ngọc Tình, ánh mắt đảo quanh: "Tôi nghĩ thế nào thì nghĩ cũng không nghĩ ra rằng cậu không có việc mà lại tìm tới tôi, nói đi, có việc gì?"

Ngọc Tình vừa nghe thấy đã thấy đinh đầu, cái cô gái này làm gì mà nói một tràng thẳng như ruột ngựa như thế, làm Ngọc Tình có việc cũng không mở nổi miệng.

Có điều không thể không nói người phục vụ của Tú Ngọc đều là những người rất chu đáo, vừa thấy có khách đến đã mang thực đơn lại.

"Kính chào quý khách, cin hỏi quý khách muốn dùng gì à?"

Âu Dương Nguyệt đến đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên liền nói: "Cà phê, loại gì cũng được!"

"Vâng!" người phục vụ đi rồi, Ngọc Tình liền ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Nguyệt: "Tôi muốn cậu giúp tôi thao tác với một tài khoản."

"Cái gì?" Âu Dương Nguyệt đơ người nhìn Ngọc Tình, cái cô gái này lại có ý định xấu xa gì đây, ai mà đen đủi thế bị cái cô gái này nhằm vào?

"Đừng có nhìn tôi với ánh mắt đấy!" Ngọc Tình thấy Âu Dương Nguyệt nhìn bản thân mình như vậy, đột nhiên cảm thấy không tự tại, bản thân tuy chẳng phải người tốt gí, nhưng Âu Dương Nguyệt cũng đừng nhìn ánh mắt đó để nhìn cô có được không? Cô ta từ khi nào làm việc mà lại khiêu khích thế này.

Hức, Âu Dương Nguyệt bĩu môi: "Nói đi, chuyện là thế nào?"

"Nghe nói bây giờ giá cổ phiếu của tập đoàn Hồng Thị đang bị rớt rất thảm hại, mua hết vào cho tôi!" Ngọc Tình suy nghĩ rồi môi hơi nhếch lên: "Nghe nói tập đoàn Hồng Thị gần đây đang bán cổ phiếu? Giúp tôi hạ thấp giá xuống sau đó mua vào!"

Âu Dương Nguyệt nghe thấy vậy tròn xoe mắt nhìn Ngọc Tình, tập đoàn Hồng Thị?

Đó là cái thứ gì không biết? Hồng Triển Hòe? Chọc tức Ngọc Tình rồi?

Ây za! Đúng là đứa trẻ đáng thương!

Ngọc Tình nghĩ rồi ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Nguyệt, nhưng vào lúc cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt thông cảm từ bi của Âu Dương Nguyệt, cô chéo miệng và nhìn với ánh mắt lạnh lùng.

"Tôi cảm thấy cậu cứ lo cho bản thân mình trước đi đã! Bây giờ còn có thời gian mà lo cho người khác!" nói rồi Ngọc Tình lại lạnh lùng như ra lệnh: "Trông chừng Lưu Lỗ Hàn cho tôi, gần đây ông ta nhất định sẽ có động tĩnh!"

Ngọc Tình không tự phụ tới mức Lưu Lỗ Hàn vì Lưu Bân mà bỏ qua cho cô, không noi sbaay giờ mọi hành động của cô đều từng bước khống chế Lưu Lỗ Hàn, chỉ cần nói tới việc Ngọc Tình làm tổn thương Lưu Bân, như vậy cũng đủ để Lưu Lỗ Hàn không tha cho cô!

Tuy đúng như Phong Nhã Trần đã nói, thực ra cô không hề muốn làm tổn thương Lưu Bân dù là một chút, dù gì thì bọn họ cũng đã biết nhau nhiều năm như thế rồi. bao nhiêu năm nay anh ta đã vì cô làm rất nhiều thứ, cô đều ghi nhận và ghi nhớ, cô không phải là không có lương tâm, chỉ là cô đã có Phong Nhã Trần trước rồi, vì vậy không cho phép bản thân mình còn đón nhận thêm Lưu Bân.

Cho dù là Phong Nhã Trần đồng ý, nhưng bản thân cô lại không đồng ý, bởi vì cô cũng thực sự quan tâm tới bọn họ! cô không có cách nào để tưởng tượng về cuộc sống một người phụ nữ và hai người đàn ông bên cạnh, cũng không có cách nào vì tình hình hiện tại mà làm tổn thương bọn họ dù là bất cứ người nào.

Âu Dương Nguyệt nhìn ánh mắt mông lung của Ngọc Tình, trong lòng có chút lo lắng. Trong ký ức, cô rất ít khi nhìn thấy bộ dạng thế này của Ngọc Tình.

"Âu Dương Nguyệt, cậu nói xem, trên thế giới này một người con gái thực sự có thể có có nhiều người đàn ông sao?" Ngọc Tình suy nghĩ rồi buột miệng hỏi một câu.

"Hả?" Âu Dương Nguyệt có vẻ ngạc nhiên nhìn Ngọc Tình, cô lại muốn hỏi cái này?

"Thôi bỏ đi, không có gì!" cảm nhận được sự ngạc nhiên của Âu Dương Nguyệt, Ngọc Tình lại thấy có chút bực dọc, bản thân mình sao lại hỏi cô ấy câu hỏi như vậy chứ!

"Thực ra trên thế giới này đều là kẻ mạnh là kẻ thắng! Tuy vẫn nói là một vợ một chồng, nhưng, bây giờ lại có mấy người mà thực sự tuân thủ được chứ? chỉ cần có năng lực, chỉ cần yêu thật lòng, những thứ đó có là gì?" Âu Dương Nguyệt không hề im lặng, ngược lại lại nhìn Ngọc Tình nói với vẻ rất nghiêm túc.

"Thế nhưng, tình yêu của một người thực sự có thể phân chia cho rất nhiều người sao?" Ngọc Tình tiếp tục hỏi, tuy Âu Dương Nguyệt cũng không hơn cô mấy tuổi, nhưng cô vẫn muốn hỏi, cũng có thể cô hỏi không phải vì muốn có được câu trả lời, mà chỉ muốn nói ra cho lòng nhẹ nhõm một chút.

"Tình yêu trên thế giới này có rất nhiều loại, tuy bây giờ cậu yêu một người, nhưng nếu người khác có thể vì cậu mà hi sinh, luôn ở bên cạnh cậu không rời xa, vậy thì cậu cũng sẽ dần dần yêu anh ta...."

Sẽ như vậy sao? Ngọc Tình có chút ngỡ ngàng, cô cứ luôn tưởng rằng để yêu một người sẽ không dễ dàng gì, nhưng bây giờ cô thực sự cảm thấy mung lung, cô không thể có bất kì lời hứa gì với Lưu Bân, giống như với năm xưa, giữa Phác Vũ và Phong Nhã Trần cuối cùng cô đã chọn Phong Nhã Trần.

Phác Vũ....

Nhớ tới Phác Vũ, Ngọc Tình lại cảm thấy u sầu, rốt cuộc anh chàng đó đi đâu rồi. bao nhiêu năm nay cô cũng chưa từng tìm đến anh, nhưng cũng chưa hề quên anh. bất luận thế nào cô mãi mãi cũng vẫn sẽ nhớ người đàn ông đã làm cho cô nhìn thấy ánh mắt trời trong nụ cười của anh ta.

"Cậu cứ nghĩ kĩ đi, bây giờ cậu yêu Phong Nhã Trần, nhưng trong tim cậu thật sự không có vị trí cho một ai khác không?" Âu Dương Nguyệt thấy Ngọc Tình không trả lời, tiếp tục nói.

"Có thì chính là yêu à?" Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn Âu Dương Nguyệt với ánh mắt nghi hoặc, hóa ra đây chính là yêu sao? Hóa ra yêu lại đơn giản như vậy sao?

"Đúng vậy?" Âu Dương Nguyệt gật đầu chắc chắn, ánh mắt sáng long lanh nhìn Ngọc Tình: "Trong tiểu thuyết đã viết như vậy! Những tiểu thuyết N P – tiểu thuyết mà một nữ chính có nhiều người đàn ông đều như vậy!"

Tiểu thuyết? N P?

Ngọc Tình nghe xong đột nhiên xù lông nhím, cầm lấy chiếc cốc trên bàn ném vào Âu Dương Nguyệt.

Âu Dương Nguyệt thấy vậy nhanh chóng né người đi, cũng may mấy năm nay tay chân cũng nhanh nhẹn, bằng không bị chiếc cốc đó ném vào, chắc chắn là sẽ bị thương!

"Cút!" Ngọc Tình chẳng thèm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói một câu.

"Ấy!" Âu Dương Nguyệt do dự một lát rồi cầm lấy túi chạy thẳng. Tuy có chút hoài nghi rằng Ngọc Tình lại dễ dàng bỏ qua cho bản thân như vậy nhưng không thể không nói, vẫn là rất may mắn! Cái cô gái Ngọc Tình vui buồn thất thường như vậy chưa làm gì cô, chắc là do bản thân mình đã làm nhiều việc tốt nên mới được như vậy – Âu Dương Nguyệt tự nghĩ!

Ngọc Tình nhìn Âu Dương Nguyệt rời đi, lạnh lùng hức một tiếng, biết ngay cái cô gái này không giúp được gì trong chuyện tình cảm mà!

Tiểu thuyết? Lại còn phải nói? Trên thế giới này, các tiểu thuyết đều viết về những câu chuyện tình yêu đẹp đẽ! Nếu để tìm đến niềm an ủi thì cô sớm đã đi xem rồi!

Có điều, có vị trí cho một người khác trong tim mình chính là yêu? Ngọc Tình ngồi yên lặng suy nghĩ, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của người khác.

Chiếc cốc rơi xuống đất đương nhiên là vỡ, tiếng động to như vậy chắc chắn đã thu hút sự chú ý của người khác, bọn họ nhìn Ngọc Tình mà thấy rùng mình, con gái con đứa gì mà nóng tính thế không biết, sau này có ai thèm lấy không?

Những ý nghĩ đó của mọi người Ngọc Tình không hề biết, có điều kể cả cô biết, cô nhất định sẽ nói cảm ơn, tốt nhất đừng để cô gả đi! Cô đang rối bời với sự đào hoa của mình! Âu Dương Nguyệt không nói cô cũng không phát hiện ra, hóa ra trong tim cô có vị trí cho rất nhiều người, ba mẹ thì thôi không cần nói nữa, nhưng có vị trí cho Phác Vũ, Lưu Bân, Phong Nhã Trần.....

Nếu tính như vậy, cô tưởng rằng cô rất yêu rất yêu Phong Nhã Trần hóa ra chỉ chiếm có một chút! Nghĩ vậy Ngọc Tình lại thấy áy náy, cảm thấy thật có lỗi với anh.

Cô biết cô đối với Phong Nhã Trần mà nói thì là tất cả của anh, không phải là tự nghĩ mà thực sự là như thế. Cô tin tưởng anh, bao nhiêu năm nay, cô hiểu anh, còn hơn cả hiểu bản thân mình.

ở đây Ngọc Tình đang nghĩ về chuyện tình cảm của mình mà đau đầu, còn bên phía Lưu Lỗ Hàn ông ta đang lo lắng nhìn con trai mình.

Lưu Bân từ lúc được đưa về nhà, sau khi băng bó vết thương xong thì nhìn như kẻ ngốc, không nói gì cũng không gọi ai, nhìn cứ như thể bị trúng bùa vậy.

"Bân Nhi?" Lưu Lỗ Hàn nhìn Lưu Bân với vẻ lo lắng, thử gọi con trai nhưng trả lời ông ta chỉ là sự im lặng.

Lưu Bân không phải không nghe thấy Lưu Lỗ Hàn đang gọi mình, chỉ là anh ta không muốn nói chuyện. Hôm nay bản thân ép cô như vậy, cô nhất định sẽ rất tức giận, thực sự rất hoài nghi, không ngờ cũng có ngày bản thân lại thảm hại tới mức độ này – yêu một người con gái như vậy, một người con gái dường như không có trái tim! Ồ không, cô có trái tim, chỉ là nó đã dành hết cho người đó, đối với cô, bản thân mình là cái gì!

Chỉ sợ chẳng là cái gì!

Nghĩ vậy Lưu Bân chỉ biết cười đau khổ, Lưu Lỗ Hàn nhìn bộ dạng này của con trai, dường như không cần suy nghĩ cũng biết có liên quan tới Ngọc Tình! Hễ nghĩ tới Ngọc Tình, trong lòng cơn phẫn nộ lại dâng lên!

Trong mắt Lưu Lỗ Hàn, Ngọc Tình là một con sói, đừng tưởng ông ta không biết trong những năm vừa rồi cô đã làm những gì! Nếu không phải vì muốn kiềm hãm Phong Hòa bọn họ, ông ta còn để yên cho cô tới bây giờ?

Hức, Phong Hòa bọn họ sắp đi đời rồi, tới khi đó sẽ tới lượt cô!

Cứ đợi đấy! dám đối xử như vậy với con trai ông ta! Phải biết rằng kể cả cô thích con trai ông ta, khóc lóc đòi gả cho Lưu Bân, ông ta cũng chưa chắc đã đồng ý, cũng không xem xem bản thân mình có thân phận thế nào! Vậy mà dám làm tổn thương con trai ông ta!

Nghĩ vậy Lưu Lỗ Hàn đứng ngồi không yên, ông ta liền đi ra khỏi phòng Lưu Bân.

Lưu Lỗ Hàn vừa đi, Lưu Bân liền có phản ứng, anh ta quay đầu ra nhìn cánh cửa vừa được đóng lại, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Lưu Lỗ Hàn vừa đi ra, liền gọi tâm phúc tới: "Việc đó thế nào rồi? việc về thuốc phiện đều sắp xếp ổn thỏa chưa? Phong Hòa bọn họ có nghi ngờ gì không?"

"Không ạ, tất cả đều sắp xếp ổn thỏa rồi! lão gia cứ yên tâm!" người đó đứng cúi người bẩm báo với Lưu Lỗ Hàn.

Thực ra tâm phúc của Lưu Lỗ Hàn ông ta ta thấy cô cùng khó hiểu, tại sao lão gia lại thế này, theo lý mà nói thì có Phong Hòa và những người khác thì thực lực của bang Chim ưng sẽ càng mạnh hơn, sao lão gia lại lúc nào cũng muốn sớm loại bỏ bọn họ?

Lưu Lỗ Hàn nghe thấy vậy, ánh mắt trở nên u ám.

Những năm gần đây, ông ta đương nhiên biết được có bốn người đó thì thực lực của bang Chim ưng mới hùng mạnh được, nhưng chính vì bốn người bọn họ mạnh quá, mạnh tới mức cả bang Chim ưng chỉ biết tới bốn vị đại đường chủ mà không biết còn có ông ta Lưu Lỗ Hàn.

Hức! Những năm vừa rồi, ông ta đã cho bọn họ đủ cơ hội! vậy thì tới bây giờ đừng có trách ông ta không khách khí.

Phong Hòa và những người khác không hề biết tới ý nghĩ của Lưu Lỗ Hàn, bây giờ đang ở trên một chiếc thuyền hàng, chiếc thuyền này bên trên được chất hàng là bột mỳ, nhưng thực ra bên dưới chính là thuốc phiện.

Và nhiệm vụ của bọn họ chính là vận chuyển số thuốc phiện này tới nơi bọn họ cần tới!

"Vũ Sênh, Cậu nói xem tại sao lão đại lại phải phái bốn người chúng ta cùng đi? Lúc trước chẳng phải luôn có người khác à?" Phong Hòa nhìn Vũ Sênh, sắc mặt có chút hoài nghi. Không biết tại sao, anh ta luôn có một dự cảm không lành.

"Điện Cách, cậu có biết số hàng này tới từ đâu không?" Vũ Sênh nhìn Điện Cách hỏi, giọng nói hơi trầm xuống, cũng giống như Phong Hòa, anh ta cũng cảm thấy có gì đó bất an.

"Số hàng này....." Điện Cách suy nghĩ một lát nhưng cũng không nghĩ ra số hàng này tới từ đâu, anh ta quay đầu nhìn Lôi Thạch: "Cậu đã kiểm tra kĩ hàng trên thuyền chưa?"

"Kiểm tra?" Lôi Thạch nhìn Điện Cách, dường như có vẻ ngạc nhiên, lại còn cần kiểm tra? Trước đây anh ta cũng chưa từng vận chuyển, làm sao anh ta biết là còn cần phải kiểm tra!

"Chết rồi!" Lôi Thạch vừa nói dứt lời, ba người lập tức đứng lên chạy về phía kho hàng.

Lôi Thạch đứng ở phía sau có chút nghi ngờ, thế này là thế nào?

Bốn người cùng tới kho hàng, Vũ Sênh tự mình ra tay, lật những bao hàng lên, rạch bao ra, đột nhiên bột mì tuôn ra ngoài.

"Bột mì!" Vũ Sênh lạnh lùng nói.

Lại ra tay rạch một chiếc bao khác.

"Bột mì!" giọng nói lần này gằn xuống.

Phong Hòa và hai người khác vừa nghe, lập tức không chịu đứng yên,, cũng ra tay kiểm tra số "thuốc phiện" này.

"Bột mì!"

"Bột mì!"

"Bột mì!"

.....

Giọng nói càng lúc càng có vẻ nghiêm trọng hơn, sắp tới nơi cần tới rồi, vậy mà bây giờ mới phát hiện ra hóa ra bọn họ vận chuyển là bột mì!

"Vẫn là bột mì!" Lôi Thạch rạch một bao bột mì cuối cùng ra nói như kẻ hết hơi.

Ngữ khí yếu ớt đó đúng là rất khó làm người khác có thể tìm thấy mối liên hệ giữa tính cách nóng như lửa của anh ta với giọng nói đó.

Câu nói đó vừa được phát ra, sắc mặt cả bốn người đều trở nên nghiêm trọng, bốn người ánh mắt cùng hướng về chiếc bao tải bột mì.

"Quay đều!" Vũ Sênh nhìn số bột mì, hai mắt đỏ lên, nói như gầm.

Bốn người họ được phái đi để vận chuyển thuốc phiện, Lưu Lỗ Hàn nói lần này lượng thuốc phiện quá lớn, giao cho người khác không yên tâm, vậy mà không ngờ là đang giăng bẫy để đợi bọn họ lọt lưới.

Vốn dĩ bọn họ vẫn còn cảm động, cứ nghĩ rằng đại ca nghĩ thông rồi! bây giờ xem ra đúng là bọn họ thật nực cười!

Sao lại có thể dễ dàng tin người khác thế này chứ! bọn họ sao lại quên mất rồi, trong thế giới ngầm này, dễ dàng tin người khác thì kết cục là chết không được yên thân.

Ánh mắt Vũ Sênh nhìn rất hung dữ, anh ta vừa hét vừa chạy tới tổ lái, ba người khác thấy anh ta chạy đi mới như bừng tỉnh và đuổi theo.

Phải biết rằng bọn họ đang đi giao dịch, bây giờ kẻ buôn thuốc phiện, ai chẳng biết khả năng mất đầu là như chơi, dính vào cái này làm gì có ai mà không tàn ác, phải biết rằng bọn họ đã đợi gần một tháng, hóa ra là đợi một thuyền bột mì, e rằng bốn người bọn họ sẽ có kết cục chẳng tốt đẹp gì.

Nghĩ thôi đã thấy sợ, vậy là bốn người nhanh chóng chạy đi ra lệnh cho thuyền quay đầu ngược lại!

88. Chương 88: Gặp Hải Tặc, Nuốt Trôi Hồng Thị-part 2

Vũ Sênh vừa chạy vừa hét lên, thế nhưng không có ai trả lời anh ta, ngược lại tốc độ chạy của chiếc thuyền còn như nhanh hơn. Vũ Sênh trong lòng lo lắng, lập tức hiểu ra tất cả đều là kế hoạch của Lưu Lỗ Hàn, điều ông ta muốn chính là làm cho bốn người bọn họ đều mất xác trên biển lớn!

Nghĩ tới đây bọn họ đều thấy rùng mình, trên môi là nụ cười cay đắng, đau khổ, đúng là thật nực cười! đây chính là đại ca mà năm xưa đã nói là sẽ đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau sao! Đây chính là là người địa ca mà bốn anh em họ đã dùng mạng sống của mình để phục vụ sao!

Sự phẫn nộ trong lòng giống như một ngọn lửa càng lúc càng cháy to hơn, Vũ Sênh là người đầu tiên chạy tới tổ lái.

"Quay đầu!" anh ta hơi thở hồng hộc: "Tôi nói quay đầu lại."

Người tổ trưởng tổ lái làm như không nghe thấy vậy, anh ta đưa ngón tay ấn nút, tốc độ chiếc thuyền dường như càng nhanh hơn.

Vũ Sênh thấy vậy, vô cùng lo lắng, xông lên, túm lấy tổ trưởng tổ lái, giọng nói gần xuống như con ma vừa từ dưới địa ngục lên: "Tao nói quay đầu lại!"

Người đó bị Vũ Sênh túm lấy, mặt lập tức đỏ lên, thế nhưng vẫn không hề có chút phản ứng nào, tốc độ của chiếc thuyền cũng không hề giảm xuống.

Vũ Sênh tức giận đấm cho anh ta một nhát, sau đó hất anh ta ra ngoài, tự mình ngồi lên ghế của tổ trưởng tổ lái, các ngón tay di chuyển để điều khiển thiết bị.

Lúc này Phong Hòa và bọn họ cũng đã tới, nhìn thấy tất cả mọi thứ trong tổ lái, lập tức hiểu ra mọi chuyện, sau khi hiểu ra rồi thì cả ba đều cảm thấy vô cùng thất vọng.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực của Vũ Sênh, tốc độ chiếc thuyền cũng đã được giảm xuống, Vũ Sênh thấy vậy đột nhiên thở phào một tiếng, lại điều khiển muốn cho chiếc thuyền quay đầu.

Thế nhưng đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến: "Các bạn, chúng tôi đã đợi rất lâu rồi! cứ thế này mà đi sao?"

Giọng nói to và rõ ràng phát ra từ một chiếc loa, đột nhiên làm bốn người họ đơ người ra.

Chẳng phải vẫn chưa tới nơi mà? sao lại.....

Vẫn còn đang suy nghĩ, bốn người liền nhìn thấy rất nhiều những chiếc thuyền được lái tới, dễ dàng bao vây chiếc thuyền của bọn họ lại. bốn người nhìn nhau với sắc mặt lo lắng, bỗng nhiên hiểu ra hôm nay không dễ dàng gì mà thoát được rồi!

Vũ Sênh nhìn những chiếc thuyền đang bao vây, dùng chiếc loa trong tổ lái để truyền đe tiếng nói của mình.

"Các vị làm thế này là ý gì? Xin hỏi các vị là ai?" giọng nói chắc chắn và rõ ràng không hề có một chút lo lắng hay hoảng loạn nào, là người chịu thua chứ không thua trận chắc cũng chỉ thế này!

"Ý gì à?" Vũ Sênh vừa dứt lời, liền lập tức nghe thấy có tiếng đáp lại: "Các người nhìn xem bộ dạng của chúng tôi là ý gì?"

Vừa nghe dứt câu, bốn người lập tức nhìn ra, chỉ thấy trên chiếc thuyền nào của bọn họ cũng có treo một lá cờ, nhìn có vẻ như là hải tặc!

Lúc này bốn người đều thở phào một tiếng, là hải tặc còn may!

Tuy hải tặc vô cùng tàn bạo, nhưng cũng vẫn là những kẻ thông minh, bọn họ ở đây là vì tiền, đương nhiên nếu bốn người bọn họ đưa ra được giá trị lớn hơn, vậy thì sẽ bình an vô sự.

“Thực lòng xin lỗi!” Vũ Sênh nói: “Chúng tôi đi vận chuyển hàng, hàng thì đều là bột mì, Nếu các anh đồng ý, chúng tôi có thể đem toàn bộ số bột mì này cho các anh!”

Kẻ anh hùng luôn biết thời thế! Nhìn những nòng pháo trên các thuyền đang chĩa về phía mình, bọn họ chẳng thèm đấu với hải tặc làm gì! Bốn người họ chẳng phải là kẻ ngốc, cũng không ngốc tới mức tự ép mình vào chỗ chết, phải biết rằng những chiếc nòng pháo kia mà được nổ, bọn họ sẽ lập tức tan tành thành khói bụi.

“Bột mì?” người đó cười hất ra: “Thật là nực cười, nhìn cờ của các người chắc là người của bang Chim ưng!”

Người đó vừa dứt lời, bốn người bọn họ lập tức nhìn ra với ánh mắt cảnh giác, lẽ nào bọn hải tặc này là giả?

“Hức, các người đừng có ý nghĩ đó nữa, bọn ta phải giết chết các ngươi thì việc gì phải đóng giả là hải tặc, phải biết rằng bây giờ chỉ cần ta giơ tay ra lệnh, các người sẽ lập tức bay tan ra như xác pháo.”

Người đó còn hào hứng huýt sao một tiếng: “Đùng một cái, chẳng còn gì nữa....”

Bốn người nghe thấy vậy đột nhiên trước mắt liền xuất hiện một hình ảnh bản thân mình hóa thành tro bụi. tuy nói rằng người chết rồi sẽ hóa thành tro bụi, sẽ nằm xuống dưới đất mãi mãi nhưng bọn họ không muốn mình bị chết một cách ngu ngốc như thế này!

“Vậy các hạ muốn gì?” Vũ Sênh nói hạ giọng xuống.

“Nghe nói là các người vận chuyển thuốc phiện!” người đó cười he he: “Ta nghe nói thuốc phiện rất đáng tiền, chẳng bằng các người đem hết số thuốc phiện trên thuyền giao lại cho ta, như vậy ta đảm bả các người sẽ rời khỏi đây một cách bình an vô sự!”

Lời nói nghe thì có vẻ như thương lượng nhưng ngữ điệu thì biết hắn không hề có một chút gì thương lượng cả, hoàn toàn là nói thẳng ra mục đích của bọn họ chính là thuốc phiện!

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, Vũ Sênh khẽ cười: “các hạ, e rằng tin tức anh có được sai rồi, chúng tôi vận chuyển bột mì, làm gì có thuốc phiện ở đâu ra! Cả thuyền đều là bột mì, đó là sự thật!”

“Ồ?” người đó cười lạnh lùng: “Vậy bọn ta không phí lời với các người nữa, người đâu!”

Người đó vừa dứt lời, lập tức đèn trên các thuyền sáng lên, chiếc thuyền đó tiến lên phía trước vài mét, nòng pháo trên thuyền di chuyển, nhằm thẳng về phía tổ lái.

Nhìn vào nòng pháo đen xì, bốn người lạnh cả sống lưng, bây giờ trên người bọn họ chỉ có một khẩu súng, hơn nữa thuyền cũng là loại thuyền phổ thông dùng để chở hàng, sao có thể chịu được sự tấn công bằng pháo kia.

“Đợi đã!” Vũ Sênh lập tức lên tiếng: “Các hạ ngoài thuốc phiện ra còn muốn gì không, thực sự trên thuyền chúng tôi không có thuốc phiện!”

“Không có thuốc phiện?” tên đó cười chế giễu: “Không có thuốc phiện thì còn phí lời làm gì, phải biết rằng bọn ta đã đợi lâu như thế thì chẳng phải vì bột mì gì cả!”

Vũ Sênh và những người khác lập tức im lặng, bọn họ đương nhiên biết số bột mỳ này chẳng đáng tiền, nhưng thực sự đây là thứ duy nhất mà hiện giờ bọn họ có!

“Thế này đi!” Vũ Sênh lại lên tiếng: “Anh có thể giữ chúng tôi ở đây trước, sau đó gọi điện thoại cho bạn tôi mang tiền tới chuộc bọn tôi về!” lúc này Vũ Sênh cuối cùng cũng nghĩ ra Ngọc Tình, hi vọng cô có thể giúp được bọn họ!

“Bạn?” người đó dường như nghe thấy chuyện gì nực cười lắm! “Ai biết điện thoại gọi đi, bạn ngươi sẽ mang tiền tới hay sẽ giết ta, phải biết rằng bọn ta đợi ở đâu lâu như thế đã rất bực mình rồi, nếu bị các người lừa nữa vậy thì chúng ta chẳng còn gì!”

Vũ Sênh nghe thấy vậy chẳng còn gì để nói nữa, mọi người đều đề phòng đó là điều đương nhiên, bây giờ đang tức muốn chết! Sao lại gặp phải hải tặc chứ? vùng biển này làm gì có hải tặc từ trước tới nay!

Càng nghĩ càng thấy không đúng! Vũ Sênh lập tức ngẩng đầu lên nhìn bọn họ: “Nói, các người rốt cuộc là ai? Vùng biển này căn bản làm gì có hải tặc?”

Vừa dứt lời, ba người còn lại trên thuyền cũng như chợt nhớ ra, đúng vậy, vùng biển này làm gì có hải tặc gì, rốt cuộc những người này là ai!

"Ha ha! Quả nhiên không hổ danh là người đa mưu túc trí số một của bang Chim ưng." Người đó cười ha ha: "Nếu đã muốn biết vậy thì ta cho các ngươi được chết rõ ràng!"

Người đó cười ha ha kì lạ: "Bọn ta là người do lão đại của các ngươi Lưu Lỗ Hàn thue đến, mục đích chính là nếu các ngươi phát hiện ra điều gì bất thường thì hãy tiễn các ngươi đi."

Những lời nói hả hê đó như những chiếc gai đâm vào tai bốn người, tuy trong lòng đã đoán ra nhưng bây giờ nghe thấy, bọn họ đều cảm thấy rất đau lòng!

Đây chính là người anh cả của bọn họ sao! Ha ha!

Vũ Sênh nhìn người đàn ông: "Ha ha, nếu đã như vậy, các hạ sao còn đóng kịch cái gì mà đòi thuốc phiện!"

"Ấy...." người đó nghe thấy vậy thì dừng lại vài giây, sau đó khẽ cười nói tiếp: "Ngộ nhỡ lão đại của các ngươi nể tình mà cho các ngươi đem một ít thuốc phiện đi thì sao. Nếu thế thì ta cũng có thể cướp! Làm gì có ai mà không muốn kiếm thêm chứ!"

Hắn vừa nói ra, bốn người đều bật cười – nhưng là nụ cười cay đáng, xem ra khó mà qua được ngày hôm nay! Làm trong cái thế giới này lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ cảm thấy bản thân mình đơn thuần ngây thơ tới mức nực cười!

song lúc này không còn thời gian để nghĩ nhiều nữa, bốn người nhìn nhau, lập tức đứng ra cửa sổ của buồng lái.

"Thôi được rồi!" người đó đưa ta ra hiệu: "Nếu đã có được câu trả lời, vậy thì hãy nhanh nhanh lên đường đi thôi!" nói xong hắn ta khẽ cười, đưa tay ra lệnh, những chiếc thuyền kia lại tiến gần hơn và sáng đèn, nòng pháo chĩa thẳng về phía bọn họ.

Đoàng một tiếng, khói bay mù mịt, cùng lúc đó, tấm kính thủy tinh trên phía boong tàu cũng vỡ toang, nước từ dưới biển cũng bắn lên tung tóe.

"Lưu Lỗ Hàn, nếu hôm nay tôi không chết thì ngày mai sẽ là ngày giỗ của ông!" đây là câu nói mà bốn người cũng nghĩ trong đầu khi họ cùng nhau nhảy xuống biển.

Nhảy xuống biển là lựa chọn cuối cùng, bọn họ không phải không biết, nhảy xuống biển lúc này sẽ nguy hiểm như thế nào, nhưng bây giờ không có sự lựa chọn nào khác, bởi vì nhảy rồi mới có thể có cơ hội sốn sót, bằng không đợi bọn họ tiến lại gần hơn thì bốn người chỉ biết biến thành tro bụi thôi.

Nước biển lạnh ngắt đã bao lấy cơ thể bọn họ, bọn họ cố hết sức để bơi, muốn nhanh chóng thoát khỏi vùng biển chết này.

"Ha ha, Cũng quyết đoán đấy!" người đó nhìn thấy bốn người nhảy xuống biển, hắn cười hả hê, cũng chưa vội mệnh lệnh thuộc hạ đuổi theo và truy sát, mà đưa tay ra lệnh để thuộc hạ cho nổ tung chiếc thuyền đen đủi đó.

Lưu Lỗ Hàn trả tiền để bọn họ ra tay, điều này là rất công bằng, nhưng hắn ta cũng không đồng ý rằng nhất định sẽ giết chết những người đó, thậm chí những người đó chạy thoát rồi sẽ tìm tới ai báo thù, đó cũng càng không liên quan gì tới hắn ta.

Đúng, hắn ta thừa nhận như vậy là không tốt, thế nhưng ai bảo hắn còn đồng ý một người khác nữa!

.....

Tổng bộ đảng Hắc thủ Italia.

Một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu trắng lúc này đang đứng trước một cửa sổ lớn, ánh mắt cho thấy anh ta đang suy nghĩ về điều gì đó, không biết Tony có thành công hay không? Ồ không, nên nói là đã nhẹ tay buông tha cho bọn họ hay chưa.

ừm....anh làm như thế này, chắc là sẽ có lợi cho tiểu nha đầu đó.

Nghĩ rồi anh ta khẽ lắc lắc ly rượu trên tay, rồi nhấp môi. Ánh nắng vàng rực chiếu xuống, mái tóc màu đen đó cũng được ánh nắng chiều vào lấp lánh.

Người đàn ông đang tắm mình dưới ánh nắng mặt trời này đương nhiên là Wiliam- người mà Ngọc Tình đã từng gặp ở Côn Minh.

Lúc này anh ta đang đứng ở đó, trong đầu ngập tràn hình ảnh của cô gái đã lấy mất đi toàn bộ tâm trí của anh ta. Nghe nói Lưu Bân đã tỏ tình với cô rồi? Ồ, hình như còn nghe nói, Lưu Lỗ Hàn chuẩn bị ra tay với cô?

Nghĩ tới đó trong ánh mắt anh ta liền thoáng qua sự sắc lạnh, ai mà làm cho ông ta to gan lớn mật như vậy? Hức, người con gái đó đến bản thân anh ta cũng không nhẫn tâm làm hại dù chỉ một chút, vậy mà những người đó lại dám! Nếu đã như vậy, không cho ông xuống hố thì cho ai?

Anh ta tay vẫn cầm ly rượu, miệng nở nụ cười nhàn nhạt, nghĩ tới sự công kích của Ngọc Tình trong buổi tối hôm đó! Cô gái này đúng thật là nhẫn tâm, lúc đó anh ta cũng không hề hoài nghi rằng cô thực sự muốn giết chết anh ta!

Người phụ nữ nhẫn tâm! Nhưng sao lại hợp với khẩu vị của anh ta thế chứ! nghĩ vậy tâm thần anh ta được điều động, hai chiếc răng nanh xuất hiện trên hàm răng của anh ta.

Thế nhưng hai chiếc răng đó hiện lên trên khuôn mặt anh tú đẹp đẽ đó lại không hề cho thấy sự đáng sợ, ngược lại nhìn còn đáng yêu như hai chiếc răng hổ vậy.

Song Wiliam dường như lại không hề biết cảm giác này đã vi phạm hình tượng về quỷ hút máu hay còn gọi là ma cà rồng trong trái tim anh ta, lúc này trong lòng anh ta, trong mắt anh ta chỉ có Ngọc Tình. Dường như, cô gái máu lạnh độc ác, tàn nhẫn mới càng phù hợp để làm hoàng hậu của ma cà rồng! Làm sao đây, ai bảo anh ta đã thích cô rồi!

Nghĩ tới đây, Wiliam liền nắm chặt tay lại, khi trước ở trong thang máy, sao anh ta lại không nghĩ ra là hút lấy một ít máu từ người cô chứ?

Thế nhưng ý nghĩ của anh ta vừa mới xuất hiện, trong đầu Wiliam liền xuất hiện một hình ảnh, ấy, hay là thôi nhỉ, cái cô gái tự cao tự đại là tàn bạo đó nhất định sẽ đánh gẫy răng anh ta!

Nghĩ rồi anh ta lại không nghĩ thêm điều gì nữa, hai chiếc răng nanh đó từ từ biến mất.

Bây giờ người đàn ông đó lại mang một khuôn mặt sáng sủa anh tú, dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt đó giống như khuôn mặt của một vị thần.

Suy nghĩ lại trở về tới Tony, không biết Tony đã nói lời nên nói chưa, đúng là anh ta ngốc quá, sao lại giao việc này cho một tên hải tặc thực hiện chứ! đáng lẽ phải tìm một người thông minh rồi đóng giả hải tặc chứ, Tony cái tên ngu ngốc đó đừng có nói gì tới tiểu nha đầu thì may, bằng không con đường theo đuổi vợ con của anh ta lại khó khăn rồi.

Thực ra Tony cũng không phải là hải tặc, tên đó chỉ là được anh ta gợi ý hoạt động ở trên biển, thỉnh thoảng cướp bóc thôi, dù gì thì biển rộng lớn như thế, không kiếm thì cũng thật là đáng tiếc! Chỉ là tên đó ở trên biển nhiều nên sắp thành kẻ hoang dã rồi, chẳng có chút khí thế gì của người quý tộc cả. Haiz, đúng là không xứng đáng với xuất thân tốt lành của hắn! Sắp 25 tuổi đầu rồi, ngày nào cũng chỉ biết trôi dạt trên biển, như thế mãi sao được chứ!

Đúng, Wiliam sẽ không thừa nhận rằng bản thân mình đang cười trên nỗi đau của người khác. Chỉ là anh ta cảm thấy đáng tiếc. Đúng, chỉ là cảm thấy đáng tiếc.

Nghĩ vậy Wiliam có chút buồn bực, Tony đã 25 tuổi rồi, thế nhưng bản thân đã bao nhiêu tuổi? 100? 200? Haiz... cũng không nhớ nữa!

Có điều, bây giờ không phải là lúc băn khoăn xem bản thân bao nhiêu tuổi, điều anh ta đang nghĩ bây giờ đó là, dường như anh ta có thể đi nước Z, đi thành phố X, đi giành lấy công lao?

Không, sao lại có thể đi cướp công chứ! là đi bảo vệ, đúng, là bảo vệ!

Nghĩ tới đó thôi Wiliam liền thấy rất vui và hào hứng, thật sự không biết tiểu nha đầu sẽ cảm ơn bản thân mình thế nào đây!

Song, chắc chắn là Wiliam đã nghĩ nhiều rồi, lúc này Ngọc Tình đang bận rộn đối phó với tập đoàn Hồng Thị, cô đang cố gắng để biến tập đoàn Hông Thị trở thành Ngọc Thị.

Việc xảy ra trên biển, lúc này đương nhiên là Ngọc Tình vẫn chưa biết, kể cả biết rồi cũng sẽ không có phản ứng gì, người khác sống hay chết thì liên quan gì tới cô chứ?

Còn về việc Ngọc Tình luôn đi sớm về muộn, ba mẹ Ngọc Tình sớm đã quen rồi, thực ra ba mẹ cô cứ nghĩ rằng cô học thêm, và cô giáo dạy thêm chính là Tiên Ức!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Ngọc Tình sau khi nhìn thấy Tiên Ức, bởi vì Tiên Ức nhìn quả thực là rất nhẹ nhàng, vừa nhìn đã cảm thấy như là người tốt! Vậy là Ngọc Tình dường như chẳng cần suy nghĩ đã coi Tiên Ức là cô giáo của mình, còn về việc dạy cái gì, ấy, cái này thì không biết! Dù sao thì việc ứng phó với ba mẹ cô lại không phải việc của cô mà là việc của Tiên Ức.

Tuy bây giờ cô không còn làm một đứa trẻ nữa, nhưng chưa lớn tới mức mà ba mẹ có thể hoàn toàn yên tâm, vì vậy có lúc phải nói dối là điều chắc chắn.

Lúc này Ngọc Tình đang tích cực mua vào số cổ phiếu đang bị phân tán rải rác của tập đoàn Hồng Thị. Lạc đà gầy còn to hơn ngựa, cô vẫn tin bao nhiêu năm nay tập đoàn Hồng Thị vẫn có những người có mối liên kết với nhau trong nội bộ tập đoàn, vì vậy Ngọc Tình muốn đánh vào tập đoàn Hồng Thị thì phải không thể đánh đổ được nó mà chỉ có thể thay thế nó mà thôi.

Nghĩ vậy cô thấy khá hợp lý, thử nghĩ xem người khác kinh doanh bao nhiêu năm như thế, đem hết mọi thứ của bọn họ đột nhiên phá hủy hết đi, tuy là buồn nhưng không tới nỗi phẫn nộ, nhưng nếu bị kẻ địch chiếm lấy, ừm, chắc là sẽ tức chết mất!

Thôi được, tha thứ cho cái bản tính ác độc của cô, cô chính là muốn nhìn thấy những người đó mất tất cả không còn một cái gì! Dám dòm ngó bạn trai của cô à? hức! Phải trả giá đắt!

Trước mắt tình hình kinh doanh của tập đoàn Hồng Thị không được khá lắm vì vậy mà cổ phiếu rớt giá thảm hại, còn Âu Dương Nguyệt thì dùng khả năng thiên tài về máy tính của mình để quang minh chính đại tấn công vào hệ thống quản lý của công ty người ta, mua cổ phiếu vào với giá thấp nhất, vừa ra tay đã mua toàn bộ cổ phần, một khoản lớn tới mức làm người khác phải cắn lưỡi.

Ngọc Tình nhìn Âu Dương Nguyệt với vẻ mặt hả hê, đương nhiên, tiền bỏ ra để mua cổ phần cũng chẳng phải của cô ta, cô ta đương nhiên không thấy xót rồi, nhưng, Ngọc Tình cũng không xót, bởi vì cô sẽ kiếm lại nhanh thôi!

Ngày nay tập đoàn Hồng Thị lại phải đối mặt với một nguy cơ mới, đó chính là đơn hàng đã ký kết bị trả lại, thậm chí những đại lý đó còn tự nguyện bồi thường tiền, chứ cũng không chấp nhận đơn hàng của bọn họ nữa.

Vậy là, tập đoàn Hồng Thị gấp rút triệu tập hội nghị cổ đông để bàn về đối sách.

Lúc này trong phòng họp của tập đoàn Hồng Thị đã ngồi kín người rồi, nhưng chỉ còn một chiếc ghế vẫn còn trống, mọi người đợi một lúc lâu cũng không thấy người đó tới, vậy là Hồng Triển Hòe liền đứng lên: "Nếu anh ta đã không tới, vậy thì chúng ta vẫn sẽ bắt đầu cuộc họp."

Vừa dứt lời, mọi người trong phòng họp bắt đầu bàn luận. Cái người này đúng là không hiểu thế nào là lịch sự, không đến cũng không sớm nói, hại bọn họ đợi lâu như thế!

"Tình hình của công ty ngày nay tôi nghĩ mọi người cũng đều rõ cả rồi, những đại lý đều trả lại đơn hàng cho chúng ta rồi, chúng ta bắt buộc phải tìm một phương án mới, nếu không đây sẽ là một đả kích vô cùng lớn đối với công ty!" Hồng Triển Hòe nói và sắc mặt đầy sự lo lắng.

Hồng Triển Hòe của ngày hôm nay không còn cái thái độ đắc ý coi trời bằng vung như tám năm trước nữa rồi, bây giờ oomg ta giống như một con lạc đà đang mang một cục đá nặng trên lưng, trên trán đầy những nếp nhăn do lo nghĩ.

Tập đoàn Hồng Thị là do năm xưa ông ta dùng thủ đoạn cướp lấy từ tay Cố Nhất Hàng, nhưng ngày nay Cố Nhất Hàng của tám năm trước đã lộn ngược dòng và trở thành một con cá mập, còn ông ta thì bắt đầu sắp ngã mà không gượng dậy nổi.

Ngày nay giá cổ phiếu của tập đoàn Hồng Thị vẫn không ngừng giảm xuống, thật sự là không biết có cách gì có thể tránh được vận mệnh phá sản của nó đây!

Nghĩ vậy Hồng Triển Hòe đột nhiên nghĩ tới Phong Nhã Trần, Ngạn Nhi nói tìm cách để nắm lấy Phong Nhã Trần, bây giờ không biết thế nào rồi, nếu một ngày cháu đích tôn của tập đoàn Hông Thị trở thành con rể của Hồng Triển Hòe, vậy thì tất cả mọi vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa!

Nghĩ vậy nỗi lo lắng trên mặt ông ta cũng bớt đi vài phần, dường như nhìn thấy hi vọng vậy.

"Hức, Đúng là quá đáng, dám trả lại các đơn hàng!" lúc này trong căn phòng họp trầm mặc cuối cùng cũng đã có người lên tiếng, nhưng nói ra những lời cũng chẳng giải quyết được vấn đề: "Sau này sẽ có lúc phải khóc mà cầu xin chúng ta!"

Anh ta vừa nói dứt lời, ánh mắt của mọi người liền hướng về phía anh ta. Cái người này thần kinh rồi chắc, bây giờ là lúc nào rồi mà còn nói những lời ngông cuồng thế chứ!

Bây giờ thứ cần thiết là phương án để giải quyết vấn đề! Chứ không phải ngồi đó mà nói phét!

Nói rồi mọi người lại thu ánh mắt về và tập trung suy nghĩ tìm cách giải quyết, dường như đã dự kiến phải nói lời bye bye với số tiền mình đầu tư vào tập đoàn Hồng Thị.

"Tôi đề nghị huy động vốn!" lúc này có người mở miệng nói, anh ta nhìn Hồng Triển Hòe: "Nhập vào công nghệ mới để thu hút, lôi kéo nhà đầu tư."

Anh ta vừa nói hết câu, mọi người đều cảm thấy phương án này vô cùng khó thực hiện, tình hình hiện tại của Hồng Thị bây giờ thế nào chứ, lại còn có người vứt tiền qua cửa sổ chắc! Trừ khi người đó là kẻ điên!

Thế nhưng trên thế giới này làm gì có kẻ nào có tiền mà lại ngốc thế chứ! bây giờ bọn họ đều muốn lấy lại số tiền mình đã đầu tư vào, chứ đừng nói tới đầu tư thêm.

Người đó nói xong, dường như cũng cảm thấy không hteer, vậy là liền ngậm miệng lại.

"Tôi đề nghị đổi người!" lúc này một giọng nói lanh lảnh truyền đến, cửa của phòng họp được mở ra, Ngọc Tình kéo tay Phong Nhã Trần đi vào.

Hồng Triển Hòe nghe thấy tiếng nói liền liếc mắt ra nhìn, khi nhìn thấy Ngọc Tình, liền lập tức nói tức giận: "Ai cho cô vào đây, cút ra ngoài!"

Ngọc Tình ngẩng đầu liếc mắt nhìn ông ta, không nói gì, sau đó ánh mắt cô hướng về phía mọi người, nhếch mép cười tiến về phía chiếc ghế còn trống, ngồi xuống.

"Hôm nay chẳng phải hội nghị cổ đông à? với tư cách là một cổ đông của Hồng Thị thì sao lại không thể đến chứ?" Ngọc Tình khẽ cười, nhướn mày nhìn Hồng Triển Hòe.

"Cô thì được tính gì là cổ đông? Sao tôi không biết cô là cổ đông của Hồng Thị?" Hồng Triển Hòe gằn giọng xuống nói vẻ hận thù.

"Vậy sao?" Ngọc Tình cười, đưa tay ra với lấy tập tài liệu trong tai Phong Nhã Trần vứt lên bàn, "Tôi không chỉ là cổ đông của Hồng Thị mà tôi còn là đại cổ đông."

Nói xong, cô không cho Hồng Triển Hòe cơ hội phản ứng lại, khẽ cười, rồi nói nhấn mạnh câu nói cô vừa nói khi bước vào: "Tôi đề nghị đổi người!"

89. Chương 89: Thu Mua, Wiliam Đã Đến–part 1

"Tôi đề nghị thay người!" cô nhắc lại lời vừa nói ban nãy một cách nhấn mạnh, mọi người đều đơ người ra, tiểu cô nương này nói thay người? thay người nào?

"Thay người?" lúc này có người đưa ra sự hoài nghi, là thay người hợp tác hay thay người kinh doanh?

Ngọc Tình nghe thấy vậy khẽ cười, đôi mắt to tròn của cô đảo một lượt khắp căn phòng, nhìn mọi người: "Tôi cũng biết giá cổ phiếu của tập đoàn Hồng Thị ngày nay cực kì không tốt, mọi người đừng nói tới cuối năm chia lợi lức, đến ngay cả tiền đầu tư vào còn khó lấy lại nữa là. Sự việc thế này chúng ta không ai là mong muốn cả, vì vậy tôi đã làm người tốt thì làm đến cùng."

Ngọc Tình nói rồi liền dừng lại, nhìn về phía Hồng Triển Hòe, cô hơi nhướn mày lên, một sự khinh thường khó diễn tả thành lời: "Số cổ phần trong tay các vị tôi thu mua với giá cao hơn thị trường!"

Vừa dứt lời, mọi người liền xôn xao bàn tán, người này có mục đích gì, tại sao lại nói muốn thu mua cổ phần của bọn họ, lẽ nào tất cả những điều này đều là âm mưu của tiểu cô nương đây?

Ý nghĩ này không phải chỉ là của một vài người mà tất cả mọi người có mặt ở đó đều nghĩ vậy, bọn họ đều hướng ánh mắt về phía Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự đề phòng cảnh khác và khó hiểu.

Ngọc Tình nhìn ánh mắt của mọi người, cô cười chế giễu.

"Hãy thôi cái ý nghĩ xấu xa của các người đi, đừng nói tôi chỉ để ý đến một tập đoàn Hồng Thị, cho dù tất cả những điều này tôi làm thì đã làm sao hả? tôi là thương nhân, là người làm ăn, người làm ăn thì coi trọng lợi ích, từ cổ chí kim đều vậy! vì vậy kể cả là tôi có dùng một vài thủ đoạn thì đó cũng là bình thường, phải biết rằng thương trường chính là chiến trường, nếu không cẩn thận một chút thì khuynh gia bại sản như chơi!"

Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra rút lấy tập tài liệu trong tay Phong Nhã Trần, vứt lên mặt bàn.

"Đây là những tờ đơn chuyển nhượng cổ phần! Mọi người cứ suy nghĩ cho kĩ!" Ngọc Tình nói xong cũng không nói thêm một lời nào nữa, kéo tay Phong Nhã Trần để cậu ngồi xuống cạnh mình, còn Hồng Triển Hòe thì đứng ngơ ngác, đến nỗi vị trí của mình bị chiếm mất rồi mà cũng không có phản ứng gì.

Thế này là thế nào? Sao lại như vậy? tiểu nha đầu này sao lại có thể trở thành đại cổ đông của công ty mình.

Vậy là ông ta nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ, cầm lấy tập tài liệu ban nãy Ngọc Tình vứt xuống, lật ra xem.

Cho tới khi nhìn thấy thứ mình muốn nhìn, mới buông thõng tay xuống như không còn sức lực, ánh mắt nhìn Ngọc Tình chằm chằm.

"Ha ha, vị tiên sinh đây, đừng nhìn tôi như thế! Tôi sẽ sợ đấy!" Ngọc Tình thấy Hồng Triển Hòe nhìn bản thân mình, cô nhếch môi cười khinh bỉ, giọng điệu giả vờ sợ sệt! Nhưng trong ánh mắt đó là sự nhạo báng không gì so sánh được!

"Âm mưu, tất cả chắc chắn đều là do cô làm!" Hồng Triển Hòe đơ người ra một lúc rồi mới chỉ tay vào Ngọc Tình gầm lên, Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng chỉ khẽ cười.

"Cho dù là tôi làm thì đã sao?" Ngọc Tình liếc nhìn Hồng Triển Hòe với ánh mắt lạnh lùng: "Đừng quên năm xưa ông tạo dựng Hồng Thị thế nào! Chúng ta ai cao sang ở ai? Ồ không."

Ngọc Tình đột nhiên dừng lại vài giây rồi mới nói tiếp: "Tôi cao sang hơn ông nhiều chứ! tôi không hề cố ý ép giá cổ phần, cũng không làm loạn, ông bán cổ phần, tôi có tiền thì dựa vào cái gì mà không thể mua? À mà chủ tịch Hồng, nhà ông sống ở vùng biển đúng không? Quản lý đúng là lỏng lẻo quá!"

"Không đúng Tình Tình!" lúc này Phong Nhã Trần liền xen vào: "Đó là cổ phần nhà chủ tịch Hồng, vì vậy người ta muốn bán cho ai thì bán cho người đó!"

Ngọc Tình vừa nghe thấy vậy đột nhiên lấy tay che miệng tỏ vẻ ngạc nhiên: "Vậy sao, chủ tịch Hồng bán cho tôi tức lại chấp nhận để tôi tiếp quản công ty của ông à?"

Cô vừa nói dứt lời, không đợi câu trả lời của Hồng Triển Hòe, liền tiếp tục: "Vậy thì mọi người không cần phải lo lắng nữa, đây chính là nguyện vọng của chủ tịch Hồng."

Cô nói hết câu, Hồng Triển Hòe tức tới nỗi suýt phụt máu mồm ra, mọi người ở đó nghe thấy đều cảm thấy giật mình, vị cô nương đây, mặt mỏng hơn một chút thì sẽ chết à? cô không nhìn xem chủ tịch Hồng đã tức tới mức nào à mà còn nói ra những lời như thế!

Suy nghĩ của bọn họ Ngọc Tình không biết, cũng không muốn biết. Thôi được, kể cả là cô có biết thì cô cũng tuyệt đối vẫn nói ra, thậm chí là còn vứt thêm vài que diêm để cho lửa cháy to hơn ấy chứ!

Trên thực tế thì cô cũng đã làm như vậy!

"Chủ tịch Hồng, không ngờ ông ngoài một thằng con công tử khốn nạn ra còn có một đứa con gái mà lai lịch không rõ ràng." Ngọc Tình bỏ qua chủ đề lúc này mà nhìn vào Hồng Triển Hòe.

Hồng Triển Hòe vừa nghe lập tức thở hồng hộc tức giận, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt thù hận. Con trai mày mới là đồ khốn nạn ấy! con gái mày mới là đồ lai lịch không rõ ràng! Cả nhà mày lai lịch không rõ ràng!

Suy nghĩ của ông ta, rõ ràng Ngọc Tình đã thấy rồi, chỉ là cô không muốn so đo thêm với ông ta.

Vậy là cô đưa tay lên gần miệng, thổi vào những móng tay không hề có chút bụi nào, nói: "Ông đừng có nhìn tôi như thế, cũng đừng mắng chửi tôi trong lòng, phải biết rằng giờ tôi vẫn còn nhỏ, còn chưa có con trai con gái gì! Nếu bây giờ thực sự có một đứa trẻ gọi tôi là mẹ thì đúng là nó có lai lịch không rõ ràng thật! Vì vậy nên ông đừng có căng thẳng quá, nhìn ông run lên sắp thành con cầy sấy chứ!"

Căng thẳng? Ông ta căng thẳng khi nào? Ông ta đang tức giận thì có, là tức giận có hiểu không hả?

Ngọc Tình chẳng thèm quan tấm tới ánh mắt của ông ta, ông ta căng thẳng hay khoong, phẫn nộ hay không, tức giận hay không, chẳng hề liên can gì tới cô! Vậy là cô chỉ khẽ cười, nhìn Hồng Triển Hòe: "Nói ra thì con gái ông đúng là cũng to gan đấy!"

Hả? chỉ một câu nói làm tất cả mọi người đều đơ ra, cái này....chủ đề câu chuyện lại được thay đổi nhanh thật đấy. bọn họ không theo kịp với nhịp điệu này rồi.

"Tôi đã từng nói chưa nhỉ, rằng Phong Nhã Trần là người của tôi!" Ngọc Tình cười nhếch môi, liếc mắt nhìn Hồng Triển Hòe: "Nghe nói các người đang có ý nhằm vào anh ấy?"

"Hức! Đúng là nực cười!" Hồng Triển Hòe nghe thấy vậy lập tức bật cười, nhìn Ngọc Tình: "Cô nằm mơ à! Phong đại thiếu gia sao lại có thể là người của cô? Hơn nữa cô dựa vào đâu mà nói rằng chúng tôi đang có ý nhằm vào cậu ta?"

"Ồ!" Ngọc Tình vừa nghe thấy: "Nhã Trần, anh nói đi!"

"Ồ, Phong Nhã Trần tôi đúng là người của Ngọc Tình!" Phong Nhã Trần nói với rất tự hào rồi quay ra nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình, nói chuyện chính đi mà!"

Giọng nói có phần nũng nịu này làm tất cả mọi người có mặt ở đó phải rùng mình, bọn họ không phải là những người không biết gì, vì vậy chỉ cần liếc nhìn bọn họ cũng nhận ra đó là Phong Nhã Trần.

Tuy có chút ngạc nhiên rằng tại sao Phong Nhã Trần lại can tâm tình nguyện đứng phía sau cô gái này, lại còn nũng nịu như vậy. nhưng bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, chỉ cần nhìn thế là đủ hiểu quan hệ của hai người là không bình thường.

"Cậu...." Hồng Triển Hòe cuối cùng đã nhìn về phía Phong Nhã Trần, lúc trước sự chú ý của ông ta đều dồn về phía Ngọc Tình, dường như tới bây giờ mới nhìn thấy nhân vật này.

"Tôi làm sao hả?" Phong Nhã Trần liếc mắt nhìn: "Ông không nghe thấy lời Tình Tình nói à. ông trước mặt tôi có tư cách gì mà nói cậu này cậu kia?"

Phong Nhã Trần nói lời không hề cứng rắn, thế nhưng giọng nói này làm người khác nghe thấy mà lạnh cả người. mọi người đều là thương nhân, coi trọng lợi ích, mọi người không tin rằng một người mới có mười mấy tuổi đầu đã có thể xử lý việc kinh doanh của gia tộc, hơn nữa một người làm rất tốt như Phong Nhã Trần lại có thể dễ dàng tiếp cận.

"Ồ, đúng rồi!" Ngọc Tình khẽ cười, ánh mắt lại liếc nhìn khắp một lượt: "Các vị, mọi người đã nghĩ kĩ chưa?"

Cái gì? Mọi người nghe thấy câu hỏi đó liền ngơ ngác, nghĩ kĩ cái gì chứ? Ngọc Tình nhìn mọi người với ánh mắt mơ hồ liền biết những người này chẳng hề quan tâm tới những lời cô nói ban nãy! Cô cũng không để bụng, dù gì thì qua ngày hôm nay ai còn biết ai là ai nữa đâu?

Vậy là cô lại kiên nhẫn nói một lần nữa: "Tôi nói, cổ phần!"

Hai chữ cổ phần vừa được thốt ra, sắc mặt mọi người liền thay đổi, cổ phần á! Đó là số tiền vất vả lắm họ mới có được! Thế nhưng....dựa theo tình hình hiện tại của tập đoàn Hồng Thị, chỉ sợ, cuối năm lợi tức đúng chỉ có thể là ảo tưởng.

Hay là, bán đi nhỉ?

Mọi người đều quay mặt nhìn nhau, nhìn xem đối phương đang suy nghĩ thế nào, cuối cùng cũng có người đứng lên: "Tôi bán!"

Cái tư thế giống như sắp đi vào chỗ chết vậy làm Ngọc Tình thấy ghê tởm! chỉ là bán đi cổ phần mà thôi, có đến nỗi bi thương thế không? Huống hồ cô cũng mua với giá không phải là thấp!

Vốn dĩ dựa theo tính cách của Ngọc Tình mà nói thì đối phó với tập đoàn Hồng Thị thực sự không cần phiền phức tới thế, cứ túm lấy là xong! Thế nhưng tập đoàn Hồng Thị lại có một ưu thế, làm cho Ngọc Tình đã không ra tay.

Đó chính là chủ nhân trước đây của nó là Cố Nhất Hàng, là công ty là Cố Nhất Hàn đã gây dựng lên từ hai bàn tay trắng, cho nên vì anh ta, cô đã chọn lựa cách là thu mua.

Thu mua cả tập đoàn Hồng Thị, cho nó gia nhập vào đá quý Thụy Tình, cũng coi như là giúp cho Cố Nhất Hàng hoàn thành một ý nguyện.

Tuy từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ nhắc tới, nhưng cô vẫn biết. Anh ta vẫn rất quan tâm tới tập đoàn Cố Thị, dù gì thì nó cũng như một đứa con của anh ta vậy.

Làm gì có người cha người mẹ nào có thể thật sự bỏ mặc con cái của mình?

(Lời tác giả: Cho dù có sét đánh mưa dông thì mỗi ngày cũng đều chăm chỉ up bài, đến bản thân cũng thấy cảm động quá chừng. Vì vậy, các nam thanh nữ tú sau khi đọc xong có thể làm cốc cafe viết đôi dòng bình luận cổ vũ cho mình có thêm động lực được không?)

90. Chương 90: Thu Mua, Wiliam Đã Đến–part 2

Tuy Ngọc Tình là một người khá lạnh lùng, những việc như thế này từ trước tới nay cô cũng chẳng thèm để ý tới. nhưng Cố Nhất Hàng là người của cô, với tư cách là người chủ, cô có trách nhiệm nghĩ cho người của mình.

Ý nghĩ của Ngọc Tình tuy không thật rõ ràng, nhưng Phong Nhã Trần vẫn biết được suy nghĩ của cô. Cô gái nhỏ bé này, anh đã dành rất nhiều tâm sức cho cô, vì vậy mỗi nụ cười, mỗi lần ngây người ra, hay mỗi hành động của cô, hoặc chỉ một cái nheo mày anh đều biết cô đang nghĩ gì.

Hôm nay cô chịu vì Cố Nhất Hàng mà thu mua Hồng Thị, điều này chứng tỏ cô trong lòng mình không lạnh lùng như cô tưởng tượng.

Phong Nhã Trần nghĩ vậy liền khẽ cười, đúng là một Tình Tình với nhiều tâm sự.

"Tôi đồng ý!" có người mở đầu, tiếp sau đó đương nhiên là cũng thuận lợi hơn rất nhiều, vì vậy gần như không cần Ngọc Tình mở miệng, liền có người đứng lên đi tới bên cạnh Ngọc Tình, cầm hợp đồng trên bàn lên.

Một cái, hai cái, ba cái....

Cuối cùng khi có người khởi xướng, các cổ đông của tập đoàn Hồng Thị đều bị giao động, vậy là càng có nhiều người đi tới bên cạnh Ngọc Tình.

“Không! Tôi không đồng ý!” đúng lúc này, Hồng Triển Hòe với hai mắt đỏ ngầu xông đến, ông ta nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, rồi nhìn mọi người.

Đây là sản nghiệp mà ông ta vất vả tranh đấu mới có được, đây chính là mạng sống của ông ta!

Ông ta đã vì nó mà trả giá và bỏ ra quá nhiều. Sao lại có thể để Ngọc Tình phá hoại nó chứ! hơn nữa tiểu nha đầu này mục đích chính là muốn đá ông ta ra khỏi nơi đây.

“Không được, không thể nào!” ông ta lắc đầu, ông ta cúi người xuống đè lên đống tài liệu rồi quay đầu nhìn Ngọc Tình: “Mày là một con tiểu yêu nữ! Đều là mày, đều tại mày!”

Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng chỉ khẽ cười, không nói gì, nhìn ông ta.

“Đều tại mày! Nếu không phải mày, tập đoàn Hồng Thị của tao sao phải chuyển đến thành phố X, sao lại rơi vào cảnh như ngày hôm nay! Mày căn bản là một con yêu nữ độc ác!”

Hồng Triển Hòe nhìn Ngọc Tình, đầy vẻ thù hận, trong đầu ông ta tràn ngập với ý nghĩ rằng Ngọc Tình dùng âm mưu để lừa ông ta, muốn cướp công ty của ông ta. Vậy là càng nghĩ ông ta càng thấy uất hận.

“Chính là mày! Mày là cái đồ rẻ tiền!” câu nói này vừa dứt, ông ta cũng không biết bản thân mình đang nói gì nữa, liền cảm thấy mặt mình tê đi, ông ta há hốc mồm ra, không nói thêm được một lời nào nữa.

Cùng với lúc đó, tiếng “bốp” đột nhiên vang lên khắp căn phòng họp, mọi người đều ngạc nhiên nhìn theo.

Chỉ thấy Ngọc Tình ngồi đó không động đậy, trong ánh mắt là sự chế nhạo tột cùng. Còn Phong Nhã Trần thì đang xoa xoa tay và ngồi xuống. Thái độ thư thái đó căn bản không hề giống với hình ảnh tức giận vừa đánh người khác.

“Tôi khuyên ông, nên biết bản thân mình nói gì thì tốt hơn! Phải biết rằng tính khí tôi không được tốt cho lắm đâu, tôi sẽ làm gì đến tôi cũng không biết, nhưng tôi muốn ông nếu còn thế này thì sẽ không được yên thân đâu!”

Phong Nhã Trần nói xong, liền nhìn thấy Hồng Triển Hòe nhìn bản thân mình chằm chằm, đột nhiên cảm thấy vô cùng nực cười: “Sao lại nhìn tôi như thế? Lẽ nào bây ông còn tưởng mình là một con sói à?”

Phong Nhã Trần nói xong liền hức một tiếng lạnh lùng: “Tôi rất vui lòng được nói với ông rằng, với bộ dạng bây giờ của ông, nói ông là một con chó là đã nể mặt lắm rồi!”

Anh vừa dứt lời, mọi người có mặt ở đó liền khẽ hít thở thật sâu, cái tên Phong đại thiếu gia này đúng là mạnh mồm thật đấy! đả kích người khác hay làm làm nhục người ta đây. Dù gì mọi người đều biết nhau, cũng nên nể mặt một chút chứ?

Trước những ánh mắt ngạc nhiên vào kinh hãi của mọi người, Phong Nhã Trần coi như không nhìn thấy. anh làm việc việc gì phải giải thích cho người khác? Bọn họ có cái tư cách này không? Đúng là thật nực cười!

Ngọc Tình ngồi lặng lẽ nhìn toàn cảnh đó diễn ra, sau cùng chỉ khẽ cười, nhìn Phong Nhã Trần: “Việc gì phải tức giận như thế?” vừa nói cô vừa liếc nhìn Hồng Triển Hòe: “Nghe nói ông ta còn có cả đống tình nhân, lại còn một đứa con gái nữa?”

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy, khẽ nhướn mày: “Ngục tối.”

Ngục tối? Ngọc Tình khẽ cười, nhìn Hồng Triển Hòe: “Nghe nói tám năm trước ông đã cướp bạn gái của Cố Nhất Hàng?”

Hồng Triển Hòe căn bản không biết tại sao Ngọc Tình lại nói như vậy, ông ta đơ người ra nhìn Ngọc Tình, dường như đang thăm dò.

“Ông nói xem, để người nhà của ông đều đi tới ngục tối có được không? Nghe nói nơi đó là thiên đường của nhân gian!” Ngọc Tình vừa nói vừa lắc đầu: “Không đúng, là thiên đường của đàn ông!”

Những lời này lọt đến vào tai mọi người làm bọn họ đều hết sức choáng váng, trong ánh mắt là sự sợ hãi. Cô gái này là ai? Sao lại độc ác như vậy? ngục tối không phải là là tù bình thường, mà là nhà chứa mà!

Không, nơi đó cũng được coi là một nhà tù, bởi vì sự tồn tại của những người phụ nữ ở đó còn chẳng bằng được so với một phạm nhân, ở đó có thể tùy ý mua bán, bừa bãi lạm dụng. Chỉ cần bạn có tiền, tuyệt đối chỉ có những thứ bạn nghĩ không ra chứ không có thứ gì mà ở đó không làm nổi!

Còn cô gái này thì vừa nói cái gì? Cô nói đem người bán tới nơi đó? Phải biết rằng nơi đó chẳng khác nào địa ngục! Cô gái này....

Bọn họ nhìn ánh mắt của cô mà rùng mình, trong ánh mắt cô bọn họ không hề thấy có sự đùa bỡn, mà chỉ là một sự lạnh lùng vô cảm, và không có gì để nghi ngờ.

Người khác có thể nhìn ra đương nhiên Hồng Triển Hòe cũng có thể nhìn ra. Ông ta với Ngọc Tình biết nhau không phải chỉ một năm hai năm, đương nhiên ông ta biết được sự độc ác và những thủ đoạn của Ngọc Tình, vì vậy ông ta rùng mình nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự van nài và cầu xin.

Đừng, đừng làm như thế! Con gái ôm ta mới chỉ có 15 tuổi, những người tình của ông ta...những người phụ nữ đó cũng đều là những người đáng thương mà! không, chỉ cần không đụng tới con gái ông ta, những người phụ nữ kia muốn làm gì thì làm.

Ngọc Tình nhìn vào ánh mắt van nài của Hồng Triển Hòe, đột nhiên cô cười, cô cúi đầu xuống nhìn Hồng Triển Hòe: "Ông thế này là đang cầu xin tôi à?"

Hồng Triển Hòe nghe thấy vậy, ánh mắt thoáng qua sự cay đắng, sau đó ông ta lập tức nhìn Ngọc Tình và đột nhiên gật đầu.

Đúng vậy, ông ta đang cầu xin cô, cầu xin cô tha cho con gái ông ta!

Ngọc Tình thấy vậy, trong ánh mắt thoáng qua sự chết giễu.

"Chủ tịch hội đồng quản trị Hồng, đây là cái thái độ ông đi cầu xin người khác đấy à?" Ngọc Tình khẽ lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Hồng Triển Hòe vừa nghe thấy, lập tức đứng lên, cầm lấy một bản hợp đồng, đang định ký tên vào.

Thế nhưng khi ông ta đặt bút xuống, lại có chút do dự. Thực sự có đáng không? Đứa con gái độc ác này liệu có thực sự tha cho người nhà mình không?

Nghĩ vậy ông ta chỉ biết cười cay đắng, ông ta làm gì có sự lựa chọn nào khác. Đúng vậy không?

Ngọc Tình nhìn Hồng Triển Hòe ký tên trên bản hợp đồng, môi khẽ nhếch cười, cầm bản hợp đồng lên, cô nhìn chữ ký trên đó hài lòng, cô gật đầu: "Ừm, trừ Hồng Ngạn, những người khác đều có thể không đi tới đó!"

Vừa nghe thấy vậy, Hồng Triển Hòe giống như một con chó vì cắn trộm vậy, đột nhiên xông lên, Ngọc Tình vừa nhìn, đột nhiên khẽ cười, cơ thể di chuyển, chiếc ghế xoay sang một bên.

Hồng Triển Hòe rõ ràng không ngờ động tác của Ngọc Tình lại nhanh như vậy, đến nỗi làm cho cả chiếc ghế cũng di chuyển theo người. ông ta vì bị mất đà, cả người ông ta ngã sấp mặt về phía trước.

Ngọc Tình khẽ nhếch mép, nhìn ông ta từ đầu tới chân, sau đó chẳng thèm quan tâm tới ông ta thêm nữa, quay đầu nhìn những người khác.

"Sao rồi?" Ngọc Tình nhìn những cổ đông đứng đơ người ra, cô khẽ cười: "Có cần tôi giúp đỡ không?"

Vừa dứt lời, những người kia như nhìn thấy quỷ vậy, vội vàng lắc đầu: "Không...không cần."

Bọn họ không cần cô giúp, ai biết cô có ra tay với bọn họ hay không, trực giác nói với bản thân họ rằng cô gái này không dây vào được, vì vậy bọn họ phải tránh cô đi.

Đúng, không dây vào được nhất định có thể tránh đi được!

Vậy là dường như chẳng cần suy nghĩ thêm nhiều, những người này cầm bút ký tên mình vào bản hợp đồng, Ngọc Tình nhìn những người này tránh mình như đang tránh tà vậy.

Cô khẽ cười, trong ánh mắt là sự chế giễu.

Những người này biết sợ là tốt! Ngọc Tình cô từ trước tới nay chưa bao giờ sợ người khác sẽ nói bản thân thế nào, cô chính là cô, làm gì tùy thích. Cô xấu xa, không từ thủ đoạn! Thế nhưng vậy thì sao chứ! chỉ cần bọn họ không quá đáng, cô cũng không làm gì tổn hại đến lợi ích của bọn họ!

Còn về phần Hồng Ngạn, Ngọc Tình chỉ có thể nói xin lỗi, tuy số cổ phần của Hồng Triển Hòe là khá đáng tiền, nhưng số tiền đó chưa nhiều tới mức để cô giữ lại một kẻ địch.

Ông ta chịu bỏ tiền, cô buông tha cho tình nhân của ông ta! Như vậy là rất công bằng! Còn về phần con gái ông ta! Cô từng nói là sẽ buông tha cho cô ta à? dám theo dõi coo, dám ngấp nghé Phong Nhã Trần, dám chia rẽ hai người bọn họ, như vậy thì cứ chuẩn bị mất mạng dần đi là vừa! Nhưng cô cũng có giết cô ta đâu.

Ngục tối, cũng không tới nỗi nào mà! biết đâu lại có lão già nào bao cho cô ta, vậy thì khác này một ngày lên tiên!

Thôi được, tuy người có cũng không hề bằng lòng, dù gì thì làm gì có ai bằng lòng bỏ đi cuộc sống như công chúa để đi làm tình nhân của một lão già? Nhưng tuy nói là như vậy, nhưng ai nói cái người đó nhất định là một lão già? Cũng có thể là một công tử nhà giàu cũng không chừng!

ở đó đàn ông nhiều, tránh việc cô ta ở đây nhòm ngó Phong Nhã Trần của Ngọc Tình! Cô ta mà thích đàn ông thì Ngọc Tình cho cô ta thỏa ước nguyện thôi!

Này, làm gì mà nhìn cô như thế hả? cô đang nghĩ cho Hồng Ngạn đấy!

Ngọc Tình nghĩ vậy liền cười khểnh lạnh lùng, cô mãi mãi không bao giờ thừa nhận bản thân mình dã man tới mức nào, có thù nhất định phải báo, đó mới là bản tính của cô!

Ngọc Tình nhìn cổ đông cuối cùng ký vào hợp đồng, cô khẽ cười, từ trong túi rút ra một tập ngân phiếu, ký tên vào từng tờ. Tuy cô không được coi là người tốt gì, nhưng cũng sẽ không làm những chuyện gì mất uy tín.

Từ trước tới giờ cô vẫn là người nói được làm được!

Cho tới khi tờ ngân phiếu cuối cùng được đưa ra, Ngọc Tình khẽ cười, nhìn mọi người: "Sao hả? không đi đi còn đợi tôi mời các người uống trà chắc?"

Vừa dứt lời, mọi người đều đơ ra, sau đó luống cuống rời đi. Chỉ sợ làm điều gì khiến bà trẻ này không vui bọn họ lại bị vứt vào ngục tối thì khổ.

Nhìn đám người chạy đi cun cút như con chó, Ngọc Tình nở nụ cười khinh bỉ. Những người này chuyện bé xé ra to, nhìn cô giống người xấu lắm à?

Đợi tới khi mọi người rời đi hết, Ngọc Tình nhìn về phía Hồng Triển Hòe rồi khẽ cười, nói với Phong Nhã Trần: "Tên này làm thế nào?"

Phong Nhã Trần nhìn Hồng Triển Hòe, cũng hơi nheo mày, anh cũng đang vô cùng đắn đo, tên này làm thế nào? Giết hắn đi?

Ngọc Tình nhìn sắc mặt hơi nhăn lại của Phong Nhã Trần, cô mỉm cười. cô là người lương thiện, không có cái thói giết người bừa bãi!

Thế nhưng tên này làm thế nào?

Ngọc Tình suy nghĩ, khẽ nheo mày lại, tầm khoảng Hồng Triển Hòe giây sau, cô đột nhiên nói: "Để ông ta đi phục vụ con gái ông ta đi!"

Hả? Phong Nhã Trần đơ người, nhìn Hồng Triển Hòe.

Nói thực lòng Hồng Triển Hòe tuy đã già nhưng nhìn thì cũng không phải xấu thậm tệ, ừm....ý kiến này có thể xem xét! Dù gì trên thế giới này những người có thói quen đặc biệt cũng không ít, biết đâu có người thực sự thích như vậy!

"Được!" vậy là thông qua sự xem xét của Phong đại thiếu gia, anh gật đầu, quyết định vận mệnh cho Hồng Triển Hòe.

Vừa nãy, chính lúc vừa nãy, ông ta còn hi vọng Phong thiếu gia cứu bản thân mình! Thế nhưng bây giờ coi như ông ta cũng đã hiểu rồi! hai người này cũng một ruộc cả! Là một đôi dã man độc ác vô tình! Một đôi không có trái tim, không có lương tâm!

Ngọc Tình nhìn Hồng Triển Hòe lạnh lùng hướng ánh mắt về phía bản thân mình, ánh mắt lạnh lùng đó giống như một con rắn, Ngọc Tình lại liền nghĩ, hay là giết ông ta đi?

Thế nhưng....

Cô còn chưa nghĩ hết thì cửa phòng đã bị mở ra, một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng đi vào, anh ta giơ chân lên, đá vào người Hồng Triển Hòe.

Hồng Triển Hòe bất ngờ nhận một đòn không hề nhẹ, máu phun ra từ miệng, kinh hãi nhìn người đàn ông.

Khi Wiliam đứng ngoài cửa liền cảm thấy một sự thù hận và sự khinh bỉ vô cùng rõ nét, dường như nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ, liền giơ chân đá về phía trước. Người này không thể giữ lại!

Anh ta vô cùng hoài nghi, Hồng Triển Hòe nếu sống, kể cả là một chút cơ hội, ông ta cũng sẽ tìm cách báo thù! Vì vậy người này không thể giữ lại!

Cho nên Wiliam vừa vào tới phòng chẳng để ý tới Ngọc Tình lập tức tiến lên phía trước, giơ tay lên dường như chỉ một nhát là kết liễu Hồng Triển Hòe, cùng lúc đó, một luồng khí đen chảy vào người Hồng Triển Hòe.

Tầm khoảng 10 giây qua đi, Wiliam mới đứng lên. Cũng may, đến kịp thời! sự oán hận trên người người này lá quá sâu và căn bản không thể hóa giải nổi, vừa nãy anh ta đã dùng ma pháp để kiểm soát tất cả những dục vọng của người này, bây giờ nhiều nhất ông ta cũng chỉ có thể sống cuộc sống bình thường, còn lại tất cả chỉ là ảo tưởng.

Wiliam sau khi làm xong hết những việc này liền quay đầu lại nhìn Ngọc Tình, cười lấy lòng: "He he, nha đầu!"

Ngọc Tình nhìn người đàn ông này trên áo thiếu mất một chiếc cúc, lập tức cô chỉ nhếch mép cười, người đàn ông này sao lại xuất hiện ở đây chứ!

"Nha đầu, anh nhớ em rồi!" Wiliam nhìn Ngọc Tình đang nhìn mình, lập tức tiến lại gần, anh ta khẽ liếm môi, đang định hôn Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn người đàn ông tiến tới, ngón tay cô cử động, một tập tài liệu xuất hiện trong tay cô, ngăn người đó lại: "Tiến công!"

"Tôi nói....." Ngọc Tình lúng túng liếc nhìn Phong Nhã Trần rồi lại nhìn Wiliam: "Anh tới đây làm cái gì?"

"Nha đầu, em không thể vì một lần đánh nhau với anh mà không quan tâm tới anh nữa chứ!" Wiliam nhìn Ngọc Tình, đồng tử mắt màu xanh da trời khẽ di chuyển lập tức hai mắt anh ta sáng long lanh, anh ta vội nhìn Ngọc Tình: "Nha đầu, em biết mà, ngày hôm đó anh thực ra không phải muốn giết chết cậu ra!"

Vừa dứt lời, Ngọc Tình liền cảm thấy khó chịu, cô là người hẹp hòi thế à? anh ta muốn ra tay thật hay không lẽ nào cô không biết? Nếu như anh ta muốn giết chết cô, bây giờ cô sơm đã ra tay rồi, lại còn để anh ta ở đây mà phí lời với cô?

Wiliam nhìn thấy Ngọc Tình không nói gì chỉ nhìn bản thân mình, lập tức lúng túng rụt cổ lại, chỉ tay vào Hồng Triển Hòe: "Tên đó anh sẽ cho người chăm sóc một cách đặc biệt, em đừng giận anh nữa có được không hả?!"

Chăm sóc? Ngọc Tình đột nhiên tròn xoe mắt nhìn Wiliam, ánh mắt long lanh, cô nhìn mà làm cho Wiliam phải lùi về sau một bước.

"Wiliam, anh, ngục tối...anh là ai? ồ, không phải, anh và nhà chứa có quan hệ gì?" Ngọc Tình với câu nói lúng túng làm cho Wiliam cạn lời, ngục tối không phải là người biết chưa hả! lại nói chỉ là một cái nhà chứa(ngục tối) nhỏ thôi làm gì pahir kinh ngạc như vậy!

Vậy là Wiliam gật đầu: "Nó là của anh!"

Nghe thấy câu nói đó, hai mắt Ngọc Tình sáng lên: "Vậy thì tốt rồi! tôi đang lo không biết làm thế nào với ông ta! Giết ông ta? Người ta cũng không làm gì, đang lăn tăn khó nghĩ, thế này thì tôi yên tâm rồi!"

Nhìn nét mặt thở phào của Ngọc Tình, Wiliam khẽ cười, trong lòng nghĩ, hay em giết ông ta đi!

Rõ ràng bây giờ điều Hồng Triển Hòe sợ nhất là bị giết chết, lúc này ông ta đang cố gắng để động đậy, thế nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, bây giờ ông ta muốn động đậy dù chỉ là một ngón tay cũng chỉ là ảo tưởng.

Bây giờ ông ta là một kẻ tàn phế! Sống thế này chẳng bằng giết chết ông ta đi!

Thế nhưng lần này ông ta lại không được như mong ước, đó là Ngọc Tình không giết ông ta, để cho ông ta sống mà không bằng chết, thế nhưng trong ánh mắt của Ngọc Tình dường như đã tha cho ông ta mà?

Ngọc Tình đã tái sinh một lần vì vậy cô coi trọng mạng sống hơn ai hết, cô thấy được sống là tốt! Được sống là sẽ có hi vọng!

Vậy là số phận của Hồng Triển Hòe đã được định, ông ta nhìn Ngọc Tình và Wiliam đã quyết định để ông ta sống thế này, cuối cùng chỉ biết gục đầu bất lực.

Sau khi đưa ta được quyết định, Hồng Triển Hòe liền bị đưa đi. Bây giờ phòng họp của tập đoàn Hồng Thị liền biến thành phòng họp của ba người.

"Này, nói, tại sao anh đột nhiên ở đây?" Ngọc Tình nhìn chằm chằm Wiliam, hơi nheo mày: "Sao anh lại biết tôi ở đây?"

Vừa nói xong, Wiliam đột nhiên nhướn mày, nhìn Ngọc Tình như không tin vào mắt mình: "Em không biết?"

"Tôi biết?" Ngọc Tình đơ người ra, sau đó quay ra nhìn Phong Nhã Trần, anh ta tưởng cô là 114 chắc? Cái gì cũng biết?

"Haiz...thôi được!" Wiliam thở dài rồi nói: "Vì chiếc cúc đó."

Chiếc cúc? Ngọc Tình đơ người, sau đó bàn tay cô động đậy, một chiếc cúc xuất hiện trong lòng bàn tay cô, cô ngơ người nhìn Wiliam: "Anh nói nó?"

Không thể nào! Lúc trước cô đã dùng sức mạnh tinh thần để quét qua! Không phát hiện có thiết bị định vị nào! Cô rất tin tưởng vào năng lực của bản thân, tuyệt đối không có thiết bị theo dõi mà!

Wiliam nhìn nét mặt của Ngọc Tình, đột nhiên khẽ cười: "nghĩ cái gì thế? Những cái gì mà thiết bị định vị đều là đồ rác rưởi!" Wiliam nhìn chiếc cúc áo đó rồi nhìn Ngọc Tình: "Em tưởng là anh lừa em sao?"

Hả? Ngọc Tình đần người ra, phạm vi tư duy của con người này còn lớn hơn cô sao? Người này đang nói cái gì vậy? muốn lừa tôi à?

"Anh đã lừa tôi?"Ngọc Tình nhìn Wiliam hoài nghi, anh ta lừa mình cái gì nhỉ?

Wiliam nhìn bộ dạng Ngọc Tình lúc này liền thấy bất lực, cái sự anh minh, sáng suốt của Ngọc Tình đi đâu cả rồi! cô gái mơ hồ này là ai?

Ngọc Tình nhìn bộ dạng bất lực, cạn lời của Wiliam, đột nhiên cô cũng không biết nên nói gì, cô thực sự nghĩ không ra, cô gặp anh ta khi nào chứ? hơn nữa anh ta lại còn nói cái gì mà lừa cô? Chuyện xảy ra từ khi nào!

Wiliam nhìn Ngọc Tình, đột nhiên nhếch mép cười: "Anh nói tới chuyện cái cúc, em nghĩ anh nói đây là trái tim lừa dối em sao?"

Trái tim? Ngọc Tình nhìn chiếc cúc đang nằm yên trong tay mình, đột nhiên khó hiểu, đây là trái tim?

Wiliam nhìn nét mặt của Ngọc Tình liền biết cô không tin bản thân mình, vậy là anh ta lập tức đứng lên nói với giọng của một kẻ thất bại: "Em là một cô gái ngốc!"

Hả? Ngọc Tình nhìn Wiliam, anh ta nói ai là đồ ngốc?

Wiliam bị ánh mắt của Ngọc Tình nhìn đơ người ra, sau đó lại nhìn cô với ánh mắt chằm chằm, hức, ai sợ ai chứ! vốn dĩ là cô gái gốc mà còn không cho người khác nói! Đồ ngốc! Đồ ngốc!

Ngọc Tình bị nhìn làm cho tức giaanjj, Phong Nhã Trần ở bên cạnh cô khẽ cười, cô gái của anh hôm nay làm sao vậy, đến nỗi lại đi tranh cãi với Wiliam giống như một đứa trẻ vậy.

Vậy là anh vừa cười vừa vỗ vào vai Ngọc Tình, nhìn Wiliam: "Các hạ tới đây e rằng không phải chỉ đơn giản là đấu khẩu với Ngọc Tình chứ?"

Lời nói của Phong Nhã Trần lập tức đã nhắc nhở Wiliam, vậy là sự chú ý của anh ta đã dễ dàng bị di chuyển, anh ta lập tức nhớ tới mục đích tới đây của bản thân mình.

"Nha đầu, Lưu Lỗ Hàn đã ra tay với Phong Hòa và những người khác rồi."

"Ồ?" vừa nhắc tới chính sự, Ngọc Tình cũng lập tức nghiêm túc hơn, cô nhìn Wiliam: "Sao anh lại biết? Anh điều tra tôi?"

Wiliam nghe thấy vậy đột nhiên thở dài: "Anh điều tra em làm gì!"

"Hức, tôi không nói anh đừng có tưởng là tôi không biết, bàn tay thần thánh của Kiều gia anh là rất dài!" Ngọc Tình lạnh lùng cười, nhìn Wiliam: "Nói, Tiên Ức là thế nào?"

Hả? Wiliam đột nhiên mím môi nhìn Ngọc Tình: "He he, em biết rồi à?"

Hức, Ngọc Tình lạnh lùng hức một tiếng không nói gì, nhưng ánh mắt cô như nói với Wiliam rằng anh đừng tưởng người khác là kẻ ngu!

Wiliam vừa nhìn, lập tức trả lời thật: "Anh là ai? Anh là người đỡ đầu của đảng Hắc Thủ, lúc trước nghe nói bang Chim ưng có một đường chủ là một cô gái bảy tuổi, vậy là liền không kiềm chế được...."

Ngọc Tình vừa nghe liền bĩu môi khinh bỉ, không nói gì!

"Nói, Lưu Lỗ Hàn là thế nào?" Ngọc Tình nhìn Wiliam, nói như ra lệnh, giống như Wiliam là thuộc hạ của cô vậy. song Wiliam cũng không có thái độ bất ngờ trước giọng điệu này của cô.

Nha đầu này là người con gái anh ta đã nhắm chắc rồi, không nghe lời vợ thì còn nghe lời ai nữa?

Vậy là Wiliam đem sự việc kể lại một cách tường tận, ba gồm cả việc Lưu Lỗ Hàn dùng bột mỳ giả làm thuốc phiện, bôm gồm việc Lưu Lỗ Hàn thuê hải tặc giết người, bao gồm việc Tony đã tha cho bốn đường chủ, bao gồm việc bốn vị đường chủ đã nhảy xuống biển để mong thoát thân.

Ngọc Tình im lặng lắng nghe, nhảy xuống biển rồi? sự việc này không dễ để thực hiện! Những người đó đã chết hay chưa? Hi vọng là chưa chết, bọn họ sống đối với cô tốt hơn chết rất nhiều.

Bọn họ mà chết rồi thì mục tiêu tiếp theo của Lưu Lỗ Hàn sẽ là bản thân, tuy bây giờ Ngọc Tình căn bản chẳng thèm quan tâm Lưu Lỗ Hàn nghĩ gì, nhưng vì Lưu Bân, theo bản năng Ngọc Tình không muốn lật mặt quá nhanh với Lưu Lỗ Hàn, dù gì, nói thế nào đi chăng nữa, người đó cũng thực sự thích cô, còn cô thì chưa biết phải làm gì với anh ta.

Trên thế giới này quả nhiên nợ tình là khó trả nhất!

Ngọc Tình khẽ thở dài, nhìn Wiliam, nói với giọng điệu chân thành: "Cảm ơn!"

"Không có gì, hai chúng ta là ai chứ!" cái giọng điệu đó đột nhiên làm Ngọc Tình cạn lời, còn Phong Nhã Trần đứng bên cạnh thì nói vẻ lạnh nhạt: "Vị này, anh đang quyến rũ cô gái của tôi ngay trước mặt tôi đấy à?"

"Tiểu tử! Nói cái gì mà cô gái của cậu!?" Wiliam nhìn Phong Nhã Trần từ trên xuống dưới, nhếch mép cười khinh bỉ: "Lông còn chưa mọc hết lại nói cái gì mà cô gái của tôi!?"

Phong Nhã Trần chẳng thèm để ý tới lời nói của Wiliam, ngược lại anh cũng ngẩng đầu lên nhìn Wiliam một lượt, khẽ cười: "Đương nhiên, tôi còn trẻ, đương nhiên là không thể so sánh được với các hạ rồi. Ồ, đúng rồi, anh đã sống mấy ngàn năm rồi?"

Vừa dứt lời Ngọc Tình liền mím môi cười, nhìn ánh mắt của Phong Nhã Trần dường như cũng đang đắc ý, cái tên này càng ngày càng xấu xa! Ba ba ngàn năm, rùa vạn năm, cái tên này đang ngầm mắng Wiliam đây mà!

Wiliam nghe thấy vậy, ánh mắt có chút trở nên lạnh lùng, anh ta nhìn Phong Nhã Trần, khẽ cười: "Nếu có thể ở bên cạnh nha đầu thì ba ba đã làm sao? Rùa cũng có làm sao? He he, tiểu tử, tốt nhất là người cũng hãy cầu mong bản thân mình có thể sống đến tầm đó năm đi! Bằng không nha đầu là của ai thực sự còn chưa biết được đâu!"

Nực cười, Wiliam anh ta dù gì cũng có một nửa hệ thống nước Z, nếu mà không hiểu cái tên tiểu tử này đang mắng mình thì đúng là sống trên đời này vô ích rồi, hức, tiểu tử, cũng to gan đấy!

Wiliam nhìn Phong Nhã Trần chẳng thiện cảm gì, trong lòng đang nghĩ xem có nên biến Phong Nhã Trần thành một con ma cà rồng hạng bét không.

Phong Nhã Trần thấy Wiliam nhìn mình với ánh mắt đó, không cần suy nghĩ cũng biết được ý định của anh ta. Phong Nhã Trần không nói gì, nhìn Wiliam rồi khẽ cười, đừng có tưởng Phong Nhã Trần anh là một con mèo, nên biết rằng coi nhầm hổ là mèo thì hậu quả sẽ thế nào.

Tuy bây giờ Phong Nhã Trần đánh không lại được con dơi chết tiệt này, nhưng ai nói sau này anh không đánh lại được anh ta! Ưu điểm lớn nhất của anh chính là còn trẻ hơn anh ta.

Ngọc Tình nhìn hai người, khẽ cười, đột nhiên cô phát hiện, cuộc sống thế này cũng khá thú vị. Chỉ là Lưu Bân và Phác Vũ....

Nghĩ tới đây Ngọc Tình lại thấy chán nản, sao lại nghĩ tới bọn họ chứ.

Wiliam thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần không nhắc gì thêm tới Lưu Lỗ Hàn anh ta liền biết bọn họ căn bản chẳng hề để ý tới đối phương, vậy là yên tâm rồi.

Cũng giống như Ngọc Tình, Phong Nhã Trần cảm thấy những ngày thế này rất thú vị, ít nhất thì thế này cũng rất ấm áp.

ở đây thì đang cảm thấy thú vị thế này nhưng ở một nơi khác thì đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng.

Lúc này Vũ Sênh ở trên biển đã lệnh đênh hơn một ngày trời rồi, anh ta không biết bản thân mình tới khi nào mới vào được đến đại lục, nhưng anh ta biết anh ta chẳng còn cố được bao lâu nữa.

Nếu...nếu vẫn không được cứu, anh ta tin rằng nhất định bản thân mình sẽ cứ thế này mà nhắm mắt, sẽ chết ở cái vùng biển này, làm mồi cho cá mập. Lúc này thậm chí anh ta còn không dám nghĩ, ba người còn lại liệu có giống với anh ta không.

Lúc này trong lòng anh ta chỉ là sự sợ hãi, phẫn nộ, căm hận.

Đều là Lưu Lỗ Hàn! bọn họ cần cù tận tụy vì ông ta, một lòng cùng ông ta tạo dựng thiên hạ, thế nhưng cuối cùng lại nhận được sự báo đáp thế này đây! Lại bị phản bội! cái gì mà lão đại bang Chim ưng! Ông ta tưởng ai cũng thèm ngồi vào vị trí đó chắc, nếu không phải vì ông ta, với thế lực và sức mạnh của bốn người bọn họ thì đi đâu chẳng sống được!

Nghĩ vậy ánh mắt của Vũ Sênh lại hiện lên một nỗi buồn vô tận, đây là người anh cả của bản thân, người anh cả đã hứa rằng sẽ cùng sống cùng chết! Quyền lợi, địa vị quan trọng như vậy sao? Quan trọng tới mức....

Khi mà anh ta đang suy nghĩ lung tung, một chiếc thuyền lớn đang lái đến gần, hướng thẳng về phía anh ta.

Nghe thấy tiếng nước ào ào, Vũ Sênh lập tức vui mừng hết sức. Anh ta biết bản thân mình sẽ được cứu mà! ít nhất là bây giờ!

Đó là người Wiliam phái đến, không ai rõ hơn anh anh về vị trí xảy ra vụ việc, dường như kể từ hôm xảy ra việc đó, anh ta đã phái người tiến hành tìm kiếm.

Đương nhiên là vì Phong Hòa và ba người còn lại. Wiliam có thể chẳng thèm quan tâm tới thủ đoạn của Lưu Lỗ Hàn nhưng anh ta không thể để cho cô gái của mình gặp nguy hiểm.

Vậy là anh ta không thể tùy tiện nhúng tay vào, phải biết rằng nếu như việc này bị lão đầu tử biết được, cái tai của Wiliam e rằng sẽ bị cắt mà chết. Tuy bản thân anh ta là một người khá bá đạo, nhưng một số vấn đề về nguyên tắc thì vẫn không muốn dễ dàng phá bỏ, anh ta là kẻ thuộc dòng máu cao quý, đương nhiên có niềm tự hào riêng cho dòng máu của mình.

Còn về Ngọc Tình, anh ta thừa nhận anh ta coi trọng cô, nhưng anh ta coi trọng hơn hết vẫn là sự quyết đoán và ra tay dứt khoát của Ngọc Tình, vì vậy anh ta sẽ giúp cô, chỉ là giúp chứ không phải thay cô giải quyết tất cả mọi chuyện!

Anh ta tin tự cô sẽ xử lý tốt mọi chuyện, dù gì nếu đến điều này cũng không làm được thì làm gì có tư cách gì để ở bên cạnh anh ta, làm hoàng hậu của anh ta?

Thực ra bản thân Wiliam cũng rất mâu thuẫn, anh ta cảm thấy tất cả những gì anh ta đang làm như tự tát vào mặt mình, rõ ràng biết rằng bản thân mình không nên nhúng tay vào, nhưng lại vẫn làm. Rõ ràng biết bản thân mình là dòng máu cao quý được người khác lấy lòng, nhưng lại đi lấy lòng người khác. Rõ ràng biết rằng cô gái này có thể không xứng với anh ta, nhưng vẫn cố chấp.

Người con gái này, nhất định là khắc tinh của anh ta!

Lúc này Vũ Sênh đã được cứu lên thuyền rồi, cuộc sống một ngày trên biển làm cơ thể anh ta như phù lên, vừa lên tới thuyền, anh ta hoảng loạn nhìn xung quanh, hi vọng bản thân mình có thể nhìn thấy bóng dáng của những người anh em, đáng tiếc điều anh ta mong muốn không thành sự thật, anh ta không nhìn thấy gì cả.

Vậy là vừa sợ vừa mệt liền ngất đi.

Lúc này, trên một hòn đảo vô danh nhỏ, hai người đang nằm bất động trên bãi cát, ánh sáng chiếu xuống, ấm áp, nhưng không chiếu vào người hai bọn họ.

Không biết đã qua đi bao lâu, một người trong số hai người cuối cùng cũng động đậy, ngẩng đầu lên, nhìn người bên cạnh mình.

"Lôi Thạch, tỉnh đi!" Phong Hòa vừa tỉnh lại liền nhìn thấy Lôi Thạch đang nằm bên cạnh mình, lập tức tiến lại gần đã vào người anh ta.

Lôi Thạch cuối cùng cũng tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Phong Hòa, hai mắt đột nhiên đỏ lên, anh ta nhìn Phong Hòa, giọng khàn đặc lại: "Xin lỗi, làm liên lụy tới các cậu rồi."

Đều tại anh ta, anh ta lúc nào cũng làm việc qua loa, nếu anh ta kiểm tra tàu hàng, vậy thì sẽ không có chuyện này xảy ra! Đều tại anh ta!

"Đừng nghĩ lung tung nữa!" Phong Hòa nhìn Lôi Thạch lúc này, đột nhiên thấy bất lực, thấp giọng nói gần xuống: "Ông ta căn bản không có ý định tha cho chúng ta!"

Sau đó nhìn vào mặt biển phẳng lặng, khẽ thở dài một tiếng, nói với giọng điệu buồn buồn: "Không biết Điện Cách và Vũ Sênh thế nào rồi."

91. Chương 91: Cứu Người, Một Núi Không Thể Có Hai Hổ-part 1

Lúc này Điện Cách đang lênh đênh trên biển, hôm nay mặt biển vô cùng yên bình, yên bình tới mức làm cho anh ta có chút lo lắng.

Đây là điềm báo trước cho một trận mưa bão sắp ập tới, phải biết rằng, trước khi mưa bão mặt biển đều yên tĩnh đến kì lạ, làm cho người khác sợ tới nghẹt thở.

Lúc này Điện Cách đang nhìn mặt biển rộng lớn yên tĩnh, trong lòng ngập tràn sự thất vọng, chỉ hi vọng trước khi mưa bão ập đến, có người sẽ cứu lấy bản thân mình.

Đúng vậy, đối với bọn họ mà nói, có thể sống tiếp trên đời chính là ân đức lớn nhất mà thượng đế ban tặng, chỉ cần còn sống, bọn họ sẽ có thể làm tất cả những việc mà bọn họ muốn.

Nghĩ vậy Điện Cách khẽ nhếch môi cười, báo thù? Ha ha, chỉ hi vọng tới lúc đó anh ta sẽ không hối hận vì tất cả những hành động của ngày hôm nay, Điện Cách anh ta từ trước tới giờ chẳng phải người lương thiện gì!

Thế nhưng bây giờ rốt cuộc không phải là lúc ảo tưởng về việc báo thù thế nào, Điện Cách dùng hết sức để bơi nhưng htaatj khó khăn, anh ta đã có phần may mắn vì mình vẫn còn sống, nhưng đã ba ngày ba đêm lênh đênh trên biển, nhưng bây giờ làm gì còn chút sức lực nào nữa.

Song, nhưng anh ta vẫn nghĩ thế là may mắn. Khi hoàng hôn buông xuống, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, sóng biển ầm ầm nổi lên, chẳng bao lâu sau những hạt mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống mặt biển vốn yên bình.

Lôi Thạch ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối sầm kia dường như nó có thể ấp xuống đầu anh ta bất cứ lúc nào, anh cười bất lực. Nhưng chỉ bất lực trong giây phút đó, anh phải sống, phải tiếp tục sống sót.

Vậy là chẳng cần suy nghĩ gì nữa, anh ta cố gắng bơi về phía trước, anh ta phải sống! Nhất định phải sống!

Lênh đênh trên mặt biển, từng con sóng nổi lên như những bức tường trắng toát cao khoảng một mét đánh vào người anh ta đẩy anh ta xuống.

Điện Cách bị những con sóng như vậy nhấn chìm nhưng anh vẫn kiên quyết cố gắng nổi lên. Nhưng đột nhiên, một luồng nước mặt chát đẩy vào họng anh ta, các dây thần kinh như bị đè xuống, làm anh ta không có cách nào thở được.

Nhưng anh ta cũng không thể từ bỏ, anh ta biết nếu bản thân mình bỏ cuộc, vậy thì anh ta thực sự sẽ kết thúc.

Vậy là lại cố gắng vùng vẫy, cuối cùng nổi lên trên mặt nước, há mồm ra hít thở, sau đó lại tiếp tục bơi.

Lúc này anh ta chẳng còn quan tâm gì tới vị tanh của biển nữa, chẳng thèm quan tâm bản thân mình thảm hại ra sao, anh ta chỉ biết, nếu anh ta có thể tiếp tục sống, anh ta nguyện trả giá bằng bất cứ giá nào!

ở đây Điện Cách đang phải đấu tranh giữa sự sống và cái chết, còn ở một nơi khác Phong Hòa và Lôi Thạch lại đang ngồi ở bờ biển nhăn mày lại, trong lòng vừa hối hận vừa sợ hãi.

Vừa nãy bọn họ đã đi quanh hòn đảo nhỏ, hi vọng có thể tìm được thứ gì đó có thể ăn được.

Song, hòn đảo này lại là một hòn đảo hoang, không hề có dấu vết rằng từng có người sống, thậm chí trong quá trình tìm kiếm bọn họ chỉ nhìn thấy những con rắn dài loằng ngoằng, những con chuột còn to hơn cả con thỏ. Vậy là chẳng cần suy nghĩ nhiều làm gì, bọn họ lập tức quay lại bờ biển.

Hòn đảo này tuyệt đối không giống với những hòn đảo bình thường.

Hòn đảo này, nếu bọn họ đoán không nhầm thì nó nhất định là đảo vô danh mà người ta vẫn nói. Trên thế giới này có rất nhiều hòn đảo vô danh, những hòn đảo này không có tên, trên bàn đồ càng không có bất kì kí hiệu nào cho thấy sự tồn tại của chúng, không phải vì không có người phát hiện ra chúng mà là những hòn đảo này bị bỏ hoang.

Thời kì thế chiến thứ hai, có rất nhiều quốc gia đã lựa chọn những hòn đảo vô danh để tiến hành nghiên cứu vĩ khí hạt nhân. Những hòn đảo này đã dính rất nhiều bức xạ, cuối cùng đã bị bỏ hoang.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của hai người là sự không chắc chắn về tương lai. Bọn họ cố gắng thúc giục bản thân mình, hi vọng vừa nãy bọn họ không nhìn thấy gì, một đàn rắn chui ra chui vào tự một bộ hài cốt trắng toát, một con thỏ đang ôm lấy một cái đầu lâu cố gặm nhấm nó.

Song sự thúc giục này không hề có tác dụng gì, ngược lại những hình ảnh đó lại càng hiện ra rõ ràng hơn.

Màn đêm dần buông xuống, bóng tối bao trùm khắp nơi, dồn nén hơi thở của bọn họ, bọn họ không dám thắp lửa, bởi vì bọn họ không biết ánh lửa sẽ thu hút những thứ gì tới.

Không phải bản thân bọn họ quá yêu đuối, mà sức mạnh của con người thì có hạn và đặc biệt bọn họ đã vào thời điểm này, còn những sinh vật kia, sao có thể dùng những suy nghĩ bình thường để đi thiết tưởng về bọn chúng.

Hai người thấp thỏm dựa lưng vào nhau, tự sưởi ấm cho nhau.

Thế nhưng vận mệnh của bọn họ cũng chẳng tốt hơn Điện Cách là bao, là lúc nửa đêm, hai người đột nhiên bị tiếng "rít" đánh thức.

Bọn họ mở mắt ra nhìn, không phải là những con rắn dài loằng ngoằng mà là một đàn chuột đông như kiến, lúc nhúc.

Ánh mắt màu xanh nước biển của bọn họ chúng lúc này sáng lên rực rỡ, Phong Hòa và Lôi Thạch giật mình, hướng mắt nhìn nhau. Bọn họ cố nuốt nước bọt, không ngừng lùi về phía sau.

Thế nhưng bọn chúng chẳng thèm để ý đến sự sợ hãi của hai người họ, tiến gần lại họ từng chút một, bọn chúng với đôi mắt nhìn hai người như đang nhìn một "bữa ăn thịnh soạn."

Lôi Thạch và Phong Hòa đặt tay dưới đất nắm lấy rồi lại mở ra nhưng đang kiếm một thứ gì đó làm chỗ dựa, thế nhưng thứ bọn họ nắm được vào tay ngoài cát ra cũng chỉ có cát. Khi lênh đênh trên biển bọn họ đã đánh mất vũ khí duy nhất của bản thân mình.

Bây giờ lẽ nào thực sự chỉ biết trợn mắt lên đợi chết thôi à?

Bọn họ quay đầu nhìn lũ chuột lúc nhúc như đàn kiến đó, dường như không khống chế được sự sợ hãi, lẽ nào bọn họ lại không được chết một cách yên lạnh, lại bị bọn chúng cắn cho đến chết?

Hai người dường như quên mất phải phản kháng, trên thực tế thì bọn họ cũng không có năng lực để phản kháng, lùi một bước thì lại tiến gần hơn đến nước biển, tiến một bước thì lũ chuột ghê tởm kia sẽ chẳng phải tiến lên thêm nữa, hôm nay nhất định bọn họ chết chắc rồi.

Nghĩ tới việc sau khi chết đi, cơ thể bọn họ sẽ trở thành chỗ trú ngụ cho những con rắn, đầu của bọn họ sẽ bị những con chuột gặm nhấm, bọn họ chỉ biết rùng mình run lên.

Công bằng mà nói, bọn họ tuy là chưa làm được việc gì tốt, nhưng cũng chưa là việc gì ác tới mức mà trời không dung đất không tha, tại sao bọn họ lại không được chết yên lành?

Bọn họ chết đi xương cốt cũng chẳng được yên thân.

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của Phong Hòa và Lôi Thạch, đàn chuột đó từ từ dừng lại, con chuột đầu đàn nhìn Phong Hòa, đôi mắt dữ tợn lóe lên ánh nhìn mỉa mai.

Dường như đang thưởng thức sự sợ hãi cuối cùng của hai con người, còn Phong Hòa và Lôi Thạch thì hai chân đang mềm nhũn ra, nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, hi vọng tất cả chỉ là sự ảo tưởng.

Cuối cùng bọn chúng dường như thưởng thức đủ sự sợ hãi của hai người rồi, chúng há mồm phát ra tiếng kêu rít lên từng hồi, đúng lúc này, bọn chúng di chuyển cơ thể, hướng thẳng về phía Phong Hòa.

Phong Hòa và Lôi Thạch nhìn vào những đôi mắt lồi ra đó, những chiếc răng nanh hung tợn, cả hai trước mặt tối đen như mực rồi ngất đi.

Không phải nói bọn họ làm sao, bọn họ rất lợi hại, thế nhưng có lợi hại hơn nữa thì cũng chẳng làm được gì, ai mà còn bình tĩnh được khi mà bản thân mình đã rơi vào hoàn cảnh như thế này?

Nếu có, người đó chắc là kẻ biến thái!

Song bọn họ ngất đi rồi, đương nhiên không biết tiếp sau đó xảy ra những chuyện gì, chỉ thấy khi những con chuột kia chuẩn bị chạm vào cơ thể hai người thì một luồng ánh sáng trắng xuất hiện, ngăn lại sự tiến công của bọn chúng.

Chỉ nghe thấy tiếng phịch một cái, đàn chuột bị đánh bật trở lại, bọn họ nhìn ánh sáng trắng đó, từ từ ngẩng đầu lên nhìn người đang bay trên không trung.

Đó là một cô gái tóc dài tới ngang lưng, mặc trên người toàn một màu đen, sắc mặt lạnh lùng đang lơ lửng trong không trung. Ánh mắt cô lạnh lùng tới khác thường, chỉ thấy cô khẽ đi chuyển, hàng rào chắn ngang màu trắng đó liền biến thành một ngọn lửa màu trắng, bao trọn lấy đàn chuột ghê tởm kia.

Chẳng bao lâu, từ trong ngọn lửa đó phát ra tiếng kêu rên thảm thiết. Ngọc Tình vẫn bay trên không trung, đôi mắt lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ diễn ra, không chút mảy may quan tâm tới tiếng la hét của những con chuột đang bị thiêu đốt kia.

Ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn những con chuột kia cháy thành than, cả một vùng biển bốc lên mùi thịt khét, song Ngọc Tình ngửi cái mùi vị này thực sự thấy ghê tởm, chỉ thấy cô khẽ nhếch môi, chỉ thấy cô đưa tay ra bấm vào huyệt cho hai người đó chìm vào giấc ngủ, cho họ vào không gian chiếc nhẫn sau đó quay người rời đi.

Với tư cách một đặc công, cô đương nhiên biết về những hòn đảo vô danh không người ở này, thậm chí cô còn từng ở trên đó, nhìn thấy những người bị lạm dụng, bị ăn sống.

Bây giờ nhìn thấy những con chuột ghớm ghiếc đó, ký ức của Ngọc Tình như lập tức được đánh thức. Những kí ức đó thực sự chẳng tốt đẹp gì.

Cô quay người rời đi, không có ý định diệt sạch những sinh vật ghớm ghiếc trên hòn đảo này, những hòn đảo thế này trên thế giới không phải là ít, cô không có thời gian và tâm sức nào mà đi giết sạch bọn chúng!

Ngọc Tình sau khi rời đi, mái tóc của cô ngắn lại với tốc độ mà người khác có thể nhìn thấy được, mãi cho tới khi ngắn tới ngang vai. Thực ra Ngọc Tình cũng rất khó hiểu. Bây giờ cô đang ở trong thời kì sau của uẩn hồn, ranh giới chỉ cách tàng hồn có một bước, không, hoặc nên nói là, bây giờ khoảng cách của cô với cảnh giới của tàng hồn chỉ mỏng như một tờ giấy nữa thôi, nhưng khoảng cách gần như thế Ngọc Tình lại dừng bước.

Càng đáng ngạc nhiên hơn là, bây giờ chỉ cần Ngọc Tình huy động sức mạnh tinh thần tiến hành công kích, tóc của cô sẽ dài ra, đến ngay cả bản thân cô cũng không khống chế nổi, Ngân Nguyên nói, đây là vì sức mạnh tinh thần của cô quá mạnh, mạnh tới mức đã vượt qua so với yêu cầu để có thể tiến tới cảnh giới của tàng hồn, vì vậy mới phản ứng trên tóc như vậy.

Nhưng Ngọc Tình lại xì mũi coi thường những gì mà Ngân Nguyên nói, tóc của cô chỉ là thỉnh thoảng mới dài ra, hơn nữa cô biết bản thân cô lúc này cần một thời cơ.

Chỉ là cô không hề biết thời cơ này khi nào sẽ tới mà thôi! Không chỉ là vấn đề ranh giới của cô, thậm chí đến không gian cũng vậy. bây giờ Ngọc Tình đã ở cái ranh giới này trong vòng tám năm, cô có thể cảm nhận rõ ràng được sự tiến bộ của bản thân, nhưng điều kì lạ là, cho dù là vậy, trình độ của cô cũng không hề được nâng cao.

Điểm này là điểm mà Ngân Nguyên không có được một câu trả lời thích đáng cho cô.

Còn về lý do tại sao Ngọc Tình lại xuất hiện ở đây, vấn đề này thì lại càng đơn giản rồi. nếu Wiliam đã cung cấp thông tin về đường đi cho cô thì tại sao cô lại không đi?

Không cần nói Phong Hòa và những người khác đều là những nhân tài, kể cả bọn họ chỉ cần cản đường Lưu Lỗ Hàn thì cô cũng bằng lòng.

Ai bảo ông ta từ trước tới nay luôn nung nấu ý nghĩ qua cầu rút ván với cô chứ? nếu ông đã muốn qua cầu rút ván, vậy thì tôi sẽ để cho ông ngã trên chiếc chiếc cầu của mình, như thế có gì mà không đúng?

Ồ, không, Ngọc Tình cảm thấy bản thân mình đúng là quá thương người rồi! chỉ là để cho ông ta ngã nhào một cái.

Lúc này Ngọc Tình đang ở trên mặt biển và tìm kiếm khắp nơi dấu vết của những người khác, thế nhưng hết vòng này tới vòng kia, cô không thu hoạch được gì, vì vậy Ngọc Tình chỉ có thể thở dài một tiếng, định quay về.

"Tình Tình!" đúng lúc này Phong Nhã Trần xuất hiện phía sau lưng cô, trên tay anh ta đang ôm lấy Điện Cách đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Nói thật là anh rất khâm phục Điện Cách, khi anh nhìn thấy anh ta, anh ta vẫn đang cố gắng chống chọi lại với những con sóng, cái bộ dạng cố gắng đó, anh biết rằng trong tiềm thức của anh ta đang khát khao được cứu, khát khao được sống đến thế nào, khi nhìn thấy Phong Nhã Trần trong ánh mắt anh ta là một sự kính phục sâu sắc.

"Nhã Trần, sao anh lại ở đây?" Ngọc Tình quay đầu lại nhìn Phong Nhã Trần, có chút ngạc nhiên, sao anh lại ở đây chứ? cô có nói gì với anh đâu!

"Tình Tình, em quên rồi, anh là người hiểu em nhất!" Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, cô khẽ cười.

Nụ cười đó lấp lánh rạng rỡ tỏa sáng giữa bầu trời và không gian u ám này, cô liếc nhìn anh như có vẻ trách móc.

Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình nhìn bản thân mình, không hề có chút gì đó không hài lòng, ngược lại còn khẽ cười. bọn họ đều là những người hiểu về đối phương nhất. Hôm nay những lời Wiliam nói nhìn thì có vẻ như Ngọc Tình chẳng để ý, nhưng anh biết cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Thôi được rồi, kể cả là Ngọc Tình không có ý định cứu mấy người này thì anh cũng sẽ cứu bọn họ! bởi vì như vậy có thể giúp cho Ngọc Tình nhanh hơn một bước để nắm giữ được bang Chim ưng.

Phải biết rằng Phong Hòa và những người khác với tư cách là nguyên lão của bang Chim ưng, bao nhiêu năm nay không phải là dễ có được và cũng không phải là chẳng có gì. Thế lực và tiếng tăm của họ đã ăn sâu bén rễ rồi, cũng khó trách Lưu Lỗ Hàn muốn loại bỏ bọn họ. nói như vậy có nghĩa là, thu phục được bọn họ coi nhưng đã thu phục được một nửa bang Chim ưng! Tới lúc đó Lưu Lỗ Hàn ở bang Chim ưng sẽ hoàn toàn không có quyền lên tiếng nữa.

Nếu như vậy Ngọc Tình cũng không vì Lưu Bân mà khó xử, mà dễ dàng nắm bắt được bang Chim ưng.

Ngọc Tình đương nhiên biết về ý nghĩ này của Phong Nhã Trần, vậy là cô cũng chẳng phí lời thêm làm gì nữa. Cô quay đầu vòng một vòng nữa trên mặt biển, lại dùng sức mạnh tinh thần để thăm dò một lúc lâu, vẫn không phát hiện ra điều gì.

"Còn có một người nữa? Anh nhìn thấy không?" Ngọc Tình nheo mày hỏi Phong Nhã Trần.

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy chỉ lắc đầu: "Không."

Không có? Ngọc Tình đơ người ra. Vậy Vũ Sênh đi đâu rồi? lẽ nào lại làm mồi cho cá biển rồi? sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình vô cùng mạnh mẽ, nhưng không mạnh tới mức có thể đi tìm kiếm được linh hồn của người khác.

Lại nói, cô không có cái nhìn gì đặc biệt đối với Vũ Sênh, vì vậy, cô đương nhiên không có dấu vết tinh thần nào về anh ta.

Mấy người này đối với cô mà nói, đương nhiên là có thể cứu thì cứu, không thể cứu thì cũng thôi, cô cũng chẳng phải Thánh Mẫu.

Vậy là suy nghĩ trong vài giây rồi cô nói: "Quay về thôi!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, bóng dáng cô liền biến mất khỏi mặt biển, Phong Nhã Trần chỉ cười, anh liếc mắt nhìn quanh vùng biển, cũng không phát ra thần thức để đi thăm dò nữa, anh tin Ngọc Tình, năng lực của cô hơn anh rất nhiều mà!

Vậy là, anh chỉ thở dài đáng tiếc một tiếng, cũng biến mất khỏi bề mặt vùng biển.

Ngọc Tình vừa về tới nơi thì liền có người tìm đến báo cáo, nói rằng hiện giờ Bạch bang đang chiếm lấy một quán bar của cô, thậm chí còn khoa trương tới mức phát cả giấy mời.

Ngọc Tình nhận được tin liền giao Phong Hòa và hai người khác cho Phong Nhã Trần, cầm lấy tờ giấy mời nhìn.

Trên tờ giấy chỉ có vài câu, nói vẻ không chút khách sáo. Nói đi nói lại chính là địa bàn bây giờ không đủ, muốn mượn quán bar của cô để sử dụng.

Ngọc Tình nhìn mà chỉ khẽ cười, Yến Vân bây giờ đang đón nhận sự phản công của Lưu Lỗ Hàn, mà không có thời gian đi quan tâm tới hắn ta sao? Không biết anh ta đánh giá cao Lưu Lỗ Hàn hay là tự đánh giá cao bản thân mình!

Bây giờ Lưu Lỗ Hàn trong mắt Ngọc Tình, mọi hành động của ông ta chẳng khác nào tự đào hố chôn mình! Cô có chút cảm thấy đáng tiếc cho ông ta.

Không nói tới những cái khác, chỉ sự việc giải quyết Phong Hòa và những người khác, nếu là Ngọc Tình, chẳng bằng trước mặt mọi người một đao giết chết bọn họ đi, may ra còn có thể giết gà dọa khỉ! Chứ đi thuê hải tặc thế này cuối cùng lại để cho bọn họ chạy thoát! Ông ta tưởng bản thân mình có tài tiên đoán chắc? Tính chắc được rằng bọn họ sẽ chết mất mạng trên biển à?

Ha ha! Đúng là nực cười!

Ngọc Tình lặng lẽ ngồi ở đó, không nói gì, các thuộc hạ của cô cũng đứng bên cạnh không ai nói gì, bọn họ biết Ngọc Tình nhất định sẽ có một câu trả lời làm người khác hài lòng.

Một lúc sau Ngọc Tình khẽ cười: "Loan Thụ! Đem người đi cướp lại quán bar đó cho tôi, trừ những người bình thường, những người của Bạch bang mà đầu hàng còn đâu giết!"

Ha ha, tưởng Ngọc Tình cô là con mèo chắc? Hức, đúng là đánh giá quá cao bản thân mình rồi đấy! muốn cướp địa bàn à? muốn thống nhất phương Bắc sao? Được thôi! Cô sẽ cho anh ta cơ hội!

Chỉ cần thắng cô, cái gì mà phương Bắc, kể cả là thống nhất phương Nam cô cũng không có ý kiến gì. Chỉ cần anh ta thắng được cô! Hức hức, nếu đã vội vàng muốn đạt được như thế, vậy thì cô không đáp lễ lại sao được?

"Thông báo với Vân Ca, đem người đi đập nát Vân Đỉnh cho tôi! Nói với Yến Vân, Vân Đỉnh từ nay trở đi sẽ do tôi tiếp quản."

Ngọc Tình vừa dứt lời, ánh mắt Loan Thụ sáng lên sự phấn khích! Hòa mình vào thế giới ngầm này đối với anh ta là một sự việc mà anh ta đam mê, nhưng kể từ khi vào bang Chim ưng và làm thuộc hạ của Ngọc Tình, anh ta luôn có cảm giác bó buộc chân tay, cuối cùng hôm nay cũng được làm một trận ra trò!

Ngọc Tình nhìn ánh mắt phấn khích của Loan Thụ, cô khẽ cười khẩnh, nói lạnh lùng: "Đừng có vui mừng quá sớm, Vân bang cũng không phải dễ nhằn đâu! Phải biết rằng nếu việc này làm không thành thì anh cũng đừng nghĩ tới việc quay về! Tranh thủ còn sớm mà đào cái hố tự chôn mình đi, đừng có quay về mất mặt!"

Ngọc Tình nói những lời vừa rồi làm cho Loan Thụ đần người ra, làm gì có chủ nhân nào thế này chứ! chẳng phải là nên cổ vũ anh ta một chút à? sao lại đả kích anh ta như thế?

Ngọc Tình thấy Loan Thụ đần người ra nhìn bản thân mình, đột nhiên không vui: "Sao còn chưa đi đi? Hay để tôi đi làm?"

"Dạ? Không! Bây giờ tôi đi làm ngay đây!" Loan Thụ nói xong liền quay người đi, chỉ sợ đi chậm thì sẽ bị cô lôi lại trách mắng.

Nói ra thì Loan Thụ vô cùng không hiểu, về lý mà nói, đường chủ tuổi còn nhỏ, vậy thì nên là một người hiền lành một chút, nhưng không biết tại sao, khi đường chủ nhìn anh ta, toàn thân anh ta lại run lên cầm cập.

Sau này không được làm gì không hài lòng đường chủ, anh ta tự nhắc nhở bản thân.

Loan Thụ sau khi hạ quyết tâm thì khi trước mặt Ngọc Tình anh ta ngoan ngoãn như một con mèo. Bảo anh ta đi về phía đông thì nhất định anh ta sẽ không đi về phía tay, bảo anh ta đuổi chó thì tuyệt đối sẽ không bắt gà.

Đương nhiên đó là về sau này.

Ngọc Tình suy nghĩ một lát, lại cảm thấy phản kích như vậy thì yếu quá! Vậy là cô lại mệnh lệnh cho người gọi Thích Hiểu tới.

Thích Hiểu, Vân Ca, Loan Thụ, Tiêu Thần, bọn họ là những thuộc hạ có tài của cô. Tuy những người này vẫn chưa đủ trưởng thành, nhưng chủ yếu là, cô nhìn thấy tiềm năng của bọn họ. Tiêu Thần làm việc cẩn thận, thận trọng; Vân Ca làm việc quyết đoán dứt khoát; Loan Thụ làm người trọn tình, Thích Hiểu là người tinh tế, tỉ mỉ.

Bốn người này mỗi người có những ưu điểm khác nhau, là những người nổi bật trong đám thuộc hạ của cô, chỉ cần những biểu hiện nhỏ, Ngọc Tình liền bồi dưỡng họ thành những Phong Hòa và ba người khác trong tương lai.

92. Chương 92: Cứu Người, Một Núi Không Thể Có Hai Hổ-part 2

Ngọc Tình tin rằng trong tương lai, bọn họ sẽ còn hơn vả Phong Hòa và những người kia, trở thành những trợ thủ đắc lực nhất của cô.

"Đường chủ, cô gọi tôi!" trong lúc Ngọc Tình đang suy nghĩ, một giọng nói lạnh lùng vang lên, Ngọc Tình nhìn lên.

Chỉ thấy người phụ nữ đó mặc một chiếc áo da màu đen, bao trọn lấy cơ thể nhanh nhẹn hoạt bát đó, mái tóc dài tới eo màu đen, sắc mặt lạnh lùng phát ra một sự quyến rũ tới lạ thường.

Ngọc Tình nhìn lên và chỉ khẽ cười, bây giờ cô đang nghĩ, một Thích Hiểu như thế này, nếu đưa đi bán thì nhất định sẽ kiếm được khối tiền.

"Chủ nhân, chủ nhân tìm thuộc hạ?" Thích Hiểu nhìn thấy Ngọc Tình đang nhìn bản thân mình cười ngốc nghếch, lại lạnh lùng hỏi lại một lần nữa.

Từ trong ánh mắt của Ngọc Tình cô ta có thể nhìn ra nụ cười này của Ngọc Tình chẳng có ý tốt đẹp gì! Khôn giống với Ngọc Tình, sự lạnh lùng của Thích Hiểu là thực sự lạnh lùng, cô ta dùng cái thái độ đó để đối xử với tất cả mọi người.

Ngọc Tình lắm khi còn nói đùa nhưng Thích Hiểu thì chưa bao giờ nở nụ cười, càng không cần nói tới việc giống Ngọc Tình, lắm lúc đờ người ra thơ thẩn.

"Ừm!" Ngọc Tình thấy Thích Hiểu hỏi lại một lần nữa, đột nhiên có chút giật mình.

Cái cô gái xinh đẹp lạnh như bang này cười một cái được không hả? ngày nào cũng với khuôn mặt lạnh như tiền làm như Ngọc Tình đang nợ cô ta mấy trăm tệ không bằng.

"Chuẩn bị một chút, ngày mai cùng tôi đi tới tổng bộ của Vân bang!" nói xong Ngọc Tình liền không để ý tới Thích Hiểu đang đứng đó nữa mà quay người bước đi. Trời đã rất muộn rồi, cô phải đi ngủ thôi.

Không hề để ý xem trời đã rất muộn, bạn gọi con nhà người ta dậy chỉ để thông báo một câu, làm người ta cảm thấy thật bất lực.

Song, đêm nay người giống với Ngọc Tình – không để ý tới thời gian đã rất muộn còn có người khác nữa.

Ví dụ như Yến Vân, Yến Vân vừa mới chiếm lĩnh một quán bar của Ngọc Tình xong, lập tức có người thông báo với anh ta rằng Vân Đỉnh có người làm loạn.

Lúc này, Vân Ca đã đem người đến Vân Đỉnh, nhìn vào thiết kế và sự trang hoàng xa xỉ ở đây, anh ta khẽ cười, gọi tới một tiểu đệ, nói nhỏ vào tai cậu ta vài câu.

Tiểu đệ nghe xong gật đầu, quay người chạy đi, còn Vân Ca thì đang hai tay khoanh trước ngực đúng ở cửa của Vân Đỉnh, thưởng thức cảnh đêm của thành phố X.

Khoảng độ một phút sau, một tiếng chuông báo động từ bên trong Vân Đỉnh truyền ra ngoài, Vân Ca nghe mà miệng nhếch cười.

"Cháy nhà rồi!"

"Cháy rồi! chạy nhanh thôi!" chỉ tầm vài giây sau, tiếng thông báo vang lên, đoàn người chen chúc chạy ra khỏi Vân Đỉnh.

Vân Ca nhìn, tầm khoảng 10 phút sau, cuối cùng mới không có người chạy ra nữa.

Vân Ca thấy vậy, cười khểnh, thả tay xuống, thong dong đi vào bên trong, phía sau có các tiểu đệ đi theo.

Vừa mới vào tới Vân Đỉnh, Vân Ca liền giơ tay ra lệnh, cửa của Vân Đỉnh đóng rầm lại một cái.

Vân Ca nhìn vào chiếc đèn pha lê khổng lồ và đẹp đẽ đó, nó phản chiếc ánh sáng chói lóa, dường như lóa cả mắt người nhìn khi hướng lên nhìn nó.

"Đập!"

Vân Ca khẽ cười, một tiếng đập vang lên thanh thảnh, và khi anh ta nói xong, các tiểu đệ phía sau với tốc độ nhanh như chớp đã lập tức vâng lệnh anh ta, bỗng chốc, các tiếng đập phá đồ đạc vang lên.

"Các người là ai?" tiếng động lớn như vậy không biết bảo an của Vân Đỉnh đi đâu hết cả rồi? vậy là, chưa tới một phút, một đội bảo an với quần áo đen xì chạy tới, nhìn Vân Ca với ánh mắt cảnh giác.

Vân Ca nhìn bọn họ đang dùng ánh nhìn cảnh giác để nhìn mình, anh ta cảm thấy thật buồn cười, thật khinh bỉ, chỉ thấy anh ta khẽ nhếch mép lên cười, nhổ ra ba chữ lạnh lùng.

"Đập tất cả!"

Vừa dứt lời, người của bang Chim ưng liền làm việc hăng say hơn. Người của Vân bang thấy vậy, hai mắt lập tức đỏ lên, ai cũng là người cả, mọi hành động của cái người đàn ông này như là đang tát vào mặt họ vậy, bọn họ sao có thể đứng im mà nhìn.

Vậy là người của Vân bang phẫn nộ, bọn họ lập tức xông lên bắt đầu cuộc chiến với người của bang Chim ưng.

Vân Ca chỉ đứng ở một bên nhìn, miệng khẽ cười, tiến lên phía trước một bước, túm lấy vai một người của Vân bang kéo lùi lại về phía sau cho ngã xuống rồi đột nhiên dùng chân giẫm lên.

Không biết do Vân Ca quá mạnh hay người đó quá yếu, cú giẫm đó của Vân Ca làm kẻ đó không bò dậy được.

Vân Ca không hề quan tâm tới phản ứng của người đó, hắn càng động đậy thì những cú đấm cú đá càng hướng vào người hắn ta nhiều hơn.

Mãi cho tới khi tất cả mọi người của Vân bang đã đều nằm dưới đất.

Vân Ca nhìn đám người lăn lóc, rên rỉ dưới đất, giơ tay chỉ huy cho người đưa những người bị thương của bang Chim ưng đi ra, anh khẽ cười, nhìn những người đang nằm dưới đất rồi nói lạnh lùng: "Đường chủ của bọn tao nói, đầu hàng thì sẽ không giết!"

Lời này vừa được nói ra, người của Vân bang đểu muốn chửi cho anh một trận, mẹ kiếp sao không nói sớm! rõ ràng là sắp giết người ta rồi bây giờ mới nói là đầu hàng thì không giết!

Vân Ca nhìn ánh mắt phẫn nộ của những người thuộc Vân bang, khẽ cười: "Các người đoán đúng rồi, sao hả? bọn tao ra tay làm chúng mày hài lòng không?"

Nói xong Vân Ca đảo mắt nhìn Vân Đỉnh một lượt, khẽ cười: "Kể từ ngày hôm nay trở đi Vân Đỉnh sẽ do người của bang Chim ưng tiếp quản! Chúng mày.....về nhà mà bế con đi!"

Vân Ca nói xong, hất tay ra lệnh cho người đem những kẻ này đi, còn bản thân thì đi tới phòng giám đốc trước.

Bận cả một đêm đúng là mệt chết mất, đi uống cốc cà phê trước đã! ừm.....không biết Loan Thụ bên đó thế nào rồi! ở đây bản thân mình tiến hành thuận lợi thế này là hoàn toàn vì hành động bất ngờ, nghĩ tới Loan Thụ bên đó chắc là sớm đã có sự chuẩn bị.

Hi vọng Loan Thụ sẽ không quá thê thảm, bằng không người đó sẽ không dễ dàng tha cho anh ta! Vân Ca vừa nghĩ tới Ngọc Tình, lập tức liền có một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Người đó tuy nhìn có vẻ hiền hơn so với Thích Hiểu, nhưng chỉ có những người tiếp xúc nhiều rồi mới biết, người đó biến thái như thế nào, nếu làm kẻ địch của cô thì đúng là đen đủi rồi!

Anh ta đã hạ quyết tâm rồi, sau này có đụng vào ai chứ cũng sẽ không bao giờ đụng vào bà cô đó!

Giống như Vân Ca đoán, Loan Thụ vừa tới quán bar liền lập tức gặp phải bao vây, Loan Thụ nhìn thấy vậy liền cho người mình cũng bao quanh lại thành vòng tròn, khẽ cười, những người này có phải là coi thường anh ta quá không?

Nghĩ vậy anh ta chỉ cười lạnh lùng, từ trong túi quần rút ra một con dao quân đội của Thụy Sĩ, sau đó xông thẳng lên phía trước.

"Giết!" anh ta gào lên, những người của bang Chim ưng cũng cùng lúc đó xông lên, vung con dao trong tay, hướng về những người của Vân bang.

Lúc này đứng trong quán bar là Yến Vân đang đợi Ngọc Tình đến, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, cúp máy xong, mặt anh ta liền biến sắc.

Đáng chết! Cái con bé đó đúng là giảo hoạt!

"Người đâu, rút một nửa người đi đến Vân bang!" Yến Vân dường như cũng không nghĩ nhiều, lập tức quay người bước đi.

Tuy nói rằng Vân Đỉnh không có điểm gì đặc biệt, ồ, nếu nói về điều đặc biệt thì đó là tiền tiêu rất nhanh, rất nhiều mà thôi, nhưng từ trong đáy lòng anh ta vẫn không muốn đồ của mình bị người khác cướp đi, đây chính là lòng tự trọng! Đó là lòng tự trọng của người đàn ông này!

Người ở quán bar bỗng chốc giảm đi một nửa, Loan Thụ dường như ngay lập tức phát hiện ra. Khẽ nhếch mép cười, những người này đúng là quá coi thương bản thân mình! Nhưng bọn họ có biết cái giá phải trả khi mà coi thường bản thân mình không đây?

Không biết từ khi nào, cả bốn người bọn họ đã học được nụ cười tiêu chuẩn của Ngọc Tình, dường như chỉ cần nhếch mép lên cười là mọi cảm xúc trong họ đều được căn bằng! ồ, hình như là kể từ khi cô bắt đầu thực hiện việc huấn luyện của bang Chim ưng!

Vừa nghĩ tới bốn năm huấn luyện quỷ thần đó, Loan Thụ liền như càng có động lực hơn để ra tay. Cô gái đó đúng là một thảm hoại! làm gì có cô nương nào biến thái như vậy!

Nghĩ tới Ngọc Tình Loan Thụ ra tay càng độc ác hơn, chỉ cần anh ta vung con dao xuống là y như rằng máu chảu đầu rơi.

Tới khi anh ta đưa người vào trong hẳn quán bar thì Yến Vân cũng đưa người đến Vân Đỉnh.

Lúc này ở Vân Đỉnh, cửa trong cửa ngoài đều đứng đầy người của bang Chim ưng, bọn họ không hề thấy bất ngời khi Yến Vân đến, nhưng không bất ngờ thì không bất ngờ, có để cho anh ta vào hay không lại là một chuyện khác!

Vậy là dường như khi họ nhìn thấy Yến Vân, người của bang Chim ưng liền giơ tay ra ngăn lại.

"Tiên sinh, hôm nay ở đây không mở cửa kinh doanh!" một giọng điệu xa lạ, bá đạo làm cho Yến Vân nheo mày.

Anh ta cảm thấy có chút nực cười, tới địa bàn của mình mà còn bị ngăn lại?

Yến Vân nghĩ vậy, ánh mắt an ta trùng xuống, nhìn người đang ngăn mình lại, anh ta ra tay ép người đó xuống.

Bị ép xuống bất ngờ, người đó đột nhiên mất đà, suýt nữa thì quỳ xuống. Anh ta nhìn Yến Vân với ánh mắt sợ hãi, nhưng không chịu lũi bước.

"Tiên sinh, anh không thể vào trong!"

Một câu nói ngắn gọn làm cho Yến Vân tức giận, người của bang Chim ưng đều thế này sao? Tại sao lại giống hệt với đứa con gái kia vậy!

"Tránh ra!" Yến Vân nói lạnh lùng, dùng ánh mắt có lửa nhìn người đó, anh ta giơ tay lên ra hiệu, người của Vân bang lập tức tiến lên phía trước.

"Tôi nói này Yến đại bang chủ!" lúc này Vân Ca đã uống hết cà phê cuối cùng cũng xuất hiện, nhìn Yến Vân, khẽ cười: "Anh thế này là làm cái gì đấy hả? đến để bàn giao công việc à?"

Vân Ca vừa nói dứt lời, ánh mắt Yến Vân liền trở nên u ám.

"Có điều, tôi nghĩ Yến đại đường chủ đúng là mất công rôi, chỉ là bàn giao thôi mà, đường chủ của chúng tôi tự biết làm thế nào! Nếu không còn việc gì thì mời về cho!"

"Tôi nghĩ chắc cậu có nhầm lẫn gì rồi!" Yến Vân cười lạnh lùng: "Cậu làm thế này là tranh thủ lúc hổ không ở nhà mà khỉ đòi lên làm vương à?"

Vân Ca nghe thấy vậy chỉ khẽ cười: "Tôi có phải là khỉ hay không không quan trọng, Yến bang chủ cũng không cần tốn công phí sức mắng tôi làm gì, anh nên biết rằng tôi chỉ là người thay đường chủ làm việc, vì vậy làm gì đương nhiên chúng tôi cũng phải nghĩ tới đường chủ của chúng tôi trước."

Nói rồi anh ta dừng lại vài giây: "Ồ, đúng rồi, đường chủ của chúng tôi nói, kể từ ngày hôn nay Vân Đỉnh sẽ do chúng tôi tiếp quản! Còn về phần quán bar đó...."

Vân Ca nói rồi lại như đang xem xét điều gì: "Nó đúng là quá nhỏ, sao có thể lọt vào mắt anh chứ! vì vậy đường chủ chúng tôi đã cho Loan Thụ đi lấy lại, ừm, chắc giờ này cũng đã xong việc rồi đấy!"

Vừa nói dứt lời Yến Vân lập tức nhớ ra, vậy là anh ta nhìn Vân Ca, ánh mắt vô cùng u ám, bây giờ anh ta đang nghĩ có nên để cái tên đang đứng trước mặt mình ở lại đây mãi mãi không, hắn thật là đáng ghét!

"Điệu hổ li sơn?" Yến Vân khẽ cười: "Có điều, cậu chắc chắn rằng các người có thể thắng?"

Nói rồi Yến Vân nhìn về những người đang đứng phía sau mình, lạnh lùng nói.

"Ồ, tôi quên mất!" Vân Ca nhìn thấy đằng sau Yến Vân là hơn 200 người, khẽ nhổ ra một câu, dường như thật sự quên mất vậy, rồi anh ta vỗ tay vài tiếng chậm rãi, lập tức có người từ trong những ngõ hẻm gần đó xông ra, bao vây lấy Yến Vân và người của anh ta.

Cảnh tượng này giống hệt với cảnh tượng khi mà Loan Thụ bị bao vây ở phía ngoài của quán Bar.

"Anh không nhắc tôi khéo tôi cũng quên mất đấy!" Vân Ca khẽ cười: "Vừa nãy vì làm cho những người phía trong Vân Đỉnh sợ hãi nên tôi bảo bọn họ nấp đi! Sao hả, Yến bang chủ, anh đem nhiều người đến thế này là có việc gì à?"

Vân Ca vừa nói dứt lời, Yến Vân nhìn anh ta hằm hằm tức giận. Cái tên khốn kiếp.

Giống hệt với đứa con gái đó, đứa con gái đó chỉ làm cho người ta cảm thấy căm thù, ngay đến cả thuộc hạ của cô ta cũng vậy.

Yến Vân nhìn Vân Ca đang cười rạng rỡ đắc chí, bàn tay động đậy, muốn dùng linh lực để tiêu diệt Vân Ca nhưng cuối cùng cũng vẫn cố nhịn.

ở đây nhiều người như vậy, anh ta cũng không thể giết hết được, nếu làm như vậy ngược lại sẽ để lộ mất thực lực của Yến gia.

Vậy là Yến Vân lạnh lùng hức một tiếng: "Chúng ta cứ đợi đấy rồi xem!"

Nói xong liền quay người bước đi, phía sau Vân Ca nhìn theo bóng dáng của anh ta, trong ánh mắt là sự khinh bỉ, nói cái gì mà đợi đấy rồi xem, không có Yến gia, anh ta là cái gì chứ?

Nghĩ vậy Vân Ca liền khẽ cười: "ĐI chậm thôi nhé, không tiễn!"

Không biết tại sao Vân Ca vô cùng ghét Yến Vân, người đàn ông này đúng là không làm người khác thích được, cái bộ dạng của anh ta làm như cả thế giới này đều là của anh ta không bằng?

Cái bộ dạng của anh ta đúng là ếch ngồi đáy giếng, không, thậm chí anh ta còn chẳng bằng một con ếch! hức! Như thế mà còn muốn theo đuổi chị Tiên Ức? Anh ta xứng không? Lại nói anh ta cũng chẳng phải thực sự thích chị Tiên Ức!

Thôi được rồi, Vân Ca thừa nhận, anh ta đang lấy việc công để báo thù riêng, thế nhưng ai bảo cái tên Yến Vân đó tự cao tự đại, chị Tiên Ức là một cô gái tốt như thế chỉ xứng và hợp nhất với anh Tiêu Thần thôi!

Đêm nay chắc chắn là không được ngủ rồi!

Sáng ngày hôm sau, các loại tin tức được truyền đi, nói rằng bang Chim ưng và Vân bang chính thức đối đầu nhau, mọi người đều đang đoán, ai sẽ trở thành bá chủ của thế giới ngầm phương Bắc của nước Z?

Các loại dự đoán, các suy nghĩ khác nhau được truyền đi.

Có người thì ủng hộ Vân bang, nói rằng Vân bang nội bộ vững chắc, bang chủ có năng lực, đương nhiên có thể dễ dàng đánh bại các băng nhóm mới nổi.

Có người ủng hộ bang Chim ưng, phải biết rằng, bây giờ bang Chim ưng đã chiếm được Vân Đỉnh và những địa bàn con của nó, hôm nay là Vân Đỉnh, ai biết được ngày mai có phải là tổng bộ của Vân bang hay không?

Những người chỉ là kẻ tay chân trong thế giới ngầm đã đoán như vậy rồi, vậy thì những người ở vị trí với thân phận cao hơn cũng không ngoại lệ.

"Bọn họ thực sự khai chiến rồi? những người này sao lại không chịu nhường nhau một tí, sống yêu ổn có phải tốt hơn không, như thế mọi người đều đỡ phiền phức, tốn công tốn sức!" bí thư thành phố X đang ở trong văn phòng đi đi lại lại, mắng Vân bang và bang Chim ưng.

Phải biết rằng trên thế giới này trắng và đen mãi mãi không thể nào chỉ là đối lập, có lúc chúng hòa vào nhau, giống như là băng đảng và giới chính trị.

Chỉ cần những người của giới hắc đạo đừng quá đáng quá, thì người của giới chính trị cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt mặc kệ bọn họ, ai lại ngốc tới mức ngày ngày qua lại với một lũ không biết sợ chết là gì.

Phải biết rằng hắc đạo là hắc đạo, bọn họ cho dù có thế nào đi chăng nữa thì cũng không làm gì được, nhưng tiền đề để quốc gia có thể dung túng cho bọn họ đó là thế lực của bọn họ không được vượt qua thực lực thống trị của quốc gia! Phải biết rằng hậu quả của việc hắc đạo lớn mạnh, vậy thì chế độ pháp chế, luật phát của quốc gia sẽ bị đe dọa.

Nói về lý thì Lưu Lỗ Hàn và Yến Vân đều hiểu về điều này, bọn họ ngày nay đối đầu với nhau, hắc chế lẫn nhau, quốc gia sẽ không nói gì. Thế nhưng một khi một bên đánh bại bên còn lại, vậy thì nhất định thu hút sự chú ý của quốc gia, tới lúc đó quốc gia nhất định sẽ đàn áp.

Bí thư thành phố rất thất vọng, mọi người ai làm việc nấy đừng đụng chạm tới nhau phải tốt hơn không, ông ta cũng chỉ một thời gian nữa là nghỉ hưu rồi, sao những người này lại không hiểu chuyện vậy chứ!

Song suy nghĩ của ông ta đương nhiên là không ai biết cả, kể cả có người biết cũng chẳng ai thèm quan tâm ông ta nghĩ gì.

Sóng gió sắp tới ai mà còn thời gian quan tâm tới người khác! Ai cũng là kẻ có dã tâm, người xưa nói binh sĩ mà không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt. Đừng nói tới Ngọc Tình và yến Vân, chỉ cần lôi một người ra hỏi thì ai cũng đều có giấc mơ cả! Đó gọi là giấc mơ, hiểu không hả?

Ngày nay bọn họ nếu đã có thực lực thì ai còn đi quan tâm tới cảm nhận của người khác nữa! Đợi tới khi bọn họ chiếm được thứ họ muốn hãy rồi nói tiếp! Vậy là bang Chim ưng và Vân bang cuộc chiến này nhất định phải đánh!

Một núi không thể có hai hổ, trừ khi là một đực một cái. Tuy hai người này đúng là một đực một cái, nhưng bọn họ đều không để đối phương lọt được vào mắt mình, trừ khi một người cúi đầu làm quân, bằng không sẽ không có gì phải bàn cãi nữa.

Vậy là Ngọc Tình vừa sáng ra đã tỉnh dậy, cô đã thấy Yến Vân ngứa mắt từ lâu, sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này chứ?

Không có được tâm trạng tốt như Ngọc Tình, có một số người tâm trạng vô cùng rối bời, ví dụ như Yến Vân, ví dụ như Lưu Lỗ Hàn.

Lúc này, Lưu Lỗ Hàn sau khi đập vỡ một chiếc lục bình cổ trong phòng của ông ta thì cuối cùng cũng đã bình tĩnh hơn. Cái con nha đầu này! Ai mới là bang chủ của bang Chim ưng hả? làm như ông ta chết rồi chắc?

Dường như Ngọc Tình đã thực sự quên mất ông ta mới là bang chủ! thực ra, cô chẳng còn quan tâm tới ông ta nữa rồi, cô ra quyết định quen rồi, ai mà thèm để ý tới cảm nhận của ông ta chứ!

"A Văn!" Lưu Lỗ Hàn hít một hơi thở thật sau, mặt ông ta nhăn lại, giọng kìm xuống.

"Vâng, chủ nhân!" ông ta vừa lên tiếng gọi đã có người xuất hiện phía sau ông ta, nói giọng có vẻ lạnh lùng nhưng kính cẩn.

Ngọc Tình lúc này không còn nhỏ, nếu cô còn, chắc chắn cô biết người này làm gì, người này chính là ninja huyền thoại của nước R.

"Bây giờ ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ!" Lưu Lỗ Hàn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào người đó: "Chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!"

"Vâng!" tên ninja đó không nói thừa một từ nào, mỗi hành động của nó cứng nhắc như một người máy.

"Phá Ngọc Tình cho ta! Sau đó bán nó cho nhà chứa! Ta muốn nó sống không bằng chết!"

Lưu Lỗ Hàn nói với giọng điệu căm hận và sự tức giận đã được kìm nén xuống.

Lúc này Ngọc Tình không biết bản thân mình đã trở thành đối tượng bị tấn công, cô đang hào hứng lên kế hoạch để phủ đầu Yến Vân, nói cho anh ta biết rằng trên thế giới này ai mới là bá vương thực sự.

Hôm nay cô phải nói với anh ta, Vân bang bắt đầu kể từ ngày hôm nay sẽ thuộc về cô!

Ngọc Tình đang đắc ý không hề biết rằng Lưu Lỗ Hàn đã nhắm vào bản thân mình, càng không biết Lưu Lỗ Hàn lại hận bản thân mình như thế. Mãi cho tới khi cô biết về điều này, cô có chút như không tin đó là sự thật.

Tuy cô chẳng coi ông ta ra gì, thế nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ làm gì ông ta! Dù gì cũng là nể mặt Lưu Bân, cô cũng sẽ không làm gì quá đáng với ông ta, bọn họ có thù hằn với nhau lớn vậy sao? Lại còn bán cô vào nhà chứa!

Quả nhiên là Ngọc Tình đã coi nhẹ về sự độc ác, hẹp hòi và nghi ngờ của Lưu Lỗ Hàn. Ông ta đã không chịu được cảnh những người anh em của ông ta hơn ông ta, không chịu được vì quyền lực mà hại chết anh em mình, huống hồ là Ngọc Tình.

Trong lòng của Lưu Lỗ Hàn, Ngọc Tình còn đán căm hận hơn cả Phong Hòa và ba người kia! Là ông ta đã đưa cô đến với bang Chim ưng, là ông ta đã đưa cô lên vị trí đường chủ của Lôi Hổ Đường, thế nhưng cô đã làm những gì? Cô chẳng coi ông ta là gì, thậm chí lại còn muốn khống chế ông ta!

Lưu Lỗ Hàn đã tự hào kiêu ngạo cả một đời sao có thể chịu được nỗi nhục này! Sao có thể chịu được nỗi nhục để một con bé trèo đầu cưỡi cổ!vì vậy, ông ta phải giết cô! Không, ông ta phải làm cho cô sống không bằng chết! Thậm chí lại còn dám quyến rũ con trai ông ta!

Không thể không nói, Lưu Lỗ Hàn đúng là điên rồi! đây là suy nghĩ của Ngọc Tình sau khi biết tất cả mọi chuyện về Lưu Lỗ Hàn! Người đàn ông này đúng là thần kinh!

Lúc này Ngọc Tình không biết về mọi chuyện đã đứng dưới lầu của tổng bộ Vân bang, nhìn vào tòa nhà đó, cô khẽ cười.

"Nơi này nhất định sẽ là của ta!"

93. Chương 93: Bị Truy Sát, Điên Rồi?–part 1

Ngọc Tình không hề thiện cảm với kiến trúc của tòa nhà này, nhưng lại có thiện cảm với vị trí bang chủ Vân bang, vậy là vì vái vị trí bang chủ đó mà cô nhìn cái tòa nhà này cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Ngọc Tình giơ tay lên, dần theo Thích Hiểu đi vào tổng bộ của Vân bang, đi thẳng lên tầng cao nhất, thậm chí có người ngăn họ lại thì cũng cho họ ngã xuống trước rồi tính sau!

Vậy là với những hành động bá đạo đó Ngọc Tình dễ dàng đi lên trên, lúc này Yến Vân đang ngồi lặng yên trên ghế so pha uống cà phê.

Anh ta biết Ngọc Tình nhất định tới, cô tuy không phải là người tốt gì, nhưng cô là một người nói được làm được, huống hồ lần này đến lại vì Vân bang.

Khi Ngọc Tình đi vào, liền nhìn thấy Yến Vân ngồi lặng lẽ ở đó – giống y hệt như lần đầu tiên gặp Ngọc Tình.

Nói thực lòng, sức cuốn hút của trai đẹp thì lúc nào cũng được bộc lộ, nhưng Ngọc Tình đã nhìn nhiều thấy những mỹ nam rồi vì vậy cô đã miễn dịch với những người như vậy.

Ngọc Tình khẽ cười: "Yến đại bang chủ thật có hứng!"

Nói rồi cô liền đi thẳng vào phòng không khách khí, ngồi xuống đối diện Yến Vân: "Làm một ly!" Thích Hiểu theo sát phía sau cô, đứng sau lưng Ngọc Tình.

Với hành động không khách khí của Ngọc Tình, Yến Vân khẽ nhướn mày, đứng lên: "Thêm đường hay là sữa?"

Ngọc Tình lắc đầu: "Không đường cũng không sữa!"

Cô thích cà phê nguyên chất, thích cái vị ngọt vốn dĩ của nó sau cái vị đáng kia, cô không thể cho phép hương vị vốn có của cà phê bị hòa trộn với những hương vị khác, đây cũng là lí do mà cô không thích trà sữa vị cà phê.

Sau đó cô mới biết rằng người đó làm vậy là cố ý, người đó muốn dùng phương thức như vậy để thử nghiệm sự đặc biệt của cô đối với anh, thách thức sự nhẫn nại của cô.

Lúc này Yến Vân đã đặt cốc cà phê xuống trước mặt cô rồi: "Không biết Ngọc đường chủ tới đây là có việc gì?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy không nói gì, khẽ cười và cầm cốc cà phê lên, khẽ hít một hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, bỗng chốc hương vị đặc trưng của cà phê đã ngấm vào từng chân răng của cô.

Ngọc Tình cảm nhận hương thơm nguyên chất đó, ngẩng đầu lên nhìn Yến Vân, vì cốc cà phê này mà cô nhìn Yến Vân rất hài lòng.

"Không ngờ Yến đại bang chủ còn biết cái khoản này!" Ngọc Tình khẽ cười, nhìn Yến Vân: "Không biết, tôi bỏ tiền ra thuê anh pha và phê giúp tôi có được không nhỉ?"

Yến Vân nghe thấy vậy, cười lạnh lùng, ngồi trên ghế sô pha, nói giọng khinh thường: "Tôi nghĩ Ngọc đường chủ e rằng thuê không nổi tôi đâu!"

Ngọc Tình nghe lời nói của Yến Vân, nhếch mép cười khẩnh: "Ồ, Yến đại đường chủ tự tin thế? Đó là vì thực lực của Vân bang hay là vì....."

Ngọc Tình còn chưa nói hết, hai hàng lông mi của Yến Vân run lên vẻ tức giận nhìn Ngọc Tình. Cô biết những gì?

"Anh đừng có nhìn tôi như vậy!" Ngọc Tình khẽ cười: "Chẳng phải anh nói tôi đến đây làm gì à?"

Ngọc Tình nói mà chẳng nhìn Yến Vân, ánh mắt cô đảo quanh nhìn khắp căn phòng một lượt rồi mới quay ra nhìn Yến Vân: "Chắc là hôm qua Vân Ca đã nói với anh rồi, nơi này sẽ do tôi tiếp quản!"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, Yến Vân đã bật cười, anh ta nhìn cô, đang hoài nghi xem điều gì đã giúp cho cô có được sự tự tin như vậy. cô nói ra lời như vậy mà không thấy nực cười sao?

Tiếp quản nơi đây? Tiếp quản Vân bang? Cô tưởng đây là Vân Đỉnh là? Cô có phải đề cao bản thân mình quá không? Có phải quá đề cao bang Chim ưng không?

"Ngọc đường chủ!" Yến Vân nghe thấy vậy nhìn Ngọc Tình vẻ chế nhạo: "Tôi rất nghi ngờ điều gì đã làm cho cô có thể nói ra được lời như vậy? hôm nay chỉ sợ rằng bản thân cô khó mà bảo toàn được!"

Ngọc Tình nghe anh ta nói, nhìn thẳng vào mắt Yến Vân với ngập tràn sự chế giễu: "Khó mà bảo toàn?" cô khẽ nhướn mày, nhìn Yến Vân: "Tôi nghĩ anh hãy lo cho bản thân mình trước đi!"

Nói rồi cổ tay cô khẽ xoay, một con dao xuất hiện trong lòng bàn tay, cô cười mỉm, cầm con dao khẽ lướt qua các ngón tay của bản thân mình: "Anh nói xem, khoảng cách gần thế này tôi có thể ra một đòn chí mạng được không?"

Ngọc Tình nói vô cùng chậm rãi nhưng kiêu ngạo. Yến Vân nghe vậy cũng phải mỉm cười, anh ta nhìn cô vẻ coi thường: "Cô tưởng chỉ một con dao cùn mà có thể làm gì được tôi à?"

"Con dao cùn?" Ngọc Tình đơ người ra, nhìn con dao sáng loáng trên tay mình, anh ta nói nó là cái gì?

"Anh đang chê con dao trong tay tôi được làm từ sắt rỉ đấy à?" Ngọc Tình nhìn Yến Vân với ánh mắt nghi ngờ, không cho anh ta có cơ hội mở miệng.

"Tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi đấy, đề phải chết, thì con dao này làm từ sắt rỉ hay từ bạc có quan trọng gì, kể cả là vàng cũng chẳng tác dụng gì!" Ngọc Tình nhếch mép: "Lại nói cái thứ này chỉ là đồ dùng một lần, là vàng là bạc làm gì? Lẽ nào tôi giết anh rồi còn cho anh tiền để tiêu à?"

Ngọc Tình vừa dứt lời, sắc mặt Yến Vân rõ ràng tối sầm lại. anh ta vô cùng nghi ngờ rằng cô căn bản là cố ý! Cái gì mà vàng bạc đồng thiếc! anh ta việc gì mà phải thảo luận với cô về cái chủ đề này? "Cô chắc chắn phải giết chết tôi đấy à?"

Ngọc Tình nghe tiếng nói lạnh lùng của Yến Vân, chỉ nhướn mày, ngón tay liền động đậy, con dao chỉ thẳng vào Yến Vân: "Có muốn thử không?" lời này vừa được nói ra sắc mặt Yến Vân càng khó coi hơn, đây là cái thứ dùng để thử à?

"Rất sắc đấy!" Ngọc Tình nhướn mày nhìn Yến Vân.

"Tôi không thảo luận với cô xem con dao đó được làm bằng chất liệu gì, cũng không phải xem xem nó có sắc hay không! Tôi muốn nói cô dựa vào năng lực của cô mà có thể giết tôi?" Yến Vân nhìn Ngọc Tình, lạnh lùng nói như gầm lên.

"Tôi nói rồi mà, dù sao thì đều chết, còn kén chọn gì chứ!" Ngọc Tình nói lẩm bẩm như chọc tức, Thích Hiểu đứng phía sau nghe thấy mà cũng phải đổ mồ hôi. Cái bệnh mơ mơ màng màng của đường chủ lại tái phát rồi.

Lại nhìn Yến Vân, mặt anh ta lúc này đen như đít nồi, gặp phải đường chủ đúng là đen đủi rồi.

"Tôi nói rồi, cô tưởng với thực lực của cô mà có thể giết tôi? Ngọc Tình cô đang ảo tưởng sức mạnh đấy à?" Yến Vân bị Ngọc Tình chọc tức hết lần này tới lần khác, giọng điệu của anh ta lúc này lạnh lùng tới mức không thể lạnh lùng hơn.

Ngọc Tình chẳng thấy có cảm giác gì, lại khẽ nhấp một ngụm cà phê.

Yến Vân nhìn cái bộ dạng Ngọc Tình uống cà phê với vẻ tâm đắc mà anh ta lại cảm thấy hối hận, đúng là....sao anh ta lại đi rót cà phê cho cô chứ!

Ngọc Tình đặt chiếc cốc cà phê xuống bàn, lúc này mới nhìn Yến Vân.

"Cũng một lời như thế dành tặng cho Yến bang chủ, anh cũng đang ảo tưởng sức mạnh đấy!" Ngọc Tình khẽ cười, cái nụ cười đó đối với cô như là một chiếc mặt nạ, thế nhưng khi Yến Vân nhìn thấy nụ cười đó anh ta đã tức không nói thành lời, anh ta thực sự muốn xé nát khuôn mặt đó ra.

Cười, cười! cả ngày chỉ biết có cười, không biết rằng bản thân cười khó coi lắm à?

"Không muốn cười thì cũng không phải cười đâu!" Yến Vân đột nhiên nói làm cho Ngọc Tình đơ người ra, sau đó nụ cười trên môi cũng tắt đi, mặt không biểu cảm nói: "Quen rồi!"

Yến Vân nhìn khuôn mặt lạnh lùng đó, lại liếc nhìn Thích Hiểu đang đứng phía sau Ngọc Tình. Đúng là thật muốn thở dài một tiếng, chủ nhân thế nào thuộc hạ thế ấy, chẳng khác một li.

Bất luận là Vân Ca, Tiêu Thần, Thích Hiểu hay Loan Thụ, trên người bọn họ đều thấp thoáng có bóng dáng của Ngọc Tình, hoặc là lạnh lùng, hoặc là vô tình, hoặc là sự bình tĩnh phù hợp với độ tuổi, cũng có thể là cái lưỡi có thể làm cho người ta tức chết.

Cô gái này đúng là làm cho người khác có thể chẳng có lý do gì mà cũng có thể tức giận.

“Rốt cuộc cô có mục đích gì?”Yến Vân trở về với thực tại, nhìn Ngọc Tình: “Phải biết rằng nếu làm như thế thì chẳng có lợi gì cho cô!”

“Không có lợi? có thể nhìn thấy à?” Ngọc Tình khẽ cười, đôi mắt nhẹ nhàng liếc nhìn xung quanh: “Tôi thấy lợi ích nhiều ấy chứ!”

“Ví dụ như những sản nghiệp dưới tên Vân bang, địa bàn những thuộc hạ của Vân bang, chỉ cần tôi thành công, cái tòa nhà này chẳng phải cũng là của tôi à?” Ngọc Tình cười mỉm, mỗi câu cô nói ra đều làm cho ánh mắt Yến Vân trở nên lạnh lùng, mãi cho tới lúc lạnh thành băng.

“Xem ra, Ngọc đường chủ rất biết nắm bắt? Không biết Lưu bang chủ có đồng ý hay không?” Yến Vân nhìn Ngọc Tình lạnh lùng thở hắt ra một tiếng.

“Anh không cần nhắc đến Lưu Lỗ Hàn làm gì, tôi có bán mình cho Lưu gia nhà ông ta đâu! Người mà không sống cho mình thì ma quỷ sẽ tiêu diệt, vì vậy Vân bang chủ, lời tôi đã nói tới nước đó rồi! chúng ta thôi thì cứ đợi sự thật được phơi bày đi!”

Nói xong Ngọc Tình liền đứng dậy bước đi, không nói thêm một câu nào nữa, cô cảm thấy nói chuyện với anh ta đúng là chỉ tổ tốn nước bọt! Nói cả nửa ngày mà không nói được một câu nào lọt tai, người đàn ông này thật là chẳng có chút thú vị gì, đáng đời không lấy được vợ!

Nghĩ tới việc Yến Vân theo đuổi Tiên Ức, Ngọc Tình liền cảm thấy có chút vui vẻ, Tiên Ức – cô nhất định phải khống chế đấy!

Tuy biết là Yến Vân chưa chắc đã thật lòng, nhưng kể cả để cho anh ta thất bại trong chuyện này cũng coi như dạy cho anh ta một bài học! Hức, để cho anh ta biết rằng núi cao còn có núi cao hơn!

Ngọc Tình đi phía trước, Thích Hiểu lặng lẽ theo sau, Thích Hiểu còn tưởng đường chủ tới đây vì một mục đích gì đặc biệt, không ngờ lại thực sự là đến để dọa anh ta!

Thích Hiểu càng nghĩ càng thấy khó hiểu, nhưng biểu hiện trên nét mặt vẫn là sự lạnh lùng.

Yến Vân lặng lẽ nhìn Ngọc Tình rời đi, không nói gì, cũng giống như Thích Hiểu, anh ta cứ nghĩ rằng Ngọc Tình tới đây để làm chuyện gì đặc biệt.

Không ngờ cô đến chỉ là để dọa anh ta! Đúng là ấu trĩ, tưởng rằng Yến Vân anh ta là đồ thỏ đế chắc? Dọa dẫm? cái này mà cũng nghĩ ra được!

Thú nhận, Ngọc Tình đúng là cảm thấy tẻ nhạt, cô thực sự chẳng có mục đích gì cả, hôm nay cô tới tìm anh ta chỉ là để ngắm nhìn khuôn mặt biết biến sắc của anh ta mà thôi. Cô cảm thấy các thuộc hạ đang đều liều mạng thì cô cũng nên làm điều gì đó mới đúng.

Thế nhưng, nếu cô thấy bản thân mình phải ra tay thì động tĩnh sẽ lớn, vậy là cô liền nghĩ tới việc chỉ dọa anh ta! Tuy nói là dọa nhưng những gì cô đã nói cũng không phải là giả. Cô muốn tiếp quản Vân bang, phải biết rằng đây không phải là ý định mà gần đây mới xuất hiện trong đầu cô. Cô đã lên kế hoạch cả tám năm trời rồi.

Tám năm qua, cô đã nuôi cá con, bây giờ đến lúc được ăn cá rồi. hơn nữa cô lại còn quăng lưới nhiều như thế? Cô không tin cô sẽ không bắt được con cá lớn nào.

Yến Vân tự hào chẳng phải vì anh ta với thân phận là kẻ tu tiên sao. Phải biết rằng kẻ tu tiên tuy là thần bí, thế nhưng trong mắt cô chẳng là gì!

Hiếm có mới thấy cô bằng lòng công bằng cạnh tranh với anh ta, anh ta nên cảm ơn cô!

ừm, cứ như thế này đi! Ngọc Tình càng nghĩ càng cảm thấy có lý, vậy là cô khẽ cười, rời đi trong sự hài lòng.

Yến Vân ở lại, trong đầu lúc này anh ta đang đoán xem Ngọc Tình muốn thế nào, hôm nay cô tới đây rốt cuộc là mục đích gì, anh ta làm thế làm thể ứng phó với cô, vân vân....

Tâm trạng Ngọc Tình rất tốt, vậy là liền muốn đi dạo loanh quanh, sắp tới sinh nhật ba cô rồi, cô muốn tặng ba cô một món quà.

Vậy là cô và Thích Hiểu liền chậm rãi đi dọc theo con phố, nói thực lòng thì Ngọc Tình không thích dạo phố, cô mà đi dạo phố thì chắc chắn là có mục đích, mua xong quà cô liền đi thẳng về nhà.

Thế nhưng hôm nay Ngọc Tình cảm thấy có chút kì lạ, càng đi càng vào tới chỗ hẻo lánh, người càng lúc càng ít đi thế này? Nói về lí thì không phải chứ? cô thường đi trên những con phố phồn hoa nhất mà! nghĩ vậy, ánh mắt Ngọc Tình liền trở nên lạnh lùng.

Chắc chắn là có vấn đề! Bởi vì lúc này, Thích Hiểu vẫn đi theo sát phía sau cô liền biến mất rồi. Ngọc Tình cô có lúc rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng nhưng cô không phải là kẻ ngốc! Nếu bây giờ mà cũng không biết là xuất hiện biến cố, thì cô còn nhắc tới chuyện tiếp quản Vân bang làm gì mà gả cho Phong Nhã Trần rồi đi dỗ trẻ con còn hơn.

Ngọc Tình nhếch mép lên: "nếu đã tới rồi thì xuất hiện đi!"

Vừa nói dứt lời, không gian trước mắt liền khẽ nhu động, một người xuất hiện trước mắt cô.

Người này như kiểu đến từ một không gian khác, lúc trước cô khôn ghề cảm nhận thấy sự tồn tại của hắn ta. Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn đường phố hoang vắng xung quanh, ánh mắt của cô đã cho đối phương biết rằng cô đã hiểu.

Cô nhìn vào kẻ mặc trên người bộ đồ màu nâu đó, khẽ cười.

"Không biết các hạ đưa tôi tới đây là vì cái gì?" Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào người đó, khuôn mặt có vẻ như bất cần nhưng trong lòng thì bắt đầu đề phòng cảnh giác.

Tuy cô có thể cảm nhận được người này không mạnh bằng cô, nhưng cái cảm giác mà không có cách nào để đánh giá được thực lực của hắn ta làm cho Ngọc Tình cảm thấy không vui chút nào.

Ồ, không, không chỉ là không có cách nào để đánh giá được thực lực của người này, Ngọc Tình còn lờ mờ cảm thấy con người này có thể hòa vào không gian xung quanh, còn cô thì ở vào thế bị động!

"Giết ngươi!" người đó mở miệng, hắn chỉ nói có hai từ khô khan và không thừa thãi.

Ngọc Tình vừa nghe thấy liền bật cười: "Giết tôi? Tôi không nhớ là có đắc tội gì với các hạ không? Các hạ giết tôi làm gì?"

"Để cầm tiền của người khác! Vừa dứt lời, Ngọc Tình liền nhướn mày: "Lưu Lỗ Hàn?"

Người đó nghe thấy câu hỏi của Ngọc Tình liền ngước mắt lên nhìn cô mà không nói gì, lặng lẽ thừa nhận lời cô nói.

"Giết tôi...." Ngọc Tình gật đầu: "Ừm, ý nghĩ không tồi, chỉ là anh chắc chắn rằng ông ta nói như vậy à? từ khi nào mà ông ta lại tốt bụng tới mức chỉ giết tôi là xong?"

Với những anh em đã cùng ông ta đồng cam cộng khổ Lưu Lỗ Hàn còn có thể ra tay, huống hồ là bản thân? Ngọc Tình từ trước tới nay chưa bao giờ nghĩ sẽ có lợi gì từ ông ta, vì vậy việc Lưu Lỗ Hàn phái người đi giết mình, cô cảm thấy có chút bất ngờ.

"Nhà chứa!" người đó lại mở miệng nhìn Ngọc Tình, nói lạnh lùng.

Ngọc Tình nghe giọng nó khô khan cộc lốc của người đó, khẽ cười, ánh mắt đầy sự lạnh lùng. Nhà chứa....đây là duyên phấn ao! Hai hôm trước cô còn tống người vào đó, bây giờ lại có người có ý định đó với cô! Khá lắm! đây là là phong cách của Lưu Lỗ Hàn.

"Chỉ là, anh chắc chắn là anh có thể giết tôi?" Ngọc Tình nhìn người đó với vẻ khinh bỉ: "Khong phải tôi coi thường anh đâu, tuy không gian cấm này của anh có vẻ khá đấy, còn tôi cũng không cẩn thận mà đi vào, nhưng anh vẫn không giết nổi tôi đâu!"

Ngọc Tình nói ra những lời này nhưng người đó vẫn không có nét biểu cảm gì, ngược lại anh ta còn rút từ sau lưng ra một con dao, cơ thể khẽ động rồi biến mất.

Ngọc Tình nhìn và khẽ cười: "Ồ, ninja!"

Không ngờ bên cạnh Lưu Lỗ Hàn còn có ninjia, Ngọc Tình mỉm cười.

Lưu Lỗ Hàn à Lưu Lỗ Hàn, nể mặt ông mà ông còn không muốn! Nghĩ vậy Ngọc Tình nhắm mắt lại, sức mạnh tinh thần được tập hợp và biến thành một bước tường dày bao trọn lấy cô.

Cùng lúc này cô cũng lơ lửng trên không trung, mái tóc mọc dài nhanh tới mức mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ vài giây mà nó đã dài tới eo, cô khẽ cử động ngón tay, chạm vào một chỗ của không gian, ngay sau đó bóng dáng của tên ninjia đó liền hiện ra.

Tên đó nhìn sự biến hóa của Ngọc Tình, ánh mắt có chút sợ hãi, anh ta lạnh lùng nhìn Ngọc Tình, hắn ta giơ tay lên, con dao dài đó đâm thẳng về phía trước.

Ngọc Tình nhìn con dao dài và nhọn đó, đôi mắt không hề gợn sóng, cô khẽ cười, ngón tay di chuyển, muốn túm lấy con dao đang phi tới kia.

Tên đó nhìn thấy Ngọc Tình muốn khống chế con dao, ánh mắt hắn ta ánh lên sự mỉa mai, con dao đó không hề có dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ dừng lại.

Song ngay sau đó, hắn liền kinh ngạc, chỉ thấy Ngọc Tình với bàn tay nhỏ bé, những ngón tay thon thả đang kẹp vào và vặn lấy lưỡi dao.

"Cũng chỉ thế mà thôi!" Ngọc Tình khẽ cười, nhìn tên đó vẫn còn đang kinh ngạc, cô nhấc cánh tay trái lên, ngón tay mang theo sức mạnh tinh thần gõ lên con dao.

Chỉ dùng lực rất nhẹ, động tác các ngón tay của cô như đang chơi đàn vậy, thế nhưng dưới tư thế thanh lịch đó, con dao liền gẫy ra và rơi xuống đất.

Ngọc Tình nhìn lưỡi dao vỡ tan tành đó, ánh mắt cô nhìn kẻ thù đang đơ người ra, cô chỉ khẽ cười, nâng cao tay lên vẫy, những thứ đó lập tức biến thành một đống tro.

Cô lặng lẽ nhìn tên ninjia, giọng nói bình tĩnh: "Bây giờ anh còn cảm thấy anh có thể giết tôi không?"

Tên ninja nhìn vào những gì đang diễn ra trước mắt, cơ thể hắn ta lập tức xoay tròn và biến mất.

Ngọc Tình đứng lặng lẽ ở đó, nhìn vào không gian có vẻ bình thường này, khẽ cười, hắn ta tưởng rằng hắn ta làm khó được cô chắc?

Kể từ lúc cô ra tay, khoảng không gian này với mọi hành động đã nằm trong tầm kiểm soát của cô, người này đúng là quá ngu ngốc.

Ngọc Tình nghĩ vậy mà cười một mình, cô vung nhẹ tay một cái, một cơn bão lập tức ào đến, mọi thứ đều bị cuốn hết đi, Ngọc Tình chỉ nhìn mà không hề động đậy.

Dưới tác dụng của cơn gió đó, đường phố ảo ảnh đó lập tức bị phá vỡ, tất cả mọi thức biến mất cùng một lúc, cùng lúc đó, tên ninja đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Ngọc Tình ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy hắn đang nhìn mình một cách kinh dị, đôi mắt hắn dường như không tin vào những gì vừa diễn ra, trên miệng còn dính đầy máu.

Ngọc Tình khẽ cười: "Rất ngạc nhiên đúng không?" nói rồi Ngọc Tình nhìn khoảng không gian mênh mông trống rỗng: "Mới đầu đúng là tôi có một chút sợ anh, thế nhưng vào giây phút mà anh biến mất đi ấy tôi đột nhiên nghĩ thông rồi."

Ngọc Tình nhẫn nại để giải thích: "trên thế giới này kết quả mạnh nhất chính là kết quả của sức mạnh tinh thần, anh ở trước mặt tôi làm những điều này không phải là do anh tự chuốc lấy thôi."

Lời nói lạnh lùng của Ngọc Tình làm cho người kia dường như đã hiểu ra tất cả, anh ta nhìn Ngọc Tình, mở miệng nói: "Kẻ tu chân sức mạnh tinh thần."

94. Chương 94: Bị Truy Sát, Điên Rồi?–part 2

Đây không phải là một câu hỏi mà là một câu khẳng định. Anh ta dùng ánh mắt hoài nghi để nhìn Ngọc Tình, dường như đang nghĩ sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được chứ?

Thế nhưng Ngọc Tình không có lòng tốt để đi giải thích, tuy cô có chút ngạc nhiên khi người này sao lại vừa mở miệng đã nói ra thân phận của cô, nhưng cô cũng không muốn hỏi, bởi vì cô chẳng quan tâm tới câu trả lời, mà người này phải chết!

Dám giết cô, vậy thì phải trả giá thôi! Tuy người này mục đích có thể không phải là giết cô, nhưng cô vẫn không thể dễ dàng tha cho hắn ta!

Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra túm lấy tên ninja, sức mạnh tinh thần được huy động, trên tay cô, một bàn tay khổng lồ màu trắng sữa từ từ xuất hiện, chỉ thấy nó túm chặt lấy tên ninja, dùng lực bóp chặt lại.

Tên ninja nhìn thấy bàn tay khổng lồ đó, theo bản năng hắn ta muốn né đi, thế nhưng hắn dường như không còn chút sức lực nào, chỉ biết trợn mắt lên nhìn, nhìn bàn tay đó xuất hiện trên đỉnh đầu, rồi túm lấy toàn bộ cơ thể hắn ta.

Bàn tay bóp vào càng lúc càng chặt, ninja chỉ cảm thấy xương trên người mình như đang vỡ vụn ra, hắn ta muốn kêu gào thế nhưng không thể phát ra được âm thanh gì. Theo bản năng, lúc này hắn ta chỉ có thể nhìn về phía Ngọc Tình, hi vọng cô nương tay, hắn ta không sợ chết nhưng không muốn chết thế này.

Ngọc Tình cảm nhận được ánh mắt của người đó, nhưng không hề có phản ứng gì, lặng lẽ đứng đó, mặc kệ bàn tay khổng lồ kia đang bóp nát xương thịt hắn ta.

Đây là cái giá vì đã đụng tới cô!

Mãi cho tới khi ánh mắt đó biến mất, mãi cho tới khi bàn tay đó tan vào hư vô, Ngọc Tình mới khẽ cười, cô dùng sức mạnh tinh thần bao lấy cơ thể bất động kia cho vào trong không gian chiếc nhẫn.

Cùng lúc này, Ngọc Tình vung mạnh tay một cái, cái không gian đó hoàn toàn tan biến, cô lại hòa mình vào dòng người đông đúc.

Ngọc Tình lạnh lùng đứng đó, khẽ nhếch mép cười, không hề động đậy.

"Đường chủ, đường chủ!" Thích Hiểu tìm Ngọc Tình đã lâu cuối cùng cũng nhìn thấy cô, tiến lên phía trước túm lấy tay cô, nhìn cô với vẻ lo lắng: "Cô đã đi đâu vậy, cô không sao chứ?"

Ngọc Tình nhìn thuộc hạ chỉ khẽ cười: "Không sao, không cần lo lắng!"

Lúc này con tim cô cảm thấy thật ấm áp, tuy những người này rất sợ cô, nhưng bọn họ đối xử tốt thật lòng với cô.

Đôi mắt Ngọc Tình nhìn quanh một lượt, nhấc chân đi vào một cửa hàng bán đồ lưu niệm, mua một hộp quà to.

"Đương chủ, cô mua cái này làm gì?" Thích Hiểu nhìn vào hộp quà, hỏi thắc mắc.

Ngọc Tình không đáp lại, mở hộp quà ra, cô nhắm mắt vào tập trung tâm niệm, thứ mà được sức mạnh tinh thần bao bọc lấy lập tức xuất hiện bên trong chiếc hộp. Ngọc Tình sắc mặt không nét biểu cảm đóng nắp hộp quà lại.

"Đem chiếc hộp này tới cho Lưu Lỗ Hàn, nói với ông ta, thích thì tự mình đi mà làm!"

Ngọc Tình nói xong đặt chiếc hộp vào tay Thích Hiểu, quay người bước đi, Thích Hiểu nhìn Ngọc Tình rồi lại nhìn chiếc hộp, thở dài một tiếng nhận lệnh rồi cũng quay người bước đi.

Lúc này tâm trạng Ngọc Tình thực sự rất không tốt, đối với Lưu Lỗ Hàn, từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ sẽ tha cho ông ta, thế nhưng nể mặt Lưu Bân, cô còn có thể không ra tay với ông ta, thế nhưng bây giờ Ngọc Tình chỉ muốn giết chết ông ta ngay lập tức!

Nhà chứa? Ông ta cũng nghĩ ra được nơi này? Tuy Ngọc Tình cũng đã tống người khác vào đó, thế nhưng việc tống người khác và việc bị người khác tống vào nó hoàn toàn trái ngược nhau.

Tuy những năm vừ qua, Ngọc Tình chẳng coi Lưu Lỗ Hàn ra cái gì, thế nhưng cũng chưa làm việc gì vượt quyền ông ta, ngày nay Lưu Lỗ Hàn còn có cái ý nghĩ này, chỉ có thể nói, người này quá là không biết điều! Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách cô không khách khí!

Lúc này Lưu Lỗ Hàn đang lo lắng, đi đi lại lại trong nhà, không biết lão Khôi đã thành công chưa nữa! Cái con nha đầu đó, ta sẽ không cho ngươi được chết dễ dàng.

Thế nhưng không biết tại sao, ông ta cảm thấy trong lòng có cảm giác vô cùng bất thường, dường như có chuyện gì sắp xảy ra, hôm nay vừa mới sáng ra mắt phải ông đã không ngừng giật, tim cũng đập thình thịch, lẽ nào lão Khôi đã thất bại?

Không, không phải thế! Thủ đoạn của lão Khôi cao cường như thế, sao lại đến một con nhóc cũng không đối phó nổi, nhất định là không phải như vậy!

Song, khi mà đầu óc ông ta đang loạn lên, liền thấy quản gia bước vào.

"Lão gia, thuộc hạ của Ngọc đường chủ tới rồi!" quản gia cúi người cung kính bẩm báo.

"Vân Ca? Tiêu Thần?" Lưu Lỗ Hàn nhìn quản gia, ánh mắt ông ta sáng lên, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm phần nào, nhất định là Ngọc Tình gặp chuyện rồi, bọn chúng đến cầu xin mình đây!

Hức! Tự mình đi giúp con nha đầu đó, trừ khi mặt trời mọc đằng tây nhé!

"Là một cô gái!" quản gia nói, Lưu Lỗ Hàn gật đầu như đã biết đó là ai, ông ta nói: "Thích Hiểu!"

"Vâng, người đó cũng nói như vậy!" quản gia gật đầu.

"Cô ta có nói gì không?" Lưu Lỗ Hàn nhìn quản gia, ánh mắt trầm tư.

Quả nhiên là có việc cầu xin bản thân mình đây! Lưu Lỗ Hàn gật đầu: "Đi nói với cô ta, nói rằng tôi đang ngủ, lát nữa thì tới!"

"Vâng!"

Quản gia lùi xuống, Lưu Lỗ Hàn ngồi xuống ghế sô pha, khẽ thở phào một tiếng.

Chẳng bao lâu sau quản gia lại đi vào, trên tay còn đỡ một chiếc hộp màu trắng.

"Lão gia, Thích Hiểu nói đem cái này vào cho lão gia, nói rằng Ngọc đường chủ gửi!" quản gia mở miệng ngập ngừng: "Còn nói....còn nói...."

"Còn nói cái gì?" Lưu Lỗ Hàn lạnh lùng mở miệng, nhìn quản gia có chút bực dọc. Ngọc Tình gửi cho mình? Lẽ nào lão Khôi thất bại rồi?

"Nói, Ngọc đường chủ nói bảo lão giao muốn thì tự mình đi mà làm."

Vừa dứt lời, Lưu Lỗ Hàn lập tức đập tay xuống bàn: "Gan to bằng gan trời rồi! cô ta đừng có quên ai mới là bang chủ chứ!"

Nói rồi, thần sắc Lưu Lỗ Hàn liền lạnh đi: "Cút!"

Chỉ một từ, quản gia lập tức cút ra ngoài, trời đất, dọa ông ta sợ chết khiếp. Lão gia khi nổi giận đúng là làm người khác phát sợ!

Lưu Lỗ Hàn nhìn chằm chằm vào chiếc hộp màu trắng, như thể nếu ông ta cứ nhìn như vậy thì chiếc hộp sẽ thủng cả ra.

Thích thì tự mình đi mà làm? Hức! Ngọc Tình cô ta dựa vào cái gì mà dám nói lời như vậy! nếu có nói thì đó cũng là lời ông ta nói với cô mới phải!

Lưu Lỗ Hàn nghĩ vậy rồi cầm chiếc hộp màu trắng lên, lúc này trong đầu ông ta bỗng thấy tò mò: "Là cái gì? Nặng ra phết!"

Nghĩ vậy, Lưu Lỗ Hàn đưa một tay lên mở miệng hộp ra.

"Bộp!" giây phút chiếc hộp được mở ra cũng là lúc nó rơi xuống đất. Nhìn vào một đống máu và thịt hòa vào với nhau, ông ta cúi người xuống buồn nôn.

Là một người nửa đời tham gia vào cái thế giới này, ông ta đương nhiên chỉ liếc nhìn là có thể biết thứ này chính là thịt người. sao lại như vậy, sao lại như vậy?

Đây là ai?

Ngay lập tức, ông ta không muốn thừa nhận đây chính là lão Khôi. Lão Khôi lợi hại như vậy, sao lại biến thành ra thế này?

Thế nhưng chiếc hộp này là do Ngọc Tình gửi tới, cô còn nói nếu thích thì tự đi mà làm! Nghĩ vậy Lưu Lỗ Hàn liền rùng mình, cô biết rồi? cô biết hết cả rồi?

Nhìn vào đống thịt đó, trong lòng ông ta đang cảm thấy ớn lạnh, con bé đó không phải là người, không phải là người!

"A....." đột nhiên tiếng kêu gào vang lên khắp căn biệt thự, người trong người ngoài đều giật mình sợ hãi.

Đó là ai? Có chuyện gì vậy?

Lưu Bân đang nằm trên giường đương nhiên là cũng nghe thấy tiếng kêu này, anh ta giật mình, lập tức vùng dậy chạy ra ngoài.

Làm gì có thằng con trai nào không nhận ra tiếng ba mình! Anh ta đương nhiên biết đây là tiếng kêu của Lưu Lỗ Hàn. Tiếng kêu này nghe có vẻ như gặp phải sự đả kích và điều gì sợ hãi! Dường như còn có chút điên điên.

Anh vội vàng chạy xuống, chạy tới phòng khách thì liền nhìn thấy ba mình đang đứng đơ người ra ở đó, hai mắt nhìn chằm chằm vào một đống thịt.

"Oh!" Lưu Bân đứng ở lan can cầu thang kêu lên một tiếng, tuy anh ta không biết đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng trong giây lát liền ngửi thấy mùi tanh của máu.

"Ba!" Lưu Bân sắc mặt trắng bệch nhìn Lưu Lỗ Hàn.

Chỉ thấy Lưu Lỗ Hàn đứng ngây ngô ra, hai mắt đỏ lên các mạch máu, miệng lẩm bẩm: "Không phải người, không phải người!"

Lưu Bân nhìn Lưu Lỗ Hàn, trong lòng đang đoán, nhưng nhìn bộ dạng này của Lưu Lỗ Hàn, anh ta cũng không cất lời mà hỏi được.

Người này chính là cha anh ta, là người sinh anh ta ra, nuôi dưỡng, yêu thương anh ta, ông ta đã biến thành cái bộ dạng này sao anh ta còn có thể nhẫn tâm mà hỏi nữa.

Anh ta biết Lưu Lỗ Hàn không hề hài lòng về Ngọc Tình, cái bộ dạng này của ông chắc chắn là gặp phải kích động, anh làm sao có thể chất vấn được ông ta rằng có phải đã ra tay với Ngọc Tình nữa hay không?

Vậy là anh ta chạy xuống và đỡ Lưu Lỗ Hàn lên tầng.

Cái thứ ở phòng khách đã có tâm phúc đem đi xử lý, Lưu Bân dìu Lưu Lỗ Hàn lên tầng, đặt ông ta nằm xuống, nhìn Lưu Lỗ Hàn khó khăn lắm mới bình tâm lại để ngủ, trong lòng Lưu Bân thấy có điều gì đó kì lạ.

Anh ta biết chắc chắn rằng cha mình không phải là một người đại độ, những ngày này anh ta đang buồn vì chuyện của Ngọc Tình mà không để ý gì tới cha anh ta, chỉ là những ngày này chú Vũ Sênh và những người kia đi đâu rồi?

Còn nữa, ba mình rốt cuộc bị làm sao? Cái đống hỗn độn máu me đó rốt cuộc là cái gì? Ba thực sự ra tay với Ngọc Tình rồi sao? Bây giờ trong lòng Lưu Bân đầy những câu hỏi, thế nhưng nhìn Lưu Lỗ Hàn trong bộ dạng này anh ta cũng thực sự không hỏi được, vậy là chỉ biết nhắm mắt lại.

Anh ta biết bản thân mình không được tiếp tục thế này, bất luận anh ta có thích Ngọc Tình như thế nào đi chăng nữa, có buồn thế nào đi chăng nữa đều phải kiên cường lên, bởi vì anh ta là người thừa kế của bang Chim ưng!

Tuy anh ta biết rằng dã tâm của Ngọc Tình không hề nhỏ, song anh ta cũng không ngăn lại, thế nhưng rốt cuộc đó là cha anh ta, anh ta không thể nhẫn tâm nhìn cha mình đau lòng, huống hồ, huống hồ cô gái đó chẳng thèm mảy may để ý đến tất cả những gì anh ta đã làm.

Nghĩ vậy Lưu Bân khẽ cười đau khổ, anh ta biết Ngọc Tình muốn có được bang Chim ưng, thực ra có tặng cho cô cũng chẳng có gì, chỉ là anh kém Phong Nhã Trần ở chỗ nào chứ, tại sao cô không thể đón nhận anh! lẽ nào bởi vì Phong Nhã Trần ra tay sớm hơn anh ta?

Lưu Bân nghĩ vậy liền thấy bản thân mình thật nực cười: "quả nhiên tất cả đều phải ra tay trước thì mới chiếm được ưu thế!"

Song lúc này anh ta lại không biết, cha mình chính vì sớm ra tay mới thành ra nông nỗi này.

Lúc này Ngọc Tình đã về tới tổng bộ bang Chim ưng, cô gọi Vân Ca và những người khác tới.

"Tiêu Thần, ba người đó đã tỉnh lại chưa?" Ngọc Tình vừa sắp xếp lại tài liệu trên bàn, vừa hỏi mà đầu không ngẩng lên.

Việc cô đang làm bây giờ đó chính là việc về chợ bán đấu giá hoa mà bắt buộc cô phải tự tay làm, bây giờ cô là một người vô cùng bận rộn.

"Tỉnh rồi!" Tiêu Thần gật đầu: "Đường chủ, cô có cần đi xem bọn họ thế nào không?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy đôi tay liền dừng hoạt động, một giây sau lại làm mọi việc như bình thường: "ừm, lát nữa tôi đi!"

"Vân Ca, Vân Đỉnh sao rồi?" Ngọc Tình lại hỏi.

"Mọi thứ bình thường, Vân bang dường như thực sự giao lại Vân Đỉnh cho chúng ta rồi, không thấy bọn chúng có động tĩnh gì."

Ngọc Tình gật đầu, cô nhắc nhở: "Cho thêm một số người qua đó, Vân bang sẽ không dễ dàng nhận thua thế đâu!"

"Vâng!"

"Loan Thụ! Kể từ ngày hôm nay, đem người trông coi cẩn thận địa bàn của chúng ta, nếu có tình hình gì thì lập tức báo cáo!"

"Vâng!"

"Thích Hiểu, trông chừng Lưu bang chủ cho tôi, có bất kì động tĩnh gì lập tức báo cho tôi biết!"

"Vâng!"

Đối với những lời Ngọc Tình vừa nói ra, bốn người họ không hề có chút hoài nghi, bọn họ đều là những người mà chính tay Ngọc Tình huấn luyện ra, đương nhiên là phục vụ cho Ngọc Tình, và bọn họ cũng biết mâu thuẫn giữa cô và Lưu Lỗ Hàn. Vì vậy đối với những việc thế này, sớm đã nằm trong dự liệu của bọn họ.

"Ừm!" Ngọc Tình gật đầu, không ra lệnh cho người theo dõi Yến Vân, nói gì thì nói Yến Vân cũng là kẻ tu tiên, người bình thường theo dõi anh ta thì có nghĩa lí gì.

Ngọc Tình dặn dò xong cũng không còn gì để nói nữa, tiếp tục kí vào những tập tài liệu sau đó đưa cho Tiểu Thần, đứng lên nói: "Đi thôi, đi xem ba người họ thế nào!"

Trong bệnh viện tư nhân của Phong Nhã Trần, ba người đang nằm yên lặng trên giường không nói gì, nhưng ý nghĩ trong đầu bọn họ thì gần giống nhau.

Không ngờ bọn họ được cứu và tiếp tục được sống, càng không ngờ rằng Vũ Sênh.....

Nghĩ vậy, nước mắt chảy xuống khóe mắt, đó là người anh em của bọn họ, vậy mà....

Ba người họ nghĩ về những gì đã gặp phải và trải qua mấy ngày trước, chỉ cảm thấy như không thể tin được, không ngờ được rằng bản thân mình vẫn còn sống.

Đặc biệt là Phong Hòa và Lôi Thạch, hai người họ không ngờ rằng khi mà họ sắp bị đàn chuột đó cắn chết thì lại được cứu.

Chỉ là...chỉ là...sao lại trùng hợp như vậy? sao lại là Ngọc Tình đã cứu bọn họ? tất cả những điều này thật khó hiểu, nhưng bọn họ biết bản thân mình thực sự rất may mắn.

"Cũng có thể, cũng có thể không phải là đại ca giết bọn họ mà là Ngọc Tình bài binh bố trận!" bọn họ chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Khi Ngọc Tình đi vào, nhìn ba người đang đơ người ra: "Sao hả, nghĩ cái gì đấy?"

Cô vừa dứt lời, ba người liền nhìn Ngọc Tình với ánh mắt ngạc nhiên và cảnh giác.

"Nhìn tôi kiểu gì đấy?" Ngọc Tình nhướn mày, đi đến ghế sô pha ngồi xuống. Đây là thái độ của các người đối với ân nhân đấy à?

"Ân nhân?" Điện Cách khẽ cười, vì đã uống khá nhiều nước biển, bây giờ họng anh ta vẫn còn khàn đặc lại.

"Có thể tất cả đều là kế hoạch mà tôi dựng lên?" Ngọc Tình nhìn Điện Cách, trong giây lát đã đoán ra được ý nghĩ của anh ta. Cô khẽ cười, nhìn ba người khinh bỉ: "Các người đều nghĩ như vậy?"

Ngọc Tình vừa dứt lời cả ba người họ đều không nói gì, nhưng ánh mắt dùng để nhìn cô dường như đã nói ra tất cả, Ngọc Tình nhìn bọn họ chỉ cảm thấy nực cười.

"Các người cảm thấy các người xứng đáng không?" Ngọc Tình nói rất kiêu ngạo, đôi mắt to tròn của cô liếc nhìn một lượt cả ba, ánh mắt thật khinh bỉ.

"Tôi muốn có bang Chim ưng mà còn phải phí sức thế à? Nói không khách sáo, bốn kẻ vô dụng các người tôi chẳng thèm để ý, các người tưởng ai cũng là Lưu Lỗ Hàn à?"

Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng lạnh lùng, đứng lên, quay người bước đi.

"Tiêu Thần, trả bọn họ về lại với Lưu Lỗ Hàn!" Ngọc Tình nói lạnh lùng, cô không cần những kẻ vô dụng này để an ủi bản thân.

Cô muốn gì mà không được? Lại còn phải phí công tốn sức thế này? Bọn họ, cô chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể tiêu diệt bọn họ, còn phải lên kế hoạch như vậy làm gì! Bọn họ đúng là đề cao bản thân quá rồi!

"Đợi đã!" đúng lúc này Lôi Thạch gọi Ngọc Tình lại, anh ta nhìn cô: "Không phải cô?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ cười lạnh lùng: "Các người đề cao bản thân mình quá đấy!"

Ngọc Tình nói xong bước chân không dừng lại, cô đi ra ngoài.

"Đợi đã!" Lôi Thạch lại gọi một tiếng nữa: "Xin lỗi, cảm ơn cô!"

Cảm ơn cô đã cứu bọn họ? xin lỗi vì bọn họ đã nghi ngờ cô?

Ngọc Tình cười lạnh lùng: "Không thèm! Tiêu Thần, lát nữa vứt bọn họ ra ngoài. Tôi nghĩ bây giờ Lưu Lỗ Hàn cũng không có thời gian mà gặp bọn họ đâu."

Ngọc Tình đi ra khỏi phòng bệnh, Tiêu Thần ở lại, nhìn ba người với nụ cười chua xót, sắc mặt không nét đồng cảm, anh nói: "Mời đi cho!"

Điện Cách ban người họ nhìn nhau, từ trên giường ngồi dậy, từ từ bước xuống đất.

Bọn họ biết Ngọc Tình không hề nói đùa, và Tiêu Thần thực sự sẽ vứt bọn họ ra ngoài. Bọn họ chỉ biết an ủi bản thân mà quên mất Ngọc Tình là người như thế nào.

Đó tuyệt đối không phải là người tự cao tự phụ, cô làm việc từ trước tới nay đều không phải là không có lý do, vì vậy cô muốn giết bọn họ thì đúng là sẽ không làm như vậy, là bọn họ lòng dạ tiểu nhân.

Ba người cười cay đắng, đi ra khỏi bệnh viện, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Bọn họ già rồi sao? Sao lại cảm thấy mới có mười mấy ngày mà thân thể chẳng còn chút sức lực nào vậy.

Ba người họ nghĩ, rồi lại nhớ tới Vũ Sênh vẫn còn đang mất tích, trong lòng cảm thấy đau thương, sau nỗi đau thương bọn họ đều có ý nghĩ kiên định: "Báo thù!"

Vậy là ba người đàn ông đầu tóc quần áo luộm thuộm đứng ở cửa bệnh viện, đồng thanh nói một câu: "báo thù!"

Bọn họ phải bắt Lưu Lỗ Hàn phải trả giá, chẳng phải là coi trọng bang Chim ưng à? chẳng phải là coi trọng quyền lợi à? bọn họ phải làm cho ông ta mất tất cả! Bọn họ phải cho ông ta nếm trải mùi vị khi bị phản bội và bỏ rơi.

Lúc này Ngọc Tình đang ngậm một cục tức trong lòng, lái xe đi như một kẻ điên, ba cái tên mu muội đó, sớm biết thế này cô nên để bọn họ chết ngoài biển, làm mồi cho cá mập! Qquar nhiên con người vẫn phải ích kỉ một chút mới tốt, cô không nên nhất thời động lòng, sớm biết thế này, cô mặc kệ cho bọn họ chết quách đi!

Càng nghĩ càng thấy tức, chiếc xe được lái với tốc độ nhanh như gió, hôm nay thực sự là quá mệt mỏi, sao việc gì cũng ập đến.?

Lưu Lỗ Hàn cuối cùng cũng tỉnh lại, chỉ là nuốt nước bọt một cách ngu ngơ, nhìn lên trần nhà không chớp mắt.

"Ba, ba sao rồi?" Lưu Bân khẽ đưa tay ra trước mắt Lưu Lỗ Hàn khua khua, nhìn Lưu Lỗ Hàn vô cùng lo lắng.

"Đẹp quá!" Lưu Lỗ Hàn giơ tay lên túm lấy tay của Lưu Bân, nuốt nước bọt nhìn Lưu Bân: "Đẹp quá!"

Lưu Bân nhìn bộ dạng của cha mình lúc này, lập tức thấy hết sức lo lắng, ba nhất định là gặp chuyện rồi, vậy là anh ta lập tức đỡ Lưu Lỗ Hàn dậy, đi ra bên ngoài.

"Không, Không, đi đâu? Tôi không đi!" Lưu Lỗ Hàn sống chết bám lấy cửa, không chịu ra ngoài.

Lưu Bân nhìn Lưu Lỗ Hàn như vậy, trong lòng thấy rất buồn, lập tức cho người gọi bác sĩ tới, ba anh ta lẽ nào....

Thích Hiểu đang ở bên cnahj nhìn Lưu Lỗ Hàn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đường chủ đã gửi thứ gì cho ông ta mà lợi hại như vậy? làm cho ông ta sợ tới mức phát điên lên?

Lúc này Ngọc Tình cũng nhận được tin tức, cô chỉ khẽ cười: "Ồ, điên rồi à?"

Ngọc Tình tuy đang cười nhưng cô cũng không phải đồ ngốc, Lưu Lỗ Hàn là người đã sống trên đời bao nhiêu năm, có hạng người gì mà ông ta chưa gặp, sao lại dễ dàng phát điên như vậy? cái việc này nói ra, đến đứa trẻ ba tuổi cũng chưa chắc đã tin!

Đây là kế sách gì không biết? Ngọc Tình khẽ cười, giả điên à? ừm....nên để cho anh em ông ta đi thăm ông ta, dù gì thì anh cả của bọn họ cũng bị dọa cho phát điên lên rồi!

"Đi thông báo cho Điện Cách, nói rằng Lưu Lỗ Hàn điên rồi!" Ngọc Tình khẽ cười rồi ra lệnh. Điện Cách ba người họ đi theo Lưu Lỗ Hàn vào sống ra chết, đương nhiên là biết ông ta là người như thế nào. Ông ta phát điên? Lừa quỷ chắc?

Khi Điện Cách ba người họ nhận được tin liền đơ người ra, sau đó liền cười, Ngọc Tình đúng là giỏi thật đấy, ép thế nào mà ép Lưu Lỗ Hàn điên lên được.

Giả điên, ông ta lại nghĩ ra cả được cái trò này!

Còn lúc này Lưu Lỗ Hàn căn bản không hề ý thức được nhân phẩm của mình xuống dốc tới mức nào, không có ai tin rằng ông ta thực sự bị điên vậy mà ông ta vẫn đang sùi bọt mép ra và trốn tránh mọi sự kiểm tra.

Vô tình, trong ánh mắt ông ta thoáng qua sự hận thù.

95. Chương 95: Nỗi Khổ, Không Có Cách Nào Đối Mặt

Lưu Lỗ Hàn đương nhiên không thể nào phát điên được. Ông ta là ai? Ông ta là lão đại của bang Chim ưng! Chắc chắn là một nhân vật máu lạnh, lại bị cái thứ đó dọa làm cho điên?

Khi xưa ông ta còn ở trong giới hắc đạo, ông ta không dọa người khác bị điên còn là nhẹ. Việc giết người cũng không phải ông ta chưa bao giờ làm, thậm chí còn róc xương người ta ra, việc này chẳng là gì cả. Ông ta bị dọa cho điên? Nói đùa gì vậy chứ?

Lí do ông ta giả vờ điên để làm cho Ngọc Tình mất cảnh giác, thế nhưng không ta lại không nghĩ rằng, Ngọc Tình không hề để tâm gì tới ông ta, ông ta chẳng là gì trong mắt cô. Ông ta cứ nghĩ rằng bản thân mình có thể lừa được Ngọc Tình, ngược lại người hiểu về ông ta đều chết hết rồi, ai mà có thể xuất hiện để bóc trần được ông ta chứ? đợi tới khi Ngọc Tình mất cảnh giác, ông ta liền có thể đánh cho Ngọc Tình một đòn chí mạng.

Thế nhưng ông ta vạn phần không ngờ được rằng, những kẻ mà ông ta sớm cho rằng đã không bao giờ xuất hiện lại có khả năng sẽ xuất hiện trước mặt ông ta.

Nhìn ba người đàn ông đang nhìn mình với ánh mắt nhạo báng, Lưu Lỗ Hàn thực sự đơ người ra như một tên ngốc. Ông ta há hốc mồm ra mà nhìn, nước dãi từ khi nào chảy ra mà không biết.

Phong Hòa và hai người nữa nhìn nước dãi rớt ra của Lưu Lỗ Hàn, ánh mắt thoáng qua sự ghê tởm. Phong Hòa nhìn Lưu Lỗ Hàn, khẽ cười: "Anh cả, đây đều chẳng phải là người ngoài, anh bỏ cái điệu bộ điên điên ngốc ngốc của anh đi."

Lưu Lỗ Hàn vừa nghe bị nhạo báng chế giễu liền lập tức ngậm miệng lại, lúc này không lo lắng còn tốt, vừa lo lắng đã liền cắn lấy lưỡi mình.

"A...." Lưu Lỗ Hàn thở dài một tiếng, nhìn Phong Hòa và hai người khác khẽ cười, nhìn có vẻ rất thân mật: "Về rồi đấy à? mọi chuyện trên đường thuận lợi không? Vũ Sênh đâu? Sao không về cùng mọi người?"

Phong Hòa và hai người khác nhìn thấy nụ cười của Lưu Lỗ Hàn, cũng bật cười theo. Nhưng điều khác nhau đó là, Lưu Lỗ Hàn thì cười nụ cười giả tạo còn những người anh em của ông ta thì cười nụ cười lạnh lùng.

Nếu nói trước khi đến bọn họ vẫn còn nuôi một chút hi vọng – hi vọng đó không phải là Lưu Lỗ Hàn. Nhưng sau khi tới tất cả mọi hi vọng của bọn họ đều không còn nữa, ông ta nhìn mọi người với nét mặt như nhìn thấy ma sống, bọn họ liền biết, tất cả những điều đó đều là do ông ta làm.

"Vũ Sênh di đâu rồi lẽ nào anh cả lại không biết?" Lôi Thạch khẽ cười nhìn Lưu Lỗ Hàn, ánh mắt đầy sự mỉa mai: "anh cả vốn dĩ chẳng phải là để bọn em cùng đi à? bây giờ chỉ có một minh Vũ Sênh đi rồi, có phải là rất thất vọng không?"

"Tôi...." Lưu Lỗ Hàn mở miệng định nói gì, nhưng lại bị Phong Hòa cắt ngang lời: "Được rồi, xem ra đại ca cũng không có bị điên, giả bộ thành cái bộ dạng này đúng thật là ghê tởm."

"Anh cả từ trước tới nay chẳng phải là rất chú trọng tới hình ảnh của bang chủ à, sao hôm nay lại nỡ xỉ vả bản thân như thế? Lẽ nào nói là ám sát không thành không?" Điện Cách cũng nhìn Lưu Lỗ Hàn với ánh mắt nhạo báng.

"Ba, các chú, mọi người đang nói gì vậy?" Lưu Bân đứng bên cạnh nghe mọi chuyện hết sức mơ hồ rồi lại nhìn cha mình: "Ba, ba không bị điên?"

"Điên? Đương nhiên không thể điên được, ba cháu là ai chứ? sao lại dễ dàng phát điên như thế!" Lôi Thạch bĩu môi, bởi vì đã không thích Lưu Lỗ Hàn nên ngay cả khi nói lời với Lưu Bân cũng với giọng điệu mỉa mai.

"Vậy cái gì mà ám sát? Cái gì mà ra đi? Chú Vũ Sênh đi đâu rồi?" Lưu Bân không để ý tới giọng điệu trong lời nói của Lôi Thạch, vội vàng hỏi.

"Cái này phải hỏi ba cháu, ai mà biết được bọn hải tặc đã đưa chú Vũ Sênh đi đâu rồi! ba cháu cũng không dễ dàng gì, thuê cả một đám hải tắc chuyên nghiệp, ha ha!" Phong Hòa nhìn với ánh mắt chế giễu, cười lạnh lùng.

"Hải tặc?" Lưu Bân cuối cùng cũng coi như đã hiểu, lúc trước anh không hiểu chỉ vì không muốn tin rằng cha mình đã làm những chuyện gì, nhưng bây giờ, anh đột nhiên bật cười, nhìn cha mình, ánh mắt đầy sự thật vọng.

“Ba, đó là điều ba làm đấy à?” Lưu Bân nhìn Lưu Lỗ Hàn, mở miệng hỏi, tuy nói là hỏi, nhưng anh đã có được câu trả lời, từ trong ánh mắt u ám của Lưu Lỗ Hàn, anh liền biết được câu trả lời, chỉ là vẫn không chịu tin mà muốn hỏi lại một lần nữa.

“Thực sự là ba?” Lưu Bân cười, nhìn vào ba người chú đang nhìn với ánh mắt nhạo báng kia, lớn tiếng chất vấn ba mình: “Sao ba lại có thể làm như vậy? mấy chú ấy đã đi theo ba bao nhiêu năm rồi?”

“Hức!” Lưu Lỗ Hàn cười lạnh lùng một tiếng, không trả lời Lưu Bân, mà ông ta nhìn vào Phong Hòa và những người khác, nói lạnh lùng: “Các người cứ tưởng các người hôm nay sẽ đi được à? không chết thì nên cúp đuôi lại mà sống, đằng này lại còn đám tới đây! Người đâu!”

Lưu Lỗ Hàn vừa dứt lời, lập tức có người xông tới, bao vây trọn lấy cả căn phòng, nòng súng đen sì chĩa vào Phong Hòa và hai người khác, chỉ cần một tiếng ra lệnh, cả ba người ngày sẽ lập tức ngã gục tại đây mãi mãi.

“Hức! ” Phong Hòa và hai người khác thấy vậy liền nhướn mày, không nói gì, nhìn Lưu Lỗ Hàn khinh khỉnh.

Bây giờ là lúc nào rồi, làm gì có thời gian mà vẫn còn giả vờ. Lưu Lỗ Hàn nhìn Phong Hòa và hai người kia liền biết chắc là bọn họ đang cố giả vờ bình tĩnh.

“Hức! Những thứ này vốn dĩ là chuẩn bị cho con nha đầu rẻ tiền Ngọc Tình, nhưng các người nếu đã tới rồi, vậy thì cũng nếm thử mùi vị xem!” Lưu Lỗ Hàn nói rồi liền giơ tay lên, chuẩn bị ra lệnh. Ông ta nhìn Phong Hòa và hai người còn lại, dường như đã nhìn thấy cảnh bọn họ nằm gục xuống đất rồi.

Phong Hòa và hai người thấy vậy, khẽ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa.

Lúc này Ngọc Tình đang mặc một chiếc áo gió đứng lạnh lùng ngoài cửa, nhìn Lưu Lỗ Hàn: “Chuẩn bị cho tôi sao?”

Nói rồi cô mặc kệ sự ngạc nhiên và sợ hãi của Lưu Lỗ Hàn, ánh mắt từ từ di chuyển, khẽ cười: “E rằng những người này vẫn không đủ!” nói xong, cô đưa tay lên tách một tiếng. Chỉ trong phút chốc, lập tức có người từ phía sau những kẻ vừa xông tới đó xuất hiện, nòng súng đen chĩa thẳng vào phía người trước mặt.

“Lưu bang chủ, tôi lúc này đang vô cùng nghi ngờ xem tốc độ của ông nhanh hay tốc độ của tôi nhanh? Hay là chúng ta thử xem nào?” Ngọc Tình cười lạnh lùng.

Cô tới đây đương nhiên không phải vì để cứu ba người đó, chỉ là cô đã đoán trước được mục đích của Lưu Lỗ Hàn, đương nhiên là cô vô cùng bằng lòng để cho Lưu Lỗ Hàn dường như trong phút chốc mất tất cả. Cô khá là mong chờ để được nhìn thấy ánh mắt sụp đổ của ông ta.

ừm, cô thực lòng có chút muốn người này biến thành một kẻ điên thực sự!

Nghĩ vậy cô liền cảm thấy thú vị, chẳng phải là thích giả điên à? cô thỏa mãn cho ông ta, giúp người khác hoàn thành ý nguyện, đó mãi mãi là phẩm chất đạo đức tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Lưu Lỗ Hàn nhìn đám người xuất hiện bất ngờ, đột nhiên choáng váng, sao lại có thể như vậy?

“Anh cả, anh cảm thấy chúng tôi ngốc đến thế à? lại còn tới để cho anh giết lần thứ hai?” Điện Cách đầu cũng chẳng ngẩng lên, nói ra sự nghi ngờ của Lưu Lỗ Hàn, ông ta liền hiểu ngay ra tình hình lúc này là thế nào.

“Ha ha!” Lưu Lỗ Hàn nhìn mọi người, cười ha ha: “Kể cả có phải chết các ngươi cũng phải chết cùng ta, như thế thì cũng đáng!”nói rồi ánh mắt Lưu Lỗ Hàn như ánh mắt của một kẻ điên: “Vậy thì cùng nhau chết đi!”

Lưu Lỗ Hàn vừa dứt lời, cánh tay ông ta liền ra hiệu.

“Không, đừng!” Lưu Bân nhìn thấy tất cả những cảnh này, đột nhiên sợ hãi kêu lên, không, đừng! Đó là những người chú nhìn thấy anh ta lớn lên, không, đừng, đó là người cha kính yêu luôn yêu thương anh ta!

Song, tiếng súng vẫn vang lên, chỉ nghe tiếng súng vang lên ầm ầm, cả căn phòng đột nhiên mờ mịt khói.

Vào giây phút tiếng súng vang lên, Lưu Bân liền đứng đơ người ra. Anh ta đứng ngốc nghếch tại chỗ, ánh mắt nhìn còn ngốc hơn cả Lưu Lỗ Hàn lúc trước. Anh ta không ngờ rằng tiếng súng đã thật sự vang lên,

không ngờ rằng, sau khi tiếng súng vang lên, thật sự đã có người ngã xuongs, không ngờ cha anh và các chú vẫn bình an.

Đột nhiên, anh ta bật cười.

Nhìn cha mình đang ngồi trên giường đơ ra, nhìn các chú với bộ dạng thản nhiên, anh ta đột nhiên bật cười. vẫn may, vẫn may, may là bọn họ vẫn đều còn sống.

Lúc này tiếng nói của Ngọc Tình đột nhiên cất lên, cô nhìn Lưu Lỗ Hàn đang đơ người ra: "Không ngờ đúng không? Ha ha. Ông phải biết rằng đó là xương sống của bang Chim ưng, trước mắt tôi mà muốn giết người của tôi, các người to gan thật đấy!"

Tiếng nói lạnh lùng như băng của Ngọc Tình làm cho Lưu Lỗ Hàn giật mình trở về với thực tại, ông ta nhìn tất cả mọi người có mặt ở đó, đột nhiên cười lớn. Đúng là nhục nhã, không ngờ ông ta lại bị một cô gái chơi cho hết vố này tới vố khác! Hóa ra ngay từ khi bắt đầu, cô gái này đã nắm được tất cả trong tay! Mọi hành động của bản thân giống như một kẻ ngốc! Ha ha! Đúng là nhục nhã.

Lưu Lỗ Hàn cười như một kẻ thần kinh, không có được sự đồng cảm của bất kì một ai. Ngược lại mọi người nhìn thấy cũng chỉ cười lạnh lùng.

"Sao hả? Lưu bang chủ khi cho người ám sát tôi đã không nghĩ tới kết quả như thế này đúng không? Ừm, tôi cũng thấy khó mà biết trước được!" Ngọc Tình từ từ tiến lại gần, chân cô bước qua những người vừa nằm xuống sau tiếng súng kia.

Bước chân qua những thi thể đó, trong lòng Ngọc Tình không hề thấy áy náy. Những người này dám cầm súng chĩa vào người khác thì nên có bị người khác đánh gục xuống! Phải ý thức được rằng muốn người khác chết thì đương nhiên bản thân mình cũng có khả năng chết trước mặt người khác!

Ngọc Tình bước tới trước mặt Lưu Lỗ Hàn, cúi người xuống nhìn ông ta: "Sao hả? không ngờ đúng không?" nói rồi cô khẽ cười: "Cái đống máu thịt đó rất quen đúng không? Ồ, chỉ nửa ngày trước thôi hắn ta vẫn còn là một con người!"

Nói rồi Ngọc Tình lùi về phía sau hai bước, nhìn Lưu Bân đang đứng đơ người ra, cô nở nụ cười chế giễu.

Không biết là bị đả kích khi biết về việc Ngọc Tình bị ám sát, hay là bị nụ cười của Ngọc Tình làm cho kích động, ánh mắt của Lưu Bân đột nhiên u ám. Anh ta chỉ cảm thấy con tim mình lạnh ngắt, rất đau.

Anh ta nhìn Ngọc Tình, người con gái đang nhìn mình với ánh mắt chế giễu này, cô chỉ có 15 tuổi đầu, cô có lợi hại hơn nữa thì cô cũng chỉ là một cô thiếu nữ! Anh không biết cô làm sao có thể thoát khỏi việc bị ám sát, anh đang nghĩ nếu cô không lợi hại như vậy thì cô sẽ thế nào? Liệu đã chết hay chưa?

Đột nhiên con tim anh cảm thấy rất đau, anh nhìn cô gái trước mặt mình. Đây là cô gái mà anh ta đã yêu thương và bảo vệ tám năm trời. anh đã nhìn theo cô suốt tám năm, yêu cô tám năm! Thế nhưng bây giờ, lại sai mất một điều, cái tình cảm này đã bị chính cha mình phá vỡ.

Bỗng chốc, anht a quên đi tất cả, anh ta nhìn cha mình, lạnh lùng nói: "Ba, lão Khôi đi đâu rồi?"

Tiếng nói lạnh lùng không mang một chút hơi ấm con người nào của Lưu Bân làm cho mọi người có mặt đều đơ người ra, hướng ánh mắt về phía anh ta.

"Lão Khôi đi đâu rồi?" Lưu Bân lạnh lùng nhìn cha mình, gầm lên.

Anh ta biết bên cạnh Lưu Lỗ Hàn vẫn luôn có một cao thủ, mà việc ám sát Ngọc Tình đương nhiên là chỉ được thành công, không được thất bại, vì vậy anh lập tức nghĩ tới lão Khôi.

"Hỗn láo!" Lưu Lỗ Hàn đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm Lưu Bân từ trên xuống dưới: "Ai cho con nói chuyện với ba mình như thế hả?"

"Ha ha!" nhìn bộ dạng vừa xấu hổ vừa tức giận của Lưu Lỗ Hàn, Lưu Bân đột nhiên bật cười. anh ta lạnh lùng nhìn người cha đang đứng trên giường tức giận của mình.

"Ba biết con thích cô ấy không?" Lưu Bân cười, đột nhiên đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn Lưu Lỗ Hàn.

"Hức, cô ta không xứng với con!" Lưu Lỗ Hàn nhìn Ngọc Tình với ánh mắt đầy khinh bỉ.

"Không xứng?" Lưu Bân nhìn ba mình, lạnh lùng nói từng từ từng chữ: "Người con gái này con đã nhìn theo cô ấy tám năm! Con đã yêu cô ấy tám năm trời, con chờ đợi cô ấy những tám năm!"

Những từ tám năm cứ to dần lên, tới cuối cùng gần như gầm lên: "Tám năm! Ba nói cô ấy không xứng với con?"

"Hức! Mày câm mồm lại!" nghe con trai mình gầm lên với mình, Lưu Lỗ Hàn chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, ông ta nhìn con trai mình, giọng nói đầy sự đau khổ: "Ta đã sinh con ra, nuôi con lớn 20 năm trời, hai mươi năm nay, ta có điểm nào không làm tròn trách nhiệm của một người cha? Ta đã từng ngược đãi con chưa? Hai mươi năm nay, ta đã đối xử với con thế nào! Vậy mà bây giờ con lại gầm lên như thế?"

Sau những câu nói đau khổ đó là tiếng khóc vang lên, ông ta nhìn con trai mình, anh ta tuy là ngang tàng, tuy là ích kỉ, tuy là bá đạo, tuy là kiêu ngạo, nhưng đó thực sự là đứa con trai yêu thương ông ta thật lòng.

Kể từ khi vợ mất đi, con trai chính là tất cả cuộc sống của ông ta! Ông ta làm mọi thứ đều là vì con trai! Thế nhưng ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày con trai mình lại nói những lời đó với thái độ đó với bản thân mình! Mà chỉ vì, chỉ vì một đứa con gái!

"Ba!" nghe tiếng nói của Lưu Lỗ Hàn, Lưu Bân đột nhiên nước mắt đầm đìa.

"Ba, ba là người thương con nhất, là người thân nhất của con trên thế giới này, thế nhưng cô ấy! cô ấy là người con yêu nhất! Con có thể, con có thể chấp nhận việc cô ấy không yêu con, thế nhưng con không thể không có cô ấy! không thể nào! Tại sao, tại sao lại thế này!"

Thực sự, cô có thể không yêu anh, anh có thể không nhìn thấy cô, nhưng thực sự anh không thể không yêu cô! Tám năm rồi, tất cả mọi thứ của cô như đều được tích hợp vào trong xương tủy của anh, sao anh lại có thể không có cô chứ! sao anh lại có thể để cho cô biến mất lặng lẽ như vậy! vẫn may, cô vẫn còn sống! Thế nhưng tại sao, tại sao lại phải thế này!

Nhìn khuôn mặt đau khổ của con trai, nghe những tiếng nói đau đớn của con trai, Lưu Lỗ Hàn đột nhiên như mất hết sức lực, ông ta ngồi phịch xuống giường, cười như một kẻ ngốc.

Ông ta không ngờ lại có kết quả như thế này, nghe tiếng khóc của Lưu Bân, nghe được sự đau khổ của anh ta, trong đầu ông ta đột nhiên không còn ý nghĩ gì nữa, chỉ muốn cười. hóa ra, hóa ra trong mắt của con trai tất cả những điều ông ta làm đều là sai! Đây là sự đả kích thật ghê ghớm! ông ta cũng muốn hỏi xem, sao lại thế này?

Ngọc Tình và những người khác đơ người ra nhìn toàn bộ cảnh này, Ngọc Tình dần người ra nhìn người con trai đang quỳ dưới đất khóc đau khổ kia, đột nhiên trong lòng cô có một cảm giác rất khó tả.

Có chút đau khổ, có chút buồn phiền, lại có cả niềm vui, một cảm giác bí bách không nói ra được thành lời.

Anh ta thật sự yêu cô tới mức này?

Cô đứng yên ở đó không nói gì! Cô không biết nên nói gì, nhìn người con trai đó, con tim cô đột nhiên như bị đè nặng.

Một lúc lâu sau, Lưu Bân đứng lên, anh ta không lau nước mắt đi, chỉ nhìn thẳng vào cha mình.

"Người đâu!" tiếng nói như của quỷ thần vang lên: "Đặt vé máy bay cho lão gia, đi Italia!"

Vừa mới dứt lời, mọi người đều giật mình, ý anh là gì, muốn đưa Lưu Lỗ Hàn tới Italia?

Lưu Lỗ Hàn cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt kiên định của cậu con trai, không nói gì, thầm đồng ý với quyết định này của anh.

Lưu Bân nói xong, nhìn Ngọc Tình: "Em hài lòng chưa?"

Lưu Lỗ Hàn đột nhiên đần người ra, nhìn người con trai như đột nhiên trưởng thành sau một đêm,cô gật đầu.

Cô không cho rằng Lưu Lỗ Hàn rất đáng thương, ông ta làm được thì ông ta phải gánh vác được! Đây là việc người đàn ông phải chịu trách nhiệm! còn hôm nay cô không giết ông ta, đã là bước nhượng bộ cô có

thể làm nhiều nhất rồi! cũng là nể mặt Lưu Bân, là vì tình yêu và sự trả giá của người con trai ngốc nghếch này.

Lưu Bân nhìn Ngọc Tình gật đầu, cuối cùng sau một ánh nhìn đắm đuối, liền quay người rời đi.

Bây giờ anh ta không có cách nào để đối mặt với Ngọc Tình, anh ta không biết nên dùng thái độ và tâm trạng như thế nào, anh thực sự cần phải trấn tĩnh lại. nghĩ xem anh phải đối mặt với cô thế nào, phải tiếp tục yêu cô ra làm sao.

Cô.....muốn anh phải làm thế nào!

96. Chương 96: Tâm Tư Của Yến Vân, Biến Động

Chuyện Lưu Lỗ Hàn bị đưa đi đã chắc như đinh đóng cột. Nếu đã có kết quả như vậy thì Ngọc Tình đương nhiên cũng không có bất kì ý kiến gì, điều duy nhất khiến cô cảm thấy đáng tiếc đó chính là tâm trạng của Lưu Bân.

Cô biết Lưu Bân không vui, cũng biết rằng sự việc như thế này anh ta không có cách nào chấp nhận được. Vì vậy khi nhìn thấy bộ dạng Lưu Bân như bỗng chốc trưởng thành hôn, Ngọc Tình đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Cô mang máng hiểu ra điều gì đó!

Lúc này Lưu Bân đang tự nhốt mình trong phòng, một mình uống rượu.

Anh ra là một người có cuộc sống khá kỉ luật, bình thường rất ít khi uống rượu, thế nhưng lần này anh ta thực sự không biết phải làm thế nào.

Tuy đó là người cha thân thiết nhất, thế nhưng một bên lại là cô gái anh còn yêu hơn cả mạng sống của mình!

Hai người này, anh thực lòng không biết phải đối xử thế nào. Cũng có thể, có thể quyết định như vậy là sự lựa chọn tốt nhất đối với anh.

Sau đó, Ngọc Tình và Phong Hòa cùng những người khác đã về tổng bộ của bang Chim ưng, bọn họ tự có những suy nghĩ của riêng mình, không ai nói lời nào.

Ngọc Tình không nói gì là vì cô vẫn chưa nghĩ được là nên đối xử thế nào với Lưu Bân, ba người còn lại thì đang nghĩ về thái độ của Lưu Bân đối với Ngọc Tình và nghĩ về việc sự phát triển của bang Chim ưng sau này sẽ thế nào.

Ngọc Tình ngồi trên ghế tựa, ngón tay thon thả khẽ gõ lên mu bàn tay còn lại, hơi ngẩng mặt lên nhìn ba người đang có nét mặc trầm tư suy nghĩ không nói gì ở phía đối diện.

"Sao hả? đang nghĩ gì htees?" Ngọc Tình hỏi lạnh lùng, bao người đều giật mình, nhìn Ngọc Tình.

"Không....không có gì!" Phong Hòa lập tức xua tay, cái bà cô trẻ này thực sự là không nên đụng vào.

"Ồ?" Ngọc Tình khẽ cười: "Vậy, bang Chim ưng sau này sẽ do tôi tiếp quản." Ngọc Tình nói rồi, ánh mắt cô nhẹ lướt qua bọn họ. cô không phải là một người biết ngại ngùng, không hề biết khách khí là gì! Cô kể từ khi bắt đầu gia nhập vào bang Chim ưng, mục tiêu của cô chưa từng thay đổi, đó chính là tiếp quản bang Chim ưng, làm cho nó trở thành một trong số những quả thận của bản thân mình.

Ngày nay, cô đã có được nó coi như cũng không phí công nỗ lực. Cô là đồ ngốc thì mới đẩy nó ra ngoài cho kẻ khác.

Quả nhiên cô vừa dứt lời, Phong Hòa và hai người còn lại trên nét mặt liền xuất hiện sự nghi ngờ. Bọn họ đương nhiêu biết cô gái này muốn có được cái gì, nếu có thể bọn họ cũng không muốn đối đầu với cô. Thế nhưng đó là cái mà một tay bọn họ gây dựng lên, có thể nói bang Chim ưng là đứa con của bọn họ vậy, là bọn họ đã nhìn nó lớn lên và hùng mạnh, bây giờ sao có thể dễ dàng giao vào tay một người khác chứ! mà người này, lại là một kẻ độc tài, quân phiệt thực sự.

“Sao hả?” Ngọc Tình nhìn nét mặt của ba người, nhướn mày: “Ba vị còn tưởng các vị có sự lựa chọn khác?”

Giọng nói lạnh lùng kèm theo chút khinh bỉ của Ngọc Tình vang lên, làm cho ba người choáng váng. Đúng vậy, bọn họ không có sự lựa chọn nào khác. Bây giờ người trong người ngoài đều là người của người ta rồi, lại còn có một người ngấm ngầm ủng hộ cô là thiếu bang chủ! bọn họ thì là cái gì?

Không cần nghĩ cũng biết, nếu bọn họ từ chối, vậy thì kết cục bọn họ phải nhận lấy chẳng tốt hơn Lưu Lỗ Hàn là bao! Lưu Lỗ Hàn không chết, là vì ông ta có một đứa con trai yêu Ngọc Tình như vậy, còn bọn họ thì sao? Không có gì cả.

Nghĩ tới đây, ba người đều thấy rùng mình, nhìn Ngọc Tình: “Nếu chúng tôi ủng hộ cô, vậy thì chúng tôi....”

“Đương nhiên sẽ bình an vô sự!” còn chưa nói dứt lời Ngọc Tình đã cắt ngang, bây giờ không phải là cô đang cầu xin bọn họ, sự lựa chọn này không kể bọn họ quyết định thế nào thì bang Chim ưng đều là của cô, đó là sự thực không cần bàn cãi! Đồ ngốc mới hứa hẹn gì với bọn họ.

Bình an vô sự? Bốn từ này vừa được nói ra, Phong Hòa và hai người kia liền nhìn nhau, cái bà cô trẻ này có ý gì? Muốn nói rằng nếu bọn họ mà không ủng hộ cô thì sẽ chết thảm sao?

Cái này....

Ngọc Tình lạnh lùng hức một tiếng, không nói gì, hơi cúi đầu xuống tự nghĩ việc của mình.

Hi vọng rằng ba người họ biết điều, đừng tưởng cô không thể thiếu được bọn họ! có được sự ủng hộ của bọn họ, danh chính ngôn thuận là tốt nhất. Không có được sự ủng hộ đó thì Ngọc Tình cô cũng chẳng phải người tốt đẹp gì! Cô có thể cứu bọn họ một lần, đương nhiên cũng có thể biến mất mà không để lại dấu vết gì!

Dường như giống với pháo hoa vậy, sáng lóe rồi vụt tắt!

ở đây ba người đang suy nghĩ về bang Chim ưng, còn ở một nơi khác người của Bạch bang đã ra tay rồi.

Yến Vân ngồi trong phòng làm việc đang nhìn vào trợ thủ đắc lực của mình, ánh mắt lạnh lùng, lần trước anh ta đã thua quá thảm hại, lần này, nhất định không thể kết cục đó diễn ra một lần nữa!

“Yến Đại, thế nào, nghe ngóng được gì chưa? Người đó nói thế nào?” Yến Vân đầu cũng không ngẩng lên liền hỏi.

“Vâng, người đó nói, ông ta cũng không nhìn thấu được Ngọc Tình, nếu có thể thu nhận làm người của mình để sử dụng là tốt nhất, còn không thể thì...” Yến Đại nói rồi đưa tay lên cổ mình kéo ngang một cái.

Yến Vân vừa nhìn, ánh mắt hơi run lên.

Giết người diệt khẩu sao?

Yến Vân nghĩ, rồi dòng suy nghĩ của anh ta trở về lúc anh ta và Ngọc Tình biết nhau, cái cô gái đó, anh ta cũng chưa từng nhìn thấu được cô! Dường như ngay từ khi bắt đầu, anh ta như đã bị cô dắt mũi lôi đi, dường như ngay từ lúc bắt đầu, cô gái này tiếp cận với bản thân mình là có mục đích.

Nghĩ tới đó Yến Vân liền cảm thấy bực dọc, anh ta là một kẻ tu tiên, còn Ngọc Tình lại là một người bình thường! Sao anh ta lại không nhìn thấu được cô nhỉ? Anh ta không nhìn thấy được cô vì vậy anh ta vô cùng hoài nghi, liệu anh ta có thể giết được cô không?

Suy nghĩ một lát, Yến Vân xua tay: “Ngươi lùi ra trước đi, gọi Yến Lục lại đây!”

Cũng có thể, anh ta sẽ thử xem, thử xem rốt cuộc khả năng của cô tới đâu! Ngọc Tình à! vậy chúng ta sẽ chơi với nhau từ từ!

Một lúc không lâu sau, có tiếng gõ cửa, Yến Vân nheo mày: “Vào đi!”

“bang chủ, bang chủ tìm tôi?” Yến Lục vừa vào tới cửa liền cúi người mở miệng.

“Ừm!” Yến Vân gật đầu. “Kể từ ngày hôm nay, đem người tiến công vào địa bàn Vân Đỉnh rồi tiến ra phía đông, nhất định phải lấy lại Vân Đỉnh cho tôi!”

Vân Đỉnh nằm ở trung tâm của thành phố X, phía đông chính là phạm vi thế lực của bang Chim ưng, phía tây chính là địa bàn của Vân bang. Yến Vân làm thế này là chính thức tuyên chiến với Ngọc Tình! Còn về việc Vân Đỉnh, bọn họ đã đánh mất một cách quá ngốc nghếch. điều này chạm vào lòng tự trọng đàn ông của anh ta, vì vậy nhất định phải lấy về!

"Vâng!" Yến Lục trả lời, sau đó lùi đi! Còn lúc này Yến Vân mới từ từ ngẩng đầu lên, khẽ nhếch mép cười. tất cả những chuyện này đối với anh ta là một trò chơi, thắng rồi, thì chỉ có thể nói rằng kẻ địch là Ngọc Tình kia quá yếu, còn nếu thua, vậy thì anh ta cũng phải chấp nhận thôi!

"Ngọc Tình, đừng có làm tôi thất vọng quá!" Yến Vân khẽ cười.

Lúc này Ngọc Tình không biết gì về những tâm tư của Yến Vân, cô bỏ mặc Phong Hòa và hai người họ trong phòng làm việc rồi đi về nhà, nói đùa gì vậy chứ, hôm nay là sinh nhật của ba cô! Trời đất có to lớn thế nào cũng không bằng ba cô! Những người này đã lãng phí của cô quá nhiều thời gian rồi!

Ngọc Tình vừa mới về tới nhà, liền nhìn thấy Phong Nhã Trần đang cùng với ba mẹ mình bận rộn các việc linh tinh. Cái bộ dạng bận rộn hớt hải đó đúng là làm người khác không nhận ra rằng cậu là cháu đích tôn của Phong gia, chính cái bộ dạng này, đúng là cái bộ dạng của một chàng rể sợ không có được sự công nhận của ba mẹ vợ!

Ngọc Tình vừa nhìn thấy liền bật cười, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Quả nhiên nhà là nơi ấm áp nhất, câu nói này không hề sai một chút nào!

"Tình Tình! Em về rồi đấy à?" Phong Nhã Trần vừa nhìn thấy Ngọc Tình đột nhiên đã hào hứng gọi tên cô, đôi mắt hoa đào chớp chớp đầy sự vui vẻ.

"Vâng, đang bận gì thế? Có cần em giúp không?" Ngọc Tình nói rồi liền xắn tay áo tiến về phía trước.

"Đứng đó, đứng sang bên cạnh đấy! ở đây có anh rồi!" Phong Nhã Trần vừa nói vừa hất cằm sang một bên, đôi mắt chớp chớp, đùa gì vậy chứ, hôm nay là thời gian để cho anh thể hiện bản thân.

Tuy lầ bây giờ cha mẹ Ngọc Tình vẫn chưa biết cậu là bạn trai của Ngọc Tình, thế nhưng bọn họ không thể cả đời không biết, vì vậy, anh phải thể hiện cho thật tốt – ngay từ bây giờ!

Ngọc Tình nhìn bộ dạng cố gắng tập trung làm việc của Phong Nhã Trần, cô khẽ cười, cũng để mặc kệ anh.

"Vậy được, mọi người cứ bận đi, hôm nay con hơi mệt, con vào phòng nằm một lát, xong rồi thì gọi con!"

Nói rồi Ngọc Tình liền đi vào phòng, hôm nay đúng là cô có hơi mệt. Gần đây cô cảm thấy trình độ dưỡng như chẳng được nâng cao là mấy, theo lý mà nói thì sớm đã phải củng cố rồi, thế nhưng mấy ngày nay đúng là quá bận, vì vậy bây giờ cô phải suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này một chút.

Ngọc Tình đi vào phòng mình, ngay sau đó liền chui vào không gian, vừa mới vào tới nơi, cô còn chưa kịp phản ứng gì, một quả trứng khổng lồ liền nhảy bổ tới.

Trời ơi! Ngọc Tình gầm lên, lập tức nhẹ như cánh hồng tránh nó đi, quả trứng đó đương nhiên là tự mất đà mà va vào tường không gian.

Chỉ nghe bụp một tiếng, cả không gian như rung chuyển, Ngọc Tình nhìn mà không khỏi nghiến răng, cái kẻ này rốt cuộc đã lại dùng sức mạnh thế nào không biết!

May mà nó không phải là quả trứng bình thương, nếu không, thì giờ sớm đã đi gặp người mẹ không chu đáo của nó rồi.

Ngọc Tình đang cười trên nỗi đâu của người khác, đột nhiên lúc này một sự nhận thức truyền tới cho cô.

Ngọc Tình lắng nghe, khẽ nhướn mày, giơ chân lên giẫm chặt lên quả trứng: "Còn dám thấy ona ức à? nếu ta mà không tránh đi! Bây giờ ta còn thành ra cái gì nữa? Ngươi có thể có đầu óc một tí được không hả? lần sau dùng lực đừng có mạnh như thế! Mẹ kiếp, đầu to mà óc bằng quả nho."

Nói rồi cô cảm thấy chưa hả cơn giận, lại giẫm một nhát nữa xuống.

Nói ra thì đúng là Đản Nhi to lớn quá, bây giờ đều cao bằng cô rồi, hơn nữa lại còn to hơn cả cô. Chủ yếu nhất là, cái vỏ trứng đó nhìn hình như đã mỏng đi rất nhiều, những nét hoa văn cũng phủ khắp bề mặt quả

trứng. Một Đản Nhi thế này đã cho Ngọc Tình một cảm giác lầm tưởng, dường như, dường như Đản Nhi sắp nở ra thì phải.

"Này, có phải ngươi sắp nở ra không?" Ngọc Tình nheo mày vào nói, cô đang nghĩ sau khi Đản Nhi nở ra thì sẽ là một con phượng hoàng hay là một đứa trẻ?

Nếu là một đứa trẻ, cô đương nhiên sẽ không bỏ mặc nó cho Ngân Nguyên được, xem ra cô vẫn còn có rất nhiều việc chưa sắp xếp ổn thỏa được.

Đản Nhi vừa nghe thấy liền nhảy lên, chạy tới trước mặt Ngọc Tình, giống như đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nó vậy, mà không để ý tới khuôn mặt đang cứng đơ ra của Ngọc Tình.

Song, tuy nó không chú ý thấy, nhưng có một con mèo đã chú ý thấy, chỉ thấy bộ lông màu bạc của con mèo từ từ dựng lên, lùi về phía sau vài bước, rời khỏi phạm vi nguy hiểm.

Tiểu chủ nhân, hãy tự bảo trọng nhé!

Quả nhiên Ngân Nguyên vừa mới rời đi, chỉ thấy một cú đá mang đầy sức mạnh tinh thần được tung ra, Đản Nhi lập tức bay ra xa.

Ngọc Tình thu chân về, không nói gì chỉ nhếch mép lên, liếc nhìn Ngân Nguyên đã ở một vị trí an toàn, cô nhướn nhướn mày, quay người bước đi.

Cô tới đây để tu luyện chứ không phải tới thăm vật nuôi!

Ngân Nguyên nhìn thấy Ngọc Tình bay thẳng lên trên đỉnh núi rồi ngồi xuống, bản thân cũng bước những bước ung dung lại gần, không chỉ là Ngọc Tình, nó cũng tự biết bản thân mình như sắp đột phá rồi, tuy là không biết khi nào nhưng vẫn không kìm được sự phấn khích.

Một người một mèo ngồi trên đỉnh núi, vừa mới tiến hành việc tu luyện, bầu trời quang đãng trong không gian đột nhiên bị che khuất bằng những đám mây đột nhiên kéo tới, những đám mây đen sì như chạy và vào nhau, những cơn sấm chớp vang lên, với khung cảnh đó, nếu là người bình thường chắc chắn đã bị thương.

97. Chương 97: Sấm Chớp Vang Trời, Nâng Cấp

Cả bầu trời bỗng chốc bị giăng kín bởi mây đen, sấm chớp ầm ầm, làm cho ánh mắt của Ngọc Tình và cả Ngân Nguyên đều giương mắt lên nhìn, trong đó có sự chờ đợi, sự hào hứng, phấn khích.

Một người một mèo bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt từ từ hướng về những nơi khác, chỉ thấy từ dưới mặt hồ tĩnh lặng, một quả trứng khổng lồ với đầy những đường nét hoa văn trên vỏ từ từ nhô lên.

Đó chắc chắn là Đản Nhi vừa bị Ngọc Tình đá cho một nhát bay ra mãi xa xa.

Đản nhi vừa xuất hiện dường như đã thu hút sự chú ý của sấm chớp trên trời. chỉ thấy những đám mấy cuồn cuộn hơn, chúng xô vào nhau càng lợi hại, một tiếng sấm vang khắp vùng trời rồi đột nhiên một cánh tay sấm sét như cánh tay trẻ con xuất hiện, nhằm thẳng về phía Đản Nhi.

Ngọc Tình nhìn toàn bộ cảnh này, trong lòng chợt cảm thấy lo lắng, đầu óc quay cuồng. Cánh tay sấm sét đó nhìn bộ dạng là biết ngay nó không hề yếu, bỗng chốc đánh lên cơ thể Đản Nhi, nó chịu đựng được không đây?

Nói ra thì tám năm nay Ngân Nguyên và Đản Nhi luôn ở bên cạnh Ngọc Tình, đối với Ngọc Tình mà nói, quả trứng và con mèo này cũng giống như người thân của cô, cô có thể thể hiện sự lạnh nhạt với bọn chúng nhưng thực lòng tình cảm cô dành cho chúng không hề ít. Vì vậy, cô nhìn cánh tay sấm sét đó, trong lòng là một sự lo lắng khó diễn tả thành lời.

"Ngân Nguyên, cái đó, Đản Nhi không sao chứ? thế này là thế nào?" Ngọc Tình lo lắng, túm lấy Ngân Nguyên, vội vàng hỏi.

"Tiểu chủ nhân là thần thú, đương nhiên là phải trải qua sấm sét!" Ngân Nguyên nhìn những đám mây đang cuộn lại, và cánh tay sấm sét đó, trong đôi mắt màu xanh của con mèo đó là một sự thổn thức.

Chỉ cần tu luyện thì đều phải trải qua nạn sấm sét, nó cũng vậy mà Đản Nhi cũng vậy, đương nhiên Ngọc Tình cũng không thoát nổi, và nếu trải qua nạn sấm sét càng mạnh thì chứng minh kẻ đó càng biến thái!

Ngân Nguyên nhìn những cơn sấm sét càng lúc càng mạnh, lóe điện càng lúc càng sáng, Ngân Nguyên chỉ cảm thấy vô cùng ghen tỵ, vô cùng tự hào.

Từ những cú sấm sét đó nó có thể nhìn thấy sự phi phàm của Đản Nhi. Nó tin rằng hôm nay Đản Nhi nhất định sẽ được tách vỏ sinh ra! Nghĩ tới cảnh đó, Ngân Nguyên liền có cảm giác của sự trưởng thành tuy chưa thuộc về mình.

Tuy là rất ghen tỵ và ngưỡng mộ với sức mạnh của Đản Nhi, nhưng nó cũng biết rằng, Đản Nhi là thần thú phượng hoàng, sinh ra đã khác rồi, vì vậy nạn sấm sét này cũng nằm trong dự liệu trước đó.

Ánh mắt Ngân Nguyên dán chặt vào quả trứng không ngừng lăn lóc đó, trong lòng đầy sự mong chờ.

Thực ra nó rất tò mò, người và phượng hoàng kết hợp lại với nhau thì sẽ sinh ra cái gì, là người hay là phượng hoàng?

Ngọc Tình nhìn ra suy nghĩ của Ngân Nguyên, cũng không bóc trần nó. Cô dùng ánh mắt lo lắng hổi hộp nhìn chằm chằm Đản Nhi, cơ thể trong trạng thái sẵn sàng, chỉ cần có điều gì bất chắc sẽ lập tức ra tay! Cùng lắm là bị những cơn sấm sét biến thái đó giáng cho một nhát.

Tuy nghĩ như vậy, Ngọc Tình nhìn vào thanh thế hừng hừng đó, càng nhìn những cú sấm sét đó cô càng thấy sợ hãi trong lòng. Nếu những cú sấm sét đó đánh vào người cô, chắc là cô cũng cháy khét lẹt rồi.

Tiếng sấm sét vẫn tiếp tục vang lên, Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào quả trứng lăn quay từng vòng, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cô nhìn thấy rất rõ, những cú sét đánh xuống cơ thể Đản Nhi đã đều được hấp thụ hết rồi, lúc này Đản Nhi giống như một đứa trẻ tham ăn, Ngọc Tình nhìn ra nó giống như một con cá gặp nước vậy.

Như cá gặp nước? Ngọc Tình vừa nghĩ tới bốn từ này, miệng khẽ nhếch cười, trong lòng mắng – đúng là đồ biến thái! Những cú sấm sét đó chẳng phải là để trang trí, bị đánh cho như thế nhưng vẫn lăn long lóc không phải biến thái thì là gì?

Ngọc Tình nghĩ vậy, quyết định không quan tâm tới nó nữa. Cô để cho tâm lý thật thoải mái để bắt đầu tu luyện, hai mắt từ từ nhắm lại, Cửu Thiên Tiên Quyết từ từ được vận hành.

Thế nhưng vừa mới bắt đầu, Ngọc Tình liền cảm thấy một mối nguy hiểm từ trên trời rơi xuống.

Mẹ kiếp, Ngọc Tình thấp giọng chửi, còn chưa mở mắt ra đã cảm thấy một cú sét từ trên trời giáng xuống, và mục tiêu đúng là đang nhằm vào bản thân mình!

Đau! Cơ thể Ngọc Tình lập tức bị ép xuống, cô dường như suýt nữa thì ngã xuống mặ đất, trong tiềm thức, sức mạnh tinh thần dường như bị cú sấm sét đó làm cho tan biến vậy.

Lúc này cô căn bản chẳng hề để ý tới nỗi đau trên cơ thể, tâm trí cô dồn hết vào sức mạnh tinh thần, sức mạnh tinh thần của cô dường như càng ngày càng ít đi vậy.

Trong lúc cô vẫn còn đang sợ hãi, lại một cú sét nữa giáng xuống, cái thanh thế đó hoàn toàn không nhỏ hơn so với những gì Đản Nhi phải hứng chịu.

Vào giây phút sấm sét giáng xuống đó Ngân Nguyên liền trốn đi, cơ thể nó bé như thế mà chịu những cơn sấm sét như vậy có mà cháy khô đi! Hu, may mà trốn nhanh.

Trong lòng cảm thấy may mắn, Ngân Nguyên sắc mặt với những nét biểu cảm phức tạp nhìn những nơi bị sấm sét đánh xuống, khẽ rùng mình. Đản Nhi có thể thu hút những cú sấm sét như vậy đương nhiên cũng là điều dựa theo tình theo lý mà nói thì có thể chấp nhận được, nhưng tại sao ngay đến cả Ngọc Tình cũng biến thái như vậy chứ!

Nhìn vào những đám mây tối sì, lại như chuẩn bị có một cơn sấm chớp nữa nổi lên Ngân Nguyên lại cảm thấy ghen tỵ.

Nếu một anh nó cũng có thể thu hút đến những cú sấm chớp và mây mù tương tự như thế này, vậy thì kể cả có bị đánh chết cũng được! Có điều nghĩ vậy thì nghĩ vậy, nó vẫn trốn đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Được những cú sét đó đánh vào người là một sự vinh hạnh, bị chúng đánh chết chính là hại nhiều hơn lợi! hơn nữa những sấm sét đó tới đây không phải vì nó, nếu như đột nhiên bị đánh chết thì nó tìm ai để khóc mà kêu oan đây?

Không giống vơi sự ghen tỵ của Ngân Nguyên, Ngọc Tình bây giờ đúng là gặp khổ mà không ngã. Sức mạnh tinh thần của cô dường nhu bị những cơn sấm sét đó đuổi hết đi rồi, bất luận cô có vận hành Cửu Thiên Tiên Quyết cũng không có một chút sức mạnh tinh thần nào xuất hiện, đáng chết hơn nữa đó là những cú sấm sét đó đánh xuống làm toàn thân cô cứng đờ, lờ mờ còn cảm nhận thấy mùi thịt khét, không cần nghĩ cũng biết là cháy rồi!

Mẹ kiếp, sao chẳng làm gì nhau mà gây sự với nhau thế này, trước khi đánh xuống báo trước một tiếng không được à? lại nói, cô bây giờ chỉ trong thời hậu kì của uẩn hồn, còn chưa tới thời kì tàng hồn, kinh qua cái nạn sấm sét quái quỷ này sao được!

Đều tại Đản Nhi, hôm nay nếu mà cô bị sét đánh chết, cô hóa thành ma quỷ cũng nhất định sẽ tìm nó mà cắn co chết! Đây gọi là lôi kéo người vô tội chịu tội cùng mình hiểu không hả?

Ý thức của Ngọc Tình dưới sự đánh phá oanh tạc của những cú sấm sét đều từ từ lờ mờ đi. Mi mắt cô cũng không ngước được lên nữa. Lúc này cô đã kiệt sức nằm trên đỉnh núi, không hề còn một chút sức mạnh phản kháng nào nữa. Trừ một tâm niệm vẫn luôn tự nhủ trong tim là không được chết không được chết.

Thực ra Ngọc Tình đoán không sai, cô đúng là bị Đản Nhi làm liên lụy. Đản Nhi là loài không giống với người khác, nó là thần thú! Thần thú sinh đều không hề dễ dàng gì, huống hồ nó lại còn là một con phượng hoàng với sức mạnh vô biên.

Vì vậy nó muốn nở ra phải gặp nạn sấm sét, đây là điều không nằm ngoài dự liệu. Còn Ngọc Tình chỉ đơn thuần chẳng suy nghĩ nhiều, cô chỉ nghĩ Đản Nhi không sao là tốt rồi, cô lại tiếp tục tu luyện thế thôi. Ai ngờ được rằng Cửu Thiên Tiên Quyết là mẹ của Đản Nhi trước khi tu luyện, trong cơ thể của Đản Nhi cũng có sức mạnh như vậy, vậy là rất thuận lợi để những cú sấm chớp đánh xuống người cô.

Có điều rõ ràng là biết nạn sấm chớp nhưng bạn vẫn còn ngồi cao như thế, không đánh thẳng vào đầu bạn thì đánh vào ai?

Bởi vì có sự tồn tại của Ngọc Tình, vì vậy Đản Nhi phải chịu những cú đánh sấm sét cũng giảm đi rất nhiều do nó hướng bớt về phía Ngọc Tình. Thực ra tuy là Đản Nhi có thể hấp thụ những cú sấm sét đó, nhưng cái gì thì cũng có lúc ăn no chứ! ví dụ như bây giờ, Đản Nhi đã hấp thụ không ít những luồng điện thừa từ những cú sấm sét.

Nhưng những cơn sấm sét vẫn không ngừng giáng xuống, hướng thẳng vào cơ thể Đản Nhi, dẫn tới quả trứng khổng lồ đó không ngừng lăn xuống nước.

Dần dần trên bề mặt nó lấp đầy những hoa văn.

"Không thể chết, không thể chết." Ngọc Tình không ngừng nói với bản thân, cố gắng điều động linh khí, bảo vệ con tim của bản thân. Cô không thể chết, cô còn rất nhiều việc vẫn chưa làm, sao có thể dễ dàng chết thế này được? Không thể, không thể nào!

Ngọc Tình không còn cảm thấy những cơn đau của cơ thể nữa rồi, giống như việc cô không còn cảm thấy sự tồn tại của sức mạnh tinh thần, bây giờ cô hình như không còn giống với lúc khi mà cơ thể tràn đầy sức mạnh tinh thần nữa, cô hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với bọn chúng.

Song Ngọc Tình không ngờ được rằng, cơ thể cô đang được bao trọn lấy bởi một luồng sức mạnh tinh thần màu trắng sữa, từng chút từng chút ngấm vào cơ thể cháy đen kia.

Chỉ cần là nơi mà sấm sét đánh vào liền có sức mạnh tinh thần từ từ thấm vào, cứ như vậy hình thành nên một sự luân hồi kì lạ.

Sấm sét cũng từ từ yếu dần, nhưng chưa phải là đã dừng lại thực sự, chỉ thấy những đám mây kia nhào lộn giống như nước đang sôi lên ùng ục, dường như chuẩn bị có một cơn bão lớn ập đến.

Ngân Nguyên trốn trong hang động nhìn mọi thứ yên ắng trở lại dần, nó liền rụt cổ lại, làm giảm đi cảm giác rằng bản thân mình vẫn còn tồn tại.

Sự yên tĩnh trước khi bão đổ về, chắc là như thế này đây! Chỉ nhìn những cú sấm sét đó đã biết tiếp sau đó sẽ không đơn giản, nó vẫn co rúm người lại, tránh bị sét đánh chết khô.

Quả nhiên, sự yên tĩnh đó chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ thấy những đám mây đen dần dần dừng lại không còn cuộn lên nữa, một luồng sấm sét màu tím xuất hiện, nó phân làm hai nhằm thẳng vào Ngọc Tình và Đản Nhi.

Ngân Nguyên đang co ro trong hang động nhìn thấy cảnh này, nó lại càng run lên. Thật quá đáng sợ! Thật quá đáng sợ! Hai kẻ biến thái!

Cú sét đánh màu tím vừa rồi khí thế không lớn hơn cú sét đánh màu bạc trước đó, người lại nó đã giảm sức mạnh đi khá nhiều, nhưng như vậy lại càng nguy hiểm. cái khoảng cách đó nó giống như khoảng cách của một người giàu có và một kẻ bần hàn. Đó là sự khác biệt về thế lực và nội hàm.

Trong sự hỗn loạn mơ màng Ngọc Tình cũng cảm thấy một sự nguy hiểm, dường như nghĩ cũng không cần nghĩ, Ngọc Tình tập trung hết sức lực thúc đẩy Cửu Thiên Tiên Quyết, dùng sức mạnh tinh thần để chống lại.

Đối với Ngọc Tình mà nói đây là sự nỗ lực cuối cùng rồi, tuy cô cũng không mang theo nhiều hi vọng lắm, nhưng chính cái lần không mang nhiều hi vọng này lại thành công, sức mạnh tinh thần yếu ớt lập tức làm theo chỉ thị của Ngọc Tình mà cũng hướng thẳng lên phía trên để chống lại.

Chỉ thấy sức mạnh tinh thần màu trắng sữa và cơn sấm sét màu tím đó đập vào nhau, cả không gian như rung động. Lúc này Ngọc Tình đang yếu ớt liền bị sự rung động của không gian đẩy xuống dưới.

Cơ thể mất kiểm soát làm cho Ngọc Tình đơ người ta, tuy cơ thể không thể động đậy nhưng cô lại rất tỉnh táo, sau khi cảm giác được tình hình thực tế, Ngọc Tình lập tức liền thấp giọng mắng mỏ. chết tiệt, lẽ nào không phải chết vì bị sét đánh thì cô sẽ chết vì bị ngã lăn xuống sao?

Có chết cũng đừng chết ngốc nghếch thế này chứ!

Ngọc Tình từ từ nhắm mặt lại để đẩy mạnh Kinh Vũ Thuật, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô còn có một người bạn trai đáng yêu, còn có trách nhiệm không thể phó thác cho ai, còn có cha mẹ đang dần già đi, vì vậy cô không thể chết!

Vận mệnh của Ngọc Tình cô từ trước tới nay đều nằm trong tay cô, hôm nay kể cả ông trời có muốn lấy mạng cô đi, cũng phải hỏi xem cô có đồng ý hay không đã!

Quả nhiên chỉ cần tâm niệm không bị tiêu diệt, thì có thể hồi sinh! Dưới sự cố gắng của Ngọc Tình, sức mạnh tinh thần từ từ xuất hiện và bao trọn lấy cô thể cô đang nằm dưới đất, còn Ngọc Tình lúc này tuy không cảm nhận thấy sức mạnh tinh thần trong cơ thể mình, nhưng dường như bức tường là rào cản đã ngăn cô lại tám năm nay cũng đã không còn nữa.

Bây giờ rõ ràng không phải là lúc bàn về vấn đề đó, Ngọc Tình vừa có sự an toàn về tính mạng liền ngước đầu nhìn về phía Đản Nhi.

Vừa mới quay đầu, Ngọc Tình liền đơ người ra, chỉ thấy một người đàn ông chậm rãi bước tới, người đàn ông đó có khuôn mặt vô cùng anh tú, rạng rỡ, ồ không, cũng có thể không thể nói là anh tú, nên nói là đẹp! Đôi đồng tử mắt của anh ta giống như hòn ngọc lục bảo, khi nhìn bản thân mình, cô còn có thể từ trong đôi mắt đó nhìn thấy ánh sáng của sự ấm áp. Anh ta choàng trên người một chiếc áo choàng màu đen với những nét hoa văn huyền áo, anh ta từ từ bước lại gần, trên người toát ra vẻ cao quý thanh lịch, tao nhã và đầy quyền lực.

"Sao hả? nhìn đơ ra thế?" người đàn ông mặc chiếc áo đen từ từ tiến lại gần, cúi người xuống nhìn cơ thể cháy đen của Ngọc Tình, đôi mắt màu xanh ngọc đó thoáng qua sự yêu thương và đáng tiếc. Anh ta từ từ đưa tay ra, một luông linh khí dồi dào được phát ra, nó giống như liều thuốc thần giúp Ngọc Tình hồi phục lại.

Ngọc Tình nhìn anh ta, há hốc mồm, nhìn lên bầu trời quang đãng, chỉ cảm thấy thế giới này thật vi diệu.

Cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của bản thân mình: "Anh là Đản Nhi?"

Đây là Đản Nhi? Không còn một chút dấu vết gì cho thấy đó là Đản Nhi? Trời ạ, cô đã từng nghĩ khi Đản Nhi nở ra có thể sẽ là một đứa trẻ mè nheo khóc lóc quấy nhiễu, có thể sẽ là một sợi tóc hoặc cũng có thể là một con chim, thế nhưng sao lại thành ra như thế này?

Không những không phải là một con chim hơn nữa cũng không phải là một đứa trẻ, mà là một người đàn ông đẹp quá sức tưởng tượng! Cái thế giới này thật là vi diệu! Ngọc Tình không thể không thở dài cảm thán một hơi!

"Ha ha." Đản Nhi cười: "Tôi tên là Thuần Hoàng."

Ngọc Tình nghe thấy tiếng cười ha ha của Đản Nhi, ồ không, nên gọi là Thuần Hoàng mới đúng, cô liền lườm cho nó một cái. Đột nhiên cô nhớ tới kiếp trước nói ha ha là nữa thần niết bàn, thế nhưng bây giờ nhìn thấy lại là một người đàn ông, mà lại còn vô cùng quyến rũ.

Ngọc Tình chỉ để ý tới cảm xúc mà hoàn toàn không hề chú ý thấy sắc mặt Thuần Hoàn đột nhiên đỏ lên, chỉ thấy anh ta đột nhiên quay đầu đi: "Cái đó....cô có thể mặc đồ vào rồi!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy đần người ra, cô không mặc đồ sao? Cô giật mình cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy bản thân vốn dĩ đen xì vì bị cháy bây giờ đã trở lại trắng hồng như trước, chỉ là quần áo đâu? Đột nhiên Ngọc Tình vụng về ngồi dậy, tâm niệm được vận hành, sức mạnh tinh thần hóa thành một bộ quần áo mặc lên người cô.

Mất mặt quá, cô lại chỉ để ý nhìn người ta mà lại không chú ý rằng bản thân đang nằm trước mặt người đàn ông, trên người không một mảnh vải che thân! Tuy, bây giờ cô chỉ có 15 tuổi, còn chưa dậy thì hết, nhưng con trai và con gái thì đương nhiên không giống nhau....đúng là...đúng là mất mặt, xấu hổ quá!

Ngọc Tình sau khi mặc quần áo xong thì lập tức đứng lên bước đi, hức hức, cái con mèo đáng chết Ngân Nguyên gặp phải chuyện chỉ có trốn đi là nhanh nhất! Hôm nay cô nhất định phải lột da nó, ăn thịt mèo!

Cô sẽ không thừa nhận mình là giận chó đánh mèo, ngược lại chính là do Ngân Nguyên sai! Ai bảo nó không có nghĩa khí với bạn bè chứ!

Thế nhưng Ngọc Tình đi được vài bước liền dừng chân lại, ánh mắt cô đơ ra. Chỉ nhìn thấy ở một nơi không xa có một người đàn ông mặc đồ màu bạc đi tới, mái tóc dài màu bạc của người đó hất ra phía sau lưng, đôi mắt màu xanh ngọc đầy sự nghi hoặc khó hiểu, lại còn có cả sự vui mừng.

Người đàn ông đẹp như tranh đó chính là Ngân Nguyên. Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào Ngân Nguyên, lập tức tròn xoe mắt: "Ngươi...ngươi đột phá rồi?!"

Ngân Nguyên nhìn bộ dạng đơ người ra của Ngọc Tình, đột nhiên khẽ nhếch mép cười: "Chỉ cô mới được đột phá còn tôi thì không chắc?"

"Tôi đột phá?" Ngọc Tình đơ người ra không hiểu, sau đó tâm niệm được vận hành, cô phát hiện sức mạnh tinh thần trong tiềm thức của bản thân mình không còn tồn tại giống như trước nữa. Bây giờ nó dường như không còn tồn tại ở bất cứ nơi đâu. Cái cảm giác như vậy mà lại là đột phá sao?

"Phí lời!" Ngân Nguyên lườm cô một cái: "Chúc mừng cô, không chỉ đột phá mà còn đột phá tới thời trung kì của tàng hồn rồi!"

Cái gì? Ngọc Tình lại càng choáng hơn, sau đó cô liền cảm thấy có chút thư thái, bản thân đã quanh quẩn ở thời kì uẩn hồn tám năm rồi, trong tám năm vừa rồi sức mạnh tinh thần của cô đã đủ để đột phá, nhưng không biết tại sao lại không có cách nào để đột phá được. Lần này nhờ vào sức mạnh của sấm sét để đột phá, những cơn sấm sét đó tuy là khủng khiếp và làm cho người ta sợ hãi nhưng cũng đã giúp cô tinh luyện được sức mạnh tinh thần, giúp cô từ từ ổn định bước vào thời kì tàng hồn.

Nghĩ vậy, Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn Ngân Nguyên, đột nhiên cũng không cảm thấy Ngân Nguyên đáng ghét như cô vừa nghĩ ban nãy nữa, gặp nguy hiểm thì đương nhiên là phải trốn đi rồi.

"Vậy thì ngươi.....mà anh đã đột phá như thế nào đấy?" Ngọc Tình đột nhiên nhớ tới điều gì đó liền hỏi.

"Cái này...." khuôn mặt Ngân Nguyên cứng đờ ra, sau đó từ từ lắc đầu: "Không biết!"

Hả? Ngọc Tình ngạc nhiên nhìn Ngân Nguyên, lại không biết mình đã đột phá thế nào? Không phải chứ? anh ta đừng ngớ ngẩn thế chứ?

Ngân Nguyên cũng giống như cô, sớm đã có thể đột phá rồi, thế nhưng không tìm được thời cô, cũng không có cách nào để đột phá. Nhưng hôm nay, cô là vì nhờ có sức mạnh của những cú sấm sét vang trời kia, thế còn Ngân Nguyên?

Ngọc Tình nghĩ vậy liền cảm thấy vừa kinh ngạc vừa kì lạ, thời gian tám năm đều không đột phá, bây giờ đột nhiên lại đột phá?

"Ha ha!" Thuần Hoàng đứng phía sau nhìn hai người nói chuyện, bật cười, liền tiến lên phía trước.

"Bái kiến tiểu chủ nhân!" Ngân Nguyên vừa nhìn thấy Thuần Hoàng, lập tức cúi người hành lễ, giây phút anh ta cúi người xuống, mái tóc dài màu bạc đột nhiên trượt về phía trước sáng lấp lánh.

"Ừm!" Thuần Hoàng gật đầu: "Không cần đa lễ!" thực ra thì Ngân Nguyên cũng không phải là người hầu của Thuần Hoàng, bắt đầu từ giây phút mà Thuần Hoàng được nở ra, anh ta đã có được kí ức do mẫu thân anh ta truyền cho rồi. năm xưa cũng chỉ vì mẫu thân anh ta đã cứu Ngân Nguyên một lần, vì vậy Ngân Nguyên đã coi mẹ của Thuần Hoàng như chủ nhân của mình mà thôi. Ừm....thôi bỏ đi, cũng là chuyện của mấy ngàn năm trước rồi.

Thuần Hoàng nghĩ rồi cũng không quan tâm tới Ngân Nguyên nữa, ánh mắt anh ta hướng về phía Ngọc Tình.

"Thực ra, hai người không đột phá được là vì giới hạn của không gian, bây giờ không gian được nâng cấp rồi, hai người đương nhiên là cũng được đột phá!" Thuần Hoàng nói với giọng nhỏ nhẹ, du dương, dễ nghe từ từ giải thích vấn đề mà hai người thắc mắc.

Ngọc Tình gật đầu như đã hiểu, sau đó hơi nheo mày lại: "Thế nhưng khi trước lúc mà tôi đột phá tới thời kì uẩn hồn thì cũng không cần đợi tới lúc không gian được nâng cấp!"

Thuần Hoàng nghe thấy vậy khẽ cười: "Ha ha, cô quên mất rồi, đó là vì khi đó cô có được Cửu Thiên Tiên Quyết!"

Ngọc Tình nghe tiếng cười ngọt ngào của Thuần Hoàng cô đột nhiên cảm thấy so với con gái, tiếng cười đó càng phù hợp với Thuần Hoàng.

"Ồ, ồ!" Ngọc Tình gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên: "Anh nói không gian đã được nâng cấp rồi?"

Bộ dạng ngơ ngẩn đáng yêu hiếm có của Ngọc Tình làm cho cả Thuần Hoàng và Ngân Nguyên đều bật cười. cô gái này dường như trước mặt bọn họ thì khác với lúc thường ngày, lúc thì dã man, lúc thì đáng yêu, lúc thì bá đạo, lúc thì tự cao....nói chung bọn họ nhìn thấy ở cô rất nhiều con người khác nhau.

Ngọc Tình thấy Thuần Hoàng gật đầu, liền bước lên phía trước, bây giờ thì cô rất muốn xem xem, không gian được nâng cấp thì sẽ có niềm vui gì.

Thế nhưng cô còn chưa đi được mấy bước, liền nghe thấy tiếng của Phong Nhã Trần gọi: "Tình Tình, ăn cơm thôi!"

---

98. Chương 98: Quyết Định Của Lưu Bân, Đuổi Theo

Ngọc Tình đang hào hứng nhưng lại nghe thấy tiếng gọi, thôi được rồi, ăn cơm! Vậy là cô lại mất cả hứng thị sát lãnh thổ, quay người liền ra khỏi không gian.

Phong Nhã Trần nhìn thấy cô xuất hiện, hơi đơ người ra. Hôm nay Ngọc Tình có chút gì đó khác khác, thế nhưng khác ở chỗ nào thì anh lại không nói ra được, nói chung là không giống với bình thường.

Dường như khí chất từ trong ra ngoài của cô đều thay đổi, có một cảm giác như vừa tái sinh, vừa thoát xác. Thế nhưng vừa mới gặp mặt nhau mà, sao bây giờ mới cảm thấy là sao?

Ngọc Tình nhìn bộ dạng ngây người ra của Phong Nhã Trần, liền khẽ cười: "Đi thôi, đi ăn cơm!"

ừm! Phong Nhã Trần gật đầu cũng Ngọc Tình đi ra ngoài, thế nhưng hai người vừa mới ra khỏi phòng khách, điện thoại của Ngọc Tình liền vang lên.

Phong Nhã Trần thấy vậy liền liếc mắt nhìn Ngọc Tình: công việc bận quá!

Ngọc Tình nhún vai: bình thường thôi.

Hức, Phong Nhã Trần quay người đi vào nhà ăn, chẳng để ý tới cô nữa! Cái cô nương này đúng là không đáng yêu!

Ngọc Tình nhướn mày, nhận điện thoại.

"Đường chủ, người của Bạch bang hành động rồi, lúc này đang tiến công vào Vân Đỉnh." Ngọc Tình còn chưa nói gì, người ở đầu dây bên kia đã lên tiếng.

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền nhìn ra bầu trời trong xanh, ánh sáng rực rỡ, người của Bạch bang lại dám ra tay giữa thanh thiên bạch nhật? "Nghiêm trọng không?"

"Đường chủ yên tâm, Vân lão đại sớm đã có sự chuẩn bị!" người đó vừa nghe thấy lập tức như biết Ngọc Tình muốn hỏi gì, liền trả lời ngay.

"Ồ!" Ngọc Tình gật đầu: "Không cần phải lãng phí thời gian, nói với Vân Ca, báo cảnh sát luôn."

Nói xong, Ngọc Tình liền tắt máy, người ở đầu dây bên kia đớ người ra, báo cảnh sát? Chưa từng nghe thấy ở cái thế giới xã hội đen này lại còn có chuyện báo cảnh sát? Lão đại à, Vân Đỉnh là của nhà người ta, chúng ta đi cướp về mà, lại còn quang minh chính đại mà báo cảnh sát?

Cô sợ phiền phức chưa đủ nhiều hay sao?

Song những thắc mắc của anh ta đương nhiên Ngọc Tình nghe không thấy, vì vậy anh ta chỉ có thể nghe lời đi nói với Vân Ca rằng đường chủ muốn báo cảnh sát.

Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm bọn họ nghĩ thế nào, từ trước tới nay cô không phải là người hay ra lá bài theo lẽ thường tình, giữa thanh thiên bạch nhật thế này dám ra tay làm bừa! Cô là người tốt, là một công dân tốt của nước Z, vì vậy báo cảnh sát là điều bắt buộc! Có người muốn làm cu li thì tội gì chứ!

Lại nói cái chút việc của hắc đạo này, ai mà không biết, ai dám đem Vân Đỉnh cướp từ tay cô rồi trả lại cho Vân bang, nếu có cô sẽ coi kẻ đó là to gan.

Hức, Yến Vân ngươi muốn đấu với ta sao? Tốt nhất là hãy tu luyện vài trăm năm nữa đi!

Vừa mới nâng cấp, tâm trạng cô lúc này rất tốt, cô hất tóc về phía sau rồi đi ăn cơm, hôm nay là sinh nhật của ba cô cơ mà!

Còn về phần Vân bang, cứ để yên cho chúng, có thời gian cô sẽ từ từ xử lý chúng! Dám nhổ răng trong miệng hổ? ừm, Ngọc Tình rất khâm phục dũng khí của Yến Vân.

Ngọc Tình đi tới nhà ăn, nhìn ba mẹ cười rõ tươi: "Con chúc ba sinh nhật vui vẻ!"

Ngọc An Quân nhìn bộ dạng này của cô, cười cười ấu yến: "Con á!"

"Nha đầu thối!" Lý Nguyệt lườm yêu cô một cái: "Con còn nhớ hôm nay là sinh nhật ba con à. ngày nào cũng không biết bận cái gì mà cả ngày không thấy mặt mũi đâu, hôm nay may mà có Tiểu Trần giúp đỡ."

Ngọc Tình nghe thấy vậy quay đầu ra nhìn Phong Nhã Trần, anh cũng nhìn cô cười.

Ngọc Tình vẫn cười sau đó tiến lên phía trước ôm cánh tay của mẹ mình, nói nũng nịu: "Được rồi, mẹ, con thực sự là phải học mà! mẹ không biết cô giáo Tiên Ức dạy hay thế nào đâu, mẹ xem con bây giờ thành tích học tập lúc nào cũng đứng thứ nhất toàn trường. Mẹ, thơm mẹ một cái!"

Nói rồi cô chu mỏ ra thơm lên má Lý Nguyệt. Lý Nguyệt thấy vậy lập tức lại cười ngay được, đưa tay ra xoa xoa đầu cô con gái, nói giọng khuyên bảo: "Con là con gái, đừng có ngày nào cũng cứ chạy lung tung."

“Con biết rồi mà!” Ngọc Tình vừa nói vừa gật đầu, cô hiểu được suy nghĩ của mẹ mình, nhưng trong lòng nghĩ chẳng có cách nào khác.

“Thôi được rồi, mau ngồi xuống đi!” Ngọc An Quân thấy vậy liền khẽ cười nói.

“Vâng vâng.” Mấy người ngồi xuống, Ngọc Tình gắp thức ăn cho ba cô trước: “Ba, ăn cơm thôi! Nói thật, con không mua quà sinh nhật gì cho ba đâu!” nói rồi cô chớp chớp mắt.

Ngọc An Quân nghe thấy vậy liền nhướn mày nhìn cô: “Thế sao được chứ!”

Ngọc Tình vừa nhìn đã bật cười, cô cười, Ngọc An Quân cũng cười. cha cô cảm thấy cuộc sống bây giờ tốt hơn ngày xưa rất nhiều.

“Ba, con tặng ba quà sinh nhật.” Ngọc Tình vừa nói vừa rút từ trong túi quần ra một chiếc túi nhỏ đưa cho cha mình.

Ngọc An Quân thấy vậy liền đón lấy, ông biết con gái nhất định sẽ mua quà sinh nhật cho mình.

Ngọc An Quân mở chiếc túi nhỏ ra, phát hiện trong đó là một đồng tiền xu nhỏ. Ngọc An Quân đơ người ra, sau đó lấy đồng tiền xu ra, phía trên viết năm sinh của ông: 1974.

Đây là tiền xu từ những năm 1974, Ngọc An Quân nhìn rồi khẽ cười. gia đình họ không phải gia đình giàu có gì, ông cũng không thích món quà xa xỉ đắt tiền, món quà này tuy không có giá nhưng lại thể hiện được tấm lòng, bỗng chốc ông cảm thấy vô cùng vui và hạnh phúc.

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình đang cúi đầu ăn cơm, lại nhìn vào ánh mắt cảm động của Ngọc An Quân, anh khẽ cười, cũng từ trong túi quần rút ra món quà của mình.

“Chú Ngọc, đây là quà của cháu!” nói rồi anh đưa món quà cho Ngọc An Quân.

Ngọc An Quân mở chiếc hộp ra, là một chiếc điện thoại mới những cũng phải loại thuộc trào lưu đang nổi, vô cùng phù hợp để cha Ngọc Tình sử dụng. Chiếc điện thoại này bây giờ đã phần các cửa hàng không bán nữa, sớm đã được hạ kệ rồi.

Vốn dĩ với thân thế của Phong Nhã Trần đừng nói là mua một chiếc điện thoại, kể cả mua cho một chiếc máy bay tặng cho Ngọc An Quân anh cũng dư sức, nhưng anh nghĩ tới việc Ngọc An Quân không quen dùng loại điện thoại với nhiều loại chức năng phức tạp, vậy là đã tự mình chạy khắp thành phố X để tìm cho ra món quà này.

“Tiểu Trần thật có lòng.” Ngọc An Quân cười cười, gật đầu: “Cảm ơn cháu nhé.”

“Bác trai khách sáo rồi, không có gì đâu ạ!” Phong Nhã Trần khẽ cười, vô cùng đáng yêu. Anh cười nhìn Ngọc Tình, chỉ thấy cô cũng đang nhìn anh với ánh mắt khen ngợi. bỗng nhiên con tim anh nhảy bắn lên vui mừng.

Bốn người ngồi đó ăn cơm, thỉnh thoảng lại cười cười nói nói, thế nhưng tâm trí Ngọc Tình đã bay đi rồi, cô thực sự vô cùng tò mò, bây giờ không gian sau khi được nâng cấp rồi thì có những sự thay đổi thế nào.

Sau lần nâng cấp lần trước, vì có vườn thảo dược đó mà cô nói muốn thành lập một hiệp hội thuốc từ thiện, bây giờ hiệp hội từ thiện đang trong quá trình chuẩn bị. Lần này thì là gì đây?

Nghĩ tới đó Ngọc Tình thấy vô cùng mong đợi. ừm.... ăn cơm xong có thời gian cô nhất định phải đi xem nào.

Bốn người ăn cơm xong, Ngọc Tình đi rửa bát cùng với Lý Nguyệt, Phong Nhã Trần cùng với Ngọc An Quân xem ti vi, hòa hợp như một gia đình vậy nhưng Ngọc Tình lại cảm thấy có sự cô đơn.

Một gia đình đơn giản ấm áp thế này lại không hề phù hợp với cô và Phong Nhã Trần, không phải là trong lòng cô còn có ai khác mà bây giờ chỉ có một Lưu Bân cô đã cảm thấy có lỗi với Phong Nhã Trần rồi.

Đúng vậy, cô đã nhìn rõ được con tim mình. Đúng như lời Âu Dương Nguyệt đã nói, cô có để ý tới Lưu Bân, tám năm nay, anh ta toàn tâm toàn ý với cô, một lòng một dạ với cô, cô cũng chẳng phải là không có cảm giác, tuy cô đúng là bản tính lạnh lùng nhưng trái tim cô cũng không phải sắt đá, cô có thể cảm nhận được.

Tuy nói rằng cô đã đón nhận Phong Nhã Trần trước, muốn cùng anh có một mái nhà đơn giản, toàn tâm toàn ý yêu anh, thế nhưng bây giờ, cô cũng không thể buông tay bỏ mặc Lưu Bân hầu như đã mất hết chẳng còn gì.

Lúc này Phong Nhã Trần đã cảm nhận được sự rung động trong con tim của Ngọc Tình, anh lặng lẽ nhìn vào màn hình ti vi nhưng trong ánh mắt có thoáng chút buồn, một chút thư thái.

Anh không phải là người bình thường, anh cũng không phải là người thực sự ngây thơ đơn thuần, vì vậy sự việc hôm xảy ra ở nhà Lưu Lỗ Hàn dường như chỉ một giây sau là đã truyền tới tai anh, anh biết người con trai đó yêu cô, nhưng cũng không ngờ người con trai đó lại yêu cô tới mức ngốc nghếch như vậy.

ở đây thì hai người đang có những suy nghĩ của riêng mình, còn ở phía Lưu Bân, anh đã triệu tập một đại hội.

Hội nghị lần này ngoài Lôi Hổ Đường ra, tất cả những người lãnh đạo của bang Chim ưng đều bắt buộc phải tham gia, lúc này Phong Hòa và hai người nữa đang ngồi ở đó bất an, hai tay nắm chặt vào nhau.

Bọn họ không biết Lưu Bân muốn nói những gì, nhưng lờ mờ có thể đoán ra được hội nghị lần này nhất định là có liên quan tới sự phát triển trong tương lai của bang Chim ưng. Bọn họ tận mắt chứng kiến Lưu Bân lớn lên, năng lực của anh, sự say mê nhiệt huyết của anh bọn họ đều nhìn thấy. đương nhiên bọn họ cũng nhìn ra được sự si tình và quyết đoán của anh.

Bọn họ dám đảm bảo rằng, nếu Lưu Bân không gặp phải Ngọc Tình thì anh nhất định sẽ trở thành một nhân vật trí dũng kiệt xuất, từ nhỏ anh đã là một đứa trẻ có chủ kiến, có năng lực, trước giờ anh cũng đã từng có những đóng góp cho bang Chim ưng, trở thành thiếu chủ của bang được tất cả mọi người trên dưới đều công nhận. Nhưng vì gặp phải Ngọc Tình, mọi thứ đã đều thay đổi, kể từ sau khi Ngọc Tình nhận chức đường chủ Lôi Hổ Đường, ánh mắt anh chỉ có đảo quanh một mình cô.

Bởi vì dã tâm của cô mà anh can tâm tình nguyện nhường đi thực lực của mình, vì dã tâm của cô, anh từ tay mình vì cô mà mở đường bằng phẳng cho cô đi, vì dã tâm của cô, anh từng chút từng chút một lùi ra khỏi bang Chim ưng.

Tất cả những điều này bọn họ đều biết, từ xưa bọn họ đã biết chàng thiếu niên này có một tình cảm đặc biệt với cô gái đó, nhưng bọn họ cũng chưa từng nghĩ anh lại yêu cô đến mức độ này. Chỉ là một sự bắt đầu nhỏ bé đó mà anh đã học được cách yêu rồi sao?

Lưu Bân ngồi trên chiếc ghế vị trí của Lưu Lỗ Hàn, không hề động đậy, khuôn mặt bình lặng, nhẫn nại đợi tất cả mọi người đến đủ, mãi cho tới khi tâm phúc nói rằng mọi người đều có mặt rồi, anh mới khẽ gật đầu, nhìn lên tất cả mọi người.

"Tôi là ai chắc cũng không cần thiết phải giải thích với mọi người ngồi đây nữa rồi, hôm nay tôi triệu tập hội nghị này chủ yếu là có hai sự việc muốn tuyên bố." Lưu Bân nói với khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt anh đảo xung quanh quan sát nét mặt của tất cả mọi người.

"Việc thứ nhất, kể từ ngày hôm nay, cha tôi là Lưu Lỗ Hàn sẽ không còn là bang chủ của bang Chim ưng nữa." Lưu Bân vừa nói dứt lời, mọi người đều xôn xao cả lên. Đều nghe nói Lưu Lỗ Hàn bị bệnh, thế nhưng lại ốm tới mức thế này cơ à?

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Lưu Bân, Lưu Lỗ Hàn không còn là bang chủ, vậy thì người kế nhiệm vị trí abng chủ....

"Con tôi, tôi là con trai duy nhất của cha tôi, vốn dĩ sẽ do tôi đảm nhận chức vụ bang chủ là điều hợp lý, nhưng cha tôi bệnh trọng, thân làm con trai tôi đương nhiên phải phụng dưỡng và luôn ở bên, vì vậy tôi quyết định, chức vụ bang chủ bây giờ do đường chủ Lôi Hổ Đường là Ngọc Tình tạm thời đảm nhận cho tới khi nào bệnh tình của cha tôi ổn định tôi sẽ đứng ra đảm nhận chức bang chủ."

Vừa dứt lời, mọi người lập tức yên lặng. Mọi người cũng không phải đồ ngốc, nếu nói để Lưu Bân đứng ra đảm nhiệm chức đường chủ những người có mặt ở đây kể cả có không hải lòng nhưng cũng sẽ không phản đối, thế nhưng Ngọc Tình thì lại khác. Tuy các thủ đoạn của cô đều rất khá, nhưng ở đây còn có những người có khả năng hơn cô, vì vậy nếu Lưu Bân nói thẳng là để Ngọc Tình làm bang chủ, vậy thì nhất định sẽ có người phản đối.

Hôm nay Lưu Bân đã nói ra như thế này, đương nhiên là anh ta cũng đã suy xét mọi việc rồi. anh nghĩ mà chỉ nhếch mép cười chế giễu. Bản thân mình đúng là nực cười, đem tất cả mọi thứ của mình tặng cho cô, lại còn mở sẵn đường cho cô đi, bản thân mình.....

"Thiếu chủ, cái này....." khi mà mọi người vẫn đang do dự thì cuối cùng cũng có người đứng lên nhìn Lưu Bân.

"Sao hả?" Lưu Bân hướng ánh mắt về phía người đó: "Sao? Anh có ý kiến gì à?"

"Đúng...đúng...thiếu chủ." người đó bị Lưu Bân dùng ánh mắt như đang nhìn người chết mà cũng phải rùng mình, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Tôi cho rằng Ngọc đường chủ tuy là có năng lực nhưng tuổi đời còn quá trẻ, ở đây có rất nhiều người có năng lực, tôi nghĩ có người càng phù hợp hơn so với Ngọc đường chủ."

Lưu Bân nghe hết, chỉ thấy anh cười khẩnh, ánh mắt lạnh lùng lướt qua tất cả mọi người đang ngồi, sau đó dừng lại ở người vừa nói: "Anh nói ai? Anh à?"

Giọng nói lạnh lùng mang thêm chút chế giễu làm cho tất cả mọi người đều đơ người ra, Phong Hòa và hai người quay mặt nhìn nhau. Sao bọn họ cứ cảm thấy Lưu Bân thế này và cái bà cô trẻ kia đều vô cùng kì lạ. Thế này là gần mực thì đen đây à?

ừm, chắc vậy, ngày còn nhỏ Lưu Bân rất xảo quyệt, nhưng vẫn là một đứa trẻ làm người khác vô cùng yêu thích. Còn cái bọ dạng với khuôn mặt ảm đạm, ánh mắt lạnh lùng u ám, lời nói chế giễu đó chắc chắc là học theo cái bà cô trẻ kia rồi.

"Không, không phải." người đó nhìn Lưu Bân, ánh mắt hướng về Phong Hòa và hai người còn lại, cuối cùng nghiến răng nói: "Tôi cảm thấy Phong đường chủ phù hợp hơn."

Thực ra người này chẳng có tính toán hay lòng dạ riêng gì, anh ta thực sự cho rằng không kể là Phong Hòa hay Lôi Thạch thì đều đủ tư cách hơn Ngọc Tình để đảm nhận vị trí bang chủ. chưa cần nói bang Chim ưng là do bọn họ cùng với Lưu Lỗ Hàn vào sinh ra tử mà gây dựng lên, chỉ cần nói những năm nay những người này đã trả giá quá nhiều vì bang Chim ưng, chức vụ bang chủ đương nhiên cũng nên đặt vào tay một trong số những người bọn họ.

"Ồ?" Lưu Bân hức một tiếng lạnh lùng, nhìn về phía ba người: "Sao hả? hóa ra chú Phong cũng muốn làm bang chủ?"

Cái bộ dạng này của Lưu Bân làm ba người vô cùng tức giận, bọn họ có làm gì ai đâu, sao lại nằm mà cũng dính đạn!

"Không. Tôi không có ý này!" Phong Hòa lắc đầu nói.

"Tôi cũng không!" Lôi Thạch vội vàng xua tay.

"Không hứng thú." Điện Cách nói.

Nói đùa gì vậy, đừng nói bọn họ thực sự không có hứng thú gì, kể cả có, cũng không dám đắc tội với bà cô trẻ đó! Chỉ cần nói tới bà cô trẻ đó tám năm trước đã có thể tùy ý cạo đầu Phong Hòa, giơ tay lên là đã tiêu diệt được Kiều bang, bây giờ bà cô đó đã róc xương thịt người khác ra được thì còn việc gì mà không dám làm, cả ba bọn họ nghĩ tới đây chỉ thấy lạnh hết sống lưng.

Nghĩ rồi bọn họ quay mặt ra nhìn nhau, bọn họ già rồi, cũng nên thoái vị thôi, ba người đều nhìn thấy nụ cười đau khổ trong ánh mắt của nhau.

Năm nay bọn họ đều gần 40 tuổi rồi, thực ra ở tuổi này chưa hề được coi là già, chỉ là bọn họ không muốn sống trong cảnh dưới chướng Ngọc Tình, lại nói Ngọc Tình cũng chưa chắc đã để cho bọn họ yên.

"Nghe thấy chưa hả?" Lưu Bân gật đầu hài lòng, vào giây phút anh quay đầu đi, trong ánh mắt là đầy sự cay đắng, nhìn thấy chưa ba, đây là những người anh em mà ba đã nghĩ trăm phương ngàn kế để muốn họ chết đi, người ta căn bản không có hứng thú với cái vị trí bang chủ.

"Anh cho rằng bang Chim ưng ngoài bốn vị đường chủ ra còn có ai đủ tư cách tạm thời đảm nhận vị trí bang chủ?" Lưu Bân khẽ cười: "Quyết định thế này đi. Hôm nay tôi sẽ bay tới Italia, mọi việc ở đây giao hết lại cho Ngọc đường chủ, ba vị đường chủ còn lại hỗ trợ."

Tất cả những việc diễn ra ở đây Ngọc Tình đều không biết, vì vậy có Phong Hòa và hai người bọn họ ở đây ổn định cục diện. Phong Hòa và hai người còn lại nghe thấy vậy chỉ biết cười đau khổ, vội đứng lên trả lời: "Vâng!"

Lưu Bân gật gật đầu đứng lên rời đi, tất cả mọi thứ ở đây giao cho cô hết rồi, hi vọng sau này cô sẽ nhớ tới anh. anh sẽ đưa Lưu Lỗ Hàn đi Italia, hi vọng sẽ không để cô phải nghi ngờ gì nữa. Anh, rốt cuộc vẫn là một người đàn ông yếu đuối!

Đây là điều Lưu Bân đã nghĩ rất lâu, cuối cùng đưa ra quyết định thế này. Anh không muốn làm kẻ địch với Ngọc Tình, vì vậy có thể nói anh yếu đuối, nói anh không có khí tiết, nói anh thế nào cũng được. Anh chính là yêu cô, hơn nữa là vô cùng yêu.

Khẽ thở dài một tiếng, Lưu Bân đi ra khỏi tổng bộ, lái xe về phía sân bay. Hôm nay anh không thông báo cô là vì anh sợ, sợ khi anh nhìn thấy cô anh lại không muốn đi nữa, sợ nhìn thấy cô anh sẽ không tiếc bất kì cái giá phải trả nào để giữ lấy cô.

Thế nhưng anh không nghĩ tới rằng tất cả những gì vừa xảy ra Ngọc Tình đã đều biết hết. Ngọc Tình ở bang Chim ưng đã tám năm, tám năm nay cô không phải chỉ ăn chơi không thôi. Có thể nói bang Chim ưng của ngày hôm nay chỗ nào cũng có người của cô, vừa nãy cô đã nhận được một cuộc điện thoại.

Vừa mới nhận điện thoại liền nghe được tin quyết định của Lưu Bân, tắt máy xong cô chỉ thở dài một tiếng.

"Sao vậy?" Phong Nhã Trần lại gần bên cô khẽ hỏi.

"Lưu Bân đi rồi!" Ngọc Tình không có ý định giấu anh, liền nói.

"Vậy bang Chim ưng làm thế nào?" Phong Nhã Trần tròn xoe mắt, sau đó dường như đã đoán ra:"Anh biết rồi."

Ngọc Tình gật đầu: "Vâng!"

"Em không đuổi theo à?" Phong Nhã Trần khẽ vỗ lên vai Ngọc Tình hỏi.

"Đuổi theo?" Ngọc Tình đơ người ra, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Phong Nhã Trần: "Anh thực sự nghĩ kĩ rồi?"

Phong Nhã Trần gật đầu: "Cái tên tiểu tử đó có thế nào đi chăng nữa, anh ta đi thế này, trong lòng em nói gì thì nói cũng luôn có anh ta, nhưng như bây giờ, thì anh đang chiếm hết rồi, hức!"

Đôi mắt hoa đào của Phong Nhã Trần chớp chớp, anh nói. Nhưng cái bộ dạng này của anh làm Ngọc Tình rất thương xót: "Cảm ơn anh, xin lỗi anh."

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy liền vỗ nhẹ vào vai cô: "Nói cái gì thế hả? còn nói xin lỗi anh không để em đi đâu."

Cái bộ dạng như một đứa trẻ của Phong Nhã Trần làm Ngọc Tình bật cười, trong lúc ba mẹ cô không chú ý cô nhún chân lên hôn anh một cái: "Em yêu anh."

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy liền cười cười, ừm, vẫn là câu nói anh thích nghe.

"Ba mẹ, chúng con ra ngoài một lát!" Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần cười đầy si mê, cô thấy thật buồn cười, kéo tay anh chạy đi, vừa chạy vừa nắm tay nhau.

"Hai cái đứa trẻ này!" Lý Nguyệt nhìn theo bọn họ vừa cười vừa lắc đầu.

"Này, anh nói xem, hai đứa chúng nó không phải là yêu nhau đâu chứ?" Lý Nguyệt cười cười đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng hỏi.

Ngọc An Quân vừa nghe thấy đột nhiên lắc đầu: "Không phải đâu, chắc là không phải, Tiểu Tình là đứa trẻ nghe lời."

"Ừm, chắc là không phải, chúng nó vẫn còn nhỏ mà! có điều nói ra nếu phải thì cũng chẳng sao, gia thế của Tiểu Trần cũng tốt, hơn nữa thành tích học tập của Tiểu Tình từ trước tới nay đều rất tốt." Lý Nguyệt nghĩ vậy rồi nói.

"Em ấy, nghĩ lung tung cái gì thế? TÌnh Tình là đứa trẻ có chủ kiến, hơn nữa con cháu đều tự có phúc của con cháu, kệ chúng nó đi." Ngọc An Quân khẽ vuốt tóc vợ, cười nói.

"Vâng." Lý Nguyệt dựa đầu vào lòng chồng mình. Bây giờ cuộc sống của bọn họ cũng đã rất tốt rồi, Lý Nguyệt chưa từng dám nghĩ sẽ có ngày hôm nay, bà chắc là mãn nguyện rồi.

Chồng bà nói đúng, con cháu tự có phúc của con cháu, vì vậy bà cũng không cần lo lắng nữa, lại nói Ngọc Tình là đứa trẻ có chủ kiến.

Lúc này hai người đang đứng ở cửa chuẩn bị lên máy bay, lặng lẽ đợi cái tên si tình đang định bỏ trốn kia.

Nửa giờ đồng hồ qua đi, Lưu Bân cuối cùng cũng tới, khuôn mặt đẹp trai của anh đầy sự thất vọng, lặng lẽ nhìn chiếc vé máy bay trong tay mình, trong lòng có một cảm khác buồn khó nói.

Lưu Lỗ Hàn đã được đưa đi rồi, vì vậy bây giờ chỉ có một mình anh đi. Lưu Bân thở dài một tiếng, quay đầu nhìn toàn bộ khung cảnh phía sau lưng, phát hiện không thấy có người mà anh muốn gặp, trong lòng buồn bã.

Anh hối hận rồi, anh rất muốn nhìn thấy cô, thế nhưng, anh không thể, cô, không yêu anh.

Nghĩ vậy Lưu Bân liền cúi rụp đầu xuống, một giọt nước mắt chảy ra. Tạm biệt, Ngọc Tình.

"Này, anh định đứng ở đó bao lâu hả, nếu không đi, máy bay sắp cất cánh rồi!" Ngọc Tình nhìn không quen cái bộ dạng này của Lưu Bân, cái bộ dạng này làm cô thấy đau lòng và thương cho anh, vậy là cô mở miệng gọi.

Hả? Lưu Bân lập tức ngẩng đầu lên, máy bay sắp cất cánh rồi?

Song khi anh ngẩng đầu lên nhìn thấy người đó, anh cười như một kẻ ngốc. Anh đang nằm mơ sao?

99. Chương 99: Đón Nhận Lưu Bân, Tìm Đến Cửa

Ngọc Tình nhìn bộ dạng như kẻ ngốc của Lưu Bân, cô khẽ cười.

"Nhanh lại đây!" cô khẽ mở miệng, trong giọng nói có chút bất lực, lạnh nhạt nhưng lại cũng có vẻ thương xót.

Lưu Bân nghe thấy rồi nhưng không động đậy gì, anh lặng lẽ đứng đó nhìn Ngọc Tình, mắt anh nhòe đi vì nước mắt. Không phải anh không muốn lại gần mà là anh không thể, anh không dám. Ông trời biết anh muốn kéo cô gái đó ôm vào lòng tới cỡ nào, ôm chặt lấy cô, nói với cô rằng anh thích cô biết nhường nào. Thế nhưng anh không thể, anh rất sợ, sợ anh lại gần thì cô sẽ biến mất.

Ngọc Tình nhìn Lưu Bân, thấy anh muốn lại gần nhưng lại không dám, chỉ lo lắng và hồi hộp nhìn bản thân mình, cô chỉ khẽ cười, cái chàng trai ngốc nghếch này, sao lại ngốc đến thế cơ chứ!

Cô thấy anh không động đậy, chỉ có thể tự mình tiến lại gần, nhìn anh, đưa tay ra ôm lấy anh.

Hơi ấm giữa hai người tiếp xúc với nhau, lúc này Lưu Bân cuối cùng cũng tin tất cả là thật, cô thật sự đến rồi, vậy là chẳng nghĩ nhiều thêm nữa, anh dang tay ra ôm chặt cô gái đó vào lòng.

Cúi đầu xuống, những giọt nước mắt chảy xuống.

"Đồ ngốc!" Ngọc Tình khẽ thở dài, ôm lấy anh.

"Ngọc Tình, Ngọc Tình." Lưu Bân ôm chặt lấy Ngọc Tình, không ngừng thì thầm gọi tên cô. Thật tốt, cảm ơn ông trời, cảm ơn ông đã đưa Ngọc Tình tới bên cạnh con, cảm ơn!

Ngọc Tình ôm lấy Lưu Bân, trong lòng là một cảm giác không nói ra thành lời. Lưu Bân lúc này yếu đuối hơn bất kể khi nào cô từng gặp. Lưu Bân trong lòng cô hoặc là bá đạo, hoặc là giảo hoạt, chứ tuyệt đối không yếu đuối như thế này.

Kể cả lần trước, khi anh quỳ trước mặt cô khóc sướt mướt cô cũng không nhìn thấy Lưu Bân thế này. Lúc đó anh đau khổ, mơ màng, còn lúc này thì lại yếu đuối, mỏng manh như một chiếc bình thủy tinh dễ vỡ.

Nhìn anh lúc này cô cảm thấy vừa thương vừa mừng.

"Đồ ngốc!" Ngọc Tình ôm anh, hai tay vỗ nhẹ vào lưng anh, tiếng nói nhẹ nhàng.

"Ngọc Tình, anh chưa từng nghĩ em sẽ tới, anh chưa từng nghĩ.....cảm ơn em! cảm ơn em...." Lưu Bân không biết bản thân mình nên nói gì, anh cứ lặp đi lặp lại các câu nói, anh cố gắng muốn thể hiện tình cảm của bản thân, thế nhưng cuối cùng mọi thứ muốn thể hiện lại loạn hết cả lên.

Mặc kệ, mặc kệ hết, anh thực sự rất vui. Kể cả cô chỉ tới để tiễn anh, kể cả cô chỉ là đến cho có lệ thì cũng đáng, thực sự, thực sự đáng, chỉ cần như vậy anh đã mãn nguyện rồi.

"Được rồi, hai người đã đủ chưa thế?" Phong Nhã Trần đứng bên cạnh nhìn hai người, mới đầu anh cũng cười cười thế nhưng bây giờ thì thật lúng lúng, những người đi qua đi lại đều đang nhìn kia kìa.

Tuy anh chẳng phải quan tâm tới ánh mắt của người khác, nhưng cũng không có nghĩa là anh thích bị người khác coi như là một con khỉ để nhìn. Như thế này thực sự thật lúng túng.

"Hả?" Lưu Bân ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý thấy Phong Nhã Trần, sau đó ánh mắt anh tối lại, cô thật sự chỉ là tới để tiễn mình thôi sao?

"Nghĩ cái gì đấy?" Ngọc Tình gượng gạo nắm tay anh, quay đầu ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn người đang nhìn hai bọn họ.

Người vốn dĩ đang nhìn với ánh mắt tò mò nhìn thấy Ngọc Tình quay ra nhìn, ánh mắt lạnh lùng đó làm người ta lạnh tới xương tủy, không thể không rùng mình. Cái cô gái này thật biết dọa người khác, nhất là không nhìn nữa chứ gì.

Ngọc Tình hức một tiếng lạnh lùng, nhìn Lưu Bân vẫn đang đơ người ra, cô nói: "Đi thôi, về nhà!"

Về? Về nhà? Lưu Bân nhìn Ngọc Tình, về nhà? Về đâu?

"Đi thôi, đồ ngốc!" Phong Nhã Trần nhìn anh ta rồi nói lạnh lùng một tiếng sau đó quay người bước đi, Ngọc Tình ở phía sau kéo tay Lưu Bân.

"Ngọc Tình, anh....." chúng ta đi đâu?

"Im lặng, em có chuyện muốn nói với anh!" Ngọc Tình kéo tay Lưu Bân ra khỏi sân bay sau đó nhìn thẳng vào Lưu Bân.

"Em có chuyện muốn nói với anh, anh nghe rõ đây em chỉ nói một lần thôi." Ngọc Tình nhìn Lưu Bân, thần sắc cô chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

"Em thích Phong Nhã Trần, anh ấy cũng sẽ không rời xa em." Ngọc Tình vừa nói dứt lời, ánh mắt Lưu Bân liền trở nên ảm đạm, anh ta tới đây để đả kích bản thân mình sao.

"Nhưng, em cũng thích anh!" Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Lưu Bân đang nhìn cô với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên. "em không thể rời xa Phong Nhã Trần, anh ấy cũng sẽ không rời xa em, vậy anh thế nào?"

Ngọc Tình nói xong chỉ lặng lẽ nhìn Lưu Bân, chỉ thấy anh đang thất thần nhìn mình. Ngọc Tình biết chuyện này đối với Lưu Bân mà nói thì có chút tàn khốc, có chút bất ngờ. Dù gì trên thế giới này chỉ có một Phong Nhã Trần, cô không thể yêu cầu tất cả mọi người đều phải giống như Phong Nhã Trần, có thể yêu bản thân cô vô điều kiện và vô hạn, bao dung tất cả cho cô.

Vì vậy cô cho Lưu Bân cơ hội để lựa chọn, anh có thể tự đưa ra quyết định, cô không ép anh. nếu anh bằng lòng yêu bản thân cô, bảo vệ cô, vậy thì cô cũng bằng lòng bảo vệ anh cả đời. nếu anh không bằng lòng vậy thì chỉ có thể nói bọn họ không có duyên phận.

Lưu Bân nhìn Ngọc Tình, sự ngạc nhiên trong ánh mắt rất lâu vẫn chưa biến mất, Ngọc Tình nhìn Lưu Bân như vậy cô có chút thất vọng, quả nhiên là cô đã tự cho rằng bản thân mình là một đĩa thức ăn ngon.

Song lúc này tâm trạng Lưu Bân lại không giống với những gì Ngọc Tình nghĩ. Lúc này Lưu Bân nhìn Ngọc Tình, trong đầu ngoài sự vui mừng thì vẫn là vui mừng. Cô nói cô thích bản thân mình? Cô nói cô sẽ đón nhận anh? đối với Lưu Bân mà nói, anh chẳng hề quan tâm anh sẽ phải san sẻ cô với ai hay tình cảm của

cô sẽ bị san sẻ cho anh và người khác nữa, trong lòng anh nghĩ, cả đời này nếu có thể có được Ngọc Tình thì đó là niềm hạnh phúc to lớn nhất rồi.

Tuy đối với Lưu Bân mà nói, bất luận gia thế hay là diện mạo, Lưu Bân tuyệt đối là một đối tượng mà có vô số các cô gái theo đuổi và tranh giành nhau để có được anh. đối với anh mà nói, tìm một người bạn gái, tìm một người bạn gái tốt một chút thì đúng có thể nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng anh chưa bao giờ bỏ cuộc, kể từ ngày bắt đầu yêu Ngọc Tình, anh liền như bị chìm vào trong tình yêu đó, từ đó trở đi càng lúc càng chìm vào sâu hơn, không thoát ra được và anh cũng không muốn thoát ra.

Ngọc Tình nhìn Lưu Bân, thấy anh không có phản ứng gì, cô liền khẽ cười.

"Thôi bỏ....." cô mở miệng, còn chưa nói dứt lời, liền thấy Lưu Bân đột nhiên dang tay ra ôm lấy cô vào lòng: "Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn em!"

Ngọc Tình nghe anh nói mà trong lòng thấy chua xót, sau đó chỉ khẽ cười, cô chớp chớp mắt: "Đồ ngốc, đại ngốc!"

Lưu Bân nghe thấy giọng nói của Ngọc Tình, càng vui hơn. Anh ôm chặt lấy cô, trong lòng là sự yên nhiên và mãn nguyện chưa từng có.

Phong Nhã Trần đứng bên cạnh nhìn, khẽ cười, cũng tốt, cũng tốt, Lưu Bân không làm cho anh thất vọng, một chàng trai yêu cô như thế ở bên cạnh cô nhất định cô sẽ hạnh phúc.

Đừng nói anh ngốc, thật ra anh cũng chẳng phải thật sự đại độ tới như thế. Mà là anh yêu cô, yêu tất cả những gì thuộc về cô, chỉ cần cô hạnh phúc thì đó cũng là niềm hạnh phúc lớn nhất của anh, cho nên vì cô, anh có thể làm tất cả mọi thứ.

Lưu Bân nhẹ nhàng bỏ Ngọc Tình ra, nhìn Phong Nhã Trần, Lưu Bân hơi cúi người xuống: "Cảm ơn!"

Tiếng cảm ơn này được nói ra từ tận đáy lòng Lưu Bân, bởi vì nếu Phong Nhã Trần không đón nhận Lưu Bân thì Ngọc Tình cũng chưa chắc đã đón nhận anh, anh thấy anh cúi người trước Phong Nhã Trần là điều nên làm.

Lưu Bân nói lời và hành động rất chân thành, Phong Nhã Trần cũng đón nhận sự chân thành đó vì anh thấy nó hợp lý. Anh đứng đó lặng lẽ đón nhận cái cúi người của Lưu Bân, khẽ cười.

"Sau này, chúng ta là anh em!" Phong Nhã Trần tiến lên phía trước, đưa tay ra đặt lên vai Lưu Bân, Lưu Bân cũng đưa tay ra nắm lấy tay Phong Nhã Trần.

Ngọc Tình nhìn hai người hòa hợp với nhau, cô khẽ cười, thật tốt!

Khi ba người đang nhìn nhau cười hòa hợp, điện thoại Ngọc Tình liền đổ chuông. Ngọc Tình liếc nhìn điện thoại, cô khẽ cười, ấn nút nghe.

"Lão đại, người của Vân bang hành động rồi, ngoài việc cướp Vân Đỉnh ra còn cho người tiến công vào những địa bàn khác của chúng ta." Tiếng nói vội vàng gấp gáp ở đầu dây bên kia vừa vang lên, ánh mắt Ngọc Tình liền u ám đi.

"Tôi nói là báo cảnh sát, đã báo chưa?" Ngọc Tình lạnh lùng hỏi.

"Hả?" người đó há hốc mồm ngạc nhiên: "Thật sự báo cảnh sát ạ?"

"Anh tưởng tôi nói đùa với anh đấy à?" Ngọc Tình nói giọng vừa lạnh lùng vừa tức giận, cái lũ ngu ngốc này: "Đi báo cảnh sát ngay!"

Đúng là chọc tức người khác chết mất thôi, cái lũ ngu đần. Đợi lần này kết thúc, cô phải dạy bảo cho họ một bài học, đuổi hết về nhà mà chăm con.

Tắt máy xong, Ngọc Tình gọi điện cho Thích Hiểu.

“Đem người bao vây từ phía sau, tiến công vào tổng bộ của Vân bang, đem người quaayd rối những nơi khác của Vân bang, không phải đánh thật, nhưng nhất định phải giam chân được bọn chúng!” Ngọc Tình nói xong liền cúp máy, khẽ cười nhìn hai người.

“Bang Chim ưng có chút chuyện, em phải qua xem xem thế nào.”

“Sao thế? Gấp vậy à?” Ngọc Tình vừa dứt lời, Lưu Bân lập tức lo lắng, hỏi cô.

“Anh, không còn làm bang chủ, cũng không cần quan tâm nữa hả!” Ngọc Tình khẽ cười, nhìn Lưu Bân, Lưu Bân liền lập tức đỏ mặt lên.

Anh đúng là không hề chú ý tới những điều này, anh đã quyết định là rời đi rồi, sao lại có thể để Ngọc Tình cho rằng anh không phải thật sự đã không nắm quyền nữa, nhưng không ngờ bây giờ lại bị cô cười như thế.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của anh, cô bật cười.

“Không phải chuyện lớn!” Ngọc Tình khẽ cười: “Có chút chuyện cỏn con thôi, em đi giải quyết một chút, bằng không có một số người lại thực sự không biết bản thân mình nặng mấy cân mấy lạng!”

Ngọc Tình nói với giọng điệu như đang nói đùa, làm cho Lưu Bân thở phào một tiếng nhẹ nhõm: “Hay là, để anh đi cùng em.”

“Ừm, cũng được!” Ngọc Tình gật đầu, nếu đã đón nhận Lưu Bân, vậy thì đương nhiên không phải chỉ nói chơi, vì vậy tất cả mọi việc của cô đương nhiên đều phải để Lưu Bân được biết.

Lưu Bân thấy vậy liền cười vui mừng.

“Vậy hai người đi đi, anh về trước.” Phong Nhã Trần nhìn bọn họ khẽ cười.

“Vâng, anh đi đường cẩn thận nhé!” Ngọc Tình gật đầu, nắm lấy tay Lưu Bân, người cô khẽ di chuyển rồi liền biến mất tại đó.

Phong Nhã Trần nhìn hai người biến mất, miệng khẽ nhếch cười. nếu nói anh không ghen tỵ thì là giả, nhưng anh biết Ngọc Tình đang vui.

Ngay sau khi biến mất cùng Ngọc Tình, Lưu Bân đờ người ra, thế này là thế nào. Thế này....thực sự huyền ảo! Anh há hốc mồm nhìn Ngọc Tình, cái bộ dạng đờ đẫn giống như một tên ngốc, Ngọc Tình nhìn thấy liền cười.

“Đồ ngốc, khép miệng anh lại!” Ngọc Tình vừa nói vừa lấy tay khép miệng Lưu Bân lại: “Cái này không phải là bí mật lớn nhất của em đâu.”

Lưu Bân nhìn cô đột nhiên cười ngốc nghếch, bởi vì có thể được cô chia sẻ bí mật của cô, bởi vì Ngọc Tình thực sự đã đón nhận anh.

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói về chuyện này!” Ngọc Tình vận hành tâm niệm, hai người liền xuất hiện gần tổng bộ của Vân bang, lúc này người của Thích Hiểu vẫn chưa tới nơi.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm Yến Vân!” Ngọc Tình khẽ cười, nắm lấy tay Lưu Bân, quang minh chính đại tiến vào bên trong.

Yến Vân đang thách thức cô sao? Được thôi, cô cho anh ta cơ hội vậy! tự tìm tới sự đả kích thì cô việc gì phải nể mặt anh ta chứ!

Lúc này Yến Vân đang ngồi trong bàn làm việc trong đầu chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để mở rộng được địa bàn, và không ngờ là kẻ địch đã tìm tới tận cửa!

“Hey!” đang suy nghĩ, anh ta liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Ngọc Tình đang mỉm cười, đứng trước mắt anh ta, trong ánh mắt đầy sự khinh bỉ.

100. Chương 100: Chọc Tức Yến Vân, Con Át Chủ Bài

"Ngọc Tình?" Yến Vân ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, tóc mái che đi ánh nhìn của cô: "Không ngờ rằng cô lại xuất hiện ở đây vào lúc này."

Ngọc Tình vừa nghe thấy liền bật cười, cô cũng không trả lời lại, vén tóc mái sang một bên rồi ngồi xuống ghế sô pha, liếc mắt lên nhìn thẳng vào hai mắt Yến Vân.

"Nhìn tôi làm cái gì?" Yến Vân bị cô nhìn như đang chọc cười anh ta mà đột nhiên rợn tóc gái lên, anh ta liếc mắt nhìn sang người bên cạnh cô: "Sao hả? Ngọc đường chủ đổi bạn trai rồi à?" sau khi nhìn thấy Lưu Bân, Yến Vân đột nhiên cười,anh ta dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn Ngọc Tình.

Cái con bé này chẳng phải hạng tốt đẹp gì, còn nhỏ như vậy mà đã có tới hai người bạn trai.

"Có liên quan gì tới anh à?" Ngọc Tình nghe thấy anh ta hỏi cũng chẳng thấy bực, nhìn lại anh ta như muốn nói: mèo bắt chuột, đừng có xen vào chuyện của người khác!

Yến Vân đương nhiên hiểu được ánh mắt của cô: "Sao hả, Ngọc đường chủ thế này là chỉ cho phép quan huyện được đốt lửa mà không cho dân đen được thắp đèn à?"

"Quan huyện? Tôi sao? Dân đen? Ha ha, Yến đại bang chỉ anh thì tính gì dân đen chứ, có loại dân đen nào mà giữa thanh thiên bạch nhật đi đánh đến tận cửa nhà người khác không?" Ngọc Tình nghe thấy hắn ta nói liền lên tiếng châm biếm mỉa mai.

Yến Vân là dân đen? Ha ha, đúng là làm người khác buồn cười chết mất.

"Ồ? Nói như vậy, Ngọc đường chủ hôm nay tới đây chủ yếu là để cùng tôi nói về vấn đề địa bàn?" Yến Vân vừa nghe thấy liền bật cười. trong lòng anh ta cho rằng Ngọc Tình nói như vậy chắc chắn là vì bị đánh không kịp trở tay, hết kiên nhẫn, bất mãn nên tìm tới anh ta để gây chuyện.

"Anh nghĩ nhiều rồi!" Ngọc Tình khẽ cười, người này nghĩ cái gì, cô chỉ liếc nhìn cũng có thể nhìn thấy: "Tôi thực sự rất hoài nghi, anh dựa vào cái gì mà ngồi được lên vị trí này?"

Vừa nói dứt lời, sắc mặt Yến Vân đột nhiên trùng xuống.

Ngọc Tình nói như vậy có nghĩa là phủ định anh ta! Là sỉ nhục,là chế giễu! Chỉ thấy anh ta lạnh lùng nhìn Ngọc Tình: "Hi vọng ngày hôm nay qua đi rồi, Ngọc đường chủ vẫn có thể nói ra được những lời như vậy."

Anh ta nói với giọng điệu lạnh lùng, dường như chỉ cần có thêm nước thì sẽ biến thành băng vậy. nếu là người bình thường, nghe thấy những lời nói lạnh lùng đó nhất định sẽ không dám nói gì thêm, dù gì Yến Vân có thể ngồi lên được vị trí này thì thực sự không phải là kém cỏi. anh ta đương nhiên là có phương pháp quản lý của riêng mình cũng như có sự uy nghiêm, phong thái của kẻ đứng đầu.

Nhưng Ngọc Tình cũng không phải là người bình thường, chỉ thấy cô khẽ cười nhướn mày: "Yến đại bang chủ nói như vậy là để dọa tôi đấy à? Ồ, chắc là tôi quên nói với anh, từ nhỏ tới lớn tôi bị dọa quen rồi."

Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn nói vẻ nghiêm túc: "Mẹ tôi nói, khi tôi còn nhỏ, bà ấy chỉ cần nói tới đứa ngốc ở nhà bên cạnh là tôi đã không dám nói gì nữa rồi! sao mà bây giờ, Yến đại bang chủ cũng muốn dọa tôi thế?"

Ngọc Tình không nói thì thôi, vừa nói ra Yến Vân lại như nổi cơn điên, hắn tức giận ra mặt, hắn nghĩ Ngọc Tình thật đáng căm ghét, dám nói hắn ta là đồ ngốc!

"Ha ha, Ngọc đường chủ, cô có thời gian ở đây mà huyên thuyên lắm điều, nhưng tôi nghĩ cô nên dành thời gian đó mà nghĩ xem giải quyết cái mớ hỗn độn thế nào đi!" Yến Vân cũng không chịu thua, nói với cô theo cái giọng như thể cô sắp có kết cục thảm hại lắm không bằng.

"Giải quyết cái mớ hỗn độn?" Ngọc Tình vừa nghe thấy liền cười: "Yến đại bang chủ, anh đúng là coi trọng tôi quá!"

Ngọc Tình vừa dứt lời, cả Lưu Bân và Yến Vân đều nhìn về phía cô, trong kí ức, Ngọc Tình luôn là người khá tự tin, tuy chưa tự cao tự đại đến mức ngông cuồng nhưng ít nhất cũng không chịu thua ai bao giờ. Từ trước tới này chưa từng nghe thấy cô nói thế này.

"Nếu anh đã gọi tôi là đường chủ, thì nên biết rằng tôi chỉ là một vị đường chủ của bang Chim ưng mà thôi, chứ cũng chẳng phải một nhân vật có máu mặt gì, cũng không phải bang chủ, giải quyết cái mớ hỗn độn mà anh nói chắc cũng không tới lượt tôi!" Ngọc Tình nói tiếp, cô nói xong, Lưu Bân chỉ mỉm cười, cái đồ nha đầu thối này đúng là chọc cho Yến Vân tức chết mất.

"Đừng nói hôm nay anh chỉ cướp địa bàn, kể cả là anh có cướp cả bang Chim ưng thì cũng có liên quan gì tới tôi? Nói thẳng ra tôi chỉ là một kẻ đi làm công, ông chủ nói thế nào tôi đi làm thế!" Ngọc Tình khẽ nắm lấy tay Lưu Bân, nhìn Yến Vân tiếp tục nói.

Yến Vân nhìn bộ dạng như chẳng có chút lo lắng gì của Ngọc Tình, đột nhiên cảm thấy như mình đang nắm đấm để đấm vào cục bông vậy. bản thân anh ta cứ nghĩ rằng hành động gây cho cô thiệt hại nặng nề nhưng trong mắt cô thì chỉ như là trò chơi ấu trĩ của một đứa trẻ con. Sự việc như thế này xảy ra với ai thì người đó chẳng cảm thấy điên tiết.

Tuy bang Chim ưng và Vân bang đều ở phương Bắc, kiểu gì cũng có một ngày sẽ khai chiến, vì một núi thì không thể có hai hổ! nhưng nếu không có Ngọc Tình, tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy. vì ai cũng chưa có sự chuẩn bị thật tốt, ai cũng không thể một miếng nuốt được hết thực lực và sự quyết đoán của đối phương.

Vì vậy trừ khi tới lúc bất đắc dĩ, cả đôi bên sẽ không dễ dàng hành động một cách bừa bãi.

Thế nhưng, lại vào đúng lúc này xuất hiện một biến số lớn nhất, đó chính là Ngọc Tình. Ngọc Tình là một người tuyệt đối không ra bài theo lẽ thường tình, hơn nữa là một kẻ có dã tâm lớn, còn là một kẻ có dã tâm thiếu kiên nhẫn.

Kể từ tám năm trước khi mà cô ra tay tiêu diệt Kiều bang bắt đầu, cô đã lọt vào tầm mắt của rất nhiều người, mỗi hành động của cô, mọi người đều chú ý tới.

Đặc biệt là gần đây, sự việc của Lưu Lỗ Hàn. Lưu Lỗ Hàn – người này mọi người đều biết ông ta chẳng phải là người tốt đẹp gì, kẻ nào làm kẻ địch với ông ta thì kẻ đó không chết cũng bị lột da. Cho nên, khi Ngọc Tình đấu đá nội bộ với Lưu Lỗ Hàn, rất nhiều người đều cho rằng thời cô đã tới rồi.

Những người đó bao gồm cả Yến Vân, thế nhưng bọn họ lại không nghĩ được rằng ở đây còn có một biến số, hơn nữa lại còn là vì Ngọc Tình, đó chính là Lưu Bân. Bọn họ không ngờ rằng Lưu Bân lại tốt với Ngọc Tình như thế, dường như Lưu Bân không cần động tay liền giải quyết tất cả mọi việc, lại còn đem bang Chim ưng dâng tận tay Ngọc Tình.

Vân bang đã phán đoán sai, lại còn mù quáng ra tay, vì vậy mà đã mất đi Vân Đỉnh, chẳng khác nào bị Ngọc Tình giáng cho một cái tát trước mắt bao nhiêu người.

Yến Vân – kẻ lãnh đạo của Yến bang tuyệt đối là một người quyết đoán. Anh ta biết trong tám năm vừa qua Ngọc Tình đã thâm nhập vào bang Chim ưng từng chút một, ngày nay cô đã nắm giữ được bang Chim ưng vậy thì Ngọc Tình tuyệt đối sẽ ra tay với anh ta. Vậy là anh ta nghĩ phải ra tay trước để lấy lợi thế, anh ta muốn đánh cho cô không kịp trở tay.

Nếu đây mà là người khác thì chắc anh ta đã thắng rồi, thế nhưng....anh ta đã đánh giá nhầm Ngọc Tình.

Tuy anh ta biết đối với Ngọc Tình, anh ta không thể dùng con mắt để nhìn những cô gái bình thường với cô, nhưng cho dù anh ta coi trọng cô, nhưng anh ta vẫn nhìn nhầm Ngọc Tình rồi, Ngọc Tình chắc chắn phải là một kẻ đầy mưu mô.

Ngọc Tình ngay từ đầu đã biết anh ta với thân phận là một kẻ tu chân, tuy chưa từng sợ anh ta, nhưng cô cũng tuyệt đối không coi nhẹ anh ta, phải biết rằng gia tộc anh ta là một gia tộc tu chân thực sự, ai mà biết được nhà anh ta có lão quái vật trấn thủ gì không.

Còn Yến Vân thì từ trước tới giờ không hề nghĩ gì về phương diện này đối với Ngọc Tình, trong mắt anh ta Ngọc Tình lợi hại chẳng qua cũng là một đứa con gái có kĩ năng chiến đấu mà thôi. Dù gì anh ta cũng đã điều tra về gia cảnh của Ngọc Tình, thực sự là không thấy có điều gì đặc biệt.

“Ha ha, e rằng, tất cả sẽ không được nhẹ nhàng như Ngọc đường chủ nói!” Yến Vân nhìn Ngọc Tình, anh ta không tin Ngọc Tình đã âm mưu lâu như vậy mà lại dễ dàng từ bỏ bang Chim ưng.

“Đương nhiên!” Ngọc Tình nghe thấy vậy liền trợn mắt nhìn Yến Vân: “Tuy đối với tôi mà nói, bang Chim ưng không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ dù thế nào nó cũng đã là của tôi rồi, từ khi nào mà thứ của tôi lại để cho người khác xâm phạm vào?” nói rồi Ngọc Tình nhếch mép cười lạnh lùng.

“Ha ha, nói đi nói lại„ Ngọc đường chủ chính là đang muốn kéo dài thời gian với tôi.” Yến Vân nhìn Ngọc Tình, đột nhiên như lại có cảm giác của một người chiến thắng, anh ta đã nói mà, Ngọc Tình sao có thể dễ dàng từ bỏ bang Chim ưng chứ!

“Kéo dài thời gian?” Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn Lưu Bân: “Có không?”

Lưu Bân nhìn bộ dạng này của cô, đột nhiên cảm thấy buồn cười, anh lắc đầu: “Không.”

“Đúng vậy!” Ngọc Tình gật gù đầu nhìn Yến Vân: “Sao tôi có thể kéo dài thời gian chứ! phải biết rằng tôi là một người kiêu ngạo thế nào, tôi chỉ là đến để ngồi lê tán dóc thôi, thuộc hạ của tôi cũng không phải là không có ai, nếu việc gì cũng tới tay tôi thì bọn họ về nhà chăm con đi còn hơn!”

Ngọc Tình nói xong, sắc mặt của Yến Vân tối sầm lại, cô nói vậy chẳng khác nào bảo Bạch bang của anh ta không có người à?

“Ngọc Tình, cô đừng có ép người quá đáng!” Yến Vân đột nhiên đập bàn đứng lên, nhìn Ngọc Tình, khuôn mặt anh tú của anh ta nhìn u ám.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng anh ta mà bật cười, cô nhìn Lưu Bân: “Cuối cùng thì em cũng biết Tiên Ức tại sao lại không thích Yến Vân rồi!”

“Tại sao?” Lưu Bân yêu tới chết cái bộ dạng này của Ngọc Tình, vậy là anh liền vui vẻ phối hợp với cô, chỉ thấy đôi mắt hếch ngược của anh hơn nheo lại, trong ánh mắt đó là sự yêu thương chiều chuộng, nhìn Ngọc Tình như thể đang nhìn một báu vật vô cùng quý giá và quan trọng. Nói lời cũng nhẹ nhàng ấm áp, chỉ sợ nếu nói to sẽ làm cho cô sợ hãi.

Nói đúng ra là anh vẫn chưa tỉnh lại sau sự vui mừng hạnh phúc khi được cô đón nhận, đối với anh, cái cảm giác đó thực sự rất tuyệt vời, nếu là một giấc mơ, anh hi vọng mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Nói gì anh cũng được, dù sao đi chăng nữa thì anh cũng không rời xa cô gái này được.

“Bởi vì, là con gái thì sẽ không thích những người đàn ông chưa động tay động chân mà mặt đã sầm xì lại như mặt người chết thế kia!” Ngọc Tình biết Lưu Bân đang nghĩ gì, ngoài việc cảm thấy buồn cười ra thì còn là sự thương yêu, cô cũng không bóc trần anh, chỉ cười cười nói.

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, Lưu Bân liền bật cười, còn Yến Vân thì phẫn nộ.

Mặt người chết? Nói về Yến Vân sao? Yến Vân tuyệt đối là một người đẹp trai, kể cả có tức điên lên cái vẻ đẹp trai đó cũng không thể biến đi mất được, sao lại là mặt người chết được chứ!

Lưu Bân ngẩng đầu nhìn Yến Vân, nhìn vào khuôn mặt ảm đạm như thể sắp có cơn mưa to ập đến, anh gật gật đầu tán thành ý kiến của Ngọc Tình, đúng là như vậy, mặt múi Yến Vân lúc này quả là rất ảm đạm.

Nhưng cũng không thể trách Yến Vân, thử nghĩ xem làm gì có ai bị nói là mặt như mặt người chết mà còn vui vẻ tươi cười được!

“Ngọc Tình, cô nói cái gì?” Yến Vân nhìn Ngọc Tình đầy thù hận, hắn gằn giọng nói từng chữ một.

Ngọc Tình nghe thấy vậy đôi mắt to tròn của cô liền chớp chớp: “Tôi đã nói gì rồi?”

Ngọc Tình vừa nói xong, Yến Vân giống như một quả bóng căng tròn rồi đột nhiên bị chọc một cái kim vào vậy, Ngọc Tình đúng là làm anh ta tức mà chết mất thôi!

“Cô nói mặt ai như mặt người chết?” Yến Vân nhìn Ngọc Tình, nhắc lại lời cô nói một lần nữa!

“Tôi nói anh đấy, có điều tôi nói với Lưu Bân, anh có thể không nghe mà.” Ngọc Tình dứt lời, Lưu Bân bụm miệng cười, cái cô nha đầu này muốn chọc cho Yến Vân tức chết à?

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Lưu Bân, mắt cô chớp chớp, sai rồi, đây chỉ là bước đầu tiên, dám đụng vào em thì em sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh ta chứ!

"Cô....." Yến Vân nhìn Ngọc Tình, lạnh lùng hức một tiếng: "Hôm nay đến rồi, tôi thấy cô hay là đừng đi nữa!"

Nói rồi, một luồng linh khí được phát ra, ép chặt lấy Ngọc Tình và Lưu Bân như nhốt lại.

Yến Vân của bây giờ chỉ cách khoảng cách nền móng có một bước, nếu anh ta dùng cách này với người bình thường thì chắc chắn là sẽ tiêu diệt được kẻ địch. nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ được rằng, người đang ngồi đối diện với anh ta đây không phải là một người bình thường.

Chỉ thấy Ngọc Tình tâm niệm được vận hành, một bức tường thành được tạo ra ngăn lại sự dồn ép của Yến Vân, Ngọc Tình nhìn Yến Vân, sắc mặt lập tức lạnh như băng nói: "Sao hả, đây là con át chủ bài của Yến đại bang chủ đấy à?"

101. Chương 101: Cá Cược, Đả Kích Yến Vân

Ngọc Tình nhìn Yến Vân, cơ thể nhỏ bé của cô khẽ giật mình, tinh thần mãnh liệt được thoát ra. Đôi mắt to tròn của cô như đã đóng băng lại nhìn nhìn cơ thể đang run lên của Yến Vân.

"Đây là con át chủ bài của Yến đại bang chủ à?" Ngọc Tình lạnh lùng nhếch mép cười, tâm niệm được khởi động sức mạnh tinh thần bao bọc lấy toàn bộ Yến Vân ép chặt lại.

"Ấy!" dưới sự kìm nén của sức mạnh tinh thần như vậy, Yến Vân giải phóng ra luồng khí đã bị tan vỡ hoàn toàn, anh ta lùi về phía sau vài bước, chẳng thèm để ý trên miệng máu đang chảy ra mà chỉ nhìn Ngọc Tình với ánh mắt kinh hoàng.

"Sao hả? ngạc nhiên lắm à?" Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn Yến Vân chế giễu: "Đột nhiên phát hiện ra bản thân thực ra chẳng có gì đặc biệt à? ha ha!"

Lần này Ngọc Tình thực sự tức giận rồi, cô có thể chấp nhận được cảm giác ưu việt của một kẻ tu chân của Yến Vân, có thể chấp nhận việc anh ta không coi ai ra gì, nhưng cô lại không hteer chấp nhận được việc vừa rồi anh ta thực sự muốn giết chết bọn họ!

Tuy cô cũng sẽ ra tay với kẻ mà khiêu khích bản thân cô, thế nhưng không phải không có phẩm chất đến nỗi này, có thể nói rằng bọn họ tuy là có quan hệ về lợi ích nhưng cũng không đến nỗi một trong hai người phải chết đi, một Yến Vân như thế này khiến cô cảm thấy giá lạnh trong lòng.

"Cô...cô là kẻ tu chân!" Yến Vân nhìn Ngọc Tình, đồng tử mắt mở to ra, dường như không dám tin, dường như có thể giải thích, dường như hóa ra đó là điều quá rõ ràng.

"Ha ha, anh tưởng rằng trên thế giới này chỉ có một mình anh là kẻ tu chân à?" Ngọc Tình lạnh lùng nhìn Yến Vân: "Đừng có ưu việt như thế, có chút bản lĩnh thì cũng đừng có cho rằng lão tử ở thiên hạ này không có kẻ địch! ha ha, nói lời hơi khó nghe chút, nhưng anh là ai, anh là cái thá gì?"

Ngọc Tình nói xong nắm tay Lưu Bân quay người bước đi, khi đi tới cửa, bước chân cô đột nhiên dừng lại: "Kể từ ngày hôm nay Vân bang sẽ do tôi tiếp quản! Yến Vân, từ đầu tới cuối anh đã quá coi thương tôi!"

Vừa dứt lời, Ngọc Tình và Lưu Bân liền biến mất trước mặt Yến Vân, nhìn tất cả những gì diễn ra trước mắt, Yến Vân chỉ biết tự cười chế giễu mình, cô nói không sai. Anh ta là kẻ sinh ra đã có cảm giác ưu việt, anh ta luôn cho rằng bản thân mình khác với mọi người! có thể nói, anh ta là thiên tài trong gia tộc, là người ưu tú xuất sắc nhất của Yến gia, vì vậy anh ta thực sự cho rằng anh ta khác biệt, ít nhất là Ngọc Tình không đủ tư cách để lên mặt trước mặt anh ta.

Thế nhưng hôm nay tất cả mọi hành động của Ngọc Tình chẳng khác nào một cái tát giáng thẳng xuống mặt anh ta, đánh tan đi tất cả những gì mà anh ta tưởng, anh ta cho rằng..... hóa ra trong mắt cô, những thứ anh ta làm đều vô cùng ấu trĩ, hóa ra trong mắt cô, anh ta chính là tên ngốc cho rằng trong thiên hạ bản thân là người không có kẻ địch.

Không kiềm được, Yến Vân cười ha ha, đúng là bản thân mình là một tên ngốc, thực sự cho rằng bản thân mình là một người ưu tú xuất sắc nhất, thực sự cho rằng bản thân mình là thiên tài! Thiên tài? Ha ha, những khả năng mà Ngọc Tình vừa thể hiện ban nãy liền có thể nhìn ra, cả Yến gia có thể là đối thủ của cô chưa chắc đã được ba người! trước một hiện thực như vậy, anh ta có tư cách gì để được cho rằng là thiên tài?

Ngọc Tình đưa Yến Vân ra khỏi tổng bộ của Yến bang liền chạy thẳng tới quán và phê tình nhân trước đó cô đã từng đến.

Trên suốt chặng đường Lưu Bân không nói gì, anh lặng lẽ nhìn Ngọc Tình, dường như có lời muốn nói thế nhwung lại không biết nên mở miệng thế nào.

Ngọc Tình đương nhiên là nhìn ra điều đó, thế nhưng anh không nói thì cô cũng không muốn mở miệng hỏi, hai người gọi hai cốc cà phê, ngồi trong quán cà phê ở vị trí cạnh cửa sổ.

"Ngọc Tình." Cuối cùng Lưu Bân cũng đã lên tiếng: "Cái đó...cái đó...."

Anh do dự, ấp ứng, thực sự là không biết hỏi thế nào, tất cả những gì hôm nay xảy ra đều vượt qua sức tưởng tượng và dự đoán của Lưu Bân. Trên thế giới này thực sự có kẻ tu chân? Trên thế giới này thực sự có thần tiên? Những thứ đó chẳng phải chỉ có trong thần thoại, trong tiểu thuyết thôi sao? Hóa ra lại thực sự tồn tại?

Ngọc Tình nhìn anh cảm thấy buồn cười, đưa tay lên xoa xoa trán, cô nói: "Cái gì? Sao vậy, Lưu thiếu bang chủ ngốc rồi hay sao?"

"Hả?" Lưu Bân đơ người ra, sau đó khẽ cười: "Ngọc Tình, có thật em là kẻ tu chân không?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, nhướn mày: "Đúng mà cũng không đúng."

"Hả?" Lưu Bân lại giật mình, đúng thì là đúng mà không đúng thì là không đúng, cái gì mà lại trả lời khó hiểu thế!

Ngọc Tình nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Lưu Bân, cô cười, anh không nói cô cũng biết anh muốn hỏi điều gì! Ngọc Tình nhấp một ngụm cà phê nhỏ, đặt cốc xuống, nhìn Lưu Bân.

"Trên thế giới này đúng là có sự tồn tại của kẻ tu chân bọn họ theo đuổi sự trường sinh bất lão và muốn biến thành tiên, phương thức tu luyện, sẽ gần giống với trong tiểu thuyết viết. Còn em, tính chất cũng gần giống với bọn họ nhưng em tu luyện không phải là linh khí mà là sức mạnh tinh thần". Ngọc Tình nhẹ nhàng giải thích, nếu đã đón nhận Lưu Bân rồi vậy thì những điều này đương nhiên phải nói ra với anh, nói sớm nói muộn đều giống nhau.

"Sức lạnh tinh thần?" Lưu Bân không hiểu nhìn Ngọc Tình: "Sức mạnh tinh thần là cái gì?"

"Em là một kẻ với hệ thần kinh có khả năng khác thường". Ngọc Tình nhìn Lưu Bân, thấy đối phương đơ người ra, cô chỉ khẽ cười: "Có phải rất tò mò về khả năng khác thường sẽ khác với sự tưởng tượng của anh?"

"Ừm!" Lưu Bân gật đầu: "Khả năng khác thường chẳng phải là không giống với tu chân à? nghe nói khả năng khác thường là một loại tiềm lực."

"Ừm....cũng có thể nói như vậy." Ngọc Tình cười nhìn Lưu Bân: "Vì thế em là đặc biệt nhất." Ngọc Tình nửa nói đùa nửa nói thật: "Trên thế giới này khả năng em sẽ là một kẻ duy nhất dùng khả năng khác thường để tiến hành tu chân."

Thực ra Ngọc Tình đúng là kẻ tu chân, chỉ có điều phương thức tu luyện của cô khác đi mà thôi.

"Ồ ồ!" Lưu Bân cười rồi gật đầu, nắm lấy tay Ngọc Tình, khẽ hôn lên tay cô: "Em là người đặc biệt nhất."

Sự thể hiện tình cảm chân tình thế này làm cho Ngọc Tình đỏ mặt lên, ôi trời, sao cái người này nghĩ tới cái gì lại làm cái đó vậy nhỉ, đúng là trở tay không kịp.

".....Cái đo." Ngọc Tình bình tĩnh thu tay về, gãi gãi đầu, sau đó cầm cốc cà phê lên uống hai ngụm: "Anh không hỏi em tại sao lại ngồi ở đây à?"

"Tại sao lại phải hỏi?" Lưu Bân ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình vẻ không hiểu, hỏi cái gì, tại sao lại phải hỏi! anh cảm thấy ngồi ở đây rất tuyệt, cái khung cảnh này mới giống hai người yêu nhau, mới giống một cặp đôi!

Ngọc Tình chỉ nhìn anh liền biết anh đang nghĩ gì, Ngọc Tình rùng mình, cái tên này đúng là làm cho người khác cạn lời, anh không sợ bản thân mình sẽ đem bang Chim ưng tặng cho người khác à! cái tên này đúng là cái kẻ si tình mà!

Có điều cái sự si tình đó thực sự làm cô rất thích. Thích cái sự tin tưởng vô điều kiện của anh, thích anh tin tưởng cô, thích anh cứ như thế này dựa dẫm vào bản thân mình.

"Đồ ngốc!" Lưu Bân đưa tay ra xoa lên đầu Ngọc Tình: "Anh đương nhiên là tin em rồi, anh đã dõi theo em tám năm trời, tính cách em thế nào sao anh lại không hiểu chứ! hức hức, anh không phải là cái loại con trai đầu chỉ để mọc tóc!"

Lưu Bân không nói thì thôi, vừa nói Ngọc Tình lại có một sự cảm động không nói ra được thành lời.

"Hức hức!" Ngọc Tình đưa tay lên di di mũi, không để ý tới anh nữa, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ: " Kịch hay sắp mở màn rồi."

Ngọc Tình đương nhiên chẳng phải người tốt gì, Vân bang dám tới khiêu khích cô, vậy thì chắc chắn phải chuẩn bị trước tâm lý có thể bị người khác nuốt trửng! Ngọc Tình sớm đã nói rồi, những thuộc hạ của cô chẳng phải là những kẻ ăn cơm khô, không nói tới những người khác, chỉ nói tới bốn người mà Ngọc Tình tự tay huấn luyện tuyệt đối sẽ là những kẻ không phải hạng vừa đâu.

Nếu Vân Đỉnh có thể dễ dàng bị Vân bang có được, vậy thì Vân Ca thực sự là sống vô ích rồi, Vân Ca, Tiêu Thần, Loan Thụ ba người giam chân người của Vân bang, còn Thích Hiểu thì làm theo chỉ thị của Ngọc Tình, đem người tới thẳng tổng bộ của Vân bang.

Lúc này Thích HIểu đã đứng ở phía dưới của tòa nhà, khuôn mặt nhỏ bé thể hiện sự hào hứng – một ánh sáng rạng rỡ không nói thành lời thể hiện trên nét mặt cô. Kể từ ngày hôm nay nơi này sẽ thuộc về bọn họ rồi!

"Người đâu." Thích Hiểu nói: "Tổ một đi vào từ cửa chính khống chế lại bọn bảo an, tổ hai theo tôi đi lên tầng."

"Vâng!" Thích Hiểu vừa nói dứt lời, các tiểu đệ đi theo phía sau anh ta lập tức lớn tiếng trả lời. giống như Thích HIểu, trong lòng bọn họ đều đang vô cùng kích động, kể từ ngày hôm nay bắt đầu bang Chim ưng sẽ được lật sang một trang mới, kể từ ngày hôm nay bang Chim ưng sẽ trở thành lão đại thực sự của thế giới ngầm phương Bắc! Kể từ ngày hôm nay, bọn họ sẽ tự hào nói rằng bản thân mình là người của bang Chim ưng, sau đó nhìn thấy ánh mắt sùng bái của những người khác.

Những ngày tháng như vậy, chỉ cần nghĩ tới thôi là cơ thể đã nóng lên hừng hực! Vậy là bọn họ hành động nhanh chóng dứt khoát, chỉ trong vòng có hai phút đã khống chế toàn bộ đội bảo anh.

Ngọc Tình nhìn ra ngoài cửa sổ, gật đầu hài lòng: "Đột nhiên phát hiện, hôm nay những người đi trên phố dường như rất ít!" Ngọc Tình hài lòng rồi, ánh nhìn của cô tự nhiên từ từ rời đi, vừa nhìn đã phát hiện, con phố vốn dĩ rất nhiều người dường như chẳng có mấy ai xuất hiện.

"Phí lời, người khác cũng chẳng phải kẻ ngu, đương nhiên có thể nhìn thấy xảy ra chuyện gì, em tưởng mọi người đều dũng cảm như em à!" Lưu Bân nghe thấy cô nói liền lườm yêu cô, cái tên này đúng là nói giỏi hơn làm.

Thực sự tưởng rằng ai cũng đều như cô à! không nhìn thấy ngay đến cảnh sát cũng không thấy bóng dáng đâu à!

"Ngọc Tình, em thực sự báo cảnh sát rồi à?" nghĩ tới việc báo cảnh sát, Lưu Bân đột nhiên nhớ tới việc lúc trước Ngọc Tình sai người báo cảnh sát.

"Thật mà, nếu không phải vậy anh tưởng em nói đùa bọn họ cho vui à! em chẳng rỗi hơi như thế!" Ngọc Tình nói, cô đương nhiên là phải báo cảnh sát! Hắc bang sống với nhau, cảnh sát sao có thể trống mắt lên nhìn! Phải biết rằng cô là phòng vệ chính đáng, kẻ gây chuyện là Yến Vân.

Thôi được rồi, cô thừa nhận, là cô xấu xa! Cô đã một đời làm đầy tớ cho nhân dân, cô thực sự rất coi thường cái đám cảnh sát khi mà gặp những việc thế này thì trốn cho thật nhanh. Cho nên vì Bạch bang ghê tởm kia, vì muốn làm cho đám cảnh sát thấy tức tối, vì để người của mình không bị tổn hại nên cô đã không biết xấu hổ mà báo cảnh sát.

Có nguồn lao động miễn phí mà không dùng thì có mà ngốc.

Ở đây thì Ngọc Tình và Lưu Bân đang thảo luận về những vấn đề như vậy, còn ở đằng kia Thích HIểu đã đưa người xông thẳng vào phòng làm việc của Yến Vân.

Thích Hiểu vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến dã man, từ trước tới giờ cô chưa bo giờ coi nhẹ Yến Vân. Phải biết rằng năm xưa khi bang Chim ưng, Kiều bang, Vân bang ở thế ba chân kiềng, Yến Vân là người trẻ nhất và quyết đoán nhất. Nếu nói anh ta không có trò trống gì thì nhất định Thích Hiểu sẽ không tin.

Thế nhưng hôm nay Thích Hiểu xông vào trong, lập tức đơ người ra. Lúc này Yến Vân đang ngồi dưới đất, tinh thần mê man, trên miệng còn dính máu, nhìn chán chường không nói thành lời.

Thế này...thế này....lẽ nào là có người khác nhanh chân đến trước? Thích Hiểu đúng đơ ra, sau đó không biết nói gì, nhất định là đường chủ! bằng không làm gì có ai biến thái thế này, đánh người ta thành ra thế này!

"Yến đại bang chủ!" Thích Hiểu đơ người ra thì đơ, không biết nói gì cũng chỉ trong giây lát, lời cô muốn nói, lời nên nói thì một chút cũng không được thiếu: "Đường chủ của chúng tôi nói, muốn cược với anh một ván bài."

102. Chương 102: Hoa Mạn Đà La, Yến Gia

"Tình Tình, em nói muốn cá cược với Yến Vân?" Lưu Bân nhìn Ngọc Tình, có vẻ hơi choáng váng. Anh không nghĩ rằng Ngọc Tình là người tốt gì, hơn nữa Yến Vân cũng không có gì đáng để cô vì anh ta mà từ bỏ Vân bang.

"Đúng vậy!" Ngọc Tình gật đầu: "Thắng rồi, Vân bang sẽ thuộc về em, anh ta và gia tộc phía sau anh ta bắt buộc phải đồng ý. Nếu thua, em không động vào Vân bang."

Lưu Bân đơ người ra, cái gì?

Giống như anh, lúc này Yến Vân cũng đang đơ ra. Anh ta và Ngọc Tình đã biết nhau tám năm, anh ta cũng không cho rằng Ngọc Tình là người tốt, anh ta lại càng biết rõ, Ngọc Tình đã để ý Vân bang không phải chỉ một hai năm. Hôm nay, cô lại dễ dàng từ bỏ cơ hội để có được Vân bang?

Câu trả lời đương nhiên là không thể! Với tính cách, thủ đoạn của Ngọc Tình mà nói, cô sẽ dễ dàng từ bỏ cơ hội có được Vân bang dễ như trở bàn tay? Đương nhiên là sẽ không!

Vậy là Yến Vân nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nghĩ về gia tộc của mình. Tuy Ngọc Tình bây giờ thực lực của Ngọc Tình đã vô cùng mạnh, trong gia tộc mình người có thể là đối thủ của cô không nhiều, nhưng, chắc chắn cô vẫn không muốn làm kẻ địch của bọn họ.

"Yến gia là một gia tộc với gia thế hàng trăm năm, nếu có thể, em không muốn nhằm vào Yến gia." Lúc này Ngọc Tình đang nói như vậy với Lưu Bân.

"Yến gia?" Lưu Bân suy nghĩ một lát: "Đúng là nội tình Yến gia khá mạnh."

"Nội tình khá mạnh?" Ngọc Tình khẽ cười, không chỉ là nội tình khá mạnh mà Yến gia còn là một gia thế tu chân, ngoài Yến Nhiên ra thì những người khác đều có chút bản lĩnh: "Đương nhiên, đó cũng là do bọn họ tự cho mình mạnh nữa, nếu không được, cùng lắm em cũng chẳng ngại cá chết lưới rách."

Ngọc Tình cô từ trước tới nay là người đã làm việc gì không sợ, đương nhiên cô cũng không phải là người tự đi tìm phiền phức cho mình, ngày nay cô đã cho Yến gia một cơ hôi, nếu bọn họ không đón nhận, vậy thì Ngọc Tình cũng không sợ Yến gia bọn họ!

Bọn họ gia thế mạnh, Ngọc Tình cũng không coi nhẹ bọn họ! trên thế giới này, ai cũng không nên coi nhẹ người khác như vậy mới là tốt!

"Ngọc Tình." Lưu Bân khẽ cười, nắm lấy tay cô: "Mọi chuyện đều do em quyết!"

Ngọc Tình cười cười nhìn anh: "Không phải mọi chuyện em quyết, sao hả, anh còn muốn khởi nghĩa chắc?" Ngọc Tình nói lời này chỉ là nói đùa, bây giờ Lưu Bân đã là người cô đón nhận rồi, vậy thì bang Chim ưng do ai làm chủ cũng không còn là vấn đề quan trọng nữa.

Điều quan trọng đó chính là, những thứ này sau cùng vẫn thuộc về cô, cô có thể làm chủ là được rồi!

Dã tâm của cô, mục đích của cô, từ trước tới giờ không phải chỉ là một bang Chim ưng cỏn con, hay một Yến bang bé tí, thứ cô muốn đó là đến một ngày, cô có thể thành lập một vương quốc ngầm, sẽ không có bất cứ người nào kiểm soát hoặc uy hiếp được sinh mệnh của cô!

Thứ cô muốn đó là, có thể đủ thực lực để đối đầu với Cục An ninh Quốc gia, thứ cô muốn đó là, lấy đi mạng chó của những kẻ đã bán rẻ cô để đổi lại lấy lợi ích! Cô phải nói với bọn họ, Ngọc Tình cô từ trước tới nay luôn là long phượng trong số mọi người.

"Có điều, Ngọc Tình, rốt cuộc em và Yến Vân cá cược với nhau vái gì?" Lưu Bân mở miệng hỏi, lẽ nào là đánh bài? Chắc không phải chứ?

Ngọc Tình khẽ cười: "Anh đoán xem!"

Câu hỏi mà Lưu Bân hỏi đương nhiên cũng là điều mà Yến Vân muốn biết, cô muốn cá cược cái gì? Đánh bài? Có phải không?

Về vấn đề cược cái gì, Ngọc Tình không hề nói, bây giờ trời đã tối rồi, cô phải về nhà, không gian của cô được nâng cấp rồi, cô còn chưa có thời gian mà đi thị sát nó đây!

"Đi thôi, vấn đề này, đợi những ngày sau lại nói!" Ngọc Tình khẽ cười, đứng lên kéo tay Lưu Bân đi ra khỏi quán cà phê.

Lưu Bân đưa Ngọc Tình về nhà, suy nghĩ rất lâu, anh cảm thấy vẫn phải đi Italia một chuyến, người đó, dù gì cũng là cha anh.

Ngọc Tình vừa về tới nhà, sau khi nói chuyện với ba mẹ vài câu liền vội vàng đi vào không gian.

Đừng nhìn Ngọc Tình bình thường rất nghiêm túc, nói lời hay làm việc đều cứng nhắc giống như một lão thái thái. Thế nhưng khi đối mặt với chiếc nhẫn đó, cô giống như một chiếc bánh bao đất, cô mong chờ không gian được nâng cấp, cô cũng muốn biết, sau khi nâng cấp thì chiếc nhẫn sẽ có sự thay đổi thế nào.

Ngọc Tình vừa chui vào không gian, còn chưa kịp phản ứng gì, liền bọ một bóng người màu đen nhảy bổ vào ngã cả xuống đất.

"Tình Tình, Tình Tình, nhớ cô chết đi được!" bóng người màu đen đè lên cả người Ngọc Tình, cái đầu dụi dụi vào cổ cô, nói lời nũng nịu như một đứa trẻ không được ăn kẹo vậy.

"Đản Nhi đáng chết, đứng dậy cho tôi!" trời ạ, đã là người rồi sao vẫn chưa bỏ cái thói quen này đi hả, lúc chiều nhìn anh ta vẫn còn rất bình thương mà.

"Không dậy đâu, không dậy đâu, dậy rồi thì cô lại biến mất!" đây hoàn toàn là lời nói và giọng điệu của một đứa trẻ, làm cho Ngọc Tình bỗng nhiên không biết nên nói gì.

"Đứng lên, tôi cũng không phải là mẹ anh, sao cứ xoắn lại làm gì!" Ngọc Tình khóc không ra nước mắt, cơ thể bé nhỏ của cô! Đáng tức giận nhất là cô không đẩy nổi hắn ta ra, đúng là làm người khác tức chết, cô đã tu luyện tám năm rồi, còn không làm gì được một quả trứng, lại còn để nó nhảy chồm chồm lên nữa chứ!

"Không phải mẹ, không phải mẹ!" Thuần Hoàng biết rõ như vậy nhưng vẫn không chịu đứng lên, hắn còn tiếp tục dùi đầu vào cô, nhất định không chịu đứng lên, hức hưc, cùng không muốn cô đẩy hắn ta ra!

Ngọc Tình cạn lời, nằm im, nếu mà động đậy cô sẽ lập tức nhìn thấy Ngân Nguyên sẽ đứng bên cạnh và cười trên nỗi đau của người khác. Mắt cô nheo lại: "Ngân Nguyên, anh giúp tôi kéo Đản Nhi ra!"

Ngân Nguyên nghe thấy vậy, động tác liền dừng lại, không có tiếng động gì, cũng không có ý định muốn kéo Thuần Hoàng ra.

Ngọc Tình thấy vậy, khẽ nhếch mép cười, cái con mèo này nó cũng dở hơi, cô khẽ cười: "Ngân Nguyên, có phải anh tưởng rằng anh thế này rồi tôi sẽ không trị nổi anh không? Được, ngươi hôm nay đừng có động đậy, ta không tin hắn ta có thể ép ta nằm thế này cả đời! đợi ta thoát ra rồi, ta nhất định sẽ tìm cho ngươi một đàn mèo đực, người sẽ không phải làm gì khác, chỉ cần sinh con là được rồi!"

Ngọc Tình tức giận lắm rồi, cô nghiến răng lại, từng từ từng chữ nói, tức chết mất,c ô nhất định phải tìm cho con mèo này một đàn mèo cái, đừng tưởng nó biến hình rồi thì cô không làm gì được!

Ngân Nguyên nghe thấy vậy, động tác lập tức dừng lại, trong đầu liền xuất hiện một hình ảnh: Một đàn mèo cái bao vậy xung quanh hắn ta, hơn nữa khi hắn ta đang canh tác trên cơ thể một con mèo cái thì xung quanh bọn họ sẽ bao vây cả một đàn mèo con.....

Trời ơi, không đâu!

Ngân Nguyên nghĩ vậy đột nhiên đứng lên, sắc mặt tỏ ra vô cùng nghiêm túc liền lôi Thuần Hoàng dậy: "Ngươi đã lớn như thế này rồi, sao lại cứ thấy người khác là nhảy bổ vào thế?"

Ngọc Tình cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm rồi, cô từ từ đứng lên, ánh mắt khẽ liếc quan Ngân Nguyên, trong ánh mắt đó là nụ cười lạnh lùng.

Sau đó cô nhìn khuôn mặt Thuần Hoàng đầy vẻ tủi thân oan ức,lúc này Thuần Hoàng vẫn mặc trên người một bộ đồ màu đen, vẫn khuôn mặt anh tú đẹp trai đó, nhưng trên khuôn mặt đó như thể được viết những chữ tủi thân oan ức vậy, hai mắt màu xanh ngọc òng ọng nước, dường như đang muốn tố cáo cô.

Ngọc Tình thấy vậy đột nhiên lại cảm thấy đáng thương, cô tiến lên phía trước một bước, xoa tay lên đầu Thuần Hoàng: "Ngươi đã lớn rồi, ngươi nhìn bộ dạng ngươi bây giờ đáng lẽ đã có thể cưới vợ sinh con rồi, sao lại vẫn còn cùng.....vẫn còn giống với ngày trước vừa mới gặp người khác liền nhảy chồm lại? sau này vợ ngươi sẽ không vui nếu ngươi làm vậy đâu!

Ngọc Tình dám nói, đây là việc bình tĩnh hòa nhã nhất mà cô đã từng làm, thế nhưng ai đó dường như không hề hiểu được điều này."

Thuần Hoàng vừa nghe thấy, đột nhiên bĩu môi, nước mắt lã chã rơi: "Không muốn, không muốn, không muốn cưới vợ sinh con, tôi chỉ muốn Tình Tình, chỉ cần TÌnh Tình thôi!"

Thuần Hoàng dường như chỉ thích làm theo ý mình, đúng là làm Ngọc Tình cạn lời rồi, hôm nay rõ ràng là nó rất bình thường mà? sao bây giờ vừa nhìn lại như một kẻ chậm phát triển vậy?

Ngọc Tình thở dài, cũng chẳng muốn quan tâm tới nó nữa, cơ thể cô khẽ động đậy liền biến mất. Cô vẫn chưa quên mục đích cô tới đây để làm gì!

Ngọc Tình biến mất, khi xuất hiện lại thì cô đã đứng ở vùng rìa của không gian. Lúc này cô đang vui mừng nhìn vườn hoa mạn đà la ngay trước mắt mình.

Không sai, trước mắt cô chính là một vườn hoa mạn đà la, lúc này hoa đang nở rộ, những bông hoa màu đen, hoa có mùi thơm dễ chịu, cao quý, Ngọc Tình nhìn vào vườn hoa mà đơ người ra.

Nói cho cùng cô vẫn là một cô gái, là một cô gái mà khi nhìn thấy những gì mình thích thì sẽ không đi, không động đậy, không sai, Ngọc Tình rất thích hoa mạn đà la. Cô thích màu hồng, màu trắng, thích màu tím, cũng thích màu xanh, nhưng cô thích nhất thích nhất vẫn là hoa mạn đà la màu đen.

Hoa mạn đà la màu đen nở ra vô cùng kiều diễm, cô nhìn những bông hoa như vậy, nghĩ chẳng cần nghĩ, cô khẽ nhún người, cơ thể cô đã đứng giữa cả vườn hoa.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh, rồi bước chân đi chầm chậm, cô bước đi như đang nhảy múa, động tác không phải đang nhảy nhưng lại thanh lịch tao nhã.

Ngân Nguyên nhìn bộ dạng Ngọc Tình lúc này nhìn đến si mê đi.

Không sai, Ngân Nguyên và Thuần Hoàng đã đuổi theo cô, vừa mới tới liền nhìn thấy Ngọc Tình như đang múa ba lê, hai người đều đơ người ra nhìn, nhìn cô thả mình vào thiên nhiên và như đang cùng những bông hoa mạn đà la kia khoe sắc, lúc này bọn họ không thể không thừa nhận, lúc này Ngọc Tình giống như một thiên tử của bóng tối.

Cô lúc này....thực sự rất đẹp.

Thực ra Ngọc Tình không phải là cô gái có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cũng không phải khí chất cao quý của những cô gái quốc sắc thiên hương, mà vẻ đẹp của cô là một vẻ đẹp rất thuần khiết, đơn giản.

Đúng vậy, rất khó để tưởng tượng một cô gái với những thủ đoạn độc ác, ra tay dứt khoát và quyết liệt lại có một khuôn mặt đẹp một cách ngây thơ đơn thuần như vậy. Ngọc Tình với mái tóc đuôi ngựa, vầng trán cao và mịn không vương ra một sợ tóc, đôi mắt to tròn, một cái mũi dọc dừa cao và thẳng, bên dưới là đôi môi lúc nào cũng hồng hào căng mịn.

Da cô cũng rất đẹp, trắng như trứng gà bóc, hai mắt cũng đen và nét, tuy là lúc nào cũng lonh lanh nước nhưng vẫn rất sáng rất sáng.

Bọn họ nhìn một Ngọc Tình như vậy liền đơ người ra và cứ muốn nhìn mãi, nhìn mãi.

Ngọc Tình dường như không hề phát hiện ra đang có hai kẻ ngây người ra nhìn mình, lúc này cô đã chầm chậm đi ra đến bờ của vườn hoa mạn đà la.

"A...." Ngọc Tình đứng trên bờ, nhìn thấy ở phía không xa có một người đang quỳ ở đó, cô khẽ kêu lên, dường như rất ngạc nhiên, lại có chút sợ hãi.

Ở đây hóa ra còn có người? chẳng trách vườn hoa mạn đà la này lại nở đẹp như thế. Anh ta đang làm gì? Đang trồng mạn đà la sao?

Tiếng kêu của Ngọc Tình đương nhiên là thu hút sự chú ý của người đó, động tác người đó liền dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên nhìn.

Bắt gặp ánh nhìn đó, Ngọc Tình liền đơ người ra. Khuôn mặt này, khuôn mặt này vô cùng giống với Phác Vũ – người đã biến mất không còn nhìn thấy nữa từ tám năm trước, giống đến mức ngạc nhiên.

Nhưng có một điều không giống, đó là, Phác Vũ có khuôn mặt rạng rỡ, đơn thuần, ngây thơ, còn người này lại có khuôn mặt trắng bệch vô cảm.

Ngọc Tình nhìn, không biết điều gì đã thúc đẩy cô, cô nhẹ nhàng tiến về phía trước, cúi đầu xuống hỏi: "Anh tên là gì?"

103. Chương 103: Động Lòng, Thời Gian Không Còn Nhiều

Người đó nghe thấy lập tức ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, không nói gì, lại cúi đầu xuống trồng hoa của mình, người này đến từ đâu, thật kì lạ.

Ngọc Tình thấy anh ta không nói gì, cô cũng không nói thêm. Cô khẽ cười: "Anh nhìn rất giống một người bạn của tôi."

Vừa dứt lời Ngọc Tình liền cảm thấy có chút lúng túng, dường như đang muốn bắt chuyện vậy? đúng rồi, lời thế này chính xác chính là lời nói phổ biến của con trai khi muốn làm quen với con gái mà? Ngọc Tình nghĩ vậy rồi nhìn người đó. Quả nhiên trên mặt người đó có nở một nụ cười khẽ.

Ngọc Tình vừa nhìn thấy liền cười, quả nhiên là bị người ta chế giễu rồi. Thôi được, thực ra cô không hề sợ bị người khác chế giễu, cô cũng đúng là muốn nói chuyện một chút.

Vậy là cô chẳng quan tâm tới người đàn ông này nữa, tiếp tục nói: "Anh ấy tên là Phác Vũ, nhìn rất giống anh, đã tám năm rồi chúng tôi không gặp, bây giờ anh ấy chắc cũng 33 tuổi rồi."

Ngọc Tình nói rồi liền để sức mạnh tinh thần tập trung lại, cô ngồi trên một bông hoa mạn đà la cách người đàn ông đó một khoảng cách rất gần, Ngọc Tình cũng chẳng thèm để ý tới thái độ không quan tâm tới lời cô nói của người đàn ông.

Nói thực lòng, cô cũng đúng là chẳng cần hay muốn anh ta phải nói gì, chỉ có điều, con người với vẻ bề ngoài quá giống này đã gợi lại kí ức của cô về người đó.

Khi bọn họ gặp nhau, anh 25 tuổi, cô mới có 7 tuổi. không thể không nói, khoảng cách về tuổi tác là quá xa, cô không hiểu được tại sao vừa nhìn đã mãi ghi nhớ về người đàn ông đó, đúng, đúng là vì cái bộ dạng ngốc ngốc, đơn thuần, ngây thơ của anh? hay là nụ cười tỏa nắng của anh?

Tư suy của Ngọc Tình cứ từ từ trở về quá khứ, khi anh cười....rất ngọt ngào, rất đơn thuần, rất rạng rỡ.

Chỉ là, bây giờ, anh đang ở đâu? Tám năm rồi cô không nói tới anh không có nghĩa là cô không nhớ anh. ngược lại, cô rất nhớ anh, rất muốn biết bây giờ anh ở đâu, đang làm gì, anh....có nhớ cô không?

Nghĩ vậy, Ngọc Tình chỉ khẽ cười, cô quay đầu ra nhìn người đàn ông đó: "Này, anh cười một cái đi."

Người đàn ông nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ thấy cô thiếu nữ ngồi trên bông hoa mạn đà la đang cười rạng rỡ nhìn mình, ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào khuôn mặt nhỏ nhắn làm làn da cô càng trắng hồng hơn – một khuông mặt ngây thơ thuần khiết nói không thành lời, cô nói: "Này, anh cười một cái đi."

Rất nhiều năm sau, Ngao Thánh vẫn mãi nhớ hình ảnh này, đó là lúc bọn họ gặp nhau, cũng là nơi mà làm anh lần đầu tiên thấy cảm động nhất.

Không biết tại sao, Ngao Thánh liền cười rồi, anh nhìn cô, cũng không biết tại sao cười, nhưng anh đã khẽ mỉm cười.

Ngọc Tình nhìn nụ cười của Ngao Thánh, cô đơ người ra. Tuy anh và Phác Vũ nhìn rất giống nhau nhưng nụ cười của bọn họ lại khác nhau, nếu nói nụ cười của Phác Vũ rạng rỡ thuần khiết thì nụ cười của người đàn ông này lại thật lạnh lùng.

Ngọc Tình không hiểu tại sao cùng một khuôn mặt, cùng là nụ cười mà lại có sự khác nhau như vậy! nhưng, điều đặc biệt là, cô cảm thấy sự khác nhau này mới là đúng, nụ cười lạnh lùng vừa rồi mới hợp với con người này.

Ngao Thánh cười, mặt anh liền cứng đơ lại. sao lại có thể dễ dàng bị một người mê hoặc thế này được? Trước đây anh có thế này đâu, trước đây?

Trên khuôn mặt của Ngao Thánh xuất hiện một chút bối rối, trước đây sao? Trước đây anh thế nào nhỉ? Sao anh không nhớ điều gì? Anh bối rối nhìn vườn hoa mạn đà la, dường như trong kí ức của bản thân chính là vườn hoa mênh mông này, mỗi ngày anh đều trồng hoa. Thế nhưng trước những kí ức đó, anh có còn gì để nhớ nữa không?

Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào Ngao Thánh không rời mắt, nét mặt của anh, cô đương nhiên là nhìn thấy. người đang ông này đang bối rối sao? Không biết tại sao cô lại không thích nhìn thấy anh ở cái bộ dạng này, vậy là cô mở miệng hỏi: "Này, chàng trai, anh tên là gì?"

Quả nhiên tiếng nói của Ngọc Tình đã cắt ngang dòng tư duy của Ngao Thánh, anh ta đứng lên, cúi đầu xuống nhìn Ngọc Tình: "Cô gọi tôi là gì?"

Ngọc Tình nghe thấy anh ta hỏi lại liền đơ người ra, cô gọi anh là gì? Này? Chàng trai?

Ngọc Tình lúng túng nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta khẽ nhếch mép lên rồi nói: "Tôi tên Ngao Thánh."

"Ngao Thánh?" Ngọc Tình khẽ nhắc lại tên anh một lần, lại nhìn vào anh, khẽ cười: "Rất hợp với anh."

Ngân Nguyên và Thuần Hoàng đứng bên cạnh nhìn ngơ ngác, đột nhiên bọn họ đều cảm thấy cảnh tượng này rất hòa hợp, rất hòa hợp. Dường như đáng lẽ hàng ngàn vạn năm trước nên thế này rồi mới phải, hai người nên ở bên nhau, khẽ cười, nói chuyện nhẹ nhàng với nhau.

Thuần Hoàng nhìn mà đôi mắt màu xanh ngọc của anh ta thoáng qua chút không vui, cảnh tượng này hòa hợp thì đúng là hòa hợp thật, thế nhưng tại sao anh lại cảm thấy không thoải mái?

Chỉ thấy Thuần Hoàng bĩu môi nhìn Ngân Nguyên: "Người đàn ông đo là ai?"

Lúc này đôi mắt màu xanh nước biển của Ngân Nguyên hơi nheo lại, nhìn không ra sự tức giận hay niềm hân hoan. Anh ta nghe thấy câu hỏi của Thuần Hoàng chỉ khẽ cười, sau đó nói: "Không biết."

Thuần Hoàng đang chờ đợi câu trả lời của Ngân Nguyên, không có được đáp án như mong muốn Thuần Hoàng liền đơ người ra, không biết? "Không biết, vậy sao anh lại tỏ cái thái độ như chẳng có chuyện gì thế?"

Ngân Nguyên đáng chết, anh ta lẽ nào không biết bản thân anh ta bây giờ giống như một kẻ chẳng biết gì, nhìn cái bộ dạng đó đúng như là đầu chỉ để mọc tóc.

Ngân Nguyên nghe thấy vậy liền đớ người ra ngạc nhiên. Không phải à? thái độ như chẳng có chuyện gì? Xin đấy, anh ta lúc nào chẳng trong cái bộ dạng như vậy!

Ngân Nguyên quay đầu sáng nhìn Thuần Hoàng, miệng khẽ nhếch cười: "Tiểu.... Thuần Hoàng à, tôi cũng không phải là Ngọc Hoàng Thượng đế, làm sao tôi biết được, lại nói...."

Mà kể cả có là Ngọc Hoàng Thượng đế anh ta cũng chưa chắc đã biết! Việc của thiên hạ nhiều như vậy, làm sao mà việc gì cũng nắm rõ được?

Thuần Hoàng cạn lời bĩu môi quay đầu đi chẳng nhìn Ngân Nguyên nữa, anh nên tin vào Tình Tình, cái con mèo lười này đúng là không tin cậy được gì! Nên bảo Tình Tình tìm cho anh ta một đàn mèo cái mà tạo giống thôi!

Tiếng thở chê bôi của Thuần Hoàng đương nhiên là không giấu được Ngân Nguyên, Ngân Nguyên cũng chỉ nhếch mép cười biểu thị anh ta cũng chẳng thèm quan tâm.

"Không phải, tôi nói này, Thuần Hoàng, anh có thể đừng có mà chê bôi tôi như thế không?" Ngân Nguyên lại quay ra nhìn Thuần Hoàng, cảm thấy oan ức, khóc không ra nước mắt, sao anh ta có làm gì đâu mà bị đối xử như vậy, lại là một kẻ vừa mới chui ra từ một quả trứng chê bai.

Thuần Hoàng không nói gì, ngay cả liếc mắt nhìn lại cũng chẳng thèm! Mất mặt, đúng là mất mặt! Về sau đừng có mà nói là quen biết Thuần Hoàng này!

"Ấy!" ánh mắt của Ngân Nguyên từ từ di chuyển, ngay sau đó liền sáng lên: "Thuần Hoàng, tôi có cách này làm cho Ngọc Tình lại đây, nhưng anh không được khinh khỉnh với tôi như vậy nữa!"

Lời nói của Ngân Nguyên làm cho hai mắt của Thuần Hoàng sáng lên, chỉ thấy anh khẽ gật đầu: "Đồng ý!"

Hai chữ đó vừa được nói ra mà làm Ngân Nguyên cảm thấy buồn nôn, mẹ kiếp, cai tên này đúng là không biết xấu hổ! rõ ràng là anh ta cũng muốn phá vỡ cảnh tượng này, thế nhưng lại giả vờ bình tĩnh. Ngân Nguyên rất nghi ngờ, vừa nãy hành động nhảy chồm lên người Ngọc Tình của Thuần Hoàng nhất định chỉ là giả!

"Ngọc Tình." Bỏ qua những biểu hiện đáng ghét của Thuần Hoàng, việc nên làm thì vẫn phải làm, ai bảo cái cảnh tượng này ngay đến cả Ngân Nguyên cũng cảm thấy ngứa mắt?

"Hả?" Ngọc Tình tâm trạng đang vui vẻ, nghe thấy Ngân Nguyên gọi cô, cũng không thấy bực mình, quay đầu lại nhìn Ngân Nguyên: "Sao thế?"

Vườn hoa mạn đà la này rất lớn, Ngọc Tình quay đầu lại chỉ nhìn thấy hình ảnh nhỏ tí của Ngân Nguyên và Thuần Hoàng. Giọng nói cô cũng rất nhẹ nhưng không cản trở gì tới việc Ngân Nguyên vẫn nghe thấy.

"Ngày mai chẳng phải cô vẫn còn có việc sao? Bây giờ đã rất muộn rồi." Ngân Nguyên khẽ cười: "Chẳng phải cô sẽ cá cược cùng với Yến Vân à, cô có chắc chắn cô nhất định sẽ thắng không?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền bật cười: "Ngân Nguyên, ngươi đúng là không còn là mèo nữa, mà là chó rồi!?"

Cô vừa dứt lời, Ngân Nguyên liền đơ ra, sau đó liền cảm thấy tức giận. Ý cô muốn nói anh ta là chó đi bắt chuột – ý là đi quản việc của người khác à!

Ngân Nguyên tức giận, hướng về phía Ngọc Tình gầm lên: "Đúng đấy, tôi thích đi xen vào việc của người khác đấy! cô đừng quên thời gian mười năm gần tới rồi! bây giờ Ấn Trấn Yêu đã bắt đầu lỏng ra rồi, e rằng cô không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa đâu!" Ngân Nguyên gầm lên lạnh lùng, hất tay rồi quay người bước đi.

Khi bước đi sắc mặt vẫn còn tái xanh đi, cái đồ đáng chết, sau này anh ta chẳng thèm quan tâm cô nữa, mặc kệ cô có chết thì chết! Làm anh ta tức điên rồi đấy!

Thuần Hoàng nhìn bộ dạng tức giận của Ngân Nguyên, anh chỉ biết thở dài lắc đầu, rồi liếc mắt về phía Ngọc Tình nhìn cô sau đó cũng quay lưng bước đi theo Ngân Nguyên.

Lúc này Ngọc Tình ngẩn người ra, đúng vậy, thời hạn mười năm sắp tới rồi. những ngày này cô lờ mờ có thể cảm thác thấy dường như Ấn Trấn Yêu bắt đầu có động tĩnh, xem ra thời gian của bản thân đúng là không còn nhiều nữa! Nhưng không tới hai năm, cô có thể đủ để kết thần được không?

Không phải cô cô tự ti mà là, cô thực sự không có niềm tin gì cả. Cô phải dành cả tám năm trời để bước vào giai đoạn tàng hồn, và đó mới cũng chỉ là một bước để tiến lại gần với kết thần thôi.

Lúc này Ngọc Tình đang nghĩ về bản thân mà không chú ý thấy bên cạnh Ngao Thánh khi nghe thấy Ấn Trấn Yêu khuôn mặt anh liền trùng xuống dường như đang suy nghĩ gì đó.

Đúng là, bây giờ trong lòng Ngao Thánh đang rất không bình tĩnh. Ấn Trấn Yêu – chỉ đơn giản mấy chữ thôi nhưng lại làm cho anh cảm thấy chấn động từ tận sâu đáy con tim mình. Lờ mờ, anh cảm thấy thứ này rất quan trọng với anh, chỉ có điều nó là cái gì?

Ấn Trấn Yêu....

Tư duy phức tạp của Ngọc Tình không kéo dài rất lâu, ngay sau đó cô đã bình tĩnh trở lại, bây giờ không phải là lúc để lo lắng và tự ti. Bất kể có được hay không được, có khả năng hay không có khả năng, cô đều bắt buộc phải cố gắng hết sức, bởi vì cô phải bảo vệ tất cả những người mà cô yêu thương.

Tuy rằng nói ra thì Ngọc Tình không hề biết gia tộc yêu tinh mà tiến thân vào thế giới của loài người thì sẽ xảy ra những chuyện gì, nhưng Ngọc Tình có thể quả quyết rằng, kết quả đó, chắc chắn không phải là một kết quả tốt đẹp gì!

Xét cho cùng, nếu con người và yêu quái có thể tồn tại một cách hòa bình với vậy vậy thì có nghĩa là con người sẽ không phải vất vả cố gắng tìm cách để niêm phong lại lối ra của thế giới yêu ma, cũng sẽ không có cuộc chiến giữa con người và ma quỷ, vì vậy có thể nói, con người và ma quỷ đã có mối thù hận từ rất lâu đời rồi.

Lại nói ma quỷ đã bị nhốt lại bao nhiêu lâu như thế, khó để nói chắc rằng chúng không tức giận, không thù hận, nếu một khi có cơ hội thâm nhập vào thế giới loài người, vậy thì hậu quả đương nhiên là khó mà tưởng tượng được! Ngọc Tình nghĩ vậy liền biết bản thân mình nên làm thế nào rồi! cô sẽ không để cho bất kì kẻ nào có được cơ hội để làm tổn hại tới đồng loại của cô.

Nghĩ vậy hai tay Ngọc Tình liền nắm chặt thành nắm đấm, cô không ngừng nói với bản thân. Cô là Ngọc Tình, cô nhất định sẽ làm được! Nhất định có thể!

Có được động lực như vây. Lúc này Ngọc Tình không có thời gian để đi tìm hiểu xem Ngao Thánh là ai nữa, tại sao lại giống với Phác Vũ như vậy, chỉ thấy cô đứng lên rồi nói: "Tôi đi trước đây!"

Nói rồi Ngọc Tình liền biến mất trước mắt Ngao Thánh. Ngao Thánh nhìn vào vườn hoa mạn đà la bỗng chốc chẳng còn ai nữa đột nhiên trong lòng anh lại có một cảm giác thất vọng.

Có thể là do rất lâu rồi không nhìn thấy người khác, đột nhiên lại chỉ còn lại có một mình bản thân, trong lòng khó mà tránh khỏi cảm giác có chút thất vọng.

Ngọc Tình ra khỏi không gian, nằm trên giường, khẽ nhắm mắt lại. chắc chắn là đúng như Ngân Nguyên đã nói, thời gian của cô không còn nhiều nữa, cô nhất định phải nhanh chóng lên. Ngày mai cô sẽ thực hành lời hẹn ước cá cược, sau khi có được Vân bang, xem ra cô vẫn nhất định phải đi Côn Minh một chuyến.

104. Chương 104: Anh Cả, Đánh Bi-a?

Đêm nay có người sẽ ngủ ngon lành, còn có người thì trằn trọc không yên giấc.

Ví dụ như Yến Vân thì mong muốn canh bạc bắt đầu, lại hoài nghi rốt cuộc là chơi cái gì, nói ra thì anh ta thực sự vô cùng băn khoăn. Thực sự cảm thấy con tim mình như đang được chiên trong chảo dầu sôi, thậm chí anh ta còn có chút nghi ngờ xem nhưng gì Ngọc Tình nói là thật hay là giả.

Nói ra thì Yến Vân anh ta cũng có sự tự hào của anh ta, đó chẳng khác nào là thứ mà anh ta được bố thí, có ông trời biết anh ta không muốn nó tới mức nào. Thế nhưng, anh ta không thể. Không cần nói phía sau anh ta còn có một Ngọc Tình đều không bằng lòng dễ dàng trở thành kẻ địch của Yến gia, chỉ cần nói bản thân anh ta cũng không vượt qua được chính mình.

Từ trong tận đáy lòng, anh ta đều hi vọng rằng bản thân mình đã sơ ý, nếu mặt đối mặt, Ngọc Tình nhất định sẽ không phải là đối thủ của bản thân mình, nhưng thực tế có phải như vậy không? Anh ta thực sự không muốn nói nhiều nữa, cũng không bằng lòng nói. Chỉ hi vọng, chỉ hi vọng, anh ta có thể đem những thứ anh ta đã đánh mất để tìm lại được từ một phương diện khác.

Yến Vân trằn trọc mà không thể không nghĩ về lúc anh ta hỏi Thích Hiểu xem chơi cái gì, nhưng ánh mắt chế giễu đó của Thích HIểu..... Anh ta không cảm thấy bản thân mình hỏi có gì quá đáng, chỉ là muốn hỏi xem chơi cái gì. Thế nhưng kẻ đó lại dùng ánh mắt chế giễu, nhạo báng để nhìn anh ta: "Đường chủ của chúng tôi đã rất đại độ rồi, còn nói cho anh biết chơi cái gì, để cho anh có sự chuẩn bị trước à? Đường chủ của chúng tôi rộng lượng thì rộng lượng thật đấy nhưng chưa tới mức độ đó. Yến bang chủ, anh đúng là tự coi trọng bản thân mình quá đấy."

Yến Vân vừa nghĩ tới những lời này liền cảm thấy vừa phẫn nộ vừa bất lực, cô nương đó đúng là không đáng yêu một chút nào! Để lộ ra một chút thì sẽ chết à? kể cả là không nói thì cũng đừng dùng lời lẽ mà làm người khác bị tổn thương như thế chứ!

Ý nghĩ này của anh ta Thích Hiểu không hề biết, nếu biết cô ấy nhất định sẽ nói lời đay nghiệt, khinh miệt với Yến Vân sau đó mới nói cho anh ta, rằng thực ra cô cũng không biết Yến Vân và Ngọc Tình sẽ chơi với nhau cái gì! Bọn họ là thuộc hạ, việc bọn họ cần làm là chấp hành mệnh lệnh! Dám tùy tiện hỏi về quyết định của đại ca? Chỉ có chết thảm mà thôi.....cái tên Yến Vân này, nhất định là đầu óc có vấn đề!

Không kể Yến Vân thấy băn khoăn thế nào, rốt cuộc có thể ngủ được hay không, đêm vẫn cứ từ từ qua đi.

"Yến đại!" bảy giờ sáng, Yến Vân đi ra từ trong phòng, trên người vẫn mặc một bộ quần áo ngay ngắn chỉnh tề chứng tỏ rằng đêm qua anh ta không hề chợp mắt.

"Vâng!"

"Thông báo với Yến nhị, Yến tam, hôm nay ba người đều đi theo tôi." Yến Vân vừa nói vừa ung dung đi vào nhà tắm.

"Bây giờ tôi đi tắm một cái, đúng tám giờ sẽ xuất phát!" Yến Vân nói xong liền đi vào nhà tắm, khi cửa phòng tắm đóng lạ cũng là lúc bước chân của Yến đại dừng lại, quay người đi hoàn thành nhiệm vụ mà Yến Vân vừa giao.

Hôm nay không chỉ là một mình Yến Vân chơi, hôm nay đối với mỗi người của Yến gia đều vô cùng quan trọng, bọn họ cần có sự tự tin, cần sự thực chứng minh, thiên tài Yến gia bọn họ không phải là cái đồ bỏ đi mà chỉ một con bé mà có thể đánh gục được!

Ngược lại với sự lo lắng hồi hộp của Yến gia, về phần Ngọc Tình cô lại rất thoải mái, lúc này Ngọc Tình đang dựa người vào xe của Phong Nhã Trần, đôi mắt to tròn đang nhìn về phía Phong Nhã Trần và Lưu Bân thân thiết như hai anh em ruột vậy.

"Này, Tình Tình, em làm gì mà nhìn hội anh như thế?" Lưu Bân bị nhìn chằm chằm mà thấy ngại, khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi.

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền nhìn Phong Nhã Trần đang khoác tay lên vai Lưu Bân, miệng cô khẽ cười:"Em vừa nghe thấy anh gọi anh ấy là anh cả? Hình như anh còn lớn hơn anh ấy bốn năm tuổi cơ mà?"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, sắc mặt Lưu Bân liền hiện rõ lên sự lúng túng, đôi mắt hếch của anh khẽ nheo lại, không biết mở miệng thế nào. Anh có thể nói rằng vì anh muốn cảm ơn và lấy lòng Phong Nhã Trần không?

Phong Nhã Trần là người bạn trai mà Ngọc Tình thừa nhận sớm nhất, anh dám nói, Ngọc Tình thích Phong Nhã Trần chắc chắn nhiều hơn thích bản thân mình! Nếu buộc cô phải chọn lấy một người trong số hai người họ, anh tin Ngọc Tình nhất định sẽ chọn Phong Nhã Trần. Vậy thì ngày nay Ngọc Tình đã đón nhận bản thân rồi, nhưng Lưu Bân biết rõ tất cả những điều này đều có công lao của Phong Nhã Trần!

Dù sao nói gì thì nói, ôm chặt lấy một chân của Phong Nhã Trần là đúng rồi!

Lại nói, với năng lực của Ngọc Tình, sau này còn chưa chắc sẽ có bao nhiêu người theo đuổi, anh nhất định phải chiếm lấy một địa vị có sức nặng mới được! Nghĩ tới việc sau này có người lớn tuổi hơn mình nhưng lại gọi mình bằng anh, Lưu Bân liền thấy vui rồi.

Ý nghĩ của Lưu Bân đã viết hết lên trên mặt, Ngọc Tình muốn không nhìn thấy cũng không được. Cô chỉ đành nhoẻn miệng cười, chui vào trong xe của Phong Nhã Trần. Người đàn ông này điên lên thì đúng là còn đáng sợ hơn cả phụ nữ, cô thực sự rất khó để tưởng tượng hai từ anh cả đó sao lại có thể được thốt ra từ miệng của Lưu Bân.

Lưu Bân và Phong Nhã Trần nhìn thấy Ngọc Tình chui vào trong xe, hai người bốn mắt nhìn nhau, lập tức đoán ra tâm tư của Ngọc Tình.

Lưu Bân khẽ cười, tuy anh biết Ngọc Tình cười nhạo anh, nhưng vì để được ở bên cạnh cô, có thế nào anh cũng bằng lòng hết.

Về phần Phong Nhã Trần, đến ngay cả bản thân anh cũng không biết bản thân mình có cảm giác gì. Khi nhìn thấy Lưu Bân và Ngọc Tình hai người họ ở bên nhau, trong lòng anh có chút chua xót có chút vui vẻ yên tâm, khi nghe thấy Lưu Bân gọi mình là anh cả, anh lại rất muốn đấm cho anh ta một nhát.

Mẹ kiếp, chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như thế, ai là anh cả của nhà anh chứ? Cô gái của lão tử, lão tử không hề muốn nhường cho anh một chút nào! Thế nhưng, anh không thể, vì người đó là Lưu Bân, là người mà Tình Tình thích, là chính bản thân mình đã đồng ý mà! vậy là, anh chỉ có thể nhận hai tiếng gọi anh cả đó, dù gì thì dù, không kể sau này bên cạnh Ngọc Tình sẽ có bao nhiêu người, địa vị của bản thân đều không có gì lay chuyển được.

Điểm này, anh nghĩ giống với Lưu Bân.

Thực ra ý nghĩ của bọn họ làm thế nào Ngọc Tình lại không hiểu, thế nhưng hiểu rồi, ngoài sự yêu thương ra thì trong lòng Ngọc Tình còn có chút áy náy, tội lỗi.

Thực ra nếu Phong Nhã Trần không bằng lòng, Ngọc Tình cũng sẽ không trách anh, hoặc có thế nào đi chăng nữa, bởi vì bất kể nói gì, người đàn ông này cũng là người cô nhắm chắc rồi, là người mà cô đã thề là ở bên cạnh cho tới khi đầu bạc, nói thực lòng thì cô cũng không muốn anh phải chịu một chút thiệt thòi nào!

Ánh mắt Ngọc Tình khẽ di chuyển, hướng về phía Lưu Bân đang ngồi bên cạnh cười ngây ngô, dường như bắt đầu từ ngày hôm qua, anh lúc nào cũng ở trong trạng thái này. Nghĩ tới khi trước lúc mà Lưu Bân tuyệt vọng, Ngọc Tình lại cảm thấy bộ dạng lúc này của anh thật tốt.

Nghĩ tới đây, cô cũng chẳng nghĩ thêm nữa, thay vì vảm thấy áy náy tội lỗi chẳng bằng cứ như thế này, ít nhất, chẳng có ai làm tổn thương ai! Còn cô điều duy nhất cô có thể làm đó là yêu bọn họ, không để bọn họ cảm thấy tủi thân, thiệt thòi.

Ngọc Tình nghĩ vậy, bên trái bên phải mỗi bên lại khoác tay vào tay Phong Nhã Trần và Lưu Bân, cô khẽ cười.

Ba người ngồi bên nhau vui vẻ, ấm áp đi tới địa điểm mà Ngọc Tình chỉ định, Phong Nhã Trần mở cửa xe ra, anh đi xuống trước sau đó khẽ cười, đôi mắt hoa đào khẽ chớp chớp, nhìn Ngọc Tình, đưa cánh tay ra: "Ngọc Tình tiểu thư, mời!"

Ngọc Tình nhìn bộ dạng lúc này của anh, cô bật cười, liếc đôi mắt to tròn lên, nhẹ nhàng thanh lịch bước xuống xe, phía sau là Lưu Bân.

Ba người – Ngọc Tình đi ở giữa, Phong Nhã Trần và Lưu Bân đi phía sau nửa bước, hai người hai bên cùng Ngọc Tình đi vào Vân Đỉnh.

Không sai, địa điểm Ngọc Tình lựa chọn đó chính là Vân Đỉnh.

Còn về việc chơi cái gì, thực ra sớm cô đã nghĩ ra rồi, nhưng cô không hề có dự dịnh sẽ để lộ cho Yến Vân biết. Đúng như Thích Hiểu nói, lòng dạ Ngọc Tình không rộng mở, cô cũng chẳng phải loại người lương thiện tốt bụng gì, sự việc như ngày hôm nay chính là bước nhượng bộ lớn nhất cô có thể làm rồi.

Nói ra thì Yến Vân không thể không cảm ơn gia tộc vĩ đại của bản thân, nếu như Ngọc Tình không phải là không muốn gặp phải phiền phức vậy thì bây giờ anh ta sớm đã bị Ngọc Tình quét ra khỏi cửa rồi.

Ngọc Tình và hai người bạn trai đi thẳng tới tầng hai của Vân Đỉnh, tìm một nơi thoải mái ngồi xuống.

Tần hai Vân Đỉnh là một tập hợp của nơi đánh bài, chơi bóng, cờ vua, khu giải trí và nơi rèn luyện thân thể, còn bây giờ, nơi mà bọn họ đang ngồi là khu vận động của các trò thể thao liên quan tới bóng.

"Tình Tình, rốt cuộc em muốn chơi gì?" Lưu Bân nhìn một lượt xung quanh, nhìn Ngọc Tình với vẻ khá ngạc nhiên.

Ngọc Tình nghe thấy chỉ khẽ cười, Lưu Bân nhìn theo ánh mắt của Ngọc Tình: Bi-a?

"Tình Tình, em muốn chơi bi-a?" Lưu Bân tròn xoe mắt lên nhìn Ngọc Tình, anh nghe Phong Nhã Trần nói kĩ thuật chơi bạc của Ngọc Tình rất khá, ồ không, phải nói là rất tốt, anh cứ nghĩ rằng Ngọc Tình sẽ chọn một trò mà mười phần sẽ nắm chắc chín phần thắng, không ngờ cô lại chọn chơi bi-a.

Nhưng từ trước tới giờ anh chưa bao giờ nhìn thấy Ngọc Tình chơi bi-a! Bi-a, cô chơi được không? Chẳng phải Lưu Bân hoài nghi về năng lực của Ngọc Tình, mà là anh thấy, nếu đã là chơi thì nên chọn trò gì mà mình có lợi thế vẫn hơn.

"Tình Tình." Phong Nhã Trần nhìn thấy mục tiêu của Lưu Bân di chuyển, anh chỉ khẽ lắc đầu, biểu thị rằng anh cũng chưa từng thấy Ngọc Tình chơi bi-a. Anh hoài nghi một chút, khẽ mở miệng, giống với Lưu Bân, anh cũng có khuynh hướng muốn Ngọc Tình chọn đánh bài, dù gì thì anh cũng thấy thấy kĩ thuật đánh bài như thần của cô.

Ngọc Tình lắc đầu, cô biết sự lo lắng của Phong Nhã Trần và Lưu Bân, trong lòng thấy có chút buồn cười lại có chút cảm động. Đúng rồi, bất kể nói gì đi nữa, điểm xuất phát của những người này đều chỉ có bản thân, làm gì cũng là vì bạn thân, nghĩ tới đây, cô khẽ nhoẻn miệng cười: "Yên tâm đi, thực ra em không chọn đánh bài vì nói thực là kĩ thuật đánh bài của anh cũng không được tính là tốt."

Cô vừa dứt lời, lập tức liền nhận được nét mặt chế giễu của Phong Nhã Trần, Ngọc Tình liền có chút lúng túng.

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình nói rằng cô đánh bài không tốt trong khi bản thân anh cũng đã biết thế nào, trong ánh mắt anh đầy sự giễu cợt. Cô nha đầu này đúng là nói dối mà không chớp mắt!

Lần trước anh theo cô đi tới Las vegas một lần, suýt nữa thì cô đã thắng kẻ làm cái đến cái quần cũng chẳng còn, đánh cho người ta thua tới phát khóc lên!

Thôi được, lời nói của Phong Nhã Trần đúng là có phần phóng đại nhưng ngày hôm đó bọn họ đã cùng đi tới Las Vegas, Ngọc Tình đúng là đã thắng không ít, không phải một trăm triệu đô la thì cũng phải xấp xỉ số đó. Sau đó thì Ngọc Tình còn nói không nên phô trương quá, vì vậy đã dừng lại.

Thế nhưng Ngọc Tình đâu có biết, chỉ có lần đó thôi cũng đã đủ để phô trương và thu hút sự chú ý rồi. nếu khi đó mà Wiliam ở đó anh ta sẽ nhất định hỏi cô, thế nào mới là phô trương? Một bé gái mới bảy tuổi đầu mà có thể thắng lên tới cả trăm triệu đô la còn chưa gọi là phô trương à?

Dưới ánh mắt như vậy của Phong Nhã Trần, Ngọc Tình hơi ngại mà di di mũi: "Được rồi, hai người có tin em không vậy? đừng nói hôm nay em thắng chắc, kể cả là thua thì cũng chỉ là một Vân bang mà thôi, em thua cũng chẳng sao!"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, hai người đàn ông lập tức bốn mắt nhìn nhau, tất cả mọi sự lo lắng, hồi hộp, căng thẳng đều không còn nữa, đúng vậy, không cần nói Ngọc Tình thắng hay không thắng, kể cả là thua, cũng chỉ là một Vân bang mà thôi, bọn họ thua cũng chẳng sao! ồ không, không phải là một, kể cả là mười cái Vân bang cũng chẳng là gì trong mắt bọn họ.

Ngọc Tình thấy hai người bạn trai im lặng, khẽ cười đang định nói gì đó nhưng đột nhiên có một tiếng nói cắt ngang ý định của cô.

"Ngọc Tình, cô muốn đấu gì với tôi?"

105. Chương 105: Động Tí Là Ra Tay, Cược Lớn

" Ngọc Tình, cô muốn chơi với tôi cái gì?" tiếng nói đó vừa vang lên, ba người liền ngẩng đầu nhìn lên, sau đó cũng nhau nhếch mép cười.

"Sao cứ có gì đó không đúng vậy nhỉ?" Yến Vân để ý thấy nét mặt của cả ba người, khẽ nhướn mày, mở miệng hỏi.

"Chẳng có gì!" Ngọc Tình trả lời trước, lạnh lùng ba chữ, lập tức không cho Yến Vân có cơ hội tiếp tục chất vấn, chỉ có thể một lần nữa thở dài trong lòng một tiếng và tự nghĩ rằng cái cô gái này thực sự không đáng yêu một chút nào.

Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới suy nghĩ của Yến Vân, cô đáng yêu hay không đáng yêu thì liên quan gì tới anh ta! Vậy là, đôi môi cô khẽ mấp máy: "Hôm nay chúng ta sẽ chơi bi-a!"

Vừa dứt lời, Yến Vân có chút choáng váng, anh ta cũng giống như Phong Nhã Trần và Lưu Bân, nghĩ rằng cô sẽ chọn trò gì ví dụ như chơi bài chẳng hạn, dù gì thì cũng nghe nói Ngọc Tình là cao thủ trong những trò đó!

Thế nhưng hôm nay anh lại muốn đấu bi- a với anh ta? Yến Vân nghĩ vậy liền thấy bối rối, cuối cùng cũng hiểu tại sao vừa nãy ba người lại có biểu hiện như vậy.

Hôm nay anh ta mặc trên người mộ bộ áo đuôi tôm vừa khít với người anh ta, nhìn vào trông rất đẹp trai anh tú, nếu mặc bộ lễ phục này mà đánh bài hay chơi cờ thì đúng là đẹp mê mẩn rồi, nhưng nếu để choi bi-a thì.....

Yến Vân cười gượng gạo, nhìn Ngọc Tình, chỉ thấy cô từ từ đứng lên, không cho anh ta có cơ hội mở miệng nói rằng đi thay đồ, cô nói: "Bắt đầu đi!"

"Này, sao lại có đứa con gái như cô thế này chứ!" Ngọc Tình vừa nói dứt lời, liền có một cô gái từ phía sau Yến Vân tiến lên, chỉ tay vào Ngọc Tình gầm lên: "Cô đúng là bắt nạt người khác quá đáng!"

Ngọc Tình nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy màu trắng, mặt đỏ lên không biết vì nóng hay vì tức giận, cô chỉ nhếch mép cười: "Cô nói đúng, tôi bắt nạt người khác đấy!"

Yến Vân nhìn cảnh này, lập tức sắc mặt trở nên lạnh lùng: "Nhụy Nhi, lùi xuống đi!"

Nói về Nhụy Nhi, Yến Vân không thể không đau đầu, hôm nay, anh ta chỉ định đưa theo Yến đại, Yến nhị và Yến tam đi, ai ngờ còn chưa ra khỏi cửa thì bà nội anh ta lại đấy Nhụy Nhi đến, nói rằng để cô ta được mở rộng tầm mắt.

Người khác không biết nhưng anh ta cũng không biết à? người em họ 16 tuổi này đang ở thời kì mới biết yêu, lần trước cách đây không lâu khi gặp Lưu Bân một lần thì tâm hồn thiếu nữ của cô đã rạo rực, hôm nay cô ta tới đây là vì Lưu Bân.

Tuy là Yến Vân không muốn đưa cô ta đi chút nào, nhưng trước mặt bà nội anh ta không thể phản bác hay từ chối được, vậy là chỉ có thể đưa Nhụy Nhi đi cùng, trên đường đã nhắc đi nhắc lại với cô ta rằng không được gây rắc rối rồi.

Thế nhưng giờ thì hay rồi, còn chưa bắt đầu gì thì phiền phức đã tới.

"Hức!" Yến Nhụy đương nhiên là nghe thấy tiếng nói của Yến Vân, thế nhưng nghe thấy thì nghe thấy, ai nói là cô ta sẽ nghe lời Yến Vân? Phải biết rằng Yến Vân tuy là thiên tài của Yến gia, nhưng Yến Nhụy cô cũng chẳng kém cạnh gì, hơn nữa, bà nội lại cũng rất yêu chiều cô ta!

Vừa nãy khi bước vào tới nơi đã nhìn thấy ánh mắt thâm tình mà Lưu Bân dành cho Ngọc Tình, cô ta sớm đã tức điên lên rồi, có thể nhịn tới bây giờ đã là nể mặt người anh Yến Vân lắm rồi.

Yến Nhụy nhìn Ngọc Tình, ngón tay khẽ động đậy, một luồng kiếm khí mạnh mẽ được đẩy ra hướng thẳng về phía con tim Ngọc Tình, cô gái này muốn chơi một đòn chí mạng đây à!

Ngọc Tình đương nhiên là có thể nhìn ra được ánh nhìn thù địch của Yến Nhụy dành cho mình, nhưng cô không ngờ rằng, Yến Nhụy lại không nói lời nào liền muốn ra tay giết người! nhìn vào đòn công kích mạnh mẽ đó, sắc mặt Ngọc Tình hơi tái đi, rồi cô cũng chỉ cười khẩnh.

Yến Vân đứng bên cạnh nhìn, trong lòng biết rằng nếu không lên tiếng thì sẽ chẳng lành, anh ta liền đưa ra tay định ngăn Yến Nhụy lại, thế nhưng đã muộn!

Chỉ thấy Ngọc Tình khẽ cười, bàn tay khẽ động, một sự tấn công mạnh gấp mười lần của Yến Nhụy được tung ra và hướng thẳng về phía cô ta.

"Phịch!" chỉ là một công phu chớp mắt cái, Yến Nhụy vừa nãy vẫn còn trợn trừng mắt lên kiêu ngạo bây giờ đã bay về phía sau và ngã phịch xuống đất.

"Phụt!" Yến Nhụy phụt ra một dòng máu đỏ tươi, ánh mắt cô ta nhìn Ngọc Tình đầy thù hận: "Dám đánh ta, cô dám đánh ta!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, khẽ đưa tay lên xoa xoa cổ tay, nói thản nhiên: "Đánh cũng đánh rồi, cô còn nói dám với không dám!"

Vừa dứt lời, Yến Nhụy đột nhiên tức sôi máu lên, cô ta nghiến răng nhìn Ngọc Tình: "Yến gia chúng ta sẽ nhất định không tha cho cô đâu!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ cười cợt nhả: "Cô lo hơi nhiều rồi đấy!" Ngọc Tình nói rồi, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Yến Vân: "Cái cô phải lo lắng bây giờ là tôi có tha cho Yến gia hay không!"

Ngọc Tình nói rồi bước từng bước chậm rãi về phía trước mặt Yến Nhụy, quỳ xuống, nhìn vào bộ mặt nhỏ bé xinh xắn nhưng đầy kiêu ngạo đó: "Còn cô nữa, cô thấy hôm nay tôi sẽ tha cho cô không?"

Ngọc Tình chưa nói dứt lời, cổ tay cô khẽ xoay, một con dao xuất hiện trong lòng bàn tay. Ánh sáng khúc xạ từ lưỡi dao chiếu vào mắt Yến Nhụy, cô ta hơi nheo mắt lại, sau đó liền trợn trừng lên nhìn Ngọc Tình: "Cô...cô muốn thế nào?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy khẽ cười: "Tôi muốn thế nào?" nói rồi lưỡi dao sắc lạnh đó từ trên tay Ngọc Tình được chạm vào mặt của Yến Nhụy, bàn tay cô khẽ di chuyển, lưỡi dao chạy dọc trên má Yến Nhụy: "Cô nói xem tôi muốn thế nào?"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, Yến Nhụy liền lập tức co rúm người lại: "Cô không thể, không thể đối xử với tôi thế này, bà nội tôi sẽ không tha cho cô đâu!"

Ngọc Tình nghe thấy lời đe dọa sắc mặt cô càng lạnh lùng hơn, lúc này một người sắc mặt lạnh không kém Ngọc Tình còn có Yến Vân, anh ta đứng đó bất động, mặc kệ Ngọc Tình, nhìn Yến Nhụy với ánh mắt lạnh như băng: Cái đồ ngốc chuyên gây chuyện.

Yến Nhụy bất động, vậy thì đương nhiên Phong Nhã Trần và Lưu Bân cũng chẳng động đậy gì, lúc này bọn họ đang ngồi nói chuyện với nhau.

"Anh cả, em nghe nói con gái cô Lưu bán thịt lợn ở bên cạnh đây đã đi nước H làm phẫu thuật thẩm mỹ đấy, bỗng chốc liền trở nên xinh lắm!" Lưu Bân khẽ cười, nhìn vẻ mặt có vẻ như rất vui mừng.

"Ồ, cậu gặp rồi à?" Phong Nhã Trần thì ngược lại có vẻ bình thảnh hơn rất nhiều, nhưng dường như anh cũng khá tò mò về chủ đề này: "Tại sao lại phải phẫu thuật thẩm mỹ?"

Lưu Bân vừa nghe thấy liền lập tức thở dài: "Vốn dĩ con gái Lưu gia nhìn cũng xinh đẹp lắm, thế nhưng không biết đắc tội với ai mà bị hủy dung rồi!"

Lưu Bân nói vậy làm cho Ngọc Tình trong lòng thấy rất buồn cười, cái tên Lưu Bân này nghe từ đâu không biết, lại còn con gái Lưu gia, chắc là anh xem nhiều tiểu thuyết quá rồi thì phải! Còn ở bên cạnh cô lúc này, Yến Nhụy sắc mặt trắng bệch: hủy dung?

Không giống như Ngọc Tình, Phong Nhã Trần phối hợp với Lưu Bân khá ăn ý, anh gật đầu: "Vậy thì nên phẫu thuật là đúng rồi, nhưng có điều cái tên ra tay đó chắc cũng vẫn còn nương tay lắm rồi đấy!"

Câu này vừa được nói ra liền làm cho Lưu Bân giật mình: "Thế mà còn nương tay? Vậy nếu như anh cả thì anh sẽ làm thế nào?"

"Đương nhiên là cắt hết tai, mũi, môi, móc cả mắt ra...." Phong Nhã Trần nói ra tới đâu toàn thân Yến Nhụy lạnh ngắt tới đấy, cô ta rùng mình, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh ngũ quan của bản thân, cô hét lên: "A....."

Tiếng hét lanh lảnh này đương nhiên là phát ra từ miệng của Yến Nhụy, tiếng hét vang trời đó làm cho Ngọc Tình nheo mày lại, ánh mắt cô nói không thành lời được sự ghê tởm.

Hôm nay kể cả Tình Tình có tha cho cô ta thì anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta, dám dùng ánh mắt đó nhìn anh à!

Ngọc Tình đứng lên, liếc mắt nhìn khuôn mặt u ám của Yến Vân, khẽ cười: "Yến bang chủ mời đi, anh đứng đó là muốn đợi tôi mời anh ăn cơm chắc! Hay là muốn tham quan một chút cái tai mà vừa nãy Phong Nhã Trần nói?"

Vừa nghe thấy vậy, Yến Nhụy đột nhiên run lên, nhìn Yến Vân với ánh mắt cầu cứu, hi vọng anh ta có thể giúp mình, cô ta còn nhỏ, cô ta không muốn biến thành cái bộ dạng thảm hại như vừa nói.

"Đều không phải!" Yến Vân khẽ lắc đầu nhìn Ngọc Tình: "Tôi chưa đi là vì buổi hẹn cá cược vẫn chưa kết thúc."

Ngọc Tình nghe thấy vậy lập tức bật cười: "Yến gia các người đúng là không có thành ý, động một tí là muốn ra tay giết người, tôi thật sự không dám thả hổ về rừng đâu, phải bết rằng, gan tôi nhỏ lắm!"

Nói thì nói như vậy, nhưng Ngọc Tình lại nhìn cũng chẳng thèm nhìn Yến Vân mà đi thẳng về phía Lưu Bân và Phong Nhã Trần.

"Sự việc vừa rồi chỉ là hành động của một mình Yến Nhụy, cô ấy làm sao có đủ tư cách để đại diện cho Yến gia chúng tôi!" Yến Vân chẳng để ý tới thái độ kiêu ngạo của Ngọc Tình, lúc này hai mắt anh ta nhìn chằm chằm về phía Ngọc Tình. Nếu lúc trước nói anh ta vẫn còn nghĩ rằng Ngọc Tình có phải có một chút gì đó sợ Yến gia, vậy thì bây giờ anh ta có thể hoàn toàn khẳng định, Ngọc Tình chẳng hề coi bọn họ là gì!

Vì vậy nói gì tới cá cược, e rằng cũng chỉ là vì không muốn phiền phức mà thôi. Nhưng biết thì biết vậy, với tư cách là người của Yến gia, anh ta không thể để mặc kệ Ngọc Tình trở thành kẻ thù của Yến gia! Với những gì anh ta hiểu về Ngọc Tình, cô gái này tuyệt đối là một người máu lạnh tới một mức độ nhất định, nếu cô trở thành kẻ thù của Yến gia, vậy thì hậu quả.....anh ta không dám tưởng tượng, cũng không muốn tưởng tượng! Vì vậy, anh ta bắt buộc phải ngăn sự việc này xảy ra!

"Ồ?" bước chân Ngọc Tình đột nhiên dừng lại, quay người lại nhìn Yến Vân: "Nói thế cũng có nghĩa là Yến gia không muốn trở thành kẻ thù với tôi?"

"Đúng vậy." tuy không muốn thừa nhận, nhưng Yến Vân không thể không thừa nhận, thừa nhận rằng Ngọc Tình rất mạnh, Yên gia e rằng thực sự không muốn là kẻ thù của cô! Ít nhất là anh ta không muốn!

"Vậy cô ta...."ánh mắt Ngọc Tình lúc này hướng về Yến Nhụy – kể đang nằm dưới đất, cố gắng muốn bò dậy nhưng lại không còn chút sức lực nào để động đậy.

"Nếu cô ấy đã dám ra tay vậy thì đương nhiên cũng phải gánh chịu hậu quả."Yến Vân khẽ cười, ánh mắt thoáng qua sự lạnh lùng và nhẫn tâm.

Nghe thấy câu nói đó, ánh mắt Yến Nhụy như nhìn thấy quỷ vậy, chằm chằm hướng về phía Yến Vân, trong ánh mắt cô ta là sự khó hiểu, phẫn nộ, bất lực, cầu cứu.

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền cười, nhìn vào Yến Nhụy với khuôn mặt choáng váng đang nhìn Yến Vân, cô nhướn mày: "Nếu đã như vậy thì trò chơi tiếp tục."

Ngọc Tình nói rồi liền đi tới bên cạnh bàn bi-a, cô cầm lấy chiếc gậy, nhìn Yến Vân: "Snooker!ai thắng thì Vân bang sẽ thuộc về người đó!"

"Cô chắc chắn?" Yến Vân nhìn Ngọc Tình, anh ta đúng là vô cùng không hiểu, anh không tin Ngọc Tình chưa từng điều tra về anh ta, nếu đã điều tra rồi, vậy thì cô nên biết anh chơi bi-a vô cùng tốt!

Anh ta thực lòng là nghĩ không hiểu tại sao Ngọc Tình lại chọn chơi bi-a.

Chỉ thấy Ngọc Tình khẽ nhướn mày, nói lời rất thản nhiên: "Tôi thua cũng chẳng sao!" một cái Vân bang bé tí teo thì chẳng là gì với cô, huống hồ ai nói là cô chắc chắn sẽ thua?

Sở trường của Yến Vân là chơi bi-a, nhưng ai bảo là Ngọc Tình không biết gì? Từ trước tới giờ cô chưa đụng vào nó không có nghĩa là cô không biết!

Yến Vân nghe câu nói vừa rồi của Ngọc Tình liền lập tức bật cười, đưa tay cởi cúc áo trên người ra, cởi chiếc áo đuôi tôm lịch thiệp ra, cởi nốt cả cúc của chiếc áo sơ mi bên trong, anh ta tiến lại gần cầm lấy chiếc gậy đánh, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt khiêu khích.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng ăn mặc chẳng ra làm sao của Yến Vân, cô khẽ cười: không ngờ cái tên này cơ thể cũng không tới nỗi nào!

"Snooker! Nếu tôi thua, Vân bang sẽ thuộc về cô!" Yến Vân nhìn Ngọc Tình, nhoẻn miệng cười, nói lời càng tự tin hơn.

106. Chương 106: Làm Phân Bón, Không Thả Hổ Về Rừng

Bi-a bắt nguồn từ nước anh, lần đầu tiên được chơi trong quân đội, lại được gọi là bida trở ngại.

Ngọc Tình nhìn vào 22 quả bi-a, khẽ nhướn mày, cô nâng chiếc gậy bi-a lên, nhằm vào một quả màu đỏ, khẽ chọc vào. Chỉ thấy viên màu trắng đập mạnh vào viên màu đỏ mà cô vừa nhằm, toàn bộ 22 viên bị đánh tung ra, khi viên màu đỏ đánh vào những viên khác tạo ra tiếng kêu rất rõ, sau cùng cũng có một việ rơi xuống lưới.

Ngọc Tình nhìn rồi khẽ cười, cô liếc ánh mắt về phía Yến Vân, nhếch môi lên. Yến Vân nhìn bộ dạng tự tin của Ngọc Tình, cũng chỉ nhếch cười, nhướn mày nói: "Đừng có mà đắc ý quá!"

Phong Nhã Trần và Lưu Bân ở bên cạnh nhìn động tác của Ngọc Tình, ngay sau cú đánh cả hai đều khẽ thở phào. Vừa ra tay đã biết có phải chuyên gia hay không. Tuy chỉ một Vân bang bọn họ đúng là chẳng để ý, có thua cũng chẳng sao, nhưng nếu có thể thắng thì đương nhiên vẫn tốt hơn. Lúc này bọn họ đột nhiên nghĩ ra từ trước tới giờ Ngọc Tình chưa từng làm việc gì mà không chắc chắn, không có sự nắm bắt, thậm chí có những thứ bẩn thỉu vào bụng rồi nhưng khi biết cô vẫn sẽ nôn ra.

Thôi được rồi, bọn họ nghĩ nhiều rồi đấy!

Vẫn nghĩ rằng bản thân đủ để hiểu về Ngọc Tình nhưng lại không ngờ bọn họ hiểu hóa ra chỉ là ở góc độ lạnh lùng như núi băng mà thôi, bọn họ hai mắt sáng lên nhìn Ngọc Tình, mong chờ cô sẽ tạo cho họ niềm vui bất ngờ.

Ngọc Tình chẳng quan tâm tới Yến Vân thêm nữa, cũng không nhìn vào Yến Nhụy đang nằm dưới đất, cô khẽ cười, tự tin xinh đẹp.

Cô nhìn vào bàn bi-a, tiến tới một góc khác, giơ chiếc gậy trên tay lên, lại một cú nữa chọc vào viên màu trắng, lần này, phản ứng dây truyền, không phải chỉ là một viên mà chỉ nghe thấy bốp bốp bốp, năm việc màu đỏ rơi xuống lưới, ở một góc khác, một quả màu đỏ nhẹ nhàng lăn lăn không ai đoán trước được kết quả nhưng cuối cùng nó cũng đã lăn xuống lưới.

Yến Vân đứng bên cạnh nhìn, mắt anh ta không thể không tròn xoe ra, ngay sau đó nhìn cô gái chỉ mới 15 tuổi này, trong đầu anh ta đang suy nghĩ, cô gái này quả nhiên là không bình thường, quả nhiên.....

Song Ngọc Tình nhìn vào bàn bi-a, đôi lông mày cô khẽ nheo lại, cô nhìn thế cuộc lúc này lại không hài lòng chút nào. Phải biết rằng, khi xưa khi mà cô còn cùng chơi với Thất Nguyệt, kĩ năng chơi bi-a không chỉ thế này, bây giờ đúng là trình độ tụt đi nhiều quá!

Ngọc Tình nghĩ vậy liền thở hắt ra một tiếng, đột nhiên cô lại nhớ tới Thất Nguyệt rồi, không biết bây giờ cô ấy ở đâu? Xem ra bản thân phải tăng tốc lên thôi, nghĩ vậy Ngọc Tình lại nâng cây gậy lên, lập tức sau tiếng bóng va chạm vang lên, chỉ thấy cả thế cục trên bàn bi-a đã bị đánh loạn lên. Những viên màu đỏ thi nhau rơi xuống lưới, Yến Vân đứng bên cạnh nhìn mà đớ người ra, mẹ kiếp, cái con bé đáng chết này, khoe khoang thì cũng đừng tới mức này chứ! nếu cứ tiếp tục đánh thế này thì người khác làm gì có cơ hội cầm gậy lên nữa.

Yến Vân nghĩ vậy, liền vứt chiếc gậy trên tay sang một bên, đi tới đứng bên cạnh Phong Nhã Trần và Lưu Bân, khẽ nhướn mày: "Tôi thấy vừa nãy cậu gọi cậu ta là anh cả?"

Lưu Bân nghe thấy câu hỏi của Yến Vân, trên khuôn mặt anh tú liền có chút bối rối, sau đó gật đầu.

"Tại sao. Cậu ta mới có 16 tuổi, cậu chắc cũng phải 20 rồi chứ!" Yến Vân nhìn Lưu Bân, nét mặt có vẻ hết sức tò mò và muốn biết, thôi được, thực ra anh ta đang có chút lo lắng và mất cân bằng vì vậy chỉ đang đi tìm chuyện để giải tỏa mà thôi.

Bị cô gái của bọn họ đánh cho thảm như thế, còn bọn họ thì ngồi một bên mà cười trên nỗi đau của kẻ khác, nói thế nào thì anh ta cũng không thể để cho bọn họ cứ vui vẻ mãi mà cười được.

Quả nhiên Lưu Bân bị nói như vậy, mặt anh lập tức đỏ lên, tuy anh biết cái tên Yến Vân này đang cố ý, nhưng sự việc như thế này bị nói ra miệng, anh vẫn không thể không lúng túng, không phải anh cảm thấy mất mặt mà là anh thấy ngại.

"Cái này...." Lưu Bân thở dài một tiếng, sau đó quay ra nhìn Yến Vân: "Anh nói như vậy là đang ghen tỵ à? anh cũng thích Tình Tình, có cần gia nhập luôn không?"

Lưu Bân nói như vậy, ngược lại làm hco Yến Vân cảm thấy ngại, Yến Vân đã nhìn ra một số manh mối, nhưng, đương sự lại mặt dày như thế làm cho anh ta thấy ngại. tuy anh ta tuyệt đối là một viên kim cương sáng giá, phụ nữ vây xung quanh nhiều như lá mùa thu nhưng anh ta thực sự hoàn toàn không hề có ý như Lưu Bân nói.

Phía này ba người đang đấu khẩu với nhau, còn ở phía kia Ngọc Tình vẫn liên tiếp cho bóng vào lưới, chẳng bao lâu sau, một viên cuối cùng cũng đã rơi xuống rồi, Ngọc Tình nhìn viên bóng màu xám đang lăn xuống, cô khẽ cười. tuy hôm nay với trình độ đánh thế này cô không hề hài lòng, nhưng tính ra thì vẫn được coi là có thể. Ít nhất Vân bang cũng về tay cô rồi!

Ngọc Tình đánh xong liền vứt cây gậy xuống, quay người ra nhìn Yến Vân: "Này, Vân bang của anh kể từ hôm nay thuộc về tôi rồi!"

Yến Vân nghe thấy vậy, cũng chẳng để ý mặt đang đỏ hừng hừng, quay đầu nhìn Ngọc Tình đang cười đắc ý, anh ta gật đầu cay đắng:"Là của cô rồi!"

Ngọc Tình gật đầu, ánh mắt liếc nhìn về phía Yến Nhụy đang nhìn chằm chằm đầy thù hận bản thân mình, cô cười cười nói với Yến Vân: "Cô ta thì sao?"

"Tùy cô xử lý." Yến Vân nhìn Yến Nhụy, đồng tử mắt như đóng băng lại rồi. thực ra anh ta cũng chẳng thích gì cô em họ này, ngạo mạn, tùy hứng, phóng đáng, không coi ai ra gì, điều quan trọng nhất đó là, cô ta như một kẻ không có não.

Tuy cô ta bây giờ đúng là vẫn còn nhỏ, chỉ mới 16 tuổi, nhưng được sinh ra trong một gia đình như bọn họ, 16 tuổi là đã có thể làm nên đầy chuyện lớn, huống hồ bây giờ Yến gia bắt đầu tụt dốc rồi, mà vẫn cái tính cách huênh hoang ngạo mạn đó, nhất định sẽ chỉ có mang lại kiếp nạn cho Yến gia, vì vậy để cho ta chịu khổ chút cũng tốt.

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền gật đầu, đi tới bên cạnh Yến Nhụy vẫn đang nhìn mình không rời mắt, khẽ cười, giọng nói nhẹ nhàng hiếm có: "Cô có biết hai cô gái mà đã từng đắc tội với tôi bây giờ đang ở đâu không?"

Yến Nhụy đơ người ra, cô ta không ngờ Ngọc Tình lại hỏi cô ta như vậy.

Ngọc Tình lại căn bản không hề nghĩ rằng muốn cô ta phải trả lời, cô khẽ cười, tiếp tục nói: "Một bé gái thì bị kẻ tu luyện thành ma quỷ đưa đi làm chiếc đỉnh tu luyện, lúc đó cô bé ấy hình như còn chưa tới mười

tuổi."

Ngọc Tình cười nhẹ nhàng nói tiếp: "Kẻ tu luyện thành ma quỷ, cô có biết không?" Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn vào đôi mắt ngạc nhiên sợ hãi của Yến Nhụy, nhìn vào ánh mắt cô ta nhìn mình như đang gặp ma vậy, cô chỉ cười: "Xem ra cô cũng chẳng phải là kẻ không biết gì!"

Thực ra không chỉ mỗi Yến Nhụy, ngay đến cả Yến Vân cũng đơ người ra, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt đầy sinh sợ. Anh ta luôn biết rằng cô gái này có những thủ đoạn độc ác, nhưng không ngờ rằng cô gái này lại độc ác tới mức độ như vậy, đột nhiên anh ta đã hối hận vì quyết định đã giao Yến Nhụy cho Ngọc Tình xử lý.

Bất kể Yến Nhụy có không tốt thế nào nữa thì đó cũng là em họ của anh ta, cũng là người của Yếng ia. Nếu.... nghĩ tới đây, anh ta cảm thấy choáng váng, nếu con gái của Yến gia bị xử lý như vậy, mặt mũi của Yến gia còn biết chui vào đâu nữa!

"Ngọc Tình....." Yến Vân mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng đã bị Ngọc Tình cắt ngang lời ngay sau đó.

"Còn có một người nữa....." Ngọc Tình khẽ cười:"Không biết,c ô đã từng nghe đến nhà chứa chưa?"

Nhà chứa? Yến Vân cứng đơ người lại, sao lại nói tới nhà chứa? Những người như anh ta đương nhiên là từng nghe tới nhà chứa, nhà chứa tuyệt đối là thiên đường của những kẻ phạm tội, con gái ở đó tuyệt đối còn chẳng bằng những kẻ nô lệ hạ đẳng nhất!

Ngọc Tình lúc này nói tới nhà chứa, lẽ nào.....

Quả nhiên lời nói tiếp theo của Ngọc Tình đã giải thích cho sự nghi ngờ của Yến Vân: "Còn có một cô gái nữa đã bị tôi đưa tới nhà chứa, khi đó, cô ta hình như cũng chỉ tầm bằng tuổi cô. Ồ, tôi quên mất, đó là sự việc vừa mới xảy ra năm nay thôi. Ấy, đúng thật là, không biết cô ta bây giờ còn sống không, chắc là còn chứ, tôi đã nhờ vả rồi, là phải chăm sóc cô ta thật tốt!"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, sự thù hận trong ánh mắt của Yến Nhụy cũng đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự sợ hãi đến cùng cực.

Cơ thể cô ta run lên, trườn về phía sau, muốn cách xa Ngọc Tình, muốn cách xa cô càng xa càng tốt, cô ta không muốn phải nằm trong tay của Ngọc Tình, cô ta nghĩ Ngọc Tình không phải là người mà là một kẻ ác quỷ.

Cô ta không muốn đi tới nhà chứa, cô ta không muốn trở thành hạng con gái rẻ rúm bẩn thỉu đó, cô ta là đại tiểu thư lá ngọc cành vàng của Yến gia, là viên chân châu mà mọi người đều nâng hấng, cô ta không muốn, không muốn.....

Cơ thể Yến Nhụy từ từ lùi về phía sau, Ngọc Tình nhìn vào ánh mắt của Yến Nhụy, nhìn sự sợ hãi toát ra từ toàn thân cô ta, cô khẽ cười, đứng lên.

"Cô đã nghĩ xong chưa? Cô muốn đi tới đâu?" Ngọc Tình liếc mắt xuống nhìn Yến Nhụy, nói lời lạnh lùng và chua xót, cô từ trước tới giờ không phải là người tốt gì cả, càng không bao giờ làm cái việc ngốc nghếch đó là thả hổ về rừng. Người dám ở trước mặt cô mà ra tay giết cô, ha ha, có gái này, không biết gan cô ta to tới cỡ nào!

"Ngọc Tình....." Yến Vân nhìn Ngọc Tình, mở miệng, anh ta muốn cầu xin Ngọc Tình, muốn thu lại lời vừa nói ban nãy, cho dù hôm nay anh ta có phải hạ mình thế nào, Yến gia cũng không thể mất đi người này!

Ngọc Tình đương nhiên là nghe thấy tiếng gọi của Yến Vân, cô khẽ cười, quay đầu lại: "Sao hả? hối hận rồi à?"

"Ngọc Tình, cô không thể, cô phải biết rằng Yến Nhụy là người của Yến gia chúng tôi, không kể Yến gia có thế nào! Yến Nhụy cũng không thể giao cho cô xử lý thế này được, Yến gia không thể dương mắt nhìn cô ấy bị rơi vào những nơi như thế!"

Những điều Yến Vân nói đều là sự thật, anh ta nói vậy cũng là vì tốt cho Ngọc Tình, Ngọc Tình cho anh ta cơ hội chẳng phải là vì không muốn vô duyên vô cớ trở thành kẻ địch của Yến gia à!

Ngọc Tình nhìn Yến Vân, cô đương nhiên cũng hiểu ý của Yến Vân, nhưng cô vẫn chưa có ý định dễ dàng tha cho Yến Nhụy, cô là con gái, cô càng rõ con gái khi mà điên lên thì cũng chỉ coi trời bằng vung, cô không cho rằng bây giờ Yến Nhụy có thể ra tay giết cô mà sau này lại bỏ qua cho cô.

Hơn nữa Ngọc Tình cũng chẳng phải là sợ Yến gia, nói thẳng ra là cô sợ phiền phức! Nếu hôm nay bất kể cô có giết hay không giết Yến Nhụy thì phiền phức đều có, vậy thì giết cô ta đã làm sao?

Chỉ một Yến gia bé tí teo, một gia tộc tu chân bằng cái mắt muỗi mà thôi, đừng nói bây giờ nó đang trong thời kì tụt dốc, kể cả Yến gia đang trong thời kì huy hoàng thì Ngọc Tình cô cũng chưa chắc đã coi là gì!

Chỉ thấy Ngọc Tình khẽ cười, nhìn Yến Vân: "E rằng anh phải thất vọng rồi, kể cả anh có thể nói lời không giữ lời, tôi cũng không thể là một kẻ ngốc được, vì vậy hôm nay, cô gái này, chắc chắn sẽ không thể rời khỏi nơi đây!"

"Tình Tình, cô ta, em định xử lý thế nào?" Phong Nhã Trần đi tới bên cạnh cô, anh là một người tin tưởng và phục tục Ngọc Tình tuyệt đối và vô điều kiện, nếu Ngọc Tình nói một anh nhất định sẽ không nói hai. Không phải anh sợ cô mà là anh tôn trọng cô!

"Em có một vườn hoa Mạn đà la, nếu hôm nay Yến Vân đã mở miệng, em cũng sẽ nể mặt anh ta! Không bán Yến Nhụy vào nhà chứa nữa mà giao cho Ngân Nguyên, làm phân bón cho hoa Mạn đà la."

---

107. Chương 107: Đi Côn Minh, Cục An Ninh Quốc Gia

Về việc Yến Nhụy bị đưa đi làm phân bón, e rằng không thể thay đổi được rồi! vì vậy Yến Vân định mở miệng mấy lần nhưng cuối cùng đều nuốt lời vào trong.

Ngọc Tình không để ý thêm tới những người này nữa, quay người bước ra ngoài, khi đi tới cửa, bước chân của cô đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Yến Vân.

"Thực ra, vẫn còn một cách nữa....." Ngọc Tình nói lấp lửng tới đó rồi không nói thêm nữa, chỉ liếc ánh mắt về phía Yến Nhụy, chỉ như vậy cũng đủ cho Yến Vân hiểu.

"Cách gì?" anh ta căng thẳng hồi hộp nhìn cô chằm chằm, chỉ cần có cách, anh ta tuyệt đối sẽ không để cho Ngọc Tình đưa Yến Nhụy đi làm phân bón hoa, bất kể nói gì thì nói, cô gái này cũng là em họ của anh ta. Còn nữa, thực ra anh ta không hề muốn đối đầu với Ngọc Tình. Không cần nói tới thực lực hiện nay của Ngọc Tình, chỉ cần nói Ngọc Tình còn nhỏ như vậy mà đã có thể trưởng thành tới bước này, nếu như không phải phía sau cô có người hậu thuẫn thì anh ta chắc chắn không tin.

Do đó, chỉ cần có cơ hội, anh ta nhất định phải bảo vệ Yến Nhụy. Nếu Yến Nhụy chết đi, kể cả Yến gia không muốn làm kẻ thù với Ngọc Tình sợ rằng cũng là việc không thể, vì vậy Yến gia không thể mất đi người này.

Ngọc Tình cười cười nhìn Yến Vân: "Tôi nghe nói Yến gia có một viên bảo ngọc trừ tà?" Ngọc Tình nói tới đó rồi không nói tiếp nữa, chỉ cười tươi rạng rỡ nhìn Yến Vân.

Yến Vân nghe thấy vậy cũng đơ người ra, miệng mấp máy nhưng không biết nên nói gì mới phải. anh ta tưởng Ngọc Tình sẽ đưa ra điều kiện gì, nhưng lại không ngờ rằng cô muốn có được viên bảo ngọc trừ tà đó. Phải biết rằng viên ngọc trừ tà đó ba anh ta coi như mạng sống, năm xưa phải dùng rất nhiều chân châu bảo ngọc mới đổi lại được. Nếu như anh ta muốn lấy nó từ tay cha anh ta chỉ sợ rằng lão gia sẽ liều mạng với anh ta!

"Ngọc Tình, Viên ngọc đó...."Yến Vân mở miệng nhưng lại không biết nói gì.

"Ha ha, xem ra Yến bang chủ chẳng có chút thành ý gì cả!" Ngọc Tình bật cười rồi quay người bước đi: "Thôi bỏ đi,thực ra tôi cũng cảm thấy dùng Yến Nhụy làm phân bón cho hoa cũng được!"

Ngọc Tình nói xong liền đi ra ngoài, nhưng cô vừa bước được vài bước thì liền nghe thấy tiếng nói của Yến Vân vang lên phía sau lưng: "Đợi đã!"

Bước chân của Ngọc Tình từ từ dừng lại, Yến Vân cũng chỉ biết cười đau khổ, từ khi nào mà Yến Vân anh ta lại để bản thân mất mặt tới mức này!

"Sao hả? còn có gì muốn nói à?" Ngọc Tình không quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng nói lạnh lùng vang lên, Yến Vân nghe mà chỉ biết cười cay đắng, rồi cũng không quên quay lại ném cho Yến Nhụy một cái lườm tức giận.

"Ngọc Tình, cô thực sự muốn có viên ngọc trừ tà đó?" Yến Vân nghi ngờ liền mở miệng hỏi, nếu cô thực sự muốn có nó anh ta sẽ nghĩ cách để lấy nó cho cô, chỉ là một viên bảo ngọc mà thôi, chắc chắn là danh tiếng của Yến gia anh ta vẫn hơn chứ!

Sau khi xác định được như vậy Yến Vân liền hạ quyết tâm, nhưng không ngờ rằng Ngọc Tình lại lắc đầu: "Không muốn!"

Thực ra Ngọc Tình không hề muốn có viên bảo ngọc đó, mà chỉ nghe thấy người đứng đầu Yến gia coi nó như báu vật, cô làm vậy là chỉ muốn thử Yến Vân mà thôi.

Yến Vân nghe hai từ được Ngọc Tình trả lời quyết đoán, lập tức đơ người ra, sau đó liền tức giận: "Ngọc Tình, cô coi tôi là con khỉ để chơi đùa đấy à?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền bật cười, cô quay đầu lại, đôi mắt to tròn của cô nhìn Yến Vân từ đầu tới chân, sau đó khẽ cười: "Coi anh là khỉ? Yến Vân! Anh tự cảm thấy bản thân anh rất giống khỉ à?" chơi anh ta? Cô chẳng có cái hứng thú đó!

Một câu nói của Ngọc Tình làm cho Yến Vân choáng váng, sau đó anh ta nhìn Ngọc Tình với ánh mắt cảnh giác, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Có gì thì cứ nói thẳng ra, Ngọc Tình, cô nói đi, rốt cuộc là cô muốn cái gì?"

Muốn gì? Muốn Yến gia nhà anh ta! Ngọc Tình khẽ cười, nhìn Yến Vân: "Không biết việc của Yến gia anh có thể làm chủ không?"

Yến gia, làm chủ? Yến Vân đơ người ra, sau đó anh ta cuối cùng cũng nghĩ tới Ngọc Tình muốn cái gì, nghĩ vậy ánh mắt anh ta liền trở nên lạnh lùng: "Ngọc đường chủ, lòng người cũng nên có giới hạn thôi, tôi khuyên cô đừng có mà tham lam quá!"

Tham lam sao? Ngọc Tình bụm miệng cười: "Anh tưởng Yến gia các anh có thứ gì đáng giá mà tôi tham lam? Thế này đi, năm ngay sau, tôi muốn gặp người có thể làm chủ việc của Yến gia, nếu kết quả làm tôi hài lòng, vậy thì tôi sẽ trả Yến Nhụy lại cho các người, nếu không hài lòng....."

Ngọc Tình liếc mắt nhìn Yến Nhụy, khẽ cười, không nói thêm gì nữa, quay người bước đi, nếu cô không hài lòng, vậy thì đúng là không còn gì để nói nữa, làm phân bón cho hoa Mạn đà la cũng là cô đã nhẹ tay với cô ta rồi.

Ba người đi ra khỏi Vân Đỉnh, Ngọc Tình quay ra nhìn Lưu Bân: "Mây ngày nay em phải đi Côn Minh một chuyến, anh giúp em xử lý việc của Vân bang và bang Chim ưng, hợp nhất hai bang lại, có ý đầu quân thì cho ở lại, còn những kẻ mà vẫn không phục thì anh biết nên xử lý thế nào rồi đấy!"

"Côn Minh?" Lưu Bân nhìn Ngọc Tình, hơi đơ người ra: "Em đi Côn Minh làm gì?"

Không thắc mắc như Lưu Bân, Phong Nhã Trần dường như đã hiểu, sợ rằng Ấn Trấn Yêu đã xuất hiện biến cố. Năm xưa Ngọc Tình đã nói hết mọi chuyện với anh, vì vậy những việc này đương nhiên là anh cũng vẫn để ý tới. hơn nữa, kể từ sau khi tu luyện được ra thần thức, Phong Nhã Trần cũng cảm nhận được sự thay đổi của Ấn Trấn Yêu.

"Có chút việc gấp, nhất thời một hai câu nói nói không rõ được, đợi em quay về em sẽ từ từ nói với anh!" Ngọc Tình nghe thấy anh hỏi liền suy nghĩ một lát rồi cô nghĩ bây giờ không phải là lúc kể cho anh nghe, vì vậy cô quyết định đợi cô quay về sẽ nói.

"Ừm!" Lưu Bân tuy có chút thất vọng, nhưng anh nghĩ, cũng đành chấp nhận. Bây giờ đúng là không phải là lúc để nói chuyện, vì vậy anh cũng nghĩ thôi thì đợi Ngọc Tình quay về.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng lúc này của Lưu Bân, cô khẽ cười, trong lòng cảm thấy ấm áp mà không nói thành lời. có một người yêu bản thân cô, hiểu và thông cảm cho cô như vậy cô thấy mình thật may mắn.

"Vậy được, anh đi trước đi, em về nhà nói với ba mẹ em một tiếng rồi cũng đi!" Ngọc Tình cũng chẳng phải người sướt mướt gì, cô cảm động một chút sau đó lại liền nghĩ tới chính sự, không biết tại sao cô lại cảm thấy có gì đó bất an, hơn nữa cái cảm giác bất an này lại càng lúc càng rõ ràng.

"Tình Tình, lần này để anh đi cùng em!" Phong Nhã Trần nhìn bộ dạng vội vàng và có phần lo lắng của Ngọc Tình, anh cũng hiểu ra điều gì đó, nghĩ một lát rồi nói với Ngọc Tình.

"Vâng!" Ngọc Tình cũng suy nghĩ vài giây rồi liền đồng ý, thực lực của Phong Nhã Trần bây giờ tuy không bằng cô, nhưng nói chung cũng không tới nỗi nào, ít nhất là cũng mạnh hơn Yến Vân, hơn nữa hai người đi cũng còn hơn một.

Phong Nhã Trần thấy Ngọc Tình đồng ý, lập tức vui mừng gật đầu: "Vậy anh sắp xếp việc của công ty một chút, một giờ đồng hồ sau anh đi tìm em."

Sau khi thống nhất, ba người đi về ba hướng khác nhau, một giờ sau Phong Nhã Trần đã xuất hiện ở trước cửa nhà Ngọc Tình.

Hai người gặp nhau cũng không nói gì nhiều, lập tức vận hành công pháp, biến mất ngay sau đó. Sự bất an của Ngọc Tình càng ngày càng rõ nét. Tám năm trước trên Trận Phệ Hồn cô đã đẩy ra một tia sức mạnh tinh thần, ngày nay tia sức mạnh đó đã càng ngày càng mỏng, gần như không còn liên lạc gì với cô nữa rồi.

Theo lý mà nói, với sự tiến bộ về thực lực của Ngọc Tình, tia sức mạnh tinh thần đó đáng lẽ phải càng ngày càng trở nên mạnh mới đúng, bây giờ lại xuất hiện tình trạng như vậy, chắc chắn là Trận Phệ Hồn có biến động gì rồi.

Ngọc Tình càng nghĩ càng thấy lo lắng, Ấn Trấn Yêu nhất định phải được bảo vệ, bằng không vấn đề phải đối mặt không chỉ là nhưng kẻ muốn tu luyện thành ma quỷ mà xem ra còn là gia tộc yêu quái thực sự trong tương lai.

Nghĩ tới đây là Ngọc Tình thấy lạnh hết cả người. cô là một con người, hơn nữa là lại người mà thế lực không phải cao siêu gì, bây giờ có thể cô vẫn còn cơ hội để ngăn nguy cơ này lại, nhưng một khi bọn yêu quái tiến được vào thế giới loài người, không phải là Ngọc Tình tự ti mà cô nhất định sẽ trở thành tấm bia đỡ đạn.

Sự thực chính là như vậy.

Nghĩ vậy Ngọc Tình liền quyết định, lần này từ Côn Minh trở về cô phải bắt đầu liên lạc với những kẻ tu chân khác, sự việc thế này không thể chỉ một mình cô đứng ra gánh vác, cô một thân một mình, kể cả có lợi hại hơn đi chăng nữa thì cũng khó mà có lúc không thể không có sai sót.

Sau khi suy nghĩ xong việc này Ngọc Tình liền gác nó sang một bên, đem sức mạnh tinh thần đẩy lên cao, trong phút chốc bay đi với tốc độ rất nhanh.

Phong Nhã Trần bám theo cô ở phía sau không gần cũng không xa, giống như Ngọc Tình, tâm tư lúc này của anh cũng hết sức phức tạp. Khi Ngọc Tình mới nói với anh những việc này, anh còn tưởng chỉ là nói đùa, mãi cho tới sau khi cô thể hiện cho anh thấy sức mạnh tinh thần anh mới tin rằng hóa ra là sự thật.

Thực ra anh cũng không muốn một thực lực thật hùng mạnh, nhưng vì muốn ở bên cạnh Ngọc Tình, để có một ngày có thể giúp cô gánh vác anh mới bắt đầu tu luyện. Nhìn về phía cô gái ở phía trước không xa, anh khẽ cười. cô gái này tuy lạnh lùng tuy có lúc ra tay độc ác nhưng thực ra cũng là một cô gái rất đáng yêu.

ở đây hai người đang có những ý nghĩ của riêng mình, tăng tốc độ để nhanh đến Côn Minh, còn ở nơi khác, Yến Vân đang ngồi trong Vân Đỉnh, đầu óc với đầy những ý nghĩ loạn lên, anh ta không ngừng hút thuốc.

Anh ta nhìn ra, Ngọc Tình thực ra không có hứng thú với viên bảo ngọc đó, nhưng rốt cuộc cô muốn có được cái gì? Muốn gặp người làm chủ được Yến gia?

Yến Vân càng nghĩ càng thấy đau đầu! Những vị bô lão của Yến gia lại đồng ý gặp một con bé nha đầu vắt mũi chưa sạch mới có mười mấy tuổi đầu chắc? Đừng có nói đùa nữa được không, những người đó mắt chỉ

nhìn lên cao, tự cao tự đại, lại chịu cúi đầu với một tiểu cô nương?

Chỉ sợ sẽ đánh nhau thôi! Yến Vân nghĩ tới đây liền rùng mình, Ngọc Tình không phải là đang muốn tìm một lí do quang minh chính đại để ra tay với Yến gia chứ!

Thế nhưng với tính cách của Ngọc Tình, cô sẽ làm thế không? Hoàn toàn không cần thiết! Lo chết mất, bây giờ Yến Vân chỉ có thể nói làm thế nào cũng khó, làm cũng không được, mà không làm cũng không xong!

Không biết đã nghĩ bao lâu rồi, Yến Vân cuối cùng cũng đứng lên: cứ làm như vậy đi, ngộ nhỡ Ngọc Tình thật sự có chuyện thì sao!

Lúc này, sau khi lấy lại cân bằng, tìm ra cách cuối cùng, nhưng anh ta lại không ngờ rằng cái quyết định này sẽ là quyết định quan trọng nhất của cuộc đời anh ta!

Trong lúc Yến Vân vẫn còn đang suy nghĩ do dự, Ngọc Tình và Phong Nhã Trần đã đến tới địa phận trên không của tỉnh N, vừa mới tới tỉnh N, sắc mặt hai người liền thay đổi, sau đó tăng tốc đi đến hồ Điền Trì.

Đúng rồi, vừa lúc nãy, khi bọn họ vừa tiến vào phạm vi tỉnh N, liền cảm nhận thấy một sự biến động mạnh mẽ của linh khí, xem ra, có vẻ như đang có người đánh nhau.

Tốc độ của hai người rất nhanh, chẳng bao lâu đã tới Côn Minh, hơn nữa càng đi về phía hồ Điền Trì, sự biến động của linh khí lại càng rõ nét.

Đợi tới khi hai người xuất hiện trên không trung – bề mặt của hồ Điền Trì, sắc mặt họ càng trở nên u ám hơn, nếu không phải thực lực của cả hai đều rất khá thì rất có thể đã bị linh khí này đánh gục xuống.

Lúc này bầu trời phía trên hồ Điền Trì tối sầm lại, dường như sắp mưa vậy, mặt hồ nước vốn dĩ vẫn yên lặng, lúc này cũng bắt đầu dậy sóng, lúc này nhìn từ trên xuống dưới liền có thể nhìn thấy những vòng xoáy đang mỗi lúc một lớn và mạnh mẽ hơn.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần nhìn tình hình trước mắt liền muốn đi xuống, thế nhưng cơ thể Ngọc Tình vừa động đậy thì đột nhiên lại dừng lại, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng: "Cục An ninh Quốc gia?"

108. Chương 108: Lưu Hoa, Người Phụ Nữ Rắn

"Cục An ninh Quốc gia?" Phong Nhã Trần nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ngọc Tình, ánh mắt anh đầy sự nghi hoặc nhìn về phía xoáy nước khổng lồ kia. Anh đương nhiên biết về Cục An ninh Quốc gia, chỉ là tại sao khi anh nghe Ngọc Tình nói đến năm từ này lại có vẻ phẫn nộ đến thế, dường như có một loại tình cảm đặc biệt, nhưng nói gì thì nói, Ngọc Tình và Cục An ninh Quốc gia nhất định có câu chuyện trong đó.

Tuy không biết là gì, nhưng Ngọc Tình không nói anh đương nhiên cũng sẽ không hỏi, ai mà không có một chút bí mật chứ?

Ngọc Tình nhìn vào xoáy nước, cô khẽ cười: "Đi thôi, vào đó xem nào!"

Nói rồi cơ thể Ngọc Tình di chuyển, hóa thành một dòng bạc biến mất trong không trung, Phong Nhã Trần cũng theo sát phía sau cô.

Hai người tàng hình mà đi xuống đáy của hồ Điền Trì, lúc này dưới đấy hồ sức mạnh tinh thần đang biến động mạnh mẽ, hình thành nên một khoảng chân không dưới đáy hồ.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần lặng lẽ nhìn mọi thứ, nhìn hai đám người phân biệt tốt xấu rõ ràng, Ngọc Tình nở nụ cười nhẹ nhưng lạnh lùng phức tạp trên môi.

Ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tình trong lúc di chuyển bỗng nhiên dừng lại, cả người cô cứng đơ lại, người đó....người đó chính là Lưu Hoa.

Trong phút chốc, ý nghĩ giết người xuất hiện trong đầu Ngọc Tình và được thể hiện cả ra ngoài, Phong Nhã Trần phát hiện ra và toàn thân anh cũng run lên.

"Tình Tình...." Phong Nhã Trần quay đầu ra nhìn Ngọc Tình khẽ gọi, vừa nãy anh cũng nhìn theo ánh mắt của Ngọc Tình và đã thấy Lưu Hoa. Tuy anh không biết người đàn ông này đã đắc tội gì với Ngọc Tình,

nhưng biết hay không biết thì đã sao? Chỉ cần là người mà Ngọc Tình muốn giết thì Phong Nhã Trần anh cũng nhất định không buông tha!

"Chúng ta có cần đi xuống không?" đôi mắt hoa anh đào của Phong Nhã Trần hơi nheo lại, nhìn về phía Lưu Hoa đang ra sức tấn công vào những kẻ tu ma kia.

"Xuống? Tại sao lại phải xuống đó?" Ngọc Tình khẽ cười, mắt cô nhìn xuống dưới: "Bọn họ muốn đánh thì cứ đánh cho đủ đi!"

Ngọc Tình không phải người bình thường, cô đương nhiên là nhìn ra người của Cục An ninh Quốc gia đã sắp không chịu nổi những kẻ tu ma kia rồi, cô đương nhiên cũng biết, nếu cô không đi xuống, kết quả của những người kia nhất định sẽ chẳng tốt đẹp gì, thế nhưng tại sao cô phải đi giúp bọn họ chứ?

Tuy là cô đang rất thắc mắc rằng tại sao lại gặp Lưu Hoa ở đây, theo lý mà nói thì với năng lực của Lưu Hoa, anh ta căn bản không đủ tư cách để tham gia vào hành động này. Phải biết rằng ở kiếp trước khi Ngọc Tình 30 tuổi thì Lưu Hoa mới 33 tuổi, lúc đó năng lực của Ngọc Tình không hề lọt vào mắt của những kẻ tu chân, càng không nói đến Lưu Hoa- người lúc nào cũng kém hơn Ngọc Tình một bậc.

Bây giờ Lưu Hoa mới 18 tuổi, đến đầu gối cũng biết bây giờ năng lực của Lưu Hoa nhất định không thể hơn được so với những gì Ngọc Tình biết, nếu đã như vậy, anh ta tại sao lại xuất hiện ở đây?

Ngọc Tình lặng lẽ quan sát, con tim cô đột nhiên lại bĩnh tĩnh hơn, nhìn cuộc chiến gần như một chiều trước mắt, trong lòng Ngọc Tình lại có chút nghi ngờ.

Nói thực lòng, bây giờ cô rất muốn giết chết Lưu Hoa, muốn báo mối thù năm xưa bị giết. Những cô cũng biết rõ, bây giờ chưa phải lúc. Đương nhiên với khả năng của Ngọc Tình bây giờ, nếu cô muốn giết Lưu Hoa thì anh ta cũng không sống nổi, hơn nữa, cô có hàng trăm cách để làm cho anh ta sống không bằng chết.

Thế nhưng tại sao cô lại muốn giết anh ta bây giờ? Anh ta chẳng có gì, bây giờ Lưu Hoa mới có 18 tuổi, đương nhiên có thể bây giờ anh ta đã có dã tâm, nhưng bây giờ anh ta không xứng để Ngọc Tình giết. Ngọc Tình phải đợi tới lúc anh ta thành công có danh tiếng thành quả, đợi tới khi anh ta đã vất vả tìm trăm phương ngàn kế để có được tất cảm, khi đó cô sẽ giết anh ta! Cô phải để cho anh ta biết, kể cả có giết chết cô anh ta cũng không có được tất cả những thứ mà anh ta muốn. Bởi vì anh ta không có tư cách, không có tư cách để có được mọi thứ của Ngọc Tình.

Nụ cười trên môi Ngọc Tình càng lúc càng lạnh lùng, nhìn vào những kẻ tu ma đang bao vây lấy những người của Cục An ninh Quốc gia, nhìn những bộ xương khô đang cười như thể một giây sau sẽ nuốt chửng lấy bọn họ.

"He he." Những kẻ tu ma kia nhìn đội đặc công của Cục An ninh Quốc gia đang ngồi vật vờ dưới đất mà bật cười: "Đội đặc công của nước Z? Đáng lẽ đừng có xuất hiện thì hơn, mất mặt quá!"

"Tôi thấy những người này dùng để làm thức ăn cho con tôi chắc cũng không đến nỗi!" một người phụ nữ mặc sườn xám màu đỏ từ từ tiến lên phía trước, cô ta có dáng vẻ nhanh nhẹn hoạt bát, mái tóc dài tới eo, nếu nhìn từ phía sau thì nhất định đó là một đại mỹ nhân, thế nhưng người phụ nữ này khi tiến gần tới đội đặc công thì trên mặt họ lại xuất hiện biểu hiện như muốn buồn nôn.

Khuôn mặt của người phụ nữ đó đương nhiên là Ngọc Tình cũng đã nhìn thấy, một người đã trải đời trải người nhiều như Ngọc Tình thì khi nhìn thấy khuôn mặt đó cô cũng cảm thấy thật ghê tởm.

Đó là một khuôn mặt thế nào, khuôn mặt đó bắt đầu từ mũi thì khuôn mặt được chia làm hai, má bên trái thì trắng nõn và mắt thì đen lấp lánh, cái mũi cao, đôi môi hồng hào, nếu nhìn từ bên má trái mà chỉ nhìn một bên thì không có gì để nói.

Thế nhưng nửa mặt bên phải thì lại đầy vảy rắn, những chiếc vảy rắn đen sì dày đặc đó che cả mắt đi, cô ta chỉ khẽ cười những chiếc vảy đó lại dựng lên, một cảm giác kinh tởm và ghê sợ nói không thành lời.

"Ta thấy linh hồn của những kẻ này dùng để làm mồi cho ma đầu của ta cũng không tới nỗi nào, ngươ xem nó đang đói rồi kìa!" một người đàn ông với sắc mặt màu xám bước lên phía trước một bước, mở miệng, giọng nói khàn khàn. Tiếng nói của hắn ta vừa dứt, những bộ xương khô đang bao vây lấy đội đặc công liền nhảy lên, cái bộ dạng đó dường như đang gật đầu đồng ý.

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" người phụ nữ gật đầu: "Những kẻ này làm mồi cho con ta còn linh hồn thuộc về ngươi!"

Người phụ nữ đó nói, đôi môi màu hồng mở ra, một con rắn nhỏ xíu bay ra từ miệng cô ta, phi thẳng về phía những đặc công đang ngồi dưới đất kia.

Đội đặc công nhìn con rắn bay đó, sắc mặt đột nhiên trắng bạch ra. Tuy bọn họ đều biết, nhiệm vụ tiếp theo có thể sẽ phải chết, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ, hóa ra chết mà cũng phải chết khó coi thế này, chết thế này là chết mất xác đấy!

Nhìn những con rắn bay ra từ miệng người phụ nữ, bọn họ đều run lên cầm cập, vừa sợ hãi, vừa ghê tởm.

"He he." Những kẻ tu ma cười lớn, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng đội đặc công bị những con rắn cắn, đây chính là kết cục nếu chống lại bọn họ!

Nghĩ vậy ánh mắt của bọn chúng liền di chuyển tới phía trên của Phệ Hồn Trận, bọn chúng cuối cùng cũng đợi được tới ngày này, ngày này qua đi, nhân gian sẽ là thiên hạ của bọn chúng.

Ánh mắt lạnh lùng của bọn chúng nhìn vào đàn rắn đang rít lên kia, trong lòng đầy chờ đợi, bọn chúng rất mong muốn thấy được cảnh thương đàn rắn kia sẽ ăn thịt những người đang co rúm lại kia, nghe những tiếng gào thét thảm hại.

Song điều làm cho bọn chúng kinh hãi là, khi những con rắn đó đang phi được nửa đường rồi thì dường như gặp phải một bức tường vô hình nào đó ngăn lại, một tiếng bụp vang lên, tất cả bọn chúng rơi xuống, tiếng kêu rít vang lên nghe chói tai.

"Chuyện gì vậy?" mấy người quay ra nhìn nhau, sắc mặt u ám của mấy người được ngẩng lên, họ liếc mắt nhìn xung quanh, trong ánh mắt đầy sự ngạc nhiên, hoài nghi.

"Các vị đang tìm chúng tôi à?" Ngọc Tình nhìn cảnh này đương nhiên cô biết đã tới lúc bắt buộc xuất hiện rồi, đương nhiên, vốn dĩ cô đã xuất hiện ở đây. Chỉ là trước khi lộ diện, cô để cho những người này chịu khổ một chút thì đã có sao?

Những kẻ tu ma nghe thấy tiếng nói rõ ràng, thản nhiên mà đơ người ra, ở đây vẫn còn có người sao? Ánh mắt king ngạc của bọn họ nhìn vào không trung hết sức cảnh giác, tay chân đã để ở tư thế sẵn sáng, chỉ đợi người vừa lên tiếng xuất hiện là sẽ ra đòn tấn công.

Từ chỗ không trung phát ra tiếng nói có hai người từ từ hiện ra, hai người đó, nữ thì thanh tú, nam thì anh tú. Hai người này đứng cùng nhau nhìn vô cùng xứng đôi.

Đôi mắt to tròn của Ngọc Tình nhìn vào đàn rắn đang nằm dưới rất rên rít kia, khẽ cười: "Những con rắn này độc lắm đây!"

Ngọc Tình không hề noi sai sự thật, rắn độc hay không chỉ cần nhìn màu sắc là biết. Thương thì màu sắc càng sặc sỡ thì độc tính càng mạnh, còn bây giờ đàn rắn ở trước mặt bọn họ trên người có tới năm sáu loại màu sắc, đẹp hay không không biết nhưng chỉ liếc mắt nhìn không cần nghĩ cũng đủ biết những con rắn này nhất định chứa chất độc làm chết người.

Đôi mắt hoa anh đào của Phong Nhã Trần khẽ chớp chớp, nhìn chằm chằm vào những kẻ tu ma kia, chỉ sợ rằng những kẻ đó sẽ đột nhiên tấn công bọn họ.

"Ồ, một tiểu đệ thật anh tú." Người phụ nữ mặc chiếc sường xám màu đỏ nhìn Phong Nhã Trần, hai mắt sáng lên: "Tiểu đệ, em mà đi theo chị thì tốt biết mấy, chị bảo đảm sẽ làm cho em hạnh phúc cả đời!"

Người phụ nữ đó tiến lên phía trước một bước, nói rồi con ưỡn ẹo vòng eo con rắn của bà ta.

Phong Nhã Trần vừa nghe thấy lời này, liền nhếch mép cười, anh nhìn chăm chú vào người phụ nữ đó, khẽ cười: "....Cô à, cô không sợ sẽ dọa chết trẻ em à?"

Phong Nhã Trần nói ra lời này làm cho Ngọc Tình thấy rất đắc chí, vốn dĩ nghe thấy lời người phụ nữ kia nói cô đã cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Người phụ nữ đó dám đứng trước mặt cô để mà trêu ghẹo người đàn ông của cô, đúng là to gan! Cô đang định trả đũa thì liền nghe thấy Phong Nhã Trần nói như vậy, lập tức

bật cười, cái tên tiểu tử này mồm miệng cũng không phải dạng vừa! Một kẻ dọa chết người khác đã chứng minh tất cả mọi vấn đề rồi.

Quả nhiên người phụ nữ đó đột nhiên cứng đo người lại, sau đó đôi mắt màu đen của bà ta ánh lên ánh sáng màu xanh, bà ta nhìn chằm chằm vào Phong Nhã Trần: "Tiểu đệ, nói lời thì phải chịu trách nhiệm về lời mình nói đấy!"

Phong Nhã Trần vừa nghe liền lập tức co người lại, giả vờ sợ sệt: "Đừng, đừng đừng, tôi không muốn chịu trách nhiệm đâu, tôi cũng chẳng làm gì bà, chỉ nói có một câu mà thôi, cũng chẳng phải cưỡng....."

Lời Phong Nhã Trần còn chưa dứt, một con rắn phi ra giống như một câu kim, Ngọc Tình đứng bên cạnh thấy vậy, tâm niệm vận hành và biến thành một cây kim nhỏ cắm thẳng vào cơ thể con rắn.

Ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn về người phụ nữ nói ra tay là ra tay, cô khẽ cười: "Sao hả, nói nhầm cho cô rồi à?"

Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn người phụ nữ từ đầu tới chân: "Nhìn xấu thì không phải lỗi của cô, nhưng lại đi dọa người khác thì chính là cô không đúng rồi!"

Ngọc Tình nói xong, đưa hai tay ra khoanh lại: "Thật buồn nôn, tôi đang nổi hết da gà lên rồi đây." Nói rồi cô quay mặt sáng nhìn Phong Nhã Trần: "Anh không thấy ghê tởm à!"

Phong Nhã Trần vừa nghe thấy lập tức như bị oan: "Tình Tình, sao lại không chứ, cái cô này nhìn.....đặc biệt như thế! Sao anh lại không thấy buồn nôn, không thấy ghê tởm được!"

Hai người kẻ tung người hứng, thành công làm cho người phụ nữ đó mặt tối sầm lại, người phụ nữ đưa tay ra làm một tư thế như đang niệm chú, chỉ mấy giây sau, những con rắn đang nằm dưới đất quằn quại kia đột nhiên bay lên, hướng thẳng về phía Ngọc Tình và Phong Nhã Trần.

Ngọc Tình và Phong Nhã Trần cũng không tỏ ra sợ hãi, chỉ nhìn vào đàn rắn ghớm ghiếc kia rồi bọn họ bốn mắt nhìn nhau, khẽ cười, đồng thời đưa tay ra vận công.

Hai ngọn lửa một đen một trắng xuất hiện trên không trung.

109. Chương 109: Giết, Tàn Dư Những Kẻ Yêu Ma

Hai ngọn lửa đó to bằng lòng bàn tay, người phụ nữ đó mới đầu đơ người ra, sau đó cười lớn: "Ha ha, đúng là không biết sợ, chỉ một chút lửa thế này cũng ảo tưởng sẽ đối phó được với những cục cưng của ta! Ha ha, các con đâu, nuốt chửng chúng nó cho ta!"

Đối với tiếng cười của người phụ nữ, Ngọc Tình và Phong Nhã Trần chỉ liếc mắt nhìn nhau, sau đó khẽ cười, bàn tay cả hai khẽ động đậy, hai ngọn lửa đó như có ý thức, liền phi thẳng về phía đàn rắn.

Tất cả mọi người đều tròn xoe mắt nhìn cảnh tượng này, những kẻ tu ma nhìn hai ngọn lửa với ánh mắt chế giễu, người phụ nữ đó càng cười đắc chí hơn, bọn họ sung sướng như thể đã nhìn thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần bị đàn rắn đó ăn thịt rồi vậy.

Song sự đắc ý đó chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ thấy hai ngọn lực sau khi gặp đàn rắn như gặp được chất xúc tác mà bùng lên, dường như chỉ chớp mắt, cả đàn rắn đó đã bị bao lại ở phía trong ngọn lửa.

Ngọn lửa to lên trông thấy được, từ phía trong phát ra tiếng kêu rít không ngừng của đàn rắn.

"Các con của ta!" người phụ nữ đó nhìn thấy đàn rắn bị bao lại, liền hốt hoảng, miệng bà ta niệm chú, hai mắt nhìn chằm chằm vào hai ngọn lửa đó.

"Các con?" Ngọc Tình đứng trên không trung nhìn người phụ nữ rồi khẽ cười: "Không phải vội, lát nữa là bà có thể nhìn thấy bọn chúng rồi."

Ngọc Tình nói với giọng điệu hời hợt làm cho người phụ nữ đơ ra, sau đó liền nhìn thấy hai tay Ngọc Tình khẽ vẫy, hai ngọn lửa đó liền biến mất, các cục màu đen và xám, những xác con rắn chết cứng đơ rơi xuống ngay sau khi ngọn lửa biến mất.

Nơi mà ngọn lửa màu đen biến mất thì rơi xuống những cục màu đen mà xám, còn ngọn lửa màu trắng biến mất thì rơi xuống xác của những con rắn, đàn rắn đó bị lửa đốt nhưng vẫn giữ nguyên được hình hài.

Người phụ nữ nhìn thấy đàn rắn đó, trong lòng hoảng sợ, bà ta cố gắng hết sức muốn khuấy động chúng lên, nhưng bọn chúng không còn nào có một chút phản ứng gì, tất cả đều nằm cứng đơ dưới đất không động đậy, rõ ràng là nói cho bà ta biết những con rắn đó đã chết đứ đừ.

Nhận thức này vừa mới xuất hiện trong đầu bà ta, bà ta liền ngẩng mặt lên nhìn Ngọc Tình, đôi mắt với đồng tử màu đen nay đã biến thành màu xanh ngọc.

Bà ta nhìn Ngọc Tình, trong đồng tử mắt là trọn vẹn hình ảnh của cô, bà ta khẽ nhếch mép, nói dạo nạt: "Nộp mạng đi!"

Vừa nói xong, bà ta giơ cánh tay lên, cánh tay phải lập tức biến thành một con rắn hướng thẳng về phía Ngọc Tình, Ngọc Tình nhìn đôi đồng tử mắt màu xanh ngọc đó, trong lòng cũng hơi run lên.

Ánh mắt cô từ từ di chuyển, cuối cùng hướng về phía nửa khuôn mặt đầy vẩy rắn của bàn ta. Mới đầu cô tưởng bộ dạng của người phụ nữ này là do tu luyện chưa đủ độ, thế nhưng bây giờ trong lòng cô không còn nghĩ như vậy nữa.

"Ngọc Tình, người phụ nữ này một nửa là yêu quái!" dường như biết được ý nghĩ của Ngọc Tình, tiếng nói của Ngân Nguyên vang lên bên tai Ngọc Tình.

Một nửa là yêu quái? Ngọc Tình nhìn con rắn đang phi tới với tốc độ như bay, cô khẽ cười, tay phải nắm lại, trong tay xuất hiện một thanh kiến dài, thanh kiếm vừa mới xuất hiện, cơ thể Ngọc Tình lập tức bay lên không trung, đâm mũi kiếm về phía con rắn.

Con rắn đó dường như có linh tính, nhìn thấy thanh kiếm, nó lập tức biến mất khỏi không trung.

Ngọc Tình nhìn khoảng không trống rỗng, cô run lên, cơ thể đột nhiên dừng lại mọi động tác. Người phụ nữ này đúng là không đơn giản.

Ngọc Tình không phải là người không biết trời cao đất dày, vừa mới phát hiện con rắn biến mất, cô liền bắt đầu xem xét người phụ nữ này lại một lần nữa.

Tâm niệm và sức mạnh tinh thần được vận hành, bỗng chốc hình thành lên một mạng lưới như mạng nhện được tỏa ra, với công lực của Ngọc Tình, chỉ cần sức mạnh tinh thần của cô được lan ra, trong vòng bán kính 500 dặm cô sẽ biết hết được gió thổi cỏ lay.

Song lúc này đôi lông mày của Ngọc Tình lại hơn nhăn lại, cô không hề phát hiện ra dấu tích gì của con rắn đó.

Trong lúc Ngọc Tình đang nghi hoặc, một cảm giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện trong tim cô, Ngọc Tình dường như nghĩ cũng không nghĩ mà quay người, đâm thanh kiếm vào trong không trung.

Nhát kiếm đó vừa đâm ra, Ngọc Tình liền mở mắt nhìn ra, chỉ thấy con rắn đó há hốc miệng phun ra một dòng máu đỏ tươi trước mắt cô, nếu như vừa nãy cô không phát hiện, con rắn này chắc sẽ nuốt chửng cô rồi.

Ngọc Tình ngoài việc âm thầm vui mừng và cảm thấy may mắn thì trong lòng vẫn đang rất cảnh giác. Lúc này thanh kiếm của Ngọc Tình vẫn đang đâm vào cơ thể con rắn, con rắn với hai mắt đỏ ngầu khát máu nhìn chằm chằm Ngọc Tình, đầu nó đột nhiên giật lên, một con rắn khổng lồ xuất hiện – cơ thể nó còn to hơn eo Ngọc Tình, nó quẫy đuôi dữ dội.

Ngọc Tình nhìn vào đuôi rắn to lớn đó, tâm niệm vận hành, lập tức biến mất, cơ thể cô xuất hiện cách con rắn khoảng chừng năm mét.

Ngọc Tình đang chịu sự nguy hiểm rình rập còn Phong Nhã Trần cũng đang phải đối phó với những bộ xương. Trong lòng Phong Nhã Trần vừa lo lắng vừa bực dọc. Bực vì những bộ xương đó anh đánh thế nào cũng không đánh hết, lại lo lắng cho tình hình của Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình không còn tâm trí để suy nghĩ về những điều khác nữa rồi, trong mắt cô bây giờ chỉ có hình ảnh của con rắn khổng lồ kia, trong lòng cô thì đang tìm cách để khống chế được người phụ nữ rắn đó.

Ánh mắt Ngọc Tình từ từ di chuyển, cho tới khi hướng về cơ thể của đống rắn chết cứng kia, ánh mắt cô đột nhiên sáng lên, cùng lúc đó, tâm niệm vận hành, sức mạnh tinh thần được tỏa ra, hướng thẳng về phía những con rắn cứng đơ kia.

Chỉ vài giây sau Ngọc Tình đã cảm nhận được tin tức phản hồi của sức mạnh tinh thần, cô khẽ cười, tâm niệm lại được vận hành, những con rắn kia lập tức bay lên, hướng thẳng về phía con rắn khổng lồ.

Khi đàn rắn đang bay, cơ thể con rắn khổng lồ ngừng động đậy. người phụ nữ nhìn những con rắn như không tin vào mắt mình, những con rắn đó là do tự tay bà ta nuôi dưỡng, dường như nó là một phần cơ thể của bà ta. Bà ta biết rõ, những thói quen của chúng, càng biết rõ rằng bọn chúng đã chết rồi.

Thế nhưng vì biết rồi nên bà ta mới cảm thấy kinh hãi, nhưng cho dù biết bà ta cũng không ra tay nổi. giết những con rắn này chẳng khác nào lấy đi mạng của bà ta, vậy là trong phút chốc bà ta đơ người ra choáng váng.

Ngọc Tình nhìn thấy con rắn đứng im, trong lòng vui mừng: "Chính là bây giờ!"

Miệng Ngọc Tình khẽ nhếch cười, thanh kiếm rung lên, hóa thành một dòng ánh sáng hướng thẳng về phía con rắn khổng lồ.

Người phụ nữ nhìn thấy dòng ánh sáng đó liền hoảng hốt, nhưng cũng đã muộn rồi.

Trong giây phút đó, chuôi kiếm đã như được đóng đinh vào cơ thể con rắn, cùng lúc đó, đàn rắn cũng xông lên, ngay sau đó là tiếng nuốt ừng ực vang lên.

Người phụ nữ thấy vậy lập tức ngẩn người ra, bà ta cố gắng điều khiển con rắn đó, thế nhưng con rắn bị bao vây kín rồi, có cố gắng thế nào cũng không di chuyển được.

Ngọc Tình nhìn mà miệng chỉ cười khểnh, tâm niệm lại được đẩy mạnh hơn, đàn rắn càng hung hãn hơn, dường như trong chớp mắt con rắn khổng lồ chỉ còn lại có bộ xương.

Người phụ nữ tuyệt vọng, không kể để ý tới Ngọc Tình, Ngọc Tình lại đẩy ra một luồng ánh sáng nữa, sức mạnh tinh thần được thu về và hóa thành hàng loạt những chiếc kim châm nhỏ xíu như lông ngựa, bao vây người phụ nữ từ bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy người phụ nữ chưa kịp phản ứng gì, những chiếc kim đó đã đồng loạt từ bốn phương tám hướng đâm vào cơ thể bà ta.

"A...." người phụ nữ kêu lên đau đơn, cơ thể bà ta mềm nhũn ra rồi ngã xuống đất. Lúc nãy đã vừa bị thiệt hại nghiêm trọng, bây giờ chắc chắn không còn sức lực để chịu đựng được đòn tấn công này.

Ngọc Tình đứng trước mặt bà ta, nhìn vào ánh mắt lờ mờ của bà ta, trong lòng thở phào một tiếng, nhưng tâm niệm của cô vẫn không được buông lỏng, không tận mắt nhìn thấy người phụ nữ này chết đi thì cô vẫn sẽ không ngừng cảnh giác. Cô không cho phép bản thân mình vì chủ quan mà bị thương.

Trong ánh mắt của Ngọc Tình, khuôn mặt của người phụ nữ đó thay đổi liên tục, lúc đầu là được bao phủ bởi vẩy rắn, sau đó lại trở nên trắng toát, mặt bà ta thay đổi như có phép thuật tác động, cuối cùng Ngọc Tình nhìn thấy bà ta biến thành nửa người nửa rắn, chẳng còn có gì thú vị.

Ngọc Tình nhìn khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của người phụ nữ đó, lại nhìn cái đuôi rắn dài và thô kệch, trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Người phụ nữ này vừa nhìn đã biết không phải người, lẽ nào trên thế giới này có yêu quái?

"Phí lời, đương nhiên tuy loài người đã hợp lực đánh lùi được bọn yêu quái, nhưng trên thế giới này chắc chắn còn có tàn dư của bọn chúng!" ý nghĩ của Ngọc Tình vừa mới xuất hiện, giọng nói của Ngân Nguyên lại vang lên.

Ngọc Tình nghe lời Ngân Nguyên nói, đơ người ra. Đúng vậy, nếu có yêu quái cố tình trốn đi, vậy thì có tàn dư của bọn chúng cũng là điều bình thường.

Ngọc Tình nghĩ vậy, ánh mắt liền hướng về phía Phệ Hồn Trận đang tỏa sáng lấp lánh, ở đây nếu đã có sự xuất hiện của yêu quái, vậy thì có phải cô có thể đoán, chủ nhân của Phệ Hồn Trận này cũng có thể nói kẻ kế hoạch về âm mưu này cũng chính là người của bọn yêu quái.

"Tôi nghĩ đúng vậy!" bên cạnh Ngọc Tình liền có sự biến động, Ngân Nguyên và Thuần Hoàng đều xuất hiện. Ánh mắt của Ngân Nguyên sáng lên, nói không rõ được sự bình thản, nhưng đánh thẳng vào trọng điểm: "Tôi nghĩ người của bọn yêu quái vì muốn mở cánh cửa của thế giới yêu ma ra nên mới nghĩ ra cái sách lược này."

Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn vào Phệ Hồn Trận một lần nữa, ngẩng đầu nhìn vòng chiến của Phong Nhã Trần, cô khẽ nhếch mép cười, tâm niệm được vận hành, một ngọn lửa sức mạnh tinh thần xuất hiện, phi thẳng về phía những bộ xương kia.

Ngọn lửa sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình có thể thiêu đốt tất cả mọi linh hồn, dùng ngọn lửa sức mạnh tinh thần để đối phó với những bộ xương ương bướng đó là một sự lựa chọn không thể tốt hơn.

Ngọn lửa sức mạnh tinh thần vừa mới xuất hiện, những kẻ tu ma đó ánh mắt liền hiện lên một sự kinh sợ, cùng lúc đó, Thuần Hoàng hức một tiếng lạnh lùng, một ngọn lửa màu đỏ bao lấy những kẻ tu ma đó.

Ngọn lửa màu đỏ từ từ biến mất, sau đó bóng dáng của những kẻ tu ma cũng không còn xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngọc Tình khẽ gật đầu, nhìn Thuần Hoàng với ánh mắt khen ngợi.

Thuần Hoàng vừa nhìn thấy ánh mắt đó của Ngọc Tình liền hết sức vui mừng, dang tay ra định chạy đến, thế nhưng còn chưa kịp chạy hai bước thì liền bị Ngân Nguyên kéo lại.

"Ngươi muốn chết hả?" Ngân Nguyên nhìn Thuần Hoàng, nghiến răng lại nói. Anh ta cũng chưa quên, việc Ngọc Tình nói muốn tìm một đàn mèo cái để giúp anh ta duy trì nòi giống.

Thuần Hoàng quay đầu lại mắt chớp chớp đáng thương nhìn Ngân Nguyên, anh ta làm sao thế? Dưới ánh mắt đó của Thuần Hoàng, Ngân Nguyên cuối cùng cũng phải chịu nhường bước.

Cái tên Thuần Hoàng này, lúc tỉnh táo làm việc thì tỏ ra lạnh lùng cao quý, lúc mơ hồ thì đúng là cái đồ ngốc si mê!

"Đừng qua đó!" Ngân Nguyên hít thở một hơi thật sâu nhìn Phong Nhã Trần đang bay tới.

Phong Nhã Trần dường như vừa tới nơi, lập tức nắm lấy tay Ngọc Tình, đôi mắt hoa anh đào nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình: "Em có bị thương đâu không? Có sao không?"

Ngân Nguyên nhìn bộ dạng lo lắng của Phong Nhã Trần, trong lòng có vẻ không vui lắm, lại có chút ghen tỵ!

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần lo lắng cho mình, cô lắc đầu: "Em không sao!" nói rồi ánh mắt Ngọc Tình di chuyển tới phía đội đặc công đang ngồi co rúm sợ hãi dưới đất kia.

110. Chương 110: Nghĩ Cách, Song Tu

"Sao các người lại xuất hiện ở đây?" Ngọc Tình nhìn đội đặc công với ánh mắt lạnh lùng, thoáng qua sự bối rối phức tạp.

Đã một thời, bản thân cô cũng là một thành việc trong số bọn họ, đã một thời, bản thân cô dường như cũng giống với bọn họ, lấy việc chấp hành nhiệm vụ là thiên chức, đã một thời, cái quốc gia này là tất cả trong tim cô.

Nghĩ tới đây Ngọc Tình khẽ cười, cười bản thân đã từng ngây thơ như thế, cười bản thân bây giờ vẫn canh cánh trong lòng, cô nhìn bọn họ, dường như nhìn thấy một thời của bản thân mình trong đó.

"Đến đây là vì cái gì?" Ngọc Tình nhìn những người đó, lại mở miệng, giọng nói vẫn lạnh lùng.

"Tôi....chúng tôi tới đây là để rèn luyện." Lưu Hoa ngồi dưới đất nhìn khuôn mặt thanh tú lạnh lùng của Ngọc Tình, ánh mắt thoáng qua sự si mê, anh ta nuốt nước bọt rồi mở miệng.

Vào thời điểm nay Lưu Hoa cũng đã gần 20 tuổi, là lúc mà chớm biết yêu, người như bọn họ thường có một loại si mê đối với thực lực, vậy là vừa nãy khi được chứng kiến thực lực của Ngọc Tình, cùng với việc sau khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng thanh tú của cô, trong lòng Lưu Hoa lập tức xuất hiện một sự đam mê.

Nét mặt của Lưu Hoa Ngọc Tình đương nhiên là nhìn thấy, cô khẽ nhếch mép cười, trong lòng cảm thấy vô cùng mỉa mai. Không có một ai mà hiểu người đàn ông này hơn cô, không có một ai có thể hiểu ánh mắt đó hơn cô.

ở kiếp trước, người đàn ông này đã dùng ánh mắt như vậy để nhìn bản thân cô, lúc đó cô chưa từng yêu một ai đã cho rằng đó là yêu. Sau đó, mãi tới khi chết, cô mới biết đó là một sự ghen tỵ cùng cực, trong ánh mắt của người đàn ông này, danh lợi luôn đứng lên trên tình yêu. Còn về việc rốt cuộc anh ta đã từng yêu cô hay chưa thì cô không biết và cũng không muốn biết.

"Rèn luyện?" Ngọc Tình có phần ngạc nhiên, trong lòng có chút nghi hoặc. Người của đội đặc công tới Côn Minh để rèn luyện? ở kiếp trước, cô dường như không hề tham gia hoạt động rèn luyện thế này.

Ngọc Tình nghĩ vậy, ánh mắt cô liếc qua tất cả mọi người đang ngồi trước mắt, cuối cùng dừng lại ở một người đàn ông đang ngồi cạnh Lưu Hoa.

Cô hơi nheo mày lại: "Anh là kẻ tu chân."

Ngọc Tình nói không phải một câu hỏi mà là một câu khẳng định. Ý của cô chỉ có cô và Phong Nhã Trần hiểu, cô đang nói là kẻ tu chân đưa tới để rèn luyện. Ánh mắt Ngọc Tình hơi sáng lên, xem ra có rất nhiều sự việc đã thay đổi và không còn giống với kiếp trước rồi.

Ngọc Tình nhìn kẻ tu chân đó với ánh mắt phức tạp. Kiếp trước, nhìn thì có vẻ cô là người đứng đầy của đội đặc công trong Cục An ninh Quốc gia, thế nhưng chỉ có cô biết, phía trên đội đặc công còn có một nơi thần bí nhất.

Ở kiếp trước, cô không hề biết đó là cái gì, thế nhưng kiếp này được tái sinh, có rất nhiều việc mà trước đây không hiểu thì bây giờ đã hiểu rồi. cô đã biết rồi, cái thần bí đó chính là những kẻ tu chân.

Ngọc Tình khẽ hít thở một hơi thật sâu: "Các người đi đi." Nói xong, cô đã quay đầu đi rồi, không muốn nhìn thêm bọn họ nữa, phải biết rằng, lúc này cô đã cố gắng để khắc chế bản thân, bây giờ cô đang cực kì muốn dùng sức mạnh tinh thần để giết chết những người đàn ông giả tạo đó. Thế nhưng cô không muốn, bởi vì như thế cũng không giúp cô giải được hận.

Cô muốn khi anh bỏ công bỏ sức bò được lên vị trí cao hơn, khi đó cô sẽ cướp đi tất cả, tận miệng nói cho anh ta biết, những gì anh ta quan tâm và mong muốn có được thì trong mắt cô chẳng qua cũng chỉ là cát bụi.

Ngọc Tình quay lưng lại, mở miệng một lần nữa: "Tất cả những gì ở đây, nếu các người đã nhìn thấy hết rồi thì mời các người về hãy báo lại với cái mà các người tự cho là quốc gia rằng ở đây còn có một Phệ Hồn Trận vô cùng mạnh, mục tiêu của chính là Ấn Trấn Yêu của lối vào thế giới Phong Ấn Quái."

Nói rồi Ngọc Tình không mở miệng thêm một câu nào nữa, phía sau cô Lưu Hoa mở miệng: "Tiểu thư, tôi....."

Anh ta còn chưa nói dứt lời thì liền bị Phong Nhã Trần ném cho một cái nhìn sắc lạnh như dao, đừng tưởng anh không nhìn thấy ánh mắt ghê tởm của anh ta, muốn ngấp nghé Tình Tình? Cũng không tự nhìn bản thân mình là cái hạng gì!

Ánh mắt của Phong Nhã Trần rõ ràng là căm ghét và thù địch, Lưu Hoa nhìn tuy là muốn mở miệng nhưng rồi lại không dám nữa, vừa nãy anh ta cũng đã được chứng kiến hết rồi, tốt nhất là không dây vào làm gì.

Lúc này Lưu Hoa không biết, chính cái sự thể hiện lúc này của anh ta làm cho Phong Nhã Trần vô cùng căm ghét. Chỉ thấy Phong Nhã Trần quay đầu đi với thái độ khinh thường, trong lòng đã đánh giá được con người Lưu Hoa, người đàn ông này đúng là một kẻ hèn nhát!

Tất cả mọi người không ai nói thêm gì nữa, ngay sau đó từ phía sau lưng cô truyền tới một giọng nói kiên định chắc nịch: "Tiền bối là ai, tôi làm thế nào để liên hệ được với cô?"

"Bang Chim ưng phương bắc, Ngọc Tình." Ngọc Tình do dự một lát, cuối cùng vẫn nói ra thân phận thật, lúc này cô nói ra là muốn mượn mồm của người đàn ông này để nói với quốc gia rằng Ngọc Tình cô bọn họ không dây được vào đâu.

Thế nhưng cô lại không ngờ răng, bây giờ cũng đã muộn một chút, có một số người không biết nhìn xa trông rộng đã ra tay rồi.

"Bang Chim ưng?" người đó nhắc lại một lật, sau đó gật đầu: "Được, tôi nhớ rồi, hôm nay cảm ơn tiền bối đã cứu giúp, Nguyễn Khánh vô cùng biết ơn."

Ngọc Tình nhìn Ngọc Tình từ phía sau lưng, đưa tay lên trước mặt tạ ơn – cách hành lễ của kẻ tu chân. Ngọc Tình không hề nhìn thấy cô cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ lạnh nhạt nói hai từ: "Không cần."

"Vậy vãn bối xin cáo từ." Nguyễn Khánh nói xong, liền ra hiệu cho những người khác đi, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự sùng bái và tôn kính. Lúc này anh ta đã coi Ngọc Tình là một lão yêu quái không xuất thế. Dù sao thì anh ta cũng không tin Ngọc Tình mới có 15, 16 tuổi.

Nếu như anh ta biết Ngọc Tình thực sự mới có mười mấy tuổi đầu anh ta nhất định sẽ tròn xoe mắt, sau đó mắng một tiếng: "Biến thái!" 15, 16 tuổi đã có những khả năng như vậy, đứa trẻ này chắc là bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ rồi!

Ý nghĩ của anh ta Ngọc Tình không hề biết, thôi được, kể cả có biết đi chăng nữa, cô cũng không giải thích cho anh ta, cứ để cho bọn họ tưởng vậy cũng không tới nỗi nào.

Đáy hồ yên lặng, mấy người đó rời đi cũng không phát ra bất kì tiếng động gì, bọn họ thật sự muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, hoặc có thể nói, cả đời này bọn họ đều không muốn xuất hiện ở đây một lần nữa. Tất cả những gì xảy ra hôm nay đã vượt qua ngoài sự hiểu biết cũng như sức tưởng tượng của bọn họ rồi.

Bây giờ có thể rời đi, chắc chắn là muốn nhanh chóng rời đi, làm gì còn muốn nói gì nữa. Chỉ có Lưu Hoa, mấy lần anh ta định quay đầu lại nói gì đó nhưng đều bị Nguyễn Khánh ngăn lại.

Nguyễn Khánh không phải là một kẻ không có não, anh ta đương nhiên nhìn ra được thái độ của Ngọc Tình và Phong Nhã Trần đối với Lưu Hoa, Ngọc Tình thì nhìn anh ta với ánh mắt như muốn giết chết ngay lập tức, còn Phong Nhã Trần thì dùng ánh mắt ghê tởm để nhìn Lưu Hoa. Những người này đều là do Nguyễn Khánh đưa tới, anh ta đương nhiên không muốn để bọn họ chết ở đây.

Chỉ cho tới khi tất cả mọi người đều rời đi rồi, Phong Nhã Trần mới khẽ mở miệng: "Phệ Hồn Trận này hình như còn lợi hại hơn cả lần trước thì phải."

Lời nói của anh với vẻ nghi ngờ, phải biết rằng thực ra bọn họ mới rời đi chưa được bao lâu, trong thời gian ngắn như vậy mà lại xảy ra chuyện thế này, điều này chỉ chứng tỏ rằng sự việc rất nghiêm trọng.

Ngọc Tình gật đầu: "Ừm!" cô nói xong thì không nói thêm gì nữa, một lúc sau Ngọc Tình mới nhìn Ngân Nguyên: "Bây giờ tôi vẫn chưa đạt đến độ kết thần, Phệ Hồn Trận này đã có kết quả như vậy, tôi rất nghi ngờ, sau khi tôi đạt tới trình độ kết thần thì ở đây liệu có thay đổi tức mức không thể kiểm soát hay xử lý được nữa."

Sự lo lắng của Ngọc Tình là có lý, Ngân Nguyên đương nhiên là không phản bác lại. anh ta do dự một lát rồi nhìn Ngọc Tình: "Thực ra, nên nhanh chóng giải quyết cái Phệ Hồn Trận này là tốt nhất."

Ngọc Tình vừa nghe thấy vậy liền đơ người ra: "Nhanh chóng giải quyết? Vậy, có cách gì không?"

Trong số bọn họ Ngân Nguyên sống với thời gian lâu nhất, vì vậy Ngọc Tình liền lập tức nhìn Ngân Nguyên nói.

"Tôi có thể giúp cô." Ngân Nguyên không trả lời, Hoàng Thuần bước lên phía trước một bước, đôi mắt màu xanh ngọc của anh ta nhìn chằm chằm vào Phệ Hồn Trận, một sự căm ghét chưa từng có trong lòng nổi lên.

"Ngươi?" Ngọc Tình hỏi lại, không phải vì cô coi thường Thuần Hoàng mà là anh ta mới chui ra từ trong trứng, anh ta biết cách làm thế nào để phá giải Phệ Hồn Trận không?

"Anh ấy có thể." Ngân Nguyên gật đầu, tán thành với lời nói của Thuần Hoàng: "tổ tiên của Thuần Hoàng là thần thú thượng cổ, một Phệ Hồn Trận thế này không làm khó được bọn họ, chỉ là bây giờ những gì Thuần Hoàng được thừa kế còn chưa được mở ra hết, vì vậy kí ức của Thuần Hoàng đối với Phệ Hồn Trận là vô cùng mơ hồ."

Ngọc Tình nghe thấy vậy hai mắt sáng lên, nhìn Ngân Nguyên, biểu thị hãy nói tiếp đi.

"Một mình Thuần Hoàng bây giờ không có cách nào để mở cái Phệ Hồn Trận này ra." Ngân Nguyên ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, đôi mắt màu xanh nước biển thoáng qua ý nghĩ phức tạp.

Ngọc Tình vừa nghe đã vội vàng nói: "Thêm tôi nữa được không?"

Ngân Nguyên gật đầu: "Công pháp của cô tới từ mẫu thân của anh ấy, từ một góc độ nào đó mà nói thì cô cũng là người có được sự truyền đạt của mẫu thân anh ấy, có cô và Thuần Hoàng cùng ra tay, đương nhiên là có thể hóa giải được Phệ Hồn Trận."

Ngọc Tình nghe thấy vậy khẽ thở phào một tiếng, có cách thì tốt rồi.

"Chỉ là." Những lời nói tiếp theo của Ngân Nguyên làm cho sắc mặt cô trở nên khó coi: "Phệ Hồn Trận bây giờ như mọi người nhìn thấy đấy, đã mạnh lên không ít, cho dù là hai người liên kết lại với nhau, cũng không có cách nào để tiêu diệt nó."

Ngân Nguyên vừa nói vừa nhìn Ngọc Tình: "Muốn tiêu diệt nó cô bắt buộc phải đạt tới mức kết hồn!"

"Kết hồn?" Ngọc Tình nghe thấy vậy thực sự không biết bản thân nên nói gì, cách này cách kia cuối cùng vẫn không được, cô nghĩ vậy rồi đột nhiên mở miệng nói với Ngân Nguyên: "CHẳng phải anh nói Thuần Hoàng có thể giúp tôi à?"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, ánh mắt Ngân Nguyên liền bối rối, nhìn có vẻ như có chút bất lực, có chút ghen tỵ. Anh ta cười đau khổ, khẽ mở miệng: "Không sai, có một cách có thể giúp cô nhanh chóng đạt tới mức kết thần, mà cách này lại có liên quan tới Thuần Hoàng."

Ngân Nguyên nói rồi liếc mắt lên nhìn Ngọc Tình, không đợi cô hỏi, anh liền mở miệng: "Song tu."

"Song tu!" Ngân Nguyên vừa dứt lời, ba người còn lại liền đồng thanh nhắc lại lời anh vừa nói. Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào Ngân Nguyên, cái tên này không phải là đang báo thù cô chứ?

"Cô bỏ ngay cái ý nghĩ đó đi." Ngân Nguyên lườm cho Ngọc Tình một cái: "Vừa nãy tôi đã nói rồi, cô kế thừa nhiều khả năng từ mẹ của Thuần Hoàng, còn Thuần Hoàng lại được kế thừa những khả năng tới từ thần thú phượng hoàng, hai người kết hợp lại với nhau chính là phương pháp tu luyện tốt nhất!"

Ngân Nguyên giận dữ gầm lên, cũng không biết tại sai, vừa nghĩ tới hai người bọn họ tu luyện cùng nhau, trong lòng Ngân Nguyên lại có một sự bực dọc, cái cảm giác này làm anh ta cảm thấy đau khổ.

Ngọc Tình và hai người còn lại nghe thấy vậy liền liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt của Thuần Hoàng hơi đỏ lên. Kí ức của Thuần Hoàng rất mơ hồ, anh chỉ biết bản thân có thể giúp Ngọc Tình, nhưng chưa từng nghĩ tới lại có phương thức thế này. Nói thực lòng, thực ra anh bằng lòng với cách này.

Sắc mặt Ngọc Tình thì tái xanh đi, nhìn vào Phệ Hồn Trận mà trong lòng cô lại thấy tức tối. cô dường như nghĩ cũng không cần nghĩ, kéo lấy tay Phong Nhã Trần rồi đi."

"Đợi đã!"

111. Chương 111: Lựa Chọn, Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

"Đợi đã!" Ngọc Tình chưa bước đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng nói của Phong Nhã Trần vang lên phía sau.

"Nhã Trần!" Ngọc Tình quay đầu lại nhìn Phong Nhã Trần: "Chúng ta đi, thế giới thái bình hay không thì liên quan gì tới chúng ta, thế giới yêu ma có thoát ra được hay không cũng có liên quan gì tới chúng ta! Chúng ta đi!"

Càng nói tiếng nói của Ngọc Tình càng yếu đi, dường như đang cầu xin vậy. đôi mắt to trong của cô ọng nước, cô nhìn Phong Nhã Trần, trong ánh mắt tràn ngập sự yêu thương, sự đáng tiếc, sự khẩn cầu yếu đuối.

Đôi mắt của Phong Nhã Trần lúc này cũng nhòa đi, anh ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, trong lòng là một sự cay đắng không nói thành lời, anh mở miệng muốn nói gì đó, cuối cũng lại khép vào. Mặc kệ cho Ngọc Tình kéo anh đi.

Đúng, Ngọc Tình cô chẳng phải là liệt nữ tử đạo, không phỉa một người tốt đi theo chủ nghĩa dân tộc, mọi suy nghĩ của cô, mọi hành động của cô chẳng qua cũng là vì muốn bản vệ những người cô yêu, những người yêu cô.

Nếu con đường này đi tới cuối cùng, người cô yêu vẫn phải chịu thiệt thòi vì vô, vậy thì cô đi hết nó còn có tác dụng gì? Đúng như cô đã nói, thế giới thái bình hay không liền quan gì tới cô!

Nếu nói trên thế giới này, bắt Ngọc Tình phải chọn ra một người đàn ông cô yêu nhất trừ cha cô ra thì Ngọc Tình nhất định sẽ chọn Phong Nhã Trần. Cô biết anh yêu cô, cô cũng biết anh sẽ vì cô mà bỏ lại tất cả, thế nhưng, cô không thể nhẫn tâm như vậy được!

Cô yêu anh, tình yêu của cô dành cho anh chưa bao giờ ít hơn tình yêu anh dành cho cô!

Ngọc Tình kéo tay Phong Nhã Trần đi thẳng, ra khỏi mặt hồ, đi lên đỉnh núi, cuối cùng đi tới hang động mà cô đã lấy được không gian Ngọc Túy.

Trên đường đi cả hai người không ai nói lời nào, tuy như vậy nhưng bọn họ vẫn cảm nhận được sự không bình lặng trong con tim của đối phương.

Dưới đáy hồ, Thuần Hoàng đứng đó, nhìn Ngọc Tình và Phong Nhã Trần rời đi, đôi mắt màu xanh ngọc của anh là sự tự nhạo báng sâu sắc, là sự thất vọng không thể diễn ta rđược. Anh không biết bản thân mình sao lại như vậy, nhưng anh biết, khi anh nhìn thấy đôi mắt ọng nước của Ngọc Tình, trong lòng anh là một nỗi đau canh cánh không nói được thành lời.

Anh đứng ngây người ra ở đó, một lúc sau mới thở dài một tiếng, quay đầu ra nhìn Ngân Nguyên. Lúc này Ngân Nguyên cũng chẳng khá hơn Thuần Hoàng là bao, anh ta cũng đứng ngẩn ngơ ra, ánh mắt ảm đạm, ngay đến cả mái tóc màu bạc cũng bớt lấp lánh đi vài phần.

Nói ra thì thời gian anh tiếp xúc với Ngọc Tình đều sớm hơn bọn họ, trong những năm vừa qua, anh được chứng kiến sự phóng khoáng, sự kiêu ngạo, quyết đoán, sự bình tĩnh hay cả những cơn thịnh nộ của cô, nhưng chưa bao giờ anh gặp một Ngọc Tình mà mắt đầy nước và nỗi buồn như bây giờ.

Vào giây phút đó, con tim anh ta như tan vỡ. Anh ta không biết vì sao, nhưng anh ta thực sự không thể tha thứ cho bản thân, thực ra có thể phá vỡ Phệ Hồn Trận không phải chỉ có một cách, tại sao anh lại nói như vậy? rốt cuộc anh đã làm sao thế?

Đôi mắt của Ngân Nguyên nhìn chằm chằm vào PHệ Hồn Trận, sau đó anh khẽ cười. chỉ là một Phệ Hồn Trận thôi mà, nếu nói lúc trước anh không có cách vậy thì bây giờ khi đã hóa hình rồi anh lại có cách để phá vỡ nó!

Nghĩ vậy, đôi mắt ánh lên sự quyết tâm, tâm niệm của Ngọc Tình được vận hành, nhưng chưa kịp hành động gì thì Thuần Hoàng liền thốt lên một câu nói làm anh đơ người ra.

"Anh....thích cô ấy." đây là một câu nói khẳng định, Thuần Hoàng không biết tình cảm của mình đối với Ngọc Tình nhưng lúc này khi nhìn thấy tình cảm được thể hiện trong đôi mắt của Ngân Nguyên, anh ta mới chợt nhận ra rằng, hóa ra cái cảm giác đó được gọi là thích.

Thích? Ngân Nguyên đơ người ra, sau đó khẽ lắc đầu, sao lại có thể chứ, anh ta đã sống bao nhiêu năm, sao lại thích một đứa trẻ chứ!

Anh ta bật cười, sau đó mặc kệ Thuần Hoàng, từ đôi mắt màu xanh đó một tia sáng được chiếu thẳng ra, xuyên ra những bức tưởng ngăn cản vô hình mà hướng thẳng về phía Phệ Hồn Trận.

Thực ra, Ngân Nguyên cũng không nói dối, Ngọc Tình muốn đối phó với Phệ Hồn Trận lợi hại này, vậy thì cô nhất định phải đạt tới mức độ kết thần, nhưng cách thức để đạt tới mức độ đó chính là song tu luyện.

Nhưng Ngân Nguyên đã không nói, Ngọc Tình và Phong Nhã Trần cùng tu luyện cũng có thể nhưng công lực của Phong Nhã Trần lại quá yếu, nếu hai bọn họ kết hợp tu luyện thì kết quả đạt được Ngân Nguyên cũng không phán đoán được.

Khi tia sáng đó được phát ra Thuần Hoàng liền choáng váng, anh ta nhìn Ngân Nguyên, sau đó khuôn mặt liền trùng xuống, dường như nghĩ cũng không nghĩ, anh ta đưa tay ra kéo Ngân Nguyên lại: "Anh không muốn sống nữa à!"

Lúc này Ngân Nguyên đã hóa thành một con mèo nhỏ, cơ thể anh ta nhảy lên để thâm nhập vào bên trong của PHệ Hồn Trận, không ngờ lại bị Thuần Hoàng lôi lại.

Ngân Nguyên cứng người lại, sau đó đôi mắt mèo quay ra nhìn Thuần Hoàng, trong ánh mắt đó là sự khẩn cầu. Anh cầu xin Thuần Hoàng hãy mặc kệ anh ta, để cho anh ta được tự lựa chọn.

Bây giờ Ngân Nguyên đã không muốn quay trở về bên cạnh Ngọc Tình nữa, đúng như Thuần Hoàng đã nói, anh thích cô. Thế nhưng Ngân Nguyên là ai? Anh ta có sự tự hào của riêng bản thân mình, anh ta sao có thể cho phép bản thân mình đi thích một người chứ! sao có thể cho phép bản thân hết lần này tới lần khác đi dò xét và đi làm tổn thương người mà mình thích.

Thuần Hoàng dường như chỉ trong phút chốc đã hiểu được ý của Ngân Nguyên, ngay lập tức Thuần Hoàng liền đớ người ra. Chính là bây giờ, cơ thể Ngân Nguyên động đậy, anh ta nhanh chóng nhảy vào bên trong Phệ Hồn Trận, động tác nhanh tới nỗi đến Thuần Hoàng cũng không kéo lại được.

Ngân Nguyên vừa vào tới Phệ Hồn Trận, ánh sáng của Phệ Hồn Trận liền lúc sáng lúc tắt, ánh sáng màu xanh và màu đen cứ nhấp nháy qua lại, Thuần Hoàng đứng phía ngoài, dường như nghĩ cũng không nghĩ, liền đưa hai tay lên, một ngọn lửa màu xanh từ lòng bàn tay được đẩy ra, hướng thẳng về phía Phệ Hồn Trận.

Ngọn lửa màu xanh lá cây đó mang theo một màu vàng rực rỡ - đó chính là ngọn lửa trong truyền thuyết của thần phượng hoàng, lúc này Thuần Hoàng đang nghiến chặt răng lại, trong lòng thầm mắng, Ngân Nguyên đáng chết, lại dám sử dụng Phệ Hồn thuật với mình!

Đúng vậy, vừa rồi Ngân Nguyên đã sử dụng thuật Phệ Hồn với Thuần Hoàng, làm cho ý thức của Thuần Hoàng trở nên trì trệ, cũng vào giây phút đó, Ngân Nguyên mới thoát khỏi sự kiểm soát của Thuần Hoàng để tiến vào Phệ Hồn Trận.

Thực ra, nếu trình độ của Ngân Nguyên ổn định, nếu anh ta đã vào tới lúc thực sự biến hình, vậy thì Thuần Hoàng căn bản không cần lo lắng về sự an nguy của Ngân Nguyên, thế nhưng anh ta lại không được như vậy.

Theo lý mà nói, Ngân Nguyên bây giờ căn bản không tiến vào được thời kì biến hình, hoặc cùng lắm cũng chỉ mới được 20%! Mà tất cả công lực của Ngân Nguyên lại đều nằm tỏng đôi mắt của anh ta, sự tu luyaanj đó chính là thuật Phệ Hồn trong truyền thuyết, thực ra Ngân Nguyên chính là thần thú Phệ Hồn trong huyền thoại.

Lúc này Ngân Nguyên đang tiến hành cuộc chiến bên trong Phệ Trận Hồn, chỉ là công lực của thú Phệ Hồn không đủ để Ngân Nguyên có thể dành thắng lợi hoàn toàn, đây chính là điểm khác biệt giữa thần và thần thú. Năm xưa Ngân Nguyên vốn dĩ vì dính phại trọng thương nên mới phải trở về nguyên hình, và đã tu luyện lại từ đầu.

Lần thứ hai tu luyện tuy có nhanh hơn lần thứ nhất nhưng cơ thể anh ta vẫn không thể trở về với thời kì khỏe mạnh nhất, căn bản là không thể chịu được sự xung đột năng lượng quá lớn, đây cũng là lí do vì sao trong thời gian tám năm, lần thứ hai tu luyện mà Ngân Nguyên vẫn không thể thực sự tiến hành biến hình được.

Lúc này thú Phệ Hồn với đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm vào Ngân Nguyên, trong ánh mắt đỏ ngầu đó ngập tràn sự tham lam. Linh trí của nó không cao nhưng nó vẫn biết rõ, nếu nó có thể nuốt chửng được con mèo bạc trước mắt vậy thì trình độ của nó sẽ được nâng cao vượt bậc, và việc chỉ một bước có thể trở thành thần thú cũng không phải là không thể!

Vậy là dường như nghĩ cũng không nghĩ, thú Phệ Hồn liền nhảy lên, từ trong ánh mắt phun ra một chùm tia sáng màu đỏ hướng thẳng về phía Ngân Nguyên, Ngân Nguyên căn bản không hề có thời gian để suy nghĩ, đồng thời cùng lúc đó đôi mắt màu xanh của nó cũng sáng lên như để tiếp đón những tia màu đỏ kia.

Hai luồng sáng một xanh một đỏ nhanh chóng va vào nhau, chỉ nghe thấy một tiếng động vang lên, một vòng tròn năng lượng liền được đẩy ra thành những con sóng.

Thuần Hoàng nhìn sự biến động đó trong lòng liền thấy lo lắng, vậy là anh cũng không suy nghĩ được nhiều, liền lập tức kêu gọi ra thần lửa phượng hoàng để bao trọn lấy cơ thể, hướng đầu về phía trước phi vào trong Phệ Hồn Trận, Ngân Nguyên đáng chết, đừng có mong mà thành công được!

Lúc này Phong Nhã Trần đang cùng với thú Phệ Hồn tiến hành sự tranh đấu sống còn, ngay tại thời điểm đó công lực của thú Phệ Hồn là mạnh hơn của Ngân Nguyên, và Ngân Nguyên có thể nương nhờ vào đó chính là sức ép của dòng máu của mình, vậy là đánh qua đánh lại tình thế liền ở vào thế cân bằng.

Thuần Hoàng vừa vào tới nơi liền nhìn thấy hai luồng tia sáng màu xanh và đỏ va vào nhau, nắm bắt tình hình, với thị lực của Thuần Hoàng thì chỉ liếc nhìn đã biết lúc này Ngân Nguyên đang miễn cưỡng ở vào thế cân bằng, nếu cứ tiếp tục, Ngân Nguyên chắc chắn là kẻ thua cuộc!

Vậy là Thuần Hoàng cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay ra vận công, một ngọn lửa phi thẳng với thú Phệ Hồn. Ngọn lửa thần phượng hoàng là một trong những ngọn lửa lợi hại nhất trên thế giới, có thể đốt cháy được bất kể thứ gì, đây là kẻ thù không đội trời chung nhất của những người tu luyện thành mà quỷ hay kể cả là yêu quái.

Vì vậy ngọn lửa dường như trong phút chốc đã bao trọn lấy thú Phệ Hồn, chẳng bao lâu sau tiếng kêu rên rỉ vang lên.

Ngân Nguyên khẽ thở phào một tiếng, nhìn Thuần Hoàng, giọng điệu lạnh lùng nói: “Ai cho anh vào đây!”

Thuần Hoàng nghe thấy vậy chỉ khẽ cười, đôi mắt màu xanh ngọc nhìn Ngân Nguyên: “Anh quên rồi à, tôi là tiểu chủ nhân của anh, tôi không cho phép ngay đến cả chết anh cũng không đủ tư cách!”

Bây giờ Thuần Hoàng đang thực sự phẫn nộ rồi, anh có thể chấp nhận việc Ngân Nguyên thích Ngọc Tình, cũng có thể chấp nhận việc Ngân Nguyên lựa chọn hi sinh vì Ngọc Tình, thế nhưng anh không thể chấp nhận việc Ngân Nguyên cam chịu mà không có sự cầu tiến như thế này.

Ngân Nguyên đơ người ra, nhìn Thuần Hoàng, định nói gì đó nhưng lại không nói ra được. Cuối cùng ánh mắt di chuyển về phía thú Phệ Hồn đang được ngọn lửa bao trọn kia. Thú Phệ Hồn đó lúc này đang quằn quại, kêu rên.

Ngọc Tình nhìn và trong lòng đang nhận được thông tin: “Xin anh hãy tha cho tôi.”

Ngân Nguyên nghe tiếng kêu rên không dứt của thú Phệ Hồn, ánh mắt nhìn với đầy sự lạnh lùng, tha cho ngươi? Vừa nãy ngươi cũng làm gì có ý định tha cho ta đâu!

Ngân Nguyên không hề có bất kì động tác gì, lạnh lùng nhìn ngọn lửa cháy rừng rực kia, mãi cho tới khi ngọn lửa đó ngừng vận động.

Thuần Hoàng thấy vậy đưa tay lên, làm tan ngọn lửa, nhưng không ngờ ngay tại thời điểm đó, một luồng ánh sáng đen sì phi thẳng về phía Thuần Hoàng, Ngân Nguyên thấy vậy liền kêu lên một tiếng không hay rồi, ngay sau đó luồng ánh sáng từ mắt Ngân Nguyên được phóng ra nhằm hạ gục luồng ánh sáng màu đen kia.

Vào đúng lúc đó, luồng ánh sáng màu đen liền thay đổi phương hướng về phi về phía Ngân Nguyên, bỗng chốc đã chui vào hai mắt của Ngân Nguyên.

ở đây thì tình hình đang ngàn cân treo sợi tóc còn ở một nơi khác thì lại.....

lúc này Phong Nhã Trần và Ngọc Tình đang lặng lẽ nhìn đối phương, đôi môi của họ khẽ chạm vào nhau.

112. Chương 112: Thiếu Một Chút, Đôi Mắt Của Ngân Nguyên

"Tình Tình!" Phong Nhã Trần khẽ gọi tên cô, miệng anh khẽ mở ra, ngậm chặt lấy đôi môi hồng hào ươn ướt của cô, khẽ mút nhẹ nhàng.

"Vâng...." Ngọc Tình dường như trả lời trong vô thức, tiếng nói của cô thì thầm nhưng đủ để anh nghe thấy, tiếng nói đó đến bên tai Phong Nhã Trần nghe như một lời mời.

Anh bỏ đôi môi cô ra, miệng khẽ cười, ánh mắt từ từ hướng xuống dưới, lần này đôi môi anh đặt xuống vùng cổ trắng nõn nà như tuyết của Ngọc Tình.

Nụ hôn của Phong Nhã Trần nhẹ nhàng thể hiện một tình yêu vô hạn, nụ hộ của anh không hề hoang dã, chỉ là khẽ mơn trớn tới da thịt cô nhưng cái cảm giác được yêu nhanh chóng lan tỏa ra khắp cơ thể và làm Ngọc Tình nóng ran người lên.

Nụ hôn càng lúc càng ngọt ngào, từng chút từng chút một xuống dưới.

"Ưm...." Ngọc Tình hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông đang có những động tác ngọt ngào với cơ thể mình, ánh mắt cô trở nên mơ hồ, tràn ngập sự yêu thương.

Đôi môi của Phong Nhã Trần từ từ trượt xuống và để lại trên cổ những dấu vết hằn lại của nụ hôn trên nước da trắng ngần đó. Dưới sự mơn trớn bằng đôi môi của anh, cơ thể Ngọc Tình run lên hạnh phúc.

Lúc này cơ thể với làn da trắng như tuyết của Ngọc Tình đã biến thành màu hồng nhạt, miệng cô khẽ kêu lên: ".....Nhã Trần.

Tiếng gọi này như thể một chất xúc tác, động tác nhẹ nhàng của Phong Nhã Trần đột nhiên dừng lại, sau đó lại càng trở lên hoang dã hơn. Bàn tay anh từ từ lần xuống dưới, đi qua vòng eo thon gọn của cô mà trượt xuống dưới nữa.

Những ngón tay linh hoạt như đang nhấn những phím đàn piano, từng chút từng chút chạm vào khu vực bí ẩn mà trước đó Ngọc Tình chưa bao giờ để ai chạm vào.

Ngọc Tình lúc này như thể đang được một chiếc chăn bông mềm mại ôm lấy, cô biết Phong Nhã Trần đang làm gì, nhưng lại không muốn ngăn lại, đây là người đàn ông mà cô yêu thương sâu sắc, cũng là người hết mực yêu cô. Cơ thể cô khẽ run lên, đôi bàn tay giơ cao lên, ôm lấy đầu người đàn ông, những ngón tay nhỏ nhắn luồn vào mái tóc anh.

Ngón tay của Phong Nhã Trần chà vào cơ thể Ngọc Tình thông qua một lớp vải mỏng, cơ thể Ngọc Tình co lại, sau đó từ từ thả lỏng ra như muốn hợp tác với anh. có được sự phản ứng tích cực, ngón tay anh như được tiếp thêm sức mạnh, từng chút từng chút khám phá vào trong thật nhẹ nhàng.

Cánh tay trái của Ngọc Tình giơ cao lên, khẽ khàng cởi áo của Phong Nhã Trần ra, cô hơi ngẩng đầu lên một chút, hôn lên cổ Phong Nhã Trần.

Sự phản ứng tích cực của Ngọc Tình làm cho Phong Nhã Trần càng lúc càng cảm thấy phấn khích và vui vẻ, hành động của cô giống như một đốm lửa bỗng chốc đốt cháy cả thảo nguyên của anh.

Bàn tay Phong Nhã Trần lại một lần nữa được đưa lên, anh nhẹ nhàng kéo chiếc váy của Ngọc Tình lên, ngón tay anh cuối cùng cũng đã chạm vào khu vực thần bí đó mà không bị ngăn cản lại bởi bất kì vật gì.

Ngọc Tình rùng mình lên, sự phản ứng nhiệt tình của cô làm Phong Nhã Trần ngẩng đầu lên, đặt đôi môi mình lên đôi môi cô, chiếc lưỡi linh hoạt đẩy vào trong miệng cô để thưởng thức những hương vị ngọt ngào từ trong miệng cô.

Dường như chẳng bao lâu, hai người đã thực sự hòa vào nhau, vì hưng phấn, cơ thể hai người khẽ run lên, bọn họ chỉ nhẹ nhàng dính chặt lấy nhau, cảm nhận tình yêu và sự nhiệt tình từ đối phương.

"Tình Tình....." Phong Nhã Trần cúi đầu xuống nhìn cô gái đang ở bên dưới mình, thì thầm gọi tên cô.

"Vâng?" đôi mắt mơ hồ của Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần, lúc này cô chính là một cô gái bình thường đơn giản như bao cô gái khác, cô nhìn chàng trai mình yêu với ngập tràn tình yêu thương.

"Anh...." Phong Nhã Trần còn chưa nói dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng nổ như tiếng bom bên tai, đột nhiên những lời anh muốn nói liền đẩy ngược vào trong, dường như chẳng cần suy nghĩ gì, Phong Nhã Trần lập tức lăn người từ trên người Ngọc Tình xuống, cơ thể ôm chặt lấy Ngọc Tình rõ ràng là muốn bảo vệ cô.

Lúc này Ngọc Tình đơ người ra, trong phút chốc những hưng phấn, cảm xúc dâng trào đều biến mất rồi, đôi mắt to trong của cô nhìn vào hang động năm xưa, trong lòng có sự nghi hoặc.

"Bùm!" ngay sau đó có một tiếng bùm truyền tới, cơ thể hai người đều đơ ra, lập tức hiểu ra, âm thanh vừa nãy nhất định là truyền tới từ hồ Điền Trì. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hai người trong lòng hốt hoảng, bốn mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt của đối phương cả hai đều nhìn thấy hình ảnh ngay lúc này của bản thân mình, sau đó lại cùng nhau nhớ tới sự việc vừa xảy ra ban nãy, sắc mặt hai người đột nhiên đỏ lên như gấc, lập tức vội vàng tay chân luống cuống cầm lấy quần áo mặc lên người mình.

Hai người không ai nói một lời nào nhưng trong lòng thì đều thấy bực mình. Ngọc Tình đang nghĩ sao từ khi nào mà sự tự kiểm soát của bản thân lại kém như thế này, tuy rằng cô muốn có được Phong Nhã Trần nhưng ít ra cũng phải tìm một nơi tử tế chứ. nghĩ vậy ánh mắt cô liền đảo quanh hang động, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đúng là đã thèm muốn quá nên mới vậy.

Còn Phong Nhã Trần thì lại nghĩ, Ngọc Tình vẫn còn nhỏ, sao anh lại không thể khắc chế bản thân như thế, suýt nữa thì đã làm hại cô rồi. anh vừa cảm thấy may mắn vì đúng lúc đó bị cắt ngang nhưng cũng lại có chút thấy bực mình, chỉ thiếu một chút chút nữa thôi, chỉ một chút nữa là anh đã có được cô, một chút nữa thì Tình Tình hoàn toàn thuộc về anh.

Có điều oán trách thì oán trách vậy chứ Phong Nhã Trần vẫn thấy vô cùng may mắn. Anh đường đường là đại thiếu gia của Phong gia, sao anh lại có thể để cô gái của mình ở một nơi thế này, trong hoàn cảnh như vậy trao bản thân cho anh chứ? Tình Tình của anh, xứng đáng với những gì tốt nhất.

Hai người luống cuống mặc quần áo xong, sau đó quay ra hướng ánh mắt về phía trước.

"Đi thôi, chúng ta đi xem xem."

"Đi thôi, chúng ta đi xem xem."

Hai người vừa đưa ánh mắt về phía trước rồi quay lại nhìn nhau thì đồng thanh nói. Tiếng nói vừa dứt cả hai lại nhìn nhau bật cười, Phong Nhã Trần cầm lấy tay Ngọc Tình kéo đi: "Đi thôi."

Ngọc Tình gật đầu, cơ thể hai người liền biến khỏi hang động quyến rũ này, rất nhanh sau đó đã xuất hiện ở đáy hồ Điền Trì.

Vừa mới tới đáy hồ, Ngọc Tình liền đơ người ra, lúc này dưới đáy hồ làm gì có Phệ Hồn Trận nữa, nước hồ trong xanh, không còn sự lưu động của những linh khí đen ngòm, ngay sau đó ánh mắt của Ngọc Tình hướng về phía Ngân Nguyên và Thuần Hoàng đang đứng cách đó không xa mà không nói lời nào.

"Thế này là thế nào?" Ngọc Tình nhìn Ngân Nguyên, mở miệng hỏi, cô hơi nheo mày lại.

Ngân Nguyên nhìn về một phía không xa, đến đầu cũng không thèm gật chỉ nói: "Phệ Hồn Trận bị phá hủy rồi." tiếng nói của Ngân Nguyên nghe rất lạnh nhạt, nói ra sự thực mà Ngọc Tình đã nhìn thấy. Ngọc Tình nhìn Ngân Nguyên, cảm thấy có gì đó kì lạ. Anh ta đáng lẽ hiểu được ý trong lời nói của cô chứ.

Cô đương nhiên biết rằng Phệ Hồn Trận đã bị phá hủy, ý cô hỏi là đã bị phá hủy như thế nào.

Cơ thể Ngân Nguyên không động đậy, ngay cả đôi mắt cũng không chớp, dường như không hề có ý định giải thích điều gì cho Ngọc Tình.

Thuần Hoàng thì nhìn Ngân Nguyên với ánh mắt phức tạp, cuối cùng hướng về phía Ngọc Tình: "Ngân Nguyên phát hiện con mắt của Phệ Hồn Trận chính là một con thú Phệ Hồn, vì vậy anh ấy liền giải quyết rồi."

Thuần Hoàng trả lời rất đơn giản, thế nhưng chính vì đơn giản mà Ngọc Tình mới cảm thấy không bình thường. Giải quyết rồi? giải quyết thế nào, cô không tin Phệ Hồn Trận mạnh như vậy phải đợi tới khi cô đạt tới trình độ kết hồn mới phá hủy được lại dễ dàng được xử lý như vậy.

Thế nhưng sự thắc mắc của cô, chắc chắn là cả hai người này ai cũng không cho cô câu trả lời. Ngọc Tình khẽ thở dài một tiếng, không có ý định hỏi thêm nữa, thu ánh mắt về, ánh mắt cô nhắm tới một đại ấn màu kim phía không xa.

Chiếc ấn dường như lơ lửng trong hồ, cao chót vót, nhưng nhìn lại có vẻ rất hài hòa.

Ngọc Tình từ từ bước lại, nhìn chiếc ấn đó một lượt, chiếc ấn được chạm khắc những hoa văn bí ẩn, có năm loại đá năng lượng với năm màu sắc khác nhau, không biết với mục đích gì, nhưng nhìn vào thì tươi sáng rực rỡ một cách lạ thường.

Ngọc Tình lặng lẽ nhìn chiếc ấn, sau đó cô lùi về phía sau một bước, nhìn vào chiếc đại ấn màu kim, bàn tay cô vẫy nhẹ, một luồng sức mạnh tinh thần được đẩy ra, bỗng chốc hóa thành một hồ nước màu xanh nhạt bao trọn lấy chiếc ấn. Chỉ chớp mắt một cái, trong đó không còn thấy bóng dáng chiếc ấn màu kim đâu nữa mà lọt vào mắt chỉ là một hồ nước phẳng lặng.

"Đi thôi." Ánh mắt Ngọc Tình đảo qua một lượt, khẽ thở phào một tiếng, nhìn Ngân Nguyên với ánh mắt đầy sự biết ơn, cũng may Phệ Hồn Trận ở đây đã bị phá hủy rồi, thế nhưng ánh mắt cô nhìn Ngân Nguyên vẫn chất chứa đầy sự nghi hoặc và cảm thấy kì lạ.

Ngân Nguyên cảm nhận được ánh mắt của Ngọc Tình, khẽ nhếch môi cười, sau đó hất đầu: "Đi thôi."

Sau đó Ngân Nguyên liền đi trước hai bước, không chú ý thấy phía trước, Phong Nhã Trần nhẹ nhàng đưa một chân ra chặn ngang đường.

Ngân Nguyên vừa bước đi chưa được mấy nước liền vấp phải bàn chân của Phong Nhã Trần, Phong Nhã Trần lập tức đỡ Ngân Nguyên. Quả nhiên anh đã đoán không sai, lúc này Ngân Nguyên dường như không nhìn thấy gì nữa rồi.

Ngay từ lúc bước chân tới đây ánh mắt Phong Nhã Trần đã hướng về phía Ngân Nguyên, anh nhìn "ánh mắt" của Ngân Nguyên nhìn về phía xa xăm nhưng quan sát kĩ thì anh liền phát hiện ánh mắt của Ngân Nguyên không hướng vào một trọng điểm nào, nói chính xác thì Ngân Nguyên không phải là đang nhìn.

Phát hiện ra điểm này, anh lại chú ý thấy ánh mắt của Thuần Hoàng lần đầu tiên nhìn Ngọc Tình lạnh nhạt như vậy, hơn nữa lại còn rất lo lắng, rồi lại quay ra nhìn Ngân Nguyên. Sự phát hiện này đủ để cho htayas, Ngân Nguyên có vấn đề.

Vậy là Phong Nhã Trần lại một lần nữa chú thấy vào đôi mắt của Ngân Nguyên, đôi mắt đó lúc trước xanh lên màu xanh nước biển, lúc này nó vẫn rất xanh nhưng nếu nhìn kĩ, liền có thể phát hiện, ánh mắt đó không còn sáng long lanh nữa, dường như đã phải chịu một tổn thương rất nặng nề.

Vậy là Phong Nhã Trần liền khẳng định Ngân Nguyên không nhìn thấy gì nữa, cho nên mới có cảnh thử vừa rồi.

Phong Nhã Trần như có sự chuẩn bị trước đỡ lấy Ngân Nguyên, sau đó ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Ngân Nguyên: "Anh làm sao thế?"

Ngân Nguyên chẳng phải đồ ngốc, cú vấp chân vừa rồi, anh cũng đã hiểu ra điều gì, dường như ngay lúc đó, anh liền đón nhận ánh nhìn quan tâm từ bốn phía.

Ngân Nguyên khẽ cười, "nhìn" Phong Nhã Trần: "Không sao, vừa nãy dùng công lực hơi quá, dần dần sẽ lại ổn thôi."

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy khẽ thở phào một tiếng, anh nghe Ngọc Tình nói qua, công pháp của Ngân Nguyên dường như chủ yếu tu luyện vào đôi mắt này, nếu Ngân Nguyên đã giải thích như vậy thì anh cũng miễn cưỡng cho qua.

"Thật vậy không?" nhưng Ngọc Tình thì lại vô cùng hoài nghi, cô luôn ngấm ngầm quan sát Ngân Nguyên, dường như ngay từ khi bước vào cô đã thấy Ngân Nguyên có điều gì đó không bình thường, đôi mắt to tròn của cô nhìn Ngân Nguyên, hỏi kiên định: "Thật sự không sao chứ?"

Ngân Nguyên cảm nhận được ánh mắt của Ngọc Tình, phút chốc anh liền bật cười đau khổ. Cái cô gái này sao lại cứ thích tra hỏi tới tận cùng thế không biết. Ngữ khí kiên định vừa nãy của cô đã nói rõ với anh

rằng cô nhất định phải biết chân tướng, bằng không.....

Bằng không làm sao? Ngân Nguyên không đoán ra được sự trừng phạt mà Ngọc Tình sẽ dành cho anh, nhưng anh biết bất luận là sự trừng phạt thế nào anh đề không chấp nhận nổi.

Vừa nãy, khi mà luồng ánh sáng màu đen chiếu thẳng vào mắt anh, anh mở mắt ra liền phát hiện trước mắt là một màu đen kịt, đầu tiên anh nghĩ tới không phải việc mình không nhìn thấy sẽ thế nào mà là anh đã nghĩ, từ nay về sau bản thân anh sẽ không còn nhìn thấy khuôn mặt anh vừa yêu vừa hận đó, không nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô gái nói sẽ tìm cho anh một đàn mèo cái giúp anh giữ giống nòi.

Ngân Nguyên nghĩ vậy, cơ thể khẽ quay lại, "nhìn" vào Ngọc Tình, khẽ cười đau khổ, anh nói: "Tôi cũng không biết."

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền đơ người ra, cô nhìn Ngân Nguyên, cô hất tay một cái, đưa tất cả mọi người vào trong không gian rồi nói như ra lệnh cho Ngân Nguyên: "Ngồi xuống."

113. Chương 113: Tuyệt Vọng, Trị Khỏi Cho Ngân Nguyên

"Ngồi xuống." Đôi mắt Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào Ngân Nguyên, cô chớp chớp mắt, dường như đang rất tức giận, thế nhưng Phong Nhã Trần đang ngồi rất gần với cô lại nhìn thấy đôi mắt đó đang ọng nước long lanh.

Ngân Nguyên nghe thấy vậy liền mỉm cười rồi từ từ ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Tình, đôi mắt khẽ chớp.

Sau khi Ngân Nguyên ngồi xuống, Ngọc Tình hít một hơi thở thật sau, đi tới phía trước, đưa tay ra, ngón tay trỏ và ngón tay giữa ấn lên trán Ngân Nguyên, một luồng sức mạnh tinh thần được từ từ truyền ra và ngấm vào cơ thể Ngân Nguyên.

Ngân Nguyên cảm nhận được một nguồn năng lượng màu trắng sữa đang từ trán của anh chạy vào cơ thể, giống như một dòng nước lũ, trong phút chốc đã chạy tới tất cả tứ chi.

Ngọc Tình từ từ nhắm mắt lại, sức mạnh tinh thần thâm nhập từng chút vào bên trong, trán, cổ, cả cơ thể, mọi thứ của Ngân Nguyên đều không có vấn đề gì.

Cuối cùng sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình hội tụ về một chỗ: "Thả lỏng ra, chấp nhận tôi."

Ngọc Tình truyền đạt thông tin tới Ngân Nguyên, sức mạnh tinh thần từng chút từng chút tiến vào ý thức của Ngân Nguyên, càng tiến vào sâu hơn, từ trong mảng ý thức đó, Ngọc Tình từ từ cảm nhận được tất cả những vì vừa xảy ra, ngón tay cô khẽ run lên.

Ngân Nguyên thích cô sao? Một sự tự tin đến mức kiêu ngạo, kẻ mà thậm chí không coi ai ra gì lại thích cô sao? Ngọc Tình có chút không dám tin, thế nhưng sức mạnh tinh thần đã truyền đạt lại tất cả cho cô, lại nói thật với cô rằng, đó là sự thật, anh thực sự thích cô.

Vì thích, cho nên mới không muốn làm khó cô. Vì thích, cho nên mới không màng tới bản thân mình. Vì thích, nên mới muốn biến mất hoàn toàn.

Ngọc Tình khẽ nhếch môi lên, lúc này trong lòng cô không phải thấy tự mãn và có được niềm vui vì có được tình cảm của Ngân Nguyên mà cô lại cảm thấy cay đắng và bối rối.

Chẳng cần nói lúc này cô đối với Ngân Nguyên chỉ như đối xử với một người thân, một người bạn, kể cả chỉ sợ cô có đón nhận anh thì sự kiêu ngạo của anh cũng sẽ không chấp nhận!

Ngân Nguyên kiêu ngạo như thế làm sao có thể để cho bản thân mình phải chia sẻ cô gái mình yêu với người khác chứ? Ngọc Tình nghĩ vậy liền khẽ lắc đầu, cô gạt bỏ đi hết những suy nghĩ vừa rồi, thần sắc của cô hồi phục trở lại với bộ dạng khi chưa biết điều gì, bình tĩnh, lạnh lùng.

Cô giống như chưa phát hiện ra điều gì, sức mạnh tinh thần lại tiến hành thăm dò và thâm nhập vào trong, cuối cùng trong ý thức của Ngân Nguyên cô đã phát hiện ra luồng ánh sáng màu đen đó.

Cùng với sự thâm nhập vào của Ngọc Tình, sắc mặt của Ngân Nguyên liền trở nên u ám, anh biết cô đã biết tất cả rồi, thế nhưng bộ dạng bây giờ của cô đã nói cho anh biết, những gì anh nghĩ chẳng qua cũng chỉ là sự mơ tưởng mà thôi!

Anh lặng lẽ ngồi đó, cơ thể phát sự tĩnh mịch mà trước tới nay anh chưa bao giờ thể hiện, cái cảm giác này đúng là cảm giác tuyệt vọng giống như vừa nãy anh cứ nghĩ rằng mình chết chắc rồi vậy.

Cái không khí lặng như tờ này làm cho Phong Nhã Trần và Thuần Hoàng đứng bên cạnh cũng đơ người ra. Phong Nhã Trần không biết vừa nãy đã xảy ra những gì, anh cũng không biết rốt cuộc làm sao, lúc này anh vốn tưởng rằng cơ thể Ngân Nguyên gặp phải vấn đề gì, ánh mắt anh đột nhiên nhìn Ngọc Tình với vẻ hết sức căng thẳng.

Còn Thuần Hoàng thì như lờ mờ đã đoán ra điều gì, anh lặng lẽ nhìn hai người – kẻ đứng người ngồi kia, trong ánh mắt là sự bối rối, mơ màng.

Lúc này trong ý thức của Ngân Nguyên, sức mạnh tinh thần cảu Ngọc Tình đang đứng song song với luồng ánh sáng màu đen đó, một đen một trắng thể hiện rõ nét trong đó.

Sắc mặt Ngọc Tình từ từ trở nên lạnh lùng, cô nhìn chằm chằm vào luồng ánh sáng màu đen đó, có thứ gì đó chạy thoáng qua trong lòng cô.

Đứng song song trong giây lát, tâm niệm Ngọc Tình được vận hành, luồng sức mạnh tinh thần được đẩy ra hướng thẳng về phía luồng ánh sáng màu đen đó. Chỉ thấy đen vào trắng va vào nhau, một tiếng nổ đột ngột phát ra và một vòng tròn gợn sóng được hình thành, sự chấn động xảy ra, dưới sức mạnh năng lượng như vậy, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình khẽ vụt qua.

Sự va chạm đó vừa mới xảy ra, thị giác của Ngọc Tình liền xuyên thấu vào trong, chỉ thấy luồng ánh sáng màu đen đó dường như đang run rẩy, trong không gian đó, cô nhìn thấy một bóng dáng giống như một con mèo đang bay, nhìn rất giống với Ngân Nguyên, lúc này nó đang co ro trong luồng ánh sáng màu đen đó, đôi mắt đỏ lên ảm đạm.

Thứ đó, Ngọc Tình đã nhìn thấy trong sức mạnh tinh thần của Ngân Nguyên, cái bộ dạng đó chính là Phệ Hồn thú lúc trước.

Đôi môi của Ngọc Tình khẽ nhếch lên, cái thứ đó đúng là nham hiểu, không ngờ lại nghĩ được ra cả chiêu này. Muốn trong ý thức của Ngân Nguyên tu dưỡng rồi tới một ngày cướp lấy nó sao?

Nghĩ như vậy, đôi mắt của Ngọc Tình đột nhiên mơ ra, đồng thời cùng lúc đó sức mạnh tinh thần của cô đã bao trọn lấy luồng ánh sáng màu đen trong ý thức của Ngân Nguyên, ngọn lửa màu trắng sữa từ từ bốc lên.

Luồng ánh sáng màu đen bị bao bởi ngọn lửa màu trắng sữa ngay lập tức kêu rít lên, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình bám chặt lấy luồng ánh sáng màu đen đó.

Chỉ thấy đôi mắt của thú Phệ Hồn trong luồng ánh sáng màu đen đó di chuyển, dường như đang suy nghĩ xem làm thế nào để chạy thoát, muốn chạy sao?

Hai hàng lông mày của Ngọc Tình khẽ nheo lại, nếu thú Phệ Hồn đang ở thời kì hoàng kim thì nhất định Ngọc Tình không phải là đối thủ của nó. Nhưng với bộ dạng bây giờ thì Ngọc Tình chỉ cần giơ tay lên là có thể tiêu diệt nó, chỉ là.....

Chỉ là ở đây chính là vùng ý thức của Ngân Nguyên, Ngọc Tình lo thú Phệ Hồn muốn chạy trốn, khi bị dồn vào đường cùng sẽ phá hủy ý thức của Ngân Nguyên.

Nếu vùng ý thức bị phá hủy rồi..... Ngọc Tình hít thở một hơi thật sâu, không thể được.

Vậy là "ánh mắt của cô" càng nhìn vào luồng ánh sáng đó kiên quyết hơn, cô nhất định phải loại bỏ nó! Dám làm hại người của cô à? hức, nhất định là chán sống rồi, nếu đã như vậy, cô cũng vui lòng tiễn nó đi.

Sự kiên quyết và phẫn nộ lúc này của Ngọc Tình hoàn toàn không để ý rằng bản thân đã đem Ngân Nguyên quy về thành người bên trong mình, cô khẽ nhắm mắt lại, Cửu Thiên Tiên Quyết trong đầu đã từng chút từng chút được phát ra, cuối cùng đột nhiên dừng lại.

Ngọc Tình nghĩ lại những gì vừa diễn ra, cô khẽ nhếch môi cười, ánh mắt dùng để "nhìn" thú Phệ Hồn đầy sự mỉa mai, muốn thay thế Ngân Nguyên sao? Muốn trở thành thần thú? Ha ha, cô giúp nó thỏa mãn ước mong!

Nghĩ vậy tâm niệm của Ngọc Tình được vận động, một luồng sức mạnh tinh thần ổn định không ngừng được đẩy vào trong vùng ý thức của Ngân Nguyên, lúc này trong lòng cô đang muốn diệt trừ thú Phệ Hồn lại không chú thấy thấy trạng thái của Ngân Nguyên, không ngờ được rằng tại sao sự nhận thức của Ngân Nguyên lại được tiến triển như vậy!

Ngân Nguyên lúc này đã đắm chìm trong suy nghĩ của Ngọc Tình, sự phòng ngự của Ngân Nguyên lúc này đã về tới con số không. Bây giờ nếu nói Ngọc Tình đã tiến vào được vùng ý thức của Ngân Nguyên vậy thì bây giờ Ngọc Tình có lấy giao giết chết anh thì anh cũng không biết gì.

Có điều sự việc này bây giờ Ngọc Tình không biết, lúc này cô chỉ một lòng muốn loại bỏ thú Phệ Hồn, trị khỏi đôi mắt cho Ngân Nguyên.

Trong ý thức của Ngân Nguyên, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình từ từ hình thành thành bóng dáng của Ngọc Tình, chỉ thấy cô khẽ mỉm cười, bàn tay khẽ cử động, một luồng sức mạnh tinh thần đột nhiên truyền ra, nhằm thẳng về phía thú Phệ Hồn.

Đồng thời, tay trái Ngọc Tình giơ lên, hình thành lên một bàn tay, một chiếc lồng chim bằng sức mạnh tinh thần đột nhiên xuất hiện, phi thẳng về phía thú Phệ Hồn.

Một tay tấn công, một tay khóa chặt lại, động tác của Ngọc Tình vẫn tiếp tục. Lúc này thú Phệ Hồn vẫn không từ bỏ nơi mà nó đã không dễ dàng gì để tiến vào được - là vùng ý thức của Ngân Nguyên. Lúc này nó vẫn đang cố để trốn, chống lại. chỉ là nó không hề chú ý tới nụ cười kì lạ trên miệng Ngọc Tình.

Ngọn lửa tinh thần vẫn cháy liên tục, sau cú tấn công bằng tay phải của Ngọc Tình làm cho thú Phệ Hồn kêu lên đau khổ. Nó nỗ lực để đối phó, thỉnh thoảng lại nhìn Ngọc Tình, đôi đồng tử mắt màu đỏ ngập tràn sự phẫn nộ, dường như nó đang nghĩ đợi nó ra ngoài được nó sẽ làm thế nào để báo thù vậy.

Lúc này Ngọc Tình chẳng thèm để ý tới suy nghĩ hay sự tức giận của nó, cô vẫn dồn lực tấn công.

Ngọc Tình khẽ cười, ngón tay thon thả nhẹ nhàng hành động, mỗi động tác đều mang theo những mục đích nhất định, kết quả cuối cùng chính là làm cho thú Phệ Hồn ăn năn hối hận về việc mình đã làm.

Bàn tay trái của cô vẫn không ngừng các động tác, những bàn tay được hình thành liên tiếp nhau, những chiếc lồng chim bằng sức mạnh tinh thần cũng từ từ xuất hiện, cuối cùng tạo thành một thế trận bên trên ngọn lửa tinh thần.

Tình thế đó tiếp diễn trong vong ba phút, trong vòng ba phút đó, Ngọc Tình không biết bản thân mình đã cho hình thành ra bao nhiêu hình bàn tay, cũng không biết bản thân đã kêu gọi bao nhiêu chiếc lồng chim sức mạnh tinh thần, chỉ biết khi cô mở mắt ra nhìn, chỉ thấy chi chít những chiếc lồng chim đó bao trọn lấy ngọn lửa tinh thần.

Cuối cùng Ngọc Tình cũng dừng lại mọi động tác, nhìn thú Phệ Hồn với sự chế giễu mà mỉa mai: "Trò chơi kết thúc rồi!"

Lời của Ngọc Tình vừa dứt, liền giơ tay lên, cô nắm tay lại, tầng đầu tiên của những chiếc lồng chim lập tức bật ra.

Thú Phệ Hồn thông minh giảo hoạt dường như vừa nhìn đã biết được ý đồ của Ngọc Tình, nó điên loạn đâm vào những chiếc lồng để muốn chạy thoát.

Song nó cuối cùng đã đánh giá thấp sức mạnh của những chiếc lồng bằng sức mạnh tinh thần đó, đã đánh giá quá cao thực lực của bản thân thì phải.

Khi nó đâm vào, ngọn lửa sức mạnh tinh thần càng cháy lên mãnh liệt hơn. Luồng ánh sáng màu đen bao lấy thú Phệ Hồn cũng càng lúc càng mờ đi, ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy, thú Phệ Hồn vẫn không ngừng liều mạng muốn thoát ra.

Ngọc Tình với con mắt lạnh lùng nhìn những gì diễn ra trước mắt, cô khẽ cười.

Từ góc độ của thú Phệ Hồn có thể nhìn thấy Ngọc Tình đang nói: "Tạm biệt." Nụ cười lạnh nhạt đó trong mắt thú Phệ Thần trở nên thần đáng căm ghét.

Cuối cùng thì khi mà ngọn lửa tiếp tục cháy thì luông ánh sáng đen kia cũng từ từ biến mất, hình dạng của con thú Phệ Hồn đó cuối cùng cũng xuất hiện.

"Bùm." Lại một tiếng nổ lớn vang lên khi mà Ngọc Tình vẫn đang cười lạnh nhạt, chỉ thấy khi tiếng nổ vang lên thì hai mắt của con thú Phệ Hồn đó liền mở to hết mức.

Một tiếng bùm, bóng dáng màu đen đó liền biến thành một đống bụi và dần dần bị ý thức của Ngân Nguyên hấp thụ.

Ngọc Tình lặng lẽ đứng đó, không hề ngăn lại tiếng nổ vẫn tiếp tục, ánh mắt cô từ từ đảo quanh. Cô phải thay Ngân Nguyên tiêu diệt hoàn toàn và ngăn không cho những tai họa ngầm có cơ hội tiếp tục bùng nổ.

Khi tiếng nổ cuối cùng biến mất, ngọn lửa của sức mạnh tinh thần cũng từ từ biến mất, những luồng ánh sáng và đống bụi còn lại cũng từ từ bị hấp thụ, lúc này Ngọc Tình cũng đã tìm thấy nguồn gốc gây ra việc Ngân Nguyên không nhìn thấy.

Cuộc chiến lúc trước đã hao phí toàn bộ linh khí trong người của Ngân Nguyên, hồn phách của anh gặp phải thiệt hại nặng nề, biểu hiện ra cơ thể chính là việc đôi mắt không nhìn thấy gì nữa.

Phát hiện ra nguyên nhân thì giải quyết vấn đề cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều, Ngọc Tình khẽ cười, huy động sức mạnh tinh thần trong cơ thể mình, giống như một dòng lũ, từ từ chảy vào và nuôi dưỡng tinh thần Ngân Nguyên, hồi phục lại hồn phách yếu ớt của anh. mãi chi tới khi vùng ý thức tràn ngập được linh khí, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình giống như thủy triều, từ từ thu về.

Ngọc Tình mở mắt ra, cơ thể run lên. Sức mạnh tinh thần trong cơ thể cô cũng đã hao phí không ít, lúc này cô cũng thấy mệt rồi.

"Ngân Nguyên." Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn Ngân Nguyên: "Ngân Nguyên, anh thấy thế nào rồi?"

114. Chương 114: Ngông Cuồng, Nóng Vội

Lời của bảo an làm cho những tên cảnh sát đơ người ra, nói như vậy có nghĩa là bang Chim ưng định đối đầu lại với nhà nước sao! Cảnh sát đứng ngốc nghếch ở đó nhìn tên bảo an nhìn thì có vẻ lương thiện và hiền lành kia, chỉ cảm thấy thế giới này loạn rồi.

Trong suy nghĩ của anh ta thì xã hội đen chính là xã hội đen, bất kể nói gì thì cũng tồn tại ngầm. thường thì xã hội đen tuy nói rằng không sợ chính quyền, nhưng cũng sẽ biết là nước sông không phạm nước giếng. Chứ làm gì giống như bang Chim ưng bây giờ, nói thẳng luôn là đối đầu như vậy?

Những tên cảnh sát đứng đó, nuốt nước bọt, muốn nói gì đó, sau đó lại ngậm miệng lại. thôi bỏ đi, không kể là cấp trên hay bang Chim ưng, bọn họ đều không dây dưa vào được, ngậm miệng lại là tốt nhất.

"Sao hả? không nghe thấy à?" bảo an nhìn đám cảnh sát đứng ngây người ra đó, hơi nheo mày lại rồi gầm lên.

Tiếng gầm đó như tiếng chuông báo động vang bên tai bọn họ, vô cùng chói tai, làm cả đám cảnh sát giật mình, chỉ thấy bọn chúng lập tức ngẩng đầu lên rồi gật lia lịa: "Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi."

Cảnh tượng này chỉ có bọn họ nhìn thấy còn đâu không có ai biết nữa, bằng không nhất định sẽ trố mắt lên. Từ trước tới giờ chưa từng thấy bảo an lại ngông cuồng như vậy, từ trước tới giờ chưa từng thấy cảnh sát lại khúm rúm sợ hãi như thế này.

"Cút." Bảo an cũng không muốn nói gì thêm với đám cảnh sát nữa, lập tức lên tiếng, lập tức tên cảnh sát lùi về phía sau vài bước, vội vàng gật đầu: "Vâng, vâng."

Nói rồi tên cảnh sát nhanh tay ra lệnh cho thuộc hạ, quay người chạy một mạch nhanh với tốc độ bất ngờ. Có điều những người đứng lại không có gì ngạc nhiên trước tốc độ đó, chỉ cảm thấy khinh bỉ mà thôi.

Đây chính là đầy tớ của nhân dân, nước Z đúng là càng ngày chỉ càng nhiều kẻ chỉ cầm tiền mà không làm việc.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu của mọi người, dù gì, bọn họ cũng không phải là người phải lo cho vận mệnh của đất nước và nhân dân, chẳng cần nói những cái khác, kể cả bọn họ có quan tâm thì sự việc này cũng không tới lượt bọn họ quản. Huống hồ bọn họ lại chẳng rỗi hơi như thế. Nói một câu không dễ nghe thì những người này muốn thế nào thì muốn chẳng hề có liên quan gì tới bọn họ cả.

Đối với Ngọc Tình mà nói, ý nghĩ này còn chẳng xuất hiện, cô không tự tay tiêu diệt những kẻ đó là còn nể mặt bọn chúng, ho vọng cô lo lắng về chuyện này? Chẳng bằng đợi cho trời mưa nước mưa màu đỏ đi.

Ngọc Tình nhìn mấy tên cảnh sát sợ hãi như mấy con chim sắp chết kia mà cô phải bật cười lạnh lùng.

"Này, cô gái." Wiliam nhìn chằm chằm Ngọc Tình, nhìn thấy cô cười liền lập tức lên tiếng: "Em không muốn cười thì đừng cười, xấu lắm."

"Anh khuông muốn nhìn thì đừng nhìn." Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng chẳng thèm quay đầu lại mà nói. Wiliam như giẫm phải một chiếc đinh, tự nhiên bĩu môi thấy chẳng có gì thú vị, anh ta không nói gì nữa. Cô gái này đúng là chẳng đáng yêu chút nào.

Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới Wiliam, cô khẽ nhắm mắt lại, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, miệng hơi cong lên. Cô biết, tối ngày hôm nay nhất định sẽ không bình lặng, vừa nãy chỉ là sự bắt đầu mà thôi.

Suy nghĩ của Ngọc Tình không hề sai, những tên cảnh sát đó vừa rời đi liền lập tức gọi điện báo cáo với cấp trên. Cấp trên vừa nghe thấy, cảm thấy bản thân mình có thể không làm chủ được, vậy là lại báo lên cấp trên, điện thoại cứ thế được gọi liên tiếp, và cuối cùng là gọi đến thư ký thành phố rồi.

Lạc Sa lúc này đang ngồi trong nhà, vừa nhận được điện thoại ông ra liền choáng váng. Đúng là chưa từng gặp một băng đảng xã hội đen nào ngông cuồng tới vậy, dám đối đầu với cơ quan nhà nước.

Ông ta ngồi ở đó, khuôn mặt anh minh liền nhăn lại. một mặt thì cảm thấy có người ngông cuồng như vậy, song lại cảm thấy thú vị, mặt khác cũng cảm thấy người này đã kiêu ngạo và hống hách như thế đúng là làm cho ông ta tức giận. Ngồi ở đó, đơ người ra một lúc, sau đó ông ta quyết định gọi điện cho chủ tịch thành phố.

Vừa nghe thuộc hạ báo cáo, bang Chim ưng này có tới mới ngàn người đứng ở cửa, hơn nữa tên nào cũng có súng, ông ta cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên biết được có súng thì nguy hiểm thế nào.

Ông ta nghĩ nếu đã nguy hiểm thì tội gì dây vào, tốt nhất sự việc này hãy giao lại cho chủ tịch thành phố.

Vị chủ tịch này chính là người tám năm trước lên thay Nhạc CHính Hạo, tên là Lưu Minh. Người này năm nay cũng đã bốn mươi tuổi, cũng có năng lực. Sự việc này gioa cho ông ta là phù hợp nhất, ai bảo ông ta ngày nào cũng nghĩ tới việc làm thế làm để được thăng chức chứ.

Đây đúng là một cơ hội tốt bày ra trước mặt ông ta! Lạc Sa càng nghĩ càng thấy hợp lý! Ông ta lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Lưu Minh.

Lúc này Lưu Minh đang ăn cơm tối, cùng với tình nhân đi lượn phố, vừa nãy cũng đi tới gần Vân Đỉnh.

"A lô..." Lưu Minh một tay nhận điện thoại, một tay vẫn đang ôm eo tình nhân.

"Lưu thị trưởng, tôi là Tiểu Lạc." Lạc Sa nói với giọng thấp và nhẹ: "Hôm nay có người báo cáo một sự việc thế này, tôi cảm thấy vô cùng cần thiết phải phản ánh lại với thị trưởng."

"Việc gì vậy?" Lưu Minh hỏi với giọng không vui.

"Là thế này. Cách đây không lâu chẳng phải anh hạ lệnh cho niêm phong Vân Đỉnh à." Lạc Sa nói rồi dừng lại nhằm cho Lưu Minh có thời gian nhớ lại sự việc này.

"Đúng, là sao thế?" Lưu Minh vừa nói vừa gật đầu, đúng là có việc như vậy. quyết định này là do tỉnh ủy đưa xuống.

"Anh không biết à, Vân Đỉnh lại mở cửa ra rồi!" tiếng nói của Lạc Sa đột nhiên được đẩy cao lên, dường như vô cùng phẫn nộ: "Làm thế đúng là không coi anh ra gì cả!"

Lời nói này chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, lập tức làm sắc mặt Lưu Minh tối sầm lại, chỉ nghe ông ta lập tức gằn giọng xuống: "Chuyện là thế nào?"

"Nghe nói là bọn chúng tự xé giấy niêm phong đi, tự mở cửa. Hôm nay tôi nghe nói liền thấy vô cùng tức giận, lập tức cho người đi xem thế nào, kết quả là bị những kẻ đó chế giễu lại. nghe nói là ở cửa của Vân Đỉnh có đến mấy ngàn người đứng canh, hơn nữa tên nào tay cũng cầm súng." Lạc Sa nói rồi lại dừng lại, sau đó mới tiếp tục: "Tôi thấy sự việc này rất nghiêm trọng, tôi đây thực sự là không làm chủ được, vì vậy báo cáo với anh, anh xem xem phải làm thế nào?"

Chiếc mũ quan này Lưu Minh đội thấy nóng rồi đây: "Để tôi đi xem xem, đúng là quá đáng hết mức rồi."

Nói rồi Lưu Minh liền tắt máy, đưa Tình Nhân đi về phía Vân Đỉnh. Còn Lạc Sa sau khi cúp máy chỉ khẽ cười, rất ngông cuồng đúng không, he he, như thế này mới có cái để chơi chứ!

Có điều Lạc Sa tuyệt đối là một người thông minh, tò mò thì tò mò là thế, cảm thấy thú vị thì thú vị. Nhưng ông ta lại tuyệt đối không dính vào đống bùn này. Phải biết rằng đó thực sự là hắc bang, nói câu hơi khó nghe, những kẻ đó là những kẻ đứng ngoài vòng pháp luật, dây vào bọn chúng, có thể đến chết thế nào cũng còn không biết!

Thăng quan gì chứ, đợi bảo toàn được tính mạng rồi nói tiếp!

Không có được sự xảo quyệt và thức thời như Lạc Sa, Lưu Minh bị làm cho tức điên lên đã nhanh chân đi tới Vân ĐỈnh, nhìn đèn xanh đèn đỏ, rượu ngập khắp nơi – một Vân Đỉnh hết sức xa hoa, lại nhìn tờ giấy niêm phong đã bị xé đi và vứt dưới đất. Lưu Minh chỉ cảm thấy như bị người khác tát cho một nhát vào mặt.

Tờ giấy niêm phong đó do chính ông ta sai người dán, bây giờ bị xé đi thế này, không phải đánh vào mặt ông ta thì là gì?Lưu Minh càng nghĩ mặt càng tối sầm lại, đông tử mắt càng lúc càng trở nên u ám.

"Haiz, đúng là quá ngông cuồng rồi!" tình nhân của Lưu Minh đương nhiên là cũng nhìn thấy tờ giấy niêm phong bị xé đi đó, cô ta đưa tay lên bịt miệng lại tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, sau đó quay mặt sang nhìn Lưu Minh, sự ngạc nhiên đó lập tức lại biến thành tức giận.

"Anh yêu à, những kẻ này đúng là không coi anh ra gì cả, anh nhất định phải dạy cho chúng một bài học chứ!"

Tiếng nói lanh lảnh vang lên bên tai ông ta, Lưu Minh đột nhiên cảm thấy như thể lồng ngực mình sắp nổ tung ra.

"Đi." Chỉ thấy ông ta lạnh lùng hức một tiếng rồi bước về phía trước, tình nhân cun cút chạy theo sau.

Thực ra tờ giấy niêm phong đó bị ném dưới đất rất nhiều người đều nhìn thấy rồi. nhưng mọi người chẳng phải là người biết sợ, nếu người ta đã mở cửa thì đương nhiên là mở cửa cho khách vào, bọn họ bỏ tiền ra tiêu chứ có làm gì đâu, nghĩ vậy nên bọn họ thấy chắc cơ quan nhà nước cũng không làm gì bọn họ đâu.

Vậy là tờ giấy niêm phong đó liền biến thành tờ giấy vứt đi, mỗi người bước qua bước lại đều giẫm lên nó một cái, sau đó chẳng thấy có áp lực gì mà không đi vào trong.

Cảnh tượng đó ngay lúc này lại diễn ra trước mặt của Lưu Minh, một người đàn ông mặc một chiếc áo hoa lá cành đi vào, đi tới cửa khi nhìn thấy tờ giấy niêm phong cũng chỉ hơi nheo mày rồi giẫm lên nó mà bước vào trong.

Cảnh này diễn ra trước mắt Lưu Minh làm ông ta cảm thấy như lại một cái tát nữa được giáng vào mặt ông ta. Những kẻ này đúng là ngông cuồng quá đáng! Mặt ông ta tối sầm lại, vô cùng tức giận. Sự tức giận rất dễ dẫn đến sự nóng vội. vậy là Lưu Minh lập tức quên mất lời Lạc Sa nói với ông ta rằng ở cửa Vân Đỉnh có đến mấy ngàn người đang mai phục.

Thực ra thì ở cửa Vân Đỉnh cũng chỉ có hơn 100 người mà thôi, cái được gọi là mấy ngàn người đó chỉ là sự tam sao thất bản khi được báo từ cấp thấp lên cấp cao, cứ từng chút từng chút thổi phồng lên mới thành ra như vậy.

Song rõ ràng mấy ngàn người đó cũng chẳng là gì trong mắt của thị trưởng, chỉ thấy ông ta bước những bước kiên định, đường hoàng tiến vào cửa lớn.

Vừa mới vào cửa, ánh đèn sáng chói, sự trang hoàng lộng lẫy lại làm cho ông ta thấy rất chói mắt, chỉ thấy ông ta cứ thế bước đi, khi đi tới đại sảnh – nơi mà mọi người nghỉ ngơi sau khi chơi mệt rồi và ngồi xuống.

Vừa vào tới nơi ông ta đã bình tĩnh nhiều hơn rồi, ông ta ngồi xuống sau đó rút điện thoại ra, ấn một dãy số rồi gọi đi, gọi điện thoại xong, ông ta mới ngẩng đầu lên nhìn căn đại sảnh lộng lẫy này, trong ánh mắt là đầy sự khinh bỉ.

Một bang Chim ưng rất ngông cuồng có đúng không? Hức, hôm nay ta nhất định phải niêm phong Vân ĐỈnh lại, dám đánh vào mặt ta trên địa bàn của ta à, hức!

Lúc này ông ta với khuôn mặt đắc ý như biết trước được kết cục của bang Chim ưng, nhưng ông ta căn bản không hề biết, kể từ lúc ông ta bước vào cửa đã có người nhìn chằm chằm vào ông ta rồi.

Ngọc Tình nhìn ánh mắt u ám của Lưu Minh, trong đôi mắt to tròn của cô là đầy sự chế giễu, không phải cô coi thường ông ta. Muốn niêm phong Vân Đỉnh, muốn xử lý bang Chim ưng à? ông ta đứng là không có cái khả năng lớn như thế đâu!

Nói một câu tự đại, chỉ một mình Ngọc Tình cô chỉ cần một cánh tay cũng bóp chết được ông ta! Vừa nãy ông ta gọi điện, Ngọc Tình đương nhiên cũng đã biết, thực ra ngay từ khí ông ta bước vào cửa Ngọc Tình đã phát hiện ra rồi.

Thị trưởng thành phố X, sao cô lại không biết chứ, hơn nữa Lưu Minh ngồi được vào ghế thị trưởng còn phải cảm ơn cố ấy chứ! năm xưa nếu không phải cô tiện tay mà tống Nhạc Chính Hạo vào tù thì Lưu Minh – có chô ông ta thời gian mười năm ông ta cũng không ngồi được lên vị trí như bây giờ!

Gọi điện kêu người đến đúng không? Ngọc Tình khẽ nhếch mép cười, cứ phải như vậy mới thú vị à? dám động vào cô, cô phải đem phẩm giá của bọn chúng đặt hết xuống chân mà giẫm.

Trong lúc đang suy nghĩ, khoảng tầm hơn mười phút qua đi, bên ngoài Vân Đỉnh liền vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Ngọc Tình nghe thấy nhưng cũng chỉ khẽ cười, từ từ đứng lên, đến còn nhanh hơn cả dự đoán!

115. Chương 115: Lừa Cô Không Có Dễ Đâu

Khi tiếng còi xe cảnh sát vang lên, một chiếc xe cảnh sát từ một nơi không xa lái đến đỗ ngay trước cửa Vân Đỉnh. Nghe thấy tiếng còi xe, Lưu Minh đứng phắt dậy, trên mặt có nét vui mừng, dường như ông ta vô cùng hài lòng với hiệu quả làm việc của cảnh sát lần này.

Cũng giống với ông ta, Ngọc Tình từ từ đứng lên, cô đứng đối diện với đại sảnh, hai tay chống xuống bàn, nơi khóe mắt ánh lên nụ cười. phía sau lưng Ngọc Tình, Phong Nhã Trần, Lưu Bân cùng với Wiliam đều đứng lên và đi ra.

Bọn họ từ trên cao nhìn Lưu Minh với khuôn mặt hài lòng và đắc ý, bọn họ khẽ cười. quả nhiên là càng ngày càng thú vị rồi đây.

Chiếc xe cảnh sát dừng lại, hàng loạt cảnh sát chạy từ trên xe xuống rất chuyên nghiệp, sau đó nhanh chóng bao vây lấy Vân ĐỈnh, trong tay bọn họ đang nắm giữ những loại vú khí mới mất, toàn thân đều được vũ trang, dường như đây là một trận chiến thực sự vậy.

Ngọc Tình nhìn những động tác nhanh chóng, dứt khoát và chuyên nghiệp của bọn họ, cô nhướn mày lên, đúng là rất thú vị.

Chẳng bao lâu sai cả Vân Đỉnh đã bị bao vây lại, Lưu Minh từ từ đi ra ngoài, khi đi tới cửa ông ta khẽ gật đầu.

Làm tốt lắm!

"Báo cáo thị trưởng, đội ngũ cảnh sát có thể huy động đã tới đầy đủ, xin chỉ thị của thị trưởng!" Lưu Minh vừa ra khỏi cửa liền có một người y như quân nhân lập tức đứng ra, giơ tay chào đúng kiểu quân đội rồi nói dõng dạc.

"Ừm." Lưu Minh gật đầu "Làm tốt lắm, thay tôi cảm ơn tới đội trưởng của các anh!" Lưu Minh nói, sau đó quay đầu ra nhìn bảo an đang đứng thẳng lưng ở cửa của Vân Đỉnh.

"Đi gọi ông chủ của các người ra đây!" Lưu Minh nhìn bảo an, nói lạnh lùng, hai mắt khẽ nheo lại, nhìn lên tấm biển sáng chói viết hai chữ Vân Đỉnh, rồi ông ta khẽ chớp mắt.

"Ông là ai?" tên bảo an hơi cúi đầu xuống, nhìn Lưu Minh với khuôn mặt kiêu ngạo đang đứng trước chiếc xe cảnh sát, hai mắt chớp chớp hỏi lại.

Niềm vui của Lưu Minh bị bảo an cắt ngang, ông ta sầm mặt lại, ông ta dám khẳng định tên bảo an này đang cố tình hỏi vậy.

Lưu Minh là người mà từ trận chiến này có thể nhìn ra là một nhân vật không bình thường, ông ta không cho rằng kẻ có thể làm bảo an ở Vân Đỉnh lại là một tên ngốc. Vì vậy ngay lập tức ông ta dám khẳng định người này biết rồi mà còn hỏi vậy chắc chắn là cố ý.

Mặt Lưu Minh tối sầm lại không còn từ gì để diễn tả, ông ta ngẩng đầu lên nhìn bảo an, gằn giọng xuống nói lại một lần nữa: "Gọi ông chủ của các người ra đây!"

Lần này, ai cũng có thể nghe thấy sự tức giận trong lời nói của ông ta, thế nhưng bảo an lại dường như không nghe không nhìn thấy vậy, chỉ khẽ nhếch môi, liếc nhìn Lưu Minh, không nói gì, chân vẫn đứng vững không hề động đậy, rõ ràng là chẳng coi ông ta ra gì.

Lưu Minh nhìn tên bảo an không biết thời thế, chỉ cảm thấy đầu như sắp bốc lửa lên, cái tên bảo an này đúng là chán sống rồi, dám đứng trước mặt bao nhiêu người thế này mà chỉ liếc nhìn ông ta!

Bộ mặt của thị trưởng vô cùng đáng tiền, thị trưởng mà tức giận thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Chỉ thấy Lưu Minh hằm hằm giơ tay lên: "Người đâu, đưa anh ta đi, dám chống lại người thi hành công vụ!"

Ngọc Tình nhìn mà chỉ khẽ cười, đây đúng là xứng với chữ quan mà. người của cô chẳng qua cũng là không trả lời lại mà thôi, cô có nhìn thấy người của cô chống lại gì đâu.

Lưu Minh vừa nói dứt lời, hai cảnh sát vũ trang ngay lập tức giơ súng lên chĩa về phía bảo an, cơ thể bước về phía trước. Song bọn họ vừa nhấc chân lên, lập tức liền có người xông qua, chỉ thấy không biết người từ đâu xông ra lập tức đứng chắn trước mặt bảo an, trong tay cầm loại súng mới nhất chĩa về phía trước.

Tình hình lúc này chỉ làm cho Lưu Minh cảm thấy cục tức vẫn ứ trong lồng ngực. Đúng là quá ngông cuồng rồi! ông ta chưa từng gặp kẻ nào còn ngông cuồng hơn bọn họ, đúng thật là....đúng thật là thổ phỉ!

"Người đâu, tiến lên, bắt hết bọn chúng lại cho ta!" Lưu Minh cuối cùng cũng chút hơi thở tức giận, lập tức giơ tay lên, chỉ về phía những thành viên của bang Chim ưng, nói như gầm lên.

"Sao vậy, người của tôi đã phạm phải lỗi gì vậy? mà làm Lưu đại thị trưởng tức giận đến như thế này." Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt thờ ơ vang lên, Lưu Minh lập tức quay đầu lại.

Vừa quay đầu lại, Lưu Minh liền nhìn thấy một cô gái với vẻ bề ngoài thanh tú được ba chàng trai trông rất đẹp trai đứng như bảo vệ, ông ta dường như vừa nhìn đã nhận ra Ngọc Tình.

Lưu Minh là người có dã tâm, lúc nào ông ta cũng chỉ muốn thăng quan, mà cái hi vọng thăng quan của ông ta đương nhiên là phải kiến thiết thành phố X. Vì vậy trong vòng tám năm, đủ để ông ta hiểu về bang Chim ưng, hiểu về đường chủ trẻ tuổi nhất của bang Chim ưng – Ngọc Tình.

"Ngọc đường chủ, ha ha." Lưu Minh nhìn Ngọc Tình, cười lạnh lùng một tiếng sau đó ngẩng đầu lên, cái bộ dạng khinh khỉnh dùng để giao tiếp với người khác.

“Sao hả, người của tôi phạm phải lỗi gì, mà lại làm phiền tới ngài đem nhiều người tới đây như vậy?” Ngọc Tình khẽ nhếch môi lên dường như không nhìn thấy bộ dạng tự đại của Lưu Minh, cô khẽ cười, tiếp tục nói lạnh lùng.

“Phạm phải lỗi gì à?” Lưu Minh thở hắt ra một tiếng, đôi mắt trợn trừng lên nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình: “Cầm súng chĩa vào tôi, lại còn không phạm lỗi à?”

“Ồ!” Ngọc Tình nghe thấy liền gật đầu: “Vậy bọn họ sao lại dùng súng để chĩa vào ông?” nói rồi, Ngọc Tình khẽ cười, ngẩng đầu lên nhìn Lưu Minh.

“Vậy tại sao ông lại xuất hiện ở đây, đem theo nhiều người như vậy với mục đích gì?” ánh mắt của Ngọc Tình từ từ đảo qua một lượt những tên cảnh sát đang bao vây Vân Đỉnh. “Ở tôi tôi làm kinh doanh buôn bán, ông cầm súng chĩa vào thế này, đúng là, dọa chết khiếp khách của tôi rồi còn gì!”

Ngọc Tình nói với giọng lạnh lùng. Đột nhiên từ người cô toát ra cảm giác như muốn giết người. mùi máu tanh, cái ánh mắt đầy sát khí đó đột nhiên làm Lưu Minh phải lùi về sau một bước.

Sau một bước lùi lại, Lưu Minh bỗng chốc phản ứng lại. ông ta không thể lùi bước! Nếu ở đây ông ta mà lùi bước chứng tỏ là sợ rồi. như thế thì sẽ bị người khác cười vào mặt cho!

Vậy là Lưu Minh dường như nghĩ cũng không nghĩ liền dừng bước lại, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, nói giọng sắc lạnh: “Tại sao? Vân Đỉnh đã bị niêm phong lại rồi, ai cho phép co tự ý mở ra kinh doanh hả?”

“Ồ....” Ngọc Tình gật gật đầu, tỏ vẻ như hiểu hết rồi: “Hóa ra là việc này à!”

Vừa dứt lời, sắc mặt Ngọc Tình đột nhiên sầm xuống, giọng nói cũng như thể mang theo băng đá, cô nhìn thẳng vào Lưu Minh không chớp mắt: “Nói tới cái này tôi lại muốn hỏi xem, các người dựa vào cái gì mà niêm phong Vân Đỉnh? Vân Đỉnh làm ăn nghiêm túc, ông có lí do gì để niêm phong nơi này lại?”

Ngọc Tình nói dứt lời, Lưu Minh cũng không nói gì. Bang Chim ưng gần đây đúng là độc chiếm cả một vùng, cấp trên mệnh lệnh cần phải đối phó với bang Chim ưng, ông ta dường như nghĩ cũng không nghĩ, liền hướng ánh mắt nhằm thẳng về phía Vân ĐỈnh xa hoa nhộn nhịp này. Nói ra thì ông ta đã muốn cắn Vân Đỉnh này rất lâu rồi.

Nếu Vân Đỉnh mà là của ông ta, vậy thì vấn đề tiền bạc ông ta chẳng còn phải lo lắng gì nữa!

“Cái này...cái này...Vân Đỉnh có bối cảnh đen tối!” Lưu Minh suy nghĩ một lát, cuối cùng chỉ có thể nói ra câu đó.

Vừa dứt lời Ngọc Tình liền bật cười: “Đen tối à, sao hả, Lưu đại thị trưởng ở thành phố X này lâu như thế rồi, bây giờ mới định chèn tôi xuống à?”

Nói rồi Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn Vân Đỉnh xa hoa tráng lệ, lạnh lùng nói: “E rằng ông không có cái tư cách này, còn tôi, cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt đâu!”

“Cô nói thế là ý gì, cô thực sự muốn chống đối lại nhà nước à?” Lưu Minh vừa nghe thấy, giọng nói hống hách liền vang lên, vênh mặt nhìn Ngọc Tình, cái bộ dạng đó giống như kiểu phụ huynh đang nhìn một đứa con không nghe lời.

“Nhà nước?” Ngọc Tình nhắc lại một lần, Ngọc Tình nói chậm rãi vẻ châm biếm: “Lưu đại thị trưởng coi trọng tôi quá rồi, ai cũng chẳng phải là kẻ ngốc, cũng đừng có đem cái tội tày trời đó úp lên đầu tôi!”

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, sắc mặt Lưu Minh liền tối sầm lại, đúng là không ngờ rằng caisc on bé nhìn thì mới có mười mấy tuổi đầu này lại có động cơ thâm như vậy. thực ra ông ta nghĩ nếu Ngọc Tình trả lời một cách tự đại một chữ đúng vậy thì tất cả mọi người ở đây đều là nhân chứng, ông ta có thể lập tức báo cáo lên cấp trên, xin hạ lệnh để tiêu diệt bang Chim ưng.

Nhưng đáng tiếc....

Ngọc Tình nhìn vào thần sắc của Lưu Minh, khẽ cười, không chỉ có cô, ngay cả Wiliam cũng phải bụm miệng cười, trong đôi mắt là đầy sự chế giễu.

Nếu Ngọc Tình thật sự ngốc như thế, vậy thì anh ta cũng chưa chắc đã thích cô, phải biết rằng vị cô nương này là kẻ ăn thịt người khác còn không chịu nhổ xương ra, muốn gài bẫy cô à? anh đúng là có chút bái phục cái dũng khí mà không coi ai ra gì của vị thị trưởng này đấy.

Ngọc Tình nhìn Lưu Minh, khẽ cười. cô ghét cái đất nước này không sai, cô rất muốn giết những kẻ chỉ nhăm nhăm tới lợi ích kia không sai, chỉ là ai nói cho cô biết, khi nào mà Ngọc Tình cô lại ngốc tới mức bị người khác lợi dụng chứ!

Kẻ mà coi thường cô kết quả cuối cùng là gì? ồ, dường như chính là kẻ người rắn đó, chết rất thảm.

Ngọc Tình nghĩ vậy là đưa ánh nhìn u ám về phía Lưu Minh, lúc này sắc mặt Lưu Minh tái xanh đi, ông ta nghiến răng lại, dường như đang hận không thể nuốt chửng được cô.

Lưu Minh bây giờ vô cùng phẫn nộ, ông ta mặc kệ để cho nhìn như đang nhìn một tên ngốc, ông ta tức giận là đúng rồi, vì dù gì ông ta cũng luôn là thị trưởng đại nhân đứng trên bao nhiêu người thế cơ mà!

Ánh mắt của Lưu Minh tối om, ông ta cũng cười rồi: "Nếu Ngọc đường chủ đã không hề muốn chống lại nhà nước, vậy thì sao lại xé đi tờ giấy niêm phong đại diện cho nhà nước mà tự ý mở cửa kinh doanh!"

Ngọc Tình vừa nghe thấy vậy, bỗng nhiên dường như đang không hiểu Lưu Minh nói gì vậy, cô quay mặt sang nhìn Phong Nhã Trần: "Tự ý kinh doanh? Em đã làm vậy sao?"

"Không." Phong Nhã Trần nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt nhìn Ngọc Tình đầy vẻ ấm áp!

"Đâu có đâu." Ngọc Tình chớp chớp mắt vẻ vô tội, nhìn Lưu Minh, cái bộ dạng vô tội này trong mắt của Lưu Minh chỉ càng làm ông ta cảm thấy tức giận.

"Không có? Nếu không có thì tại sao tờ giấy niêm phong này lại ở dưới đất? Cô vừa nãy đã thừa nhận rồi còn gì!" Lưu Minh đột nhiên gầm lên chỉ trích Ngọc Tình.

"Thừa nhận, tôi thừa nhận cái gì, tôi trở về thì nhìn thấy tờ giấy niêm phong ở dưới đất, tôi còn tưởng ông phát hiện ra lương tâm của mình rồi đấy!" Ngọc Tình khẽ cười: "Ồ, đúng rồi, Lưu đại thị trưởng, luật sư của tôi sẽ liên hệ với ông, tôi phải kiện ông tự ý niêm phong Vân Đỉnh,lạm dụng chức quyền!"

Ngọc Tình nói rồi khẽ cười, ánh mắt đầy sự lạnh lùng, chơi cô à, không chôn sống được cô dễ dàng thế đâu. Lão tử chưa từng có câu nói nào thừa nhận rằng tờ giấy niêm phong này là do lão tử xé, đừng nói trừ những người của cô ra, không có ai là nhìn thấy chính tay cô xé cả, mà kể cả là có thì cô cũng không còn cách nào khác, cô sẽ cho cho bọn họ nói không thành lời!

Nhìn vào Lưu Minh đang cứng họng đứng trong khi gió đang thôi, Ngọc Tình chỉ khẽ cười, chỉ tay vào phía trên Vân Đỉnh – nơi một chiếc camera mới được lắp đặt cách đó không lâu, cô nhẹ nhàng nói lại một lần nữa: "Trận chiến hôm nay của ông tôi đã quay lại rồi, ông cứ đợi đấy đi Lưu – đại – thị - trưởng."

116. Chương 116: Toàn Thắng, Sự Ngạc Nhiên

Lưu Minh nhìn chiếc máy camera đang nhấp nháy đèn đỏ cho thấy đang hoạt động, mặt ông ta bỗng chốc liền tái xanh đi, khó coi tới mức như thể ông ta vừa ăn phải ruồi mà không nhổ ra được.

"Cô...." Lưu Minh nhìn Ngọc Tình, mở miệng như định nói gì đó, thế nhưng, cuối cùng vẫn không nói ra được.

Bởi vì lúc này đã có người mang tới cho Ngọc Tình một chiếc ghế, Ngọc Tình thì ung dung ngồi xuống, tư thế thanh tao như một đương kim tiểu thư.

"Tôi?" Ngọc Tình khẽ lên tiếng hỏi lại, nhìn Lưu Minh với ánh mắt chế giễu. Cô nói rồi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt đám cảnh sát được trang bị rất chuyên nghiệp này, cô nhếch mép lên hỏi: "Các vị đến đây để uống trà à?"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, dường như dùng một cây kim chọc thủng vào không gian căng thẳng như quả bóng này, chỉ thấy bỗng chốc mọi người đều nhìn lại, miệng hơi run lên.

“Không uống trà sao?” Ngọc Tình đỡ lấy cốc trà Phong Nhã Trần mang tới, khẽ nhấp một ngụm: “Vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa, nói đi, các người tới đây làm gì?”

Nghe thấy Ngọc Tình hỏi như vậy, bỗng chốc, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết nên nói gì mới phải. Đến làm gì? Thực ra bọn họ cũng không biết, thực ra chỉ là một cuộc điện thoại của Lưu Minh, nên bọn họ đã đến đây. Cụ thể đến làm gì, bọn họ thực sự không biết.

Có điều bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, kể cả là lúc trước không biết, thì bây giờ cũng biết rồi. nhưng bọn họ vẫn không biết trả lời thế nào, sự việc này nói ra cũng là việc của lãnh đạo, về cơ bản thì cũng chẳng có liên hệ gì với những kẻ chỉ là quân như bọn họ, bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của lãnh đạo mà thôi.

“Không biết?” Ngọc Tình bật cười: “Ồ, xem ra vậy thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau tại tòa thôi.”

Ngọc Tình gật đầu, khẽ nhấp một ngụm trà, không nói gì nữa.

“Trận chiến này của nhà nước Trung Quốc lớn thật đấy, tôi xem mà cũng thấy sợ.” Đúng lúc này Wiliam khẽ cười, mở miệng nói, ánh mắt anh ta sáng lên, miệng cười như không cười nhìn vô cùng lạnh lùng.

Những kẻ này dám làm khó người mà anh ta thích, ha ha, bọn họ ăn phải gan hùm rồi ạ!

“Các hạ, các hạ là....” Lưu Minh ngẩng đầu lên nhìn Wiliam đang cười lạnh lùng, khẽ mở miệng. Người thanh niên này bất luận là nhìn vẻ bề ngoài hay khí chất đều có thể nhìn ra đúng là một người không bình thường. Không cần nói những cái khác, chỉ cần cái khí chất quý tộc là đã có thể nhìn ra, người này tuyệt đối làm một quý tộc.

Lưu Minh đã làm việc trong chốn quan trường lâu như vậy, ông ta vẫn vô cùng tin tưởng vào con mắt của mình.

Ông ta nhìn Wiliam vẻ rất băn khoăn, trong lòng hi vọng người đàn ông này không hề có quan hệ vì với Ngọc Tình.

Cái này có liên quan tới tình hữu nghị quốc tế, phải biết rằng ở nước Z, nhà nước vô cùng coi trọng quan hệ hữu hảo với các nước! Lưu Minh cẩn thận nhìn Wiliam thăm dò, người đàn ông này nhìn có vẻ như là con lai, anh ta là người nước nào còn cũng khó đoán. Người này chắc không phải là hoàng tử của một quốc gia nào chứ, hoặc là công tước. Nếu mà là thật thì không biết là tốt hay là xấu đây!

“Tôi?” Wiliam nhướn mày lên rồi nói: “Một người rảnh rỗi thôi.”

Anh ta khẽ cười, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn Lưu Minh từ đầy tới chân với ánh mắt khinh bỉ.

Cái bộ dạng khinh bỉ đó để nhìn Lưu Minh làm cho ông ta không những không phẫn nộ, ngược lại ông ta nhìn Wiliam, càng cảm thấy Wiliam không bình thường, vậy là ông ta lại nở nụ cười thân thiện.

“Anh bạn đây...anh xem.....” Lưu Minh mở miệng muốn nói gì đó, thế nhưng ông ta còn chưa nói hết câu liền nghe thấy tiếng nói của Wiliam vang lên.

“Bạn? Chúng ta quen biết nhau sao?” Wiliam nhìn Lưu Minh, mở miệng hỏi khinh thường.

Wiliam vừa dứt lời, sắc mặt Lưu Minh liền trở nên bối rối, lúng túng.

“Lưu thị trưởng.” Phong Nhã Trần lúc này khẽ cười: “Tôi cũng rất muốn biết, lý do gì khiến ông đưa nhiều người như thế này, dùng nhiều súng như vậy để chĩa vào tôi?”

Phong Nhã Trần vừa mở miệng, lập tức thu hút ánh nhìn của Lưu Minh, sự chú ý của ông ta vừa nãy đều dồn hết cả vào Ngọc Tình, không hề để ý tới những người bên cạnh. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy mới phát hiện ra kẻ vừa lên tiếng chính là đại thiếu gia của tập đoàn Phong Thị.

Phải biết rằng, mỗi năm, tiền thuế mà thành phố X thu được, có tới 80% trong số đó là đến từ tập đoàn Phong Thị, nếu nói trên thế giới này ai có quan hệ mật thiết nhất tới lợi ích của ông ta thì chắc chắn đó chính là tập đoàn Phong Thị.

“Phong thiếu gia, sao cậu lại ở đây?” Lưu Minh đơ người ra nhìn Phong Nhã Trần, mở miệng hỏi.

"Tại sao tôi lại ở đây?" Phong Nhã Trần cười lạnh lùng: "Tại sao tôi không thể ở đây? Tôi ở đâu chẳng lẽ phải báo cáo với Lưu thị trưởng sao?"

Nói xong, ánh mắt Phong Nhã Trần liếc nhìn những tên cảnh sát rồi nói: "Cánh tay của Lưu thị trưởng cũng dài ra phết đấy nhỉ!"

Phong Nhã Trần thở dài một tiếng, bỗng nhiên làm Lưu Minh đơ người ra, ánh mắt ông ta nhìn theo ánh mắt của Phong Nhã Trần: "Tôi...."

Trong lòng ông ta đang run lên, hôm nay đúng là không may rồi, hôm nay đúng là ông ta đã quá nóng vội. nghĩ vậy ông ta liền thầm mắng Lạc Sao, con người đó đúng là quá xảo quyệt, dám kích ông ta!

"Phong thiếu gia, hôm nay chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm!" Lưu Minh cười gượng, nhưng vẫn thể hiện được sự thiện chí: "Hôm nay tuyệt đối chỉ là hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Phong Nhã Trần cười lạnh lùng, tiến lên phía trước một bước: "Hiểu lầm, ông niêm phong Vân Đỉnh của tôi cũng là hiểu lầm à? hay là hôm nay ông tìm tới cửa để khiêu khích là hiểu lầm?"

"Tôi...." Lưu Minh đột nhiên không nói nên lời, không kể là niêm phong Vân Đỉnh hay tìm đến cửa để khiêu khích, những việc này đều là ông ta đã nghĩ kĩ rồi, đương nhiên không phải là hiểu lầm nữa.

Sắc mặt ông ta vô cùng khó coi, ánh mắt khẽ liếc qua mấy người trước mặt, cuối cùng hướng về phía Ngọc Tình.

"Được rồi!" Ngọc Tình khẽ cười: "Mấy người dọa Lưu thị trưởng làm cái gì?" ánh mắt cô dường như êm dịu hơn rất nhiều, cô chớp chớp mắt nói: "Lưu thị trưởng là người làm quan, đương nhiên phải coi trọng pháp luật rồi, chúng ta gặp nhau ở tòa án là được rồi."

Ngọc Tình nói xong liền đứng lên: "Được rồi, Lưu thị trưởng, chúng tôi cũng không tiễn nữa nhé!"

Ngọc Tình nói xong liền quay người bước đi, cô không động vào Lưu thị trưởng vì cô là một người thông minh, tay cô không phải là không có mùi tanh của máu, chỉ là cô biết nếu cô động vào Lưu Minh, hoặc là giết ông ta, vậy thì phiền phức sẽ không ngừng tìm đến cửa.

Việc cô cần làm chính là khúm núm, tỏ ra khiếp sợ nhà nước chứ không phải là đứng đối diện để đối đầu lại nhà nước. Cô muốn nói với bọn họ, muốn động vào Ngọc Tình cô thì phải tự cân nhắc xem bản thân có đủ sức nặng hay không!

Cơ thể Ngọc Tình mỏng manh nhưng chính sự nhỏ bé mỏng manh đó trong mắt Lưu Minh lại trở thành một sự chế nhạo, mỉa mai.

Không phải cô ta không muốn xử lý Ngọc Tình, không phải là không muốn chĩa thẳng súng vào cô mà cho cô một nhát, nhưng ông ta biết ông ta không thể. Phải biết rằng cô không hề làm gì, nếu ông ta không động vào cô, thì may ra vẫn còn giữ được cái ghế của mình, còn nếu ông ta động vào cô, vậy thì mạng của ông ta có khả năng còn hay không thì cũng không biết nữa.

Tâm tư của Lưu Minh, Ngọc Tình đoán ra hết. Cô sớm đã hiểu Lưu Minh không dám động vào cô, vì vậy cô dường như nghĩ cũng không cần nghĩ nên đã quay người bước đi.

Đó chính là hành động coi thường tới mức không thể coi thường hơn, làm cho Lưu Minh càng run người lên, chắc chắn là ông ta đang vô cùng tức giận. Vốn dĩ ông ta cứ tưởng đưa tới nhiều người như vậy, không cần nói tới những cái khác, ít nhất cũng có tác dụng răn đe, nhưng đúng là không ngờ rằng chính những gì ông ta đã làm lại trở thành cái cớ cho Ngọc Tình uy hiếp ông ta!

Đúng là gậy ông đập lưng ông mà!

ở đây thì Ngọc Tình đang đối phó với Lưu Minh, giành thắng lợi hoàn toàn, còn ở trong không gian, Ngân Nguyên đang ngồi trên đỉnh núi, không nói một câu nào, lặng lẽ nhìn bầu trời.

bầu trời trong xanh, mắt anh ta cũng xanh, lúc này như hòa vào nhau. Ngồi bên cạnh là Thuần Hoàng, mở miệng ra vô số lần, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì mới phải.

"Anh muốn nói gì?" Ngân Nguyên tuy không nhìn Thuần Hoàng, nhưng không có nghĩa là anh không biết gì, sau khi hấp thụ linh khí của thú Phệ Hồn và sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình, công phu của Ngân Nguyên lập tức mạnh lên một cách nhanh chóng.

Bây giờ thực lực của Ngân Nguyên tuy chưa đạt tới mức thực lực tiêu chuẩn để biến hình, nhưng cách tiêu chuẩn đó cũng không còn xa nữa. Với thực lực hiện tại của Ngân Nguyên, cảm giác được tâm tư của Thuần Hoàng, đúng là dễ dàng, huống hồ Thuần Hoàng lại vô số lần mở miệng như định nói gì làm cho lưu khí không ổn định. Thông minh như Ngân Nguyên sao lại không biết Thuần Hoàng đang muốn nói gì.

"Tôi...." Thuần Hoàng mở miệng, đôi mắt màu xanh nhìn Ngân Nguyên, khẽ nhấp nháy: "Tôi biết anh thích Ngọc Tình."

Ngân Nguyên cứ tưởng Thuần Hoàng định nói gì, vừa nghe thấy câu nói đó, Ngân Nguyên đột nhiên bật cười: "Vậy thì sao chứ?"

Thuần Hoàng đơ người khi nghe câu hỏi đó của Ngân Nguyên, vậy thì sao chứ, vậy thì sao chứ, vậy thì đi nói đi thôi! Nếu không anh cứ với cái bộ dạng như người chết này cho ai xem chứ?

Thuần Hoàng suy nghĩ vậy, anh nhìn Ngân Nguyên, do dự rồi hỏi: "Vậy sao anh không nói ra?"

"Nói?" Ngân Nguyên nghe thấy vậy dường như nghe thấy một chuyện gì đó rất nực cười, bỗng nhiên bật cười, quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Thuần Hoàng: "Nói với ai, nói cái gì, nói rồi thì sẽ thế nào?"

Nói với Ngọc Tình, nói rằng anh thích cô ấy, nói rồi thì...., Thuần Hoàng nghĩ vậy, đơ người ra, đúng thế, nói rồi thì sẽ thế nào, bên cạnh cô đã có Phong Nhã Trần, đã có Lưu Bân rồi, vị trí của anh ở đâu được nữa?

Thuần Hoàng hơi ngớ người ra, nhìn Ngân Nguyên, mở miệng muốn nói gì những lại cũng không biết nên nói gì. Anh vừa mới sinh ra, không hiểu lắm về chuyện tình cảm nhân gian, nhưng cho dù là như vậy, anh cũng biết, cùng với người khác san sẻ tình cảm không phải là chuyện người thường có thể chịu đựng được đừng nói là Ngân Nguyên!

Nói thực lòng, nếu đổi lại là Thuần Hoàng, e rằng anh cũng không chấp nhận được, trừ khi anh yêu cô tới mức không thể yêu hơn được nữa!

Sự trầm mặc của Thuần Hoàng làm cho Ngân Nguyên khẽ cười: "Tôi thích cô ấy, hoặc có thể nói là tôi yêu cô ấy, trong những ngày được ở cùng cô ấy, tôi biết mỗi hành động của cô ấy có nghĩa là gì, biết được tâm tính của cô ấy, biết được suy nghĩ và nguyện vọng của cô ấy."

Cô như vậy, anh đã từng coi thường, anh đã từng cảm động, cuối cùng là rất thích, thế nhưng tâm ý của anh, khi anh hiểu thì đã quá muộn rồi, bây giờ bên cạnh cô đã có người khác, với sự kiêu ngạo của anh, sao anh có thể chịu san sẻ người mình yêu với kẻ khác chứ! vì vậy, anh không nói, không tranh giành là lựa chọn tốt nhất.

Vì như thế, anh còn có thể với thân phận là Ngân Nguyên mà tiếp tục ở bên cạnh cô, giúp đỡ cô, nhìn thấy cô. Nếu anh nói ra nhưng không thành, anh tranh giành, vậy thì kết quả....

Ngân Nguyên nghĩ vậy, nụ cười càng trở nên cay đắng hơn.

Ngọc Tình thì đang dành thế thắng hoàn toàn trước Lưu Minh, còn về phía nội bộ Cục An ninh Quốc gia, một cốc trà đột nhiên rơi khỏi bàn, một người bỗng nhieent rợn trừng mắt lên nhìn kẻ tu chân vừa mới trở về: "Bang Chim ưng? Ngọc Tình? Anh nói, cứu các anh chính là người của bang Chim ưng phương bắc?"

117. Chương 117: Sự Bất Ngờ Của Mẹ Ngọc Tình

"Bang Chim ưng? Ngọc Tình? Anh nói người cứu các anh là người của bang Chim ưng phương bắc?" người đó trợn trừng mắt lên, nhìn vào thuộc hạ khó khăn lắm mới trở về được, khuôn mặt vô cùng king ngạc.

"Đúng vậy, con bé đó nói là người của bang Chim ưng, còn về bang Chim ưng, tôi nghĩ bây giờ chắc là đang ở thành phố X, là một băng nhóm xã hội ngầm rất nóng hiện nay."

Người đó suy nghĩ một lát, sau cùng ngẩng đầu lên nhìn vị lãnh đạo đang đứng trước mặt nói giọng chắc chắn. Người này nhìn có vẻ rất thật thà chất phác, nhưng trong đôi mắt lại không hề có được sự chất phác đó. Người này đương nhiên là kẻ tu chân duy nhất trong số những người của đội đặc công mà Ngọc Tình đã cứu ở hồ Điền Trì – Nguyễn Khánh.

"Bang Chim ưng, bang Chim ưng." Vị lãnh đạo đó cúi đầu xuống, đưa bàn tay lên, các ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn, khẽ lẩm bẩm.

Đột nhiên các ngón tay của ông ta dừng lại, ông ta ngẩng đầu lên nhìn vào kẻ tu chân: "Bây giờ phía trên hạ mệnh lệnh xuống, phải đàn áp bang Chim ưng."

"Hả?" Nguyễn Khánh lập tức tròn xoe mắt lên nhìn vị lãnh đạo đứng trước mặt: "Đánh nổi không?"

Đây đúng là một vấn đề khó trả lời, cũng là câu anh ta muốn hỏi nhất, dường như không cần nghĩ mà nói bật ra.

Thế nhưng vừa mới nói ra, anh ta lập tức ý thức được hình như hỏi sai rồi, vậy là liền ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Chỉ thấy vị lãnh đạo đó nhìn Nguyễn Khánh, môi hơi nhếch lên, không biết nên nói gì mới phải. nếu Nguyễn Khánh nói là thật, vậy thì cái con bé Ngọc Tình của bang Chim ưng đó cũng là một kẻ tu chân, vậy thì đây là một vấn đề vô cùng hiện thực.

Đánh nổi không, e rằng người ta chỉ cần động ngón tay là cả cái thành phố X đó đã run lên rồi. như vậy thì thực sự còn không biết là ai muốn đàn áp ai đây.

Xem ra vấn đề này nhất định phải báo cáo với cấp trên, nghĩ vậy ông ta liền ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Khánh: "Được rồi, tôi biết rồi, cậu lui xuống đi."

"Vâng!" Nguyễn Khánh gật đầu, quay người rời đi, để lại một mình vị lãnh đạo ngồi đó suy nghĩ hồi lâu rồi lập tức nhấc điện thoại lên, gọi điện cho cấp trên.

Vì cuộc điện thoại này mà phía nhà nước lập tức nổi lên một làn sóng tranh luận, vấn đề tranh luận đó là giết hay làm hòa. Còn về phía Ngọc Tình thì không khí vẫn đang vô cùng nhộn nhịp.

Một phần nguyên nhân của sự ồn ào là do Wiliam muốn Ngọc Tình mời anh ta ăn cơm.

"Không phải, tôi nói này Ngọc Tình, em cũng keo kiệt thật đấy, một bữa cơm mà thôi!" Wiliam nhìn Ngọc Tình, hai mắt chớp chớp, khẽ cười, anh ta nói với giọng điệu đùa đùa, xem ra có vẻ như anh ta không hề để ý tới bữa cơm đó mà là cái khác.

"Ồ không, tôi nói này Wiliam, tôi có phải không mời anh đâu nhưng anh sao cứ phải tới nhà tôi ăn?" Ngọc Tình bất lực nói, nhìn Wiliam, giọng điệu như cũng bất cần, từ trước tới giờ Phong Nhã Trần là người đầu tiên làm cho cô lắm lúc không biết làm gì với anh, bây giờ Wiliam chính là người thứ hai.

"Đương nhiên là có thể rồi, chúng ta quen biết nhau lâu như vậy rồi, đương nhiên là phải tới thăm bác trai bác gái." Wiliam nhướn mày, cười cười nói vẻ không nhượng bộ.

Quen biết rất lâu rồi sao? Thế nhưng chúng ta chẳng có mối quan hệ gì thân thiết! Ngọc Tình hơi bĩu môi, liếc mắt nhìn anh ta với ánh mắt chắc chắn rằng sẽ không đồng ý với Wiliam.

"Ấy, tôi bảo này, em đúng là keo kiệt thật đấy!" Wiliam thấy Ngọc Tình chẳng thèm quan tâm tới anh ta, lập tức liền nói thêm: "Không chỉ mình tôi, coi như những người đàn ông của em, đưa về nhà em ăn bữa cơm chắc cũng được chứ?"

Những người đàn ông? Ngọc Tình khẽ nhếch môi lên, rõ ràng như vậy sao. Ánh mắt cô khẽ đảo quanh một lượt nhìn Lưu Bân và Phong Nhã Trần, cô khẽ cười.

Chỉ thấy cô từ từ đứng lên: "Đi thôi!"

Đúng rồi, Lưu Bân vẫn chưa chính thức gặp ba mẹ cô, đây coi như là một cơ hội tốt đi. Từ trước tới giờ cô luôn là người làm việc quang minh lỗi lạc, nói một là một, hai là hai.

Sự việc cô làm thì tuyệt đối không sợ bị người khác biết, vì vậy hôm nay cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi. Lúc trước cô không đồng ý là vì không muốn có mối quan hệ gì với người đỡ đầu trẻ tuổi của giới hắc đạo, còn bây giờ, cô cảm thấy thế nào cũng được.

Wiliam không phải là Ngân Nguyên. Nói chung, kể cả là đón nhận Wiliam, Ngọc Tình cũng sẽ không đối xử với Ngân Nguyên như vậy, suy nghĩ nhiều như thế.

Bốn người đi ra khỏi Vân ĐỈnh, lúc này ở cổng của Vân Đỉnh, cảnh sát đang rút quân. Còn Lưu Minh thì vẫn đứng đó, cặp mắt ông ta nhấp nháy, sắc mặt lúc sáng lúc tối, không biết đang nghĩ gì.

Dưới ánh mắt của ông ta, Ngọc Tình và ba người khác đi ra.

Ngọc Tình từ phía xa đã nhìn thấy khuôn mặt với những nét biểu cảm phức tạp của Lưu Minh. Bước chân của Ngọc Tình từ từ chậm rãi nhưng chắc chắn nhìn ra phía cửa đi ra, trong đôi mắt to tròn của cô là hình ảnh của Lưu Minh.

Trong ánh mắt cô đầy sự chế giễu, cô nhìn Lưu Minh: "Sao Lưu thị trưởng vẫn chưa đi, còn ở đây đợi tôi sao?"

Lưu Minh nghe thấy vậy, không nói gì, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, môi khẽ nhếch lên.

"Ông không đi nhưng tôi thì phải đi rồi." Ngọc Tình cũng chẳng thèm quan tâm tới nụ cười nhếch lên phức tạp của Lưu Minh, cô trước khi đi còn nói thêm một câu: "Lưu thị trưởng, gặp nhau ở tòa nhé!"

Ngọc Tình nói xong liền quay người bước đi, đi qua Lưu Minh, sau khi đi được vài bước, bước chân cô đột nhiên dừng lại: "Ồ không, hi vọng khi ở tòa, ông vẫn là thị trưởng, ồ, hoặc có thể nói, hi vọng ông có thể làm cái chức thị trưởng này lâu hơn một chút."

Ngọc Tình nói xong, mặc kệ Lưu Minh mặt tối sầm đứng đó, cô tiếp tục đi về phía trước, vừa đi được thêm một đoạn thì có một chiếc xe Bentley màu đen được lái đến, dừng lại trước mặt của Ngọc Tình.

Ngọc Tình khẽ mỉm cười, mở cửa xe ngồi vào trong, quay người nhìn Lưu Minh.

Thân phận trước đây của cô chỉ có cao hơn Lưu Minh chứ không thấp hơn, đến cô còn trở thành vật hi sinh cho quyền lực thì Lưu Minh dù có làm thị trưởng tám năm cũng chẳng là gì.

Thế lực của chính phủ nước Z, cô khắc ghi trong tim, cả đời này cũng sẽ không bao giờ quên!

Ngọc Tình nhìn Lưu Minh dường như đã nhìn thấy kết cục cuối cùng của ông ta, làm cho con tim của Lưu Minh run lên, sau đó ông ta cố gắng hít thở một hơi thật sâu, kiềm chế lại suy nghĩ trong đầu của bản thân. Sẽ không đâu, nhất định sẽ không đâu, nói gì thì nói ông ta cũng là thị trường danh chính ngôn thuận của thành phố, quốc gia sẽ không thỏa hiệp với hắc bang, sẽ không bỏ mặc ông ta đâu.

Đúng vậy, nhất định sẽ không đâu.

Ánh nhìn của Ngọc Tình cũng xa dần cùng với chiếc xe Bentley, nhưng ánh mắt chắc chắn đó giống như một chiếc kim cắm vào mắt ông ta.

Ngọc Tình thu ánh mắt về, khẽ cười, quay đầu nhìn về phía trước, đôi mắt cô lạnh lùng, cái tên tu chân kia chắc cũng đã trở về tới nơi rồi chứ.

Cô còn đang nghĩ là lợi dụng anh ta để làm cho những kẻ trong chính phủ của nước Z mà muốn đụng tới cô phải kinh sợ, nhưng lại không ngờ rằng, cô ra tay vẫn muộn mất rồi, cái nhà nước này ra tay đúng là nhanh thật đấy.

Khi vừa mới bắt đầu cô đã biết nhất định nhà nước sẽ ra tay với bản thân mình. Tám năm nay,thế lực của bang Chim ưng ngày càng lớn mạnh, ngày nay chỉ nhẹ nhàng đã nuốt chửng được Vân bang, thống nhất phương bắc, vì vậy nhà nước sẽ động tới cô đã là điều không nằm ngoài dự đoán.

Kể cả là không có ý định tiêu diệt bang Chim ưng, cũng phải thể hiện cho cô biết rằng họ đã chú ý tới, chỉ là sự thể hiện này.... Ngọc Tình nghĩ mà nhếch môi cười, ai thể hiện cho ai xem còn chưa chắc đấy!

Muốn cô dừng lại sao? Ha ha, bạn à, một vùng phương bắc này, cô thực sự chẳng coi là gì, dừng lại, đó là điều tuyệt đối không thể.

Tái sinh một lần, mục đích của Ngọc Tình chính là làm cho nhà nước bị tắc nghẽn hoạt động, cô muốn thiết lập một vương quốc hắc đạo, chẳng phải các người có thể tùy tiện hi sinh kẻ khác à, kiếp này, cô nhất định phải làm cho bọn họ trở thành người được hi sinh, cô muốn để bọn họ tận mắt nhìn thấy một thế lực mạnh mẽ là thế nào.

Chiếc xe Bentley từ từ dừng lại ở cổng con ngõ cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngọc Tình, suy nghĩ của cô lúc này cũng trở về với thực tại, cô khẽ cười, mở cửa xe, bước xuống.

Trong con ngõ tối tăm này, ba người đàn ông đẹp trai khác thường và một cô gái thanh tú đứng ở đó. Ánh mắt của Wiliam từ từ di chuyển, anh ta biết ngôi nhà mà Ngọc Tình ở không phải là rất tốt nhưng cũng chưa từng tới bao giờ. Vì vậy anh ta cũng chưa bao giờ nghĩ nhà của Ngọc Tình ở một nơi như thế này.

"Sao hả, rất ngạc nhiên sao?" Ngọc Tình khẽ cười, nhìn Wiliam: "Đi thôi, nhớ là nhỏ tiếng một chút."

Giờ này nhất định là ba mẹ Ngọc Tình đều ngủ cả rồi, cô không muốn giờ này ba mẹ còn dậy làm cơm cho cô. Nghĩ tới điều này Ngọc Tình lại có chút hối hận, vừa nãy sao lại động lòng để cho bọn họ tới chứ.

Có điều đã tới đây rồi, trở về đương nhiên là điều không thể. Bốn người kẻ trước người sau đi về phía trước, chỉ mấy bước chân là đã tới cửa nhà Ngọc Tình rồi.

Vừa tới nơi, Ngọc Tình mở cổng ra, liền nhìn thấy ánh đèn trong phòng chiếu ra, Ngọc Tình nhìn ánh đèn đó, trong lòng lại cảm thấy ám áp khác thường.

Ngọc Tình và ba người họ vừa với đi vào, vửa nhà liền lập tức mở ra, bóng dáng Lý Nguyệt hiện ra dưới ánh đèn: "Tình Tình về rồi đấy à?"

Ngọc Tình nhìn mẹ mình đang cười rất ấm áp, ánh mắt lạnh lùng của cô cũng ngay lập tức biến mất: "Vâng, mẹ, con về rồi."

Lý Nguyệt gật đầu, ánh mắt hướng về phía Phong Nhã Trần: "Nhã Trần cũng tới rồi đấy à? có khách tới nhà, mau vào nhà đi."

Bà cũng không hỏi thêm điều gì nữa, bao nhiêu năm nay bà tận mắt nhìn thấy sự thay đổi của con gái mình. Con gái chính là một phần máu thịt của bà, không ai hiểu con gái hơn bà, hơn nữa những năm nay, hai người họ cũng không phải lo gì cho Ngọc Tình. Vì vậy bà tin, không kể Ngọc Tình làm gì, bà đều tin Ngọc Tình là một cô gái tốt.

"Cháu chào bác gái!" Wiliam nhìn nụ cười ấm áp mà Lý Nguyệt dành cho Ngọc Tình, lập tức tiến lên phía trước: "Cháu là bạn trai của Ngọc Tình, tên là Wiliam ạ!"

Câu nói này vừa dứt liền giống như một quả bom nổ ngay giữa sân nhà Ngọc Tình. Trong sân trừ Wiliam ra, tất vả mọi người bao gồm cả Ngọc Tình đều đơ người ra.

Ngọc Tình hơi nhăn mặt lại, cô biết cái tên Wiliam này không đáng tin cậy chút mà, thế nhưng không giờ anh ta lại dám nói ra lời như thế!

Lý Nguyệt sau khi đơ người ra thì quay mặt nhìn về phía Phong Nhã Trần. Từ trước tới giờ, với thái độ của Phong Nhã Trần đối với Ngọc Tình và cái nhà này, bà vẫn luôn tưởng rằng bọn họ là một đôi.

Tuy là bây giờ tuổi của Ngọc Tình đúng là vẫn còn nhỏ, nhưng bà cũng là một người mẹ tiến bộ, nếu có một người luôn đối xử tốt với Ngọc Tình, vậy thì có phải yêu sớm hay không đương nhiên cũng không có gì cả.

"Bác gái." Wiliam thấy Lý Nguyệt nhìn Phong Nhã Trần, lập tức mở miệng: "Bác gái, cháu và bọn họ đều là bạn trai của Ngọc Tình."

Câu nói đó giống như một cơn lốc vậy, lập tức cuốn hết mọi thứ trong sân đi. Lý Nguyệt nhăn mặt lại nhìn Ngọc Tình, rồi nhìn khuôn mặt vô cùng bĩnh tĩnh của Wiliam, nhìn vẻ lúng túng của Lưu Bân, nhìn sự thản nhiên của Phong Nhã Trần. Cuối cùng ánh mắt hướng về phía Ngọc Tình.

Thế này...thế này....thế này là thế nào?!

118. Chương 118: Chiếc Cúc Trái Tim, Dòng Họ Dracula

Lúc này Lý Nguyệt lập tức giống như người máy, Ngọc Tình thậm chí có thể nghe thấy tiếng kêu phát ra từ cổ của bàn khi bàn run lên.

"Tình...Tình Tình." Lý Nguyệt nhìn Ngọc Tình, môi mấp máy nói lời vẫn còn run, ánh mắt bà tròn xoe lên.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng ngạc nhiên không biết nên nói gì của mẹ mình, nhưng cái bộ dạng này của Lý Nguyệt lại làm cô thấy vô cùng đáng yêu, cô liền bật cười.

"Thôi được rồi, mẹ, đừng có nghe anh ta nói linh tinh." Ngọc Tình nói xong, lườm cho Wiliam một cái.

Wiliam nhìn bộ dạng của Ngọc Tình, môi khẽ mỉm cười, không nói thêm gì. Tuy anh ta biết kể cả anh ta có nói thêm điều gì thì Ngọc Tình cũng chẳng làm được gì anh ta, thế nhưng, vì sau này, anh ta nên nghe lời một chút.

"Mẹ, bọn họ à, đều đến vì muốn ăn cơm nhà mình." Ngọc Tình khẽ cười, đẩy Lý Nguyệt vào trong phòng, "Ba con ngủ chưa? Mẹ cũng đi ngủ đi, để mình con tiếp bọn họ là được rồi."

"Ba con vẫn chưa ngủ, ông ấy có việc ra ngoài rồi." Lý Nguyệt khẽ cười, đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng Ngọc Tình, quay đầu nhìn Phong Nhã Trần và hai người khác: "Các cháu ngồi đi, để cô đi làm cơm cho mấy đứa."

"Mẹ, con...." Ngọc Tình vừa nghe thấy vậy, lập tức nên tiếng, cô không muốn mẹ mình phải vất vả giờ này nữa.

"Ngoan."Lý Nguyệt khẽ xoa đầu Ngọc Tình, cười hiền từ.

Ngọc Tình gật đầu, bộ dạng ngoan ngoãn làm cho Wiliam và Lưu Bân cũng phải ngạc nhiên, cô gái này cũng có lúc điềm tĩnh khiêm tốn, nhẹ nhàng như vậy sao. Cái bộ dạng ngoan ngoãn này đúng là đáng yêu chết mất.

Bọn họ nhìn Ngọc Tình với ánh mắt si mê, trong đầy đột nhiên hiện lên hình ảnh Ngọc Tình ngả vào lòng mình, vâng lời, ngoan ngoãn.

Không giống với hai người họ, Phong Nhã Trần khẽ cười. anh sớm đã quen với hình ảnh ngoan ngoãn của Ngọc Tình khi ở trước mặt bố mẹ rồi, cũng chính vì như vậy mà Phong Nhã Trần càng yêu cô hơn. Bởi vì anh biết, nếu một người thật sự không chút lo lắng, lạnh lùng như băng vậy thì anh thực sự không đủ tự tin để đi làm ấm nóng con người đó.

"Cháu chào bác gái, cháu...cháu là Lưu Bân." Lưu Bân lúc này mới nhớ ra phải chào hỏi, anh lập tức cúi người xuống, nói lễ phép.

Cảnh tượng bất ngờ này làm cho Ngọc Tình hơi đơ người ra, sau đó cô cảm thấy buồn cười.

"Ừm, chào cháu!" Lý Nguyệt khẽ cười, lập tức gật đầu: "Đừng đứng hết ra đấy, mau vào nhà ngồi đi!"

"Vaag." Lưu Bân nghe thấy vậy liền giống như một một học sinh biết nghe lời, liền gật đầu, đi vào trong. Phải biết rằng đây là lần đầu tiên anh chính thức gặp mặt phụ huynh của Ngọc Tình, anh phải cố gắng biểu hiện để còn để lại ấn tượng tốt trong mắt phụ huynh của cô.

Lưu Bân với bộ dạng ngốc nghếch ngây ngô làm cho không những Ngọc Tình cười mà ngay đến cả Lý Nguyệt cũng phải khẽ cười, cậu thanh niên này đúng là nhát quá!

Mẹ Ngọc Tình khẽ cười: "Mau ngồi đi, để cô đi làm cơm cho mấy đứa." Nói xong, bà liền quay người rời đi.

Lý Nguyệt vừa ra khỏi cửa, ánh mắt của Ngọc Tình nhìn Wiliam vô cùng không hài lòng: "Tôi nói này, anh có gì cần nói thì hãy nói, còn không cần nói thì đừng nói, đừng có làm mẹ tôi sợ hãi!"

Wiliam nghe thấy vậy, lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt anh ta có vẻ không hài lòng nhìn Ngọc Tình, khẽ mỉm cười, sau cùng cũng không nói gì thêm.

Anh ta là một người thông minh, bây giờ tốt nhất là đừng có trêu vợ tương lai. Nếu làm Ngọc Tình tức rồi thì anh ta nghĩ con đường kiếm vợ của anh ta sẽ vô cùng trắc trở, anh ta biết rõ là cô gái này lạnh lùng tới mức nào.

Ngọc Tình hức một tiếng, không quan tâm tới anh ta nữa: "Mau đi vào ngồi đi, chẳng phải các anh muốn tới để ăn cơm à? đứng để ăn chắc?"

Nói xong cô liền ngồi xuống bàn trước, sau đó Lưu Bân và Wiliam cũng ngồi xuống.

"Tình Tình, em ngồi với bọn họ, anh đi giúp bác gái nấu cơm." Phong Nhã Trần khẽ cười, quay người bước đi.

Ánh mắt ấp áp của Ngọc Tình nhìn theo bóng dáng Phong Nhã Trần, cô mỉm cười, kiếp này cô có thể có anh ở bên cạnh đúng là thật có phúc!

Một lúc không lâu sau đó, thức ăn nóng hổi được bưng lên bàn, còn Lý Nguyệt cũng vào phòng nghỉ ngơi, cho bốn người có không gian riêng.

Wiliam cầm bát đũa lên trước, gắp một ít thức ăn cho vào miệng thưởng thức: "Ừm, mẹ làm cơm đúng là ngon nhất."

Vừa dứt lời, mọi người đang cầm đũa lên đột nhiên dừng lại, nhăn mặt nhìn Wiliam đang ăn rất ngon lành, lắc đầu không biết nói gì. Đúng là kẻ không biết xấu hổ.

Ai đã thừa nhận quan hệ giữa cô và anh ta chứ, cô và anh ta cũng chẳng thân thiết gì! Sao anh ta có thể nói ra lời như vậy, đúng là thích ăn đòn đây mà!

"Tôi nói này, con dơi xấu xí kia, ai là mẹ anh? đừng có mà gọi bừa bãi, mẹ tôi chỉ có sinh một đứa con gái là tôi thôi!" Ngọc Tình đặt đũa trên tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Wiliam: "Tôi nói nhé, anh đừng có mà không biết điều."

"Tôi không biết điều gì chứ!" Wiliam nghe thấy vậy lập tức tròn xoe mắt nhìn Ngọc Tình vẻ không vui: "Em nhận chiếc cúc của tôi rồi, em đừng có mà không thừa nhận!"

Ngọc Tình nghe thấy vậy đúng là cạn lời, bàn tay cô nắm lại rồi mở ra, một chiếc cúc áo xuất hiện trong lòng bàn tay cô, cô đưa chiếc cúc về phía trước, nhìn Wiliam: "Cái thứ này là anh chủ động đưa cho tôi, tôi không có ý định cần nó. Nếu anh muốn thì tôi trả lại cho anh!"

Wiliam nhìn chiếc cúc áo, bàn tay cầm đũa của anh ta dừng khựng lại, miệng đang nhai thức ăn cũng gần như dừng lại. anh ta ngẩng đầu nhìn Ngọc Tình vẻ nghiêm túc: "Em nhìn kĩ xem đó là cái gì?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy đơ người ra, trong bàn tay cô là cái gì, không có ai rõ hơn cô cả, đó là một chiếc cúc áo, là chiếc cúc áo mà khi ở Côn Minh Wiliam đã đưa cho cô trong lúc hai người ở thang máy.

Thế nhưng, trong lúc này, ngón tay cô khẽ run lên, cô dường như cảm nhận được sự vận động của thứ đó trong tay cô. Ánh mắt Ngọc Tình từ từ di chuyển, miệng cô cũng há hốc ra.

Chỉ thấy trong tay cô là một chiếc cúc trái tim đang nhảy. nhịp đập mạnh mẽ đó làm cho Ngọc Tình cảm nhận thấy dường như nó có một sức sống mãnh liệt cũng với tâm ý và tình yêu sâu sắc.

Ánh mắt cô từ từ di chuyển từ con tim đó tới Wiliam: "Anh...."

Wiliam lúc này sắc mặt đang trắng bạch ra, khuôn mặt trắng bạch đó càng rõ nét khi bên dưới nó là một chiếc áo màu đỏ. Môi anh ta khẽ nhếch lên, cười cười, lạnh nhạt. Nhưng đó là lần đầu tiên mà từ trong nụ cười đó Ngọc Tình có thể nhận thấy được rằng anh ta thích cô thực sự.

"Tôi nói rồi, đó là trái tim tôi." Đôi môi của Wiliam mấp máy, giọng điệu lời nói hơi run lên, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt đầy yêu thương.

Đôi mắt Ngọc Tình trước ánh mắt đầy sự ấm áp yêu thương đó liền hơi cúi xuống, cô nhìn vào trái tim vẫn đập không ngừng kia, miệng khẽ cười.

Ánh mắt cô cũng hòa vào với con tim đang đập đó, rõ ràng là rất ấm áp, chỉ thấy bàn tay cô nắm lại, trái tim đó liền biến mất trước mắt mọi người.

Wiliam nhìn Ngọc Tình thu trái tim đó về, anh ta khẽ thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Từ thần sắc và động tác của Ngọc Tình có thể thấy Ngọc Tình đã ngầm thừa nhận mọi điều anh ta làm. Môi anh ta khẽ cười, khuôn mặt trắng bệch đó cũng dần dần khôi phục lại vẻ hồng hào.

Phép thuật vừa nãy đã lấy đi không ít công phu của anh ta, phải biết rằng trái tim đó nhờ có phép thuật mà hóa thành, còn anh cũng đã lấy một phần của trái tim để làm động lực đẩy vào chiếc cúc đó. Vì vậy trái tim vừa nãy cũng thực sự là trái tim của anh ta.

Ánh mắt của Phong Nhã Trần và Lưu Bân từ từ di chuyển, hai người có chút kinh ngạc. Tuy lúc trước bọn họ cũng nhìn thấy tình cảm của Wiliam đối với Ngọc Tình là không bình thường, nhưng chưa từng nghĩ cái tên Wiliam lại nghiêm túc tới mức độ này.

Lưu Bân tuy biết Ngọc Tình là kẻ tu chân, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ Wiliam cũng không phải người bình thường thế này, chứng kiến cảnh vừa rồi có thể nhìn ra Wiliam đúng là cũng không phải dạng vừa.

Không giống với Lưu Bân, Phong Nhã Trần cũng đang nghĩ, nhưng điều anh đang nghĩ đó là, trong kí ức Wiliam quen với Ngọc Tình cũng chưa lâu, sao lại....

Wiliam dường như đoán ra điều thắc mắc của Phong Nhã Trần, anh ta khẽ cười, nhìn Phong Nhã Trần: "Có rất nhiều việc, nhiều khi không phải cứ phải nhìn thấy mới hiểu được!"

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy liền nhướn mày, liếc mắt nhìn Wiliam: "Vậy nên?"

"Tôi nghĩ kể từ buổi bán đấu giá ngày đó chắc cậu cũng đã nhìn ra manh mối, không sai, Tiên Ức chính là người của tôi." Wiliam nhìn Phong Nhã Trần, khuôn mặt hết sức thản nhiên "Nhờ Tiên Ức mà tôi biết được rất nhiều việc liên quan tới Ngọc Tình, thực ra đã từ rất lâu rồi, khi cô ấy chưa biết tôi tôi đã biết cô ấy rồi."

Vừa nói ánh mắt của Wiliam vừa hướng về phía Ngọc Tình – nhẹ nhàng và ngọt ngào.

Phong Nhã Trần nghe thấy vậy cũng gật đầu, đúng là trong buổi bán đấu giá, khi anh nhìn thấy Tiên Hạ anh đã thấy có sự liên kết với Tiên Ức, chỉ là.... anh ngẩng đầu lên nhìn Wiliam, anh chưa từng nghĩ, một người yêu một người lại phải thông qua một phương thức như vậy.

Buổi bán đấu giá? Người của anh ta? Lưu Bân tò mò ngẩng đầu lên nhìn cả hai người, anh đơ người ra, anh không biết rốt cuộc hai người này đang nói về cái gì, chỉ là cho dù như vậy, anh cũng chỉ biết rằng hai người họ đang nói tới một việc mà có liên quan tới Ngọc Tình.

Ánh mắt anh từ từ di chuyển, nhìn Ngọc Tình đang cúi đầu lắng nghe không hề có ý định chen ngang, anh khẽ cười.

Anh thấy, chỉ cần được ở bên cạnh Ngọc Tình, vậy thì bên cạnh cô là ai, có ai cũng chẳng quan trọng gì.

"Cho nên, Kiều thiếu gia, ý anh muốn nói là anh thực sự rất thích Ngọc Tình?" Phong Nhã Trần suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Wiliam: "Nhưng nếu anh thực sự thích Ngọc Tình như anh nói, vậy thì, tôi nghĩ ít nhất anh cũng anh cũng phải thẳng thắn một chút, ví dụ như thân phận của anh!"

Phong Nhã Trần không phải là người hẹp hòi, anh nếu đã có thể chấp nhận Lưu Bân, vậy thì anh đương nhiên cũng có thể đón nhận một Wiliam thực sự yêu Ngọc Tình, chỉ là anh bắt buộc phải biết người này đối với Ngọc Tình có phải thật lòng hay không, liệu có mang lại cho Ngọc Tình nguy hiểm hay không.

Wiliam nghe thấy vậy, đột nhiên bật cười, sau đó gật đầu: "Đương nhiên, tôi nghĩ cậu có thể gọi tôi là Wiliam von Dracula."

Dracula, cái họ này vừa được nói ta, dường như lại một cơn lốc nữa thổi qua nhà Ngọc Tình, lần này cả Ngọc Tình và Lưu Bân đều ngẩng đầu lên nhìn Wiliam hết sức choáng váng.

Dracula! Cái họ này, dường như những người biết về sự tồn tại của ma cà rông đều biết cái họ này là tổ tiên của loài ma cà rồng, vậy thì Wiliam.....

119. Chương 119: Tranh Luận, Vị Thân Vương Trẻ Tuổi

"Dracula?" Ngọc Tình nhắc lại một lần nữa họ của Wiliam, khẽ cười, ánh mắt cô từ từ di chuyển về phía chiếc nhẫn đeo trên ngón tay trỏ của Wiliam.

Chiếc nhẫn hình con rơi đó, có một sức hút kì lạ và phát ra thứ ánh sáng rực rỡ.

"Ừm." Wiliam khẽ gật đầu, giơ tay lên nhìn vào chiếc nhẫn, khẽ cười: "Kể từ khi tôi bắt đầu được sinh ra tôi đã mang cái họ này, chỉ là mọi người đều biết cái họ này quá đặc biệt, vì vậy mà...."

Vì vậy mà anh ta đương nhiên anh ta cũng không đưa cái họ Dracula này ra để huênh hoang, bằng không một kẻ xấu với thế lực mạnh mẽ nào đó sẽ tiêu diệt anh ta mất.

Tuy là hoàng thân của ma cà rồng thực lực cũng không phải là yêu, nhưng ai mà biết liệu trên đời này còn có kẻ mạnh hơn hay không, cẩn thận một chút vẫn là điều tốt.

Ngọc Tình và những người còn lại đều gật đầu như hiểu ra, ba người đều không nói gì, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình. Bọn họ không nói gì thì đương nhiên Wiliam cũng chẳng có gì để nói.

Dù gì thì mục đích của anh ta hôm nay cũng đạt được rồi, hôm nay anh ta tới là vì Ngọc Tình, không kể là gặp Ngọc Tình hay ba mẹ Ngọc Tình, mục đích của anh ta cũng chỉ có một, đó là nói cho Ngọc Tình biết, anh ta không phải đang chơi đùa, trong trái tim anh ta thực sự co cô.

ở đây là một cuộc chiến bảo vệ giữa việc đón nhận hay không đón nhận tình yêu, còn lúc này Cục An ninh Quốc gia đang tiến hành một cuộc chiến nước bọt về việc của bang Chim ưng.

"Nếu, tôi nói là nếu, nếu cái con bé Ngọc Tình đó ý nghĩ mưu đồ gì không tốt, thì anh phải biết rằng, sự dung túng ngày hôm nay có nghĩa là nuôi hổ cho nó gây họa, điều này sẽ mang lại tai họa không thể lường trước được cho đất nước và nhân dân!" trong phòng hội nghị, một người đàn ông trung niên mặc bộ vest màu đen, một tay đập bàn, lớn tiếng nói.

Giọng nói ông ta bình tĩnh và mạnh mẽ, đôi mắt ông ta từ từ liếc nhìn tất cả mọi người đang ngồi im thin thít quanh bàn. Ông ta hít một hơi thở thật sâu rồi nói tiếp: "Vì vậy tôi cho rằng, chúng ta bắt buộc phải có được bang Chim ưng, bắt buộc phải tiêu diệt được Ngọc Tình!"

Ông ta vừa dứt lời, mọi người liền ngẩng đầu lên nhìn ông ta, có được bang Chim ưng, tiêu diệt Ngọc Tình? Bây giờ bọn họ đã biết, quyền chỉ huy bang Chim ưng nằm trong tay Ngọc Tình, nói đúng là thì Ngọc Tình chính là người chủ đứng đầu bang Chim ưng.

Nếu Ngọc Tình có làm việc gì vi phạm pháp luật, bắt giữ cô đương nhiên là điều có thể, nhưng theo những tài liệu mà họ thu thập được, thì Ngọc Tình thu phục Vân bang cũng không làm gì ảnh hưởng tới sự an toàn của xã hội, bọn họ dựa vào cái gì mà bắt cô? Huống hồ, nước Z với tình hình trước mắt, thì không phải là không có bang hắc đạo nào có thực lực hơn bang Chim ưng mà có thể uy hiếp tới sự an toàn của quốc gia, bang hắc đạo hiện nay nhiều như cá dưới sông vậy.

Khi trước cũng không thấy phía trên đưa ra lời nói rằng phải gây áp lực với bọn họ, sao bây giờ lại dồn toàn bộ sự chú ý và mục tiêu vào Ngọc Tình và bang Chim ưng rồi!

Mọi người bỗng chốc anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết nói gì. Một lúc sau, cuối cùng cũng có một người mặc bộ vest màu xám nhìn vào người vừa nói ban nãy lên tiếng: "Thượng tướng Lý, tôi nghĩ nhiệm vụ quan trọng trước mắt không phải là loại bỏ hay không loại bỏ bang Chim ưng mà là điều tra về những âm mưu của những kẻ tu mà, nếu biết được sự việc này một khi là thật, vậy thì đại quân của giới yêu quái một khi xâm nhập được vào nhân gian thì trăm họ lầm than chứ đừng nói gì tới quốc gia và nhân dân nữa!

"

Người này nói lời ngay thẳng và chú trọng vào vấn đề quan trọng, ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào Lý Uy, giọng nói bình tĩnh và không chút do dự: "Vì vậy tôi cho rằng, nếu cái người tên Ngọc Tình đó có bản lĩnh, vậy thì chúng ta tội gì không hợp tác, dù gì thì sứ mệnh tồn tại của Cục An ninh Quốc gia chúng ta chính là bảo vệ quốc gia và nhân dân à?!"

Ông ta vừa nói dứt lời, mọi người có mặt liền lập tức gật đầu. Đúng vậy, chính như thế là hợp lý, bọn họ đều là những người lãnh đạo của Cục An ninh Quốc gia, đương nhiên biết được về kẻ tu chân và kẻ tu ma, cũng nghe nói qua về Ấn Trấn Yêu. Vì vậy, bọn họ đương nhiên biết, sự nặng nhẹ của sự việc này!

"Hồ đồ!" Lý Uy nghe thấy vậy, lập tức nhìn về phía Lân Chính Lạc, "Chúng ta dựa vào cái gì mà tin Ngọc Tình, phải biết rằng cái gì là hắc đạo! Anh tưởng rằng người như vậy là người chúng ta có thể khống chế trong tay được à! Muốn loại trừ được kẻ thù thì nhất định phải đảm bảo được an toàn nội bộ đã, vì vậy tôi cho rằng kể cả là muốn đối phó với kẻ tu ma thì trước tiên chúng ta cũng cần loại bỏ bang Chim ưng!"

"Muốn loại trừ được kẻ thù thì nhất định phải đảm bảo được an toàn nội bộ?" Lâm Chính Đông vừa nghe thấy vậy liền cười: "Thượng tướng Lý, anh muốn làm Tưởng Giới Thạch đấy à?"

Lâm Chính Đông nhìn Lý Uy, ánh mắt đầy sự chế nhạo, nói ra lời càng không thể hiện sự nhượng bộ: "Năm xưa khi nước R xâm lược nước X, Tưởng Giới Thạch một câu nói như anh vừa nói đã đem thắng lợi lùi lại mất mấy năm, làm cho đất nước chúng ta và nhân dân rơi vào cảnh lầm than! Bây giờ kẻ địch ở trước mắt, vậy mà anh lại nói là phải đảm bảo được an toàn nội bộ!"

Lâm Chính Đông nói xong, tiếng nói bàn tán trong phòng hội nghị vang lên.

"Tôi thấy thiếu tưởng Lâm nói đúng, bây giờ nhiệm vụ quan trọng trước mắt của chúng ta chính là điều tra tin tức mà Nguyễn Khánh đưa về. Phải biết rằng nếu tin tức đó là thật, chúng ta phải lập tức ra tay, bằng không hậu quả sẽ khó lường!" đây là người của phái lí trí.

"Không, tôi cảm thấy lời thượng tướng nói càng có lý hơn, ai mà biết được cái kẻ tên Ngọc Tình đó là người thế nào, lời cô ta nói sao có thể tin hết được, ngộ nhỡ cô ta có âm mưu và ý đồ gì thì sao, chẳng phải là chúng ta sẽ phạm phải một sai lầm lớn à?" đây là người của phái mù quáng.

Lời nói này được nói ra, lập tức liền có tiếng nói phản bác: "Âm mưu, ý đồ? Sao lại cứ phải thổi phồng sự sợ hãi lên thế, các người là những kẻ bất khả chiến bại mà cũng sợ người khác có âm mưu hay ý đồ gì à? các người chẳng phải rất lợi hại sao, đến cái này cũng không giải quyết nổi thì còn làm lãnh đạo làm gì!"

"Anh...anh có khả năng gì nào, phải biết rằng, chức trách của chúng ta chính là bảo vệ quốc gia và nhân dân, nếu quốc gia và nhân dân đều bị uy hiếp, vậy thì đại quân yêu mà không tiến vào cũng còn có tác dụng gì nữa!"

"Anh làm sao mà biết...." người đó vừa nghe thấy liền lập tức phản bác, còn chưa kịp nói dứt lời liền nghe thấy có người gầm lên.

"Im lại hết đi!" Lý Uy đôi mắt trợn trừng lên như mắt hổ, lớn tiếng nói, lập tức ngăn lại mọi lời tranh luận trong phòng họp.

"Vậy thì?" Lâm Chính Đông không hề sợ Lý Uy dù là một chút, chỉ thấy ông ta khẽ nhếch méo cười, nhìn Lý Uy hỏi lại.

"Làm theo những gì tôi nói!" Lý Uy nghe thấy câu hỏi liền lập tức lên tiếng, giọng nói kiện định không còn phải nghi ngờ gì nữa, ông ta đứng lên nhìn khắp mọi người một lượt, nói dõng dạc từng câu từng chữ.

Câu nói này được nói ra, Lâm Chính Đông lập tức đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Lý Uy: "Không đồng ý, tôi nói rồi, bây giờ nhiệm vụ quan trọng chính là Ấn Trấn Yêu! Một khi đại quân yêu quái tiến vào được nhân gian rồi thì tất cả mọi người trên toàn thế giới này đều có khả năng gặp phải nguy hại, chúng ta còn nhắc gì tới đất nước và nhân dân nữa!"

"Anh...." Lý Uy vừa nghe thấy vậy, lập tức tức giận, ông ta không ngờ rằng Lâm Chính lẠc lại dám trước mặt bao nhiêu người như thế này mà cãi lại lời ông ta.

"Tôi nói rồi không được là không được!" Lâm Chính Đông nghe thấy vậy liền khẽ cười: "Anh tưởng tôi không biết gì về tâm tư của anh à?"

Tâm tư? Ông ta đương nhiên có tâm tư, bảo vệ sự an toàn cho quốc gia và nhân dân chính là chức trách của ông ta, thế nhưng ông ta đã hạ lệnh đối phó với bang Chim ưng rồi, bây giờ sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Ngọc Tình chứ! Ngọc Tình....không biết tại sao, ông ta cảm thấy cô gái này không hề đơn giản, hễ nghĩ tới cô là tỏng lòng ông ta liền cảm thấy không thoải mái.

Bao nhiêu năm làm lãnh đạo, ông ta vẫn rất tin vào trực giác của bản thân mình,vì vậy, để đề phòng điều bất chắc, kẻ tên Ngọc Tình này nhất định không thể giữ lại được.

Toàn bộ cảnh này ngày hôm nay Ngọc Tình không hề biết, nếu Ngọc Tình biết cũng nhất định sẽ chế giễu. Đây là lãnh đạo của đất nước sao, đây là những lãnh đạo mà kiếp trước cô đã hết mực tôn sùng sao.

Sự an toàn của quốc gia và nhân dân? Ha ha, Ngọc Tình cô có thể uy hiếp được quốc gia và nhân dân sao? Đúng là nực cười!

Ánh mắt của Lý Uy từ từ di chuyển, nhìn vào mọi người, khẽ cười:"Được, cứ như vậy đi!" ông ta nói, giọng điệu như thỏa hiệp, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn trống rỗng.

Lâm Chính Đông vốn còn nghĩ hôm nay sẽ phải tốn không ít nước bọt, nhưng không ngờ rằng Lý Uy lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy. bỗng chốc ông ta lại đơ người ra, sau đó khẽ cười: "Ừm, được, cảm ơn sự đại lượng khoan hồng của Thượng tướng."

Ông ta cộng sự đã nhiều năm với Lý Uy, tính cách của Lý Uy sao ông ta lại không biết chứ, ông ta dễ dàng thỏa hiệp sao? Đó là điều không thể! Nhưng nếu ông nay ông ta đã chịu nhường bước, không kể lý do là gì thì sự việc hôm nay cũng đã được quyết. Lâm Chính Đông cười, trong lòng suy nghĩ được đổi hướng, ông ta đang nghĩ xem ra phải nói chuyện nghiêm túc với Ngọc Tình về chuyện này.

Theo báo cáo của Nguyễn Khánh, thực lực của Ngọc Tình tương đối khá, nếu đã như vậy, người thế này thì nên tận dụng mới phải. tuy có chút nghi hoặc thắc mắc tại sao một nhân tài như vậy trước đây lại không gia nhập vào Cục An ninh Quốc gia, nhưng nghĩ lại thì thấy trên thế giới này những người có bí mật quá nhiều, không phải ai cũng đều bị người khác phát hiện ra những bí mật ấy.

Ý nghĩ của ông ta đúng rồi, khi còn ở kiếp trước, Ngọc Tình chính vì khả năng khác thường mà được chọn vào Cục An ninh Quốc gia, song kiếp này Ngọc Tình lại vô cùng mệt mỏi và chán ghét với năm từ Cục An ninh Quốc gia, sao cô lại gia nhập vào đó một lần nữa chứ? hơn nữa, cô sớm đã không còn là cô gái ngây thơ ngày xưa rồi, khi Cục An ninh Quốc gia tiến hành lựa chọn nhân tài cô đã cố tình giấu đi khả năng của mình.

Vì vậy kiếp này, Ngọc Tình tuyệt đối sẽ không gia nhập vào Cục An ninh Quốc gia nữa!

Suy nghĩ ngược lại với Lâm Chính Đông, Lý Uy bây giờ trong lòng đang nghĩ làm thế nào để loại bỏ được Ngọc Tình. Ông ta đắm mình trong chốn quan trường đã lâu, rất nhiều sự việc đã có sự thay đổi, kể cả mới đầu mực đích của ông ta chính là bảo vệ quốc gia và nhân dân. Vậy thì bây giờ cũng đã có sự pha trộn của nhiều thứ khác, ví dụ như quyền lực, ví dụ như danh vọng.

Không vì những cái khác, chỉ vì hôm nay Lâm Chính Đông vì Ngọc Tình và bang Chim ưng, lại trước mặt bao nhiêu người làm cho ông ta mất mặt, vậy thì ông ta nhất định phải loại bỏ cả Ngọc Tình và Lâm Chính Đông! Huống hồ ông ta đã lờ mờ cảm thấy cái kẻ tên Ngọc Tình đó nếu không loại bỏ thì có một ngày nhất định ông ta sẽ gặp phải đại nạn.

Đôi mắt ông ta từ từ di chuyển, sau đó khẽ cười, nhìn mọi người: "Đội đặc công một hai ba kể từ ngày hôm nay trở đi, dồn toàn lực vào tìm kiếm tung tích năm mảnh ghép còn lại của Ấn Trấn Yêu, sau khi tìm được lập tức báo cáo lên, không được hành động bừa bãi vội vàng! Đội số bốn âm thầm bảo vệ Ấn Trấn Yêu dưới hồ Điền Trì. Kể từ ngày hôm nay thả lỏng sự công kích nhằm vòa bang Chim ưng, liên lạc với Ngọc Tình, tìm kiếm sự hợp tác!"

Lời ông ta vừa dứt, Lâm Chính Đông liền nheo mày lại. cái gì mà là thả lỏng sự công kích?có điều ông ta sẽ tuyệt đối không hỏi lại, dù gì thì bang Chim ưng cũng không phải của ông ta, còn Ngọc Tình nếu không có bản lĩnh giải quyết được việc này vậy thì cô cũng không có giá trị cho ông ta lợi dụng, huống hồ ông ta cũng vô cùng muốn nhìn thấy Lý Uy ăn đòn.

Vậy là Lâm Chính Đông suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Làm theo những gì thượng tướng nói! Các đồng chí, sứ mạng của chúng ta chính là bảo vệ quốc gia và nhân dân, song nếu thế giới đều gặp phải sự uy hiếp vậy thì cũng là quốc gia và nhân dân gặp phải sự uy hiếp, chính vì vậy mà chúng ta bắt buộc phải làm tốt việc này!"

Câu nói này vừa dứt, mọi người có mặt liền lập tức gật đầu, còn Lâm Chính Đông thì hơi cúi đầu xuống, ông ta đang thầm nghĩ làm thế nào để Ngọc Tình nhận lấy cái ân tình mà ông ta vừa làm cho cô.

120. Chương 120: Gặp Lại Phác Vũ

Có sự giúp đỡ của Cục An ninh Quốc gia, việc tìm kiếm Ấn Trấn Yêu cũng dễ dàng hơn rất nhiều, phải biết rằng dựa vào khả năng của Ngọc Tình trên tất cả các lãnh thổ của thế giới đi tìm năm mảnh ghép của Ấn Trấn Yêu thì chắc chắn là mò kim đáy bể.

Tuy nói rằng Ngân Nguyên lờ mờ có thể biết được vị trí lối vào của giới yêu ma, nhưng dù sao cũng đã đã rất nhiều năm qua đi rồi, bao nhiêu năm nay, thế sự xoay vần, những vị trí đó cũng sớm đã trở nên mơ hồ rồi.

Cũng chính vì lẽ đó, Ngọc Tình mới nghĩ tới người của Cục An ninh Quốc gia. Bọn họ chẳng phải luôn nói là phải bảo vệ sự an toàn cho quốc gia và nhân dân sao, cô giúp bọn họ hoàn thành tâm nguyện còn gì. Nếu đã muốn như vậy thì những thứ này cũng để cho bọn họ đi tìm.

"Hợp tác?" trong một căn phòng làm việc màu trắng, một cô gái ngồi lặng lẽ trước một chiếc bàn làm việc màu đen tuyền làm bằng đá cẩm thạch đang khẽ cười. trong đôi mắt to tròn đó là sự chế giễu và nhạo báng, bây giờ những người này mới nghĩ tới việc hợp tác à?

Cô nhẹ nhàng đưa tay lên, những ngón tay thon thả của cô cầm vào tấm giấy mời màu đỏ. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt đó rõ ràng như muốn đốt cháy nó đi ngay lập tức. Không biết bao lâu qua đi, cô mới từ từ nở nụ cười, cả bàn tay mới bóp chặt lấy tờ giấy mời đó.

Lạc Chính Đông sao?

Khi ở kiếp trước, Ngọc Tình không phải là thuộc hạ của ông ta, khi đó Ngọc Tình được lãnh đạo trực tiếp bởi Lý Uy, vì vậy đối với Nhạc Chính Đông, cô đúng là không hiểu gì. Có điều từ mấy lần gặp mặt, cô lờ mờ có thể nhìn ra, người đó là một người khá thức thời.

Sự thức thời đó có khi là tốt, có khi là xấu, còn Lâm Chính Đông rốt cuộc là người như thế nào, cô đúng là có vài phần tò mò. Nếu đã như vậy thì bữa cơm tối này, xem ra cô nhất định phải đến ăn xem thế nào.

Đúng vậy, tờ giấy mời trên tay Ngọc Tình lúc này chính là của Lâm Chính Đông. Kể từ khi Lâm Chính Đông quyết định lôi kéo Ngọc Tình bắt đầu, ông ta nghĩ phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại ông ta đã lấy bang Chim ưng ra làm lí do.

Tuy rằng bây giờ phía nhà nước đã bỏ đi sự tấn công vào bang Chim ưng, nhưng Lâm Chính Đông vẫn biết, những hành động trước đó nhất định đã làm cho Ngọc Tình ghét nhà nước rồi, vì vậy có một số lời vẫn phải nói cho rõ ràng. Ví dụ như, ông ta có thể giúp Ngọc Tình kéo Lưu Minh xuống khỏi bệ, ví dụ như, trong những vấn đề không thuộc về nguyên tắc ông ta có thể giúp đỡ Ngọc Tình.....

Còn về mục đích, không sai, đương nhiên là ông ta có mục đích. Lâm Chính Đông ông ta là một người tốt không sai, là một đầy tới vì nhân dân và đất nước phục vụ, cũng không sai, nhưng không ta không phải đồ ngốc, ông ta càng biết phải bảo vệ bản thân mình, và thu được tất cả những gì mà bản thân mình mong muốn.

Vì vậy ông ta bán ân tình cho Ngọc Tình đương nhiên là có mục đích, mà mục đích của ông ta chính là, muốn Ngọc Tình bỏ công bỏ sức ra trong chuyện Ấn Trấn Yêu, còn một việc nữa đó là đánh vào Lý Uy.

Bao nhiêu năm nay, Lý Uy luôn như là cái gai trong mắt của Lâm Chính Đông. Không kể lí do là gì nhưng ông ta cũng không thấy Lý Uy thuận mắt, không cần nói tới những quyền uy của chức vụ, không cần nói tới tính cách làm gì cũng yêu cầu hoàn hảo, không cần nói đến sự hẹp hòi, không cần nói tới cái đạo đức ngày càng xuống cấp của một người quan. Chỉ cần nói Lý Uy bây giờ Lý Uy tuyệt đối đã không còn là một người cán bộ vì nước vì dân nữa rồi.

Không cần nói những cái khác, chỉ cần nói tới sự việc liên quan tới Ngọc Tình, cách làm việc của Lý Uy đã vô cùng không đạt, ai cũng biết được sự nặng nhẹ của sự việc này, là bang Chim ưng quan trọng hay là sinh mạng của bao nhiêu con người trên thế giới này và của đất nước này quan trọng!

Vì vậy, bất kể là vì từng bước lên cao của Lâm Chính Đông hay vì những thứ này, Lý Uy, mãi mãi là một hòn đá cản đường. Hơn nữa còn là một hòn đá không dễ để di chuyển đi được. Cho nên Lâm Chính Đông nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ông ta hướng ánh mắt về phía Ngọc Tình.

Từ báo cáo của Nguyễn Khánh có thể thấy, ông ta cảm thấy cô gái này không hề đơn giản. Không cần nói tới việc năm xưa khi cô chỉ mới bảy tuổi đã làm một trong những đường chủ của bang Chim ưng, chỉ nói trong tám năm nay, cô gái này đã làm ra hàng loạt sự việc chứng minh rằng cô nương này không hề đơn giản.

Tuy rằng năm xưa khi Ngọc Tình mở công ty là lấy danh nghĩa người khác đăng ký, nhưng nhà nước làm gì, Lâm Chính Đông ông ta làm gì, mọi dấu vết đều cho thấy những thứ này đều có liên quan tới Ngọc Tình dù ít dù nhiều. Thử nghĩ một cô gái 15 tuổi có thể làm gì.

Học tập, ăn cơm, ngủ, chơi, hoặc là đến tuổi bắt đầu biết yêu. Nhưng cô gái tên Ngọc Tình này rõ ràng lại không giống như vậy, chính vì những điều không giống với những cô gái khác mà ông ta mới chú ý tới cô. Cố ý lập tức tới thành phố X.

Lâm Chính Đông lúc này đang ở trong căn phòng hạng tổng thống của một khách sạn năm sao, hai tay đang nắm chặt lai, trong lòng có chút không chắc chắn. Từ các tài liệu ông ta thấy cô gái Ngọc Tình này không phải là một nhân vật dễ đối phó và hòa hợp, vì vậy ông ta rất nghi ngờ không biết hôm nay rốt cuộc Ngọc Tình có nể mặt ông ta hay không.

"Cốc cốc cốc." Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ, Lâm Chính Đông hơi nheo mày lại, đứng lên, đi ra mở cửa.

"Lâm thiếu tướng!" người ngoài cửa nhìn thấy Lâm Chính Đông, khẽ cười, nở một nụ người rạng rỡ và ấm áp.

"Là bác sĩ Phác, anh tới đây là...." Lâm Chính Đông nhìn người khách đột nhiên không mời mà tới, có chút nghi hoặc, phải biết rằng người đàn ông này tuy nhìn rất đơn thuần và rạng rỡ nhưng cũng không phải là người dễ gần. Năm xưa người này cũng không biết làm thế nào mà đã gia nhập vào Cục An ninh Quốc gia, hơn nữa lại còn với thân phận một bác sĩ, bao nhiêu năm nay, anh ta chưa từng thể hiện ra là ghét ai nhưng cũng tuyệt đối chưa từng thể hiện là thích ai.

Cho nên, hôm nay anh ta tới đây là vì cái gì? Lâm Chính Đông thần người ra nghĩ mà quên mất mời người ta vào trong.

Có điều người khách cũng không để ý, anh ta khẽ cười, nói thẳng lý do tới: "Hôm nay Phác Vũ không mời mà đến, là do nghe nói Lâm thiếu tướng sẽ gặp mặt chủ nhân của bang Chim ưng."

Không sai, người đàn ông này chính là Phác Vũ – người đã biến mất tám năm nay, năm xưa anh ta xác định rằng bản thân mình không xứng với Ngọc Tình, vì vậy đã rời đi, là muốn làm nên nghiệp lớn, để cuối cùng có một ngày, anh ta có thể đường đường chính chính đứng trước mặt Ngọc Tình, nói với cô một câu: anh yêu em.

Tuy những năm vừa qua, anh ta không có sự nghiệp gì nổi bật, nhưng ở trong Cục An ninh Quốc gia cũng được coi là một nhân vật khá có tiếng, tuy không so sánh được với Phong Nhã Trần, nhưng nói chung là anh ta cũng đã đạt được mục đích, còn một điều nữa, đó là anh thực sự nhớ cô rồi.

"Đúng vậy, chỉ là điều này thì có liên quan gì đến bác sĩ Phác?" Lâm Chính Đông hơi nheo mày lại, việc ông ta tới thành phố X không ít người biết, nhưng rất ít người biết ông ta hẹn gặp Ngọc Tình, vì vậy Lâm Chính Đông đang nghĩ, nhìn ánh mắt đầy cảnh giác của Phác Vũ.

Phác Vũ đương nhiên là nhìn thấy rồi, tuy tâm tính của anh đơn thuần, nhưng anh cũng không phải đồ ngốc. Đương nhiên biết được sự cảnh giác của Lâm Chính Đông tới từ đâu, có điều anh cũng không để ý, chỉ nhoẻn miệng cười, nói rõ mục đích anh ta tới: "Thực ra tôi và Ngọc Tình cũng coi như là quen biết từ

trước, có điều nếu nói ra thì rất dài dòng, còn về việc tại sao tôi lại biết thiếu tướng tới gặp Ngọc Tình thì chỉ là suy đoán mà thôi."

Quen biết từ trước? Lâm Chính Đông nhìn Phác Vũ nghi ngờ, bọn họ quen biết từ trước sao? Sao lại như vậy!

Phác Vũ đương nhiên là ngay lập tức nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt ông ta, có điều anh không có ý định giải thích, chỉ nói: "Tôi đến, chỉ là vì muốn cùng ngài gặp cô ấy."

Lâm Chính Đông nghe thấy vậy, suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng đồng ý.

Thời gian chờ đợi qua đi rất chậm, có điều nói thế nào thì buổi tối cũng đã tới. bóng tối vừa buông xuống, đèn của thành phố X đã sáng lên rực rỡ.

Buổi chiều Ngọc Tình đã gọi Lưu Bân tới, nói chuyện một lúc lâu, nói về việc của bang Chim ưng, còn cả việc sắp xếp lại Vân bang. Có điều nhắc tới mới nhớ, cái tên Yến Vân đó trở về Yến gia cũng lâu quá rồi.

Nghĩ tới đây Ngọc Tình liền nheo mày lại, anh ta có ý gì, lẽ nào có biến cố gì đã xảy ra?

Ngọc Tình nghĩ vậy, đôi mắt to tròn của cô hiện lên sự nghi hoặc. Có điều ngay sau đó, sự việc này đã được cô giữ trong lòng, bây giờ việc quan trọng trước mắt đó chính là việc của Lâm Chính Đông.

Buổi tối, Ngọc Tình lái chiếc xe đua mà tám năm trước cô cá cược thắng, lái thẳng tới khách sạn xa hoa tráng lệ.

Bước chân của Ngọc Tình chậm rãi nhưng chắc chắn, thực ra cô sớm đã đoán ra được mục đích của Lâm Chính Đông, song chính vì đoán ra rồi nên cô mới bắt buộc phải tới một chuyến. Phải biết rằng kiếp này, cuối cùng cũng có một ngày cô sẽ phải đối mặt với Cục An ninh Quốc gia, vì vậy bây giờ có một người thức thời như vậy đúng là hiếm có.

Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, Ngọc Tình không hề có một chút lo lắng nào, cô đi rất chậm, bước rất chắc chắn, đàng hoàng, thanh tao.

Vậy là đáng lẽ chỉ đi mất ba phút thì cô đi mất năm phút. Ngọc Tình không vội, vội cũng không được việc gì.

Lâm Chính Đông ông ta sớm đã tới rồi, lúc này đã ngồi đợi rất lâu, bây giờ ông ta đang vô cùng nghi ngờ, Ngọc Tình căn bản sẽ không tới.

Nghĩ tới việc Ngọc Tình không đến, ông ta có chút hơi bực dọc, nhưng bực thì bực, ông ta cảm thấy cô nương này không, chính vì lẽ đó lại làm ông ta càng muốn gặp cô hơn.

So với Lâm Chính Đông, Phác Vũ lại không hề lo lắng vội vàng chút nào. Tuy thời gian anh được tiếp xúc với Ngọc Tình không nhiều, nhưng cũng có hiểu phần nào về cô gái này, anh tin chưa tới những phút cuối cùng cô nhất định sẽ chưa tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, phía ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chậm rãi và đều đặn. Tiếng bước chân này rất nhẹ nhưng tai anh lại rất thính. Tiếng bước chân này nghe bên tai anh giống như tiếng bước chân đang giẫm lên trái tim anh ta vậy. mỗi lần tiếng bước chân này vang lên, con tim anh lại đập nhanh hơn một chút.

Dường như khi tiếng bước chân dừng lại, con tim anh cũng như đột nhiên ngừng đập. Tiếng bước chân này không ai rõ hơn anh, bởi vì tám năm nay, nó không chỉ xuất hiện một lần trong giấc mơ của anh, trong lòng anh.

Tiếng bước chân này tới từ cô gái mà anh đã yêu tám năm trời, cô gái mà làm cho anh ta năm nay đã 33 tuổi rồi nhưng vẫn chưa chịu lấy vợ.

Bước chân của Ngọc Tình từ từ, khi đi tới cửa phòng, bước chân cô dừng lại, sau đó cô khẽ lùi lại phía sau một bước, là anh sao?

Vừa nãy khi tới nơi cô liền phát ra sức mạnh tinh thần bao trọn lấy không gian trong phạm vi cách mình hai mét, bây giờ khi cô bước tới gần căn phòng này cô đã cảm nhận thấy có gì đó rất quen thuộc.

Cái hơi thở này vô cùng quen thuộc, là mùi vị của ánh sáng. Nghĩ vậy đôi môi của Ngọc Tình khẽ nhếch lên, bước chân cô lập tức lùi về phía sau một bước.

Song chính khi cô lùi lại thì Phác Vũ lập tức đứng lên, đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa vẫn đang đóng kia, chỉ sợ người đó sẽ quay người bước đi.

Cô ấy....không muốn gặp anh sao? Khi ý nghĩ này xuất hiện, cánh cửa đó từ từ được mở ra.

121. Chương 121: Hợp Tác, Quyết Định Của Ngọc Tình

Cánh cửa từ từ được đẩy ra, bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ đó từ từ xuất hiện trước mắt Phác Vũ.

Bước chân của Ngọc Tình vẫn chậm rãi không thay đổi, cô bước tới cửa phòng, ngẩng đầu lên nhìn hai người đàn ông trong phòng, khẽ cười.

"Xin chào, tôi là Ngọc Tình." Ngọc Tình nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn Lâm Chính Đông nói.

"Ngọc tiểu thư, mời vào mời vào." Giây phút Lâm Chính Đông nhìn thấy Ngọc Tình liền quên mất sự bực dọc khi đã phải đợi một lúc rất lâu, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, mở miệng nói.

Ngọc Tình khẽ gật đầu, đi vào, cô quay sang nhìn Phác Vũ rồi môi mấp máy: "Đã lâu không gặp."

Tám năm rồi, dung mạo của người đàn ông này vẫn không hề có bất kì sự thay đổi nào, nhưng khí chất của anh thì đã có sự thay đổi rất lớn, trước đây nhìn anh ngây thơ vô cùng, còn bây giờ anh rõ ràng đã có thêm sự sắc sảo lanh lợi. người thì vẫn là người đó, chỉ là có chút gì đó khác đi rồi.

Ánh mắt Ngọc Tình hướng về phía Phác Vũ thăm dò kĩ càng, sau đó khẽ cười, không thể không nói, thời gian tám năm này, sự thay đổi của người đàn ông này càng ngày cô càng thấy vừa mắt. Không thể không nói, một Phác Vũ như bây giờ càng phù hợp hơn để ở bên cạnh Ngọc Tình so với hình ảnh ngây thơ rạng rỡ của tám năm về trước.

Khi Ngọc Tình hướng ánh mắt về phía Phác Vũ thăm dò anh thì Phác Vũ cũng nhìn cô chằm chằm. cô gái đó lớn thật rồi, thời gian tám năm nhìn cô trưởng thành hơn, sắc sảo hơn, quyết đoán hơn, càng ngày càng mê hoặc người khác. Cơ thể bé nhỏ mỏng manh đó cũng trở nên nhanh nhẹn hoạt bát hơn. Tám năm không gặp, cô gái này vẫn làm cho anh yêu say đắm như ngày xưa.

"Tình Tình, đã lâu không gặp." Một lúc lâu sau Phác Vũ mới mở miệng khô khan.

Ngọc Tình khẽ gật đầu, đi tới trước chiếc bàn từ từ ngồi xuống, không nói thêm một câu nào.

Sự trầm mặc của Ngọc Tình làm cho con tim của Phác Vũ đột nhiên đập mạnh. Tám năm không gặp, anh càng ngày càng nhìn không thấu được cô gái này. Sự trầm mặc, yên lặng này là từ chối sao?

Căn phòng trở nên có phần ngột ngạt bởi sự im lặng đó, Lâm Chính Đông liếc mắt nhìn Ngọc Tình rồi lại nhìn sang phía Phác Vũ, trong ánh mắt đó thoáng qua sự ngạc nhiên.

Mấy câu nói chuyện và thái độ của Ngọc Tình cùng với Phác Vũ vừa nãy ông ta đương nhiên là nhìn thấy hết, từ đó ông ta nhìn thấy sự bất bình thường của cả hai. Ánh mắt hai người nhìn nhau làm cho người khác có một cảm giác như đó là ánh nhìn giữa những người yêu nhau.

Chỉ là tình nhân, có thể không? Theo những gì ông ta được biết, năm nay Phác Vũ cũng đã 33 tuổi còn Ngọc Tình mới là cô gái 15 tuổi mà thôi, bọn họ là tình nhân của nhau, chắc là không phải chứ?

"Không biết hôm nay Lâm thiếu tướng tìm tôi tới là có việc gì." Lâm Chính Đông đang nheo mày lại suy nghĩ một lát, tiếng nói có phần lạnh lùng của Ngọc Tình vang lên bên tai ông ta.

"Hả?" Lâm Chính Đông hơi đơ người ra, ngay sau đó lập tức ngẩng đầu lên, trên môi nở một nụ cười thân thiện: "Được biết lúc trước Ngọc tiểu thư đã cứu người của chúng tôi, vì vậy Lâm mỗ đặc biệt tìm tới để cảm ơn cô."

Ngọc Tình nghe thấy vậy cô khẽ nhướn mày lên, nụ cười trên môi dường như đang mỉa mai, cô khẽ nói: "Ồ?"

"Đúng vậy, cũng như thông tin được biết từ Ngọc tiểu thư, hiện tại chúng tôi đang dồn toàn bộ lực lượng để tìm kiếm tung tích của năm mảnh ghép còn lại của Ấn Trấn Yêu, đến giờ hi vọng Ngọc tiểu thư có thể bỏ qua những chuyện trước đây mà giúp đỡ chúng tôi một tay." Lâm Chính Đông dường như đã nhìn ra suy nghĩ của Ngọc Tình, ông ta ngẩng đầu vừa cười vừa nói.

"Ồ." Ngọc Tình gật đầu: "Chẳng qua là một công đôi việc mà thôi, Lâm thiếu tướng nặng lời rồi. Còn về việc Ấn Trấn Yêu, nếu Ngọc Tình tôi có thể làm đương nhiên cũng sẽ không chối từ."

Mới đầu mục đích của Ngọc Tình chính là liên hợp cùng với người của Cục An ninh Quốc gia để cùng tìm kiếm Ấn Trấn Yêu, bây giờ mục đích đạt được rồi, cô đương nhiên cũng sẽ không giả vờ từ chối làm gì.

"Chỉ là...." Lâm Chính Đông nói, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, một bộ dạng có điều khó nói.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, chỉ khẽ cười thư thái, không có ý định tiếp lời ông ta, cô ngồi im, ngón tay thon dài đặt lên mặt bàn gõ nhẹ.

Thái độ của Ngọc Tình đột nhiên làm cho Lâm Chính Đông cảm thấy áp lực, vốn dĩ ông ta định khéo léo một chút để nói ra mục đích chính của mình tới đây ngày hôm nay, thế nhưng bây giờ, xem ra, cái cô tiểu nha đầu này không phải là người dễ bị lái theo ý của người khác.

Vậy là Lâm Chính Đông thay đổi động thái, lập tức lên tiếng nói: "Là thế này, cô và Phác Vũ nếu đã quen biết nhau từ trước, vậy thì đương nhiên cũng biết Cục An ninh Quốc gia không phải một mình tôi nói là được. tuy là tôi có ý kết giao một mối quan hệ tốt đẹp với ngọc tiểu thư, nhưng cũng có người vẫn còn hoài nghi và không phục."

"Lâm thiếu tướng." Lâm Chính Đông vừa nói hết, Ngọc Tình không nói gì, ngược lại Phác Vũ hơi nheo mày lại: "Xin ông hãy chú ý từ ngữ của mình, ông cho rằng, tôi sẽ đem những sự việc cơ mật như vậy nói cho Tình Tình biết sao?"

Lời của Phác Vũ làm cho Lâm Chính Đông ngớ người ra, ngay sau đó liền có chút lúng túng, đúng vậy, mỗi một người gia nhập vào Cục An ninh Quốc gia đều phải kí một cam kết rằng đảm bảo những điều cơ mật, lời ông ta vừa nói đã đẩy Phác Vũ vào một hoàn cảnh vô cùng bất lợi.

"Hoặc là nếu ông cho rằng Tình Tình muốn biết những việc này mà lại phải thông qua lời tôi nói, vậy thì Lâm thiếu tướng đã coi nhẹ Tình Tình quá rồi." Phác Vũ không biết Lâm Chính Đông nghĩ gì, anh chỉ nói ra suy nghĩ của mình, hoàn toàn không để ý tới Lâm Chính Đông: "Tuy là tôi cũng rất muốn nói ra nhưng Tình Tình chưa từng cho tôi có được cơ hội đó."

Phác Vũ nói mà chẳng để ý thấy khuôn mặt lúng túng và đôi môi run run của Lâm Chính Đông, trong mắt anh, Cục An ninh Quốc gia chẳng qua cũng chỉ là một nơi thử nghiệm và rèn luyện mà thôi. Cái gì mà giấy bảo đảm giữ bí mật, chẳng là cái thá gì cả, có khi cả tá Cục An ninh Quốc gia cũng chưa chắc quan trọng bằng Ngọc Tình.

Lâm Chính Đông nghe Phác Vũ nói mà trong lòng không nhịn được oán giận, tình cảm, cái tên này đúng là hoàn toàn đứng về phía Ngọc Tình rồi, căn bản chẳng thèm quan tâm tới danh tiếng cho Cục An ninh Quốc gia, cùng với sự an toàn của quốc gia. Cái tên này tức giận chẳng qua cũng là vì anh ta cảm thấy ông ta đã coi thường Ngọc Tình.

Ngọc Tình ngồi một bên, lặng lẽ nhấp môi cốc nước tranh ép trên bàn, ánh mắt cô khẽ di chuyển và mang theo sự mỉa mai, vô tình.

"Cái này...." Lâm Chính Đông suy nghĩ một lát, sau đó nhìn Ngọc Tình nói: "Thôi thì nói thẳng đi vậy chẳng vòng vo làm gì, là thế này, Cục An ninh Quốc gia không phải một mình tôi nói là được, hôm nay tôi xuất hiện ở đây lí do chính là vì muốn kết bạn với Ngọc tiểu thư. Còn mục đích của tôi chính là nói với Ngọc tiểu thư rằng, chỉ cần trong trường hợp không đi ngược lại nguyên tắc thì tôi sẽ đứng về phía cô."

"Ồ." Ngọc Tình gật đầu: "Tôi nghĩ ý của Lâm thiếu tướng tôi đã hiểu, chỉ là tôi có một thắc mắc."

Ngọc Tình vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Chính Đông, đôi mắt cô lấp lánh, nhưng dường như lại giống như nhìn rõ tất cả rồi vậy, làm cho Lâm Chính Đông bất ngờ cảm thấy, dưới ánh mắt này, giả dụ ông ta có muốn nói dối cũng khó lòng mà thành công được.

"Lâm thiếu tướng luôn nhấn mạnh với tôi rằng Cục An ninh Quốc gia không phải một mình ông nói là quyết được, vậy thì tôi muốn hỏi, mấy người mà ông muốn nói tới là ai? Nghe ý ông nói thì có vẻ như cách nghĩ của bọn họ và ông không giống nhau, bọn họ không hề có ý định kết mối hữu hảo với tôi."

Lâm Chính Đông nghe lời Ngọc Tình nói, cảm thấy đầu óc tê dại đi, cô gái này đúng là biết nhìn đúng trọng điểm. dường như trong lời ông ta nói chỉ trong chốc lát cô đã tìm được thứ có liên quan tới cô.

"Thực sự cũng không giấu cô làm gì." Lâm Chính Đông khẽ thở dài một tiếng rồi nhìn Ngọc Tình nói: "Trong Cục An ninh Quốc gia có một người có tiếng nói hơn tôi, người đó chính là người đứng đầu của Cục An ninh Quốc gia, Lý Uy."

Vừa nói dứt hai từ Lý Uy, ánh mắt Ngọc Tình đột nhiên trở nên lạnh lùng. Nụ cười trên môi cô cũng như kết băng lại.

"Lý Uy." Ngọc Tình khẽ thì thầm hai từ này, giọng điệu lạnh lùng như thể có thể làm cho Lâm Chính Đông đóng băng lại vậy.

"Sao, Ngọc tiểu thư biết Lý Uy sao?" Lâm Chính Đông liếc mắt lên nhìn ánh mắt lạnh lùng của cô, khẽ mở miệng hỏi thăm dò.

"Biết? Không biết." Ngọc Tình khẽ cười, nụ cười đột nhiên bống như nở hoa, nếu bỏ qua ánh mắt lạnh lùng đó vậy thì Lâm Chính Đông e rằng thực sự tưởng là Ngọc Tình không hề biết Lý Uy.

Ông ta nhìn Ngọc Tình với ánh mắt băn khoăn, đôi mắt ông ta không ngừng di chuyển, ông ta đang suy nghĩ xem rốt cuộc Ngọc Tình và Lý Uy có quan hệ gì với nhau không, tại sao lại có ánh mắt làm người khác ớn lạnh như vậy, giống như đang nói về kẻ thù không đợi trời chung.

Ngọc Tình khẽ cười, sao cô lại không biết Lý Uy chứ. khi còn ở kiếp trước, người đàn ông này là giáo viên của cô, là người dẫn đường đưa cô vào Cục An ninh Quốc gia, cũng là người lãnh đạo trực tiếp giao cho cô tất cả các nhiệm vụ, cũng chính ông ta là người đã tự tay đẩy cô vào cái kết hủy diệt.

Vào giây phút nổ loại bom mới đó, Ngọc Tình liền biết sự việc đó nhất định là có liên quan tới Lý Uy! Loại bom đó Ngọc Tình cũng tham gia vào nghiên cứu chế tạo, là cô tự tay trao phương pháp pha chế thuốc nổ và sản phẩm thử nghiệm giao cho Lý Uy. Thế nhưng cái thứ đó không ngờ lại xuất hiện trong xe của cô, sao cô lại không biết sự việc đó có liên quan tới Lý Uy chứ!

Khi ở kiếp trước, Ngọc Tình biết rất rõ, Lý Uy đối với đức tin của ông ta đã bị pha trộn bởi nhiều thứ khác, chỉ là cô chưa từng nghĩ người đó lại vì danh lợi, vì bản thân mà không từ thủ đoạn.

Nụ cười lạnh lùng của Ngọc Tình làm cho Lâm Chính Đông chỉ cảm thấy rợn tóc gáy lên. Ông ta dường như có thể khẳng định chắc chắn rằng Ngọc Tình và Lý Uy có mối hận thù với nhau.

"Cảm ơn Lâm thiếu tướng nhắc nhở." Lâm Chính Đông vẫn đang trong cơ mơ màng, tiếng cười nói của Ngọc Tình vang lên, ông ta nghe thấy Ngọc Tình nói: "Ân tình này của Lâm thiếu tướng, tôi ghi nhớ trong lòng rồi, còn về đề nghị của Lâm thiếu tướng, tôi cũng sẽ suy nghĩ."

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, Lâm Chính Đông liền cảm thấy có chút hi vọng. Dường như trong phút chốc ông ta liền cảm thấy như được từ địa ngục bay lên thiên đàng. Kể từ lúc ông ta nhắc tới Cục An ninh Quốc gia, ông ta liền biết Ngọc Tình không hề có ấn tượng tốt đẹp gì đối với Cục An ninh Quốc gia.

Vì vậy ông ta đã nghĩ việc Ngọc Tình hợp tác cùng với ông ta sẽ không còn hi vọng gì, nhưng không ngờ Ngọc Tình lại đồng ý với sự việc này.

"Về phần Lý Uy." Ngọc Tình nói, dừng lại vài giây: "Tôi nghĩ chúng ta đúng là có thể hợp tác, người đó tuy tôi không biết nhưng cũng có miễn cưỡng nghe nói qua, người đó...."

Ngọc Tình nói rồi khẽ cười, nhấp một ngụm nước chanh, sau đó nói tiếp: "Người đó căn bản không xứng để ngồi lên vị trí hiện tại, vì vậy, không vì những cái khác, chỉ vì điều này tôi thấy chúng ta đúng là cần thiết để hợp tác với nhau."

Sự thẳng thắng của Ngọc Tình, không hề giấu diếm thái độ thù địch đối với Lý Uy làm cho Lâm Chính Đông hai mắt sáng lên, xem ra nước cờ này ông ta đi đúng rồi đây!

122. Chương 122: Dựa Vào Nhau, Thân Phận Của Phác Vũ

Ngọc Tình cáo biệt Lâm Chính Đông, đi ra khỏi căn phòng, Phác Vũ mù quáng chạy theo phía sau lưng, giống như một cái bóng, không nói gì, không phát ra bất kì tiếng động gì. Ánh mắt anh không rời khỏi Ngọc Tình, nhẹ nhàng, ấm áp đầy sự yêu thương.

Ngọc Tình lặng lẽ bước đi, cũng không có dự định nói gì với Phác Vũ. Tám năm rồi, tám năm không gặp, thực ra cô đã rất nhớ anh, rất muốn hỏi xem anh sống có tốt hay không. Thế nhưng đó chỉ là ý nghĩ, là mong muốn, cô không làm thế nào nói ra thành lời được.

Năm xưa chính cô đã tìm đến anh, năm xưa cũng chính cô đã bỏ anh trước. vì vậy, cô không thể trách anh rời đi không lời từ biệt, cô không thể trách anh không nhớ tới cô tám năm rồi. thế nhưng cô đã kìm nén không oán giận trách móc, tám năm rồi, Phác Vũ, anh thực sự không có gì để nói với em sao?!

Còn Phác Vũ, vừa muốn nói nhưng lại không dám mở miệng. Anh ta sợ Ngọc Tình sẽ trách anh ta, sợ nghe thấy những lời nói với giọng điệu lạnh lùng của cô, sợ nghe thấy Ngọc Tình nói rằng cô căn bản không hề muốn gặp lại anh, vì vậy anh vẫn không dám mở miệng.

Vậy là cứ như vậy, hai người không ai nói gì, ai cũng đều đợi đối phương mở lời trước, như vậy bản thân mình sẽ cứ thế mà đáp lại thôi. Thế nhưng có những vấn đề đợi cũng không có được, ví dụ như bây giờ.

Ngọc Tình càng bước đi càng tức giận, càng không hài lòng, còn Phác Vũ thì bước theo phía sau cô cũng có thể cảm nhận được sự tức giận và không hài lòng của cô. Như vậy thì Phác Vũ càng không dám nói gì, vậy là cứ trở thành một vòng luẩn quẩn.

Mãi cho tới khi Ngọc Tình đi tới cửa khách sạn, đi tới bên cạnh chiếc xe của mình, cô mới quay đầu lại nhìn chằm chằm Phác Vũ, sau đó nhanh chóng bước vào trong xe, đóng rầm cửa xe lại, khởi động xe chuẩn bị rời đi.

"Tình Tình." Phác Vũ nhìn thấy Ngọc Tình sắp rời đi rồi liền vội vàng lo lắng chạy ra phía trước xe, dang hai cánh tay ra. Hai mắt hướng thẳng về phía Ngọc Tình, hét lớn: "Em đừng đi, anh...anh có chuyện muốn nói với em."

Hai tay Ngọc Tình nắm lấy vô lăng, nhìn khuôn mặt căng thẳng của Phác Vũ, cô khẽ bật cười, cơn tức giận trong lòng bỗng giảm đi hơn nửa. Cô ấn tay vào còi xe, nhìn Phác Vũ, mở miệng nói: "Tránh ra, anh có chuyện muốn nói sao lúc nãy không nói bây giờ mới lại muốn nói?"

"Anh...anh....anh sợ em tức giận." Phác Vũ nhìn Ngọc Tình, run rẩy, mở miệng nói thấp giọng xuống.

Giọng nói li nhí đó may mà thính lực của Ngọc Tình tốt, bằng không cô đã không nghe thấy. nhìn bộ dạng căng thẳng không biết nói gì của Phác Vũ, cơn tức giận của Ngọc Tình chẳng còn nữa, cô mở cửa xe ra nói: "Còn không mau lên xe."

"Ừm ừm." Phác Vũ nhìn Ngọc Tình, đột nhiên giống như đứa trẻ vậy, lập tức gật đầu, nhanh chân chạy lên phía trước, chui vào trong xe.

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt của Lâm Chính Đông khi vừa đi qua cửa khách sạn, làm cho ông ta lảo đảo. Đúng là lần đầu tiên nhìn thấy bác sĩ Phác lạnh lùng như vậy mà cũng có lúc đáng yêu thế này.

Từ trước tới nay ông ta vẫn nhìn thấy được rằng Phác Vũ là người rất đơn thuần, nhưng sự đơn thuần đó của anh không phải ai cũng lợi dụng được. Phác Vũ đơn thuần nhưng không hề ngốc, vì vậy anh luôn cách xa lạnh nhạt với mọi người, không hề cho bất kì ai có được cơ hội để lợi dụng sự đơn thuần đó của anh.

Thực ra có một lần, chính là tám năm về trước, từ khi mà Ngọc Tình bước vào cuộc sống của anh, kể từ đó cuộc đời Phác Vũ coi như đã được định và suốt đời suốt kiếp không thể hóa giải được.

Ngọc Tình khởi động xe, chiếc xe đua màu bạc cách xa dần tầm mắt của Lâm Chính Đông rồi biến mất.

"Chẳng phải anh muốn nói gì à, sao không nói?" Ngọc Tình hai mắt vẫn nhìn về phía trước, khẽ mở miệng nói.

"Hả?" Phác Vũ đơ người ra, anh đúng là có lời muốn nói nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu và bắt đầu như thế nào.

Sau một tiếng hả, trong xe lại là một sự yên lặng lạ thường, Ngọc Tình có thể cảm nhận được cảm xúc lúc này của Phác Vũ, vì vậy cô cũng không giục anh.

Qua đi một lúc lâu, Phác Vũ mới quay đầu nhìn sang Ngọc Tình: "Tám năm rồi, em sống có tốt không?" chắc là rất tốt, tám năm rồi, anh đều luôn dõi theo cô, tuy không gặp cô thế nhưng tám năm rồi con tim anh vẫn luôn dõi theo cô,. Tám năm rồi, anh vẫn theo dõi những tin tức về cô, từ những tin tức đó có thể biết được, cô rất tốt, chỉ là, anh muốn nghe cô nói mà thôi.

"Tốt." Ngọc Tình khẽ gật đầu: "Chỉ là thiếu mất anh."

Lời của Ngọc Tình làm cho Phác Vũ đơ người ra. Anh ta cứng đơ người lại quay ra nhìn Ngọc Tình, anh chưa từng nghĩ Ngọc Tình sẽ dùng cách này để nói với anh thực ra trong tim cô luôn có vị trí dành cho anh. anh chưa từng nghĩ rằng, đã tám năm qua đi, anh còn có thể nghe được từ miệng Ngọc Tình câu nói như vậy.

"Tám năm rồi nhưng anh chẳng hề thay đổi gì, nhìn không khác gì khi anh vẫn còn 25 tuổi!" Ngọc Tình khẽ cười, quay đầu sang nhìn bộ dạng ngốc nghếch cảu Phác Vũ.

"Hả?" Phác Vũ nghe thấy vậy, đột nhiên cười tự mỉa mai: "Anh đã 33 tuổi rồi." 33 tuổi, anh già rồi! điều anh băn khoăn nhất từ đầu tới cuối đều là tuổi tác của anh, bọn họ cách nhau 18 năm, đó là một khoảng cách không gì lấp trống được.

"KHông hề thay đổi gì, chỉ là nhìn trưởng thành hơn." Ngọc Tình nghe ra được sự thất vọng của Phác Vũ, cô khẽ cười rồi nói: "Anh không cảm thấy đã tám năm rồi nhưng không hề để lại một dấu tích gì trên mặt anh à?"

"Tám năm." Phác Vũ đưa tay lên khẽ sờ vào hai bên má, sau đó mỉm cười nói: "Hình như đúng vậy, chỉ là không biết tám năm nữa anh sẽ thế nào!"

"Nhất định vẫn giống như bây giờ, đồ ngốc, anh đang nghĩ cái gì vậy, bất luận anh ở trong bộ dạng thế nào thì anh vẫn là Phác Vũ, chỉ cần là anh thì tốt rồi." Ngọc Tình khẽ cười, nói nhẹ nhàng, lời nói của cô làm cho Phác Vũ trong lòng thấy vô cùng ấm áp.

"Hơn nữa, em còn cho rằng cũng có thể anh cả đời sẽ cứ trong bộ dạng này ấy!" Ngọc Tình hít một hơi thật sâu, sau đó dừng xe lại, quay đầu sang nhìn Phác Vũ nói vẻ rất nghiêm túc.

"Hả?" lúc này Phác Vũ chỉ cảm thấy anh ta như đang lạc vào một thế giới khác vậy, sao có thể như thế chứ: "Tình Tình, em đừng có lừa anh, là người thì đều sẽ già đi."

"Em không lừa anh, là người thì đều sẽ già đi, không sai, thế nhưng có thể anh không phải là người thì sao?" Ngọc Tình nhìn Phác Vũ nói.

"Hả? anh không phải là người?" Phác Vũ hơi nheo mày lại, thực lòng không hiểu lời nói này của Ngọc Tình.

"Nói thế này đi." Ngọc Tình khẽ thở hắt ra một tiếng rồi nói: "anh vận khí xuống đan điền, sau đó cho chạy ra khắp cơ thể, cuối cùng tập hợp lại trên đầu, nói cho em biết, anh nhìn thấy những gì?"

Ngọc Tình nói xong, Phác Vũ làm theo y như lời cô nói. Tám năm rèn luyện, đủ để anh biết thế nào là đan điền, phải biết rằng đội đặc công của Cục An ninh Quốc gia không phải một nơi an toàn gì, tám năm nay, Phác Vũ đã học được bản lĩnh tự bảo vệ lấy mình cũng như giết người, cho dù anh chỉ là một bác sĩ.

Ngọc Tình nhìn Phác Vũ vận công, ánh mắt cô thoáng qua sự tỏ tường. Lúc này Phác Vũ từ trong ra ngoài đều phát ra mọt luồng ánh sáng linh thiêng, luồng ánh sáng này rất thánh thiện, làm cho người khác đều muốn lại gần.

Tám năm rồi, thực sự diện mạo của Phác Vũ bây giờ không khác gì so với anh của tám năm về trước. theo Ngọc Tình suy đoán, Phác Vũ đừng nói là qua đi tám năm, kể cả qua đi 80 năm anh cũng sẽ không có sự thay đổi gì, Phác Vũ, căn bản không phải người bình thường!

Qua đi một lát, Phác Vũ từ từ mở mắt ra, anh nhìn Ngọc Tình, ánh mắt sáng lên, "Tình Tình, sao em...em biết."

"Anh nhìn thấy cái gì?" Ngọc Tình nhìn Phác Vũ khẽ mở miệng hỏi.

"Anh nhìn thấy bản thân anh, trên người mặc đồ màu trắng, hơi giống với thời cổ đại, dường như còn cưỡi một con rồng." Phác Vũ vừa nói vừa suy nghĩ.

"Rồng...." Ngọc Tình khẽ lẩm bẩm, cuối cùng nhìn Phác Vũ nói: "Chỉ là em nhìn thấy anh phát ra một luồng ánh sáng rất linh thiêng mà thôi, vì vậy tất cả những điều này chỉ là sự suy đoán, bây giờ từ lúc em nhìn thấy đấy, điều đó chứng minh, lai lịch của anh nhất định không phải bình thường."

Ngọc Tình dừng lại vài giây rồi nói tiếp: "Phác Vũ, bất kể anh tới từ đây, bất kể ai là ai. Có một việc em nhất định phải nói với anh, em không hi vọng chúng ta là kẻ địch của nhau."

"Sẽ không đâu." Phác Vũ đưa tay ra nắm lấy tay Ngọc Tình: "Sẽ không đâu, chúng ta mãi mãi sẽ không là kẻ thù! Không biết anh là anh, không kể anh tới từ đây, anh sẽ mãi mãi đứng về phía em!"

Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay kia đặt lên tay Phác Vũ: "Em biết, tám năm trước bên cạnh em đã có Nhã Trần, bây giờ bên cạnh em ngoài anh ấy ra còn có Lưu Bân, còn có người khác, như vậy anh có bằng lòng không?"

Lúc này Ngọc Tình đem cơ hội lựa chọn trao cho Phác Vũ, tám năm trước, cô vì Phong Nhã Trần mà đã từ bỏ Phác Vũ trước, không cho anh cơ hội nói bất kì lời nào. Tám năm sau, cô trao cho anh cơ hội lựa chọn, không biết quyết định của anh là gì, cô đều ủng hộ.

"Tình Tình." Nghe Ngọc Tình nói hết, Phác Vũ im lặng hồi lâu, cuối cùng anh thở sâu một hơi, sau đó nhìn Ngọc Tình nói: "Bất luận bên cạnh em đã có ai, anh đều hi vọng bên cạnh em còn có thể có anh."

Câu nói này còn giá trị hơn trăm ngàn lần câu nói anh yêu em, Ngọc Tình nghe Phác Vũ nói hết, cô khẽ cười, nụ cười này đúng là xuất phát từ tận sâu trong con tim cô.

"Được." cô cười, cuối cùng chỉ nói ra một từ, cô đưa hay tay hướng về phía anh, ôm trọn lấy người đàn ông làm cô thấy vô cùng yêu thương này: "Phác Vũ, không kể anh là ai, không kể thế nào, em sẽ luôn ở bên cạnh, chỉ cần anh ở bên cạnh em."

Đây là lời hứa của Ngọc Tình, kể từ lúc cô nhìn thấy luồng ánh sáng linh thiêng toát ra từ người Phác Vũ cô đã biết thân phận anh nhất định không bình thương, mới đầu cô chỉ cảm thấy trên người Phác Vũ toát ra vẻ gì đó đơn thuần rất đặc biệt, tiếp theo sau đó cô lại liên tưởng tới người đàn ông trồng hoa mạn đà la trong không gian, cô càng thấy thân phận của Phác Vũ đặc biệt, vậy là cô mới để anh thử như vừa nãy.

Kết quả đã nghiệm chúng được suy đoán của Ngọc Tình, thân phận của Phác Vũ rất đặc biệt, chỉ là không biết sự đặc biệt đó là phúc hay là họa với anh. có điều, bất luận là phúc hay là họa, từ nay bên cạnh anh có cô, cô sẽ ở bên anh, phúc họa gì thì cùng dựa vào nhau, chỉ cần anh ở bên cạnh cô.

Phác Vũ ôm lấy Ngọc Tình, cơ thể bé nhỏ mỏng manh của cô ở trong lòng anh đã nói cho anh biết, những điều anh đã phải trải qua là xứng đáng, tám năm anh đợi cô là hoàn toàn xứng đáng.

Lúc này Phác Vũ đã đưa ra một quyết định, không biết sau này sẽ thế nào, anh sẽ đều đứng về phía Ngọc Tình, kể cả có trở thành kẻ thù của cả thế giới anh chỉ cần thế giới của anh có cô là đủ!

123. Chương 123: Gỗ Khô Lửa Cháy, Chất Vấn Của Hoàng Thuần

Ngọc Tình đưa Phác Vũ về khách ạn, sau đó cô lái xe thẳng tới nhà Phong Nhã Trần. Việc ngày hôm nay, tuy đối với Ngọc Tình là chuyện riêng nhưng nói gì thì nói, việc ngày hôm nay cô vẫn nên nói với Phong Nhã Trần một tiếng.

Chiếc xe chạy với tốc độ chóng mặt, gió lạnh tạt vào mặt Ngọc Tình làm cho cô càng đi càng tỉnh táo hơn. Bây giờ việc của Ấn Trấn Yêu có người khác giúp đỡ, cũng coi như có thể thở phào một tiếng nhẹ nhõm, thế nhưng ngoài Ấn Trấn Yêu, việc của bang Chim ưng, cũng không thể giải quyết ổn thỏa ngay được.

Phải biết rằng Ngọc Tình từ trước tới giờ không phải là người dựa vào tình hình thực tế, cô làm gì cũng sẽ làm tốt nhất, không thì thôi không làm. Năm xưa nếu đã chọn thế giới hắc đạo, vậy thì đương nhiên cũng phải làm nên trò trống gì. Bây giờ nếu quốc gia đã dễ dàng dám động vào cô, vậy thì điều đó chứng minh thực lực của cô vẫn chưa đủ.

Nếu thực lực đã không đủ, vậy thì cô đương nhiên phải nỗ lực để phát triển thực lực của bản thân, kiểu gì cũng có một ngày, cô phải đứng bên trên quốc gia, chỉ cần thở mạnh một tiếng cô sẽ làm cho người khác phải giật mình!

Tốc độ chiếc xe vẫn không hề giảm xuống, chiếc xe càng lái càng đi xa, dần dần ra khỏi khu vực thành phố, hướng về phía ngoại ô của thành phố X.

"Ngọc Tình!" khi Ngọc Tình đang mải mê với suy nghĩ của mình, một tiếng nói đột nhiên vang lên bên tai cô, làm cô sợ hãi.

"Anh làm cái gì đấy?" Ngọc Tình nheo chặt mày lại, quay đầu sang mở miệng hỏi, giọng nói rõ ràng là tức giận.

Chỉ thấy ngồi bên cạnh ghế lái, một người đàn ông mặc chiếc áo choàng màu đen ngồi lặng lẽ, anh ta hơi liếc mắt xuống dưới, làm cho người khác nhìn không rõ trong ánh mắt đó anh ta đang nghĩ gì, nhưng từ trong giọng nói Ngọc Tình có thể nghe ra được, anh ta dường như có chút thất vọng. Có điều thất vọng thì thất vọng, Ngọc Tình vẫn cố kìm nén cơn tức giận, người không vui thì cũng đừng có xuất hiện mà dọa người khác thế chứ!

"Xin lỗi!" Thuần Hoàng liếc mắt lên nhìn Ngọc Tình. Đôi mắt màu xanh lá cây cho thấy một sự cô đơn vô cùng sâu sắc: "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Anh làm sao vậy?" giọng điệu Ngọc Tình nói nghe có vẻ nhẹ nhàng hơn, cô dừng xe lại, quay đầu sang nhìn Thuần Hoàng.

"Tôi...., tôi muốn biết, đối với cô thì điều gì là quan trọng nhất?" Thuần Hoàng khẽ mở miệng ngập ngừng sau đó nhìn thẳng vào Ngọc Tình hỏi.

"Điều gì là quan trọng nhất à?" Ngọc Tình nhắc lại câu hỏi của Thuần Hoàng, cuối cùng khẽ cười nói: "Tại sao anh lại hỏi điều này?"

"Nếu nói là tình thân, vậy thì cô dường như ngoài cha mẹ ra những người thân khác đều không tốt, nếu nói là tình yêu, vậy thì cô càng không phải là một người dễ để yêu, nếu nói về tình bạn, vậy thì rất khó nhìn thấy người bạn thực sự nào của cô, nếu là quyền thế, thì cô cũng không phải là rất quan tâm tới quyền thế, nếu nói là sự giàu có thì cô cũng không phải là người nhìn thấy tiền là sáng mắt lên." Thuần Hoàng quay mặt nhìn về phía con đường tối đen trước mắt, tự nói một mình, trả lời câu hỏi mà mình vừa hỏi: "Vậy thì, Ngọc Tình, cái gì đối với cô là quan trọng nhất?"

Ngọc Tình chỉ ngồi yên lặng lẽ lắng nghe, nhất thời không biết nói gì, từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ Thuần Hoàng sẽ đột nhiên xuất hiện, đột nhiên hỏi câu hỏi như vậy, ồ không, không phải Thuần Hoàng, cô chưa từng nghĩ sẽ có một người hỏi cô như vậy.

Cái gì đối với cô là quan trọng nhất, câu hỏi này, cô cũng từng nghĩ, thế nhưng kết quả sau cùng, cô không hề có được câu trả lời, dường như đúng như Thuần Hoàng nói, cái gì đối với cô cũng đều quan trọng, nhưng đều không phải là thứ quan trọng đặt lên hàng đầu.

"Cái gì đối với tôi là quan trọng nhất." Một lúc lâu sau, Ngọc Tình mới thở dài một tiếng, khẽ cười, cô không trả lời mà chỉ nói: "Đúng vậy, tôi không phải là một cô gái tốt, cũng không phải là một người đáng yêu, càng không phải là một người bạn tốt, tôi cũng không phải là một lãnh đạo tốt, đối với tôi mà nói, những điều anh vừa nói đều rất quan trọng, nhưng...."

Ngọc Tình nói tới đây liền dừng lại một lát, quay đầu sang nhìn Ngọc Tình: "Đối với tôi mà nói thứ quan trọng nhất cũng chính là những điều đó, bảo vệ được tất cả những người tôi muốn bảo vệ, tất cả những người tôi yêu."

Thuần Hoàng nghe Ngọc Tình nói, nhìn vào ánh mắt kiên định bất thường, sau đó khẽ cười: "Cô biết không, kể từ khi tôi sinh ra, cô đối với tôi là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt, tôi không biết ba mẹ mình là ai, cũng không biết phải sống thế nào, là cô đã giúp tôi sớm được sinh ra, là cô định hướng con đường và hướng đi cho tôi, là cô cho tôi niềm tin và sự tự tin để tiếp tục sống. Thế nhưng Ngọc Tình, tôi muốn biết, đối với cô mà nói, tôi và Ngân Nguyên rốt cuộc được coi là gì?"

"Thuần Hoàng." Nếu bây giờ mà Ngọc Tình vẫn không nghe ra điều mag Thuần Hoàng muốn nói thì cô chính là một kẻ ngốc. chỉ thấy Ngọc Tình nheo mày lại, nhìn Thuần Hoàng nghiêm túc: "đối với hai người mà nói, tôi không hề phải là tất cả đối với hai người, tôi cũng không kiểm soát sự tự do của hai người, lại nói, hai người cũng không phải là trách nhiệm của tôi."

"Sao cô biết cô không phải là tất cả của chúng tôi?" Thuần Hoàng nghe thấy cô nói, hai mắt nhìn chằm chằm thẳng vào mắt Ngọc Tình, giống như đang chất vấn cô vậy: "Cô biết không, thứ cô muốn làm chính là thứ chúng tôi muốn làm, kẻ thù của cô cũng chính là kẻ thù của chúng tôi, tất cả mọi thứ của cô đều là mọi thứ của chúng tôi, tại sao cô lại không phải là tất cả của chúng tôi?!"

Ngọc Tình nghe những lời Thuần Hoàng nói, thực sự lúc này đầu óc cô rất hỗn loạn, hoàn toàn không biết làm thế nào để thảo luận với con người vừa mới tách được ra khỏi vỏ trứng này về tình cảm và trách nhiệm.

"Thuần Hoàng, nghe tôi nói." Ngọc Tình hạ thấp giọng điệu xuống nhìn Thuần Hoàng, giống như đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện: "Anh vẫn chưa hòa nhập thực sự vào thế giới này, rồi sẽ có một ngày, anh sẽ phát hiện ra trên thế giới này, còn có những thứ, những người so với tôi các anh sẽ thấy thích hơn, thấy hứng thú hơn và thấy quý trọng hơn. Không kể là anh hay là Ngân Nguyên, bây giờ nói những điều này đều là quá sớm."

"Sớm? được, tôi nói những điều này là quá sớm, vậy còn Ngân Nguyên?" Thuần Hoàng nhìn Ngọc Tình: "Thời gian anh ấy đi theo cô không hề ngắn hơn so với Phong Nhã Trần, thế nhưng tại sao cô lại đối với anh ấy...."

"Đủ rồi." Ngọc Tình cắt ngang lời của Thuần Hoàng, trong lòng cô thấy bực dọc: "Tôi thấy với tính cách kiêu ngạo của Ngân Nguyên, anh ta sẽ can tâm tình nguyện trở thành một trong số những người đàn ông ở bên cạnh tôi không?"

Ngọc Tình nõi cong, ngón tay động đậy, cô khởi động xe, chiếc xe với tốc độ như bay hướng về phía trước, Thuần Hoàng trong lúc đang đơ người ra bị tốc độ đó tạt đi, suýt nữa thì bay ra khỏi xe.

Có điều, đó chỉ là trong phút chốc, sau khi Thuần Hoàng phản ứng lại được, lập tức ngồi ổn định lại, nhìn Ngọc Tình, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng thì vẫn không nói ra, một tia sáng lóe lên, anh ta trở lại không gian.

Ngọc Tình nói rằng Thuần Hoàng không hiểu nhưng thực ra không phải là anh không hiểu, anh biết sự kiêu ngạo mà Ngọc Tình và Ngân Nguyên nói là gì, nhưng anh càng biết rõ rằng cả Ngân Nguyên và anh ta đều không buông được Ngọc Tình, bất kể thế nào, cứ nhìn những người đàn ông bên cạnh cô mỗi lúc một nhiều thêm là anh lại thấy rất buồn.

Anh đúng là vừa mới xuất hiện trên thế giới này chưa lâu, nhưng ai nói là anh không hiểu thế nào là yêu, không biết thế nào là buồn, không hiểu được thế nào là trách nhiệm, anh hôm nay, đúng là ngốc rồi.

Ngọc Tình không hiểu được ý nghĩ của Thuần Hoàng, lúc này trong lòng cô là một sự bực dọc không nói ra thành lời được. nói thực lòng, đối với Thuần Hoàng, cô có thể từ chối không một chút do dự, nhưng còn với Ngân Nguyên, cô không nói ra được, cũng không muốn nói ra.

Tám năm rồi, tám năm ở bên nhau, tám năm cùng trải qua bao sóng gió, cô đã quen với việc có anh rồi, Ngân Nguyên lúc nào cũng chỉ lặng lẽ đứng phía sau cô, đưa ra chủ ý cho cô, nói với cô đi thế nào, trong lòng cô, tình cảm với Ngân Nguyên rất đặc biệt.

Thế nhưng, như cô đã nói, Ngân Nguyên là một người đàn ông kiêu ngạo có một không hai, sao cô có thể nhẫn tâm để anh trở thành một trong số những người đàn ông bên cạnh cô chứ, cô chỉ mong rằng tới một ngày Ngân Nguyên sẽ nghĩ thông, sẽ từ bỏ, sẽ buông tay.

Hoặc là cô đã ích kỷ, xem ra phải tìm một cơ hội để nói chuyện với Ngân Nguyên.

Trong lúc suy nghĩ, cuối cùng chiếc xe của cô cũng đã được lái tới trước cửa nhà Phong Nhã Trần, Ngọc Tình đỗ xe xong, cơ thể cô liền biến mất trong xe, hôm nay cô tới, cô không muốn kinh động tới bất kì người nào. Bởi vì bây giờ thực sự là rất muộn rồi.

Ngay sau đó, Ngọc Tình đã lại xuất hiện trong phòng của Phong Nhã Trần, lúc này Phong Nhã Trần vừa mới tắm xong, đang lau tóc cho khô.

"Nhã Trần." Ngọc Tình đứng bên cửa sổ, nhìn Phong Nhã Trần, khẽ gọi.

"Tình Tình?" hai mắt Phong Nhã Trần sáng lên, lập tức quay đầu lại nhìn. Khi thấy Ngọc Tình anh liền cười rạng rỡ, giống như bông hoa đào đang nở vậy, rất đẹp.

Ngọc Tình gật đầu, từ từ bước về phía Phong Nhã Trần, còn Phong Nhã Trần dường như không muốn đợi nữa, chỉ thấy cơ thể anh biến mất rồi lập tức xuất hiện ngay trước mặt Ngọc Tình, rồi anh ôm Ngọc Tình vào lòng.

"Tình Tình, Tình Tình, sao em lại tới đây?" Phong Nhã Trần ôm chặt lấy cô, khẽ hỏi, dường như sợ nói to quá sẽ làm cho Ngọc Tình sợ hãi mà chạy mất.

"Em nhớ anh rồi." Ngọc Tình vừa nói đầu vừa dựa vào vai Phong Nhã Trần, cô đưa tay ra ôm vào eo Phong Nhã Trần rồi đan hai bàn tay lại.

"Tình Tình." Phong Nhã Trần hơi cúi đầu xuống, khẽ hôm lên đầu cô, sau đó cúi xuống, hôn lên môi cô.

Ngọc Tình cảm nhận được hơi thở của anh, cô khẽ nhắm mắt lại, đồng thời tâm niệm được vận hành, khóa không gian chiếc nhẫn lại.

Đôi môi hai người chạm vào nhau, giống như lửa khô vừa được châm lửa đã bốc cháy, hơi thở của Phong Nhã Trần càng lúc càng trở nên dồn dập, nụ hôn của anh càng mãnh liệt hơn.

Còn Ngọc Tình đón nhận nụ hôn và cơ thể càng lúc càng nhũn ra, miệng cô rên lên thì thầm.

"Tình Tình." Không biết bao lâu sau Phong Nhã Trần mới từ từ bỏ Ngọc Tình ra, anh nhìn vào đôi mắt mơ màng của cô, thấp giọng gọi.

"Vâng?" Ngọc Tình từ từ mở mắt, khẽ đáp lại. một tiếng nói nhẹ nhàng của cô làm Phong Nhã Trần đơ người ra, sau đó anh ôm chặt lấy Ngọc Tình, đi về phía chiếc giường cách đó không xa, vừa đi, hai bàn tay của anh không ngừng di chuyển, qua lớp quần áo, anh nhẹ nhàng sờ lên khắp cơ thể Ngọc Tình, cuối cùng ngón tay đặt lên cúc áo và cởi ra từng chiếc một.

Khi đi tới bên cạnh giường, chiếc áo của Ngọc Tình đã không còn ở trên người cô nữa, Phong Nhã Trần đặt Ngọc Tình lên giường nhẹ nhàng, anh đặt cơ thể mình nằm lên trên cô.

Anh chỉ biết, bản thân mình rất nhớ cô, rất nhớ, mà lại quên mất vì sao đêm khuya thế này rồi mà cô còn tới. còn cô thì trên đường đến đã bị Thuần Hoàng làm cho tâm trí hỗn loạn mà quên mất mình tới đây với mục đích gì, cô từ từ nhắm mắt lại, đón nhận sự nhiệt tình của Phong Nhã Trần.

Nhiệt độ căn phòng tăng lên dần dần, quần áo của hai người trong phòng cũng từng chiếc từng chiếc được lột bỏ ra.

Phong Nhã Trần giống như cơn gió, anh hôn lên khắp mọi nơi trên cơ thể Ngọc Tình, cuối cùng anh khẽ ngẩng đầu lên gọi tên cô: "Tình Tình."

Ngọc Tình từ từ mở mắt ra nhìn Phong Nhã Trần, đưa hai tay quàng lên cổ anh, lời mời bằng hành động này làm cho hai mắt Phong Nhã Trần sáng lên, ngay sau đó anh lại cúi đầu khẽ hôn cô.

Ngọc Tình đương nhiên biết là bản thân mình đang làm gì, cũng biết bản thân bây giờ mới có 15 tuổi, thế nhưng giống như Phong Nhã Trần, cô muốn có được anh.. Tuy cô bây giờ cô mới có 15 tuổi, thế nhưng linh hồn cô đã là một người phụ nữ trưởng thành, vì vậy, cô biết rõ bản thân đang làm gì.

Khi mà một cơn đau vào tới tận xương cốt truyền tới, cô cũng khẽ cười, cho dù nước mắt đang chảy ra, cô cũng biết, kể từ ngày hôm nay người đàn ông này đã hoàn toàn thuộc về cô.

Phong Nhã Trần cúi đầu nhìn những giọt nước mắt nơi khóe mắt Ngọc Tình, trong lòng anh cảm động, anh cúi đầu, dùng lưỡi liếm hết những giọt nước mắt đo, cuối cùng là nụ cười rạng rỡ nở trên môi, cơ thể anh bắt đầu rung lên mạnh mẽ hơn.

Ở đây thì hạnh phúc là vậy, còn Yến Vân thì đang cuống cuồng lên vì không tìm thấy Ngọc Tình.

124. Chương 124: Đột Phá, Có Nhau Là Điều May Mắn

Nói tới ngày hôm đó khi Yến Vân trở về Yến gia, lập tức liền bị bao vây lại. sớm biết Yến Nhụy là đứa cháu gái mà ông nội Yến Vân yêu chiều nhất, bây giờ thấy cháu gái rượu thành ra bộ dạng như vậy, Yến lão gia tức suýt nữa ngất cả đi.

Vậy là Yến Vân đáng thương liền trở thành cái hố để chút giận, bị nhốt trong nhà. Mà trong thời gian này, nội bộ Yến gia cũng xảy ra sự tranh luận rất lớn, có người cho rằng bản thân Yến Nhụy gặp người khác là gây chuyện, hơn nữa theo thông tin mà Yến Vân nói thì rõ ràng có thể nhìn ra hợp tác với Ngọc Tình thì chỉ có lợi chứ không có hại. còn về phía khác lại có người cho rằng Ngọc Tình là một người thủ đoạn độc ác, dã tâm lớn, rất khó để có thể dắt mũi, nếu hợp tác với người như vậy thì chẳng khác nào đùa với hổ.

Sự tranh luận này diễn ra rất lâu, vậy là liền xuất hiện một vấn đề đó là tại sao Ngọc Tình không liên lạc được với Yến Vân. Và kết quả của sự tranh luận đó giống như lời Ngọc Tình đã nói, hai bên đã gặp mặt và thẳng thắn nói chuyện, bàn bạc, như vậy thì mới có sự xuất hiện của Yến Vân, nhưng làm thế nào anh ta cũng không tìm thấy Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình đang sống trong hạnh phúc, tối ngày hôm qua đúng là làm cô mệt muốn chết. Đây cũng là lần đầu tiên của Phong Nhã Trần vì vậy đương nhiên cũng mới biết mùi, chỉ là người mệt nhất vẫn là cô. Tối quan đúng là hai người quấn lấy nhau tới tận nửa đêm rồi mới chịu đi ngủ.

Ai mà biết được cả hai ngủ thiếp đi liền ngủ tới gần chưa ngày hôm sau. Ngọc Tình khẽ mở mắt ra, ngón tay khẽ động đậy, cô cố gắng muốn ngồi dậy nhưng vừa mới động đậy, liền cảm thấy cả người dường như bị bánh xe đè qua vậy, thật sự là đau muốn chết.

Cử động nhẹ của Ngọc Tình cũng làm cho Phong Nhã Trần nằm bên cạnh tỉnh giấc.

"Tình Tình." Phong Nhã Trần mở mắt ra, đôi mắt hoa anh đào ngái ngủ của anh nhìn Ngọc Tình, khẽ gọi một tiếng, đưa tay ra ôm lấy eo cô: "Em tỉnh rồi đấy à?"

"Vâng!" Ngọc Tình gật đầu, khẽ nói. Vừa mới nói ra, liền cảm thấy Phong Nhã Trần nhướn đầu lại gần, hôn lên cổ cô nhẹ nhàng.

"Ấy, Phong Nhã Trần." Ngọc Tình lập tức kêu lên, cái chàng trai này đúng là....anh không mệt nhưng cô mệt muốn chết đi được.

"Ừm?" Phong Nhã Trần khẽ đáp lại, bàn tay vẫn không dừng lại, vẫn trượt trên cơ thể Ngọc Tình.

"Đừng...." Ngọc Tình đưa tay ra nắm lấy tay Phong Nhã Trần, đôi mắt to tròn của cô nhìn anh, nói như thể đang cầu cứu vậy, đừng như thế nữa, cô chịu không nổi.

Thế nhưng tiếng nói đó bên tai Phong Nhã Trần chỉ như một lời mời gọi theo cách khác, anh dỗ dành: "Ngoan, một lần nữa thôi."

Phong Nhã Trần nói rồi từ cổ Ngọc Tình anh hôn xuống phía dưới, nụ hôn của anh nhẹ nhàng, ướt át làm cho cơ thể Ngọc Tình run lên.

Cuối cùng chẳng được bao lâu, lí trí của Ngọc Tình dường như hoàn toàn biến mất, trong căn phòng lại phát ra hơi thở hổn hển và tiếng rên rỉ ngập tràn trong hạnh phúc.

Hai người dường như quên hết đi mọi thứ, đôi môi Ngọc Tình khẽ mở ra, từng tiếng kêu liên tiếp vang, Phong Nhã Trần nghe mà càng cảm thấy kích thích.

Hai người ai cũng không phát hiện ra, trong khoảng thời gian đó, một lớp ánh sáng mờ nhạt bao trọn lấy cả hai, hình thành nên một vòng luân hồi bí ẩn, dưới vòng luân hồi đó, lớp ánh sáng mờ nhạt ấy dần tỏa ra, linh lực của cả hai người đang không ngừng tăng lên.

Lần này sau khi kết thúc, Ngọc Tình không hề cảm thấy mệt nữa, thậm chí cô còn cảm thấy cả cơ thể thoải mái hơn rất nhiều, dường như...., Ngọc Tình nghĩ rồi liền lập tức vận hành công pháp. Cô phát hiện trong vùng ý thức của cô, sự hỗn loạn của sức mạnh tinh thần đã biến mất, thay vào đó chính là một đứa trẻ sơ sinh màu trắng đục nhìn rất giống với cô.

Đứa trẻ đó khẽ cười, ngây thơ và vô cùng đáng yêu.

"Cái này...." Ngọc Tình không thể không cảm thấy nghi hoặc, cô từ từ vận hành công pháp, đột nhiên phát hiện, thực lực của bản thân đột nhiên đột phát giống như một chiếc nút chai bị bật ra, đạt được tới một thế giới rộng lớn hơn.

Đây lẽ nào chính là mức độ trẻ thần tiên trong huyền thoại. Ngọc Tình nghĩ vậy, đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt cô long lanh nhìn Phong Nhã Trần. Lúc này Phong Nhã Trần đang nhắm mắt lại, hơi nheo mày, rõ ràng là cũng đang có vấn đề gì có, và bản thân anh không thể tự giải quyết được.

Qua đi một lúc, Ngọc Tình cũng mở mắt ra nhìn Ngọc Tình, vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn: "Tình Tình, anh...hình như anh đột phá rồi."

Ngọc Tình đang định nói gì đó nhưng bị câu nói này của Phong Nhã Trần ngăn lại, chit thấy hai mắt cô mở to tròn hơn, nhìn Phong Nhã Trần, lập tức hỏi: "Cái gì, anh cũng đột phá rồi?"

"Đúng vậy, vừa nãy anh phát hiện trên người anh tràn ngập năng lượng, vậy là anh vận hành công pháp sau đó phát hiện...., đợi đã, Tình Tình, em nói cũng, lẽ nào em....." Phong Nhã Trần nói, lập tức tròn mắt lên nhìn Ngọc Tình.

"Đúng thế." Ngọc Tình cười: "Em đột phá tới mức độ của trẻ thần tiên rồi."

"Thật sao?" Phong Nhã Trần lập tức vui mừng kêu lên, anh ôm chầm lấy Ngọc Tình: "Tốt quá rồi, thực sự tốt quá rồi. Tình Tình, em thực sự là rất giỏi."

Ngọc Tình nằm trọn trong vòng tay Phong Nhã Trần, cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Bây giờ cả hai chúng ta đều đột phá rồi, lẽ nào là vì....là vì nguyên nhân vừa nãy?"

Ngọc Tình còn chưa nói hết, hai mắt Phong Nhã Trần đã lại sáng lên: "Đúng vậy, lẽ nào, đó chính là song tu mà Ngân Nguyên đã nói lần trước?" nói rồi anh nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình, vậy thì hay là, chúng ta làm một lần nữa?"

Ngọc Tình đang suy nghĩ gì đó đột nhiên nghe thấy Phong Nhã Trần nói vậy, cô bĩu môi rồi đẩy anh ra, khuôn mặt nhăn lại: "Tránh ra, anh cẩn thận không lại chết vì mất sức!"

"Sao thế được." Phong Nhã Trần bị Ngọc Tình đẩy ra, lập tức cười cười nhìn cô rồi tiến lại gần: "Anh còn trẻ như thế này, thứ anh có là sức mạnh và tinh thần, nào, Tình Tình, chúng ta làm một lần nữa. Lại nói, chết ở trên người em anh cũng bằng lòng."

"Tránh ra." Ngọc Tình giơ chân đá Phong Nhã Trần ra.

"A...Tình Tình, em định mưu sát hôn phu à?" Phong Nhã Trần đột nhiên nheo mày lại, anh nhìn Ngọc Tình với khuôn mặt đáng thương, hai mắt giả vờ long lanh như sắp khóc, có vẻ như rất đau.

Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần, cô quay mặt sang một bên, bĩu môi. Giả vờ à, bỏ đi, bao nhiêu năm nay em lại còn không hiểu anh, giả vờ là lợn để ăn thịt hổ à, còn lâu em mới bị lừa nhé!

Phong Nhã Trần nhìn bộ dạng của Ngọc Tình, trong lòng vừa tức vừa yêu, cái cô gái này, đúng là oan gia của anh. vừa nãy Ngọc Tình đã dùng một cú đá đầy lực để đá anh ta, có điều cũng không nghiêm trọng. Vốn dĩ anh còn muốn cho cô thấy áy náy một chút, sau đó tranh thủ đòi bồi thường, nhưng giờ xem ra không còn hi vọng rồi.

Phong Nhã Trần khẽ thở dài một tiếng, đưa tau ra ôm lấy Ngọc Tình, khẽ hôn lên trán cô.

"Tình Tình, hôm qua, sao đột nhiên em lại tới vậy?" Phong Nhã Trần biết Ngọc Tình nếu không có việc gì thì sẽ không tới gặp anh, hôm qua vẫn chưa hỏi, bây giờ phải hỏi cho rõ.

Phong Nhã Trần vừa dứt lời, theo bản năng, cơ thể Ngọc Tình cứng đơ lại: "Hả?"

"Tình Tình." Phong Nhã Trần khẽ gọi tên cô, trong đôi mắt đầy sự yêu thương, anh lặng lẽ nhìn Ngọc Tình.

"Vâng....." Ngọc Tình suy nghĩ một lát rồi nói: "Hôm qua, em gặp Phác Vũ rồi."

"Phác Vũ?" Phong Nhã Trần có chút giật mình, ngay sau đó liền nghĩ tới người đàn ông của tám năm về trước, ánh mắt anh hơi trầm xuống.

Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra ôm vào eo anh: "Anh ấy, tám năm rồi mà vẫn chẳng thay đổi gì, chỉ là nhìn có vẻ trưởng thành hơn. Tám năm trước...."

Ngọc Tình dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Tám năm trước là em đã tìm tới anh ấy trước, cũng là em từ bỏ anh ấy, còn bây giờ." Ngọc Tình nói rồi ngẩng đầu lên nhìn Phong Nhã Trần: "Em muốn, đón nhận anh ấy."

"Đón nhận anh ta." Phong Nhã Trần khẽ cười: "Được thôi, em thích là được."

"Nhã Trần." Ngọc Tình nhìn Phong Nhã Trần có chút thất vọng, cô khẽ gọi tên anh rồi nói: "Em biết, trong lòng anh nhất định không vui, nhưng năm xưa em đã lựa chọn anh, bây giờ đối với em mà nói, anh là một người quan trọng nhất với em. thế nhưng, anh cũng biết, bây giờ có rất nhiều sự việc đã xảy ra, chúng ta....ai cũng không trở về được với trước đây."

"Tình Tình." Phong Nhã Trần khẽ cười: "Anh không phải là người hẹp hòi thế đâu, tám năm trước, là chúng ta đã nợ anh ấy, anh không có ý kiến gì, chỉ là Tình Tình." Phong Nhã Trần khẽ bỏ Ngọc Tình ra, để cô nhìn anh: "Em phải đồng ý với anh, bất luận thế nào, trong tim em nhất định phải có anh, bất luận thế nào, em không được rời xa anh, bất luận thế nào, em đều phải ở bên cạnh anh."

Ngọc Tình nhìn vào đôi mắt kiên định của Phong Nhã Trần, cô cảm động, có anh bên cạnh thật tốt biết bao, chỉ thấy cô gật đầu chắc chắn rồi nói chắc nịch: "Được."

Ngọc Tình nói xong liền ôm chặt lấy Phong Nhã Trần: "Nhã Trần, đời này, em có thể gặp được anh, nhất định là kiếp trước em đã làm rất nhiều việc tích đức."

Kiếp trước, cô đã làm vô số việc có lợi cho đất nước, cho nhân dân, nhất định là kiếp trước cô đã tích đức rồi, vì vậy kiếp này cô mới có thể có được một Phong Nhã Trần yêu cô và bảo vệ cô vô điều kiện như vậy. đời này có anh là đủ rồi!

"Đồ ngốc!" Phong Nhã Trần khẽ cười, hôm lên đầu cô: "Có được em cũng nhất định là kiếp trước anh đã tích đức, em xuất sắc thế này cơ mà!"

Phong Nhã Trần biết, anh đối với Ngọc Tình chính là một sự tồn tại đặc biệt, trong số những người đàn ông của Ngọc Tình, anh là một người đặc biệt nhất, là một người không thể thay thế. Bất kể là Lưu Bân, hay là Wiliam, hoặc là Phác Vũ, đều không thể nào thay thế được vị trí của anh trong tim cô, như vậy là đủ rồi.

Ngọc Tình lặng lẽ, ngoan ngoãn nằm im trong lòng Phong Nhã Trần, suy nghĩ hồi lâu rồi cô mới nói: "Nhã Trần, anh biết không, thân phận của Phác Vũ cũng không bình thường."

"Hả?" Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, không hiểu.

"Anh ấy là một kẻ tu chân bẩm sinh, hơn nữa...." Ngọc Tình nói, ngẩng đầu lên nhìn Phong Nhã Trần: "Cơ thể anh ấy phát ra một sự thuần khiết vô cùng, anh ấy chắc là người ở đó."

Ngọc Tình vừa nói vừa dùng ngón tay trỏ chỉ lên đỉnh đầu.

"Em muốn nói....." Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình lập tức ngạc nhiên hỏi, nhưng lại bị Ngọc Tình đưa tay lên miệng ngăn lại. Ngọc Tình gật đầu chắc chắn: "Chắc là vậy, tám năm trước, điều thu hút em cũng chính là sự thuần khiết đến tận cùng đó, tối hôm qua đúng lúc em đã chứng minh được suy đoán của mình. Nếu như vậy thì xem ra, thân phận của người ở trong không gian của em cũng nhất định không đơn giản."

"Trong không gian?" Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình với vẻ mơ hồ: "Người đó là người nào? Trong không gian của em ngoài Thuần Hoàng và Ngân Nguyên còn có người khác sao?"

"Đúng vậy. một thời gian trước không gian được nâng cấp rồi, xuất hiện một vườn hoa mạn đà la rất lớn, còn có một người nữa. Người này rất giống với Phác Vũ, thế nhưng khí chất lại không giống nhau, vì vậy em thấy anh ta cũng không phải người thường!" Ngọc Tình gật gật đầu, nói giải thích.

"Vậy em định...." Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình hỏi: "Vậy thì em định thế nào?"

"Lặng lẽ quan sát sự thay đổi thôi, còn về phần Phác Vũ, em định truyền cho anh ấy công pháp tu luyện, để anh ấy có thể tu luyện cẩn thận, dù sao thì đối với anh ấy hay đối với chúng ta mà nói đều không có ảnh hưởng xấu gì."

"Ừm, em tự quyết đi." Phong Nhã Trần đồng ý với cách nghĩ của Ngọc Tình, anh khẽ cười nói: "Em yêu, chúng ta dậy đi." Phong Nhã Trần nói Ngọc Tình mới phát hiện, hai người họ vẫn chưa mặc đồ vào, mặt cô liền đỏ lên, lập tức xuống khỏi giường, tìm quần áo của mình mặc vào người.

Mở không gian ra, cô thoáng cái đã chui vào không gian, cô phải tắm một cái, sau đó thay một bộ quần áo khác mới có thể đi gặp người khác được.

125. Chương 125: Yến Gia, Yến Vân Trở Lại

Ngọc Tình vừa vào tới không gian đã chạm mặt với Thuần Hoàng và Ngân Nguyên đang lo lắng.

"Cô...." Ngân Nguyên nhìn thấy Ngọc Tình, khẽ thở phào một tiếng, sau đó mở miệng định nói gì đó, thế nhưng cuối cùng mọi lời nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Anh nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân, sau đó khẽ cười nói: "Chúc mừng." Nói xong liền kéo tay Thuần Hoàng biến mất.

Ngọc Tình đứng đó, nhìn Ngân Nguyên và Thuần Hoàng biến mất, miệng cô khẽ mấp máy, sau cùng thì chỉ thở dài một tiếng. Cô biết Ngân Nguyên nhất định đã nhìn ra điều gì đó mới nói chúc mừng. Cô biết bản thân cô khóa không gian lại nhất định làm cho bọn họ lo lắng, bằng không cũng không có chuyện vừa vào tới không gian Ngân Nguyên liền thở phào một tiếng.

Ngọc Tình đột nhiên phát hiện, bản thân cô vốn dĩ rất hay cười, sao bây giờ lại không cười ra được. cuộc đời này, có thể, cô sẽ phải phụ lòng bọn họ rồi.

Suy nghĩ một lúc lâu Ngọc Tình mới thở dài một tiếng, cơ thể cô biến mất và nhảy xuống hồ, làm cho nước lạnh ở hồ thấm vào người, giúp cho những suy nghĩ trong lòng cô được phân tán đi.

Đợi tới khi Ngọc Tình xuất hiện trước mặt Phong Nhã Trần, lúc đó đã là sau hơn nửa tiếng rồi.

Phong Nhã Trần nhìn Ngọc Tình, khẽ cười, dang hai tay ra ôm cô vào lòng: "TÌnh Tình, điện thoại em hết pin rồi à?"

Câu nói này làm cho Ngọc Tình đơ người ra, ngay sau đó cô ngẩng đầu nhìn Phong Nhã Trần: "Hả? em không biết."

"Em đúng là." Phong Nhã Trần cười rồi đưa tay khẽ véo mũi cô: "Anh đã nạp điện cho em rồi, em đúng là điện thoại rơi lúc nào cũng không biết, may mà chúng ta dùng cùng một loại điện thoại, bằng không thì không dễ để nạp điện cho em đâu."

"He he." Ngọc Tình cười, đẩy Phong Nhã Trần ra rồi đi lại bên cạnh chiếc điện thoại, mở máy ra. Nói ra cô đúng là không biết điện thoại mình đã hết pin.

Bình thường, cô luôn duy trì chế độ mở máy 24 giờ đồng hồ. những năm nay, công việc của cô luôn rất nhiều, có những lúc người khác không liên lạc được với cô vậy là thiệt hại không hề nhỏ.

Và, đây đúng là một một sai lầm!

Ngọc Tình suy nghĩ lần sau không được để tình trạng này xảy ra nữa. Cô đang nghĩ, vừa mở điện thoại ra thì đột nhiên máy rung lên, rất nhiều cuộc gọi chưa nhận và hàng loạt tin nhắn cùng thông báo.

Ngọc Tình nhìn những cuộc gọi chưa nhận và tin nhắn, cô nheo mày lại. xem ra không mở máy có một tối mà đã xảy ra không ít chuyện.

Ngọc Tình mở cuộc gọi nhỡ ra, nhìn đó là số máy của Yến Vân, Yến Vân cuối cùng cũng trở về rồi, đúng lúc cô cũng đang muốn tìm anh ta, cái tên này mất tích bao nhiêu ngày không biết đã đi làm cái gì.

ấn máy gọi vào số của Yến Vân, Ngọc Tình nghe tiếng tít tít, cô nheo mày lại, trực giác của cô cho thấy, Yến Vân nhất định sẽ không đem tới cho cô tin tức tốt đẹp gì.

Quả nhiên điện thoại vừa mới đổ vài chuông, giọng nói vội vàng lo lắng của Yến Vân chợt vang lên: "Ngọc Tình cô đang ở đâu, cô làm sao thế, điện thoại lại tắt máy!"

Ngọc Tình nghe giọng nói của Yến Vân cảm thấy có chút áy náy, xem ra đúng là làm anh ta vội muốn chết rồi.

"Điện thoại hết pin." Ngọc Tình bình tĩnh nói: "Anh tìm tôi có việc gì, những ngày vừa rồi anh đã đi đấy?"

Phong Nhã Trần đứng bên cạnh nhìn Ngọc Tình, khẽ đi lại gần cô, cầm lấy tay cô vuốt ve.

"Tôi còn có thể đi đâu, chẳng phải cô bảo tôi về Yến gia à?" Yến Vân nghe Ngọc Tình hỏi, liền thấy tức giận, đến giọng nói cũng như to hơn vài phần.

Mẹ kiếp, những ngày nay, anh ta ở Yến gia chẳng khác nào bị tù giam lỏng, nếu không phải vì cô, anh ta đến nỗi thế này không, là cô đã bảo anh ta về mà bây giờ còn hỏi như thế!

"Là tôi bảo anh trở về Yến gia nhưng tôi không bảo anh đi là biến mất luôn như thế." Ngọc Tình nghe giọng nói sốt sắng của Yến Vân giờ thì cô lại thấy đau đầu.

"Haiz, thôi bỏ đi, cô ở đâu, tôi có chuyện muốn nói với cô." Yến Vân nghe vậy chỉ thở dài một tiếng rồi đi vào chuyện chính.

Ngọc Tình nghe giọng nói trầm xuống của Yến Vân giọng điệu của cô cũng nhẹ nhàng hơn: "Thế này đi, tổng bộ của bang Chim ưng, anh tới đó đợi tôi, tôi tới ngay bây giờ đấy."

Nói xong cô liền cúp máy, từ giọng nói của Yến Vân cô có thể cảm thấy Yến Vân làm việc nhất định là không thuận lợi, nếu không anh ta cũng đã không lo lắng như vậy.

Ngọc Tình suy nghĩ, nguyên nhân không thuận lợi chắc chắn là do những người của Yến gia không đồng ý hợp tác với cô. Nếu như vậy, thì dường như cũng không cần thiết phải hợp tác, những người đó Ngọc Tình cô thực sự cũng chẳng quan tâm!

"Sao vậy?" Phong Nhã Trần cảm nhận được Ngọc Tình đang suy nghĩ điều gì đó, anh khẽ cười rồi hỏi. lời nói nhẹ nhàng của Phong Nhã Trần giống như một dòng suối mát chảy vào trong người Ngọc Tình.

Cô ngẩng đầu lên, khẽ lắc: "Không có gì, Yến Vân trở về rồi."

"Nhìn bộ dạng của em thì có vẻ như mọi chuyện không thuận lợi?" Phong Nhã Trần vừa nhìn đã thấy vấn đề mấu chốt, anh liền hỏi thẳng cô.

"Ừm, chắc là không thuận lợi gì." Ngọc Tình cũng không có ý định giấu anh, cô nói: "Từ giọng nói của Yến Vân có thể nghe ra, những ngày này Yến gia đã rất lục đục và căng thẳng."

"Em định làm thế nào?"

"Nếu đã có người không biết cân nhắc vậy thì Ngọc Tình em là một người dễ bỏ qua sao?" Ngọc Tình liếc nhìn Phong Nhã Trần, cười nói.

"Thế này là đúng rồi, Tình Tình của anh là ai chứ, việc cỏn con này sao có thể làm khó em được!" Phong Nhã Trần nghe Ngọc Tình nói, lập tức liền cười, đưa tay ra ôm vào eo cô: "Em đói chưa? Anh chó người chuẩn bị bữa sáng rồi, ăn xong rồi hãy đi."

Ngọc Tình nghe thấy vậy gật đầu nói: "Được." nếu đã nghĩ xong rồi, vậy thì cô cũng không vội như lúc trước nữa, vì vậy để Yến Vân đợi cũng không sao.

Hai người ăn bữa sáng, Ngọc Tình liền tới tổng bộ của bang Chim ưng, lúc này Yến Vân đã đang đợi cô rồi.

Yến Vân sốt ruột đi đi đi lại trong phòng làm việc của Ngọc Tình, anh ta không ngừng nhìn đồng hồ, không ngừng nhìn ra cửa, trong lòng đang oán trách, sao Ngọc Tình lại không đúng giờ như vậy chứ, đã hơn nửa tiếng qua đi rồi, sao vẫn chưa tới.

Thực ra là anh ta biết do anh ta đang lo lắng nên đã tới nhanh quá, nửa tiếng đồng hồ, nếu như bình thường thì thời gian đó không đủ để Ngọc Tình đi từ nhà của Phong Nhã Trần tới, huống hồ cô lại còn ăn bữa sáng.

Vậy là Yến Vân cứ đợi, đợi tới lúc cả giờ đồng hồ trôi qua.

Nói ra thì Ngọc Tình hoàn toàn có thể dùng phép thuật để tới tổng bộ của bang Chim ưng, có điều cô đã không làm thế. Có thể là do trình độ được nâng cao, bây giờ Ngọc Tình càng ngày lại càng không muốn dùng phép thuật nữa, cô cảm thấy thực ra cuộc sống như bây giờ khá tốt, đương nhiên là trừ những lúc hoàn cảnh đặc biệt.

Vì vậy Ngọc Tình vừa mới bước chân vào tới phòng làm việc liền nghe thấy Yến Vân sổ ra một chàng: "Cô làm sao vậy hả? sao lại chậm như thế, những một tiếng đồng hồ, tôi đã ở đây đợi cô một tiếng đồng hồ rồi đấy!"

Mặc kệ Yến Vân nói tức giận, Ngọc Tình bình tĩnh đi rót cho mình một cốc cà phê, đi tới ghế sô pha rồi ngồi xuống.

Mãi cho tới khi giọng nói của Yến Vân bình tĩnh trở lại, cô mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Là tự anh vội vàng lo lắng thôi."

"Tôi lo lắng, tôi là vì ai mới như thế, cô...." Yến Vân nghe Ngọc Tình nói mà anh ta lại đẩy giọng cao lên, anh ta nhìn Ngọc Tình, nói như mắng cô nhưng cuối cùng không thốt được thêm ra nữa trước ánh mắt bình tĩnh của Ngọc Tình.

"Ngồi đi." Ngọc Tình nhấp một ngụm cà phê, liếc mắt lên nhìn Yến Vân: "Xem ra hành động lần này của anh không thuận lợi, nói đi, chuyện là thế nào."

"Còn thế nào được nữa, cô giam Yến Nhụy lại, những người đó đương nhiên đã nổi khùng lên, Yến gia có người thì đồng ý, có người thì không đồng ý...."

Lời của Yến Vân còn chưa nói dứt, liền nghe thấy tiếng nói của Ngọc Tình vang lên: "Tôi nói rồi, tôi chỉ cho anh thời gian năm ngày, bây giờ đã bốn ngày rưỡi qua đi rồi, bây giờ chỉ còn lại nửa ngày thôi, nếu thôi không gặp được người của Yến gia, vậy thì, Yến Nhụy...." chỉ có thể làm phân bón cho vườn hoa mạn đà la của cô thôi!

Ý của Ngọc Tình đương nhiên là Yến Vân hiểu, anh ta gật đầu: "Vì vậy Yến gia đã có người tới rồi, hơn nữa đang đợi để gặp cô." Yến Vân thở dài rồi nói ra một câu, lại làm cho Ngọc Tình cười như không cười, cô chẳng hề để ý tới lời anh ta nói, vẫn bình tĩnh như lúc vừa mới bước vào.

Ngọc Tình như vậy làm cho Yến Vân thấy hoảng: "Này, cô ý gì thế hả...."

"Ý gì?" Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn Yến Vân: "Tôi chẳng có ý gì, chẳng phải là có người tới rồi à, như thế thì gặp thôi. Nhưng Yến Vân, tôi đã nói là gặp người có thể làm chủ Yến gia, không biết người đến lần này là...."

Ngọc Tình chưa nói hết câu Yến Vân đã đơ người ra rồi, anh ta chỉ nhớ Ngọc Tình nói muốn gặp người của Yến gia mà quên mất một điều kiện, đó là muốn gặp người làm chủ được Yến gia. Còn người tới lần này, tuy địa vị ở Yến gia không phải là thấp nhưng cũng không được tính là người có thể làm chủ Yến gia.

"Xem ra, anh đã quên mất rồi." Ngọc Tình khẽ cười, đặt cốc cà phê xuống: "Nếu đã như vậy thì tôi nghĩ không cần gặp đâu, tôi không có nhiều thời gian để đi gặp những người vô dụng. Còn về Yến Nhụy, làm phân bón cho vườn hoa mạn đà la rất phù hợp với cô ta."

Ngọc Tình nói rồi đứng lên, đi ra ngoài.

"Này, Ngọc Tình, rốt cuộc ý cô là gì?" Yến Vân nhìn theo Ngọc Tình, gọi theo hỏi: "Lúc trước cô nói lẽ nào đều là lừa tôi sao?"

"Lừa anh?" bước chân Ngọc Tình dừng lại: "Tại sao tôi lại phải lừa anh?" cô quay đầu lại nhìn Yến Vân, khẽ cười.

"Lời tôi nói chắc là anh đều còn nhớ!" Ngọc Tình nói rồi khẽ cười: "Anh nghĩ Yến gia đối với tôi mà nói thực sự rất có tác dụng à? chịu cho các người cơ hội là tôi đã nể mặt các người lắm rồi, nếu những người đó không biết điều, vậy thì Ngọc Tình tôi thiếu bọn họ cũng chẳng vấn đề gì!"

Lời Ngọc Tình nói làm cho Yến Vân đứng đơ người ra, anh ta lặng lẽ nhìn theo cô, một lúc sau mới nói: "Nói như vậy tức là cô đã luôn coi tôi là người của mình à?"

Ngọc Tình nghe lời Yến Vân nói dường như đang nghe chuyện cười vậy, cô hơi nhướn mày lên: "Nếu anh đã chịu quy thuận tôi thì đương nhiên là người của tôi rồi!"

Yến Vân nghe lời Ngọc Tình nói liền đứng đó cười ngốc nghếch, sau đó dường như nhớ ra điều gì, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình: "Vậy cô định đối xử với Yến gia thế nào?"

"Đối xử thế nào?" Ngọc Tình liếc mắt nhìn Yến Vân, cô nói lạnh lùng: "Anh yên tâm, tôi còn chưa điên cuồng tới mức sẽ tiêu diệt Yến gia, chỉ có điều, bất kể sau này Yến gia xảy ra chuyện gì, Ngọc Tình tôi cũng với những người có mối quan hệ tốt với tôi sẽ không nhúng tay vào dù chỉ là một cái móng."

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, Yến Vân đơ người ra nhìn cô, thế này là muốn cô lập Yến gia? Phải biết rằng thân phận bây giờ của Ngọc Tình cùng với thực lực của cô, chỉ cần cô ho một tiếng, vậy thì sẽ có rất nhiều kẻ tu chân sẽ chịu hợp tác với cô, nếu như vậy thì Yến gia nhà anh ta chẳng phải sẽ rơi vào tình trạng lâm nguy à?

"Ngọc Tình....." Yến Vân nhìn Ngọc Tình mở miệng: "Có thể cho tôi và Yến gia một cơ hội cuối cùng không?"

Ánh mắt Yến Vân đang nhìn cô như cầu khẩn với sự hi vọng, Yến gia là nơi anh ta lớn lên từ nhỏ tới lớn, là nhà của anh ta. Những người đó không kể tốt xấu thế nào thì đều là người thân của anh ta.

Tuy bây giờ Yến gia chưa tới mức phải đi cầu xin người khác, nhưng từ điểm Ngọc Tình tích cực lôi kéo những kẻ tu chân khác có thể nhìn ra, thế giới tu chân tương lai sẽ không lạc quan, vậy thì Yến gia....anh ta không dám tưởng tượng, Yến gia bị giới tu chân bài trừ gạt bỏ sẽ rơi vào tình cảnh thế nào.

"Cơ hội?" Ngọc Tình liếc mắt nhìn Yến Vân: "Anh có thể bảo đảm rằng yến gia sẽ quy thuận tôi không? Nếu không thể bảo đảm, vậy thì không cần tới cơ hội này đâu."

"Không, tôi bảo đảm!" Yến Vân nhìn Ngọc Tình, vội vàng nói, a ta chỉ sợ Ngọc Tình lại đổi ý.

"Được, cơ hội cuối cùng, thời gian vẫn là năm ngày, hôn nay người của Yến gia tới không cần gặp nữa." Ngọc Tình nói xong liền đi ra khỏi phòng làm việc.

Vừa mới ra khỏi, điện thoại của cô liền rung lên, Ngọc Tình cầm điện thoại, nhìn thấy số máy của Cố Nhất Hàng, cô hơi nheo mày lại, lúc này anh ta tìm cô làm gì?

126. Chương 126: Thất Nguyệt, Bạn Tốt Hai Kiếp

Ngọc Tình nhìn vào màn hình điện thoại, suy nghĩ một lát sau đó mới ấn nút nghe: "A lô."

"A lô, tiểu chủ." dầu dây bên kia truyền tới giọng nói phấn khích của Cố Nhất Hàng.

"Sao thế, xảy ra chuyện gì à?" ngược lại, giọng nói của Ngọc Tình rất bình tĩnh, thực lòng thì cô nghĩ không ra có sự việc gì mà làm anh ta phấn khích như thế, tình hình công việc của Thụy Tình mấy hôm trước anh ta còn báo cáo với cô, còn bây giờ thì vì sao?

"Tiểu chủ, là thế này, cô bảo tôi theo dõi cái tên chùm ma túy ấy, hắn chết hôm qua rồi." Cố Nhất Hàng dường như nghe ra được sự tò mò của Ngọc Tình, lập tức truyền tin.

"Ồ?" Ngọc Tình nghe Cố Nhất Hàng nói, cô đột nhiên dừng bước, ánh mắt sáng lên: "Hồ Nhuệ chết rồi, hắn chết thế nào?"

"Như cô nói, là một con dao đâm vào giữa hai hàng lông mày." Cố Nhất Hàng nghe thấy cô hỏi, kể lại càng hào hứng. Tiểu chủ đúng là nói như thần, đến một người chết thế nào cũng có thể đoán ra.

Hai chủ tớ bàn luận về cái chết của một người với giọng rất hào hứng. May mà không có ai đi qua và nghe thấy, nếu có người nghe thấy nhất định sẽ nghĩ kẻ chết rồi đó đã đắc tội gì với hai người này mà tới khi chết rồi lại làm cho người ta phấn khích tới vậy.

"Thật à, tốt quá rồi." Ngọc Tình cười cô cảm thấy tâm trạng tốt lên vài phần: "Được rồi, cảm ơn anh, tôi biết rồi, tôi còn có việc, lát nữa nói."

Ngọc Tình nói xong liền tắt máy, vừa mới cúp máy xong, cả người cô như phát điên lên vậy, đứng yên đó cười lớn.

Lúc này Yến Vân u sầu từ phòng làm việc đi ra, anh ta nhìn thấy Ngọc Tình cười sung sướng như vừa nhặt được tiền liền đớ người ra không hiểu.

"Ngọc Tình, cô nhặt được tiền đấy à?" Yến Vân nhìn Ngọc Tình, mở miệng hỏi. vừa dứt lời, Yến Vân liền cảm thấy hối hận, tự thấy cái miệng của mình đúng là đáng chết.

Sao bản thân anh ta lại có thể nhìn thấy hình ảnh này của Ngọc Tình chứ, thôi chết rồi, có khi nào cô sẽ giết người diệt khẩu không!

"Yến Vân à!" Ngọc Tình liếc mắt nhìn Yến Vân với khuôn mặt vui vẻ, chỉ thấy cô cười cười nhìn Yến Vân: "Sao anh lại tới đây?"

Chết rồi chết rồi, cô nương này đang dùng chính sách gì vậy? Yến Vân nhìn Ngọc Tình, khuôn mặt đau khổ, trong giới hắc đạo ai mà không biết Ngọc Tình càng cười khoái chí thì ra tay càng độc ác, chết rồi, lần này Yến Vân chết chắc rồi.

"Sao vậy, sao mà khuôn mặt đau khổ vậy, ai nợ anh tiền à?" Ngọc Tình nhìn Yến Vân, hơi nheo mày lại: "Ồ, anh không phải là đang lo lắng vì việc của Yến gia chứ?"

Xong rồi, quả nhiên là Yến gia, trời muốn giệt Yến gia rồi! lúc này Yến Vân rất muốn hét lên nhưng anh ta không dám. Vậy là anh ta nhìn Ngọc Tình, lắc đầu cay đắng: "Không...không....không phải!"

"Ồ, vậy thì tốt!" Ngọc Tình khẽ cười, đưa tay ra vỗ vào vai Yến Vân: "Không sao, đừng vội, cho anh thêm thời gian năm ngày, mười ngày nhất định là đủ để giải quyết."

Nói xong Ngọc Tình liền bỏ lại Yến Vân với khuôn mặt ngạc nhiên và bước đi.

Yến Vân nhìn Ngọc Tình với bộ dạng vui vẻ như vừa nhặt được tiền, lại dễ dàng nói chuyện như vậy làm anh ta đơ người ra. Không phải chứ! mặt trời mọc đằng tây à, sao Ngọc Tình lại thay đổi tính cách nhanh thế!

Vậy là Yến Vân liếc ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó anh ta phát hiện, anh ta đang ở trong nhà, không thể nhìn thấy mặt trời.

Ngược lại với sự ngây người ra của Yến Vân, Ngọc Tình lại vui vẻ rạng rỡ bước đi, mỗi bước đi đều rất nhẹ nhàng thoải mái.

Tốt quá rồi, tốt quá rồi, cuối cùng thì Hồ Nhuệ cũng đã chết. Đương nhiên rồi, Hồ Nhuệ không có thù với cô, có điều ông ta chết đi là một điều vô cùng quan trọng với cô.

Bởi vì Hồ Nhuệ ở kiếp trước là mối làm ăn đầu tiên mà bạn tốt của cô là Thất Nguyệt tiếp nhận với tư cách là kẻ giết người. năm đó, Thất Nguyệt 18 tuổi còn cô 15 tuổi.

Vì vậy Ngọc Tình sớm đã cho Cố Nhất Hàng theo dõi chặt Hồ Nhuệ, chỉ đợi ông ta có biến động, sau đó cô sẽ tìm được Thất Nguyệt, cô đã nói là cô nhất định sẽ tìm Thất Nguyệt, nhất định.

Khi ở kiếp trước, Thất Nguyệt nổi tiếng là một người dùng phi đao giỏi, và nếu thấy dấu hiệu của phi đao thì chắc chắn đó là Thất Nguyệt. Vậy là kiếp này, Ngọc Tình dường như nghĩ cũng không nghĩ liền chế tạo phi đao làm vũ khí của bản thân, điều này là do ảnh hưởng của Thất Nguyệt.

Cô hi vọng dựa vào một con dao, với tính cách hiếu thắng Thất Nguyệt sẽ tìm ra cô. Không ngờ rằng cô cuối cùng cũng đợi được Thất Nguyệt rồi. Hồ Nhuệ à, ông chết cũng đáng lắm.

Nói tới việc tại sao Ngọc Tình biết Hồ Nhuệ sẽ chết mà lại không cứu ông ta, Hồ Nhuệ chính là ông trùm ma túy lớn nhất của tỉnh Y, như vậy thì Ngọc Tình còn muốn cho ông ta thêm vài đao nữa chứ đừng nói tới việc sẽ cứu ông ta!

Ngọc Tình càng nghĩ càng thấy bước chân của mình chậm quá, cô phải nhanh một chút, hôm nay, cô nhất định phải gặp Thất Nguyệt. Cô đã đợi cô ấy rất lâu rồi, cô ấy là người bạn tốt của cô.

Nghĩ tới Thất Nguyệt Ngọc Tình đột nhiên lại nghĩ tới An Tiểu Mễ, An Tiểu Mễ là người bạn tốt duy nhất của cô ở kiếp này, nói ra thì bọn họ cũng hai năm không gặp nhau rồi, An Tiểu Mễ đã ra nước ngoài du học.

Nói ra Ngọc Tình lại thấy khó hiểu, chỉ là học cấp hai thôi mà học ở đâu chẳng thế, lại cứ phải ra nước ngoài. Có điều việc ra nước ngoài là nguyện vọng của người ta, Ngọc Tình cũng không muốn can thiệp, cô chỉ hi vọng khi An Tiểu Mễ trở về, bọn họ vẫn là bạn bè tốt của nhau.

Ngọc Tình càng đi càng nhanh, cuối cùng cô biến thân, dùng phép thuật hướng về phía Côn Minh mà đi.

Khi Ngọc Tình tới đến Côn Minh lúc đó cũng là bốn giờ chiều rồi, lúc này cô đứng ở ngoài cửa của một quán bar trên đường phố ở Côn Minh, mặt cô hơi đỏ lên, liếc mắt nhìn khắp bốn hướng.

Bây giờ quán bar vẫn chưa mở cửa, Ngọc Tình đang nhìn xem gần đó có những nơi nào mở cửa, thế nhưng nhìn một lượt, cô phát hiện, con phố này toàn là quán bar, căn bản chẳng có nơi nào có thể nghỉ ngơi được.

Thực ra Ngọc Tình có thể vào không gian, nhưng cô lại không muốn gặp Ngân Nguyên lúc này.

Đối với Ngân Nguyên, tình cảm và suy nghĩ của cô đều vô cùng phức tạp, nói thực lòng, cô không muốn mất đi Ngân Nguyên, nhưng cô cũng không muốn miễn cưỡng anh.

"Này." Đúng lúc này, một giọng nói lanh lảnh vang lên phía sau cô. Ngọc Tình nghe giọng nói quen thuộc đó mà đứng đơ người ra.

"Em gái, sao ban ngày ban mặt lại tới đây thế này?" chủ nhân của câu nói đó tiến lên phía trước, đưa tay ra quàng lên vai Ngọc Tình.

Lúc này cơ thể Ngọc Tình đang cứng đơ ra, ngay sau đó cô quay đầu lại nhìn người vừa nói, nở nụ cười rạng rỡ và lương thiện: "a...chị, sao ban ngày ban mặt chị lại tới đây thế này?"

"Haiz, đừng nhắc nữa." Nói tới điều này, cô nương đó mặt lại xị ra, đã lâu lắm rồi không ra ngoài chơi, hôm nay mới có thời gian, nghe nói quán bar rất thú vị, thế nhưng hình như tới sớm rồi, chẳng có quán nào mở cửa.

Ngọc Tình nhìn khuôn mặt quen thuộc đó, trong lòng bỗng thấy ấm áp: "Chị từ từ trước tới giờ chưa từng ra ngoài chơi à?"

"Đúng thế, các anh chị em đều nói quán bar rất thú vị, thế nhưng không ngờ bây giờ cũng không mở cửa." Thất Nguyệt bĩu môi, rõ ràng là không vui chút nào.

Ngọc Tình mỉm cười: "Thực ra, em có một nơi còn thú vị hơn cả quán bar, chị có muốn đi không?"

"hả? thật à? ở đâu thế?" Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình, hai mắt sáng lên, Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt, khẽ cười, trong lòng đang nghĩ, cô gái này đúng là chưa từng ra ngoài chơi.

Khi ở kiếp trước, Ngọc Tình còn nhớ Thất Nguyệt đã nói khi cô ấy hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên sẽ đi quán bar, vì vậy mà Ngọc Tình đã xuất hiện ở đây.

"Sòng bạc Ma Cao." Ngọc Tình khẽ cười rồi nói.

Sòng bạc? Thất Nguyệt nghe thấy vậy hai mắt liền tròn xoe long lanh giống như một đứa trẻ nhìn thấy kẹo vậy.

"Muốn đi không?" Ngọc Tình cười rồi hỏi.

"Em gái." Nghe Ngọc Tình nói, ánh mắt Thất Nguyệt liền trở nên lạnh lùng, cô nhìn Ngọc Tình từ trên xuống dưới: "Em là ai thế?"

Ngọc Tình nghe Thất Nguyệt nói, đột nhiên bật cười. đây mới là Thất Nguyệt mà cô biết, tuy có lúc nhìn có vẻ rất đơn thuần, rất ngốc nhưng cô vẫn thực sự rất anh minh.

Ngọc Tình nghĩ Thất Nguyệt chịu nói chuyện với cô nhiều như vậy chắc cũng vì nghĩ cô là một đứa trẻ, Thất Nguyệt không có bất kì cảnh giác gì, cũng giống như Ngọc Tình, Thất Nguyệt gặp cô liền có một cảm giác rất thân thiết và hòa hợp.

"Thất Nguyệt.... em là Ngọc Tình." Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt, khẽ mở miệng.

Ngay từ đầu cô đã không có ý định nói dối Thất Nguyệt, cô tìm thấy Thất Nguyệt nhất định sẽ đối đãi một cách chân thành.

"Ngọc Tình?" Thất Nguyệt nheo mày, sau đó nhìn Ngọc Tình cảnh giác: "sao em lại biết tên của chị?"

"Bởi vì em đã ở đây để đợi chị." Ngọc Tình cười cười nhìn Thất Nguyệt: "Em đã tìm chị tám năm rồi.'

"Tìm chị? rốt cuộc em là ai?" Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình, cả người cứ như đang trên mây, sao cô cảm thấy Ngọc Tình cũng có vẻ thân quen, nhưng cô quen Ngọc Tình sao?

"Em là bạn của chị, ồ, em quên mất nói với chị, em là một kẻ tu chân." Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt, nói thẳng luôn.

"Kẻ tu chân?" Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình: "Làm thế nào để chị tin em?"

Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt, đưa tay ra nắm lấy tay Thất Nguyệt, khẽ nói: "Chị nhắm mắt lại."

Có thể là nhìn Ngọc Tình không hề thấy có cảm giác thù địch hay ý định muốn giết người, giọng điệu của cô lại rất hòa nhã, vậy là Thất Nguyệt liền từ từ nhắm mắt lại, vào giây phút khi cô nhắm mắt lại, từng bức ảnh liền hiện ra trước mắt cô.

Đó là những hồi ức của cô cùng với Ngọc Tình, đó là những hình ảnh từ khi bọn họ quen nhau tới khi ở bên nhau, đó là những bằng chứng tốt nhất chứng minh cho tình bạn của bọn họ.

Những điều này vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức của Ngọc Tình, bây giờ Thất Nguyệt nhìn thấy mọi thứ đều là sự thật, đều là những hồi ức mà Ngọc Tình hết sức coi trọng.

Qua đi một lúc lâu, Thất Nguyệt mới mở mắt ra nhìn Ngọc Tình: "Ngọc Tình, chúng ta là bạn."

Tình bạn giữa những cô gái có những lúc lại được tạo thành dễ dàng như vậy, lúc này Ngọc Tình hai mắt đỏ lên: "Thất Nguyệt, chúng ta là bạn."

Thất Nguyệt vừa cười vừa nhìn Ngọc Tình, những hồi ức đó dù là từ trước tới nay cô chưa từng biết tới, cũng không nhớ, thế nhưng nhìn Ngọc Tình với những cảm nhận xuất phát từ tự con người cô mà Thất Nguyệt tin Ngọc Tình, tin rằng bọn họ là bạn.

"Đi thôi!" Thất Nguyệt kéo tay Ngọc Tình, quay người bước đi, Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt hơi đơ người ra: "Đi. Đi đâu?"

"Sòng bạc Ma Cao."

127. Chương 127: Sòng Bạc, Bất Lợi Cho Cậu

Sòng bạc Ma Cao? Ngọc Tình đơ người ra nhìn Thất Nguyệt, ngay sau đó không biết nên khóc hay cười nữa, cô gái ấy như trẻ con ấy, vừa nghe mà đã tin ngay.

Có điều, nghĩ thì nghĩ vậy, Ngọc Tình thực sự sẽ không làm Thất Nguyệt mất hứng, theo như cô biết, đây là lần đầu tiên mà Thất Nguyệt tham gia vào hoạt động bên ngoài.

Trước đây, Thất Nguyệt sống một cuộc sống chỉ có rèn luyện, vì vậy Ngọc Tình cảm thấy rất thương cho Thất Nguyệt. Bất luận nói thế nào, bản thân cô cũng được tái sinh sống thêm một lần nữa, cô cũng đã được chọn cách sống mà bản thân mình thích, còn Thất Nguyệt thì không được như vậy.

Vậy là Ngọc Tình khẽ cười: "Được, chúng ta đi sòng bạc Ma Cao."

Nói xong Ngọc Tình liền kéo tay Thất Nguyệt, cô sử dụng phép thuật, biến thân khỏi chỗ đứng hiện tại và đi thẳng về phía Ma Cao.

Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình có thể bay trên không trung, đột nhiên cô đớ người ra, tròn xoe mắt nhìn Ngọc Tình: "Woa, em thực sự là kẻ tu chân à, lại có thể bay được chứ!"

Thất Nguyệt kêu lên ngạc nhiên, suýt chút nữa thì sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình không lôi được cô lên. Chỉ thấy cơ thể nghiêng ngả đi, sau đó hai người đồng thời bay lên. Ngọc Tình khi đã bay ổn định rồi liền quay ra nhìn Thất Nguyệt, khẽ cười. bây giờ chị mới tin em là kẻ tu chân à, chị tưởng những gì em cho chị xem vừa nãy là dối chắc.

"He he." Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình cười sung sướng.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Thất Nguyệt cũng phải bật cười. cô gái Thất Nguyệt này là người mà cô biết rõ, là người mà luôn ở bên cạnh cô trước đây.

Ngọc Tình và Thất Nguyệt chẳng bao lâu sau đã xuất hiện ở trước cửa của sòng bạc Ma Cao rồi, Thất Nguyệt nhìn sòng bạc ngay trước mắt, sau đó quay đầu sang nhìn Ngọc Tình, hai mắt chớp chớp, dường như không tin vào những gì đang hiện ra ở trước mắt.

Ngọc Tình nhìn cô cười, đưa tay ra nắm lấy tay Thất Nguyệt nói: "Đi thôi, nhìn cái gì nữa."

"Woa, Ngọc Tình, em giỏi thật đấy. đây là sòng bạc Ma Cao, sòng bạc Ma Cao thật sao!" Thất Nguyệt kéo tay Ngọc Tình lại, lớn tiếng nói, hai mắt nhìn Ngọc Tình với đầy vẻ kính phục.

Tiếng nói của Thất Nguyệt rất to, tới nỗi mà người đi qua đi lại không ngừng quay đầu lại nhìn cô, cái cô gái này bị điên à, sao mà nhìn thấy sòng bạc lại phấn khích thế chứ?

Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt mà bật cười, cũng chẳng biết làm gì trước sự hưng phấn đó, mặc kệ Thất Nguyệt.

"Ấy, Ngọc Tình, chị nói với em nhé, chị chưa từng tới sòng bạc bao giờ đâu, đây là lần đầu tiên đấy." Thất Nguyệt vẫn nắm chặt lấy tay Ngọc Tình vung đi vùng lại và nói thao thao bất tuyệt, chẳng thèm để ý tới ánh mắt của những người khác. Bọn họ nhìn hai người, nhìn cô nói, nhưng dường như đó là việc của bọn họ, chẳng liên quan gì tới cô.

"Ấy...." Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt, đúng là không biết nên nói gì mới phải. bọn họ còn chưa vào trong mà, chẳng lẽ mới nhìn thấy cửa sòng bạc mà đã làm cho Thất Nguyệt thỏa mãn rồi à!

"Thất Nguyệt, chúng ta vào trong đi?" một lúc lâu sau, Ngọc Tình mới nhìn Thất Nguyệt và nói ra được một câu nhưng dường như chẳng được để ý lắm. cái cô gái Thất Nguyệt này, đúng là....1 đến chịu với cô ấy thôi, kiếp trước cô có thấy Thất Nguyệt điên tới nỗi này đâu nhỉ.

Nghĩ rồi Ngọc Tình đứng nhìn Thất Nguyệt chằm chằm, cô gái này là Thất Nguyệt sao?

Đôi lông mày lá liễu, đôi mắt hơi hếch lên, đôi môi mỏng và hồng, hai hàng mi dài, mái tóc đen dài tới eo, cơ thể nhanh nhẹn hoạt bát, đây vẫn là cô gái quen thuộc đó mà, đây chắc chắn là Thất Nguyệt không còn nghi ngờ gì nữa.

Thất Nguyệt thấy Ngọc Tình nhìn mình, trong đôi mắt hếch đó ánh lên nụ cười có vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ là thoáng qua, nhanh tới nỗi mà Ngọc Tình cũng không phát hiện ra. Ai bảo tự nhiên cái cô gái Ngọc Tình này lại đứng ra nói rằng là bạn cô, ai bảo cái cô gái Ngọc Tình này lại đưa cô tới một thế giới khác thế này.

"Ừm."Thất Nguyệt thấy Ngọc Tình bảo đi vào trong, đương nhiên là gật đầu đồng ý, thực ra cô sớm đã muốn vào trong rồi, chỉ có điều muốn trêu Ngọc Tình một chút thôi.

Ngọc Tình thấy Thất Nguyệt cuối cùng cũng đồng ý đi vào, liền thở phào một tiếng, không biết nguyên nhân là gì nhưng bà cô này đừng đứng ở ngoài nữa là tốt nhất.

Ngọc Tình dắt Thất Nguyệt đi vào bên trong sòng bạc, nhìn tất cả mọi thứ bên trong, đôi mắt Thất Nguyệt mở càng lúc càng to ra, sau đó cô há hốc mồm nhìn Ngọc Tình: "Woa, ở đây đúng là mọi thứ đều tuyệt quá!"

"Muốn chơi gì bây giờ?" Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt, khẽ cười rồi hỏi.

"Không....không biết." Ánh mắt Thất Nguyệt lướt qua một bàn có một đám người đang xúm quanh, sau cùng thì cô lắc đầu nói.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng của Thất Nguyệt, liền bật cười. cô kéo tay Thất Nguyệt đi đổi lấy 100 triệu xèng, sau đó đưa tất cả cho Thất Nguyệt: "Này, đi đi, chị đi xem muốn chơi gì?"

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng tiêu tiền như rác của Ngọc Tình, sau đó cô lại nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân, chỉ thấy Ngọc Tình mặc một bộ đồ thể thao đơn giản, một kiểu tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng, một khuôn mặt nhỏ xíu tươi tắn, cái bộ dạng này nhìn thế nào cũng không giống một người có thể dùng cả trăm triệu vứt cho người khác chơi thế này.

Ngọc Tình thấy được nét biểu cảm trên mặt Thất Nguyệt nhưng cô cũng không muốn giải thích gì. Chỉ thấy Ngọc Tình nhướn mày nhìn Thất Nguyệt: "Chị có muốn chơi không?"

"Muốn...Muốn....đương nhiên là muốn rồi!" Thất Nguyệt nhanh chóng cướp lấy đĩa xèng trong lòng Ngọc Tình, nhìn những chồng xèng cao ngất ngưởng, hai mắt cô đỏ lên.

Thật tối, lúc này đây Thất Nguyệt đã thực sự tin rằng Ngọc Tình coi cô là bạn rồi, dù sao thì Ngọc Tình cũng không có dấu hiệu gì cho thấy đang giả tạo.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng đó của Thất Nguyệt, cô không nói gì, cô không để ý việc Thất Nguyệt không tin cô, thực lòng nói ra thì tính cách của Thất Nguyệt cũng được coi là tốt rồi, nếu là cô, cô càng không dễ dàng tin vào một người lạ như thế. Vì vậy mọi hành động của Thất Nguyệt cô đều ghi nhớ, cũng ngầm ưng thuận với những hành động đó.

Thất Nguyệt không ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, quay người bước đi, tiến tới một chiếc bàn đang chơi bài gần đó.

Ngọc Tình đứng phía sau lưng Thất Nguyệt, đi theo cô với một khoảng cách không gần không xa, không có ý định làm phiền tới sự hứng thú của Thất Nguyệt. Thực ra có những lúc bạn đứng phía sau lưng một người bạn quan tâm thế này, nhìn cô ấy, đúng là rất hạnh phúc.

Còn Thất Nguyệt, cô biết Ngọc Tình đang đứng ở phía sau cô nhìn cô, vậy là đột nhiên không hiểu sao con tim có vẻ bình tĩnh hơn, ra tay cũng rất nhanh nhẹn.

"Này, Tình Tình." Khi mà Ngọc Tình đang nhìn Thất Nguyệt chơi, một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng cô, Ngọc Tình quay đầu lại nhìn, Wiliam đang đứng ở một phía không xa.

Wiliam lúc này mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ mận, chiếc áo vẫn mất đi chiếc cúc thứ hai, anh ta đứng đó nhìn cô, đôi mắt màu xanh đầy sự nhẹ nhàng.

"Ừm?" Ngọc Tình khẽ nhướn mày, mở miệng nói co một từ!

"Sao em lại ở đây?" Wiliam nhìn Ngọc Tình, nhanh chân tiến lại gần, đôi mắt sáng lên nhìn cô với vẻ rạng rỡ, năm xưa anh ta cũng đã gặp cô lần đầu tiên ở đây, không ngờ có một ngày bọn họ lại có thể gặp nhau ở nơi mà đã gặp lần đầu, cũng có thể đây là duyên phận của hai người họ!

"Đưa bạn đi chơi!" Ngọc Tình liếc ánh mắt về phía Thất Nguyệt rồi nói.

Wiliam nhìn ánh mắt ấm áp nhẹ nhàng của Ngọc Tình cũng hướng ánh mắt nhìn theo, anh ta rất muốn biết, người bạn mà khiến Ngọc Tình dùng ánh mắt khác hẳn thường ngày đó để nhìn là người như thế nào.

Chỉ thấy Ngọc Tình ngồi bên bàn đánh bạc, cái bộ dạng rất thoải mái, ra tay và thái độ đều có phần giống với Ngọc Tình. Chỉ vừa nhìn Wiliam liền hiểu ngay, tại sao Thất Nguyệt lại trở thành bạn của Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng thoải mái, ra tay vui vẻ, dường như đang thắng của Thất Nguyệt mà cô cũng thấy rất vui. Cái cô gái này đúng là giỏi đóng kịch, không nói tới những cái khác nhưng cô biết cô ấy đã thua bao nhiêu rồi.

Có điều không thể không nói, Thất Nguyệt với tư cách là một kẻ giết người, hơn nữa trong vòng hai năm tới, cô ấy chính là kẻ được tôn làm bá vương giết người, cô gái này có khả năng thích nghi và khả năng học tập rất tốt. Số cô vừa bị thua ban nãy chẳng qua cũng chỉ là học phí mà thôi, bây giờ mới là lúc cô ra tay thật sự.

"Ừm, cô ấy xứng để làm bạn của em." Wiliam nhìn Ngọc Tình, nói một câu.

Đối với câu nói của Wiliam, Ngọc Tình chỉ cười mà không nói gì. Cô và Thất Nguyệt không có chuyện xứng hay không xứng, giữa hai người họ từ đầu tới cuối tình cảm đều như là tình thân rồi.

Ngọc Tình không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Thất Nguyệt, cô không nói, Wiliam cũng không nói, anh ta chỉ lặng lẽ đứng bên cô như vậy, hoàn toàn quên mất bản thân mình tới đây là vì cái gì.

Vậy là trong sòng bạc liền có một cảnh tượng kì lạ, một cô gái với mái tóc dài ôm một khay với những chồng xèng cao ngất ngưởng chạy đi chơi hết bàn này tới bàn khác, phía sau cô gái ấy là một cô gái thanh tú và một người đàn ông anh tú đang hướng về cô gái đó không rời mắt.

Ngọc Tình nhìn Thất Nguyệt đã thu về số tiền bị thua, thậm chí còn đang thắng, mà lại mỗi lúc càng tháng càng nhiều, Ngọc Tình cười rất tươi. ừm, Thất Nguyệt bạn cô là giỏi nhất, tư thế rất giống với cô khi chơi bạc ở Las Vegas trước kia.

Wiliam nhìn khuôn mặt ung dung hơn nữa còn đầy sự tự hào của Ngọc Tình là anh ta cũng phải đem ánh mắt hướng về phía Thất Nguyệt. Cái cô gái đó không biết có ma lực gì mà làm cho Ngọc Tình có một sự đối xử đặc biệt như vậy?!

Nhìn đi nhìn lại thì anh ta chỉ cảm thấy Thất Nguyệt không phải là người bình thường, nhưng những cô gái không phải bình thường trên thế gian này cũng còn nhiều lắm. người khác không biết nhưng anh ta thì biết Ngọc Tình, cái cô gái kiêu ngạo tới một mức độ nhất định này nếu không thích ai thì sẽ chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái, còn bây giờ thì cô không phải chỉ liếc nhìn Thất Nguyệt mà ánh mắt không rời đi chút nào, như thể rất muốn đem tất cả mọi thứ của mình dành cho cô gái đó.

Wiliam nghĩ rồi đôi mắt của anh ta khẽ di chuyển, anh ta đang tìm xem câu trả lời rốt cuộc là tại sao.

Thực ra là bản thân anh ta nghĩ nhiều rồi, Ngọc Tình đối tốt với Thất Nguyệt chẳng phải vì cái gì khác,c hỉ vì người này là Thất Nguyệt, là người bạn tốt của cô mà thôi. Còn tại sao Thất Nguyệt lại trở nên đặc biệt mà không phải là người khác thì đây chắc là ý trời, đó là một sự thực mà không cách nào có thể thay đổi được.

"Này, Ngọc Tình, chúng ta đi thôi." Không biết qua đi bao lâu, Thất Nguyệt trở về với khuôn mặt vui vẻ rạng rỡ, dường như đã thắng không ít quay trở ra nói với Ngọc Tình.

"Được." Ngọc Tình gật đầu hoàn toàn không có ý kiến gì, chỉ thấy ánh mắt cô lướt qua các bàn bạc, sau cùng hướng về phía Thất Nguyệt: "Những bàn khác không chơi nữa à?"

"Không chơi nữa, không chơi nữa." Thất Nguyệt xua xua tay: "Để dành lần sau, lần này chơi thế thôi, chơi hết thì lần sau không còn thú vị nữa."

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền gập đầu, người khác không biết nhưng cô thì biết rõ về Thất Nguyệt, sự hứng thú của cô gái này đối với một sự vật mới không vượt quá được ba giờ đồng hồ, vì vậy để lại một số hoạt động để lần sau là hoàn toàn đúng đắn.

"Này, Ngọc Tình, chúng ta đi đổi xèng đi." Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình gật đầu, hai mắt liền sáng lên long lanh nhìn Ngọc Tình, lúc này cô dường như đang nhìn thấy tiền từ trên trời rơi xuống vậy.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng lúc này của Thất Nguyệt mà thấy buồn cười, đang định nói được thì chuông điện thoại reo lên.

Ngọc Tình xin lỗi một tiếng rồi nhận điện thoại, chỉ nghe thấy Âu Dương Nguyệt nói với giọng hớt hải ở đầu dây bên kia: "Này, Ngọc Tình, vừa nãy khi tôi đang chơi máy tính, liền tải về được một nhóm số liệu, dường như có người muốn làm gì đó bất lợi với cậu."

128. Chương 128: Pháp Sư Trần, Sự Cảm Động Yên Bình

Bất lợi cho cô? Ngọc Tình nghe thấy vậy, cả người cô liền toát ra một vẻ lạnh lùng, chỉ thấy Ngọc Tình khẽ nhếch mép cười, giọng nói như làm người nghe đóng băng lại vậy: "Ai?"

Âu Dương Nguyệt ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Ngọc Tình, cơ thể liền run lên, nhanh chóng trả lời: "Không biết, có điều tổ số liệu này được truyền ra từ Cục An ninh Quốc gia."

Cục An ninh Quốc gia? Ngọc Tình khẽ cười: "Biết rồi."

Tắt máy đi, nụ cười nhếch trên môi Ngọc Tình càng căng ra, Cục An ninh Quốc gia, Lý Uy? Được, được lắm, cô còn chưa tìm tới bọn họ mà bọn họ đã tìm tới cô trước rồi. Tuy người xưa thường nói ra tay trước để lấy lợi thế, có điều hôm nay Ngọc Tình cô muốn để bọn họ thấy thế nào được gọi là gậy ông đập lưng ông.

Còn tại sao Ngọc Tình lại tin lời của Âu Dương Nguyệt như vậy, điểm này hoàn toàn không cần nghi ngờ gì nữa. Âu Dương Nguyệt và Ngọc Tình cũng đã kết giao được mấy năm, quan hệ giữa bọn họ cũng chẳng phải là quan hệ cấp trên và thuộc hạ, hoàn toàn có thể được coi là bạn bè với nhau. Hơn nữa Ngọc Tình tin vào con mắt nhìn người của bản thân mình.

ở kiếp trước, cô đã nhìn nhầm Lý Uy, nhìn nhầm Lưu Hoa. Vậy thì kiếp nay, cô tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân mình nhìn nhầm người nữa. Kiếp trước, bởi vì nhìn không thấu người khác, cô đã phải trả giá quá đắt – đó chính là mạng sống của bản thân mình, vì vậy kiếp này, cô tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân được giẫm lên vết xe đổ của chính mình.

"Sao vậy, Ngọc Tình, xảy ra chuyện gì rồi?" nhìn thấy sự thay đổi thái độ của Ngọc Tình, Thất Nguyệt lập tức hỏi. cô là kẻ giết người, vì vậy cô rất nhạy cảm khi người khác thay đổi thái độ, cô có thể dễ dàng đọc được sự hỉ lộ ái ố của người khác, vì vậy sự thay đổi của Ngọc Tình không thể thoát khỏi ánh mắt của Thất Nguyệt.

"Không có gì, chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi." Ngọc Tình nghe thấy Thất Nguyệt hỏi cô, lập tức khẽ cười, cô lại cười như một người dường như chẳng có chuyện gì vậy, chỉ thấy cô nhìn Thất Nguyệt chớp chớp mắt.

"Thật không?" Thất Nguyệt nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình, trong lòng biết là không có chuyện gì lớn, có điều tuy là như thế nhưng cô vẫn nhìn Ngọc Tình với vẻ rất nghiêm trọng: "Ngọc Tình, em đã nói chúng ta là bạn cơ mà!"

Ngọc Tình bị câu nói của Thất Nguyệt làm đơ người ra, ngay sau đó cô giật mình nhìn Thất Nguyệt, cô luôn biết Thất Nguyệt là một người nhanh nhẹn hoạt bát và rất tinh tế, nhưng lại vẫn không ngờ rằng Thất Nguyệt lại nhạy cảm tới mức độ này.

"Tuy chị biết sự việc này trong mắt em có thể chẳng là gì, em cũng có thể giải quyết nhẹ nhàng, nhưng, Ngọc Tình, em đã nói chúng ta là bạn mà." Thất Nguyệt nhìn Ngọc Tình khẽ mỉm cười, rồi nhìn Ngọc Tình vẻ ngây ngô. Tuy là cô cười, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm thẳng vào mắt Ngọc Tình, như thể đang muốn nói với Ngọc Tình rằng cô đang nói những lời rất nghiêm túc và thật lòng với Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn thái độ đó của Thất Nguyệt, cô liền cười, cô đưa tay ra ôm chặt lấy Thất Nguyệt, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Thất Nguyệt đột nhiên bị Ngọc Tình ôm trọn lấy, đương nhiên là giật mình sợ hãi, lập tức một con dao xuất hiện trong lòng bàn tay, thế nhưng ngay sau đó cô đã dừng tay lại vì cô chỉ cảm nhận thấy sự tinh khiết, sự hữu hảo toát ra từ Ngọc Tình, cô đứng đó ngoan ngoãn, lặng lẽ để cho Ngọc Tình ôm chặt vào lòng.

Wiliam đứng bên cạnh nhìn toàn bộ hành động của Ngọc Tình, trong lòng thấy vô cùng thắc mắc, anh ta không ngừng hướng ánh mắt nhìn về phía Thất Nguyệt, trong lòng đang nghĩ cô gái này rốt cuộc đã có ma lực gì mà làm cho Ngọc Tình đối xử với cô với một thái độ và tình cảm khác thường như vậy.

"Không có gì, thật đấy!" Ngọc Tình khẽ bỏ tay ra khỏi người Thất Nguyệt, nhìn vào mắt Thất Nguyệt, miệng nở nụ cười: "Chỉ là có một số kẻ không có mắt muốn giết em mà thôi."

"Giết em?" Thất Nguyệt vừa nghe thấy, đầu tiên là hỏi lại giật mình, ngay sau đó là một sự tức giận và thái độ như muốn giết người toát ra từ cơ thể cô, khuôn mặt cô lập tức trở nên lạnh lùng. Chỉ thấy cô nghiến răng nhìn Ngọc Tình: "Muốn giết em mà còn là chuyện nhỏ à? là ai? Chị sẽ tiêu diệt hắn cho em!"

Ngọc Tình nghe giọng nói như thể thật sự sẽ không tha cho cái kẻ làm tội ác tày trời kia làm cho Ngọc Tình bật cười: "Thôi được rồi, em biết rồi, chị sẽ tiêu diệt hắn cho em!" Ngọc Tình khẽ cười sau đó quay sáng Wiliam: "Đây là một người bạn tốt của tôi, tên Thất Nguyệt."

"Xin chào, tôi là bạn trai của Ngọc Tình, tên tôi là Wiliam." Wiliam nói như vẻ đã thân quen, sau đó còn không quên nhấn mạnh rằng mình là bạn trai của Ngọc Tình. Ngọc Tình vừa nghe thấy vậy đúng là cạn lời, có điều cô cũng không muốn phí sức giải thích làm gì, cái tên Wiliam này lì lợm tới mức cô cũng bất lực.

"Bạn trai?" Thất Nguyệt vừa nghe mà há hốc mồm, hai mắt tròn xoe nhìn Ngọc Tình như không tin vào tai mình: "Em đã có bạn trai rồi? trời ơi, em mới có mấy tuổi chứ!"

Nghe những gì Thất Nguyệt nói cùng thái độ ngạc nhiên của cô Ngọc Tình liền cảm thấy có chút xấu hổ, cô nói: "15 tuổi." sao cô có thể nói cho Thất Nguyệt biết thực ra tám tuổi cô đã biết yêu rồi, hơn nữa bạn trai cô còn không chỉ có một người....

Thôi thì...vấn đề đó tạm thời chưa nói ra vội, đợi sau này để cho Thất Nguyệt từ từ phát hiện ra.

"Đúng rồi, Tình Tình, em vừa nãy nói có người muốn giết em?" Wiliam nhìn Ngọc Tình rồi hỏi, đôi mắt anh ta đầy vẻ nguy hiểm, kẻ nào dám giết cô gái mà anh ta thích chứ, những kẻ đó đúng là chán sống rồi à!

"Cục An ninh Quốc gia." Ngọc Tình khẽ cười, cô nói. Cũng có thể do nguyên nhân về trình độ đã được tăng lên, bây giờ Ngọc Tình nói tới Ấn Trấn Yêu với thái độ rất bình thản, không còn sự thù hận như trước kia. Bây giờ cô có thể nói ra năm chữ đó nhẹ nhàng – năm chữ đã thay đổi cả cuộc đời cô.

"Cục An ninh Quốc gia?" Wiliam nheo mày lại nhìn Ngọc Tình: "Chẳng phải là bây giờ em đang hợp tác với Cục An ninh Quốc gia à, sao bọn họ lại muốn giết em?"

Vừa nói dứt lời, Wiliam liền tự cảm thấy mình hỏi thừa rồi, anh ta không phải là một đứa trẻ ngây thơ, vì vậy anh ta đương nhiên biết tại sao.

Quả nhiên Ngọc Tình chỉ khẽ cười, nói như cũng chẳng quan tâm lắm: "Cục An ninh Quốc gia không phải chỉ có một người. còn về việc ai muốn giết tôi, tôi nghĩ chúng ta không cần đi tìm, đối phương sẽ tự tìm tới, vì vậy bây giờ chúng ta chẳng cần phải phí công tốn sức làm gì."

"Được!" Wiliam nghe thấy vậy liền gật đầu, trên người anh ta toát ra vẻ gì đó vừa lạnh lùng vừa nguy hiểm, chỉ thấy anh ta nhoẻn miệng cười, tùy tiện nhưng lại đầy sức hấp dẫn: "Chúng ta cứ đợi, bất luận là ai, chỉ cần hắn ta dám tới, hôm nay tôi sẽ cho hắn ta hết đường về nhà!"

Ngọc Tình nghe Wiliam nói mà cô cũng chỉ gật đầu, ngầm đồng ý lời anh ta nói. Trên thế giới này, bất luận là ai, chỉ cần kẻ đó muốn lấy mạng cô thì đều nhất định phải bỏ mạng lại cho cô!

Tính mạng Ngọc Tình vô cùng đáng quý, không phải là thứ mà lũ chó mèo nói muốn có là có được! hơi thở lạnh lùng giống như một cơn mưa giông thổi qua toàn bộ sòng bạc, mọi người trong sòng bạc đang chơi hào hứng cũng bị hơi thở lạnh lùng đó làm cho giật mình mà ngẩng đầu lên nhìn.

Thế nhưng khi bọn họ ngẩng đầu lên để nhìn xem hơi thở đó bắt nguồn từ đâu thì dường như hơi thở đó biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vậy là mọi người trong sự nghi hoặc lại cúi đầu xuống chơi, mọi chuyện trở về ngay như lúc ban đầu và như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Đi thôi, Thất Nguyệt, chị còn muốn đi đâu chơi nữa, chúng ta chơi cho chán đi!" Ngọc Tình thu về hơi thở lạnh lùng đó, quay đầu sang nhìn Thất Nguyệt, khuôn mặt bình tĩnh nói. Vốn dĩ hôm nay cô vô cùng vui vì cô đã tìm thấy người bạn tốt của mình.

Chính vì lí do này mà cô đã cho Yến gia thêm một cơ ôi, thế nhưng niềm vui này lại có những kẻ muốn phá vỡ, vậy thì đừng trách cô không khách khí!

Nghe thấy Ngọc Tình hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Nguyệt đột nhiên trùng xuống. Đây là lần đầu tiên cô đi ra ngoài, vì vậy cô thực sự không biết nơi nào thú vị, nên cô đã lắc đầu: "Không biết."

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Thất Nguyệt liền biết Thất Nguyệt đang nghĩ gì, vậy là cô khẽ cười nói: "Nếu chị đã không biết vậy thì để em dẫn chị đi."

Nói rồi Ngọc Tình đưa Thất Nguyệt và Wiliam ra khỏi sòng bạc, cơ thể biến mất và ngay sau đó xuất hiện trên một con phố đồ ăn vặt.

"Ngọc Tình, em nói nơi thú vị là ở đây?" Thất Nguyệt nhìn con phố với các cửa hàng cô liền nheo mày, đây thì có gì thú vị chứ!

"Đây không phải nơi thú vị!" chỉ thấy Ngọc Tình lắc đầu, miệng nở nụ cười tươi: "Đây là nơi với nhiều đồ ăn ngon, nhiều khi những đồ ăn phải xuất phát từ những bàn tay của những người làm lâu năm rồi chứ không phải những thứ gì ngon những thứ gì thú vị đều thưởng thức ở những nơi khu vui chơi giải trí. Đồ ăn đường phố đôi khi lại mang mùi vị đặc trưng vốn dĩ nhất của nó. Đi thôi, chúng ta bắt đầu từ quán đầu tiên, có rất nhiều đồ ăn ngon cho mọi người thưởng thức!"

Wiliam liếc mắt nhìn mọi người đang đứng ăn toát mồ hôi dọc khắp dãy phố, anh ta nheo mày lại, có điều vì là Ngọc Tình đưa tới đây nên cũng không có gì để nói, anh ta chỉ lặng lẽ đi theo phía sau Ngọc Tình.

Anh ta với tư cách là hoàng thân của ma cà rồng, từ nhỏ khi được sinh ra đồ ăn thức uống của anh ta đều là những cao lương mỹ vị, anh ta chưa từng tới những nơi như thế này, ăn qua những loại đồ ăn này.

Ý nghĩ của Wiliam Ngọc Tình đương nhiên cũng biết, vì vậy cô cũng không miễn cưỡng anh ta. Bởi vì môi trường sống của mỗi con người là khác nhau, vì vậy cách nghĩ và thói quen không giống nhau là điều bình thường, cô thực sự không cần thiết phải ép người khác thích nghi với cuộc sống của cô.

"Ừm, ngon lắm." Thất Nguyệt lúc này đang cầm một xiên thịt nướng, ăn rất ngon lành, hai mắt sáng long lanh của cô nhìn Ngọc Tình, vừa ăn vừa suýt xoa: "Ngọc Tình, em giỏi thật đấy, món này thực sự là rất ngon."

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ khẽ mỉm cười, nhìn Thất Nguyệt giống như mình đang ăn rất ngon lành, Wiliam đứng bên cạnh nhìn hai cô gái mải ăn mà chẳng quan tâm tới mình, cũng đưa tay ra cầm lấy một xiên, khẽ cắn một miếng nhỏ nếm.

Vừa cho vào mồm, hai mắt Wiliam sáng lên, ừm, không tới nỗi nào. Vậy là lần này anh ta há mồm thật to, tuốt một miếng thịt lớn cho vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Vậy là vốn dĩ chỉ có hai người hào hứng, bây giờ đã thành ba người cùng nhau chậm rãi đi dọc con phố và thưởng thức các loại đồ ăn.

Tới khi ba người ăn nó rồi trời cũng đã tối. lúc này Thất Nguyệt xoa xoa cái bụng căng tròn nhìn Ngọc Tình: "Chúng ta đừng bay nữa, đi bộ chút đi, thực sự no chết mất."

Wiliam đứng bên cạnh gật đầu đồng ý, đúng vậy đúng vậy. trước đây anh ta ăn toàn cao lương mỹ vị, không ngờ các món ăn đường phố lại ngon như vậy, anh ta cũng không biết mình đã ăn nhiều tới thế nào.

Ngọc Tình cười vui vẻ nhìn hai người hài lòng như hai còn mèo, cô gật đầu: "Được, chúng ta đi bộ."

Ba người đi ra khỏi con phố đồ ăn, đi dưới ánh đèn đường rực rỡ. Thế nhưng không biết làm sao, bọn họ càng đi lại càng thấy hoang vắng, cảnh tượng của con phố này không hề giống với con phố mà bọn họ vừa đi.

Vậy là đột nhiên ba người dừng bước lại, bọn họ quay mặt nhìn nhau, có mai phục!

Ngọc Tình đảo mắt nhìn con phố lạnh lẽo không một bóng người, cô khẽ cười, không ngờ tằng lần này Lý Uy lại ra tay mạnh như vậy, hiếm có mới mời đến được pháp sư Trần!

Ngọc Tình cười, ngẩng đầu nhìn vào khoảng không mênh mông, tiếng nói lạnh lùng: "Các hạ, nếu đã đến rồi thì hãy hiện thân đi."

129. Chương 129: Sát Phạt, Người Thần Bí

Con phố lạnh lẽo, bầu trời xám xịt với những giọt mưa li ti rơi xuống. Cùng với hơi thở lạnh như băng đó, ba người quay mặt nhìn nhau, khẽ cười.

"Ha ha, tiểu cô nương thị lực khá lắm." Ngọc Tình vừa nói dứt lời, liền nghe thấy tiếng nói lạnh nhạt dường như không phải xuất phát từ nhân gian vang lên.

Nơi mà tiếng nói đó vang lên, không gian như dậy sóng, hình bóng một người từ từ xuất hiện.

Người này vừa xuất hiện, ánh mắt ba người liền thoáng qua sự ngạc nhiên. Chỉ thấy người đó với mái tóc bạc dài tới tận chân, đôi mắt màu xanh da trời như đã đóng băng, chỉ cần liếc nhìn bạn sẽ cảm thấy như ánh nhìn đó đang muốn đóng băng bạn lại.

Ngọc Tình nhìn người đó khẽ cười: "Xem ra các hạ cũng không phải người thường, sao lại dễ để bị người khác lợi dụng như vậy."

"Người thường?" người đó nhìn Ngọc Tình bật cười: "Có phải bị người khác lợi dụng hay không chẳng qua cũng chỉ là tự tại nhân tâm mà thôi."

Tự tại nhân tâm, Ngọc Tình bĩu môi, nhìn người đó một lượt từ trên xuống dưới. Đồng thời lúc này, người đó liếc mắt nhìn về phía Ngọc Tình, không biết tại sao trên cơ thể Ngọc Tình lại có một mùi vị rất quen thuộc.

"Được rồi, đừng có nói những lời vô ích nữa, mục đích của anh là gì?" Ngọc Tình nhìn người đó với ánh mắt lạnh lùng rồi cất tiếng hỏi.

"Mục đích." Người đó khẽ cười: "Cô nhìn tôi với ánh mắt đề phòng như vậy thì chắc là cũng đã biết mục đích của tôi là gì. Tôi đến đây là vì vó người muốn tôi giết chết cô."

Người đó rất thẳng thắn, nói thẳng luôn. Lời nói quá thành thực đó làm cho Ngọc Tình thấy khó chịu.

Cô nhếch môi cười, sức mạnh tinh thần từ trong tiềm thức được đẩy ra, hóa thành một cái roi dài trong tay. Hai mắt cô đen sì nhìn người đó, trong đôi mắt đó thoáng qua sự nghi hoặc. hơi thở của người này, dường như có chút gì đó rất quen thuộc, chỉ là cô thực sự không nghĩ ra nó tới từ đâu.

Có điều không kể là tới từ đâu, hôm nay anh ta muốn đối đầu với cô vậy thì cô sẽ dùng thực lực để nói cho anh ta biết, muốn gặm xương của cô thì phải chuẩn bị có được một hàm răng thế nào!

Nhìn bộ dạng với tư thế sẵn sàng chiến đấu của Ngọc Tình, người đó khẽ cười khểnh, nụ cười này giống như hoa sen đá nở ra, bỗng chốc làm cho trước mắt tất cả mọi người sáng lên.

Người này đúng là nhìn rất đẹp. Đột nhiên trong đầu ba người đều xuất hiện cùng một ý nghĩ.

Có điều ý nghĩ này cũng chỉ xuất hiện trong giây lát, Ngọc Tình nhìn người đó: "Rốt cuộc anh là ai?"

"Tên tôi là Tất Tuyết Liên." Người đó lạnh lùng nói ra tên mình, cái tên giống với con gái này không hề làm cho ba người cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại bọn họ còn cảm thấy nó rất phù hợp với anh ta, cũng có thể là chỉ có cái tên thế này mới xứng với anh ta.

"Tôi muốn nói tới thân phận của anh." hai mắt Ngọc Tình nhìn chằm chằm vào anh ta, nói.

"Bây giờ cô vẫn chưa đủ tư cách để biết về điều đó." Người đó xua tay, tình hình trước mắt ba người liền có sự thay đổi, Tất Tuyết Liên cũng đã biến mất.

"Tiểu cô nương, tôi và cô có duyên với nhau, hôm nay tạm thời thế này đã," giọng nói lạnh lùng đó vang lên bên tai Ngọc Tình.

“Anh ta biến mất rồi?” Thất Nguyệt nhìn theo hướng của Tất Tuyết Liên, đơ người ra nói.

“Đi rồi.” đó là câu trả lời của Wiliam, chỉ thấy anh ta nhìn theo hướng của Tất Tuyết Liên. Không biết tại sao, anh ta không hề thích hơi thở của người đó, tuy người đó nhìn có vẻ rất lạnh lùng, nhưng ta ta vẫn có thể cảm nhận được một sự chính khí từ con người đó.

Hơi thở như vậy, làm cho một kẻ là ma cà rồng như anh ta không hề thích chút nào.

“Một người nhìn thật đẹp.” Thất Nguyệt nói giọng cảm thán, lớn như thế này rồi, cô chưa từng gặp ai hoàn mỹ như vậy, một người đàn ông anh tú. Cô nhìn anh ta như kiểu có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa sen vậy.

“Đừng có mất cảnh giác, Tất Tuyết Liên đi rồi không có nghĩa là chúng ta được an toàn.” Giọng nói lạnh lùng của Ngọc Tình giống như một xô nước lạnh đổ lên đầu Thất Nguyệt.

Ngọc Tình đứng đây nhưng cô có thể cảm nhận được sự thù địch và ý đồ muốn giết cô từ một nơi không xa, xem ra cái tên Lý Uy đó đã không hề coi nhẹ cô.

“Sao người đó lại đi rồi!” người mai phục cách Ngọc Tình và hai người còn lại không xa lại thấy bọn họ xuất hiện trên đường phố nhộn nhịp, lập tức ngạc nhiên lên tiếng.

“Cái tên yêu quái đó, vừa nhìn là đã biết không đáng tin cậy rồi, mẹ kiếp!” một người khác lập tức lên tiếng mắng: “Cũng không nghĩ xem năm xưa ai đã thu nhận ông ta, không có lão đại, thì sẽ có ông ta của ngày hôm nay à, đúng là vong ân bội nghĩa!”

Người này mắng rất sướng mồm, nhưng hắn ta hoàn toàn không nhìn thấy có một ngọn lửa nhỏ đang hướng thẳng về phía ngực hắn ta, trong khoảnh khắc liền đâm vào trái tim hắn. Tiếng mắng của hắn cũng ngắt hẳn từ lúc đó, đầu nghiên đi ngã xuống đất.

Mọi người nhìn thấy người đó ngã xuống đất, im bặt, vậy là không còn ai dám lên tiếng nói về việc Tất Tuyết Liên ở lại hay rời đi nữa.

Cùng lúc đó, Tất Tuyết Liên cách chỗ đó với độ cao ngàn trượng,khuôn mặt không biểu cảm đang nắm lấy một linh hồn. Tất Tuyết Liên anh ta đi hay ở không phải những kẻ tầm thường đó có thể tham gia chất vấn được.

Chi dù vừa nãy anh ta vừa mới hiện thân trong thế giới nhân gian, anh ta đã mất đi trí nhớ, nhưng người đã cứu anh ta đó, người đó cũng không có tư cách mệnh lệnh cho anh làm việc.

Nghĩ vậy Tất Tuyết Liên hai mắt lúc này đã không nhìn thấy mặt đất nữa rồi, đôi mắt màu xanh da trời lạnh lùng nhìn mơ màng.

Không biết Quân Đệ bây giờ rốt cuộc đang ở đâu. Thế giới nhân gian này sắp phải hứng chịu một thảm họa rồi, Quân Đệ với sức mạnh tinh thần chưa được đánh thức biết phải làm gì để đối mặt đây!

Còn lúc này Ngọc Tình và hai người còn lại đang quay mặt nhìn nhau, nhanh hcongs hướng về phía vùng ngoại ô mà đi, phía sau những kẻ nhận được lệnh phải tiêu diệt Ngọc Tình đang bám sát bọn họ.

Cơ thể Ngọc Tình lúc ẩn lúc hiện, miệng cô nhếch cười nguy hiểm, sắc mặt lạnh lùng giống như đã đóng băng lạnh, ánh mắt hiện lên sự tàn ác.

Qua đi một lúc lâu, cơ thể Ngọc Tình mới dừng lại, cô từ từ quay người lại nhìn những kẻ bám theo sau khẽ cười: “Các vị, nếu các vị đã phí công tốn sức bám theo tới tận đây thì mời hãy hiện thân đi.”

Giọng nói lạnh lùng giống như được nói ra từ dưới địa ngục vang lên làm cho những kẻ phía không xa kia khẽ run người lên, ngay sau đó bọn họ dường như nhớ ra điều hiện, liền hiện thân trước mặt Ngọc Tình.

Chỉ thấy kẻ đứng đầu mặc một chiếc áo choàng màu đen, ánh mắt giống như con chim đại bàng đang nhìn chằm chằm vào ba người Ngọc Tình: “Nếu ngươi đã phát hiện ra bọn ta, vậy thì hãy nộp mạng đi!”

Hắn ta vừa nói dứt lời, chỉ thấy chiếc roi dài trong tay Ngọc Tình hướng về phía ông ta, người đó nhìn sợi roi bay nhanh giống như một một con rắn linh hoạt, hắn ta cũng lập tức nghiêng người né đi đòn chí mạng đó.

Song hắn ta còn chưa kịp vui mừng thì lại thấy sợi roi đó giống như một vật thể sống, lại một lần nữa hướng về phía hắn ta.

Đồng thời cùng lúc này, Thất Nguyệt và Wiliam đều bắt đầu hành động.

Chiếc nhẫn trên tay Wiliam sáng lên, toàn thân cơ thể anh ta toát ra một luồng khí, một tay anh ta vung lên, và không khí như bị dồn nén lại rồi tấn công về phía những người đó, dưới sức mạnh của luồng sức mạnh tinh thần màu đen, không kẻ nào có thể đáp trả lại đòn.

Còn Thất Nguyệt thì liên tiếp những con dao xuất hiện trong lòng bàn tay và không ngừng được phi ra, không ai nhìn thấy những con dao đó tới từ đâu, chỉ biết những con dao đó dường như cứ bay ra lại có con khác và dùng mãi không hết vậy, và không kể những kẻ kia trốn đi đâu, những con dao đó đều giống như có mắt mà chạy theo, cắm vào tay, vào chân, vào ngực, thậm chí là cả vào trán.

Dường như chỉ trong chốc lát những kẻ muốn lấy mạng người khác kia, kẻ thì mất mạng, kẻ thì chạy toán loạn ra bốn phía để thoát thân.

Chỉ là Wiliam và Thất Nguyệt sao lại chịu buông tha cho bọn họ chứ! trong phút chốc chỉ thấy một tia sáng màu đen tinh khiết lóe lên, cùng với tia sáng màu máu, chúng giống như hai lưỡi dao của tử thần, chạy đi khắp nơi và tàn phá.

Còn Ngọc Tình thì vung cây roi trong tay, hết lần này tới lần khác nhắm vào kẻ cầm đầu, mỗi lần đều như thiếu chút nữa là có thể giết chết kẻ đó.

Ngọc Tình giống như một con mèo, đang vờn con chuột mà biết chắc sẽ là của mình, chẳng tới mấy phút Wiliam và Thất Nguyệt đã lại xuất hiện bên cạnh Ngọc Tình, bên cạnh bọn họ ngã đầy xuống những thi thể. Chỉ thấy khuôn mặt những thi thể đó đầy sự hoảng hốt, hoặc dính đầy những con dao găm, máu.

Còn Ngọc Tình cũng không còn hứng thú để vờn kẻ cầm đầu kia nữa, chỉ thấy cô khẽ cười, môi nhếch lên, chiếc roi đó nhanh chóng quấn chặt lấy người đàn ông và như đang rít kẻ đó cho tới khi chết.

Ngọc Tình vung một tay lên, người đó giống như một sợi lông bị hất bay đi.

Ánh mắt Ngọc Tình hướng theo người đó, lạnh lùng hỏi một câu cùng với sự tức giận: "Ngươi là người của Lý Uy?"

Người đó nghe thấy hỏi, ánh mắt thoáng qua sự sợ hãi, hoảng hốt, hắn ngậm miệng không trả lời, nhưng hắn cũng lại không biết, chính việc hắn không trả lời lại làm co Ngọc Tình rõ câu trả lời hơn ai hết.

Ngọc Tình khẽ cười, cánh tay đưa lên cao, một luồng ánh sáng màu trắng sữa chiếu ra, lập tức hóa thành một ngọn lửa màu trắng sữa, bay tỏa ra, làm cho tất cả các thi thể đó cháy thành tro bụi.

Chứng kiến cảnh tượng này, kẻ cầm đầu kia đột nhiên đơ người ra, hắn nhìn mọi thứ như một kẻ ngốc, hắn nhìn Ngọc Tình như thể đang nhìn một kẻ đến từ ngoài hành tinh với ánh mắt hoảng loạn: "Rốt cuộc cô là ai?"

Ngọc Tình nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn đôi mắt kẻ đó đang chớp chớp choáng váng, cô từ từ mở miệng, giọng nói chậm rãi nhưng lại có sức vang vọng: "Sao Lý Uy phái ngươi đi giết ta mà lại không nói ta là ai à?" ánh mắt Ngọc Tình nhìn về những tro bụi của các thi thể kia, cô lại cười khểnh: "Xem ra Lý Uy cũng biết một mình ngươi không giết nổi ta, cho nên mới phái theo nhiều người thế này tới."

Nhìn nụ cười trên môi Ngọc Tình cùng với ánh mắt và giọng nói đó, dường như trong mắt kẻ đó cô là ma quỷ chứ không phải là người, chỉ thấy toàn cơ thể hắn run lên, hắn mở miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng thì không cất được thành lời đành ngậm miệng lại.

Bây giờ hắn ta chỉ cầu mong cho cô gái này đừng tra tấn hắn mà hãy cho hắn được ra đi nhẹ nhàng.

Nhưng những gì hắn mong muốn lại trái lại với hiện thực mà hắn phải đối mặt, Ngọc Tình không hề có ý định dễ dàng tha cho kẻ này. Chỉ nghe cô nói: "Ngươi có biết những kẻ vừa rồi đã đi đâu rồi không?"

Cô vừa nói dứt lời, người đó lập tức ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, ánh mắt đầy sự thắc mắc tò mò, hắn ta không biết tại sao Ngọc Tình lại hỏi như vậy.

Ngọc Tình không hề quan tâm tới ánh mắt đó của hắn, cô chậm rãi mở miệng: "Ta cũng không biết bọn chúng đã đi đâu, ta chỉ biết, dường như bọn chúng đến cơ hội đầu thai vào kiếp khác để làm người cũng không có nữa."

Nói rồi cánh tay cô từ từ giơ lên, một ngọn lửa được dâng cao dần dần, phản chiếu trong ánh mắt người đó đầy sự sợ hãi.

130. Chương 130: Sợ Hãi, Chuyển Lời

Ngọn lửa màu trắng sữa đó được phản chiếu trong ánh mắt sợ hãi của người đàn ông. Giống như vừa nãy, ngọn lửa nhìn như vô hại này cũng đã đốt cháy cơ thể và linh hồn những kẻ đồng hành của hắn ta.

Hắn ta từ từ quay đầu lại để nhìn về phía những xác chết đã hóa thành tro bụi kia, cơ thể hắn run lên cầm cập, lại quay đầu nhìn ra ngọn lửa, hai mắt lờ mờ lại rồi ngất đi.

Nhưng Ngọc Tình nào để cho hắn ta được dễ dàng như vậy? cô khẽ cười, kéo ngọn lửa về gần sau đó dùng miệng khẽ thổi, chỉ thấy ngọn lửa ngay lập tức được thổi đi hướng thẳng về kẻ đó.

Ngọn lửa nhanh chóng bén vào tóc người đó cháy lên rùng tực, người đàn ông trợn trừng mắt lên, cảm nhận hơi nóng trên đầu và mùi khét khi mái tóc của mình bị cháy.

Hai mắt người đó trợn trừng lên giống như hai cái chuông nhìn chằm chằm về phía Ngọc Tình, trong đôi mắt to trắng dã đấy là sự sợ hãi tới tột cùng: "Cô, cô muốn làm gì?"

"Làm gì à?" Ngọc Tình khểnh cười, nhìn kẻ đó giống như đang nhìn thấy ma quỷ: "Bây giờ ta hỏi thì ngươi trả lời, bằng không....."

Ngọc Tình huýt sáo một tiếng, ngọn lửa đó lập tức cháy xuống mũi người đó, đập vào ngay trước mắt là hình ảnh ngọn lửa đang rừng rực trước mắt, dường như chỉ còn cách có một khoảng cách vô cùng nhỏ nhoi nữa là ngọn lửa đó sẽ đốt cháy linh hồn của người đàn ông.

"Tôi nói....tôi nói hết." Cơ thể hắn ra run lên, nhìn về phía Ngọc Tình, giọng điệu hốt hoảng, dường như chỉ sợ chậm một chút là ngọn lửa đó sẽ thiêu sạch hắn vậy.

Ngọc Tình nghe thấy thế liền cười như thể đang khen hắn biết điều, cô nói lạnh lùng: "Nói đi, ngươi và Lý Uy có quan hệ gì với nhau."

"Tôi....Tôi...." người đó hai mắt nhấp nháy một chút như đang do dự, thế nhưng hắn còn chưa kịp sắp xếp lời nói thì nhìn thấy ngọn lửa đó chui vào lỗ mũi mình, một cảm giác đau rát truyền ra khắp cơ thể, làm cho đầu óc hắn như được tỉnh táo thêm vào phần, hắn lập tức ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình đang cười như không cười nhìn hắn ta – một nụ cười đầy sự khinh bỉ.

Nhìn vào ánh mắt đó, cuối cùng hắn ta cũng hiểu, bất kể hắn nói gì, làm gì thì đều không có tác dụng, nếu hắn ta chỉ cần nói sai một câu vậy thì ngọn lửa trong tay cô gái đó sẽ thiêu hắn ra làm tro bụi ngay lập tức.

"Tôi....là thuộc hạ bí mật của ông ấy. không thuộc Cục An ninh Quốc gia." Người đó mở miệng, nói giọng lí nhí.

"Thuộc hạ bí mật? " Ngọc Tình hơi nhướn mày lên, sao cô lại không biết Lý Uy còn nuôi một đám thuộc hạ bí mật như thế này.

"Đúng vậy." người đó gật đầu, dường như những lời sau khi hắn ta nói ra thì còn lại những gì tâm lí hắn ta cũng không gánh vác được. chỉ thấy giọng hắn ta to lên hơn ban nãy một chút: "Lý Uy bí mật nuôi dưỡng một loạt các thuộc hạ bí mất, còn những người như chúng tôi thì giúp ông ta làm những việc mà không để cho người khác biết."

Ngọc Tình gật đầu, việc không để cho người khác biết? Loại bỏ những kẻ cản trở ông ta sao?

"Biết rồi, hôm nay ông ta hạ lệnh gì cho các ngươi?" Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt như đại bàng đang nhìn con mồi.

Tên kia giọng run lên nói: "Giết chết bất luận thế nào."

Giết chết bất luận thế nào? Ngọc Tình gật đầu, miệng cười khểnh khinh bỉ: "Ta biết rồi."

Ngọc Tình nói rồi, cô vung tay„ ngọn lửa giống như được quạt đi vậy, trong phút chốc đã như hóa thành linh hồn, chui vào cơ thể người đó.

Người đàn ông nhìn với ánh mắt sợ hãi, Ngọc Tình khẽ cười, giọng nói có vẻ nhẹ nhàng hơn: "Đừng sợ, ngọn lửa này tạm thời không có hại gì cho ngươi cả. ta muốn ngươi làm cho ta một việc, nếu làm tốt thì ngươi sẽ không gặp phải bất kì vấn đề gì, nhưng nếu làm không tốt thì...."

Ngọc Tình nói rồi khẽ cười, dưới ánh mắt hoảng loạn của người đó, Ngọc Tình từ từ giơ tay lên: "Nếu làm không tốt, cơ thể ngươi sẽ giống như một bông pháo hoa, đoàng!"

Các ngón tay của Ngọc Tình xòe ra như một bông hoa bung nở: "Hóa thành tro bụi."

Linh khí trong cơ thể người đó từ từ lưu thông, thử tìm tới ngọn lửa đó, thế nhưng cuối cùng hắn ta phát hiện, tất cả những gì hắn ta làm chỉ là vô ích. Hắn ta không thể tìm thấy ngọn lửa trong cơ thể mình. Nếu không phải hắn ta tận mắt nhìn thấy ngọn lửa đó chui vào cơ thể mình thì hắn vẫn sẽ an ủi bản thân rằng Ngọc Tình chỉ đang dọa hắn thôi. Thế nhưng bây giờ hắn ta không thể không tin. Hắn ta không thể dùng sinh mạng của bản thân mình, linh hồn của bản thân mình để làm vật các cược.

"Việc...việc gì?" người đó ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, lập tức hỏi.

Ngọc Tình khẽ cười, một tay khẽ vung, sợi dây màu trắng đột nhiên biến mất trên cơ thể người đó, Ngọc Tình với giọng nói lạnh lùng truyền tới hắn: "Trở về, nói với Lý Uy, mạng của ông ta Ngọc Tình ta sẽ lấy."

Nói xong cô liền đưa Wiliam và Thất Nguyệt rời đi. Lý Uy, đúng là giỏi lắm. mệnh lệnh của ông ta, Ngọc Tình nhất định phải tự tay đi nhận. Vì bản thân cô, vì tâm niệm cô từng nung nấu vì dân vì nước.

Người đó nhìn theo bóng dáng ba người rời đi, hai mắt hắn ta lấp lánh, nhưng lại không dám làm bất cứ điều gì. Thậm chí hắn ta cũng chỉ dám lặng lẽ đứng đó, nhìn theo mãi cho tới khi bóng dáng ba người biến mất khỏi tầm mắt hắn mới dám động đậy.

Hắn ta khẽ bước chân, muốn tiến về phía trước, thế nhưng vừa mới động đậy hắn ta liền phát hiện hắn ta không thể dùng một chút sức lực nào, hai chân nhũn ra rồi ngã xuống đất.

Lúc này rất nhiều giọt mồ hôi trên người hắn mới từ từ trượt xuống, bỗng chốc hắn ta cảm thấy dường như được thoát khỏi một sức nặng nào đó và mới thở hổng hộc.

Tại Cục An ninh Quốc gia nước B.

Lúc này Lý Uy tinh thần đang không yên mà ngồi một chỗ được, hai tai ông ta khoanh trước ngực đi đi đi lại. không biết nhiệm vụ của Lý Phong Đức hoàn thành chưa nữa, chắc là nhất định hoàn thành rồi.

Dù gì thì bao nhiêu năm nay, Lý Phong Đức cũng chưa từng thất bại. Nghĩ tới những lúc trước Lý Phong Đức đưa về tin tức tốt lành, Lý Uy lại khẽ thở phào một tiếng. Đúng vậy, là ông ta đang lo bò trắng răng rồi.

Đúng lúc này cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, một kẻ nhìn trông vô cùng bệ rạc lê lết đi vào trong.

Lý Uy bị tiếng đẩy cửa làm cho giật mình, chỉ thấy ông ta quay phắt đầu lại nhìn về phía cửa, hiện ra trước mắt ông ta là điều làm cho ông ta đơ người ra.

Ông ta đã nghĩ Lý Phong Đức sẽ oai phong lẫm liệt trở về thông báo thắng lợi cho ông ta, thế nhưng ông ta chưa từng nghĩ Lý Phong Đức lại trong cái bộ dạng này để bước vào phòng.

"Ngươi...." Lý Uy nhìn Lý Phong Đức, mở miệng muốn nói gì đó, thế nhưng khi lời nói đến cổ họng rồi ông ta đột nhiên nhìn thấy cửa phòng làm việc vẫn chưa được khép lại.

Hai mắt Lý Uy run lên, nhanh chân tiến về phía trước đóng cửa lại, quay đầu nhìn về phía Lý Phong Đức.

"Ngươi làm thế nào để vào được đây?" Lý Uy nhìn Lý Phong Đức, giọng nói nghiêm khắc hỏi.

"Ông nhìn thấy rồi đấy, tôi đi vào." Lý Uy miệng nói run run nhưng vẫn có vẻ như đang đùa được.

Thế nhưng Lý Uy không cảm thấy buồn cười chút nào, ông ta nghiến răng nhìn Lý Phong Đức: "Sao thế này, sao ngươi lại ở trong cái bộ dạng này để tới đây, có người nhìn thấy ngươi không?"

Lý Uy nói, sau cùng trong giọng nói có chút căng thẳng và lo lắng. Phải biết rằng những việc này, những người này ông ta không thể để cho người khác biết được. Nếu bị người khác phát hiện ra, vậy thì hậu quả...hậu quả khó mà tưởng tượng được!

Nghĩ vậy, toàn thân Lý Uy run lên, trong lòng tràn lên nỗi sợ hãi.

Lý Phong Đức nghe Lý Uy nói, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Lý Uy. Ánh mắt anh ta vô cùng đơn độc, lần đầu tiên anh ta đang nghĩ anh ta vì con người này mà không tiếc mạng sống của mình như vậy thì có đáng không.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, anh ta đột nhiên nghĩ được bây giờ nói những điều này đã muộn mất rồi, không biết có đáng hay không đáng, bây giờ anh ta đã lên con thuyền của Lý Uy, vì vậy không có khả năng để bước xuống nữa rồi. Chính là Lý Uy, có thể chính ông ta sẽ không cho bản thân anh ta cơ hội để xuống khỏi con thuyền này.

Nghĩ tới đó, anh ta khẽ nói: "Yên tâm đi, không ai biết." Khi nói ra mấy chữ đó, giọng nói của anh ta mang theo chút tự chế giễu, và cái giọng điệu đó Lý Uy nghe bên tai cảm thấy thật khó chịu.

Ông ta nhìn Lý Phong Đức từ đầu tới chân, ông ta cảm thấy con người này hôm nay thật kì lạ. Có điều ông ta cũng không có dự định lý giải, dù gì những người này không đáng để ông ta quan tâm, trong mắt ông ta, những người này chẳng khác nào những con chó mà ông ta nuôi mà thôi.

Lý Phong Đức cảm nhận được ánh mắt của Lý Uy, dường như không cần suy nghĩ xem xét, anh ta liền biết Lý Uy đang nghĩ gì, thế nhưng....bất luận Lý Uy đang nghĩ gì cũng chẳng liên quan gi tới anh ta.

Lý Uy nhìn Lý Phong Đức, cuối cùng mới khẽ mở miệng hỏi: "Thế nào? Thành công không?"

Lý Phong Đức nghe câu hỏi của Lý Uy, liền bật cười. quả nhiên ông ta thật là tuyệt tình, đoán được là một chuyện, nhưng nghe được lại là một chuyện khác. Khi Lý Phong Đức nghe thấy Lý Uy chỉ quan tâm tới kết quả của việc ám sát, mà không quan tâm tới vết thương rõ ràng rất dễ nhìn thấy trên người anh ta, Lý Phong Đức dù đã có sự chuẩn bị tâm lý trước nhưng vẫn thấy trong lòng thật giá lạnh.

"Không." Lý Phong Đức lắc đầu, nói: "Cô gái đó rất lợi hại, tôi không giết được cô ta!"

"Vậy ngươi làm thế nào để trở về?" Lý Uy nghe câu trả lời của Lý Phong Đức, liền ngạc nhiên mở miệng hỏi. trong đầu ông ta liền nghĩ, người lợi hại phát hiện ra có người khác muốn giết cô ta, vậy thì sao lại dễ dàng bỏ qua mà tha mạng cho người đó?

Lý Phong Đức nghe thấy lời nói buột miệng của Lý Uy, con tim anh ta lại run lên: "Ý ông là tôi nên chết trong tay cô ta đúng không?" trong lòng anh ta không hề thoải mái chút nào, nói ra lời rất tự nhiên, anh ta từ tước tới nay đều làm việc rất lạnh lùng, giọng điệu nói cũng không bao giờ hấp tấp vội vã.

Lý Uy nghe thấy câu nói của Lý Phong Đức, lập tức lắc đầu: "Tôi không phải là có ý đó." Ông ta sao nỡ để anh ta chết chứ, phải biết rằng Lý Phong Đức vẫn còn có tác dụng đối với ông ta. Tác dụng của anh ta chính là làm giảm đi không ít những áp lực của ông ta trong những năm qua.

"Là cô ta đã thả cho tôi về." Lý Phong Đức nghe thấy Lý Uy nói, liền lắc đầu rồi nói tiếp. Bây giờ anh ta đã không còn sức lực để đi chất vấn Lý Uy nói là thật hay là giả, anh ta đã quyết định, nếu lần này anh ta không chết vậy thì anh ta sẽ rời khỏi nơi đây.

"Tha cho anh về?" Lý Uy vừa nghe thấy có vẻ giật mình, ông ta cao giọng nói: "Sao cô ta có thể dễ dàng tha cho anh về như thế này được!"

"Cô ta bảo tôi nói với ông một câu." Lý Phong Đức vừa nghe thấy thế, miệng liền nhếch cười, liếc mắt lên nhìn Lý Uy, nói đầy vẻ mỉa mai: "Cô ta nói, mạng của ông, cô ta sẽ lấy."

mạng của ông, cô ta sẽ lấy! câu nói này giống như một cơn lốc quét qua trái tim ông ta làm nó trầy xước ra vậy, cơ thể ông ta run lên nhìn Lý Phong Đức: "Cái gì?"

Ông ta không tin là như vậy, cô muốn giết ông ta? "Sao cô ta lại biết đó là tôi!" ngay sau đó Lý Uy liền tìm thấy trọng điểm, ông ta nhìn Lý Phong Đức với ánh mắt hoài nghi: "Ngươi bán rẻ ta?"

Bán rẻ? Hai chữ đó làm cho Lý Phong Đức chỉ biết bật cười, thế nhưng không biết tại sao, lời anh ta muốn nói lại không nói ra được, các mạch máu trong cơ thể như đang sôi lên.

Lúc này cơ thể Lý Phong Đức giống như một quả bóng bay được thổi phồng lên, Lý Uy nhìn mà hai mắt trợn trừng lên, con tim ông ta đập nhanh thình thịch.

Chỉ nghe thấy một tiếng đoàng, cơ thể Lý Phong Đức nổ tung ra, hóa thành một đống bụi màu trắng.

Đám bụi đó dưới sự chiếu sáng của ánh nắng mặt trời nhìn trông rất kì lạ, Lý Uy nhìn mà hai mắt đơ ra như một kẻ mất trí.

131. Chương 131: Chó Nhảy Tường, Ngọt Ngào

Không giống với Lý Uy, lúc này Ngọc Tình lại đang rất thoải mái. Tuy là Lý Uy đã thực hiện việc thay đổi dữ liệu trên máy tính gây thiệt hại cho Ngọc Tình, điều này cô không thể quên được, nhưng sự thực thì vẫn là sự thực, bất kể cô nghĩ thế nào thì đây đều là những sự thực khó lòng thay đổi được.

Về phần Lý Uy, sự hiểu biết của cô về ông ta ở kiếp trước, đó là một người làm việ công tư rõ ràng, là người vô cùng đáng tin cậy. người đó, cô chưa từng nghĩ, hóa ra phía sau của sự thực người đó lại là một kẻ thế này.

Còn Lý Uy lúc này đang ngồi ngục dưới đất, nhìn vào tro cốt của Lý Phong Đức, trong lòng chưa từng có sự sợ hãi như vậy. cô gái này thực sự thật đáng sợ, không ngờ cô lại làm cho một người đang sống sờ sờ trở thành một đống tro cốt không để lại dấu vết gì.

Vừa nãy Lý Phong Đức đã nói gì, anh ta nói, cô muốn lấy mạng của ông ta?

Sao có thể như thế được! ánh mắt Lý Uy từ từ di chuyển, ánh mắt ông ta lướt qua những vật dụng và khắp căn phòng làm việc được bài trí sang trọng này. Không được, không được, tuyệt đối không thể!

Cô không thể giết ông ta! Ông ta là nhân vật lãnh đạo của Cục An ninh Quốc gia, ông ta là người bảo vệ quốc gia và nhân dân, cô không thể giết ông ta! Sao cô có thể giết ông ta chứ! đúng, đúng, ông ta không thể chết được, không thể chết!

Đúng! Lý Uy ngay lập tức tự gật đầu an ủi mình rằng mình không thể chết! Nếu đã như vậy thì Ngọc Tình sẽ phải đi chết!

Nghĩ vậy ánh mắt Lý Uy ngay lập tức hướng về tập tài liệu trên bàn làm việc. miệng ông ta khẽ nhếch cười nham hiểm, một nụ cười có vẻ rất bình tĩnh, đầy sự mưu mô và ý đồ.

Lúc này Ngọc Tình không hề biết ánh mắt Lý Uy lại một lần nữa hướng về phía cô, bây giờ cô đã cáo biệt Wiliam và Thất Nguyệt, một mình trở về thành phố X.

Có điều không biết thì không biết, con người Lý Uy bây giờ Ngọc Tình đã chẳng coi là gì rồi. Ngọc Tình biết rõ, ép chó tới nước đường cùng, vậy thì chỉ có một kết quả, đó là chó nhảy tưởng.

Vì vậy về việc Lý Uy sẽ có những hành động gì thì trong lòng Ngọc Tình sớm đã đoán biết được rồi. ngay từ khi bắt đầu, Ngọc Tình đã biết cô không thể tấn công vào Cục An ninh Quốc gia để tiêu diệt Lý Uy. Vì nếu Lý Uy đã làm những việc thế này bao nhiêu năm nay, vậy thì ông ta sớm đã có sự sắp đặt cho hậu quả của những chuyện này. Bằng không, năm xưa bản thân cô bao nhiêu năm đi theo ông ta mà lại không hề phát hiện ra những sự việc này. Vì vậy Ngọc Tình dường như có thể khẳng định chắc chắn, nếu bản thân đường đột tiêu diệt Lý Uy, vậy thì kẻ đầu tiên sẽ không tha cho bản thân chính là Lý Uy!

Cho nên Ngọc Tình chỉ có một ngày, cũng là một chiêu có hiệu quả nhất, đó chính là dụ rắn ra khỏi hang! Đối với người mà coi quyền lợi và quyền lực giống như mạng sống thì tiền bạc và quyền lợi là tất cả đối với ông ta, vì vậy ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân cô tiêu diệt ông ta, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy thuộc hạ đắc lực của mình chết khi ngay trước mắt, Lý Uy nhất định sẽ sợ hãi, kết quả của sự sợ hãi chính là sẽ ra tay trước để chiếm lấy lợi thế.

Đúng vậy, Ngọc Tình ngay từ đầu không hề có ý định tha cho Lý Phong Đức! kẻ dám có ý định giết cô lại còn mơ tưởng sẽ giữ được mạng? Đùa gì vậy chứ! Ngọc Tình cô từ trước tới này không phải là người thiện nam tín nữ.

Ngọc Tình nghĩ vậy, lại có chút nghi hoặc, cô giơ tay lên tự nhìn hai bàn tay mình. Trước mắt là đôi bàn tay thon thả mềm mại, không hề có dấu vết gì cho thấy đã nhận sự rèn luyện nghiêm khắc cực khổ, thế nhưng chính đôi bàn tay này, kiếp này đã giết chết bao nhiêu người. không giống như ở kiếp trước, người chết trên tay cô không phải là người uy hiếp gì tới quốc gia và nhân dân, bọn chúng uy hiếp từ đầu tới cuối chỉ có bản thân cô mà thôi! Thế nhưng chính vì là như vậy, cô mới không hề có ý định tha cho bọn họ!

Tái sinh và sống thêm một lần nữa, Ngọc Tình trân trùng sinh mạng của mình hơn ai hết!

Ngọc Tình nhanh chóng trở về nhà, thế nhưng khi tới cửa nhà, bước chân Ngọc Tình lại đột nhiên dừng lại. Trước cửa nhà, một cái bóng dài lặng lẽ đứng đó bất động.

Không biết đã đứng bao lâu, Ngọc Tình thậm chí còn có thể nhìn ra từ trên người lấm tấm sương lạnh. Ngọc Tình khẽ lắc đầu, có thể là ảo giác thôi, bây giờ làm gì đã lạnh tới mức có sương tuyết như thế! Thế nhưng đúng là anh ta đã đứng đó rất lâu rồi.

"Phác Vũ?" Ngọc Tình đứng phía sau lưng Phác Vũ, khẽ mở miệng gọi. Tiếng nói của cô khi không phải đứng trước kẻ địch thì không lạnh lùng nhưng khi đứng trước người nhà cũng không có chút gì là nhõng nhẹo hay làm nũng.

Có điều Phác Vũ có thể cảm nhận được chút nhẹ nhàng, ấm áp từ tiếng nói đó. Chỉ thấy Phác Vũ quay người lại nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình!"

Giọng nói anh đầy vẻ vui mừng và ngạc nhiên.

Lúc này Tình Tình chẳng phải là nên ở nhà ngủ sao, sao lại giờ mới trở về như vậy?

Phác Vũ nhanh chân bước về phía cô, kéo Ngọc Tình ôm vào lòng, cảm nhận thấy hơi lạnh trên người cô, trong lòng Phác Vũ cảm thấy thương Ngọc Tình, nhất định là cái đồ ngốc này tham công tiếc việc tới mức làm cả buổi tối.

Nếu như để anh biết Ngọc Tình đi chơi, lại còn giết một đống người, không biết anh sẽ nghĩ thế nào.

Ngọc Tình lặng lẽ ngả mình vào lòng Phác Vũ, miệng khẽ cười, trong lòng có một cảm giác ấm áp nói không thành lời. Khi ở kiếp trước, cô một mình cô đơn. Khi đó cô đã nghĩ nếu khi nào có một người có thể hiểu cô, tin tưởng cô, vậy là đủ rồi.

Song chỉ một mong ước đơn giản như thế, Ngọc Tình mãi tới khi chết vẫn không đạt được. nhưng không ngờ được rằng ở kiếp này, lại có nhiều người ở bên cạnh cô vô điều kiện như vậy. Bọn họ tin tưởng cô, yêu chiều, bao dung, yêu thương và bảo vệ cô. Đây là việc mà cô chưa từng nghĩ tới khi ở kiếp trước. Có điều bây giờ nghĩ lại thì đúng là thật tốt, có bọn họ ở bên cạnh cô thật tốt.

Ngọc Tình nghĩ về sự gặp gỡ với Phong Nhã Trần, với Lưu Bân, với Phác Vũ, với Wiliam, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ngọc Tình nghĩ tới khi mà cô và Phác Vũ gặp nhau, cô liền cười: "Phác Vũ, anh có còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

Ngọc Tình nói vậy Phác Vũ cũng cười, suy nghĩ của anh lại trở về với năm khi mà Ngọc Tình còn là cô bé bảy tuổi đã đem một nụ hôn đặt lên môi anh, khi đó cô thật bá đạo, thật đáng yêu.

Một lúc lâu sau suy nghĩ của Phác Vũ mới trở về với thực tại, anh gật đầu: "Đương nhiên là nhớ rồi." nói rồi, Phác Vũ cúi đầu xuống, véo yêu vào mũi Ngọc Tình: "Khi đó em giống như một tiểu bá vương vậy!"

Ngọc Tình nghe thấy giọng nói đầy yêu thương của Phác Vũ, hai đôi lông mày của cô nhướn lên, nhìn anh, cô nhón chân lên và hôn lên môi anh.

Nụ hôn này chỉ qua loa, khẽ chạm vào đã bỏ qua, nhưng chỉ như vậy cũng đủ để làm cho Phác Vũ đứng đơ ra như khúc gỗ.

Bao nhiêu năm rồi, hình như cũng tám năm rồi, thời gian tám năm, không có lúc nào là anh không nhớ tới cô, nhớ nụ hôn khi xưa cô hôn anh. Tám năm chờ đợi cuối cùng hôm nay cũng đã thành hiện thực.

Hôm nay cuối cùng anh cũng được ôm cô vào lòng, cũng được cảm nhận hơi thở của cô, mùi cơ thể đặc trưng trên người cô, cuối cùng anh cũng cảm nhận được nụ hôn cô dành cho anh.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng đơ người ra của Phác Vũ, trong lòng cô có chút nhói đau. Tám năm nay, cái tên ngốc này đã sống thế nào, Ngọc Tình nhìn Phác Vũ, khẽ cười, rồi cô nói bá đạo: "Anh nhớ đấy, kể từ bây giờ, anh chính là của em!"

Phác Vũ không chỉ một lần nghĩ tới cảnh này, nhưng lại chưa từng nghĩ xa cách bao nhiêu năm như vậy, bây giờ khi nghe thấy câu nói này ánh mắt anh lại cay đi như thế, anh muốn khóc.

Đúng lúc này nước mắt Phác Vũ giống như những hạt trân châu lăn xuống, Ngọc Tình nhìn thấy liền hoảng: "Phác Vũ, Phác Vũ, anh đừng khóc, anh sao thế?"

Ngọc Tình tay chân luống cuống giúp Phác Vũ lau nước mắt, thế nhưng cô không ngờ rằng, những giọt nước mắt của anh càng lau thì nó lại lăn xuống càng nhiều, giống như dòng nước chảy mãi không thôi vậy.

Phác Vũ nhìn Ngọc Tình như vậy, trong lòng vui mừng không nói lên lời, anh chưa từng nghĩ có một ngày Ngọc Tình sẽ đối xử với mình thế này. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, bất ngờ tới mức làm anh không kịp để thích nghi.

Một tay anh nắm lấy tay Ngọc Tình: "Tình Tình, anh vui mừng, anh hạnh phúc! Từ trước tới giờ anh chưa từng nghĩ, có một ngày, có một ngày có thể đứng gần em thế này, gần thế này!"

Anh nói vội vàng, sự chân thành tràn ngập trong đôi mắt, ánh mắt đó làm cho Ngọc Tình thấy rất thương anh, cái đồ ngốc!

Ngọc Tình khẽ cười, ngẩng đầu lên, đặt tay lên má Phác Vũ, rồi khẽ hôn lên một bên má kia, cô nhẹ nhàng hút lấy những giọt nước mắt trên má anh.

Vị mằn mặn của nước mắt thấm vào miệng làm cô cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc.

Phác Vũ cảm nhận được hành động của Ngọc Tình, anh khẽ cười, đưa tay ra ôm chặt lấy Ngọc Tình hơn nữa, anh cúi đầu xuống, chủ động hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh nồng cháy, chân thành, với nụ hôn này, có lúc hơi thở của Ngọc Tình như dừng lại, cô cảm nhận nụ hôn vụng về nhưng nhiệt tình của Phác Vũ và sau đó cũng lập tức đáp lại sự nhiệt tình của anh.

Phác Vũ giống như một cành củi khô, gặp phải sự đốt cháy của Ngọc Tình liền bùng lên.

Nụ hôn càng lúc càng say đắm, bàn tay của Phác Vũ càng lúc càng không yên phận. Ngọc Tình lúc này cơ thể đang mềm nhũn ra, cuối cùng chỉ biết ngả mình vào lòng Phác Vũ để mặc cho anh làm chủ hết.

"Tình Tình, Tình Tình." Phác Vũ không ngừng thì thầm gọi tên cô, đôi môi canh cuối cùng cũng rời khỏi môi cô, nhưng ngay sau đó được đặt lên cổ cô, còn không ngừng hướng về phía dưới.

Quả nhiên trong những việc như thế này, đàn ông luôn là một thiên tài, có những việc, bọn họ chẳng cần thày dạy mà tự thông tường, Phác Vũ cũng không phải là ngoại lệ.

Ngọc Tình trong sự nhiệt tình này của anh mà dần mất đi kiểm soát, mãi cho tới khi quần áo trên người cô dần dần tuột xuống, một cơn gió lạnh thổi qua, cơ thể cô mới run lên, lập tức tỉnh lại.

"A...." lúc này Ngọc Tình kêu lên như một đứa trẻ, đôi mắt cô mở ra nhìn cảnh tượng trước mắt, cô giật mình. Lúc này.....

Ngọc Tình nhìn con đường không có một ai, nhìn Phác Vũ ngay trước mặt cô, nhìn chiếc áo của mình đã bị cởi ra, mặt cô đỏ lên như gấc.

Tiếng kêu đó của Ngọc Tình đương nhiên là đã như đánh thức sự nhiệt tình và cuồng nhiệt của Phác Vũ. Sau khi trở lại với thực tại, nhìn sự việc mình vừa làm mà tự bản thân anh cũng thấy xấu hổ, khuôn mặt anh cũng đỏ chẳng kém gì Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn vẻ mặt đáng yêu, xấu hổ không biết chui vào đâu của Phác Vũ mà cô phải bật cười, cô bình tĩnh cúi đầu xuống nhặt áo lên, thế nhưng đúng lúc cô chạm tay xuống thì cô lại nhặt được một hòn đá màu xanh ngọc.

Kiềm chế sự nghi hoặc của bản thân, Ngọc Tình nhặt hòn đá lên, mặc áo vào. Phác Vũ từ lúc đó luôn cúi đầu, không dám liếc mắt nhìn Ngọc Tình, cũng sợ Ngọc Tình sẽ tức giận với anh, lúc này anh đang nghĩ xem nên nói gì.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Phác Vũ, cô liền cười, đúng là đồ ngốc! Ngọc Tình đưa tay ra quàng vào tay Phác Vũ: "Nếu anh đã đến rồi, nhà thì e rằng bây giờ không vào được, em thấy hay là chúng ta đi tới chỗ anh ngồi đi."

Ngọc Tình đương nhiên không thể nửa đêm đưa một người đàn ông trưởng thành vào nhà mình, nhưng để một mình Phác Vũ ở đây cũng không được. cách duy nhất đó là Ngọc Tình cùng Phác Vũ đi tới chỗ anh.

Phác Vũ nghe thấy Ngọc Tình nói vậy liền gật đầu, nghe lời đi theo Ngọc Tình. Bọn họ lúc này trong mắt đều có đối phương, ai cũng không phát hiện ra sau khi bọn họ rời đi không lâu, có một người liền xuất hiện trên con phố mà bọn họ vừa đứng.

Người đó đứng lặng lẽ, trên người mặc một chiếc áo choàng màu trắng không hề có bất cứ hoa văn gì, nhưng lại có sự cao quý lạ thường, chỉ thấy khuôn mặt đó trắng như tuyết, lúc này trên khuôn mặt có chút hoài nghi, người đó chính là Tất Tuyết Liên – người mà Ngọc Tình gặp mấy hôm trước.

Lúc này Tất Tuyết Liên đang hơi nheo mày lại, vừa nãy rõ ràng là anh ta đã cảm nhận được sự biến động linh khí của em trai mình.

Đợi đã, sự biến động linh khí? Nghĩ tới đây Tất Tuyết Liên sắc mặt liền xuất hiện sự vui mừng, nói như vậy thì tức là dòng mạch linh khí của em trai đã bắt đầu được đánh thức rồi? như vậy thì thực sự là tốt quá rồi!

Thở phào một tiếng, Tất Tuyết Liên liền biến mất khỏi con phố đó, còn Ngọc Tình và Phác Vũ thì đã xuất hiện trong căn phòng ở khách sạn của Phác Vũ.

Ngọc Tình nhìn căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, cô nheo mày: "Nơi này....." Ngọc Tình từ từ quay đầu lại: "Phác Vũ, em có mấy căn phòng, anh chọn một căn ở đi."

"Hả?!" Phác Vũ nghe Ngọc Tình nói vậy liền đơ người ra, sau đó khẽ cười, gật đầu.

Trong mắt anh, Ngọc Tình chính là tất cả của anh, vậy thì đương nhiên Ngọc Tình nói gì thì sẽ là thế ấy. Tình Tình không thích anh sống ở đây, vậy thì anh sẽ không ở đây nữa. Anh hoàn toàn không nghĩ nếu căn phòng là của Ngọc Tình, anh dùng thì cũng chẳng có gì mà không hợp lý.

Còn Ngọc Tình nhìn phản ứng của anh cũng vô cùng hài lòng, trong mắt cô bây giờ Phác Vũ đã là người của cô, vậy thì căn phòng là của cô hay của anh cũng đều không quan trọng, Lại nói, Phác Vũ sống ở đây cũng không phải lâu dài, Khách sạn tốt thì tốt thế nhưng lại lạnh lẽo.

Ánh mắt Phác Vũ chỉ hướng về phía Ngọc Tình, lúc này Ngọc Tình vảm thấy có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên nhìn, vừa mới nhìn lên, lập tức cô đơ người ra.

Cô chưa từng nghĩ và chưa từng thấy, dưới ánh điện vàng Phác Vũ lại đẹp như thế này. Vẻ đẹp này làm cho Ngọc Tình không nói lên lời, khi cô chợt như nhớ ra điều gì đó thì một bàn tay đã kéo lấy cô ôm vào lòng, sau đó không kịp cho cô phản ứng lại liền hôn lên môi cô.

Mọi suy nghĩ của Ngọc Tình lúc này đã bị nụ hôn làm cho phân tán, cô tròn mắt ngơ người nhìn Phác Vũ, mãi cho tới khi giọng nói của Phác Vũ vang lên bên tai cô mới như giật mình: "Đồ ngốc, nhắm mắt lại!"

Ngọc Tình ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, cô ngây người ra ngả vào lòng anh, mặc kệ anh kéo mình hòa theo cảm xúc của anh.

Phác Vũ nhìn bộ dạng đáng yêu của Ngọc Tình, anh khẽ cười, anh cúi người bế phốc cô lên giường. Còn cô thì vẫn cứ ngơ ngác nhìn Phác Vũ, làm thế nào cũng không nghĩ được là cả đời anh minh cô lại bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của anh thế này, thậm chí là còn để mặc cho người ta đưa lên giường.

Lúc này khi Ngọc Tình đang mơ màng suy nghĩ lùng tung, Cục An ninh Quốc gia thì đang như phát điên lên, từ trên xuống dưới đều loạn hết cả lên.

132. Chương 132: Thân Phận, Âm Mưu Tấn Công

Lúc này người của Cục An ninh Quốc gia đang chạy khắp nơi, đã tìm thấy mảnh ghép thứ hai của Ấn Trấn Yêu, điều khó khăn lớn nhất hiện nay chính là đặt nó phía bên ngoài đại trận của Ấn Trấn Yêu.

Bây giờ đã có ba người của Cục An ninh Quốc gia thâm nhập vào bên trong trận, sinh tử chưa rõ. Có điều nhắc tới chuyện này, những kẻ đã từng nhìn thấy cái đại trận đó đều cảm thấy sợ hãi. Nghĩ tới tiếng kêu lanh lảnh của ba người mà phát run lên, không ngừng tự chúc mừng, may mà người mắc kẹt trong đó không phải bản thân mình.

Lúc này Lâm Chính Đông đang đi đi đi lại, trong lòng là sự bất an lo lắng không nói thành lời. bây giờ tìm thấy Ấn Trấn Yêu rồi, điều này đủ để chứng minh lời của Ngọc Tình nói không phải là giả, thế nhưng cho dù là như vậy, làm thế nào để bảo vệ cái Ấn Trấn Yêu này đây! Bảo vệ Ấn Trấn Yêu, thì nhất định phải phá vỡ được cái đại trận đó, thế nhưng đại trận phía ngoài của Ấn Trấn Yêu ông ta cũng đã đi nhìn qua rồi.

Cái đại trận đó....nghĩ tới cái đại trận đó, Lâm Chính Đông đau hết cả đầu. Cái đại trận đó gió rít ầm ầm, có lúc lại còn truyền ra tiếng trẻ con khóc, chỉ có thể nói rằng đứng phía ngoài trận địa đó đã cảm thấy trong lòng rất sợ hãi rồi, đúng là làm người ta sởn tóc gáy.

Không giống với Lâm Chính Đông, Lý Uy cũng đang căng thẳng, ông ta lúc đứng lúc ngồi, trong lòng muôn vàn lo âu. Văn kiện về Ấn Trấn Yêu đã ở trên bàn của ông ta mấy ngày hôm nay rồi, bây giờ nếu đưa nó ra để Ngọc Tình đi nộp mạng, nghĩ tới điều kiện những người đó đồng ý với ông ta, Lý Uy liền khẽ cười.

Chỉ cần qua đi giai đoạn này, chỉ cần Ngọc Tình chết đi, bản thân ông ta vẫn là người hô mưa gọi gió, vẫn là Lý thượng tướng ở Cục An ninh Quốc gia – người mà nói một thì không ai dám nói hai.

Nghĩ tới đó Lý Uy liền cảm thấy hưng phấn, còn về phần Lâm Chính Đông, hức, loại bỏ được Ngọc Tình rồi thì người tiếp theo ông ta giết chính là Lâm Chính Đông! Dám phá vỡ kế hoạch của ông ta à, kẻ này còn đáng chết hơn cả Ngọc Tình!

Đúng như ông ta dự đoán, Lâm Chính Đông sốt sắng bao lâu cuối cùng cũng nghĩ tới kẻ đồng minh là Ngọc Tình. Chỉ thấy ông ta hai mắt sáng lên: "Đúng rồi, sao mình lại quên mất cô ta chứ!"

Sau khi nghĩ tới Ngọc Tình, Lâm Chính Đông vẫn không dám tự mình đưa ra quyết định, vậy là Lý Uy đang đợi tin tức thì lập tức nhận được điện thoại của Lâm Chính Đông.

"Lý thượng tướng, là thế này, tôi muốn người của chúng ta nếu đã không phá vỡ được trận địa đó vậy thì chúng ta có phải là có thể đi mời Ngọc Tình không, dù gì thì trước đây, cô ta cũng từng phá trận rồi, chắc là trận địa lần này cũng không làm khó được cô ta." Lâm Chính Đông vừa thấy Lý Uy bắt máy liền đi thẳng vào vấn đề. Ông ta cố gắng suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục cấp trên mà không làm Lý Uy thấy mất mặt.

"Ngọc Tình?" Lý Uy dường như có chút ngạc nhiên.

"Đúng, Ngọc Tình. Lúc trước chẳng phải đã nói là cô ta đã phá vỡ một trận địa và cứu được người của chúng ta à, bảo vệ được Ấn Trấn Yêu dưới đáy hồ Điền Trì, vì vậy tôi nghĩ, chúng ta có thể đi mời Ngọc Tình, cầu xin cô ta giúp đỡ, dù sao thì thêm một người cũng thêm cách. Thượng tướng thấy thế nào ạ?" Lâm Chính Đông nghe thấy vẻ ngạc nhiên của Lý Uy lập tức lại nói bổ sung thêm lý do cho quyết định của mình, hi vọng Lý Uy có thể đồng ý với yêu cầu của ông ta.

"Được, được, đúng, anh nói đúng." Lý Uy giả vờ suy nghĩ một lát, sau đó lập tức bổ sung: "Việc lần trước, tôi cũng nghe nói rồi, nghe nói cái cô gái tên Ngọc Tình này vô cùng anh dũng, chắc là có thể giải quyết được tình hình cấp bách hiện nay của chúng ta thôi!"

Lý Uy đồng ý rất nhanh mà còn nói với giọng điệu rất thoải mái, điều này làm cho Lâm Chính Đông vốn rất hiểu về Lý Uy lại hơi nheo mày lại. cái tên Lý Uy này từ khi nào lại ăn nói dễ nghe như vậy chứ, ông

ta chẳng phải là vẫn luôn không thích Ngọc Tình à? có điều Lâm Chính Đông có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là Lý Uy muốn mượn cơ hội này để loại bỏ Ngọc Tình.

Lâm Chính Đông đã xin được sự đồng ý của cấp trên – đúng như mong muốn của ông ta vì vậy ông ta vô cùng vui mừng và ngay lập tức đi gọi điện cho Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình đang từ từ mở mắt ra, nhìn tất cả mọi thứ bên cạnh mình. Cơ thể cô khẽ động đậy, thế nhưng chưa kịp làm gì, cô cúi đầu xuống nhìn trước ngực mình là một bàn tay đang đặt bên trên. Nhìn theo về phía bàn tay đó, lần này thì làm cho Ngọc Tình tròn xoe mắt.

Cô nhìn thấy một khuôn mặt thật hoàn mỹ, khuôn mặt đó nhìn rất quen, rất quen, Ngọc Tình nhìn mà mỗi lúc mắt lại mở to hơn, người này là ai?

Đầu óc cô rơi vào trạng thái choáng váng, hôm qua chẳng phải là cô ở bên cạnh Phác Vũ sao? Sau đó trong cơn mơ màng đã trúng phải mỹ nam kế, vì vậy...vì vậy mới thế này. Chỉ là người đàn ông hoàn mỹ đang nằm cạnh mình đây là ai?

"Tình Tình!" người đàn ông dường như bị hành động của Ngọc Tình đánh thức, anh cũng từ từ mở mắt ra, miệng mấp máy, giọng nói nhẹ nhàng nũng nịu, nhưng có chút khàn khàn giọng đàn ông.

"Phác... Phác Vũ?" lúc này Ngọc Tình ấp úng mãi mới nói ra được thành lời, người đàn ông này sao có thể là Phác Vũ được! Phác Vũ của cô đúng là đẹp trai thật thế nhưng không đẹp tới mức làm cho người khác phải ngơ ngác thế này chứ!

Người đó dường như nghe ra sự thắc mắc của Ngọc Tình, cũng phát hiện ra điều gì đó, anh bỏ mở hấn mắt ra, lặng lẽ nhìn Ngọc Tình: "Là anh đây, sao thế Tình Tình?"

Lần này Ngọc Tình mới thực sự nhìn rõ mắt của người đàn ông này, đôi mắt đó rất đặc biệt, nó có màu xám bạc, cô nhìn vào đôi mắt ấy dường như có thể nhìn thấy sự lấp lánh của những vì sao, đồng tử mắt của người đàn ông này sắc như dao, khuôn mặt anh tú đầy sự hấp dẫn mà không ai nhìn có thể không trầm trồ.

Cứ nhìn như vậy Ngọc Tình dường như có thể nhìn thấy bóng dáng trước đây của Phác Vũ, thế nhưng Ngọc Tình nghĩ thế nào cũng không hiểu được, rõ ràng là chỉ ngủ một giấc, sao con người lại như lột xác đi thế này?

"Phác Vũ. Thật sự là anh sao?" Ngọc Tình suy nghĩ rồi mở miệng hỏi.

"Là anh chứ ai!" Phác Vũ ngồi lên, nhìn Ngọc Tình từ trên xuống dưới.

"Phác... Phác Vũ." Vừa mới sáng sớm ra nhìn thấy một khuôn mặt đẹp như tranh vẽ thế này Ngọc Tình chỉ cảm thấy tim mình như bị lỡ nhịp. Phác Vũ nhìn sự phản ứng đáng yêu của Ngọc Tình, anh khẽ cười.

"Tình Tình, em...em sao thế?" miệng trái tim của Phác Vũ khẽ mở. từ trước tới nay anh chưa bao giờ được nhìn thấy Ngọc Tình trong bộ dạng đáng yêu như thế này, cái bộ dạng này của cô chỉ làm anh muốn cắn cô một cái.

Nghĩ như vậy rồi Phác Vũ cũng làm đúng như những gì anh nghĩ, chỉ thấy anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô cuồng nhiệt, không còn nhẹ nhàng như nụ hôn đầu tối qua, nồng nhiệt nhưng vẫn nâng niu cô như một báu vật.

Hai mắt Ngọc Tình vẫn mở tròn xoe, nhất thời cô không làm thế nào để đón nhận được sự thay đổi của Phác Vũ, chỉ thấy cô đưa tay lên đẩy anh ra: "Phác Vũ, anh...anh có biết bây giờ mình trông thế nào không?"

Bây giờ nhìn trông thế nào? Phác Vũ khẽ mỉm cười, đương nhiên là anh biết, từ lúc tỉnh dậy, nhìn vào mắt cô anh đã nhìn thấy mình. Bản thân mình bây giờ nhìn thấy nào, Phác Vũ khẽ cười, nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình, em điều động sức mạnh tinh thần nhìn xem có thay đổi gì."

Phác Vũ vừa nói cũng làm Ngọc Tình đơ người ra. Từ trước tới giờ cô chưa từng nói với hành rằng cô tu luyện sức mạnh tinh thần, sao anh lại biết được.

Có điều thắc mắc thì thắc mắc vậy, Ngọc Tình vẫn làm theo lời Phác Vũ nói. Vừa mới thử cô lập tức đơ người ra, thế này...thế này...sao bỗng nhiên cô đã đạt tới đỉnh cao của trình độ thần nhi rồi!

Cô nhớ, lần trước khi cô đột phá là chỉ cách đây có mấy ngày. Thế này....thế này có nhanh quá không vậy, có dùng tên lửa cũng không nhanh được thế này chứ!

"Phác Vũ, trừ khi, điều này có liên quan tới anh?" Ngọc Tình suy nghĩ hồi lâu, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ thấy có giải thích như vậy là hợp lý. Lần trước cô và Phong Nhã Trần sau khi làm chuyện đó, cô cũng đã đột phá tới trình độ thần nhi, bây giờ lại lên thẳng tới trình độ cao nhất....

"Em nói xem." Phác Vũ cười rồi véo khẽ vào mũi cô: "Đồ ngốc, thực ra em có thể gọi anh là Tất Tuyết Quân."

Tất Tuyết Quân? Ngọc Tình vừa nghe liền nghĩ ngay tới Tất Tuyết Liên trước đó, hai người này có quan hệ gì với nhau? Nhìn bộ dạng trầm tư suy nghĩ của Ngọc Tình, Tất Tuyết Quân liền cười: "Em nghĩ không sai, Tất Tuyết Liên là anh trai của anh, anh nghĩ anh ấy từng xuất hiện ở đây cũng là vì để tìm anh."

Anh em? Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn Tất Tuyết Quân, ngửi mùi cơ thể đặc trưng của anh, lần này, cô có thể chắc chắn, Tất Tuyết Quân nói đều là sự thật, điều này lý giải tại sao lần đầu tiên cô gặp Tất Tuyết Liên cô lại luôn cảm thấy có hơi thở rất quen thuộc dường như đã từng cảm nhận thấy ở đâu.

"Hai người không phải người thường." Ngọc Tình dường như có thể nói ra một điều khẳng định, cô dường như chẳng cần suy nghĩ mà có thể khẳng định hai anh em họ tuyệt đối không phải người bình thường, không nói Tất Tuyết Liên có khí chất đặc biệt không giống người phàm, ngay cả sự thay đổi của Phác Vũ bây giờ Ngọc Tình nhìn cũng có thể khẳng định.

Sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình từ từ được phát ra, hướng về phía Phác Vũ, ồ không, về phía Tất Tuyết Quân, lần này, hai mắt cô mở càng rộng hơn.

"Anh....anh....trình độ của anh...." Ngọc Tình nhìn Tất Tuyết Quân như nhìn thấy ma quỷ, ngón tay thon dài của cô chỉ về phía Phác Vũ: "Anh....anh...."

Tất Tuyết Quân khẽ cười, nắm lấy ngón tay Ngọc Tình, hôn lên tay cô: "Đồ ngốc, chính em đã nói anh không phải người phàm mà! bây giờ sức mạnh tinh thần của anh được thức tỉnh rồi thì đương nhiên trình độ cũng được nâng lên. Có điều, vẫn chưa hồi phục tới mức độ cao nhất."

Ngọc Tình cảm nhận luồng sức mạnh tinh thần trên người Tất Tuyết Quân còn sục sôi hơn cả trên người cô, trong lòng trào dâng sự tự hào, ghen tỵ mà không nói được thành lời. Thật là không tin được, thật là không công bằng, cô tu luyện bao nhiêu lâu như vậy mà còn không bằng người ta sau có một đêm, đúng là... quá không công bằng.

Tất Tuyết Quân nhìn bộ dạng hậm hực của Ngọc Tình, trong lòng càng cảm thấy buồn cười hơn, đúng là đồ ngốc: "Ngốc này, em xem em xem." Tất Tuyết Quân cười cười: "Sức mạnh tinh thần của anh được thức tỉnh là do công lao của Tình Tình hết đấy!"

Nói rồi Tất Tuyết Quân nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân một lượt. Lần này thì Ngọc Tình hoàn toàn hiểu Tất Tuyết Quân nói gì. Cái đồ xấu xa, Ngọc Tình lườm anh một cái vừa đáng yêu vừa đáng ghét.

"Nào, chúng ta làm lại một lần nữa." Tất Tuyết Quân khẽ cười, hôn lên môi cô.

Đúng lúc này thì điện thoại của Ngọc Tình đổ chuông. Ngọc Tình thấy vậy nhanh chóng đẩy Tất Tuyết Quân ra: "Em có điện thoại, em thấy tự anh làm lại lần nữa đi!"

Nói rồi Ngọc Tình dùng chăn quấn chặt lấy cơ thể mình, nhận điện thoại, cuộc điện thoại này là do Lâm Chính Đông gọi tới. Ngọc Tình nghe giọng nói của Lâm Chính Đông, ánh mắt cô dần trở nên lạnh lùng.

Ấn Trấn Yêu, pháp trận, Lý Uy. Nghe Lâm Chính Đông nói Lý Uy muốn để cô tham gia vào việc này, Ngọc Tình dường như nghĩ cũng không cần nghĩ liền biết sự việc này nhất định có điều gì đó không bình thường.

"Được, tôi biết rồi." Ngọc Tình lạnh lùng trả lời lại, cúp máy xong, Ngọc Tình quay sang nhìn vào đôi mắt với ánh mắt tò mò không biết có chuyện gì của Tất Tuyết Quân, cô khẽ cười: "Phiền phức tới rồi đây."

133. Chương 133: Vạn Quỷ Trận, Quyết Tâm Phá Trận

Tất Tuyết Quân đã cùng đi với Ngọc Tình đến Cục An ninh Quốc gia.

Lúc này Tất Tuyết Quân đã hóa trở về bộ dạng của Phác Vũ, thực ra hai người diện mạo không phải khác nhau rất nhiều, chỉ là trên người Phác Vũ không có được khí chất như của Tất Tuyết Quân, vì thế nhìn vào vẫn có sự khác biệt.

"Bác sĩ Phác." Mọi người đi ra đi vào nhìn thấy Phác Vũ đều rất lịch sự cúi đầu chào hỏi.

"Xin chào." Phác Vũ khách sáo đáp lại.

"Bác sĩ Phác, đây là bạn gái anh à? cô gái này nhìn có vẻ như còn rất nhỏ, đúng là có phúc thật đấy!" trên người thỉnh thoảng lại có người nói ra lời như vậy.

Còn Ngọc Tình thì giống như một cô vợ nhỏ đi theo phía sau Phác Vũ, khẽ cười đáp lại lời chào hỏi của mọi người.

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng cô gái nhìn có vẻ vô hại này lại chính là Ngọc Tình – người có thể phá trận địa như mọi người vẫn truyền tai nhau nói.

Hai người trên đường đi tới phòng làm việc của Lâm Chính Đông mà không gặp bất kì trở ngại gì, Phác Vũ giơ tay lên gõ cửa, ngay sau đó tiếng nói của Lâm Chính Đông truyền ra.

"Ai đấy?"

"Lâm thiếu tướng, là tôi." Lúc này Ngọc Tình đứng lên phía trước Phác Vũ nói.

Nghe thấy là Ngọc Tình, Lâm Chính Đông lập tức đứng lên nhanh chân đi ra cửa, đưa tay kéo cửa ra, nhìn Ngọc Tình với khuôn mặt tươi cười chào đón: "Là Ngọc tiểu thư à, xin chào, mời vào mời vào."

Ngọc Tình và Phác Vũ đi vào phòng làm việc, Lâm Chính Đông lập tức pha trà, cười cười nhìn Ngọc Tình: "Đúng là ngại quá, Ngọc tiểu thư, làm phiền cô rồi."

Ngọc Tình nghe thấy vậy lắc đầu: "Đây là điều chúng ta đã nói trước với nhau rồi, không có gì phiền cả." Ngọc Tình nói rồi miệng nhấp ngụm trà, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Chính Đông: "Ông nói xem tình hình đại trận đó xem thế nào!"

Nói đến chuyện chính, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Chính Đông cũng bớt vui vẻ đi vài phần. Ông ta nói với vẻ nghiêm trọng: "Phát hiện ra cái Ấn Trấn Yêu này ở vị trí biển Đại Tây Dương, nằm ở đáy biển với độ sâu lên tới hàng ngàn kilomet. Xung quanh đại trận đó gió rít rì rào, quỷ khóc sói gào, vô cùng kì lạ."

Gió rít rì rào, quỷ khóc sói gào? Ngọc Tình nghe liền cảm thấy ngạc nhiên, đây là trận kiểu gì? Ngọc Tình nghĩ tới Phệ Hồn Trận trước đây dường như không có tình hình như thế này.

Phệ Hồn Trận khi trước rất lợi hại, cũng chỉ là lợi hại vì có một Phệ Hồn Trận làm mắt trận, bây giờ xem ra không phải tất cả các pháp trận đều giống với Phệ Hồn Trận. Xem ra....có rất nhiều thứ vượt qua cả sự tưởng tượng.

"Nếu vậy, không nên chậm trễ, chúng ta đi xem thế nào." Ngọc Tình suy nghĩ một lát: "Sự việc này, tôi muốn tận mắt sau khi nhìn thấy sẽ đưa ra quyết định."

Lúc này Ngọc Tình cũng không dám đưa ra kết luận bừa bãi. Cô nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ biết đi xem tình hình trước xem thế nào rồi đưa ra quyết định.

Không cần nói Ngọc Tình, Lâm Chính Đông cũng hiểu việc lần này lợi hại thế nào, vì vậy khi nghe Ngọc Tình nói như vậy ông ta cũng không hề có bất kì ý kiến gì. Chỉ lập tức nói: "Ngọc tiểu thư nói có lý, tôi thấy làm như thế là tốt nhất, cứ như vậy đi....."

Lâm Chính Đông suy nghĩ một lát rồi nhìn Ngọc Tình nói: "Ngọc tiểu thư cứ về nhà sắp xếp mọi chuyện đi, ngày mai, chính tôi sẽ đưa Ngọc tiểu thư và bác sĩ Phác tới đó, cô thấy thế nào?"

Ngọc Tình nghe thấy Lâm Chính Đông nói liền gật đầu: "Vậy thì cứ như vậy đi."

Nói xong Ngọc Tình đứng lên cùng với Phác Vũ đi ra khỏi phòng làm việc của Lâm Chính Đông, hai người vừa đi ra liền chạm mặt với Lý Uy.

Chỉ thấy Lý Uy với đôi mắt hằm hằm nhìn Ngọc Tình, sau đó nhìn Phác Vũ, nói giọng nghiêm khắc: "Anh biết đây là nơi nào không mà ai cũng đưa tới thế này!"

Ngọc Tình hơi nheo mày lại, nhìn người cấp trên mà ngày xưa mình đã vô cùng kính trọng, miệng cô cười khểnh, ngẩng đầu lên nhìn Phác Vũ: "Đây là ai vậy, giống như con chó sủa bừa bãi như thế?"

Chó?

Lý Uy vừa nghe thấy Ngọc Tình so sánh ông ta với chó, lập tức đơ người ra, ngay sau đó cảm thấy tức điên lên, ông ta giờ tay lên định đánh người: "Mày là cái thá gì, lại dám nói lời bất kính!"

Nói lời bất kính? Ngọc Tình liếc mắt lên, cười hắt ra một tiếng khinh bỉ, chỉ là nói lời bất kính đã tốt, có trời mới biết, ngay lúc này cô đang muốn tiêu diệt ông ta, cái kẻ ra vẻ đạo mạo trang nghiêm này!

Ngọc Tình đỡ lấy tay ông ta ra, nói lạnh lùng: "Lý thượng tướng, ông hãy chú ý từ ngữ." Cô nói rồi nhìn Lý Uy đơ người ra: "Tôi thì chỉ là lời nói trẻ con, còn ông thì lại khác đấy!"

Lời nói chế nhạo của Ngọc Tình vang lên bên tai Lý Uy giống như là làm cho ông ta thức tỉnh vậy. chỉ thấy Lý Uy cánh tay đang giơ cao của ông ta từ từ hạ xuống, hức một tiếng rồi quay người bước đi.

Ngọc Tình nói đúng, ông ta không cần thiết vì chút nóng giận nhất thời mà hủy hoại đi danh tiếng của bản thân. Còn về Ngọc Tình, cô sắp phải chết rồi, ông ta tội gì phải so đo với một kẻ sắp chết, chọc tức bản thân! Càng nghĩ như vậy Lý Uy càng cảm thấy đúng, vì vậy Lý Uy bước đi càng lúc càng nhanh hơn.

Song lúc này ông ta lại không hề biết, phần mộ ông ta đã sắp xếp xong cho Ngọc Tình đều chẳng qua chỉ là tưởng tượng của bản thân ông ta mà thôi, tất cả những điều này chỉ là chất xúc tác để đẩy ông ta nhanh hơn tới cái chết.

Ngọc Tình khẽ cười, nhìn theo bóng dáng Lý Uy, hai mắt nheo lại, một sự chế giễu mỉa mai đến lạnh lùng nói không ra lời.

"Tình Tình, em và ông ta có thù với nhau à?" Phác Vũ đứng bên cạnh nhìn Ngọc Tình hỏi.

"Có thù?" Ngọc Tình nghe thấy câu hỏi liền nói nhỏ, sau đó cười gật đầu: "Đúng, có thù, mà còn là mối thù không đội trời chung."

Khi cô dứt lời, ánh mắt Phác Vũ cũng trở nên lạnh lùng. Mối thù không đội trời chung? Mối thù gì mà lớn như vậy?

Ngọc Tình dường như nhìn ra được suy nghĩ của Phác Vũ, có điều cô không có ý định giải thích cho anh, dù sao thì mạng của Lý Uy cô nhất định phải lấy, không kể nguyên nhân là gì.

Còn Phác Vũ lúc này đang nghĩ suy Lý Uy và Phác Vũ có thù với nhau nhưng anh không hề có ý định ra tay. Ý của Ngọc Tình vừa nãy rõ ràng là đã nói không muốn người khác nhúng tay vào, anh tội gì phải làm cô mất hứng chứ.

Hai người cùng nhau về nhà, sắp xếp mọi việc xong lại đi ra ngoài, đêm nay đương nhiên lại là một đêm ngọt ngào hạnh phúc tới khó quên.

Sáng sớm ngày hôm sau hai người cùng với Lâm Chính Đông đi tới biển Tây Đại Dương. Biển Tây Đại Dương nằm ở giữa của nước Y và nước Z, là một vùng biển sâu không thấy đáy, từ trước tới nay chưa có ai thăm dò được những bí ẩn dưới đáy biển sâu.

Lúc này mặt trời vừa lên, ánh bình minh sáng một vùng trời, chiếu rọi xuống mặt biển một màu hồng đỏ. Song lúc này, trên mặt biển bình lặng đó, một luồng ánh sáng lóe lên, ba người xuất hiện ở đó.

Ngọc Tình ngẩng đầu nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp trước mắt, cô khẽ cười. Ai mà nghĩ được rằng, phía đáy của mặt biển đẹp như tranh vẽ này lại là một đại trận nguy hiểm thế nào?

Lúc này Lâm Chính Đông hơi thở có phần khó khăn, quay sang nhìn Phác Vũ ngạc nhiên: "Bác sĩ Phác, tôi...tôi nhớ, anh không phải là một kẻ tu chân mà, sao lại tiến bộ một cách thần tốc như vậy?"

Câu hỏi này làm cho Phác Vũ đứng bên cạnh nghe thấy liền đỏ mặt lên, ngay sau đó anh nhìn sang phía Ngọc Tình rồi mới lấy lại bình tĩnh trở về sắc mặt bình thường.

"Trước đây cũng không phải là không tu luyện." Phác Vũ nói đơn giản một câu, lập tức ngăn lại sự suy đoán của Lâm Chính Đông. Lâm Chính Đông còn muốn nghĩ và hỏi thêm gì đó nhưng đối mặt với nét mặt thờ ơ lạnh nhạt của Phác Vũ thì cũng không hỏi được nữa.

Lúc này ánh mắt của Ngọc Tình đang từ từ di chuyển, cô ngẩng đầu nhìn hai người, sau đó sắc mặt không thay đổi nói: "Đi thôi, xuống dưới xem thế nào."

Vừa dứt lời, Lâm Chính Đông lập tức gật đầu, sức mạnh tinh thần liền biến thành một tấm bia ngăn nước bảo vệ bản thân, còn Phác Vũ và Ngọc Tình thì được chiếc nhẫn phát ra luồng ánh sáng bao trọn lấy, tự tin từng bước tiến xuống mặt nước.

Mới đầu thì tầng nước chỉ mờ nhạt, nhưng sau đó càng ngày càng xanh hơn và các loại cá bơi xung quanh bọn họ, đi xuống sâu hơn nữa có rất nhiều cá mập như trong ti vi vẫn chiếu, xuống dưới nữa là các sinh vật động vật, đối với những thứ này, ba người chẳng ai thèm nhìn, chỉ huy động sức mạng tinh thần, nhanh chóng đi xuống dưới.

Càng xuống dưới, hai hàng lông mày của Ngọc Tình càng nheo lại, càng xuống dưới cô càng cảm thấy một cảm giác rất kì lạ, đặc biệt, cái cảm giác này cô không hề thích chút nào, không phải là sức ép áp suất khi ở dưới nước mà là một cảm giác lạnh lùng u ám.

Rõ ràng cái cảm giác này Phác Vũ cũng cảm nhận thấy, chỉ thấy ánh mắt anh càng lúc càng trở nên lạnh lùng.

Mất không nhiều công phu, ba người đã tới đến đáy biển.

Lúc này đáy biển không hề yên bình như trên bề mặt biển, lúc này những kẻ tu chân do Cục An ninh Quốc gia phái tới đang đứng bên cạnh đại trận, bọn họ đứng dựa vào nhau nơm nớp lo sợ. Chỉ thấy đại trận gió rít ầm àm, phát ra sự lạnh lẽo. Còn lúc này, ngay trước đại trận có hàng loạt những đàn cá như đang xếp hàng muốn xông vào bên trong.

Những con cá ở phía trước gần với đại trận lập tức bị hút vào bên trong, đại trận giống như một chiếc nồi khổng lồ, khi vừa hút vào ngay sau đó nó liền nhổ ra một thứ - thứ đó ai nhìn cũng biết đó chính là xương của những con cá.

Nhưng dường như những con cá không nhìn thấy tất cả những gì trước mắt, bọn chúng dường như càng hứng thú hơn, muốn nhanh chóng được hút vào, chờ đợi để được biến thành một khúc xương.

Còn Ngọc Tình và hai người khi tới nơi liền nhìn thấy cảnh này.

Ngọc Tình nhìn những gì diễn ra trước mắt, ánh mắt cô lạnh lùng, sau đó liếc nhìn xung quanh một lượt, sau khi lại nhìn thấy đại trận đó nhổ ra những bộ xương, ánh mắt cô dường như đóng băng lại.

Lâm Chính Đông không hề nói quá, lúc này Ngọc Tình đứng ở đây là có thể cảm nhận được tiếng gió rít, và tiếng quỷ khóc soi gào truyền ra. Ngọc Tình vừa nhìn vừa nghe, trong lòng là một cảm giác ghê tởm nói ra không thành lời.

"Đây là một cái trận quỷ." Lúc này tiếng nói Phác Vũ vang lên bên tai Ngọc Tình không mang theo một chút cảm xúc nào.

"Vạn Quỷ Trận?" Ngọc Tình ngạc nhiên hỏi.

"Ừm!" Phác Vũ nhìn đại trận đó, nói lạnh nhạt: "Bên trong đại trận này có khoảng hơn một vạn những con oan quỷ, lúc này bọn chúng đang bị nhốt trong cái trận này, chúng gặm nhấp cái mà mọi người vẫn nói là Ấn Trấn Yêu. Một khi trận được phá vỡ, những con quỷ này sẽ được thoát ra, tới lúc đó, hậu quả rất khó lường."

Phác Vũ dùng giọng điệu lạnh nhạt nói ra sự thật, thế nhưng sự việc này nghe bên tai Ngọc Tình lại khiến cô vô cùng tức tối.

"Vậy phải làm thế nào mới phải?" Lâm Chính Đông đương nhiên là nghe thấy những gì Phác Vũ nói, ông ta luôn cho rằng phá hủy cái trận này là được, thế nhưng chưa từng nghĩ, hóa ra phá trận hay không phá đều không tốt.

Ngọc Tình nghe giọng nói sốt sắng của Lâm Chính Đông, miệng nhếch cười mỉa mai, hai mắt nhìn chằm chằm vào đại trận, nói giọng kiên định và đầy quyết tâm: "Phá trận."

134. Chương 134: Phá Trận, Cánh Cửa Luân Hồi

"Phá? Phá trận?" Lâm Chính Đông nghe thấy lời Ngọc Tình nói mà lắp ba lắp bắp không nói thành lời, phá trận? Ánh mắt ông ta từ từ di chuyển, phá trận? Phá thế nào?

Lúc này đàn cá vẫn không ngừng xông về phía trước, Lâm Chính Đông không hề hoài nghi nếu bọn họ mạo nhiên tiến vào bên trong trận đó, vậy thì số phận bọn họ chẳng khác gì những con cá kia – chỉ còn lại bộ xương khi trở ra.

"Ngọc tiểu thư, cái này....cái này...." Lâm Chính Đông với khuôn mặt cay đắng quay đầu lại nhìn Ngọc Tình, không được, ông ta còn có mẹ già con nhỏ, ông ta không muốn chết.

Ngọc Tình nhìn ra được suy nghĩ của Lâm Chính Đông, cô liền cảm thấy nước Z đúng là chẳng được người nào, bất luận là kẻ nào khi gặp phải khó khăn điều đầu tiên cũng là muốn trốn tránh, và từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới việc giải quyết!

Người thế này mà đi làm quan chức nhà nước thì còn nói gì tới dân giàu nước mạnh chứ! ánh mắt dửng dưng của Ngọc Tình liếc qua người ông ta, khẽ lắc đầu thất vọng, nói với giọng điệu bình tĩnh: "Chỉ cần là trận, vậy thì nhất định sẽ có cách phá trận, Lâm thiếu tướng cứ thư giãn một chút đi."

Lời nói bình tĩnh và thản nhiên như vậy nghe bên tai Lâm Chính Đông làm ông ta cảm thấy thật lăn tăn, ông ta từ từ cúi đầu xuống, đúng vậy, phá trận chưa chắc là sẽ chết, lại nói, kể từ lúc bản thân gia nhập vào Cục An ninh Quốc gia, chẳng phải là đã quyết định không tiếc thân mình trên chiến trường à? bây giờ lại có cái bộ dạng này rốt cuộc là thế nào?

Lâm Chính Đông chìm vào trong suy nghĩ của riêng mình, ông ta nghĩ mà trong lòng cảm thấy buồn và trống trải nói không thành lời. trước đây ông ta khi còn là một người dân bình thường ông ta đã nghĩ nhất định phải báo đáp quốc gia, giúp đỡ nhân dân.

Thế nhưng bao nhiêu năm nay, điều gì đã làm cho ông ta thay đổi rồi? ông ta đã từng cười Lý Uy, thế nhưng lại không ngờ rằng, hóa ra ông ta cũng chẳng hơn bọn họ là bao.

Ngọc Tình chẳng có hứng thú mà đi quan tâm tới tâm tư của Lâm Chính Đông, lúc này đôi mắt cô đang nhìn chằm chằm vào Vạn QUỷ Trận đó, trong lòng đang nghĩ làm thế nào để phá vỡ nó.

Phác Vũ thấy Ngọc Tình hơi nheo mày lại, anh khẽ cười, quay đầu nói với cô: "Không cần lo lắng quá, đây chẳng qua chỉ là một tiểu trận mà thôi."

Tiểu trận? Ngọc Tình nheo mày, vừa nãy Phác Vũ không hề nói như vậy, một cái phận phức tạp thế này nếu như là tiểu trận, vậy thì thế nào mới là đại trận? "Tiểu trận?"

Ngọc Tình nhướn mày, ánh mắt nhìn Phác Vũ, đem sự thắc mắc trong lòng ra hỏi anh.

"Ừm." Phác Vũ khẽ cười rồi nói: "Anh biết em có cách để phá trận, hãy ra tay đi, còn về vạn con quỷ bên trong trận thì em không cần lo, giao chúng cho anh là được."

Lời nói của Phác Vũ kiên định, Ngọc Tình lập tức hiểu ra, anh không phải là chỉ nói miệng, vậy là sự lo lắng của cô nhanh chóng biến mất, cô cười rồi gật đầu nói: "Được."

Ngọc Tình nói xong, quay đầu sang nhìn Lâm Chính Đông vẫn đang mơ màng với những suy nghĩ và phân tích của riêng mình, cô hơi nheo mày lại: "Lâm thiếu tướng, phiền ông tránh xe ra một chút, chúng tôi phải phá trận rồi."

Lâm Chính Đông nghe thấy lời Ngọc Tình nói, lập tức ngẩng đầu lên, lần này hai mắt ông ta thoáng qua sự thư thái và trấn tĩnh hơn: "Ngọc tiểu thư, có cần tôi giúp gì không?"

Lần này trong ánh mắt ông ta không còn nỗi sợ hãi nữa, nếu có chỉ là sự quyết chí tiến lên, Ngọc Tình nhìn mà trong lòng cũng thấy được an ủi, ánh mắt cô trở nên dịu dàng rất nhiều: "nghĩ kĩ rồi?"

Câu hỏi này làm cho Lâm Chính Đông hơi đỏ mặt lên, có điều ngay sau đó Lâm Chính Đông liền gật đầu: "Ừm."

Câu trả lời đơn giản, không hề chải chuốt, nhưng như vậy cũng đủ để cho Ngọc Tình tin rằng Lâm Chính Đông đã hiểu ra rồi. bởi vì con mắt là cửa sổ tâm hồn của mỗi người, nhìn vào ánh mắt trấn tĩnh và thanh thản của Lâm Chính Đông, Ngọc Tình liền biết, tất cả những gì cô làm không hề uổng phí.

"Hiểu rồi thì tốt." Ngọc Tình khẽ cười: "Đi ra xa một chút đi, chúng tôi phải phá trận rồi."

"Tiểu thư Ngọc Tình, thật sự không cần giúp đỡ?" Lâm Chính Đông nhìn Ngọc Tình với ánh mắt chân thành, Ngọc Tình nhìn ông ta chỉ khẽ lắc đầu: "Không cần, ông không giúp được đâu."

Lại một lần nữa nghe thấy sự khẳng định của Ngọc Tình, Lâm Chính Đông cuối cùng đã biết Ngọc Tình không phải vì ghét bỏ bản thân ông ta mà coi thường ông ta, vậy là để tránh gây thêm phiền phức, ông ta lập tức đứng gọn vào một phía ở một góc xa xa.

Đợi tới khi Lâm Chính Đông đi xa rồi, Ngọc Tình mới quay đầu sang nhìn Phác Vũ: "Có thể bắt đầu chưa?"

"Bắt đầu đi." Phác Vũ gật đầu, có được sự đồng ý của Phác Vũ, sức mạnh tinh thần của Ngọc Tình lập tức được phát ra, trước mặt cô hóa thành bốn thần thể giống hệt với cô.

"Đi." Ngọc Tình hét lên một tiếng, bàn tay như bay nhảy trên không trung, sau khi nghe thấy tiếng nói của cô, những thần thể kia lập tức bay về phía đại trận. Bay lơ lửng trên không trung.

Ngọc Tình nhìn cảnh trước mắt rồi quay đầu sang nhìn Phác Vũ, Phác Vũ cũng nhìn cô gật đầu.

Nhìn thấy Phác Vũ gật đầu, con tim cô cũng cảm thấy an tâm hơn, ánh mắt cô lại hướng về phía bốn thần thể đó, cùng lúc này, cơ thể cô nhảy lên phía trước, đứng phía trên ở vị trí trung tâm của đại trận.

Ngọc Tình lại kêu lên: "Phá!" giọng nói lanh lảnh sắc lạnh.

Vừa dứt lời, Ngọc Tình cùng với bốn thần thể cùng lúc dùng cùng một sức lực phi xuống dưới đại trận.

Chỉ nghe thấy một tiếng tách, đại trận màu xám đó giống như một khối thủy tinh, lúc này đã xuất hiện vết nứt. Ngọc Tình thấy vậy, ngón tay cô cử động, sức mạnh tinh thần được đẩy ra, tấn công vào đại trận làm cho những vết nứt đó càng lúc càng to, cuối cùng một tiếng đoàng vang lên rồi ngay sau đó im bặt lại.

"Khối thủy tinh" màu xám biến mất, những thần thể cũng hóa thành sức mạnh tinh thần thuần khiết rồi chạy vào bên trong cơ thể của Ngọc Tình.

Vào giây phút đại trận bị phá, chiếc nhẫn lập tức hóa thành một bức mành bảo vệ bao trọn lấy Ngọc Tình. Những hộp sọ biến thành những con ma lần lượt xuất hiện nhộn nhịp, chúng đập cánh giống như những con bướm bay tới tấm mành bảo vệ Ngọc Tình.

Cái bộ dạng hung dữ đó như thể muốn nuốt chửng Ngọc Tình, Ngọc Tình lặn lẽ đứng đó, nhìn từng con ác quỷ tấn công, nhìn chúng cắn xé, gào thét, vùng vẫy, trông thật ghớm ghiếc.

Ngọc Tình chỉ lặng lẽ đứng nhìn, không có một hành động thừa thãi nào, cũng không có ý định ra tay tiêu diệt bọn chúng. Ánh mắt cô không hề có sự ghê tởm, cũng không cảm thấy đáng tiếc, cô chỉ đứng đó lặng lẽ, nhìn bọn chúng với khuôn mặt không nét cảm xúc.

Cô biết những con quỷ này vì sự thù địch mang trong mình quá nặng nên mới bị hóa thành như vậy, trong những con quỷ này có những kẻ xấu đã làm những tội ác trời không dung đất không tha, cũng có những người tốt mà từ trước tới giờ còn chưa từng giết một con gà, thế nhưng cô biết cô không giúp gì được bọn chúng. Từ trước tới nay cô luôn là người rất anh minh, tự biết nặng nhẹ, nếu tất cả đã được sắp đặt rồi, bất luận cô có làm gì thì đều trở thành vô ích.

Lúc này Ngọc Tình từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Phác Vũ đang đứng ở phía không xa.

Lúc này Phác Vũ đã hóa thân trong bộ dạng của Tất Tuyết Quân, cơ thể anh mặc một bộ đồ trắng bay lên, mái tóc dài như dòng suối, lúc này anh đang bay lơ lửng trong không trung, bàn tay không ngừng vận động, ánh mắt sắc lạnh nhìn quanh bốn phía.

Anh không hề dùng lá chắn phòng thủ, mùi vị của anh dường như còn hấp dẫn hơn cả Ngọc Tình, chỉ thấy những còn quỷ đó như đang nhìn thấy một món ăn ngon, chúng nháo nhào tranh nhau nhào lên phía trước, va vào thứ ánh sáng màu vàng, ngay sau đó chúng liền biến thành tro bụi, nhưng cho dù như vậy, những con quỷ phía sau vẫn lao lên như những con thiêu thân, cảnh tượng này còn hào hứng hơn cả những con cá lúc nãy.

Bàn tay của Phác Vũ hóa thành những thủ ấn bay lên trên, những thủ ấn phát ra thứ ánh sáng màu vàng chói như ánh sáng phát ra từ tượng Phật, ngăn lại sự tấn công như vũ báo của những con quỷ.

Nhìn cảnh tượng vô cùng kì lạ đó, hai mắt Ngọc Tình tròn xoe ra, cô nhìn chằm chằm chỉ sợ sẽ bỏ qua tình tiết nào đó.

Qua đi một lúc, bàn tay của Phác Vũ dừng lại mọi động tác, anh liếc mắt xuống nhìn Ngọc Tình, khẽ cười, nụ cười nghiêng nước nghiên thành này dường như đã thể hiện được hết tình yêu của anh dành cho cô.

Ngọc Tình cũng nhìn anh, khẽ cười, người đàn ông có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời này chính là người đàn ông của cô, là người đã đợi cô, yêu cô tám năm trời.

Phác Vũ thu ánh mắt về, miệng anh mở ra rồi lại khép vào, nhìn vào hàng trăm ngàn con quỷ như đang phát điên kia, giọng nói lạnh lùng: "Thiên địa huyền hoàng, bốn mùa mông muội, lục đạo trầm luân, luân hồi thiên đạo, cửa luân hồi, mở!"

Phác Vũ vừa dứt lời, một con đường xuất hiện và phía sau lưng anh liền hiện ra một quản trường màu vàng kim, ở trung tâm của quảng trường đó có một cánh cửa màu vàng chói, lúc này cánh cửa từ từ mở ra, một con đường ánh sáng hiện ra lờ mờ không rõ nét.

Quảng trường này vừa mới xuất hiện, những con quỷ kia càng trở nên điên loạn, chúng ào ào xông lên phía trước, cuối cùng chui vào cửa luân hồi đó.

Quảng trường đó quanh vòng tròn, cửa luân hồi toát ra cảm giác thần thánh thiêng liêng, Ngọc Tình nhìn mà trong lòng bỗng thấy có một cảm giác sùng kính tôn thờ.

Ánh mắt cô hướng về phía Phác Vũ, đôi mắt to tròn của cô đầy sự nghi hoặc, Phác Vũ, rốt cuộc là người thế nào.

Cô sớm đã biết Phác Vũ không phải là người bình thường, nhưng rốt cuộc anh là ai, mới có được năng lực kêu gọi cửa luân hồi này? Phác Vũ....

Lúc này Ngọc Tình đang nhìn Phác Vũ, còn Phác Vũ cũng đang nhìn cô, ánh mắt đầy sự yêu thương.

Bởi vì yêu cô cho nên anh mới bất luận thế nào cũng đứng về phía cô, cho dù là bên cạnh cô đã có sự tồn tại của rất nhiều người đàn ông ưu tú. Bởi vì yêu cô nên cho dù biết là nguy hiểm trùng trùng nhưng anh vẫn không hề do dự để ở bên cạnh cô, chỉ cần có thể cùng cô hứng mưa chịu gió. Bởi vì yêu cô, kể cả là anh biết, bản thân đang làm những điều này là đang vi phạm những điều quy định của thiên đình nhưng anh vẫn làm, chỉ để được cùng cô phân ưu muộn phiền. Bởi vì yêu cô nên anh không muốn cô phải buồn, phải lo nghĩ, thậm chí là không muốn nhìn thấy cô dù chỉ nheo mày.

Ánh mắt của Phác Vũ quá là rực sáng, tới nỗi làm cho Ngọc Tình nhìn anh không rời mắt, nhưng cô vẫn không hiểu, hôm nay Phác Vũ rất kì lạ.

Khi Ngọc Tình vẫn còn đang suy nghĩ, một luồng ánh sáng chiếu qua, hướng thẳng về phía đáy biển.

"Nghiệt tử!" một tiếng gầm vang lên bên tai Ngọc Tình, nghiệt tử được nói tới ở đây là ai?

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo choàng màu vàng từ phía trên đỉnh đầu bay xuống, ông ta nhìn Phác Vũ với ánh mắt tức giận, đứng bên cạnh ông ta là người mà Ngọc Tình đã từng gặp - Tất Tuyết Liên.

Phác Vũ nhìn thấy ông ta, cơ thể hơi giật mình.

Hành động giật mình của anh làm cho cánh cửa luân hồi phía sau rung lên, dường như lập tức bị sập xuống.

Sự biến động đó Ngọc Tình và những người ở đó đều nhìn thấy, Phác Vũ thấy vậy liền lập tức trấn tĩnh lại, ngước mắt lên nhìn người đó, cười gượng gạo nói: "Phụ vương, đợi một lát, con xin người đấy!"

Giọng nói cầu xin đó, giọng nói bất lực đó, tiếng gọi phụ vương đó làm cho Ngọc Tình đơ người ra, ngay sau đó cô hướng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phác Vũ.

135. Chương 135: Thiên Địa, Vi Phạm Luật Trời

Cánh cửa luân hồi màu vàng từ từ luân chuyển, mười ngàn con ác quỷ trong trận từng con từng con được siêu độ, đám quỷ quỳ xuống cảm tạ, và đáy biển dần dần trở nên trống trải làm cho đôi mắt Ngọc Tình hơi nheo lại.

Ánh sáng đó quá là rực rỡ, thế trận quá lớn mạnh, tất cả mọi thứ quá mộng ảo. Lúc này trong lòng Ngọc Tình là một sự không chắc chắn không diễn tả được. ánh mắt cô từ từ di chuyển, lướt qua mấy người đột nhiên xuất hiện đó, trong lòng có một sự bất an nói không thành lời.

Những người này là ai, có quan hệ gì với Phác Vũ, bọn họ tại sao lại xuất hiện ở đây?

Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt thâm tình và di chuyển sự chú ý của Phác Vũ, cùng với nụ cười gượng gạo trên môi, con tim cô khẽ co thắt lại. Phác Vũ? Anh...rốt cuộc anh đã giấu em điều gì?

Khi một con quỷ cuối cùng sau khi tiến vào cửa luân hồi thành công, cánh cửa màu vàng kim đó từ từ đóng lại, quản trường hoa lệ đó cũng biến mất trước mắt mọi người.

Tất cả những thứ này biến mất, người đàn ông trung niêm nghiêm khắc ban nãy tiến lên phía trước một bước, hai mắt trợn trừng, nói giọng tức giận: "Quân Nhi, lại đây."

Tiếng gọi Quân Nhi đó làm cho cả Phác Vũ và Ngọc Tình giật mình, Ngọc Tình nhìn về phía người đàn ông đó, ánh mắt lạnh lùng: "Ông là ai?"

"Bản vương là ai, một kẻ người phàm như ngươi có thể hỏi sao?" người đó nhìn Ngọc Tình cười tức giận không hề có chút thiện chí nào.

"Ha ha, Phác Vũ là người của tôi, bất luận ông là ai, hôm nay ông cũng không thể làm gì anh ấy!" Ngọc Tình cảm nhận được thực lực mạnh mẽ không phải dạng thường của người đó, thế nhưng cô cũng không hề lùi bước, cô tiến lên, bước tới bên cạnh Phác Vũ.

"Người của ngươi?" người đó thở hắt ra một tiếng khinh bỉ: "Ngươi biết Phác Vũ ngươi nói là ai không, tên thật của nó là Tất Tuyết Quân, là nhị hoàng tử của thiên giới, người của ngươi? Loài người rẻ tiền như ngươi mà dám nói nó là người của ngươi sao!"

Người đó vừa dứt lời, một luồng sinh khí dày đặc từ cơ thể người đó phát ra, Ngọc Tình đứng đó nhưng như bị thứ gì đè nặng xuống mà hai chân cô lún xuống vài phần.

Ngọc Tình đơ người ra, liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên, lại nhìn khí chất thanh cao của Tất Tuyết Liên, cuối cùng đem ánh mắt hướng về phía Phác Vũ đang đứng phía sau mình.

Cô vẫn biết là thân phận của Phác Vũ không đơn giản, thế nhưng cô cũng chưa từng nghĩ, thân phận của Phác Vũ lại không đơn giản tới mức này.

"Tình Tình...." Phác Vũ nhìn vào ánh mắt phức tạp của Ngọc Tình, đôi mắt anh long lanh đẫm lệ, anh mở miệng định nói gì đó thế nhưng tất cả những lời anh muốn nói cuối cùng cũng chỉ hòa vào cùng với hai chữ Tình Tình.

Hai chữ chứa đựng quá nhiều cảm xúc dạt dào, anh không nói gì cả, chỉ hai chữ đó Ngọc Tình cũng liền hiểu hết những khó khăn và nỗi khổ trong lòng anh, cô từ từ quay đầu lại, nhìn thẳng vào người đó, không có vẻ gì sợ hãi, không lùi bước, cô kiên định giống như một cây tùng.

Bất luận Phác Vũ che giấu cô điều gì, Ngọc Tình đều tin, tình yêu Phác Vũ dành cho bản thân mình sẽ không thay đổi. bất luận Phác Vũ làm gì, Ngọc Tình đều biết, tất cả thứ anh làm đều là vì cô. Bất luận Phác Vũ là ai, Ngọc Tình đều biết Phác Vũ là người đàn ông của cô.

Là người đàn ông của cô, vậy thì cô không thể trốn tránh trách nhiệm, chỉ cần là người đàn ông của cô vậy thì cô sẽ cố gắng hết sức mình để đi bảo vệ và yêu thương bọn họ.

"Bất luận anh ấy là ai, bất luận thân phận anh ấy cao quý thế nào, tôi chỉ biết người đàn ông này chính là người đàn ông của tôi, đây là điều không có gì để nghi ngờ." Ngọc Tình ngẩng đầu lên, nói lời kiên định.

Cho dù đang bị kìm nén xuống, đôi chân của cô vẫn không ngừng bị lún sâu xuống, cơ thể cô đang không ngừng run lên, mồ hôi cũng không ngừng chảy ra.

"Người đàn ông của ngươi!" người đó nghe thấy cô nói, lại cười tức giận: "Ngươi làm thế này vì ngươi cho rằng ngươi có thể bảo vệ nó?" ông ta cười, ánh mắt nhìn Ngọc Tình từ trên xuống dưới.

"Quân Nhi lại đây!" ngay sau đó, ánh mắt ông ta hướng về phía Phác Vũ: "Con đúng là càng sống càng không biết điều, ích kỉ tới mức khởi động cánh cửa luân hồi, làm việc vi phạm luật trời!"

Giọng nói ông ta lạnh lùng đanh thép, nhìn Phác Vũ chằm chằm. Phác Vũ nghe thấy vậy chỉ khẽ cười: "Phụ vương, con xin lỗi."

Anh không hành động gì, nụ cười của anh cay đắng hơn bao giờ hết. Anh nhìn cô gái nhỏ bé nhưng đầy kiên định trước mặt mình, đôi mắt ướt đi.

Có gái này yêu bản thân mình, có cô như vậy, không kể bản thân mình đã làm những gì, tất cả đều xứng đáng.

"Lại đây!" người đó nhìn thấy Phác Vũ không động đậy, càng cảm thấy tức giận hơn, chỉ thấy ông ta giơ tay lên, lại một luồng linh khí nữa được đẩy ra ép người Ngọc Tình lún thêm xuống.

Một cơn gió mạnh, khi mà Ngọc Tình còn chưa kịp chống lại thì nó đã tạt mạnh vào cơ thể cô.

"Phụt!" từ miệng Ngọc Tình đẩy ra một dòng máu đỏ tươi, cơ thể nhỏ bé thanh mảnh của cô đột nhiên bay ra xa mấy mét, sau đó ngã xuống đất.

Người đàn ông trung niên đó vậy mà lại dũng mãnh đến thế, Ngọc Tình đã đạt tới trình độ thần nhi nhưng cũng không là gì với ông ta!

"Lại đây!" người đàn ông đó chẳng thèm để ý tới Ngọc Tình, ông ta trợn hai mắt lên nhìn về phía Phác Vũ rồi gắt lên: "Ngươi nếu sức mạnh tinh thần đã được thức tỉnh thì không nên ở lại nhân gian thêm nữa, bây giờ lại còn phạm vào luật trời. Đi, mau theo ta về thiên giới chịu phạt!"

Đôi mắt Phác Vũ dán chặt lấy Ngọc Tình, thế nhưng cơ thể anh lại không thể bước lại gần. Bên tai anh là tiếng nói không ngừng của người đó, nhưng anh dường như làm lơ đi, cơ thể cố gắng di chuyển về phía trước.

"Tình Tình, Tình Tình, em thế nào rồi?" Phác Vũ nhìn Ngọc Tình, trong lòng hốt hoảng, nước mắt anh chảy ra không ngừng: "Tình Tình, Tình Tình!"

Ngọc Tình cũng nhìn ra được sự lo lắng của Phác Vũ, cô khẽ cười, lắc đầu nói: "Không sao, em không sao!" Ngọc Tình cười, đưa tay lên miệng quệt đi vệt máu.

Ngọc Tình lấy hết sức để đứng lên, từng bước từng bước tiến về phía Phác Vũ.

"Tình Tình, Tình Tình." Phác Vũ nóng lòng cuối cùng cũng chạm vào được cô gái mình yêu, anh đưa tay ra ôm cô vào lòng, giọng nói anh run lên, anh sợ, rất sợ, anh sợ anh không nhìn thấy cô nữa.

Ngọc Tình khẽ vỗ nhẹ vào lưng Phác Vũ, cô lắc đầu: "Đừng sợ, em không sao."

"Nhị đệ!" sắc mặt Tất Tuyết Liên và người đàn ông trung niên đó càng lúc càng khó coi, anh ta mở miệng gọi.

Tiếng nhị đệ đó lập tức làm cho Phác Vũ ý thức được tình hình của Ngọc Tình, Phác Vũ ôm lấy Ngọc Tình bảo vệ trong lòng mình, ngước mắt lên nhìn cha mình và người anh trai.

"Phụ vương, con sẽ không trở về với người đâu, bây giờ thế giới loài người đang gặp nguy hiểm, con phải ở lại bên cạnh Tình Tình!" giọng nói anh cũng giống như cô, lạnh lùng, thẳng thắn, kiên định.

Sức mạnh tinh thần của anh vì cô mà được khôi phục, hạnh phúc của anh đều là do cô mà có, tất cả mọi thứ của anh đều là vì cô! Vì vậy, anh không muốn, không muốn rời xa cô.

"Không trở về?" câu nói của Phác Vũ làm cho người đó bật cười: "Ta là Thiên Đế của thiên giới, là chúa tể chi phối vạn vật! Loài người đã được định sẵn phải trải qua kiếp nạn này, dù thế nào cũng không thể né tránh được! Ngươi cùng ta trở về, sự việc này không liên quan gì tới ngươi!"

Lời của Thiên Đế làm cho Phác Vũ đơ người ra, ngay sau đó anh trợn mắt lên nhìn phụ vương: "Người là Thiên Đế, là chúa tể chi phối của vạn vật! Thế nhưng loài người lẽ nào không phải con dân của người sao? Tại sao người lại mặc kệ bọn họ chẳng thèm quan tâm?"

Phác Vũ đã sống rất nhiều năm, anh không còn là Phác Vũ thuần khiết không hiểu thế sự trước đây nữa, nhưng lúc này anh vẫn ngây thơ không hiểu. Nếu, nếu Thiên Đế có thể giúp được bọn họ, vậy thì Tình Tình đã không phải mệt như vậy. vậy thì, anh....

Anh còn chưa nghĩ hết liền nghe thấy giọng nói của Thiên Đế vang lên: "Ngươi nghĩ cũng không thèm nghĩ, đó là việc giữa loài người và giới yêu quái, không có liên quan gì tới chúng ta!" Thiên Đế nói xong, nhìn Phác Vũ tức giận: "Lại đây!"

Phác Vũ nghe thấy vậy, ôm lấy Ngọc Tình càng chặt hơn: "Không, con không đâu!"

Sự phản kháng của Phác Vũ làm cho Thiên Đế càng trở nên phẫn nộ hơn. Ông ta đầy kì vọng vào đứa con trai thứ hai này, cho nên mới đồng ý cho anh đi xuống hạ giới để trải nghiệm! bây giờ mới cảm nhận thấy sức mạnh tinh thần của anh được đánh thức và tự mình đi đón anh, nhưng lại không ngờ rằng cái tên nghiệt tử này dám tự ý khởi động cánh cửa luân hồi!

Sự việc này, vi phạm vào luật trời! kể cả ông ta có bao che cho anh, thì anh ít nhất cũng sẽ bị nhốt một trăm ngày! Nhưng có như vậy thì cũng phải bắt anh về!

Thiên Đế càng nghĩ càng tức giận, lại một lần nữa giơ tay lên, một cơn lốc tràn đến, lần này cả Ngọc Tình và Phác Vũ đều bị quét đi.

"Tình Tình, Tình Tình." Phác Vũ ôm chặt lấy Ngọc Tình, nghiêng người đi để bảo vệ cô.

"Phụt!"

Lần này máu tươi chảy ra từ miệng của Phác Vũ, phun lên quần áo của Ngọc Tình, hai người ngã xuống đất. Lần này lực mà Thiên Đế dùng mạnh hơn lần đầu rất nhiều.

Trong phút chốc, Phác Vũ hoàn toàn không còn chút sức lực nào để đứng lên, khuôn mặt anh trắng bệch nhìn Ngọc Tình, từ từ giơ tay lên, vuốt mái tóc cô: "Tình Tình...."

Chưa từng bị thương thì mãi mãi sẽ không biết được sẽ đau thế nào. Lúc này đây anh đã cảm nhận được sự đau đớn khi mà ban nãy Ngọc Tình phải chịu đựng. Ánh mắt anh nhìn cô đầy vẻ thương xót và tự trách mình.

Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn Phác Vũ, nhìn sự tự trách trong mắt anh, tim cô nhói đau, đồ ngốc!

"Tuyết Liên, đi đưa em con về đây!" Thiên Đế nhìn thấy hai người ngã dưới đất, trong lòng cảm thấy bực dọc.

Nói thực lòng, nếu Phác Vũ chỉ là một thần tiên bình thường thì ông ta cũng chẳng thèm quan tâm xem có phải anh yêu một người phàm hay không. Thế nhưng Phác Vũ không được. đây là đứa con trai ông ta tự hào nhất, đứa con trai này là người thừa kế lý tưởng của ông ta!

Vì vậy anh không thể! Với thân phận của Phác Vũ, cưới một công chúa còn được chứ người như Ngọc Tình không hề xứng với anh!

Tất Tuyết Liên nghe thấy tiếng nói ra lệnh của Thiên Đế, nhận lệnh đi về phía Phác Vũ và Ngọc Tình. Anh ta biết với tính cách của phụ vương và em trai, hai người này ai cũng sẽ không chịu nhường bước, vì vậy anh ta đi là tốt nhất.

"Đừng lại đây!" Tất Tuyết Liên vừa mới tiến lên phía trước hai bước, một giọng nữ lanh lảnh vang lên từ trong lòng Phác Vũ.

Ngọc Tình đưa tay ra bò dậy từ trong lòng Phác Vũ, ánh mắt cô sắc lạnh nhìn Thiên Đế và Tất Tuyết Liên: "Hôm nay ai cũng không được đưa anh ấy đi!"

"Tình Tình!" Phác Vũ cơ thể mềm nhũn nằm dưới đất, anh nhìn Ngọc Tình vẻ lo lắng, không thể nào, không thể, Tình Tình sao có thể là đối thủ của anh cả và phụ vương chứ!

Ngọc Tình hai chân lảo đảo tiến lên phía trước, hai mắt cô nhìn chằm chằm vào Thiên Đế, nói dõng dạc từng từ từng chữ: "Có tôi ở đây, hôm nay ai cũng không đưa anh ấy đi được!"

Giọng nói kiên định của Ngọc Tình nghe bên tai Thiên Đế lại là sự ngông cuồng, chỉ thấy ông ta cười lạnh lùng: "Trứng trọi với đá!"

Nói rồi ông ta từ từ nắm tay lại, chỉ thấy dòng nước dưới đáy biển cuộn lại với nhau hình thành nên một cái hố lớn, một bộ dạng kìm nén mạnh mẽ hướng về phía Ngọc Tình.

Hai đầu gối của Ngọc Tình mềm nhũn ra, suýt nữa thì ngã xuống, có điều cô không hề, chỉ trong phút chốc, Ngọc Tình nghiến răng đứng thẳng người lên, hai cánh tay giờ lên trước ngực đan lại với nhau.

Chỉ thấy dòng nước đó cuộn lại thành một quả bóng nước khổng lồ, hướng thẳng về phía đầu Ngọc Tình.

Hành động này của Thiên Đế thực sự là muốn tiêu diệt Ngọc Tình!

136. Chương 136: Đưa Đi, Sự Cảm Động Không Nói Thành Lời

Quả bóng nước khổng lồ lơ lửng trên không trung với khí thế mạnh mẽ hướng thẳng về phía Ngọc Tình.

Ngọc Tình từ từ ngẩng đầu lên nhìn quả bóng nước như thể sẽ lấy ngay mạng cô đó, đôi lông mày của cô nhướn lên, trong ánh mắt là sự sẵn sàng chiến đấu, chỉ thấy cô cắn chặt môi lại.

"Đến đi!" tiếng nói the thé vang lên, thủ ấn trong tay Ngọc Tình cũng đúng lúc được hình thành, chỉ thấy hai tay cô giơ lên, đỡ lấy quả cầu nước đó.

Đồng thời cùng lúc này, các ngón tay của Ngọc Tình không ngừng động đậy, thủ ấn cũng không ngừng được tạo ra, một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, hàng loạt những thủ ấn được truyền ra từ tay Ngọc Tình, bọn chúng xoay tròn và hướng về quả cầu nước khổng lồ đó.

"Không, đừng!" Phác Vũ đang ngã dưới đất không biết sức lực từ đâu tới, đột nhiên đứng lên, lập tức nhảy bổ vào người Ngọc Tình.

Đúng lúc đó quả cầu nước rơi xuống, một tiếng "bùm" vang lên, vô số những giọt nước tung tóe bắn ra, điều kì lạ là những giọt nước này đều nặng như cả ngọn núi, mỗi giọt nước đều tràn đầy năng lượng.

Khi quả cầu nước đó rơi xuống, thủ ấn của Ngọc Tình hầu như không còn sức lực chống đỡ lại, chỉ trong chốc lát lập tức đã bị hóa tan ra và quả cầu nước nặng trình trịch đó rơi xuống người Phác Vũ.

Đau, một cơn đau như lửa đốt làm cho khuôn mặt anh tú của Phác Vũ nhăn nhúm lại.

"Phác Vũ, Phác Vũ!"

Ngọc Tình đẩy anh ra và lớn tiếng kêu lên.

Cô có thể cảm nhận được sức nặng của quả bóng nước đó, cô cũng biết bản thân mình căn bản không phải đối thủ của Thiên Đế. Thế nhưng cô chính là muốn cố gắng giành lấy, Ngọc Tình luôn cho rằng chỉ cần nỗ lực thì sẽ không có gì là không làm được.

Thế nhưng bây giờ cô biết, hóa ra trước thế lực hùng mạnh tuyệt đối kia, tất cả mọi sự cố gắng nỗ lực của cô có là gì. Ngọc Tình nhìn vào khuôn mặt đang nhăn lại của Phác Vũ, nhìn anh rõ ràng là đang rất khó chịu nhưng vẫn cố cười với cô, trong lòng cô thấy đau, đau vô cùng.

"Đừng khóc, Tình Tình, đừng khóc." Phác Vũ nhìn những giọt nước chảy ra từ khóe mắt Ngọc Tình, trong lòng anh thấy cảm động, anh chẳng còn để ý tới cơn đau của cô thể mình mà lập tức mở miệng an ủi cô.

Thế nhưng anh không ngờ rằng anh không nói ra còn tốt, anh vừa mới nói ra, máu từ miệng liền chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống khuôn mặt trắng bệch của Ngọc Tình.

"Phác Vũ, Phác Vũ." Ngọc Tình nhìn mà thấy rất thương cho anh, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn.

Cô biết bản thân mình không phải là người rất xinh đẹp, tính cách cũng không phải là tốt, bản thân như vậy không hề xứng đáng với những gì Phác Vũ đối với cô, cô thấy mình không đủ phẩm chất và năng lực để có được anh thế này.

"Đồ ngốc, đồ ngốc." Ngọc Tình chẳng quan tâm tới những giọt máu đang rớt xuống mặt cô, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đưa tay đặt lên má anh.

Bàn tay cô vừa mới đưa lên một giọt máu liền rớt xuống tay cô.

"A...." một tiếng kêu vang lên, ngay sau đó có một mùi như mùi thịt nướng bay lên mũi Phác Vũ, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, anh đưa tay lên cầm lấy tay Ngọc Tình đẩy xuống dưới.

Bàn tay vốn dĩ với màu da trắng đó, lúc này đỏ ửng lên, nhìn như thể bị bỏng, sự biểu hiện đó làm cho Phác Vũ thấy đau lòng: "Không được đưa tay lên!"

Giọng nói nghiêm khắc của Phác Vũ không hề làm cho Ngọc Tình thấy buồn hay không vui, ngược lại trong lòng cô hoàn toàn là sự thương xót và tình yêu dành cho anh.

Cái tên ngốc này, hóa ra anh ép những nỗi đau đó ở trong bản thân mình.

Những giọt nước đó giống như những giọt a xít vậy, có thể ăn mòm cơ thể con người, sự đau đớn đó là không thể tránh khỏi. Chàng trai này đúng là ngốc quá mà!

Nước mắt Ngọc Tình vẫn không ngừng lăn xuống, dường như cô mang tất cả nước mắt trong cuộc đời này đều dành hết cho anh vậy.

"Mau, Mau kéo em trai con ra đây!" Thiên Đế vì muốn mượn chiêu này để làm nhụt đi khí nhuệ của Ngọc Tình, từ đó hủy hoại cô. Thế nhưng ông ta không ngờ rằng Phác Vũ lại đỡ tháy cho Ngọc Tình đòn chí mạng này.

Đúng vậy, ra đòn này Thiên Đế không nể tình chút nào, ông ta chính là thực sự muốn tiêu diệt Ngọc Tình. Những giọt nước này không chỉ ăn mòn cơ thể mà còn ăn mòn vào những kinh mạch của anh.

Thiên Đế nhìn Phác Vũ xông tới đỡ đòn cho Ngọc Tình, lập tức liền đơ người ra. Ông ta đứa người con trai này tuy ngây thơ, thế nhưng tuyệt đối không phải một kẻ ngốc, vì vậy có thế nào ông ta cũng không ngờ rằng Phác Vũ lại dùng cơ thể mình để bảo vệ cho Ngọc Tình.

Sau khi đơ người ra trong giây lát, Thiên Đế mới quay sang giục Tất Tuyết Quân đi lôi Phác Vũ lại. Phải biết rằng thứ đó không ảnh hưởng quá lớn đối với thần tiên nhưng cũng đủ để Phác Vũ cảm thấy đau đớn.

Bị Thiên Đế ra lệnh, Tất Tuyết Liên với khuôn mặt bất lực nhìn Thiên Đế: "Phụ vương, có thế nào thì người cũng phải rút cái thứ nước đó tan đi chứ, nếu không, con cũng có kết cục như nhị đệ!"

"Ồ, đúng đúng!" Thiên Đế được Tất Tuyết Liên nhắc nhở, lập tức tập hợp thần khí, vung tay lên, những giọt nước đó nhanh chóng tan vào hư không.

Lúc này ông ta giống như một người cha bình thường, đơ người ra.

Có điều bộn dạng này rõ ràng là không nhận được sự đồng tình của mọi người có mặt ở đó. Chỉ thấy giây phút những giọt nước đó biến mất, cơ thể Phác Vũ bỗng mềm oặt ra, ngã lên người Ngọc Tình bất động.

"Phác Vũ, Phác Vũ." Ngọc Tình cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh, lập tức hoảng loạn, cô đưa tay ra lay lay người anh nhằm mong anh có chút phản ứng gì đó.

Nhưng bất luận cô đẩy anh thế nào, cơ thể Phác Vũ cũng không hề có chút phản ứng hay động đậy gì.

"Phác Vũ!" Ngọc Tình bỗng chốc hốt hoảng, giọng nói cũng như cao hơn vài phần.

"Nha đầu ngốc, đừng kêu nữa, anh mệt quá!" tiếng nói của Phác Vũ truyền tới, Ngọc Tình thở phào một tiếng: "Được, em không kêu lên nữa, em không kêu tên anh nữa."

"Nha đầu, xem ra lần này anh thực sự không thể ở bên cạnh em nữa rồi." Phác Vũ hít thở một hơi khó khăn, giọng nói yếu ớt truyền tới tai Ngọc Tình.

Ngọc Tình nghe thấy vậy sắc mặt cô bỗng chốc thay đổi.

"Em nghe anh nói." Phác Vũ cảm nhận thấy sự thay đổi của Ngọc Tình, giọng nói đang rất cố gắng: "Không phải anh thực sự muốn rời xa em, nhưng em cũng nhìn thấy rồi, chúng ta ai cũng không phải là đối thủ của người đó. Nha đầu, tin anh, anh nhất định sẽ trở lại, tới lúc đó tuyệt đối sẽ không có ai có thể làm hại em, tin anh."

Giọng nói kiên định của Phác Vũ làm cho con tim Ngọc Tình run lên, cô luôn cho rằng bản thân mình có thể, cô luôn cho rằng bản thân mình có thể bảo vệ người mình yêu và người yêu mình.

Thế nhưng ngay giây phút này cô mới biết hóa ra bản thân mình chẳng là gì, hóa ra bản thân mình vẫn còn vô cùng kém cỏi.

"Đồ ngốc, đừng có nghĩ nhiều." Phác Vũ đưa tay lên khẽ vuốt tóc Ngọc Tình: "Đồng ý với anh, không được hành động bừa bãi nữa. Anh, anh không muốn em bị thương thêm nữa."

Phác Vũ nhìn Ngọc Tình, nhìn vào đôi mắt ậng nước đỏ lên của cô, con tim anh đau thắt lại.

"Đồ ngốc, đồng ý với anh." Phác Vũ nhìn cô, không để cho cô né tránh câu nói của anh.

Ngọc Tình nước mắt chảy xuống ròng ròng, cô mở miệng mới phát hiện bản thân mình không lên tiếng nổi. cô chỉ ngốc nghếch nhìn anh rồi gật đầu.

Sau hành động của cô là những giọt nước mắt rơi xuống như mưa.

"Nhị đệ, đi thôi." Tất Tuyết Liên đứng bên cạnh nhìn thấy vậy, đôi mắt dửng dưng của anh ta cũng khẽ gợn sóng, chỉ thấy anh ta khẽ nói, sau đó đưa tay ra kéo vạt áo Phác Vũ, nhẹ nhàng đỡ Phác Vũ lên.

Cảm nhận được Phác Vũ đang rời xa bản thân mình, ánh mắt Ngọc Tình liền thay đổi, đột nhiên cô nhận thức được tất cả. thế nhưng khi cô vừa mới động đậy thì liền nhớ tới lời Phác Vũ, bỗng chốc cô giống như một quả bóng bị xịt hơi, cơ thể liền mềm nhũn ra.

Cô từ từ nhắm mắt lại, để mặc cho nước mắt chảy ra, cơ thể cô bất động, không nhìn, không nghĩ.

Cô sợ, sợ bản thân không kiềm chế nổi, sợ bản thân sẽ chẳng quan tâm tới điều gì nữa mà xông lên. Cô rất muốn, rất muốn xông lên, thế nhưng cô không thể.

Cô không phải là đối thủ của bọn họ. cô xông lên chẳng khác nào là tự đem mình đi nộp mạng.

Bàn tay Ngọc Tình từ từ nắm chặt lại, móng tay cứa vào da thịt, từng giọt máu chảy ra, hòa vào trong nước biển, nhưng dường như cô không cảm giác thấy, cô nằm dưới đất bất động, giống như một người chết.

Phác Vũ bị Tất Tuyết Liên nhấc đi nhưng ánh mắt anh không rời khỏi Ngọc Tình một giây nào, anh nhìn cô với bàn tay nắm chặt lại, lòng anh đau như ngàn mũi kim đang đâm vào.

Nếu có thể, nếu có thể, anh hi vọng người đó là bản thân anh, anh hi vọng bản thân mình có thể thay cô nhận tội này, thế nhưng anh không thể!

Ánh mắt Phác Vũ từ từ nhìn sang phía Thiên Đế đứng bên cạnh, lần đầu tiên anh không có cảm giác tôn kính, lần đầu tiên không có cảm giác thân mật, lúc này chỉ có một cảm giác duy nhất đó là nỗi hận không gọi được thành tên.

Là ông ta, đều là ông ta, nếu không có ông ta, vậy thì bản thân sẽ không hạ phàm. Nói gì dễ nghe, cái gì mà trải nghiệm, chẳng phải là sự ích kỷ của ông ta à? ông ta tưởng ai cũng muốn làm cái gì mà nhị hoàng tử à?

Anh hi vọng bản thân mình chẳng là gì, chỉ là một Phác Vũ bình thường, kể cả là Phác Vũ chẳng có gì, chẳng có tác dụng gì như tám năm trước cũng tốt, ít nhất, ít nhất, Ngọc Tình sẽ không phải bị thương!

Rất cả những điều này, tất cả, đều tại ông ta.

Hàm răng Phác Vũ cắn chặt lấy môi, ánh mắt anh lạnh lùng không hề có chút tình cảm nào. Cơ thể anh đang run lên, một cảm khác lạnh lẽo nói không thành lời.

Tất cả những điều đó đương nhiên Thiên Đế đều nhìn thấy, nhưng ông ta chẳng hề quan tâm. Trong lòng ông ta, Phác Vũ chẳng qua chỉ là nhất thời bị mê hoặc mà thôi, trở về thiên đình khóa lại một thời gian anh sẽ lại nghĩ thông thôi.

Thế nhưng Thiên Đế cả đời chưa từng biết tới chân tình thì làm sao mà biết được, lúc này điều phức tạp nhất chính là tình cảm nam nữ, trên thế giới này điều đáng quý nhất cũng là tình cảm nam nữ, tên thế giới này cũng chính tình cảm nam nữ là điều khó có thể cắt đứt nhất.

Ông ta có thế nào cũng không ngờ rằng người con mà ông ta luôn tự hào đó lại nằm dưới đất chỉ vì một cô gái thế kia.

"Đi!" Thiên Đế nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình đang nằm bất động dưới đất kia, sau đó quay người biến mất, ngay sau đó Tất Tuyết Liên cùng với Phác Vũ cũng biến mất.

Cảm nhận thấy hơi thở của Phác Vũ biến mất khỏi nhân gian, nước mắt của Ngọc Tình vẫn lăn ra không ngừng.

"Mối thù ngày hôm nay Ngọc Tình tôi nhất định phải báo!" Ngọc Tình nghiến răng, nói với bản thân hết lần này tới lần khác, nỗi nhục ngày hôm nay, mối thù ngày hôm nay Ngọc Tình cô nhất định phải đòi lại, tất cả, tất cả mọi thứ, Ngọc Tình nhất định phải đòi lại.

"Ngọc tiểu thư...." Lâm Chính Đông đứng bên cạnh lúc này mới từng bước đi tới, giọng nói có vẻ khó khăn gọi tên Ngọc Tình.

Ngọc Tình nghe thấy tiếng nói của Lâm Chính Đông, hai mắt đột nhiên mở ra. Giọng nói cô lạnh lùng tới nỗi làm cho Lâm Chính Đông đơ ra: "Vừa nãy, ông đã nhìn thấy những gì?"

137. Chương 137: Điên Cuồng Sát Hại, Ngao Thánh Xuất Hiện

"Vừa nãy ông đã nhìn thấy những gì?" câu nói lạnh lùng như đến từ địa ngục từ từ vang lên, làm cho Lâm Chính Đông rung người, cúi đầu xuống nhìn Ngọc Tình.

Lúc này Ngọc Tình đã mở hai mắt ra, trong ánh mắt không hề có một chút cảm xúc nào. Cô nhìn ông ta, lặng lẽ, dường như nếu ông ta nói sai một chữ, vậy thì cô lập tức sẽ ra tay, không có gì để nghi ngờ về việc cô sẽ giết ông ta.

"Tôi...tôi không nhìn thấy gì cả." Lâm Chính Đông vừa nghĩ tới khả năng đó liền vội vàng đưa tay lên xua, để chứng minh tính xác thực, Lâm Chính Đông còn nói thêm một câu: "Tôi thật sự không nhìn thấy gì cả."

Câu nói đang cố che giấu điều gì đó, lại còn bản lĩnh nói dối không chớp mắt này, nếu lúc tâm trạng Ngọc Tình tốt cố thể cô sẽ cười một tiếng, thế nhưng cô của lúc này tâm trạng không hề tốt một chút nào.

Chỉ thấy cô từ từ đứng lên, bàn tay phải của cô nhẹ nhàng nắm lấy mái tóc, lúc đó bàn tay cô lọt vào mắt Lâm Chính Đông, đột nhiên ông ta nhớ lại cảnh ban nãy.

"Tốt nhất là ông không nhìn thấy gì cả." Ngọc Tình liếc ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Chính Đông, đặt tay xuống: "Bằng không....."

Ngọc Tình không nói thêm gì, nhưng sự uy hiếp trong câu nói nửa chừng đó đã được thể hiện ra rõ nét.

"Không không, tôi không nhìn thấy gì cả." lúc này Lâm Chính Đông đã không còn hoài nghi gì về việc Ngọc Tình sẽ giết ông ta.

Ha ha, Ngọc Tình nhìn Lâm Chính Đông đang xua tay luống cuống với ánh mắt chế nhạo, cô thở hắt ra một tiếng, cơ thể cô xoay đi và lóe lên một luồng sáng, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi đáy biển sâu.

Lúc này bề mặt biển Đại Tây Dương vô cùng bình lặng, không có một gợn sóng, dường như dòng nước xanh kia sẽ không bao giờ chảy nữa, gió khẽ thổi cũng không ảnh hưởng gì tới nó.

Cái sự bình lặng đẹp đẽ đến lạ kì đó làm cho không ai nghĩ rằng, chỉ vừa nãy thôi, dưới đáy biển đó đã có cả mười vạn con quỷ đã được siêu độ, chỉ vừa nãy thôi, một cuộc chiến đến nhanh đi nhanh đã xảy ra. Chỉ vừa nãy thôi, một đôi nam nữa tình thâm nghĩa nặng đã bị ngăn cách.

"Ào!"

Một âm thanh lớn vang lên, một luồng ánh sáng từ dưới đáy biển vụt lên, hóa thành một vệt sáng rồi biến mất trên bầu trời. Ngọc Tình rời khỏi mặt biển, nhanh chóng bay về phía xa, thế nhưng không biết tại sao, cô đột nhiên dừng lại, nhìn về phía mặt biển xanh đó.

Ánh mắt cô lạnh lùng như băng nhìn về phía mặt biển, hai mắt cô khẽ nheo lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Đây là nơi bắt đầu nỗi nhục của cô, sẽ có một ngày, cô sẽ rửa sạch được nỗi nhục này!

Ngọc Tình lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào mặt biển, ngay sau đó cơ thể di chuyển và biến mất.

Lâm Chính Đông dưới đáy biển sâu nhìn vào Ấn Trấn Yêu màu vàng kim như lúc đầu, ông ta khẽ thở phào một tiếng, nói gì thì nói giữ được Ấn Trấn Yêu rồi, nói chung là hôm nay ông ta không phí công tới đây.

Chỉ là, Lâm Chính Đông đột nhiên nhớ tới lời uy hiếp của Ngọc Tình,ông ta liền lắc lắc đầu, xem ra ông ta thực sự phải đem cái đầu của mình ngoắc vào cạp quần mà sống rồi. chỉ hi vọng cái bà cô trẻ đó đừng có lúc nào cũng nhớ tới ông ta.

Song tất cả không phải như ông ta nghĩ, có những sự việc càng nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp thì nó càng diễn ra ngược lại.

Lúc này Ngọc Tình vừa mới ra khỏi địa phận biển Đại Tây Dương, liền bị bay vây chặt lại. Ngọc Tình nhìn tất cả những gì trước mắt, trong lòng là sự bực dọc nói không thành lời.

"Tiểu cô nương, nghe nói cô đã phá được Trận Vạn Quỷ?" kẻ đứng đầu nhìn Ngọc Tình, ánh mắt u ám, nếu chỉ dùng ánh mắt mà có thể giết người vậy thì Ngọc Tình chắc chắn đã chết dưới ánh mắt của hắn ta.

"Đúng!" Ngọc Tình chẳng thèm phí lời với hắn, lặng lẽ gật đầu.

"Hức!" người đó hức một tiếng lạnh lùng: "Gan cũng không hề nhỏ nhỉ, không biết nếu luyện thành một người độc ác thì...." hắn ta còn chưa nói dứt lời, liền nhìn thấy một luồng ánh sáng phun ra.

Người đó ngay lập tức liền né đi.

"Phụt!" chỉ nghe thấy một tiếng phụt từ phía sau lưng vang lên, người đó từ từ quay đầu lại, một người phía sau hắn ta đã ngã xuống, máu tươi chảy ra ròng ròng. Điều ngạc nhiên là vị trí bị thương của kẻ đó là ở tim, lúc này con tim người đó đang bị cắm một mũi tên màu trắng muốt.

"Nha đầu thối!" người đó lập tức quay đầu lại, gầm lên, bàn tay giơ lên rồi lại giáng xuống một cái tát. Phải biết rằng vừa nãy nếu không phải hắn ta né đi nhanh thì mũi tên đó đã đâm vào người hắn ta rồi.

Ngọc Tình dửng dưng nhìn cái tát đó, cơ thể khẽ động đậy liền biến mất, khi xuất hiện lại, một luồng sức mạnh tinh thần vô cùng mạnh mẽ được đẩy ra.

Dưới một sức mạnh tiềm ẩn như vậy, chỉ cần cơ thể có một vết thương nhỏ cũng làm cho máu chảy ra. Vậy là ngay sau đó màu đỏ ở khắp nơi. Còn Ngọc Tình thì cảm thấy vẫn chưa hài lòng với những điều này, cô đưa tay ra nắm chặt lại, một luông sức mạnh tinh thần trong phút chốc hóa thành một thanh kiếm dài xuất hiện trong tay cô.

Cơ thể cô động đậy, cô liền như một con ma, cô đưa qua đưa lại như con thoi, thanh kiếm trên tay giống như một cái liềm lấy đi sự sống của tất cả mọi nơi quanh nó, máu đỏ trào ra.

Đây là một vụ sát hại đơn phương tàn khốc, thực lực của Ngọc Tình tuy không bằng Thiên Đế, không bằng Tất Tuyết Liên, không bằng Phác Vũ, nhưng vẫn còn hơn những người này. Những người này dưới sự cố gắng của Ngọc Tình thì bọn họ không hề có khả năng chống lại.

Bọn họ chỉ biết đơ người ra nhìn đồng bọn ngã xuống, như một kẻ ngốc nhìn đầu mình lìa khỏi cổ, trở thành một người chung số phận với những người còn lại.

Những người này cũng đáng thương, bọn họ vốn dĩ là những người bảo vệ Trận Vạn Quỷ, thế nhưng không ngờ rằng vừa mới ra ngoài một lát liền bị kết cục thế này.

Vốn dĩ bọn họ muốn xông lên, thế nhưng bất lực trước bản lĩnh quá cao của Thiên Đế, bọn họ tự cho rằng sẽ không thoát mạng được từ tay người đó, vậy là liền tính kế, bọn họ phân tán ra làm bốn hướng, chặn ở đây, đợi người phá trận xuất hiện. Chỉ đợi tới khi Ngọc Tình xuất hiện để xử lý cô.

Song có thế nào bọn họ cũng không ngờ rằng, sự lựa chọn của bản thân không hề đúng đắn, đó là một con nha đầu không dễ gì mà động vào. Lúc này, bầu trời máu tươi bắn tung tóe, từng kẻ một không ngừng ngã xuống, song cuộc tàn sát vẫn không hề dừng lại.

Lúc này Ngọc Tình giống như một kẻ điên, trên tay cô vẫn là thanh kiếm dài được vung ra bốn phía, tiếp tục tàn sát, lúc này trong con tim cô chỉ toàn là hận thù, chỉ toàn là sự đau khổ, bực dọc.

Trước mắt cô là màu đỏ của máu, trong lòng cô chỉ có một ý niệm là giết, giết hết!

Nếu không phải là bọn họ, nếu không phải là những người này, cô đã có thể sống một cuộc sống yên bình, nếu không phải bọn họ, cô cũng sẽ không đưa Phác Vũ tới đây. Nếu không phải bọn họ, Phác Vũ cũng sẽ không phải kêu gọi cánh cửa luân hồi, nếu không phải bọn họ, Phác Vũ cũng sẽ rời cô mà đi.

Đều là bọn họ! Lúc này Ngọc Tình dường như không còn một chút lí trí nào đêm tất cả những sự đau khổ, giận dữ, trút hết lên người những kẻ này, chỉ thấy thanh kiếm đó vẫn không ngừng vung lên, kẻ nào đứng ngăn trước mặt cô thì đều phải chết dưới thanh kiếm đó.

Kẻ đứng đầu trong số bọn đó nhìn Ngọc Tình như một kẻ ngốc, khuôn mặt u ám của hắn ta lúc này tràn ngập sự sợ hãi. Người này, người này, không phải là người, cô không phải là người.

Hắn ta khẽ khàng đẩy từ trong miệng ra một vật giống như hạt đào nhân rồi thổi mạnh, hi vọng viện trợ đến càng sớm càng tốt, bằng không.....

Ánh mắt hắn ta từ từ di chuyển, nhìn về phía những thi thể đang nằm dưới đất nhưng bị mất đầu kia, nếu viện trợ không tới nhanh thì hắn ta cũng sẽ là một trong số những thi thể đó, nhanh một chút, đến đi.....

Khi hắn ta đang cầu nguyện, thanh kiếm của Ngọc Tình cuối cùng cũng đã dừng lại, ánh mắt Ngọc Tình cuối cùng cũng đã hướng về phía hắn ta.

"Ngươi..đang cầu viện trợ?" giọng nói của Ngọc Tình vừa khô khan vừa lạnh lùng, lúc này cô chẳng khác nào một người máy.

Người đó nhìn bộ dạng của Ngọc Tình, ánh mắt chỉ có sự sợ hãi, cuối cùng cũng tới lượt hắn ta rồi, hắn ta....

"Ngươi rất sợ ta?" lúc này Ngọc Tình đã bình tĩnh hơn rồi, cô nhếch môi nói: "Ta mạnh không?"

Người đó nhìn Ngọc Tình, không dám trả lời, chỉ ngốc nghếch tròn mắt nhìn cô.

"Ta mạnh không?" Ngọc Tình nhìn thấy người đó không chịu trả lời, cô tức giận, giơ tay lên, thanh kiếm liền chặt đứt một cánh tay của kẻ đó, cô lại ngẩng đầu lên, cười điên dại rồi hỏi: "Ta mạnh không?"

"Mạnh." Người đó chẳng còn để ý được tới cánh tay máu đang chảy ròng ròng, hắn ta nhìn Ngọc Tình vẻ sợ hãi, miệng mấp máy mấy lần cuối cùng cũng nói ra được một từ.

Khi hắn ta nghe thấy tiếng nói của mình dứt, liền thấy Ngọc Tình giơ thanh kiếm lên hướng về người hắn, cô gầm lên: "Ta mạnh, sao các ngươi lại còn dám tới để chọc giận ta! Ta mạnh, tại sao đến người ta yêu cũng không bảo vệ được! các ngươi đáng chết, các ngươi đều đáng chết!"

Hết nhát này đến nhát khác, cơ thể người đó sớm đã be bét ra rồi, không còn một chút gì của sự sống, thế nhưng Ngọc Tình vẫn chưa hết tức giận, lúc này cô giống như một tên đồ tể, hoàn toàn mất kết đi lí trí, chẳng khác nào một kẻ điên.

Không biết qua đi bao lâu, có thể cũng chỉ một lát, Ngọc Tình cuối cùng cũng bất động. Cô vừa mệt vừa tức, vừa đau lòng, cơ thể cô mềm nhũn ra rồi ngã xuống đất, ngã xuống nơi máu chảy thành sông.

Một lúc sau, một bóng người bay ra từ chiếc nhất của Ngọc Tình, anh nhìn Ngọc Tình khẽ thở dài một tiếng, đưa tay ra ôm lấy cô.

Bộ áo choàng trắng của anh lúc này đã nhuộm thêm màu đỏ của máu, khuôn mặt anh tú của anh chỉ có sự bất lực, anh khẽ lắc đầu, cơ thể biến mất.

Vốn dĩ anh không muốn xuất hiện, thế nhưng Thuần Hoàng và Ngân Nguyên đều đã bị nhốt lại rồi, không biết gì về những sự việc của thế giới bên ngoài. Còn anh, vốn dĩ cũng không biết gì cả, gần đây anh đều cảm thấy rất mệt, thời gian một ngày đa phần là dành cho việc ngủ. Ai mà biết được hôm nay khi anh tỉnh dậy lại nhìn thấy cảnh cô gái này như đang phát điên lên.

Nếu không cứu cô, Ngao Thánh nghĩ, nghĩ tới hơi thở mà anh cảm nhận được trong chiếc nhẫn, e rằng cái cô tiểu nha đầu này cũng sẽ không khá hơn những xác chết này là bao nhiêu.

Không sai, lần này người cứu Ngọc Tình chính là Ngao Thánh, là người đàn ông xuất hiện sau khi không gian được nâng cấp – là người đã nuôi một vườn hoa mạn đà la lớn.

Lúc này Ngọc Tình cũng không biết, cô thiếp đi trong cơn hôn mê, trong giấc mơ có rất nhiều người, có Phong Nhã Trần, có Phác Vũ, có Lưu Bân, còn có cả Ngân Nguyên....bọn họ đều rất vui vẻ, những việc không vui đều không xảy ra, cô cũng rất vui, rất vui.

Ngao Thánh ôm Ngọc Tình vào không gian, đặt cô dưới đất, dùng thuật thanh khiết đem những cơ thể bụi bặm của Ngọc Tình rửa sạch.

Anh từ từ cúi đầu xuống nhìn vào khuôn mặt thanh tú với đôi lông mày hơi nheo lại của Ngọc Tình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà làm cho cái cô tiểu nha đầu này lại trở thành như vậy? Ngao Thánh nhìn Ngọc Tình, rồi ánh mắt anh di chuyển tới bàn tay phải của cô với vết sẹo trên đó, anh cau mày lại, đưa tay ra sờ lên vết sẹo đó.

Vừa mới chạm vào, kí ức của Ngọc Tình dường như dòng nước chảy, tất cả đều hiện ra trước mắt Ngao Thánh.

138. Chương 138: Ngọc Tình Tỉnh Lại, Hơn Cả Sinh Mạng

Những bộ áo choàng màu trắng đang tung bay, bóng của chúng lúc ẩn lúc hiện trên trần nhà màu xanh nhạt. Khi Ngọc Tình mở mắt ra đó là tất cả những gì cô nhìn thấy.

Cô từ từ chớp mắt, cảm thấy hai mắt cay sè và khô đặc lại.

Đây là đâu? Ngọc Tình từ từ ngồi dậy, đi giày vào, đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi căn phòng, ngẩng đầu lên nhìn, lọt vào tầm mắt là một vườn hoa mạn đà la không thấy điểm cuối.

Ánh mắt Ngọc Tình di chuyển„ ngoài hoa mạn đà la thì không còn nhìn thấy gì khác, miệng cô khẽ nhoẻn cười.

Cô bước chân về phía trước, đi tới bên cạnh bông hoa mạn đà la gần chỗ cô nhất, quỳ gối xuống. Gió nhẹ thổi qua, luồn vào mái tóc cô, quần áo cô, còn có cả vô số những suy nghĩ mơ màng.

Ngọc Tình không biết bản thân mình đã ngồi bao lâu, cho tới khi Ngao Thánh trở về cô cảm thấy như mình đã ngồi rất lâu rất lâu rồi.

Ngao Thánh đi sắc thuốc cho Ngọc Tình, lần này cô gần như bị kiệt sức, nếu để từ từ hồi phục thì cần rất nhiều thời gian. Vì vậy Ngao Thánh vừa nghĩ liền quyết định sắc thuốc cho cô. Tới khi anh trở lại thì liền nhìn thấy cảnh này.

Mặt trời đã lặn ở phía tây, dưới ánh hoàng hôn màu đỏ rực, bên cạnh vườn hoa mạn đà la màu đen, một cô gái mặt bộ đồ màu trắng ngồi lặng lẽ ôm hai đầu gối. mái tóc của cô không dài, thả xuống lưng, nhưng chính như vậy mới càng thể hiện rõ được cơ thể mảnh mai của ôc. Cô không nói cũng không cười, cô hơi nhắm mắt lại, một sự yên tĩnh nói không thành lời, làm cho người khác cảm thấy thương xót.

"Ngồi dậy, uống thuốc thôi." Ngao Thánh nhìn một lát, cuối cùng đã khẽ mở miệng nói. Với tính cách của Ngao Thánh thì từ trước tới nay anh chưa bao giờ quan tâm tới người khác, huống hồ lại là một người không hề có một chút giá trị lợi dụng nào thế này, thế nhưng không biết tại sao, lúc này trong lòng Ngao Thánh lại trỗi dậy một sự thương xót hiếm có.

Ngay đến cả anh cũng chưa từng phát hiện, giọng nói lạnh lùng của anh hôm nay lại có thêm cả chút cảm thương, một niềm thương nói không rõ.

Ngọc Tình nghe thấy có tiếng người, cô từ từ liếc mắt lên, khi nhìn thấy Ngao Thánh, ánh mắt đột nhiên cô đơ người ra, anh...anh...anh là Phác Vũ của cô sao?

Nhìn vào khuôn mặt vô cùng giống với Phác Vũ, ánh mắt Ngọc Tình bối rối, đôi mắt vốn khô và cay của cô lúc này lại ướt đi.

"Phác Vũ....." giọng nói lí nhí như thể chỉ nói cho một mình cô nghe làm cho Ngao Thánh bỗng nhiên trở về với trạng thái lạnh lùng, không biết tại sao anh thực sự không vui, liền quay người bước đi, không nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Ngọc Tình nữa, không nhìn vào đôi mắt ọng nước đó nữa mà quay người bước đi.

Nhìn Ngao Thánh quay người rời đi, ý thức của Ngọc Tình đột nhiên như tỉnh táo hơn, Đúng rồi, đây không phải là Phác Vũ, Phác Vũ của cô không phải người thế này, người đàn ông này chỉ là nhìn giống anh mà thôi.

Cho dù biết là như vậy nhưng Ngọc Tình vẫn không khống chế được. Cô nhìn chằm chằm theo bóng dáng anh, cô nhìn không chớp mắt, dường như nếu cứ nhìn cứ nhìn như vậy thì người đó sẽ quay đầu lại và cười rạng rỡ với cô rồi nói: "Tình Tình, anh trở lại rồi."

Có lẽ là ánh mắt của Ngọc Tình quá dai dẳng, có lẽ ánh mắt đó quá rực sáng mà làm cho Ngao Thánh bước chân dừng lại, sắc mặt vô cùng khó coi quay đầu lại: "Đi uống thuốc!"

Nói xong Ngao Thánh liền quay người bước đi, trong lòng là sự bực dọc nói không thành lời. Cô gái đáng chết lại coi anh là người khác, sớm biết thế này đã mặc kệ cô. Tuy nghĩ như vậy, thế nhưng bàn tay hái thuốc đó lại chưa bao giờ nghỉ.

Ngọc Tình nghe giọng nói có phần tức giận đó, hơi đơ người ra, cô đứng lên, từ từ đi lại. Đúng rồi, bất luận thế nào, cuộc sống vẫn tiếp diễn, chỉ cần cô còn sống một ngày thì cô còn phải nỗ lực, còn phải tiến lên! Sẽ có một ngày, sẽ có một ngày, Ngọc Tình cô sẽ đứng ở vị trí đỉnh cao hơn tất cả mọi người để bảo vệ cho tất cả những người cô yêu.

Bao gồm, Phác Vũ.

Ngọc Tình đi vào căn phòng trang nhã đó, ngồi xuống trên ghế, bê bát thuốc lên uống từng ngụm từng ngụm, không nói câu nào, ngay đến cả cau mày cũng không. Cái bộ dạng này của cô làm cho Ngao Thánh đang đi tìm đường liền quay người lại nhìn Ngọc Tình.

Loại thuốc đó người khác không biết nhưng Ngao Thánh sắc thuốc anh biết, đắng vô cùng. Chỉ cần ngửi thôi mùi đắng cũng sộc lên mũi, nếu là một người đàn ông uống thì chắc chắn anh ta cũng phải nheo mày, huống hồ mà một cô gái.

Lại càng huống hồ là một cô gái thanh nhã giống như một người chỉ toàn ăn những đồ ăn ngon nhất trên thế giới thế này, nhưng cô chỉ lặng lẽ uống từng ngụm một.

Một Ngọc Tình như vậy càng làm cho Ngao Thánh thấy ngưỡng mộ, cô gái nhỏ bé này phải có sự quyết tâm nhiều đến thế nào mới làm được như vậy. Đột nhiên, trong đầu Ngao Thánh hiện lên những hình ảnh mà anh nhìn thấy trong kí ức của cô.

Sau khi nhìn những cảnh tượng đó, anh dường như hiểu ra điều gì, lặng lẽ đem cục đường tìm thấy đặt xuống bên cạnh tay Ngọc Tình, quay người rời đi, đi chăm sóc vườn hoa mạn đà la.

Khi Ngọc Tình đặt bát xuống, khi nhìn thấy cục đường màu đen, bàn tay cô khựng lại, cô cầm cục đường cho vào miệng, vị ngọt thanh mát bỗng chốc lan tỏa ra khắp miệng, hòa lẫn với vị đắng của thuốc.

Thực ra đối với Ngọc Tình mà nói, loại thuốc này không hề đắng, bởi vì thứ gì đó có đắng hơn nữa, cũng không đắng bằng nỗi đau trong lòng cô. Ngọc Tình khẽ thở dài một tiếng, cô đứng lên đi tới bên cạnh Ngao Thánh đang quỳ bên vườn hoa mạn đà la.

"Anh rất thích hoa mạn đà la à?" Ngọc Tình mở miệng hỏi.

"Ừm." Ngao Thánh gật đầu: "Tôi cũng không biết tôi đã trông hoa mạn đà la bao lâu rồi, dường như đã rất lâu rất lâu rồi, bây giờ có thể không thích thì cũng trở thành thói quen rồi, tôi cũng không biết khi trước sao tôi lại trồng mạn đà la, nhưng nếu đã trông nhiều như vậy thì chắc là thích rồi!"

Giọng nói dửng dưng có chút mơ hồ của Ngao Thánh làm Ngọc Tình đơ người ra: "Tự anh không nhớ đã trồng hoa bao lâu rồi? vậy anh có nhớ anh là ai không?"

Câu hỏi Ngọc Tình làm Ngao Thánh quay đầu lại, khẽ cười, giống như băng đá trên núi tan chảy, anh nói: "Mới đầu hình như cũng nhớ, chỉ là thời gian lâu quá rồi, bây giờ cũng đã quên."

Giọng nói không cảm xúc đó làm cho Ngọc Tình chỉ biết gượng cười, cô nói: "Nhìn anh rất giống một người, có điều bây giờ nhìn thì thấy....."

Ngọc Tình quay đầu sang, dưới ánh mặt trời, đôi mắt cô hơi nheo lại nhìn Ngao Thánh: "Cũng không giống lắm!" khuôn mặt Ngao Thánh nhìn có vẻ cứng nhắc hơn Phác Vũ, khí chất của cả hai cũng không giống nhau, sự ngây thơ thuần khiết của Phác Vũ được thể hiện từ trong ra ngoài, còn Ngao Thánh là một khuôn mặt như một tờ giấy trắng, không phải thuần khiết mà là do anh chẳng còn nhớ gì nữa.

Bộ dạng mơ màng đó của Ngọc Tình làm cho con tim Ngao Thánh đập rộn ràng: "Vậy sao?" anh hỏi: "Vậy anh ấy, là người như thế nào đối với cô?"

Tuy dường như đã biết rồi còn cố ý hỏi, nhưng anh vẫn muốn được nghe cô nói.

"Anh ấy....là một người rất quan trọng." Ngọc Tình hơi nheo mày lại, sau đó nhoẻn miệng cười, nói với giọng điệu kiên định: "Là người bất luận thế nào tôi cũng phải tìm về, anh ấy...đối với tôi....."

Ngọc Tình nhìn Ngao Thánh, khẽ cười: "Quan trọng hơn cả sinh mạng!"

Quan trọng hơn cả sinh mạng? Đôi mắt của Ngao Thánh khẽ đảo, còn quan trọng hơn cả sinh mạng sao? Ngao Thánh mỉm cười: "Sao tôi nhớ, cô hình như có rất nhiều người yêu?"

Lời của Ngao Thánh làm Ngọc Tình đơ ra, ngay sau đó cô thành thật gật đầu:"Đúng vậy, có rất nhiều, bất luận là ai, tôi nghĩ bọn họ sẽ đều bảo vệ tôi, yêu tôi như sinh mạng họ vậy, và tôi cũng thế."

Giọng nói của Ngọc Tình rất kiên định, làm cho Ngao Thánh có cảm giác không thoải mái không biết xuất phát từ đâu, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: "Sao cô biết?"

Ngọc Tình dường như cũng cảm nhận được cảm giác của anh, cô chỉ khẽ cười: "Đó là sự tin tưởng, tôi, tôi tin bản thân mình, cũng tin vào bọn họ."

"Ha ha." Ngao Thánh cười: "Vậy thì cô có bao nhiêu sinh mạng để đảm bảo rằng từng người bọn họ đều quan trọng như sinh mạng của cô?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, liếc mắt nhìn Ngao Thánh: "Đúng vậy, tôi chỉ có duy nhất một sinh mạng này, tôi cũng không đủ mạnh, nhưng tôi sẽ cố gắng, cho tới khi trên thế giới này không có ai đứng được trên tôi, cũng không có ai có thể làm hại những người tôi yêu."

Sự tự tin trong ánh mắt của Ngọc Tình làm cho con tim Ngao Thánh khẽ rung động, lúc này anh cảm thấy dường như nếu đã tiến được vào trái tim cô, trở thành người mà cô coi trọng, điều đó thật tuyệt vời.

Hai người lại nói chuyện rất lâu rất lâu, mãi cho tới khi Ngao Thánh trồng xong một cây hoa, mãi cho tới khi mặt trời lặn hẳn, trời bắt đầu tối, người người mới từ từ đứng lên, trở về căn phòng nhỏ.

"Muốn ăn gì?" Ngao Thánh vừa vào tới phòng nhìn Ngọc Tình, mở miệng hỏi. câu hỏi của Ngao Thánh làm Ngọc Tình đơ người ra, ăn cơm?

Ngọc Tình nhìn Ngao Thánh từ đầu tới chân, không ngờ, Ngao Thánh nhìn không giống người phàm thế này mà cũng phải ăn cơm? Ngao Thánh dường như cũng nhìn ra được sự nghi hoặc của Ngọc Tình, anh khẽ cười: "Ở trong này thời gian lâu quá, vì vậy việc ăn cơm chưa từng bỏ qua, tuy tu luyện tới một trình độ nhất định thì có thể thoát tục, nhưng ăn cơm thì vẫn có những cái lợi của việc ăn cơm."

Ngọc Tình nghe thấy vậy ngốc nghếch gật đầu:"Tùy anh, ăn gì cũng được."

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Ngọc Tình, Ngao Thánh lại nhìn cô từ trên xuống dưới, quay người đi ra ngoài đi làm cơm. Anh đi phía trước, Ngọc Tình theo sát phía sau.

Cô vô cùng muốn biết, người đàn ông này làm cơn nhìn sẽ thế nào?

Đi vào bếp nhìn những động tác thuần thục của Ngao Thánh, tư thế thanh tao, Ngọc Tình lại một lần nữa đờ đẫn người ra. Ngao Thánh dường như trong chốc lát liền biến thành một nguwofi khác, Ngọc Tình ngây người ra nhìn.

Phác Vũ của cô lúc làm cơm có phải cũng đẹp như thế này?

Lúc này, Phác Vũ – người mà Ngọc Tình nhớ mong da diết đang bị nhốt trong một cung điện bằng băng. Vết thương trên người anh vẫn chưa khỏi, anh không nói không rằng, cũng chưa từng kêu đau, dường như ngay đến cả nheo mày cũng không.

Những tiên nữ phục vụ anh đều biết, nếu muốn nhìn một chút sự thay đổi trên khuôn mặt lạnh như băng của vị Hoàng tử này, vậy thì cách tốt nhất chính là hỏi anh: "Nhị điện hạ, ở nhân gian người đã từng có bạn gái chưa?"

Chỉ lúc như vậy thì đôi lông mày của Phác Vũ mới hơi cau lại, dường như đang đau khổ, đang nhớ nhung, dường như là quyết tâm, là kiên định.

Đầu Phác Vũ từ từ quay sang, nhìn vào phòng nghỉ huy hoàng của mình, ánh mắt anh lạnh lùng, anh nhất định phải rời khỏi nơi đây, anh nhất định phải có được sức mạnh nổi bật, anh nhất định sẽ không để Ngọc Tình phải chịu tổn thương nữa!

Anh phải nhanh khỏe lên, chỉ có như vậy, anh mới nhanh chóng có được tất cả những gì mình muốn! Phác Vũ suy nghĩ, phụ vương của anh chẳng phải đã trao rất nhiều kì vọng vào anh sao, sao anh có thể dễ dàng phụ lòng chứ?!

Nghĩ vậy, Phác Vũ khẽ cười lạnh lùng.

139. Chương 139: Nói Rõ Ngọn Ngành, Người Của Yến Gia Đến

Ngọc Tình ở trong không gian chiếc nhẫn một ngày, sáng sớm ngày thứ hai cô thoát ra và dùng pháp thuật bay về thành phố X. Sự mất tích hai ngày của Ngọc Tình cũng không gây chú ý lắm, dù gì thì Ngọc Tình thường xuyên có việc, việc biến mất vài ngày là việc hết sức bình thường.

Song lần này trở về, mọi người đều nhìn ra có điều gì đó khác thường.

Tâm trạng của cô không phải rất tốt nhưng có khi lại cười, cũng đủ để làm cho người khác cảm nhận được nỗi buồn từ sâu đáy lòng của cô phát ra ngoài.

Phong Nhã Trần và những người khác quay ra nhìn nhau, sau đó lắc đầu. Bọn họ không cùng Ngọc Tình đi ra ngoài, vì vậy Ngọc Tình tại sao lại ở trong cái bộ dạng như thế này, bọn họ cũng không biết.

Có điều ba người bọn họ nhìn nhau, dường như lần này không nhìn thấy Phác Vũ trở về, lẽ nào?

Trong lúc ba người đang suy đoán, Ngọc Tình đã uống hết một cốc nước, cô ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

"Các anh sao thế?" Ngọc Tình mở miệng hỏi.

"Anh...bọn anh....." Phong Nhã Trần có phần ngạc nhiên trước sự nhạy cảm của Ngọc Tình, anh khẽ lắc đầu, cười nói: "Không có gì, em thế nào, lần này có thuận lợi không?"

Thuận lợi? Ngọc Tình nghe thấy vậy liền đứng đần người ra, là việc của Ấn Trấn Yêu? Cô nghĩ rồi gật đầu: "Ừm, thuận lợi." Ngọc Tình nói xong liền cầm cốc nước chẳng còn giọt nước nào đưa lên miệng định uống.

Hành động này của cô làm ba người choáng váng, thực sự thuận lợi sao? Nếu thực sự thuận lợi, vậy tại sao cô lại như người mất hồn thế này?

Ba người lại quay mặt nhìn nhau, Lưu Bân mở miệng định nói gì nhưng liền nghe thấy tiếng của Ngọc Tình vang lên: "Bang Chim ưng gần đây phát triển thế nào?"

Bang Chim ưng? Lưu Bân thấy kì lạ, cô hình như đã rất lâu rồi không hỏi tới việc của bang Chim ưng, có điều thấy kì lạ thì kì lạ, Lưu Bân lập tức trả lời: "Mọi chuyện đều tốt."

Ngọc Tình gật đầu hài lòng: "Thế này nhé, kể từ bây giờ bắt đầu, đem bang Chim ưng phát triển ra toàn quốc, nếu có người cản trở, giết!" từ cuối cùng được nói ra, thần sắc Ngọc Tình đột nhiên trở nên lạnh lùng, khí thế sát phạt đã tỏa ra khắp không gian nhỏ bé này, cơn thịnh nộ không nói thành lời đó làm cho cả ba người nghe đều thấy choáng váng.

Chắc chắn là có chuyện gì rồi, bình thường Ngọc Tình tuy là rất lạnh lùng. Nhưng cô chưa bao giờ nói ra một từ giết mà lại lạnh lùng đến ghê rợn như bây giờ.

Chỉ là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi ba người đang suy nghĩ, Ngọc Tình đã đứng lên, ánh mắt lạnh lùng của cô lướt qua ba người, sau cùng dừng lại trước mặt Lưu Bân: "Bảo Yến Vân hôm nay tới gặp em, nói với anh ta, hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Em không có nhiều thời gian và sự kiên nhẫn để đợi chờ anh ta đâu."

Nói xong cô quay người bước đi, khi đi tới cửa cô mới quay đầu lại, nhìn ba người. Lần này ánh mắt có vẻ nhẹ nhàng hơn, cô nói: "Gần đây tâm trạng em không tốt, các anh bao dung một chút. Còn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, qua vài ngày em sẽ nói với mọi người. em đi trước đây."

Ngọc Tình nói xong bóng dáng cô liền biến mất. Nghe thấy lời Ngọc Tình nói, Lưu Bân và hai người còn lại thở phào một tiếng, cũng may, xem ra mọi chuyện chưa tới mức không giải quyết được, cũng may là cô còn chịu nói ra.

Đúng vậy, bọn họ không sợ gì khác, gì sợ Ngọc Tình giữ kín trong lòng không chịu nói cho bọn họ biết. Bọn họ sợ, sợ Ngọc Tình cứ thế sẽ sinh bệnh, kìm nén quá lâu, núi lửa cũng phải bùng phát.

Ngọc Tình đi ra từ quán cà phê, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trong lòng có một cảm giác nói không thành lời, hai tay cô nắm chặt lại với nhau: "Đợi em nhé, em nhất định sẽ đi."

Ngọc Tình không biết đã nhìn bao lâu, sau đó cô thở một tiếng, nhấc chân bước đi.

Không phải cô không muốn nói tình hình hiện tại với Phong Nhã Trần và Lưu Bân, chỉ là cho dù nói với bọn họ thì bọn họ cũng không giúp được gì. Tuy....

Tuy bọn họ bây giờ cũng đang không ngừng trưởng thành, tuy bọn họ có một ngày sẽ tiếp xúc với tất cả hiện thực, thế nhưng, trong lòng Ngọc Tình không muốn bọn họ phải buồn vì người đàn ông khác.

Trong lòng cô, ba người bọn họ giống như Phác Vũ, cô không hi vọng bất kì ai trong bọn họ vì cô mà phải bị thương hay tổn thương. Song đồng thời Ngọc Tình cũng biết, cô không thể giấu bọn họ. Không vì điều gì chắc, chỉ vì bọn họ là những người quan trọng nhất trong cuộc đời của bọn họ, còn cô là điều duy nhất của bọn họ.

Ngọc Tình nghĩ vậy liền thở dài một tiếng.

Thôi bỏ đi, những thứ này tạm thời gác sang một bên, cô còn có việc quan trọng hơn phải làm, Yến gia, bang Chim ưng, Ấn Trấn Yêu, yêu quái, cùng với người muốn phá hoại Ấn Trấn Yêu muốn cô đi xử lý.

Xem ra, cô có rất nhiều việc phải làm. Ngọc Tình hơi nhăn trán lại, thế nhưng bởi vì công việc nhiều, vốn dĩ trong lòng đang rất buồn mà dường như đã giảm đi không ít.

Ánh mắt Ngọc Tình nhìn theo ánh sáng mặt trời đang dần tắt, cô khẽ cười, đã lâu rồi không về nhà, xem ra phải về nhà một lần, hơn nữa, có một số việc xem ra cũng cần phải nói rõ ngọn ngành với cha mẹ. Dù gì, một cô nương như cô không mấy khi về nhà, trong lòng ba mẹ dù có hiểu nhưng cũng vẫn sẽ lo lắng.

Ăn cơm tối xong, ba người nhà Ngọc Tình ngồi trên ghế sô pha xem ti vi.

Lý Nguyệt và Ngọc An Quân bốn mắt nhìn nhau, Lý Nguyệt thở dài một tiếng, nhìn Ngọc Tình: "Tiểu Tình...."

Lý Nguyệt vừa mở miệng, Ngọc Tình liền biết bà muốn nói gì. Cô khẽ cười, tiếp lời Lý Nguyệt: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với ba mẹ."

Có chuyện muốn nói?

Lý Nguyệt và Ngọc An Quân lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng không nói gì, quay sang nhìn Ngọc Tình.

"Ba mẹ, chắc chắn ba mẹ đang nghĩ con lúc nào cũng ở ngoài, một đứa trẻ thì làm gì mà ngày nào cũng có nhiều việc thế đúng không?" Ngọc Tình ngẩng đầu lên nhìn ba mẹ mình, nhìn vào ánh mắt quan tâm của bọn họ. Nhìn rõ ràng là bọn họ đang rất lo lắng, nhưng vẫn bằng lòng nghe bản thân giải thích, trong lòng Ngọc Tình bỗng cảm thấy thật ấm áp.

Có bọn họ thật tốt, thực ra vốn dĩ bên cạnh bản thân vẫn còn có rất nhiều người, yêu thương bản thân, bảo vệ bản thân cô, cảm giác như thế thật tuyệt vời.

"Đúng thế, Tình Tình, con còn nhỏ, đừng có ngày nào cũng chỉ ở bên ngoài, bên ngoài rất loạn, nếu con có chuyện gì thì ba mẹ làm sao mà sống nổi!" vừa nghe Ngọc Tình nói, Lý Nguyệt liền cảm thấy cô nói đúng được điều bà muốn nói.

Tuy bà biết con gái rất hiểu chuyện, biết con gái làm việc có chừng mực, biết con gái có thể là không phải bình thường. Nhưng bất luận bà biết bao nhiêu, những điều bà không biết cũng còn rất nhiều, bà biết tất cả chỉ là cảm nhận và suy đoán của bản thân, bà rất sợ, sợ bản thân đoán nhầm.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lần Ngọc Tình đi ra ngoài, bà đều lo lắng. Con gái bà dứt ruột đẻ ra, bà lo lắng hơn ai hết. Hôm nay nếu đã nói tới đây, bao nhiêu lâu như vậy rồi nhất định phải nói với Ngọc Tình.

Dù sao thì Ngọc Tình ngày càng lớn lên, nếu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào. Con gái thì không bằng con trai được, có va chạm dù ít dù nhiều đều không tốt.

"Mẹ." Ngọc Tình cảm động nắm lấy tay Lý Nguyệt, khẽ cười, ngay sau đó cũng đưa tay cầm lấy tay cha mình: "Đây chính là việc ngày hôm nay con muốn nói với ba mẹ."

"Ba mẹ biết chợ bán đấu giá Thụy Tình không?" Ngọc Tình khẽ cười, đưa mắt nhìn Lý Nguyệt và Ngọc An Quân. Trước đây chỉ là chợ bán đấu giá hoa nhưng bây giờ không chỉ kinh doanh hoa, mấy năm gần đây, chợ bán đấu giá đó đã mở rộng tham gia vào rất nhiều ngành nghề, bây giờ mỗi tháng đều tiếng hành một buổi bán đấu giá bí mật, những thứ được đưa ra bán đấu giá đều là những thứ hiếm có, bình thường nhìn không thấy.

Bây giờ ở thành phố X, nó đã là một doanh nghiệp có một không hai rồi, Lý Nguyệt và Ngọc An Quân sao lại không biết chứ.

Tuy bọn họ chưa từng tới đó, nhưng Thụy Tình nổi tiếng như vậy, với tư cách một công dân tiêu chuẩn của thành phố X, nếu đến ngay cả cái này bọn họ cũng không biết vậy thì bọn họ còn được coi là người ở đây không!

"Sao vậy?" Vợ chồng Lý Nguyệt nhìn Ngọc Tình, hỏi lại. Tuy bọn họ không nói biết hay không biết nhưng với tư cách là con gái hai người họ Ngọc Tình từ câu hỏi đó có thể nhìn ra bọn họ chắc chắn biết.

"Vậy công ty đá quý Thụy Tình, ba mẹ biết không?" Ngọc Tình chưa trả lời câu hỏi của Lý Nguyệt ngay mà cô tiếp tục hỏi.

"Đá quý Thụy Tình?" Lý Nguyệt suy nghĩ một lát, sau đso khẽ cười: "Sao lại không biết chứ, ti vi quảng cáo ngày nào cũng có."

Lý Nguyệt đưa tay ra chỉ về phía ti vi, Ngọc Tình chỉ cười, rồi gật đầu nhìn theo.

"Đúng, đúng là cái đó." Ngọc Tình cười rồi thu ánh mắt về: "Ba mẹ, đây đều là những việ chôm nay con muốn nói với ba mẹ, thực ra, hai công ty đó đều là của con, hơn nữa còn là doanh nghiệp vốn đầu tư riêng của một mình con."

Ngọc Tình vừa dứt lời, liền thấy ba mẹ cô tròn xoe mắt, dường như nghe một việc gì ngạc nhiên lắm. Cái gì? Bọn họ nghe nhầm rồi đúng không, hai công ty đó đều là của Tình Tình nhà bọn họ, hơn...hơn nữa lại còn là vốn đầu tư của một mình cô?

Trời ơi, đây...đây là điều không thể nào. Hai công ty này, có thể đã thành lập.... bao nhiêu năm rồi?

Khi chúng được thành lập, Tiểu Tình mới mấy tuổi? bảy tuổi! không thể nào!

Hai người trố mắt nhìn nhau, rồi quay ra nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình...con nói thật đấy à?"

Cô nhìn nét mặt ngạc nhiên của ba mẹ mình mà bật cười rồi gật đầu: "Vâng, ba mẹ còn nhớ khi con tám tuổi không, đã từng đi Côn Minh một chuyến ấy?"

"Lần đó...lần đó là lần cắm trại mùa đông?" Lý Nguyệt suy nghĩ rồi chợt như nhớ ra.

"Vâng, công ty đá quý Thụy Tình được thành lập khi đó."

Ngọc An Quân và Lý Nguyệt lại bốn mắt nhìn nhau, Ngọc An Quân với khuôn mặt nghiêm khắc nhìn Ngọc Tình: "Con mở một công ty lớn như thế, khi đó, tiền ở đâu ra?"

Ngọc An Quân là đàn ông, ông chỉ suy nghĩ trong giây lát đã nghĩ ra vấn đề then chốt. Phải biết rằng mở một công ty, hơn nữa lại còn là vốn đầu tư riêng, phải cần nhiều tiền nhiều tiền đến thế nào! Khi đó Ngọc Tình chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, tiền đâu ra mà nhiều thế?

Ngọc An Quân nghĩ vậy, sắc mặt dần dần trùng xuống. Tiểu Tình chắc không phải bị người ta lừa chứ?

"Ba, ba không cần lo lắng." Ngọc Tình khẽ cười, cô vừa cười vừa nói: "Nói ra thì cũng là do con may mắn. Khi nhỏ lúc con ở chợ hoa nhặt được một hạt giống, không ngờ khi đem trồng thì đó là Cúc Kim Sa. Chậu cúc Kim Sa đó con đã bán được 300 vạn."

Ngọc Tình nói rất hồn nhiên đáng yêu như đang kể chuyện vậy làm cho Ngọc An Quân cũng thấy yên tâm hơn: "Vậy thì tốt, Tiểu Tình, con nhất định phải nhớ, trên thế giới này người xấu rất nhiều, đừng có dễ dàng tin lời người khác nói." An tâm thì an tâm, có điều thân làm cha, làm gì có chuyện yên tâm tuyệt đối. Ngọc An Quân suy nghĩ rồi dặn dò con gái.

"Vâng, ba yên tâm." Ngọc Tình ngoan ngoãn đáp lại, sau đó cô nhìn Lý Nguyệt: "Vì vậy, mẹ, bao nhiêu năm nay con lúc nào cũng ra ngoài, chính là tới phòng làm việc để giải quyết công việc thôi, ba mẹ yên tâm, có người bảo vệ con."

Ngọc Tình nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Lý Nguyệt: "Nói ra thì những năm qua con sợ ba mẹ lo lắng nên không nói cho ba mẹ biết, nếu bây giờ đã nói rồi, vậy thì cái này cho ba mẹ." nói rồi cô đưa tay ra sau lưng, một chiếc thẻ ngân hàng xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

"Chiếc thẻ ngân hàng này không có bao nhiêu tiền, chỉ có 1000 vạn. Mẹ, ba mẹ cầm lấy, muốn mua cái gì thì mua." Ngọc Tình nói rồi, cầm chiếc thẻ đặt vào tay Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt đơ người ra. Bà đã nhiều tuổi thế này rồi nhưng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy. 1000 vạn! 1000 vạn! Từ trước tới giờ bà chưa bao giờ nghĩ tới một ngày bản thân lại có trong tay số tiền này! Hơn nữa, 1000 vạn này con gái bà lại còn nói là không nhiều?

Bà vẫn luôn biết con gái không phải người tầm thường, nhưng chưa từng nghĩ con gái mình lại giỏi giang đến như vậy! Lý Nguyệt tay run lên nhìn Ngọc Tình, trước đây khi bà nhìn thấy Ngọc Tình và Phong Nhã Trần ở bên nhau, bà luôn nghĩ hai người gia thế không giống nhau, sau này làm thế nào, bây giờ xem ra mọi chuyện đều không cần phải suy nghĩ rồi, con gái bà ưu tú như vậy, tuyệt đối là xứng với Phong Nhã Trần!

Ngọc Tình nhìn mẹ mình với khuôn mặt đờ đẫn ra, cô khẽ cười: "mẹ, cái này mẹ không được từ chối đâu đấy!" Ngọc Tình biết nếu cô cho ba mẹ quá nhiều thì bọn họ nhất định sẽ không nhận, 1000 vạn là con số

ba mẹ cô có thể nhận. 1000 vạn ở thành phố X có thể mua một căn nhà, có thể mua một chiếc xe, có thể mua rất nhiều thứ. Điều này đối với ba mẹ cô mà nói chắc là đủ rồi.

Nhưng Ngọc Tình cho rằng, ba mẹ nhất định sẽ không bằng lòng rời khỏi căn nhà cũ của mình, bằng không cô sớm đã mua cho bọn họ một căn hộ rồi.

Con người già đi sẽ nhớ về ngày xưa, nhớ về ngôi nhà đã gắn bó với họ.

Quả nhiên đúng như Ngọc Tình dự liệu, Lý Nguyệt nhìn Ngọc An Quân nhìn nhau rồi cuối cùng cũng nhận lấy chiếc thẻ ngân hàng. Nhận lấy chiếc thẻ xong, Lý Nguyệt nắm tay Ngọc Tình nói lời khuyên bảo: "Tiểu Tình, ba mẹ biết con bây giờ có tiền, nhưng con phải nhớ lấy, cho dù con có nhiều tiền con đều vẫn là con gái của ba mẹ. Tiểu Tình, có tiền không có nghĩa là có tất cả, vì vậy việc gì con cũng phải chú tâm vào làm, biết chưa hả?"

Nghe Lý Nguyệt nói những lời từ tận đáy lòng, Ngọc Tình gật đầu: "Vâng, mẹ, con biết rồi. Mẹ không cần lo lắng đâu. Ba mẹ đã lo lắng cho con cả đời rồi, bây giờ là lúc ba mẹ hưởng phúc rồi."

Ngọc Tình nói với nét mặt rất nghiêm túc, nhìn vào trong mắt Lý Nguyệt, trong ánh mắt đó là sự cảm động, con gái bà lớn thật rồi.

Ngọc Tình dang tay ra ôm lấy mẹ mình: "Được rồi, mẹ không cần phải suy nghĩ nhiều đâu, hôm nay con còn có hẹn bàn công chuyện làm ăn. Vì thế ba mẹ, con ra ngoài trước đây."

Nói xong Ngọc Tình đứng lên, vẫy tay chào ba mẹ rồi đi ra ngoài.

"Tiểu Tình, cẩn thận một chút." Lý Nguyệt nhìn theo bóng dáng con gái, vội vàng chạy ra ngoài, đứng ở cửa nói theo.

"Vâng vâng, con biết rồi. Mẹ, mẹ vào nhà đi!" Ngọc Tình nghe lời mẹ nói quay đầu lại nhìn mẹ cười, vẫy vẫy tay: "Mẹ mau vào nhà đi."

Nhìn nụ cười tươi của con gái, Lý Nguyệt thở phào một tiếng, bà cúi đầu xuống nhìn chiếc thẻ ngân hàng trong tay, khẽ cười. Cô con gái ưu tú như vậy là con gái của bà!

Ngọc Tình ra khỏi nhà, khi đi khỏi tầm mắt của Lý Nguyệt, nụ cười trên khuôn mặt cô tắt hẳn và thay vào đó là một sự lạnh lùng, cơ thể cô bay thẳng tới tổng bộ bang Chim ưng.

Lúc này ở tổng bộ của bang Chim ưng, người của Yến gia đã đợi hơn một tiếng đồng hồ, lúc này bọn họ bắt đầu cảm thấy sắp hết kiên nhẫn.

"Yến Vân, thế này là thế nào? Đây là sự đối đãi kiểu gì thế này?" trong phòng khách, một người trung tuổi ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt khó coi nhìn Yến Vân nói như gầm lên.

Yến Vân nghe giọng nói cáu giận của người trung tuổi, chỉ biết cười gượng, không trả lời. trong lòng nghĩ, nếu lần trước chịu đến thì làm gì có chuyện như thế này.

"Ta thấy cái con bé Ngọc Tình đó chẳng coi chúng ta ra cái gì, bằng không sao lại để chúng ta đợi ở đây lâu như vậy chứ!" lại một người trung niên nữa nói lạnh lùng, ánh mắt nhìn trừng trừng về phía Yến Vân, rõ ràng là không vui.

"Bác à!" Yến Vân nghe thấy lời người trung niên nói, lập tức lên tiếng phản bác: "Nếu lúc trước không phải là chúng ta phản đối, bây giờ đã không bị đối xử thế này. Tất cả đều là do chúng ta tự làm tự chịu, bác ăn nói cũng phải có chừng mực thôi!"

Yến Vân lúc này cũng tức giận rồi, nếu không phải do những người này cố chấp, nếu không phải do những người này ngăn cản, nếu không phải do những người này tự cao tự đạo, Yến Vân anh ta đã không bị Ngọc Tình chế giễu, hức, nếu không phải vì Yến gia, vì mấy trăm người của dòng tộc, ai thèm quan tâm tới lời những người này chứ!

"Yến Vân, cháu đang nói chuyện với ai đấy hả? sao lại là lỗi của ta à? dù gì chúng ta cũng là bên trên, Ngọc Tình đối xử với chúng ta như vậy đúng là không có giáo dục!" Yến Bành Huy nghe thấy lời phản bác của Yến Vân, đập bàn đứng lên, phẫn nộ nhìn Yến Vân.

"Không có giáo dục?" sau khi tiếng nói này dứt, một giọng cười nhè nhẹ cất lên, một bóng dáng từ từ xuất hiện trong phòng. Đó là tiếng cười nhưng bất kì ai cũng cảm nhận được sự lạnh lùng trong tiếng cười đó.

"Đã rất nhiều năm rồi tôi chưa được nghe thấy đấy!" lời này giống như được nói ra từ miệng của một con yêu quái đã sống rất nhiều năm, Ngọc Tình với đôi mắt to tròn nhìn mọi người trong phòng, khẽ cười.

"Cô...cô là ai?" người của Yến gia nhìn Ngọc Tình không hề có động tĩnh gì mà xuất hiện trong phòng, thần sắc liền thay đổi, giọng nói trùng xuống hỏi.

Ngay đến cả người từ đầu tới giờ không nói gì – ông nội của Yến Vân lúc này cũng mở mắt ra, đôi mắt vẩn đục nhưng tuyệt đối không chút mơ hồ nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình.

"Sao hả? các người trách tôi tiếp đãi không chu đáo à? bây giờ còn không biết tôi là ai?" Ngọc Tình từ từ đi tới ghế sô pha ngồi xuống, nhìn vào mọi người nói: "Sao hả, bây giờ, các người nghĩ thông rồi à?"

Ngọc Tình vừa dứt lời, làm cho những người dù đã đoán ra thân phận của cô cũng phải giật mình ngạc nhiên – cái con bé này chính là Ngọc Tình?

Người Yến gia quay mặt nhìn nhau, suy nghĩ một lát, mở miệng hỏi: "Ngọc tiểu thư, cô nóng vội muốn gặp chúng tôi như vậy là vì có việc gì thế?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ khẽ cười: "Sao hả? ông không biết? Yến Vân không nói với các người à? Ồ, không sao, anh ta không nói, thì để bây giờ tôi nói, cũng chẳng phải việc lớn gì. Chính là, kể từ ngày hôm nay, Yến gia phải đứng về phía tôi, nghe sự chỉ huy của tôi, cùng tiến cùng lùi!"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, sắc mặt mọi người ở đó đều thay đổi.

140. Chương 140: Cơ Hội, Yến Vân Làm Chủ Yến Gia

Ngọc Tình vừa dứt lời, mọi người có mặt ở đó sắc mặt liền thay đổi, thế này cũng quá đáng quá rồi đấy!

Người của Yến gia quay mặt nhìn nhau, từ trong ánh mắt của người kia đều nhìn thấy sự kinh hoàng và sự nực cười ghê ghớm. Cái con bé này tự cho mình là ai chứ.

Yến gia bọn họ cái khác không dám nói, nhưng nói gì thì nói cũng là gia tộc có gia thế hàng trăm năm, sao lại dễ dàng để cho một con bé làm chủ gia đình được!

Tuy bọn họ không thể nhìn ra được thực lực của Ngọc Tình, nhưng nhìn vào tuổi tác của Ngọc Tình, mọi người có mặt ở đó cũng không có ai nghĩ rằng cô gái nhìn chỉ mười mấy tuổi này đã đạt tới trình độ cao nhất của thời kì nguyên anh của một kẻ tu chân.

"Tiểu cô nương!" Yến Sùng im lặng một lát, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, khuôn mặt tối sầm lại, nói lời không chút khách khí: "Cô ngây thơ quá đấy, cô tưởng cô có tư cách gì mà có thể tiếp quản Yến gia chúng tôi?"

Yến Sùng vừa dứt lời, mọi người đều nhìn Ngọc Tình với ánh mắt chế giễu.

"Đúng thế, cô tưởng cô là ai chứ?"

"Ha ha, đúng vậy, đúng là không biết lượng sức mình."

..... những lời nói tương tự thế liên tiếp vang lên trong căn phòng rộng rãi, Yến Vân đứng bên cạnh nhìn vào nụ cười nhạo báng của những người trong dòng tộc mình cùng ánh mắt chế giễu của bọn họ, trong lòng anh ta trùng xuống, ánh mắt anh ta từ từ di chuyển, hướng về phía Ngọc Tình – đang ngồi trên ghế sô pha nhìn toàn bộ cảnh này và khẽ cười.

Cô thì nhìn bọn họ khẽ cười còn bọn họ thì nhìn cô khinh bỉ, chế giễu. Song, dường như cô không hề để ý, chỉ cười, lặng lẽ nhìn. Cái bộ dạng đó giống như là một người lớn đang nhìn những đứa trẻ không hiểu chuyện vậy.

Song chính cái bộ dạng này, lại làm cho Yến Vân thấy trong lòng lạnh ngắt. Anh ta rõ ràng nhìn thấy ánh mắt càng lúc càng trở nên lạnh lùng của Ngọc Tình, nụ cười nhếch mép càng được kéo rộng ra.

“Đúng là không biết trời cao đất dày.” Lại một tiếng cười chế giễu vang lên: “Tiểu cô nương, cha mẹ cô không dạy cô phải tự biết lượng sức mình à?”

“Ngớ ngẩn!” tiếng nói này vừa vang lên, đôi mắt Yến Vân đảo trong vô thức, bước chân anh ta từ từ di chuyển, đứng cách xa người đó vài bước.

“Bốp!” quả nhiên đúng lúc Yến Vân đứng xa ra, một tiếng bùm vang lên.

“Xì!” tiếp ngay sau tiếng động đó, chỉ thấy người vừa nãy với khuôn mặt đắc ý lúc này đã từ trên tường ngã xuống, khuôn mặt trắng bệch nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là sự sợ hãi.

“Ực!” Yến Vân nuốt nước bọt ực một tiếng, hai mắt nhìn dán chặt vào Ngọc Tình. Không, không phải chứ. bà cô này từ khi nào lại lợi hại như vậy. Lẽ nào, khoảng thời gian cô vắng mặt là cô lại đột phá, nâng cấp rồi à?

Lúc này Ngọc Tình đang lặng lẽ thu tay về, đặt lên miệng, khẽ thổi. bàn tay phải vốn dĩ sạch sẽ không dính bùn đó khẽ động đậy, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt sợ hãi của người nhà Yến gia, cười dịu dàng.

Nụ cười này nhìn có vẻ vô hại, thậm chí là đơn thuần và ngọt ngào, nếu không phải cô vừa ra một đòn chí mạng đó, mọi người có mặt trong phòng còn cho rằng cô gái này chính là con gái nhà hàng xóm, là một cô gái không hề có một chút nguy hiểm hay sức uy hiếp nào.

“Đều nhìn thấy tôi làm cái gì chưa?” Ngọc Tình vẫn cười, sau đó giơ tay lên: “Ồ, tôi làm phiền tới các người rồi? các người tiếp tục, tiếp tục đi, còn gì chưa nói hết nhỉ? Vừa nãy nói tới đâu rồi?”

Ngọc Tình nói rồi dùng ánh mắt dửng dưng nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên người của kẻ đang nằm dưới đất, miệng đang ộc máu ra.

“Ồ, đúng rồi. là không biết tự lượng sức mình, sau đó thì thế nào? Tiếp tục đi chứ!” Ngọc Tình từ từ thu ánh mắt về, cười tươi.

Sau tiếng nói của cô, mọi người có mặt đều câm như hến. Miệng mấp máy nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Nói gì bây giờ, còn tiếp tục nói, ai dám bảo đảm rằng họ sẽ không giống người đang nằm dưới đất kia?

Phải biết rằng những người hôm nay đến đây thân phận đều không phải là thấp, tương ứng với điều đó, thực lực của những người này cũng sẽ không quá thấp. Người vừa bị một cái tát tát bay đi đó, cũng được coi là một trong số những người có thực lực khá.

“Không nói à?” Ngọc Tình thấy mọi người đều nhìn cô, cuối cùng không ai mở miệng, cô từ từ nhướn mày, cơ thể dựa về phía sau, ngồi thư thái trên ghế sô pha, ánh mắt di chuyển, cuối cùng dừng lại trên cơ thể Yến Sùng.

“Vị này, chính là Yến gia chủ đúng không?” Ngọc Tình lên tiếng, câu hỏi này làm cho mọi người thấy cạn lời, cái con nha đầu này, biết rồi còn hỏi lại để làm gì chứ!

Giống như bọn họ, sắc mặt của Yến Sùng cũng trùng xuống: “Ngọc tiểu thư trêu chọc người của Yến gia chúng tôi thế này rốt cuộc là muốn gì?”

“Muốn gì?” Ngọc Tình nghe thấy vậy, chớp chớp mắt vẻ vô tội, sau đó nhìn Yến Sùng: “Không muốn gì cả, còn nếu muốn nói trắng ra thì chính là lúc trước tôi nói với ông đấy, còn chưa nghe rõ à?”

Ngọc Tình nói xong, không đợi Yến Sùng đáp lời, cô lại lên tiếng: “Nếu đã như vậy thì tôi nhắc lại một lần nữa nhé, ông nghe cho rõ đây, nốt lần này là không có lần sau nữa đâu đấy!”

Ngọc Tình nói xong, liếc mắt lên nhìn Yến Vân, cô thu ánh mắt về khi nhìn thấy nụ cười gượng gạo của Yến Vân và lại nhìn về phía Yến Sùng: “Tôi, muốn tiếp quản Yến gia, cũng chính là, các người phải nghe theo tôi.”

Ngọc Tình nói khá đơn giản, ngắn gọn, súc tích, nói thẳng ra mục đích của mình, Ngọc Tình nói tới đâu sắc mặt Yến Sùng sầm lại tới đó.

Nhìn sắc mặt của Yến Sùng, con tim Yến Vân đập loạn lên, không hay rồi.

Người khác nghe không hiểu ý Ngọc Tình trong câu nói của cô nhưng Yến Vân hiểu. Vừa nãy Ngọc Tình chịu nói lại một lần nữa tức là muốn cho Yến gia thêm một cơ hôi, nếu lần này Yến gia không biết nắm bắt vậy thì xong rồi.

Nói thực lòng, hôm nay sự nhẫn nại của Ngọc Tình đã vượt qua ngoài sức tưởng tượng của Yến Vân, cho tới lúc này cũng chỉ có một người của Yến gia bị tát bay đi mà thôi, và người đó là vì nói lời động chạm tới cha mẹ Ngọc Tình. Nếu là bình thường, những người Yến gia chế nhạo cô như thế, cho dù Ngọc Tình không giết bọn họ thì tuyệt đối cũng sẽ không để yên.

Bây giờ Ngọc Tình lại cho Yến gai thêm một cơ hội nữa, điều này làm cho Yến Vân vô cùng ngạc nhiên. Lúc này anh ta chỉ hi vọng Yến Sùng có thể đồng ý với Ngọc Tình, bằng không, Yến gia xong đời.

Không vì cái khác, chỉ vì thực lực bây giờ của Ngọc Tình, một Yến gia nhỏ bé không gánh vác được.

"Ngọc tiểu thư." Khi mà Ngọc Tình đang cười tươi như hoa, Yến sùng từ từ ngẩng đầu lên, ông ta nhìn Ngọc Tình, sắc mặt vẫn rất khó coi: "Cô muốn tiếp quản Yến gia nhưng cô phải biết rằng đó là máu thịt của tổ tông Yến gia hàng trăm năm nay, và đương nhiên là không thể bị hủy hoại trong tay tôi được."

Yến Sùng nói rồi ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình, chỉ thấy cô vẫn khẽ cười, Yến Sùng thở ra một hơi: "Vì vậy, e rằng không thể giao cho cô được."

Yến Sùng vừa dứt lời, nụ cười của Ngọc Tình càng rạng rỡ hơn,cô vừa cười vừa đứng lên:"Nếu đã như vậy thì Ngọc Tình tôi cũng không miễn cưỡng, các vị, mời đi...."

Thái độ của Ngọc Tình làm cho mọi người đều đơ người ra, sau đó thở phào một tiếng, ai cũng không nghĩ rằng Ngọc Tình ra tay độc ác không nể tình lại nói lời dễ nghe như vậy.

"Nếu đã như vậy thì cảm ơn Ngọc tiểu thư." Khi Yến Vân bất lực lắc đầu, Yến Sùng từ từ đứng lên, nhìn Ngọc Tình nói.

Ngọc Tình liếc mắt nhìn người đàn ông lớn tuổi đang đứng bên cạnh mình, khẽ nhếch môi, ánh mắt vượt qua ông ta nhìn về phía Yến Vân đằng sau, cô khẽ cười, từ từ mở miệng nói: "Anh cũng nhìn thấy rồi đấy, không phải là tôi không cho Yến gia cơ hội."

Ngọc Tình nói với giọng điệu lạnh lùng, làm cho mọi người đều sốc, chẳng phải là kết thúc rồi à. sao...sao lại còn nói như vậy?

"Ngọc Tình...." Yến Vân mở miệng, ánh mắt bất lực nhìn Ngọc Tình, sau đó lại liếc nhìn người nhà mình, hít thở một hơi thật sâu, thôi bỏ đi, những gì anh ta có thể làm cũng đã đều làm rồi.

"Ngọc tiểu thư có ý gì?" Yến Sùng nghe thấy lời của Ngọc Tình, sắc mặt lại sầm xuống, nhìn Ngọc Tình với ánh mắt phẫn nộ.

"Ý gì?" Ngọc Tình cười lạnh lùng trả lời: "Yến Vân không nói với ông à? tôi dự định liên hệ với những đạo hữu để tiến hành sự nghiệp bảo vệ nhân gian, nếu Yến gia chủ không đồng ý vậy thì Ngọc Tình tôi cũng sẽ không làm khó người khác, chỉ là...."

Ngọc Tình nói rồi khẽ cười, dưới ánh mắt u ám của Yến Sùng, cô từ từ mở miệng: "Chỉ là tới lúc đó Yến gia có bất kì tổn thất gì, Ngọc Tình tôi cũng sẽ không ra tay. Dù gì, Yến gia và Ngọc Tình tôi cũng chẳng có chút quan hệ gì."

Sự kiên nhẫn của Ngọc Tình sớm đã bị những kẻ không biết điều này lấy hết rồi, lúc này cô chẳng còn sức đâu mà phí lời với bọn họ. vừa mở lời cô đi thẳng vào vấn đề chính.

"Liên hệ với đạo hữu? Hức, Ngọc Tình, cô tưởng mình là ai, cô tưởng người ta sẽ nghe theo cô à?" Ngọc Tình vừa dứt lời, dưới ánh mắt u ám của Yến Sùng, Yến Bành Huy liền cười lạnh lùng rồi nói.

"Hức." Ngọc Tình nghe thấy lời của Yến Bành Huy, sắc mặt cô trùng xuống, giơ tay lên rồi vung xuống, một cơn gió rít lên, sau đó quật vào người Yến Bành Huy.

Bị cơn gió quật vào người, ông ta liền bay đi đập vào tường, ngã xuống và hôn mê.

Nhìn Ngọc Tình chỉ dùng có một chiêu đã hạ gục được Yến Bành Huy – kẻ đã đạt tới trình độ kết đơn, người của Yến gia đều nuốt nước bọt ừng ực. rốt cuộc Ngọc Tình đã đạt tới đến giới hạn nào rồi.

Ngọc Tình dường như biết được ý nghĩ của mọi người, cô khẽ cười, phát ra sức mạnh tinh thần, ép vào không khí trong căn phòng, bỗng chốc, mọi người chỉ cảm thấy hơi thở thật khó khăn.

Có một số người thực lực yếu, hai chân liền mềm nhũn ra rồi ngã xuống đất. Ngay kể cả yến gia chủ cơ thể cũng lảo đảo, ông ta ngẩng đầu choáng váng nhìn Ngọc Tình – cô gái mới có 15 tuổi đầu này. Trong đôi mắt đó là sự kinh ngạc vô cùng.

Sao lại có thể như thế. Cô gái này bắt đầu tu luyện từ khi trong bụng mẹ chắc, mới có tí tuổi đầu mà đã có thực lực khủng bố thế này rồi.

"Ngọc tiểu thư." Yến Sùng cố nuốt nước bọt, ngẩng đầu lên nở một nụ cười khó coi, ông ta nhìn Ngọc Tình, cố gắng để cho bản thân nhìn có vẻ thiện cảm, ông ta nói: "Ngọc tiểu thư, cô xem việc vừa nói ban nãy...."

"Các người đã đánh mất cơ hội rồi." ông ta còn chưa nói dứt lời, Ngọc Tình liền cắt ngang lời ông ta nói, cô lắc lắc đầu, sắc mặt lạnh lùng.

Nhìn khuôn mặt dửng dưng đó, Yến Sùng thở dài một tiếng, xem ra Yến gia thực sự bại rồi.

"Có điều...." khi Yến Sùng nghĩ đã hết rồi, tiếng nói của Ngọc Tình đã cho ông ta hi vọng. Những năm nay ông ta luôn có cảm giác, nhân gian xem ra không được thái bình rồi, nếu tới lúc đó Yến gia bị cô lập, vậy thì đúng là không thể tưởng tượng nổi, nghĩ tới đây, Yến Sùng nhìn Ngọc Tình với ánh mắt càng thêm khẩn thiết.

Có điều lời Ngọc Tình nói tiếp theo đã làm cho ánh mắt của Yến Sùng ảm đảm đi rất nhiều, cô nói: "Trừ khi Yến Vân làm gia chủ, bằng không tất cả miễn bàn."

141. Chương 141: Thỏa Hiệp, Nắm Bắt Thời Cơ

"Yến Vân làm chủ Yến gia?" một câu nói nghe có vẻ hết sức kì lạ, làm cho tất cả mọi người Yến gia bỗng chốc đứng đơ ra. Điều này còn ngạc nhiên hơn cả lúc trước khi thấy thực lực của Ngọc Tình.

Yến Vân làm chủ Yến gia! Sao có thể như vậy! Yến Vân mới bao nhiêu tuổi, thực lực cũng còn quá yếu, anh ta làm gia chủ thì Yến gia sẽ bị người khác bắt nạt à? Không!

Người Yến gia không phải đồ ngốc, ánh mắt bọn họ từ từ di chuyển, hướng về phía Ngọc Tình đang đứng thẳng lưng ngạo mạn. Cô muốn khống chế Yến gia à! cô muốn biến Yến gia thành đồ của cô một cách hoàn toàn à!

Ai cũng đều biết, bây giờ Yến Vân đối với Ngọc Tình có thể nói là người đã hoàn toàn bị khuất phục. Nếu một khi anh ta làm chủ Yến gia, vậy thì bọn họ....huống hồ, trong số những người này còn có rất nhiều người không hòa hợp gì với Yến Vân, ai biết được khi anh ta làm gia chủ sau này anh ta sẽ không giơ đao lên nhằm vào bọn họ?

"Ngọc Tình....." lúc này người đương sự là Yến Vân cũng đang đơ người ra, anh ta mở miệng, đần người nhìn Ngọc Tình, trong ánh mắt là nụ cười cay đắng. Làm chủ nhà? Từ trước tới giờ chưa bao giờ anh ta nghĩ tới vấn đề này, trước đây anh ta đã cảm thấy rất phiền phức khi làm bang chủ của Yến bang, bây giờ lại làm chủ nhà? Đừng có đùa nữa được không hả? anh ta cảm thấy không buồn cười chút nào đâu.

Yến Vân còn chưa kịp nói gì, Ngọc Tình liền quay đầu lại, liếc nhìn Yến Vân với ánh mắt tức giận, dường như chỉ cần anh ta nói thêm một câu thì cô sẽ quay người bước đi mà chẳng thèm quan tâm tới việc của Yến gia nữa.

Ngọc Tình lạnh lùng nhìn Yến Vân, sự lạnh lùng trong ánh mắt cô khiến cho mọi người phải run lên. Yến Vân cũng đang ngây người nhìn Ngọc Tình, bắt gặp ánh mắt cô anh ta liền cảm thấy chạy dọc sống lưng là một cơn ớn lạnh, anh ta lắc đầu trong vô thức, im bặt miệng lại.

Hức. Ngọc Tình lạnh lùng hức một tiếng, cơ thể cô phát ra một sức uy hiếp vô hình nhưng ngay sau đó lại dường như chưa từng xảy ra việc vừa rồi.

Ngọc Tình thu về ánh nhìn lạnh lùng và uy hiếp đó làm mọi người đều khẽ thở phào một tiếng, lúc này bọn họ mới phát hiện, sau lưng bọn họ ướt đẫm mồ hôi rồi.

"Sao hả, Yến gia chủ?" Ngọc Tình nhìn nét mặt của mọi người, trong lòng có chút khinh bỉ, cô quay đầu nhìn Yến Sùng, khẽ cười rồi hỏi.

"Ngọc tiểu thư!" Yến Sùng nhếch môi lên cười gượng gạo: "Cô cũng biết, thực lực của Yến Vân quá thấp. Tuy là nó có tài thiên bẩm, có lẽ đảm đương được trọng trách là làm chủ Yến gia, thế nhưng bây giờ, nó thực sự là chưa có được cái năng lực đó."

Năng lực? Ngọc Tình nghe thấy liền nhướn mày lên, dưới sự chú ý của mọi người cô từ từ ngồi xuống, cô liếc mắt lên nhìn Yến Sùng đang cười gượng: "Câu nói vừa rồi của Yến gia chủ là đang mỉa mai Ngọc Tình tôi à?"

Mỉa mai? Yến Sùng đơ người ra. Sao lại nói như thế, ông ta nói là sự thực, sao khi tới miệng cô lại trở thành mỉa mai được chứ?

"Yến Vân làm chủ Yến gia, vậy thì đương nhiên tôi sẽ bảo vệ cho anh ta." Ngọc Tình thấy Yến Sùng như nghe không hiểu lời cô nói, cô cũng không làm khó người ta, liền giải thích: "Vừa nãy Yến gia chủ nói, ý là Ngọc Tình tôi không bảo vệ nổi người của mình, thế chẳng phải là mỉa mai thì là gì?"

Ngọc Tình vừa dứt lời Yến Sùng lập tức hiểu rồi. Nhìn bộ dạng đột nhiên như tỉnh ngộ của Yến Sùng, Ngọc Tình lắc lắc đầu, xem ra người làm chủ Yến gia đúng là phải đổi rồi, Yến Sùng già rồi.

Lúc này Yến Sùng rõ ràng là có ý nghĩ giống với Ngọc Tình, xem ra bản thân đúng là già rồi, vậy mà không nghĩ ra ý Ngọc Tình muốn nói. Ý của cô chính là kể từ này yến gia thuộc về cô sở hữu à? cái này....sao có thể được?

"Ngọc tiểu thư, tôi vừa nói rồi, Yến gia chúng tôi là do tổ tông truyền lại, là máu thịt bao nhiêu đời này của tổ tông Yến gia, tôi....tôi không thể để nó bị hủy hoại trong tay tôi được." Yến Sùng ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình: "Yến gia chúng tôi nhất định không thể giao cho người ngoài được!"

Người ngoài? Ngọc Tình có vẻ nghi hoặc: "Yến Vân là người ngoài?"

"Yến Vân đương nhiên không phải người ngoài." Yến Sùng lắc đầu, nhìn Ngọc Tình: "Mọi người đều biết, Yến Vân hoàn toàn phục tục cô, nếu như Yến gia rơi vào tay Yến Vân, vậy thì có khác gì là rơi vào tay cô đâu. Ngược lại, nếu sau này cô để người Yến gia đi làm những việc gì không hay, làm hại đến gốc rễ của Yến gia nhà chúng tôi, như vậy thì làm sao được!"

Yến Sùng nói, giọng nói có vẻ có phần kích động. Ngọc Tình nghe vậy gật đầu như hiểu ra: "Hóa ra ông lo là lo cái đó."

Ngọc Tình khẽ cười: "Tôi không phải thánh nhân, đương nhiên tôi sẽ không giúp ông chấn hưng gia tộc của ông một cách vô điều kiện, tôi cũng không có nhiều thời gian để nói chuyện phiếm với ông! Thiên hạ không có bữa trưa nào là miễn phí cả, chắc ông cũng đã biết câu nói đó. Tôi giúp Yến gia, đương nhiên là có điều kiện. Nhưng ông vừa nói những việc không hay, là sợ tôi lấy Yến gia đi làm bia đỡ đạn à? Yên tâm đi, điều này tuyệt đối không thể."

Ngọc Tình vừa nói dứt lời Yến Sùng cũng như bớt tức giận. Nói thực lòng, ông ta chính là sợ Ngọc Tình lấy Yến gia ra làm bia đỡ đạn, đi làm một số việc mà cô không làm được và hủy hoại gia tộc của ông ta. Bây giờ nghe thấy Ngọc Tình nói như vậy coi như cũng bớt lo mà cũng bớt giận. "Có điều, điều kiện cô muốn nói là gì?" Yến Sùng tuy là già rồi, nhưng chưa già tới mức hồ đồ, ông ta nhìn Ngọc Tình cảnh giác, suy nghĩ rồi hỏi.

"Thứ nhất, Yến Vân làm chủ Yến gia, tôi sẽ không can thiệp vào quyết định của Yến Vân, hơn nữa sẽ đều có lợi cho sự phát triển của Yến gia và của tôi." Ngón tay Ngọc Tình khẽ gõ lên ghế sô pha, tiếp tục nói: "Thứ hai, Yến gia với tư cách là gia tộc tu chân, vậy thì phải có trách nhiệm bảo vệ nhân gian, vì thế, tôi hi vọng Yến gia có thể đứng về phía tôi, sẽ không có bất kì hành động phản bội nào."

Ngọc Tình nói tới đầu Yến Sùng cảm thấy nhẹ người đến đó: "Lúc nãy cô nói muốn liên hệ với những kẻ tu chân để thành lập đồng minh, vậy thì liệu có làm tổn hại tới lợi ích Yến gia chúng tôi không?"

Nghe thấy Yến Sùng nói, Ngọc Tình nhướn mày, cười khinh khỉnh: "Yến gia chủ, ông coi trọng Yến gia nhà các ông quá đấy." Yến gia, người có trình độ cao nhất cũng chỉ là Yến Sùng – người ở thời kì trung kì kết đơn, hơn nữa linh khí còn yếu, nếu thực sự chiến đấu, ngay đến cả một người ở thời kì đầu của trình độ kết đơn ông ta cũng không đánh thắng được, Yến gia như thế mà còn cố chấp bế quan tỏa cảng, không muốn tiến bộ, lại còn sợ người khác có mục đích gì với mình, đúng là nực cười.

Nói thật, lúc này Ngọc Tình đang có chút hối hận vì đã mời họ đến, nếu không phải thấy bọn họ có tác dụng, nếu không phải nể mặt Yến Vân thì những người này, ai thèm quan tâm.

142. Chương 142: Sự Cảm Động Của Lưu Bân

Ngọc Tình sau khi giải quyết việc của Yến gia, cô cũng không hề vội vàng rời khỏi bang Chim ưng. Ngọc Tình đi ra khỏi phòng họp rồi đi thẳng vào thang máy lên tầng cao nhất, tới phòng làm việc của bang chủ.

Bây giờ cũng khá muộn rồi, cô cũng không định về nhà, chẳng bằng tiện tay giải quyết luôn một số việc của bang Chim ưng. Tuy Lưu Bân bây giờ là đường chủ của bang Chim ưng, nhưng nói gì thì nói người nắm giữ quyền hành thực sự của bang Chim ưng vẫn là Ngọc Tình.

Tuy cô không mấy để ý tới nó nhưng mọi chuyện vẫn đều rất tốt, có điều, cô vẫn phải tìm hiểu tình hình một chút.

Ngọc Tình vừa ra khỏi thang máy, sau đó liền đơ người ra, đèn trong phòng làm việc của bang chủ vẫn sáng, ánh đèn chiếu rọi cả ra ngoài làm cho cả tầng sáng trưng lên.

Từ từ bước những bước nhẹ nhàng đến cửa phòng làm việc, đưa tay đẩy cửa ra.

"Ai?" cánh cửa vừa động, Lưu Bân liền lập tức ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa, khi anh nhìn thấy người mở cửa liền lập tức cười rất tươi. Nụ cười đó giống như hoa nở vào mùa xuân vậy, làm cho cả căn phòng như được sáng thêm vài phần.

Lúc này Ngọc Tình mới từ từ đi vào phòng làm việc, cánh cửa phòng làm việc không gây ra tiếng động, khi bị đẩy ra cũng sẽ vẫn yên lặng như tờ, vừa nãy Lưu Bân phát hiện ra cánh cửa có động tĩnh, lúc này, đúng là làm cho Ngọc Tình hết sức ngạc nhiên.

"Tình Tình, sao em lại tới đây?" Lưu Bân đứng lên đi ra phía cô, sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt. Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của anh mà trong lòng có chút áy náy. Cô chỉ tới thôi mà làm cho anh vui như vậy, có thể thấy bình thường cô đã chẳng mấy quan tâm tới anh.

Ngọc Tình khẽ mỉm cười: "Vừa nãy em đi gặp người của Yến gia, tiện thể đi lên xem xem thế nào." Ngọc Tình nắm lấy tay Lưu Bân nói thật, sau đó cô liếc mắt lên nhìn anh: "Sao anh vẫn chưa ngủ? Muộn thế này rồi mà vẫn còn ở đây?"

Lời nói của Ngọc Tình đã làm cho ánh mắt Lưu Bân thoáng qua một chút buồn, nhưng sau khi cô nắm lấy tay anh, thì nỗi buồn đó liền biến mất.

"Anh không buồn ngủ." Lưu Bân nhoẻn miệng cười: "Anh đến để giải quyết một số kế hoạch và sự việc của bang Chim ưng."

Lời nói của Lưu Bân bình thường đều rất chất phác thật thà, không hề có sự chau chuốt nhưng nó làm cho Ngọc Tình cảm động hơn bất kì những lời nói ngọt ngào nào. Từ trước tới giờ cô không biết bản thân tốt ở đâu, cũng không biết rốt cuộc bản thân có sức quyến rũ gì mà có thể hấp dẫn bọn họ tới bên cạnh cô. Cô đã từng vì điều này mà cảm thấy đau khổ, cảm thấy u sầu. Nhưng bây giờ, cô không thể không nói, cô cảm ơn ông trời, cảm ơn đã để bọn họ đến bên cạnh cô, cảm ơn bọn họ đã yêu cô như vậy.

"Cảm ơn anh!" Ngọc Tình dang hay tay ra ôm chặt vào eo Lưu Bân: "Còn nữa,em xin lỗi."

Cảm ơn, cảm ơn những điều anh đã hi sinh vì em, cảm ơn anh đã yêu em. Xin lỗi, xin lỗi vì em không thể coi anh là duy nhất, xin lỗi, xin lỗi, em đã để anh gánh vác nhiều như thế.

"Đồ ngốc." Lưu Bân yêu Ngọc Tình sâu sắc như vậy sao anh lại không biết cô đang nói cái gì cơ chứ, sao anh lại không biết cô nói xin lỗi và cảm ơn vì điều gì.

Lưu Bân dang tay ra ôm lấy Ngọc Tình, một tay đưa lên vuốt mái tóc cô, đầu anh áp sát vào cổ cô hít thở hương vị cơ thể cô.

"Anh yêu em, tất cả mọi chuyện đều là do anh tự nguyện hết. Anh không muốn em nói xin lỗi với anh, cũng không muốn nghe em nói xin lỗi." một lúc lâu sau, tiếng nói của Lưu Bân mới từ từ truyền ra, chỉ thấy anh nói: "Nếu có thể, Tình Tình, anh muốn nghe em nói, em yêu canh."

Lưu Bân nói xong liền im lặng, anh lặng lẽ ôm Ngọc Tình, tim đập thình thịch. Anh thật sự rất muốn nghe Ngọc Tình nói câu nói đó – em yêu anh. Anh thực sự rất muốn ôm cô thật lâu, thật lâu, được ôm cô mãi mãi trong lòng thế này.

Lần đầu tiên, Lưu Bân lần đầu tiên hi vọng, cứ thế này, giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi, sau giây phút này bọn họ đã bạc đầu. Như vậy, ít nhất, anh có thể biết, bên cạnh Ngọc Tình có anh, hơn nữa chỉ có một mình anh.

"Em yêu anh." một lúc lâu sau, tiếng nói của Ngọc Tình mới vang lên bên tai Lưu Bân, nghe tiếng tim đập như tiếng trống trận của Lưu Bân, cảm nhận mùi vị đàn ông trên cơ thể anh, cảm nhận được cái ôm siết chặt của anh, tiếng nói của Ngọc Tình vô cùng ấm áp. Cô khẽ cười, nói một câu mà Lưu Bân vừa nói ban nãy: "Đồ ngốc."

Đồ ngốc? đúng vậy, Lưu Bân là một tên ngốc. Anh ngốc, ngốc vì đã yêu Ngọc Tình. Anh ngốc, ngốc vì anh đã chấp nhận chờ đợi vô điều kiện. Anh ngốc, ngốc vì nguyện yêu tất cả mọi thứ thuộc về Ngọc Tình.

Thế nhưng chính vì anh ngốc mới đổi lại được tình yêu của Ngọc Tình, mới đổi lại tình yêu thương của cô dành cho anh. Ngọc Tình là một người, tình cảm của cô không có cách nào để phân thành rất nhiều phần khác nhau, cô cũng không dám nói rằng cô sẽ trao toàn bộ tình cảm cho một người nào đó, nhưng cô ám nói, tình cảm cô đối với bọn họ là như nhau, bọn họ có được sự coi trọng là như nhau, bọn họ đều có một vị trí vô cùng quan trọng trong con tim của Ngọc Tình.

Hai người lặng lẽ đứng ôm nhau, một lúc sau, Lưu Bân mới từ từ nói: "Tình Tình, vừa nãy anh xem rồi, chúng ra phải phát triển xuống phía nam, điều quan trọng nhất là chúng ta không hề có nền tảng gì ở phía nam. Căn bản không thể nào lập tức tiến vào phía nam. Hơn nữa, một khi chúng ta tiến vào phía nam quá mạnh mẽ, chắc chắn sẽ gặp phải sự đàn áp của những hắc bang ở đó, vì vậy....."

Lưu Bân bỏ Ngọc Tình ra, kéo cô ngồi xuống ghế sô pha: "Vì vậy, về việc mở rộng địa bàn xuống phía nam, chúng ta bắt buộc phải có một kế hoạch thật cụ thể, như vậy mới có thể bảo đảm không bị tổn thất gì."

Nghe thấy Lưu Bân đột nhiên nói chính sự với cô, Ngọc Tình liền đơ ra, sáu đó trong tim cô thật sự rất cảm động. Cô khẽ cười: "Đồ ngốc, không sao cả, anh yên tâm, anh quên rồi à, công ty đá quý Thụy Tình là của em, hơn nữa, bất luận là phương nam hay phương bắc, chỉ cần là trong phạm vi nước Z thì sẽ đều chịu sự quản lý của nhà nước, cho nên, chúng ta tiến vào phương nam thì có một phương pháp trực tiếp đó chính là nhà nước."

Ngọc Tình nói tới đâu hai mắt Lưu Bân sáng lên tới đó: "Tình Tình, em muốn nói...."

"Không sai." Ngọc Tình gật đầu, trong ánh mắt đó đầy sự tự tin: "Chúng ta có thể lợi dụng nhà nước, để nhà nước trấn áp hắc đạo phương nam, đồng thời chúng ta lặng lẽ tiến quân vào, hơn nữa chúng ta có thể lợi dụng thương nghiệp để gây dựng nền tảng hắc đạo. Đợi tới khi hắc đạo phương nam phát hiện và phản kích thì chúng ta đã đứng vững rồi, như vậy, chúng ta không cần lo lắng sự phản kích của các thế lực đó nữa."

Ngọc Tình vừa nói vừa khẽ cười: "Bởi vì, chẳng còn tác dụng gì nữa."

Ngọc Tình nói một tràng, nghe có vẻ đơn giản nhưng lại lô gic, hợp lý làm cho Lưu Bân đột nhiên thở phào một tiếng. Tuy anh biết, việc bang Chim ưng mở rộng ra phương nam là việc sớm muộn, nhưng anh không ngờ rằng Ngọc Tình vừa mới thâu tóm Vân bang chưa đầy một năm đã lại muốn mở rộng địa bàn ra phía nam. Vì vậy anh nhất thời có phần không theo kịp được với suy nghĩ của cô. Hôm nay cả ngày anh đều suy nghĩ về vấn đề này, đó cũng là lý do tại sao muộn thế này rồi mà anh vẫn chưa về nhà.

"Thế nhưng, Tình Tình, chúng ta làm thế nào để nhà nước trấn áp hắc đạo phía nam?" Lưu Bân suy nghĩ vài giây rồi đưa ra thắc mắc, anh nhìn Ngọc Tình với ánh mắt lo âu, điểm này dường như khá là khó khăn.

Nước Z chẳng phải vườn hoa sau nhà của bọn họ, vì vậy nhà nước không phải là cái nơi bọn họ có thể mệnh lệnh được. làm gì có chuyện bọn họ nói đánh là có thể đánh.

"Điều này anh không cần lo lắng." Ngọc Tình khẽ vỗ vào tay Lưu Bân: "Chúng ta cũng không phải là thực sự để cho nhà nước và hắc đạo ra tay, chỉ là tìm cách cho bọn họ phân tâm không chú ý tới chúng ta là được, điểm này, em đã suy nghĩ kĩ rồi, ngoài ra về mặt thương nghiệp, em sẽ liên hệ với Cố Nhất Hàng, chắc vấn đề không lớn đâu. Đúng rồi, việc sau khi tiếp quản Vân bang vận hành thế nào?"

"Tất cả đều thuận lợi." Lưu Bân gật đầu: "Bởi vì Yến Vân tự động đầu hàng, vì thế không có quá nhiều sự phản kháng, chỉ là có những kẻ có tham vọng cá nhân nên đã bị anh loại bỏ rồi."

Lưu Bân nói dửng dưng, hoàn toàn không có ý thức rằng giết người phải đền mạng, trong mắt anh, giết một hai người để cảnh báo kẻ khác thì hoàn toàn hợp lý.

"Ừm." Ngọc Tình gật đầu, biểu hiện của cô còn lạnh lùng hơn cả Lưu Bân: "Có gì bất thường thì anh cứ giải quyết, có một số kẻ không nếm mùi thì không chịu bỏ ý định, không cần nể mặt Yến Vân. Hức, anh ta chẳng còn chút thể diện nào cả."

Ngọc Tình vừa nghĩ đến Yến Vân liền thấy tức giận, anh ta ở trước mặt những người nhà anh ta còn nghe lời hơn cả một con mèo, đến một lời nói phản kháng cũng không có, hức!

Nghe giọng nói có phần bực tức của Ngọc Tình, Lưu Bân khẽ cười: "Yến Vân chọc tức em à?"

"Vâng." Ngọc Tình gật đầu: "ĐÚng thế, cái tên đó coi trọng gia tộc hắn hơn bất cứ thứ gì, đến thở mạnh một tiếng cũng không dám". Ngọc Tình vừa dứt lời, sắc mặt Lưu Bân liền có phần u sầu.

Lúc này, anh đột nhiên nhớ tới người cha đang ở phương xa – Italia của anh.

Thực ra, bất kể Lưu Lỗ Hàn là người thế nào nhưng ông ta đối với Lưu Bân rất tốt, năm xưa tuy ông ta không còn sức để phản kháng thì mới chịu buông tay nhưng không thể không nói, ở đây cũng có một phần nguyên nhân là do Lưu Bân.

Nếu không phải Lưu Bân yêu Ngọc Tình như tính mạng mình, vậy thì Lưu Lỗ Hàn tuyệt đối sẽ không can tâm đi Italia như vậy, bỏ lại bang Chim ưng mà một tay ông ta gây dựng. Ông ta nắm giữ bang Chim ưng nhiều năm như vậy, nếu nói là không có tay trong thì đó là điều không thể nào.

Ngọc Tình cảm nhận được nét mặc đột nhiên trở nên u sầu của Lưu Bân. Cô đương nhiên biết Lưu Bân đang nghĩ tới điều gì, Ngọc Tình nghĩ rồi khẽ cười, nắm lấy tay Lưu Bân: "Lưu bang chủ ở Italia vẫn tốt chứ? có cần gửi cho ông ấy ít tiền nữa không? Nếu anh không yên tâm, hay là đón ông ấy về?"

Ngọc Tình vừa nói dứt lời, Lưu Bân liền ngẩng đầu lên, nhìn Ngọc Tình: "Tình Tình, em đừng...." Lưu Bân còn chưa nói hết câu liền nhìn thấy trong mắt Ngọc Tình không hề có dấu vết của sự tức giận, cũng không hề giả tạo. Cô lặng cười, nhìn anh, ánh mắt âu yếm. lúc này, hai mắt của Lưu Bân nhòe đi.

Anh vẫn luôn cho rằng, Ngọc Tình vẫn không ngừng không ưa cha anh, nhưng không ngờ Ngọc Tình lại vì anh mà đưa ra ý kiến rằng đón cha anh quay trở lại. có điều Lưu Bân cảm động thì cảm động, nhưng anh biết, Lưu Lỗ Hàn có thế nào cũng không quay trở về được, dù gì thì hai người kể cả là bằng mặt nhưng cũng sẽ không bằng lòng. Anh không muốn, bọn họ vì cả hai bên mà không vui. Dù gì, bọn họ đều là những người quan trọng nhất của anh.

Vậy là, Lưu Bân chỉ khẽ lắc đầu: "Không cần đâu, ba anh ở bên đó, mọi chuyện đều tốt cả."

Thấy Lưu Bân nói như vậy, Ngọc Tình cũng không nói thêm gì, dù sao thì đúng là cô cũng không thích Lưu Lỗ Hàn lắm, có điều cô nhìn vào đôi mắt nhòe đi của Lưu Bân, khẽ cười, rồi hôn lên mắt anh.

Nụ hôn này bỗng chốc làm Lưu Bân cứng đơ người lại, ngay sau đó, anh đưa tay ra ôm lấy cơ thể Ngọc Tình, hôn lên môi cô.

Căn phòng bỗng nhiên ngập tràn hơi thở yêu thương.

143. Chương 143: Giết Người, Ai Ngây Thơ

"Tình Tình" Lưu Bân khẽ khàng bỏ Ngọc Tình ra, hơi thở dồn dập nhìn cô: "Có...có thể không?"

Ngọc Tình nghe thấy vậy, hai mắt từ từ mở ra, cô "Ừm" một tiếng, rồi hai hàng lông mi run lên, cô gật đầu. Nhìn bộ dạng nhẹ nhàng đó của Ngọc Tình, Lưu Bân run lên, hơi thở anh càng trở nên dồn dập hơn.

"Tình Tình." Anh lại nghẹn ngào gọi tên cô một lần nữa, cơ thể Lưu Bân từ từ nghiêng về phía cô, hôn lên môi cô sau đó dần dần di chuyển xuống dưới.

Ngọc Tình khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn nhẹ nhàng, cẩn thận của người đàn ông bên cạnh mình. Một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt, rơi xuống ghế sô pha.

Người đàn ông này yêu bản thân mình như vậy, yêu một cách nhẹ nhàng, cẩn thận đến như thế, vì bản thân ngay đến cả nụ hôn cũng phải từ từ nhẹ nhàng sợ bản thân tức giận, người đàn ông thế này sao cô có thể không yêu, sao cô có thể phụ anh chứ!

Ngọc Tình đưa tay ra ôm lấy cơ thể của Lưu Bân, từ từ ngẩng đầu lên hôn lên trán anh: "Em yêu anh."

Một câu nói em yêu anh giống như một ngọn lửa đốt cháy con tim của Lưu Bân, hơi thở anh như ngừng lại: "Anh cũng yêu em, Tình Tình."

Sau đó nụ hôn càng trở nên mãnh liệt, quần áo trên cơ thể hai người từng chiếc từng chiếc được lột ra, vứt dưới đất.

Ngày hôm sau, Ngọc Tình vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Lưu Bân.

"Nhìn em như thế làm cái gì?" Ngọc Tình khẽ cười, ngẩng đầu nhìn Lưu Bân, đưa tay khẽ vuốt lên mặt Lưu Bân: "Đẹp lắm à?"

"Đẹp lắm!" Lưu Bân gật đầu: "Tình Tình, anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày chúng ta có thể thế này, nhìn em như bây giờ." Giọng nói Lưu Bân rất nhẹ nhàng, mang theo cả sự vui mừng, hạnh phúc.

Thế nhưng sự vui mừng đó lại làm cho con tim Ngọc Tình cảm thấy chua xót, người đàn ông cô yêu, Phong Nhã Trần thì như gió ấm áp trong con tim cô, Phác Vũ thì không nói không hỏi mà ở trong tim cô, Wiliam thì làm cho cô không biết làm gì với anh ta mà cho anh ta một vị trí trong tim mình, chỉ có Lưu Bân là cẩn thận, nhẹ nhàng bước vào trái tim cô.

Lưu Bân có một sức hấp dẫn làm cho Ngọc Tình thương xót, làm cho cô muốn yêu và bảo vệ anh.

"Đồ ngốc." Ngọc Tình lại một lần nữa nói một câu mà không biết đã nói bao nhiêu lần, cô nhìn Lưu Bân: "Anh là cái đồ ngốc, em phải làm thế nào đây?"

"Yêu anh." Lưu Bân khẽ nhoẻn miệng cười, nói ra hai từ, Ngọc Tình hơi đơ người ra, thực ra Lưu Bân còn một câu chưa nói, anh muốn nói, yêu em chính là toàn bộ sinh mạng anh, em có thể cười giễu anh, có thể không coi trọng anh, nhưng em không thể rời xa anh.

"Em mệt chưa?" Lưu Bân đưa tay ra cầm lấy tay Ngọc Tình: "Bây giờ đã muốn dậy chưa?"

"Vâng." Ngọc Tình gật đầu, ngồi dậy: "Hôm nay còn có việc phải làm."

Ngọc Tình vừa dứt lời, Lưu Bân lập tức cười rồi từ phía sau đầu giường, với tay lên chiếc tủ lấy ra một bộ đồ: "Tặng em."

Đó là một chiếc váy liền thân hãng Chanel loại mới nhất, điều làm Ngọc Tình vô cùng cảm động đó là, Lưu Bân còn chuẩn bị cả đồ lót cho cô. Ngọc Tình gật đầu, đưa tay ra đỡ lấy bộ đồ mặc lên người: "Lưu Bân, hôm nay em phải đi gặp Lâm Chính Đông, thương lượng việc của bang Chim ưng mở rộng địa bàn xuống phía nam, anh....."

Ngọc Tình vừa mặc đồ vừa nói, rồi cô quay người lại nhìn Lưu Bân, chỉ thấy anh đã mặc đồ xong, đứng phía sau cô: "Đi đâu thì cũng phải ăn sáng rồi mới đi!"

Tại Cục An ninh Quốc gia.

"Cô nói cái gì?" một giọng nói ngạc nhiên vang lên trong một phòng làm việc, Lâm Chính Đông nhìn Ngọc Tình như không tin vào tai mình: "Cô nói cái gì?"

Ngọc Tình thấy vậy chỉ khẽ cười: "Ông nghe không hiểu à?"

Nói rồi, Ngọc Tình liếc mắt lên nhìn Lâm Chính Đông với khuôn mặt ngạc nhiên đang nhìn mình: "Tôi nói, tôi muốn ông tìm chút việc gì đó cho hắc đạo phương nam làm."

"Không được." nghe thấy giọng nói Ngọc Tình lần nữa, Lâm Chính Đông nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ liền từ chối, nói đùa gì vậy chứ! ông ta đại diện cho Cục An ninh Quốc gia, đại diện cho nhà nước của nước Z, ông ta sao có thể tùy tiện một yêu cầu thế này, Ngọc Tình coi Cục An ninh Quốc gia là một cánh tay trợ lực của cô chắc?

"Không được?" Ngọc Tình khẽ nhướng mày, nhìn Lâm Chính Đông: "Ông chắc chắn?" nói rồi một luồng sức mạnh tinh thần được đẩy ra hướng thẳng về phía Lâm Chính Đông: "Ông nói không được?"

Sức mạnh tinh thần ép trên đầu, Lâm Chính Đông cảm tưởng như mình đang bị nghẹt thở. Ông ta toát mồ hôi hột nhìn Ngọc Tình, nghiến răng lại: "Không được."

Giọng nói kiên quyết hơi run lên nhưng Ngọc Tình nghe cũng không thấy bực dọc, cô khẽ cười: "Vậy thì được rồi."

Nói rồi luồng sức mạnh tinh thần mạnh mẽ đó đột nhiên được thu về, dường như sự đè nén vừa rồi chưa từng tồn tại. Lâm Chính Đông thở phào một tiếng ngạc nhiên nhìn Ngọc Tình, có vẻ như ông ta ngạc nhiên vì từ khi nào mà Ngọc Tình lại dễ nói chuyện như thế này.

Không muốn trả lời cho thắc mắc của ông ta, Ngọc Tình từ từ đứng lên, nhìn Lâm Chính Đông, nói lạnh lùng: "Tôi nghĩ sau lần gặp Lâm thiếu tướng này, sự việc liên quan đến Ấn Trấn Yêu không còn có chỗ cho Ngọc Tình tôi nữa rồi."

Ngọc Tình nói xong liền quay người bước đi, Lâm Chính Đông cho rằng bản thân thay đổi thật rồi à? ha ha, phải biết rằng Ngọc Tình cô chẳng coi ông ta là gì, một người mà miệng lúc nào cũng nói tới đạo đức chính nghĩa thế nhưng trên thực tế trong lòng thì lại là một kẻ lãnh đạo bẩn thỉu nhơ nhớp hơn bất cứ ai, nước Z chỗ nào cũng thấy một kẻ như ông ta!

Ngọc Tình vừa dứt lời Lâm Chính Đông liền đơ người ra. Cái gì? Ngọc Tình nói thế có nghĩa là từ nay về sau cô sẽ không quản việ của Ấn Trấn Yêu nữa? Vậy sao có thể chứ!

"Ngọc Tình!" lúc Ngọc Tình chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Lâm Chính Đông đột nhiên kêu lên: "Sao cô có thể không quản Ấn Trấn Yêu? Phải biết rằng Ấn Trấn Yêu nếu bị phá hoại, thì bọn yêu quái sẽ tiến vào nhân gian, tới lúc đó....."

Lâm Chính Đông còn chưa nói hết câu liền thấy Ngọc Tình từ từ quay đầu lại: "Tới lúc đó, trăm họ lầm than, tới lúc đó thế giới hoang tàn, có điều, như vậy thì liên quan gì tới tôi chứ?"

"Liên quan gì tới cô?" Lâm Chính Đông ngạc nhiên và sợ hãi nhìn Ngọc Tình: "Sao cô có thể nói liên quan gì tới cô! Phải biết rằng một khi yêu quái tiến vào nhân gian thì đất nước và nhân dân đều rơi vào cảnh lầm than, tổ chim mà không còn thì làm gì có chỗ cho trứng chim chứ!"

"Vậy cũng không cần tôi lo lắng." Ngọc Tình lại quay đầu lại: "Đó chẳng phải là đã có những người như các ông - những kẻ bảo vệ đất nước và nhân dân à? Chẳng phải ông ngày nào cũng nói bảo vệ quốc gia và nhân dân là trách nhiệm của các ông à? ừm, bây giờ tới lúc để thực hiện những trách nhiệm đó rồi đấy."

"Không, Ngọc Tình, cô chẳng phải là muốn tôi giúp à!" Lâm Chính Đông đột nhiên nghĩ tới việc Ngọc Tình vừa nói ban nãy, ông ta nghiến răng, dường như đã quên mất sự kiên quyết vài phút trước đây của mình: "Tôi có thể giúp cô!"

"Giúp tôi?" Ngọc Tình nhếch mép lên nhìn Lâm Chính Đông mỉa mai: "Ông tưởng ông không giúp thì bang Chim ưng của tôi không tiến được vào phương nam chắc? ông đề cao bản thân mình quá rồi đấy. Lúc mới bắt đầu tôi cảm thấy có thể hợp tác chỉ vì thấy con người ông cũng khá lắm, nhưng bây giờ xem ra...." Ngọc

Tình khẽ lắc đầu: "Ông đừng có mà đề cao bản thân mình quá, tôi đã không còn thêm một Phác Vũ để có thể mất nữa đâu."

"Rầm." chỉ thấy rầm một tiếng, cánh cửa khép lại, Lâm Chính Đông nhìn lên thì trong phòng làm việc đã không còn thấy bóng dáng của Ngọc Tình nữa rồi.

Ngọc Tình bước đi trên hành lang dài hun hút rồi đột nhiên cô dừng bước lại, ánh mắt cô từ từ di chuyển tới một cánh cửa: "Phòng thượng tướng."

Hai chữ "thượng tướng" lọt vào mắt của Ngọc Tình, lúc này trong lòng cô là một sự phản cảm và căm ghét nói không thành lời, dường như vừa nhìn thấy hai chữ thượng tướng này cô liền nhớ tới cái chết của bản thân mình, đương nhiên còn có cả Phác Vũ nữa.....

Nhớ tới Phác Vũ, ánh mắt Ngọc Tình đột nhiên trở nên lạnh lùng. Đúng, cô làm sao có thể quên đi Lý Uy chứ? nếu nói Lý Uy mời Thiên Đế đến thì tuyệt đối không thể nào, thế nhưng những kẻ đã chặn đường cô sau đó, nếu nói không liên quan tới Lý Uy thì cô tuyệt đối không tin.

Nghĩ tới đây, Ngọc Tình từ từ tiến lên phía trước, gõ cửa.

Cô đã nói mạng của Lý Uy cô sẽ lấy, sao có thể nói lời mà không giữ lời chứ.

"Ai?" cửa phòng vừa có tiếng gõ, từ phía trong liền truyền ra giọng nói gằn xuống của Lý Uy.

"Là tôi." Ngọc Tình khẽ nhếch môi, đẩy cửa đi vào, vừa vào liền nhìn thấy Lý Uy đang ngồi trên ghế nhìn mình: "Sao hả? không quen à?"

Ngọc Tình từ từ nhướn mày, nhìn Lý Uy: "Ông đúng là quý nhân hay quên việc."

Ngọc Tình nói rồi quay đầu đảo ánh mắt nhìn khắp căn phòng một lượt, ừm, có chút quen thuộc.

Chiếc ghế sô pha bằng da thật, chiếc bàn lớn, các loại huy chương, cúp, còn có những tập tài liệu dày cộp trên bàn nữa. Tất cả những điều này không khác là mấy so với những hình ảnh trong kí ức cô, chỉ là sự việc thì thay đổi rồi.

"Cô tới đây làm cái gì?" Lý Uy nhìn Ngọc Tình với bộ dạng thư thái như đang đi dạo trong vườn hoa nhà mình, ông ta lên tiếng bực dọc nhìn Ngọc Tình.

Ngọc Tình nghe thấy vậy, khẽ nhếch môi lên, cô vung tay lên, một mạng lưới vô hình được tung ra và bao trọn lấy căn phòng làm việc, làm xong điều này Ngọc Tình mới khẽ cười rồi nói: "Giết ông."

"Giết tôi?" Lý Uy đơ người ra, sau đó bật cười, nhìn Ngọc Tình khinh bỉ từ trên xuống dưới: "Cô thấy ở địa bàn của tôi mà cô có thể giết tôi à? tiểu cô nương, cô ngây thơ quá rồi đấy!"

Ngây thơ? Ngọc Tình nhướn mày lên: "Sao hả? tôi bây giờ mới 15 tuổi, đúng là thời điểm ngây thơ, vì thế nếu bây giờ tôi ngây thơ để giết chết ông thì không biết theo pháp luật của nước Z, có bị phán tội hình không nhỉ?"

Ngọc Tình nói xong liền cúi người xuống cầm lấy một cốc trà, sức mạnh tinh thần được phát ra, một ngọn lửa màu trắng được hình thành, cốc trà đó bỗng chốc liền tan ra thành cát.

Ngọc Tình mở bàn tay ra cho những hạt cát màu đen đó rơi xuống, cô liếc mắt lên nhìn Lý Uy: "Lý thượng tướng bây giờ cho rằng tôi không giết nổi ông? e rằng người ngây thơ là ông chứ không phải tôi?"

Ngọc Tình nói rồi lại từ từ nắm tay lại, Lý Uy đang nhìn Ngọc Tình với ánh mắt cảnh giác đột nhiên cảm thấy có một sức hút mạnh tới kì lạ phát ra từ bàn tay của Ngọc Tình, bỗng chốc sắc mặt của ông ta liền thay đổi.

Ông ta huy động toàn bộ linh khí của cơ thể thử để ngăn lại sức hút đó, thế nhưng không biết tại sao, bất luận ông ta làm thế nào, sức hút đó dường như càng được hướng về phía cơ thể mình hơn, mắt nhìn cơ thể mình từng chút từng chút đi về phía Ngọc Tình, mặt ông ta trắng bệch ra. Thế này là thế nào? Sao...sao lại có thể thế này?

Lý Uy sợ hãi và ngạc nhiên nhìn Ngọc Tình, ông ta lúc này sợ hơn bao giờ hết. Cái cô gái tên Ngọc Tình này là yêu quái chăng? Cô đã bắt đầu tu luyện từ khi còn trong bụng mẹ à? sao mới tí tuổi đầu đã lợi hại thế này? Đột nhiên Lý Uy thấy hối hận rồi, sớm biết thế này ông ta đã không nên đụng vào cô!

Thế nhưng bây giờ ông ta có nói gì cũng muộn rồi, chỉ biết nhìn bản thân giống như một con bướm đang từ từ bay về phía Ngọc Tình.

"Lý thượng tướng." Ngọc Tình khẽ cười: "Ông nói xem, bây giờ tôi có giết ông không?" những ngón tay của Ngọc Tình bóp chặt lấy cổ Lý Uy đầy vẻ thù hận.

144. Chương 144: Lý Uy Chết

"Ông nói xem tôi có dám giết ông không?" bàn tay Ngọc Tình bóp chặt vào cổ Lý Uy, những ngon tay thon dài đó vừa khớp vào với cái cổ ông ta, bàn tay cô từ từ bóp chặt lại, cảm giác như Lý Uy đang nghẹt thở lại mà trợn trừng mắt lên, miệng thoi thóp mở ra dường như làm như vậy thì ông ta có thể hít thở được chút không khí trong lành vậy.

Đôi mắt Lý Uy nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, hay tay cố gắng vùng vẫy, ông ta muốn đẩy Ngọc Tình ra, thế nhưng bất luận ông ta dùng hết cả sức lực nhưng không có cách nào để chạm được vào Ngọc Tình, trước mặt ông ta dường như có một bức tường ngăn ông ta với Ngọc Tình lại.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng vùng vẫy của Lý Uy, nhìn vào đôi mắt trợn trừng lên đó, nhìn đôi cánh tay như đang nhảy múa, Ngọc Tình dường như nhìn thấy một con cá đang nằm trên thớt vậy. nó quậy hết sức để mong muốn ở về dưới nước, thế nhưng kể cả bể nước có gần ngay cạnh đấy nhưng lại như cách nó ngàn vạn dặm.

Vậy là nó chỉ có thể nghẹt thở mà chết đi, lúc này Lý Uy vô cùng giống với con cá đó. Ông ta vùng vẫy, miệng há ra, thế nhưng bất luận ông ta vùng vẫy thế nào thì không khí cũng không lọt vào miệng ông ta được.

Lúc này Lý Uy vừa sợ vừa hận lên tới tột cùng, cũng hối hận hơn bao giờ hết, sớm biết thế này ông ta đã không đụng vào cô. Ông ta vẫn luôn tưởng rằng cô chẳng qua cũng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, thế nhưng không ngờ, tiểu cô nương này lại hành động quả quyết, ra tay độc ác, càng đáng sợ hơn đó là cô có một thực lực mà ông ta có làm thế nào cũng không có cách vượt qua được.

Vừa nghĩ tới những điều này Lý Uy liền thấy vô cùng hối hận, lúc trước là do ông ta rảnh rỗi quá mà tìm tới Ngọc Tình, chọc tức cô, nếu như ông ta giống như Lâm Chính Đông lấy lòng cô, có thể, có thể bản thân sẽ không có kết cục như ngày hôm nay! Thế nhưng rõ ràng bây giờ không phải là lúc hối hận, mặt Lý Uy đỏ lên, hai tay dần mất hết sức lực để vùng vẫy, ánh mắt cũng dần mờ đi.

Ngọc Tình nhìn ông ta mà trong lòng có một niềm vui sướng nói không thành lời, người đàn ông này là đang sợ sao? Ông ta đang đau đớn sao? Thế nhưng ông ta có biết lúc trước cô đã đau thế nào không, có biết cô đã sợ thế nào không, có biết cô đã trải qua bao nhiêu nỗi khổ không?!

Có điều, Ngọc Tình nghĩ rồi liền cười, có điều, kể cả ông ta biết thì cô sẽ tha cho ông ta à? nhất định sẽ không, trong mắt của những người như ông ta, lợi ích của bọn họ còn lớn hơn hạnh phúc của tất cả mọi người, vì vậy cho dù ông ta có biết, ông ta cũng sẽ không chút do dự mà đưa Ngọc Tình vào chỗ chết để thỏa mãn những mong ước thấp hèn của ông ta!

Khi Ngọc Tình đang suy nghĩ, Lý Uy dường như đã đứng ở giáp ranh ranh giới của cái chết rồi, hai tay ông ta lúc này đã hoàn toàn buông thõng xuống, ánh mắt của ông ta đã hoàn toàn trở nên đần độn ra, dường như nếu ông ta bị nghẹt thở thêm một giây nữa, ông ta chắc chắn sẽ lập tức chết đi.

Đúng vậy, sự thực đúng là như thế. Vậy là Ngọc Tình khẽ thả lỏng tay ra, một luồng không khí từ miệng Lý Uy trôi vào trong.

Luồng khí đó giống như luồng khí thần tiên vậy, trong giây lát làm cho Lý Uy tỉnh ra không ít, ông ta dồn dập hít thở không khí quý giá đó, thế nhưng sự đối đãi đó chẳng được kéo dài bao lâu, bàn tay Ngọc Tình lại từ từ bóp chặt lại.

"Cái cảm giác sắp chết đó nó thế nào? Lý Uy Lý thượng tướng?" Ngọc Tình khẽ cười, nụ cười đó giống như con dao đã được tẩm thuốc độc, nhìn Lý Uy đang run lên, cái miệng ông ta mấp máy như đang muốn nói gì đó.

Ngọc Tình thấy vậy chỉ mỉm cười, cô nới lỏng tay ra một chút, hơi nhướn mày lên.

"Cầu xin cô, cầu xin cô, tha cho tôi đi." Lần này lại hít thở được chút không khí, Lý Uy không dám lập tức hít sâu vào, chỉ thấy ông ta mấp máy môi, cố gắng nói, dường như sợ rằng nếu nói chậm thì ông ta sẽ không còn cơ hội để nói nữa.

Thế nhưng ông ta vừa dứt lời, bàn tay Ngọc Tình lại bóp chặt lại. cô cười khểnh một tiếng khinh bỉ, cô gằn giọng nói hận thù: "Tha cho ông? dựa vào cái gì chứ? khi ông dùng quyền thế của bình để ép hại người khác thì ông có nghĩ tới việc tha cho bọn họ hay không, ông vì hỉ nộ ái ố của bản thân mà làm hại tới người khác ông có từng nghĩ tới việc tha cho bọn họ hay không! Ông, đã từng nghĩ tới việc tha cho tôi chưa? Bây giờ ông cầu xin tôi tha cho ông? ha ha, ông không cảm thấy nực cười à?"

Ngọc Tình càng nói giọng nói càng phẫn nộ: "Ông chỉ nghĩ tới bản thân mình, bây giờ mới mong được tha, ông không cảm thấy quá muộn rồi à?"

Nghe lời Ngọc Tình nói khi mà đang hít thở khó khăn Lý Uy cảm thấy hết sức mơ hồ. Sao hả? sao ông ta không để ý tới cảm nhận của người khác, ông ta không cảm thấy bản thân mình đang làm sai điều gì, cái thế giới này vốn dĩ đã là kẻ nào mạnh thì kẻ đó thắng, rất công bằng. Chết trong tay ông ta, điều đó chỉ có thể chứng minh thực lực của những kẻ đó không đủ mà thôi.

Dường như Ngọc Tình vừa nhìn đã hiểu ra được suy nghĩ của Lý Uy, cô càng phẫn nộ hơn! Kể nào mạnh thì kẻ đó thắng à? Ha ha, đúng, vậy thì ông ta chết trong tay cô có phải cũng chỉ có thể chứng minh rằng thực lực của ông ta không đủ mạnh?

Ngọc Tình nghĩ vậy rồi đôi môi cô run lên, ánh mắt cô nheo lại nhìn người đàn ông mà cô đã từng cho rằng ông ta cao quý hơn cả thần tiên, rồi cô bật cười. Đúng là nực cười! đúng là quá nực cười! người đàn ông này! Người đàn ông này, đúng là nực cười hết chỗ nói!

"Cầu xin cô, tha cho tôi, tôi có thể cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, có thể cho cô quyền lực, cho cô địa vị, cô muốn gì tôi cũng có thể cho cô! Cầu xin cô, tha cho tôi, đừng giết tôi!" Lý Uy cố gắng để nói, Ngọc Tình nhìn chằm chằm ông ta, cảm thấy người đàn ông này thật là ghê tởm.

"Tiền? Quyền lực? địa vị? Ha ha....." Ngọc Tình cười lạnh lùng nhìn Lý Uy: "Ông tưởng ông là Hoàng đế à, ông tưởng ông là thượng đế chắc? ông tưởng ông thực sự là người đứng đầu nước Z sao? Lý Uy, ông coi trọng bản thân mình quá đấy, trong mắt tôi ông còn chẳng bằng một đống phân trâu! Quyền lực, địa vị? Tôi thấy ông tốt nhất hãy đi mà tranh với Diêm vương đi! Tiền tài? Ông nói xem ông muốn có bao nhiêu, tôi sẽ đốt không thiếu một đồng cho ông, ha ha, đúng là thật nực cười, Lý Uy ông lại lên được cái vị trí thượng tướng, đầu óc và tầm mắt ông còn không rộng bằng một người phụ nữ nông thôn!"

Ngọc Tình nói rồi nhìn vào ánh mắt choáng váng và sợ hãi của Lý Uy, cô lại bật cười, bản thân đúng là hay thật, sao tới lúc này lại còn muốn nói với ông ta những lời như vậy chứ, ông ta nghe có hiểu không? Ha ha, người đàn ông này, cô nghĩ kể cả có cho ông ta mười lần cơ hội thì ông ta chẳng qua cũng vẫn chỉ là một kẻ cặn bã mà thôi!

Ngọc Tình nghĩ vậy, miệng liền nhếch cười khinh bỉ: "Ông biết tôi là ai không?"

Ngọc Tình vừa nói xong, Lý Uy liền như một kẻ ngốc nhìn cô, sao ông ta lại không biết cô là ai chứ, ông ta đã từng điều tra về cô.

Bàn tay Ngọc Tình vẫn duy trì ở tư thế hơi thả lỏng ra, cô nhìn Lý Uy, khẽ cười: "Tên tôi là Ngọc Tình, 12 tuổi gia nhập vào Cục An ninh Quốc gia, 25 tuổi trở thành người đứng đầu của đội đặc công, 30 tuổi, chết vì bị nổ bom...."

Ngọc Tình nói tới đâu mắt Lý Uy liền mở to hơn đến đó, cuối cùng ông ta đơ người ra. Cái gì? Người ở trước mặt ông ta đây là người hay là ma?

"May mà, thượng đế đã cho tôi một cơ hội tái sinh." Ngọc Tình nói rồi ngẩng đầu lên nhìn Lý Uy: "Ông nói xem tôi có nên báo thù không? Có nên giết chết những kẻ đã dùng tôi để đổi lấy quyền lực và địa vị không? Ông nói xem, ông có nên chết không?"

Ngọc Tình nói rồi, ý nghĩ sinh tồn trong ánh mắt Lý Uy liền trở nên mờ đi. Hóa ra là như vậy, hóa ra người này chính là ác quỷ đến đòi mạng! Cô chính vì giết ông ta nên mới tới, cô chính là một con ác quỷ không hơn không kém! Cô....

Lúc này Lý Uy thật sự muốn cười cay đắng rồi, hóa ra không phải ông đụng hay đụng vào cô, mà là cô có muốn tha cho ông ta hay không mà thôi. Bây giờ xem ra, xem ra cô không muốn tha cho ông ta rồi, kể cả ông ta có không đụng vào cô thì cô cũng sẽ tìm tới, giết ông ta!

Nhìn vào ánh mắt mờ đi của Lý Uy, Ngọc Tình cảm thấy không hài lòng, cô cười khẩnh: "Ông có biết chết vì bị nổ bom cảm giác nó thế nào không? Đó là sự đau đớn chạy vào tới từng dây thần kinh trong cơ thể ông, cho tới khi ông chết rồi vẫn còn thấy đau, thậm chí ông có thể nhìn thấy máu chảy thành sông ở khắp nơi, có thể nhìn thấy cơ thể bản thân bỗng chốc liền hóa thành tro bụi, ông có muốn thử không?"

Ngọc Tình nói tới đâu cơ thể Lý Uy run lên tới đó, ông ta điên loạn lắc đầu: "Không, không....tôi đem hết mọi thứ của tôi cho cô, cầu xin cô đừng...cầu xin cô đừng làm thế!"

Không muốn thế à? Ngọc Tình từ từ đưa bàn tay trái của mình lên, một luồng sức mạnh tinh thần kết tụ lại với nhau thành một chiếc lồng như một nhà tù bao lấy cơ thể Lý Uy, ngay đó cơ thể cô nhanh chóng lùi lại, Lý Uy liền bị nhốt trong đó.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng hoảng loạn của Lý Uy. Nhìn ông ta miệng mấp máy nhưng lại không biết đang nói gì, cô khẽ cười, hai tay đưa lên, kết lại với nhau, rồi một hình bàn tay đặc biệt xuất hiện, ra sức hướng về phía cơ thể Lý Uy.

Trong giây lát ánh mắt của Lý Uy liền trở nên đần ra, chỉ thấy mặt ông ta méo đi, cơ thể mềm nhũn ra ngồi ngã xuống đất, cơ thể không ngừng co giật, dường như chịu sự công kích vô cùng mạnh.

Qua đi một lúc có vẻ dừng lại vài giây rồi ngay sau đso lại tiếp tục co giật, ông ta kêu lên hoảng loạn trong nhà tù đó, thế nhưng không hề truyền ra ngoài một chút động tĩnh gì.

Ngọc Tình nhìn ông ta, khẽ mỉm cười. Vốn dĩ cô muốn giết Lý Uy nhưng bây giờ cô lại đổi ý rồi. cô muốn để cho ông ta "nhìn kỹ", nhìn xem bản thân mình phải chịu đựng nỗi đau đớn từng chút từng chút một, cái cảm giác sống mà không bằng chết, rồi dần dần phát điên lên, trong nỗi sợ hãi đó bản thân bị chính mình dọa cho sợ mà chết.

Nghĩ tới đây, Ngọc Tình cười thỏa mãn, dường như bản thân trở nên xấu xa rồi. Ồ không. Dường như lúc nào cô cũng xấu xa thế này, nhưng thế thì đã làm sao chứ?

Trong lúc Ngọc Tình đang suy nghĩ, Lý Uy vẫn không ngừng co giật từng cơn một, không biết qua đi bao lâu, cũng không biết phải chịu sự tra tấn về mặt tinh thần bao nhiêu lần, cuối cùng tứ chi của ông ta cũng thẳng đuỗn ra, hai mắt mất hồn nằm bất động dưới đất.

Ngọc Tình biết Lý Uy chết rồi, hơn nữa linh hồn của ông ta cũng đã chết hẳn. Lúc này, Ngọc Tình cười vang lên, cứ cười như vậy cho tới khi nước mắt cô lăn xuống, đúng là tốt quá rồi, đúng là tuyệt vời. cô đưa hai bàn tay lên trước mặt nhìn chằm chằm, cuối cùng cũng thở phào một tiếng, tốt quá rồi, kẻ đáng chết này cuối cùng cũng đã chết, cuối cùng cô cũng đã báo thù được cho bản thân rồi! đúng là thật tuyệt vời.

Ngọc Tình đắm chìm trong niềm vui đã báo được thù, nhưng cũng lại cảm thấy có một sự mất mát không nói được thành lời. Không biết qua đi bao lâu, cô mới đưa tay ra vẫy một cái, chiếc lồng tù ngục bằng sức mạnh tinh thần đó liền biến mất. Ngọc Tình lặng lẽ nhìn Lý Uy, ánh mắt cô như phun ra lửa, trong giây lát, người đàn ông đang nằm dưới đất đó liền biến thành một đống bụi trắng, rồi từ từ ngấm xuống đất.

Ngọc Tình nhìn toàn bộ cảnh đó rồi thở dài một tiếng, cơ thể cô khẽ động và biến mất.

Ngọc Tình sau khi rời khỏi văn phòng của Lý Uy cô chưa về nhà vội, cô liền đi vào không gian. Tuy Lý Uy chết rồi, hơn nữa là chết trong tay cô, nói ra thì đúng là bản thân đã báo được mối thù lớn.

Nhưng, Ngọc Tình lại không thấy vui nữa. Không biết tại sao, trong lòng cô có chút thất vọng, trước đây cô luôn cho rằng Lý Uy là một người tốt, là một người cấp trên rất có trách nhiệm, là một người lãnh đạo luôn lo nghĩ cho nhân dân. Thế nhưng thực tế thì đã hoàn toàn phủ định những suy nghĩ của cô.

Có những lúc Ngọc Tình lặng lẽ suy nghĩ, giày vò, có phải trước kia bản thân cô đã bị Lý Uy lợi dụng và làm một số việc không nên làm, đã giết một số người mà không đáng phải chết, có phải bản thân thực ra cũng là một kẻ đồng lõa? Nghĩ như vậy, trong lòng Ngọc Tình cảm thấy rất khó chịu, cô căn bản không biết bản thân làm sao, cũng không biết bản thân rốt cuộc phải nói gì, làm gì mới phải. Lúc này cô cũng không muốn về nhà, bởi vì cô biết, cô mà về nhà thì nhất định ba mẹ cô sẽ không ngừng đặt câu hỏi cho cô.

Mà tâm trạng bản thân lúc này không tốt, dễ mà nói lời hay hành động sẽ không đúng mực, tới lúc đó sẽ làm cha mẹ phải suy nghĩ lo lắng, Ngọc Tình nghĩ vậy nên cô liền chui vào không gian.

Vừa đặt chân vào không gian, hít thở luồng không khí tràn đầy linh khí, nhìn cảnh non nước hữu tình, con tim Ngọc Tình cuối cùng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Thật tốt!

Ít nhất là còn có một nơi để cho cô giải tỏa tâm trạng. Ngọc Tình nghĩ vậy rồi đứng lặng yên bên bờ sông, nhìn bản thân soi mình dưới nước rồi khẽ cười.

Cô nghĩ tới Phong Nhã Trần, nghĩ tới Lưu Bân, nghĩ tới Wiliam, nghĩ tới cả Phác Vũ. Vừa nghĩ tới Phác Vũ, con tim Ngọc Tình liền trùng xuống, không biết anh sống có tốt hay không!

Nhìn chằm chằm vào hình ảnh bản thân dưới nước, Ngọc Tình lặng lẽ nhìn, sau đó phát hiện, bản thân đúng là không được coi là xinh đẹp, cùng lắm cùng chỉ được gọi là thanh tú, bọn họ thích gì ở cô chứ?

Thực ra trong lòng Ngọc Tình có những lúc cũng rất tự ti, từ trước tới giờ cô đều cảm thấy bản thân không có điểm gì tốt cả. Cô rất kiên cường, rất quyết đoán, nhưng những điều đó chẳng qua cũng vì bảo vệ bản thân, bảo vệ những người xung quanh, làm sao để bọn họ không bị bắt nạt là được rồi. Có những lúc Ngọc Tình nghĩ, nếu bản thân sống trong một gia đình mà không hề có tranh chấp gì với thế giới bên ngoài, vậy thì bản thân sẽ có tính cách như thế nào? Lẽ nào lại ngoan ngoãn dễ bảo giống với hồi nhỏ sao?

Nghĩ vậy Ngọc Tình liền muốn cười, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm một chút. Bất luận tưởng tượng thế nào, Ngọc Tình vẫn là Ngọc Tình, hơn nữa là một Ngọc Tình trong một bộ dạng khác mà thôi, cuộc sống của cô, lí tưởng của cô không cho phép cô được lùi bước, vì vậy cô bắt buộc phải trấn tĩnh lại. CHỉ đợi tới một ngày, đợi tới khi thế giới này không gặp phải bất kì sự uy hiếp nào nữa, cô sẽ đưa những kẻ ngốc ngếch bên cạnh cô đi ở ẩn, thực sự sống những ngày không còn tranh giành đấu đá gì nữa.

Tâm trạng tốt hơn một chút, Ngọc Tình bèn men theo bờ sông đi bộ, cô cứ đi cứ đi rồi cô cảm thấy như thế này thật nhàm chán. Vậy là cô tháo giày và tất ra, sau đó nhảy lên mặt nước.

Ngọc Tình đứng trên mặt nước với hai chân trần, bước chân đi về phía trước, cô lặng lẽ bước đi, nước lạnh đã xóa tan đi sự không vui trong lòng, tâm trạng cô từ từ tốt lên. Cô đi vu vơ không mục đích, trong lòng suy nghĩ điều gì đó và cuối cùng liền mỉm cười.

Thôi bỏ đi, bất kể bản thân nghĩ gì hay tính toán gì thì bây giờ gỗ cũng đã đóng thuyền rồi. điều duy nhất cô có thể làm là luôn bước về phía trước, rồi đứng thật vững, hiện tại và cuộc sống không cho phép cô được quay đầu lại, hoặc là phạm một sai lầm nhỏ, nếu không sẽ mất mạng.

"Này!" khi mà Ngọc Tình vừa nghĩ thông rồi, đang nhấc chân lên thì liền có một giọng nói vang lên.

"Hả?" cơ thể Ngọc Tình khẽ động đậy,cô giật mình thiếu chút nữa thì bị ngã xuống.

Ngọc Tình với khuôn mặt lạnh lùng quay lại nhìn vào kẻ thủ phạm đã hại mình, nói giọng không chút khách khí: "Anh làm cái gì thế à? đi tới đằng sau người khác mà không gây ra một tiếng động như thế!"

Giọng nói lạnh lùng của cô làm cho Ngao Thánh đứng phía sau thấy gai cả người, ngay sau đó liền trừng mắt nhìn cô, cơ thể đột nhiên biến mất, để lại Ngọc Tình đơ người ra đứng nhìn khoảng không trống mắt.

Người đàn ông này đúng là kì lạ, đột nhiên xuất hiện ở phía sau người khác dọa người ta sợ sắp chết lại còn hành động như thể cô là người mắc lỗi vậy!

Nói ra thì tính cả hai kiếp Ngọc Tình đã sống hơn 40 năm, nhưng cuộc sống 15 năm này của cô chỉ đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, hơn nữa cô thỉnh thoảng lại hay mơ hồ nhầm lẫn, vì vậy hôm nay cũng coi như là Ngao Thánh đen đủi.

Ai bảo anh không chăm chỉ trồng hoa, chỉ vì đột nhiên cảm thấy hơi thở của Ngọc Tình liền chạy tới, lại còn dọa người ta một trận.

Ngọc Tình lẩm bẩm câu gì đó rồi quay đầu lại: "A...."

Lại là một tiếng kêu, đột nhiên vang vọng cả vùng trời. chỉ thấy Ngọc Tình tròn xoe mắt nhìn người đàn ông trước mặt! Trời ạ, người đàn ông này là ma à, sao cứ thích dọa người khác như thế!

"Làm cái gì thế?" nếu nói Ngọc Tình có lúc mơ hồ vậy thì Ngao Thánh thực sự cũng hồ đồ rồi. anh nheo mày lại, nhìn Ngọc Tình: "Kêu ầm lên làm cái gì?"

Ngọc Tình vốn dĩ đỏ mặt lên muốn phát cáu, lúc này nghe thấy câu hỏi chất vấn liền lập tức dịu lại.

(Lời tác giả: Cho dù có sét đánh mưa dông thì mỗi ngày cũng đều chăm chỉ up bài, đến bản thân cũng thấy cảm động quá chừng. Vì vậy, các nam thanh nữ tú sau khi đọc xong có thể làm cốc cafe viết đôi dòng bình luận cổ vũ cho mình có thêm động lực được không?)

145. Chương 145: Gặp Kẻ Biến Thái

Vậy là cô chỉ hít thở một hơi thật sâu, loại bỏ đi cơn thịnh nộ: "Anh cứ lẳng lặng xuất hiện phía sau người khác như thế sẽ làm cho người ta sợ chết khiếp đấy." Ngọc Tình nói từ từ, trong lòng còn thầm bổ sung, không xử tội anh là còn may đấy.

Kể từ khi An Tiểu Mễ đi rồi thì cũng không có ai lẳng lặng xuất hiện phía sau lưng cô như thế này nữa, vì vậy Ngọc Tình chưa quen với kiểu này.

"Cô sợ?" Ngao Thánh nghe thấy lời Ngọc Tình nói, hơi nhướn mày lên, sau đó hỏi.

Hai chữ đó vang lên bên tai Ngọc Tình làm cho cô thấy thật ngại ngùng, Cô không nên sợ mới phải chứ nhỉ! Câu hỏi đó là đang coi thường cô hay khinh bỉ cô?

Chỉ thấy Ngọc Tình hơi nheo mắt lại, cười tươi nói: "Đúng thế, thì sao nào?"

Ngao Thánh rõ ràng là chưa từng thấy Ngọc Tình cười tươi như thế, đột nhiên anh liền đơ người ra, ngay sau đó liền lắc đầu: "Không, chỉ là cảm thấy, không nên....."

Ngao Thánh còn chưa nói hết liền cảm thấy một cơn nhói đau. Ngọc Tình giơ chân lên, đá mạnh vào chân Ngao Thánh, quay đầu rời đi. Để lại một mình Ngao Thánh suýt xoa cúi người xuống vì cơn đau ở chân.

Cô gái này làm sao thế, vừa nãy chẳng phải vẫn còn cười à, sao thay đổi 360 độ thế? Là do Ngao Thánh không hiểu tính cách của Ngọc Tình thôi, hôm nay nếu đổi lại là Tiêu Thần hay Loan Thụ thì chắc chắn sẽ không bị đánh.

Nguyên nhân không có gì khác đó chính là bị đánh nhiều quen rồi nên sẽ có kinh nghiệm. đó chính là nếu mà Ngọc Tình nheo mắt lại cười tươi thì đó chính là lúc cô không vui tí nào, và chuẩn bị quan tài đi là vừa. Dù là người một nhà thì cú đánh của cô cũng phải đau tới ba ngày.

Vậy là hôm nay Ngao Thánh đen đủi rồi, chỉ biết chịu thế thôi, anh động vào ai thì động chứ sao lại động vào cô!

Chỉ có điều hôm nay khi anh ta đang trồng hoa liền ngửi thấy hơi thở của cô, chỉ là chạy tới gặp mặt cô một lát mà thôi, có tới nỗi cô đá anh một cái thế không? Kể cả là anh có dọa làm cho cô sợ hãi thế nhưng cũng không tới nỗi ra tay mạnh thế chứ! Ngao Thánh không hề nghi ngờ, nếu không phải xương cốt của mình cứng chắc, thực lực mạnh thì cú đá đó của Ngọc Tình nếu là người khác chắn chắn đã gãy xương.

Ngao Thánh thì buồn bực nhưng phía Ngọc Tình cũng chẳng vui vẻ gì. Không biết tại sao nhưng cô không muốn Ngao Thánh nói cô là nhát gan hay nói rằng cô là một con hổ cái, cô đều cảm thấy rất khó chịu.

Thế nhưng, nghĩ lại, có phải bản thân ra tay mạnh quá không? Cú đã đó của cô đã dùng tầm ba phần linh lực, không gây ra hậu quả gì chứ?

Đúng rồi, Ngao Thánh tìm bản thân mình làm gì chứ? với ấn tượng của Ngọc Tình dành cho Ngao Thánh thì nếu không có việc gì anh nhất định sẽ không tìm cô, với chút công phu đó cô nghĩ anh nhất định thà trồng hoa chưa sẽ không tự đi tìm phiền phức.

Vậy là Ngọc Tình hiếm có mới cảm thấy có lỗi với người mình đã làm cho bị thương. Cô quyết định đi hỏi anh rốt cuộc là có việc gì. Cô đã phải tìm cho mình một lí do đường đường chính chính sau đó đi thẳng tới chỗ Ngao Thánh.

Thế nhưng Ngọc Tình vừa tới nơi liền đơ người ra, chỉ thấy nơi ở của anh vẫn sạch sẽ ngăn nắp như thường nhưng không thấy chủ nhân đâu. Vườn hoa đó vẫn đang lớn lên, nhưng chủ nhân thì lại không xuất hiện. Những hạt giống hoa đang vung vãi dưới đất còn chưa được trồng hết nhưng người trồng thì đã không thấy đâu nữa.

Ngọc Tình suy nghĩ vài giây rồi đột nhiên vội vàng lo lắng. Ngao Thánh nhất định có việc gấp gì bằng không sẽ không đang trồng hoa mà bỏ dở thế này. Tuy Ngọc Tình và Ngao Thánh không tiếp xúc với nhau nhiều nhưng Ngọc Tình biết tính cách Ngao Thánh. Anh tuyệt đối là một người yêu hoa như tính mạng, anh tuyệt đối sẽ không đang trồng được một nửa mà chạy đi thế này. Chắc chắn là xảy ra chuyện rồi!

Ngọc Tình thần sắc lo lắng, sau đó cơ thể liền biến mất, rồi cô lại xuất hiện bên bờ sông khi mà ban nãy cô gặp Ngao Thánh. Cô đơ người ra.

Chỉ nhìn thấy người trồng hoa đó lúc này đang hơi cúi người xuống, một tay đỡ lấy bên chân bị cô đá, trông có vẻ rất đau đớn, lại tủi thân. Ngọc Tình nhìn mà đơ người ra,thế này là thế nào....? cô tiến về phía trước mặt anh: "Này.... Ngao Thánh, anh làm sao thế?"

"Cô đá tôi đau quá." Ngao Thánh thấy Ngọc Tình xuất hiện trước mặt mình, khuôn mặt liền trở nên có phần rạng rỡ và vui mừng.

"Đau?" Ngọc Tình nghe thấy vậy, cô nói lời xin lỗi: "Xin lỗi nhé, tôi...."

Ngọc Tình mở miệng muốn tìm một lý do gì đó cho mình, thế nhưng vô số lí do lóe lên trong đầu nhưng cô lại phát hiện chúng chẳng ra làm sao, những lí do đó căn bản không được coi là lý do, vì vậy Ngọc Tình chỉ ngập ngừng, thực ra cô cũng không biết tại sao bản thân tức giận, tại sao lại đá anh.

"Vậy...." Ngao Thánh nói: "Cô đỡ tôi về?" Ngao Thánh khẽ đưa tay ra, nhìn Ngọc Tình nói với vẻ mong chờ.

Ngọc Tình đần người ra nói: "Cái gì?"

"Cô đá tôi đau thế này, bây giờ tôi đi lại cũng khó khăn, cô không dìu tôi về?" Ngao Thánh ngẩng đầi lên nhìn Ngọc Tình, nói như đúng rồi, sau đó thấy cũng áy náy, cô suy nghĩ cũng thấy đúng.

Vậy là Ngọc đại tiểu thư lại khó mà hồ đồ một lần nữa, đưa tay ra đỡ lấy Ngao Thánh rồi biến mất trên mặt nước. Cô không hề nhìn thấy trong ánh mắt Ngao Thánh là sự vui mừng và ấm áp.

Đưa Ngao Thánh về rồi Ngọc Tình mới mở miệng hỏi: "Anh vội vàng tìm tôi làm gì? Sao đang trồng dở hoa mà lại chạy đi như thế?"

"Cô nhìn thấy rồi à?" Ngao Thánh ngại ngùng rồi liền hỏi lại.

"Ừm. vừa nãy tôi đi rồi nhưng thấy bản thân mình làm thế cũng không đúng, muốn tìm anh xin lỗi, vì thế đã nhìn thấy rồi." Ngọc Tình nói thật lòng mình rồi nhìn Ngao Thánh: "Tôi biết anh mà không có việc gấp thì tuyệt đối sẽ không bỏ vườn hoa để mà đi như thế, nói đi, tìm tôi có việc gì?"

Nghe những suy đoán của Ngọc Tình, Ngao Thánh khẽ cười: "Tôi nấu một ít cháo, gọi cô đến ăn."

Cái gì? Không biết đây là lần thứ mấy mà Ngọc Tình đơ ra trong ngày hôm nay rồi, cô nhìn Ngao Thánh: "Anh không bị bệnh đấy chứ?" cái tên này chắc chắn là ốm rồi, người lạnh lùng như anh lại nấu cháo cho cô ăn? Lại còn vì việc này mà bỏ cả vườn hoa yêu quý của anh ta như thế?

"Hức." nghe thấy giọng nói ngạc nhiên của Ngọc Tình, nhìn mặt cô như đang viết sáu chữ "Anh không bị bệnh đấy chứ", Ngọc Tình liền buồn rầu, chỉ thấy anh đưa tay lên xua xua: "Mau đi đi, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa."

Vốn dĩ anh cảm thấy việc nhìn thấy cô còn quan trọng hơn việc trồng hoa, thế nhưng bây giờ anh đột nhiên cảm thấy lại muốn coi cô gái này là hạt hoa mà đem đi trồng! Nha đầu, đúng là làm người khác bực cả mình.

Thấy Ngao Thánh tức giận rồi, Ngọc Tình cười he he: "Này...cháo ở đâu? Tôi đi lấy."

Thôi được rồi, Ngọc Tình thừa nhận, bản thân hơi quá đáng, đã đánh người ta lại còn mắng người ta, huống hồ lần trước anh còn cứu cô.

"Trong bếp!" Ngao Thánh lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Tình, mở miệng rất muốn nói không có, nhưng cuối cùng đã nhịn cơn tức giận lại.

Ngọc Tình nghe thấy lại cười he he, đi vào bếp múc cháo. ở đây mấy ngày, Ngọc Tình biết tay nghề nấu nướng của Ngao Thánh rất khá.

Nhìn theo bóng dáng Ngọc Tình, Ngao Thánh liền khẽ mỉm cười. Anh cũng không biết bản thân làm sao, đột nhiên lại cảm thấy cô còn quan trọng hơn cả việc trồng hoa. Trước đây trồng hoa là để ép bản thân nhớ về những điều mà mình không nhớ nổi, thế nhưng bây giờ việc trồng hoa dường như chỉ để nấu thêm cho cô vài bát cháo, sau đó chờ cô tới.

Từ khi nào, suy nghĩ và quan niệm của bản thân lại thay đổi rồi?

Ngao Thánh suy nghĩ hồi lâu nhưng không tìm được ra câu trả lời, anh lặng lẽ ngồi đó, bộ đồ màu trắng, mái tóc màu đen tạo nên một bức tranh non nước vậy. Khí chất của anh toát ra trong lúc anh ngồi an nhiên làm cho Ngọc Tình đơ ra sau khi múc cháo quay lại.

Phác Vũ, nếu Phác Vũ ở đây, có phải anh cũng sẽ đẹp thế này, dường như là một bức tranh non nước thiên nhiên vậy!

Khi Ngọc Tình vừa quay lại Ngao Thánh đã biết, anh lặng lẽ nhìn Ngọc Tình, nhìn bộ dạng đơ người ra của cô, nhìn ánh mắt mơ màng của cô. Ngao Thánh biết Ngọc Tình lại nhớ tới người đó rồi.

Mấy ngày đó cô cứ nhìn anh thất thần như vậy, mới đầu anh còn cảm thấy khó chịu, về sau thì cảm thấy ấm ức, sau đó nữa lại cảm thấy con tim có chút nhói đau, dường như là anh thương cô.

"Mau ăn cháo đi nhìn gì mà nhìn!" Ngao Thánh nhìn cô vài giây rồi nói, nhìn cô giật mình trước câu nói của anh con tim Ngao Thánh lại nhói đau, lặng lẽ nhìn cô uống hết một bát cháo rồi lẳng lặng rời đi.

Vốn dĩ Ngao Thánh vẫn có lời muốn nói với Ngọc Tình, thế nhưng, nhìn bộ dạng cô bây giờ, Ngao Thánh đột nhiên không biết nên nói gì. Chỉ tới khi cô đi mới nói thêm một câu: "Khi nào muốn ăn thì lại đến."

Sau khi nói xong Ngao Thánh liền mỉm cười, từ khi nào mà anh lại trở nên như thế này chứ?

Ngọc Tình rời khỏi không gian liền nhận được điện thoại của Lưu Bân, nói rằng nhà nước đã tiến hành tạo áp lực cho hắc đạo phía nam. Ngọc Tình trả lời rằng cô biết rồi sau đó liền tắt máy. Cô biết Lâm Chính Đông đang thể hiện thiện chí của ông ta với cô.

Thế nhưng Ngọc Tình không hề cảm thấy biết ơn ông ta, cũng đương nhiên không cảm thấy bản thân đã bỏ ra công sức mà không nhận được báo đáp thì sẽ hối tiếc.

Là tự cô muốn tìm Ấn Trấn Yêu, là tực cô muốn bảo vệ loài người, là tực cô đi tìm người hợp tác. Vì thế cô không hề trách Lâm Chính Đông, nhưng cô cũng tuyệt đối cũng không tỏ ra biết ơn ông ta.

Vốn dĩ cô còn cho rằng Lâm Chính Đông là một người thông minh, nhưng không ngờ ông ta lại là một người bảo thủ, cứng nhắc đến như vậy! Hức, bây giờ mới thể hiện thiện chí, ông ta không cảm thấy hơi muộn rồi à!

Ngọc Tình nghĩ về sự việc này, đương nhiên là đã đem sự việc của Phác Vũ kìm nén trong lòng, vậy là cô đột nhiên quyết định ngày mai sẽ khởi dành đi tới thành phố S.

Trung tâm phía nam chính là thành phố S, cô muốn tiến vào phương nam vậy thì đương nhiên phải hiểu về thị trường phương nam. Hơn nữa, trước khi mở rộng bang Chim ưng ra phía nam, cô bắt buộc phải tìm hiểu về thực lực của các bang hắc đạo phía nam, biết đâu còn có thể tìm được vài đồng minh!

Ngày hôm sau Ngọc Tình cáo biệt cha mẹ xong liền bay thẳng tới Thượng Hải, đương nhiên cô không phải một người đơn phương độc mã, cô đã sắp xếp sự việc của bang Chim ưng đâu vào đấy, hôm nay Thích HIểu và Tiên Thần cũng sẽ bay tới.

Ngọc Tình xuống khỏi máy bay đã liền bị chặn lại.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu, chúng tôi tiễn cô?" đứng trước mặt Ngọc Tình là một người đàn ông với mái tóc đen, anh ta cao hơn Ngọc Tình nửa cái đầu, đúng là không phải rất cao, anh ta nở một nụ cười lương thiện, thế nhưng nhìn thế nào cũng thấy thật ghê tởm.

Ngọc Tình nhìn người thanh niên không được coi là quá xấu, cũng không được coi là đẹp trai trước mặt, cô khẽ cười rồi lắc đầu: "Cảm ơn, không cần."

"Ây za, thế sao được chứ!" người đó lắc đầu, sau đó liền tiến lên phía trước hai bước, mũi anh ta sắp chạm vào trán Ngọc Tình: "Tôi thấy tiểu thư nhìn đáng yêu thế này cho nên...."

Người đó vừa nói vừa động đậy, nhét vào tay Ngọc Tình một mảnh giấy.

Ngọc Tình hơi đơ người ra, sau đó cầm lấy mảnh giấy. đó là một tờ ngân phiếu, trên đó viết một vạn, cô đơ người sau đó ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ nhếch môi nói: "Các hạ làm thế này là ý gì?"

"TIểu thư đến thành phố S để chơi đúng không? Nhìn bộ dạng này của tiểu thư thì chắc chắn là một học sinh, chắc là chẳng có được bao nhiêu tiền tiêu vặt. Số tiền này cho tiểu thư coi như tiền tiêu vặt." Người đó khẽ cười, nhìn Ngọc Tình từ đầu tới chân, giống như một con sói đang nhìn một con mồi béo ngậy vậy.

"Ồ?" ánh mắt Ngọc Tình đảo nhìn bốn phía một lượt, rồi cô trở về ý nghĩ muốn giáng cho tên này một quả đấm: "Tại sao anh lại đưa tôi số tiền này?"

Nhìn vào tuổi tác của Ngọc Tình thì có thể thấy đây là độ tuổi mà không biết gì, dễ bị mắc lừa nhất, vì vậy Ngọc Tình đã phát huy ưu điểm này rất tốt, chỉ thấy cô nhìn người đàn ông trước mặt với ánh mắt khâm phục.

"Hôm nay đi chơi với tôi, số tiền đó sẽ là của cô." Người đó vừa nói vừa nhìn Ngọc Tình, ánh mắt hắn ta toàn là sự đê hèn và ý nghĩ bẩn thỉu.

"Chơi?" Ngọc Tình khẽ cười, sau đó gật đầu: "Anh thật là tốt, cho tôi tiền lại còn đưa tôi đi chơi!" bộ dạng lúc này của Ngọc Tình vô cùng giống với một đứa trẻ, cô mỉm cười, đôi mắt to tròn chớp chớp. Trong lòng thì lại đang mắng: "Khốn kiếp, từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ có một ngày còn có người lấy tiền ra để đùa với cô."

Độ tuổi này của cô vừa nhìn đã biết là một thiếu nữ mới lớn, lúc này Ngọc Tình không còn nghi ngờ gì nữa – kẻ đứng trước mặt cô lúc này là một tên biến thái, hơn nữa lại còn là một tên đại biến thái chuyên nhằm vào học sinh! Nếu như không phải Ngọc Tình để ý thấy xung quanh hắn có rất nhiều kẻ đang âm thầm bảo vệ hắn ta thì dù hôm nay hắn ta có tới mười mạng cũng sẽ phải giao hết cho Ngọc Tình!

Cuối cùng, Ngọc Tình đã đi cùng với người đàn ông trẻ tuổi đó.

"Anh à, em tên là Ngọc Nhã Trần, anh tên là gì?" Ngọc Tình chẳng cần suy nghĩ, cô liền ghép tên mình và tên của Phong Nhã Trần vào làm một, ngây thơ nhìn người đàn ông rồi hỏi.

"Anh không phải là người của đất nước này đâu." Người đàn ông khẽ cười: "Anh là người của nước R, tên là Tỉnh Thượng Thụ." Nói rồi hắn ta vênh váo ngẩng đầu lên vẻ vô cùng tự hào.

"Anh Thụ." Ngọc Tình gật đầu, ánh mắt ngưỡng mộ, trong lòng thì đang cảm thấy ghê tởm. Cũng đúng, cái hạng biến thái rác rưởi này nếu không phải người của nước R thì cô còn cảm thấy ngạc nhiên ấy chứ.

Hai người đi ra khỏi sân bay, vừa đi ra liền lập tức cô người chạy lại. Chỉ thấy người đó mặc quần áo đen cực kì giống với hắc đạo, anh ta đứng thẳng người chào: "Thiếu gia!"

Tỉnh Thượng Thụ gật đầu: "Ừm." anh ta nói rồi kéo tay Ngọc Tình lên xe, cái tên Tỉnh Thượng Thụ đó chưa vội làm gì Ngọc Tình mà hắn dùng tiếng của nước R bàn luận gì đó với người của hắn.

Lúc này Ngọc Tình chỉ lặng lẽ ngồi đó, trong lòng thấy bực dọc, cô đúng là không nghĩ ra được bản thân rốt cuộc có điểm gì tốt, mà ngay đến cả ở sân bay cũng gặp phải kẻ biến thái.

Thực ra Ngọc Tình tuy nhìn không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại rất thanh tú, lại thêm với sức mạnh tinh thần mà cô tu luyện làm cho cô phát ra một loại linh khí rất khó diễn ta, còn việc cô và Phong Nhã Trần cùng với những người khác quan hệ, trên mặt lại có một chút hấp dẫn của phụ nữ. Vì vậy sự kết hợp của những điều này đã làm cho Tỉnh Thượng Thụ vừa nhìn đã để ý tới cô.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa một khách sạn, tài xế xuống xe, Tỉnh Thượng Thụ xuống xe, Ngọc Tình xuống xe.

"Anh Thụ, đây là đâu thế? Chẳng phải anh muốn đưa Nhã Trần đi chơi à?" Ngọc Tình nhìn lên trên đỉnh của tòa nhà khách sạn, sau đó nhìn Tỉnh Thượng Thụ với vẻ sợ hãi.

"Đưa em tới ăn cơm." Đây là khách sạn hạng sang, đương nhiên là không thể thiếu được những thứ như camera rồi, để tránh phiền phực, vì vậy Tỉnh Thượng Thụ cười cười nói dối Ngọc Tình.

"Vâng vâng. Đúng lúc Nhã Trần cũng thấy đói rồi. Anh Thụ, chúng ta đi thôi." Nói rồi Ngọc Tình liền chạy về phía trước vui mừng, tránh đi bàn tay đang định khoác lên người cô của Tỉnh Thượng Thụ.

Ngọc Tình làm vậy Tỉnh Thượng Thụ cũng không nói gì, khẽ cười rồi bước về phía trước. Tỉnh Thượng Thụ đưa Ngọc Tình đi vào khách sạn, đi thẳng lên một căn phòng.

Khách sạn này là nơi tập hợp của dịch vụ ăn uống, chỗ ở và cả khu vui chơi giải trí, có phòng để ở, có phòng để vui chơi, đương nhiên cũng có phòng ăn rồi, lúc này Tỉnh Thượng Thụ đưa Ngọc Tình đi tới một phòng ăn uống.

Ngọc Tình ngoan ngoãn đi theo Tỉnh Thượng Thụ phía sau, sau đó cô phát hiện có rất nhiều nhân viên phục vụ đang nhìn mình với ánh mắt đáng thương và thông cảm.

Haiz. Trong lòng cô thở dài một tiếng, quả nhiên cái tên này chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Hai người đi qua một hành lang dài, dừng lại trước một căn phòng, Tỉnh Thượng Thụ kéo cửa ra, đưa Ngọc Tình vào trong.

"Ha ha, Tỉnh Thượng Thụ anh tới muộn rồi...." vừa bước vào phòng liền nghe thấy có người cười ớn, Ngọc Tình nhìn theo tiếng cười đó, chỉ nhìn thấy một người đàn ông đi tới, đưa tay ra kéo lấy Tỉnh Thượng Thụ, sau đó nhìn Ngọc Tình: "Đây là cô gái mà lần này anh mang tới à? Ừm, nhìn cũng không tới nỗi nào."

Ngọc Tình nghe nhưng không hiểu người đó đang nói gì, đôi mắt to tròn của cô chớp chớp, ngay sau đó đi vào trong phía sau hai người, vừa mới vào tới phòng khách Ngọc Tình liền đơ người ra.

Chỉ thấy trung tâm của phòng khách có một người con gái đang nằm, người đó nằm thẳng đuỗn, trên người được đặt rất nhiều loại đồ ăn.

Thế này, thế này....

Ngọc Tình bỗng nhiên đứng đơ người ra, sau đó cô lại thầm mắng trong lòng, quả nhiên người nước R thật biến thái hết chỗ nói.

"Anh Thụ." Nghĩ thì nghĩ vậy, chỉ thấy Ngọc Tình vẻ sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Tỉnh Thượng Thụ: "Thế này....." cô giơ tay lên chỉ về phía cô gái đó – trên miệng còn đang cắn một quả đào.

Tỉnh Thượng Thụ không hề trả lời Ngọc Tình, anh ta đi tới bên cạnh cô gái, quỳ xuống, từ từ cúi đầu, hắn há mồm ra cắn lấy quả đào một miếng rồi nuốt, tiếp theo là nhẹ nhàng hôn lên môi cô gái.

"Ưm...." một tiếng ưm khó chịu phát ra từ miệng cô gái, cơ thể cô ta run lên, nhưng những đồ ăn trên người thì không cái nào bị rơi xuống.

Ừm, chắc là được rèn luyện rồi! Ngọc Tình gật đầu phán đoán! Sau đó miệng Tỉnh Thượng Thụ còn chạy xuống dưới cổ cô gái, nếm chỉ một chút thức ăn trên đó, rồi lại từ từ đưa miệng xuống phần eo. Mỗi hành động của hắn ta đều làm cho cô gái đó rên lên, nghe có vẻ rất quyến rũ.

"Anh Thụ...." Ngọc Tình nhìn một lát cảm thấy không hứng thú gì, cô thực lòng không muốn nhìn thấy cảnh này. Bây giờ điều cô muốn làm duy nhất đó là làm rõ lai lịch của người đàn ông này sau đó giết chết hắn ta.

"Hả?" Tỉnh Thượng Thụ dừng lại mọi hành động, quay mặt ra nhìn Ngọc Tình, giọng khàn khàn, hai mắt đầy thú tính: "Sao hả? Tiểu Nhã Trần cũng muốn thử à?"

146. Chương 146: Giết Tỉnh Thượng Thụ

"Sao hả? Tiểu Nhã Trần cũng muốn thử à?" Tỉnh Thượng Thụ khẽ liếm môi, nhìn Ngọc Tình, hai mắt vô cùng dâm dê.

"Thôi....bỏ đi, bỏ đi....." Ngọc Tình nuốt nước bọt ừng ực, giả vờ sợ hãi, quay người bước đi.

Thế nhưng cô vừa bị đi được mấy bước liền bị Tỉnh Thượng Thụ đưa tay ra kéo lại. Ngọc Tình giật mình, cơ thể cô lảo đảo, nhưng rồi cô lập tức đứng vững lại thì mới không ngã xuống.

"Anh Thụ....." Ngọc Tình liếc mắt lên, đôi mắt to tròn của cô vô cùng thuần khiết, ngây thơ.

"Ngoan." Ánh mắt Tỉnh Thượng Thụ thoáng qua sự hoang mang nhưng khi nhìn thấy bộ dạng với ánh mắt đó của Ngọc Tình, anh ta lại mỉm cười: "Nhã Trần sợ rồi à?"

Sợ? Trong lòng Ngọc Tình đang thấy khinh bỉ, sợ cái gì? Nhưng mặt cô thì ngược lại, cô khẽ gật đầu: "Anh Thụ, các anh đang làm cái gì đấy?"

"Làm cái gì?" Tỉnh Thượng Thụ đơ người ra sau đó nhìn về phía người đàn ông đang hưởng thụ "bữa ăn thịnh soạn" kia, khẽ cười: "Là một trò chơi rất thú vụ, Nhã Trần có muốn thử không?"

Nói rồi hắn ta cúi đầu xuống bên cạnh tai Ngọc Tình thở phì phò, hơi thở của hắn làm cho Ngọc Tình cảm thấy ghê tởm, chỉ thấy cơ thể cô khẽ nghiêng sang một bên tránh hắn đi, rồi cô cười miễn cưỡng: "Anh đừng ghé sát vào em như thế!"

"Hả?" nghe giọng nói có phần lạnh lùng của Ngọc Tình, Tỉnh Thượng Thụ đơ người ra, sau đó còn cứ tưởng bản thân nghe nhầm rồi, anh ta cúi đầu xuống nhìn Ngọc Tình: "Em nói cái gì?"

"Tôi nói anh đừng có ghé sát vào người tôi như thế!" Ngọc Tình hơi nheo mày lại, sau đó đưa tay đẩy Tỉnh Thượng Thụ ra, Tỉnh Thượng Thụ trong trạng thái không đề phòng nên đã bị đẩy ra rồi ngã xuống đất, ngây người ra như một kẻ ngốc nhìn Ngọc Tình, dường như đang không hiểu Ngọc Tình đột nhiên làm sao vậy.

Cô làm sao à? bây giờ cô đang cảm thấy vô cùng ghê tởm, mới đâì cô nhìn những người bên cạnh Tỉnh Thượng Thụ cô tưởng rằng thân phận anh ta không bình thường, vì thế nên đã nhịn rất lâu, không ra tay với anh ta, thế nhưng cái tên Tỉnh Thượng Thụ đúng là đồ cặn bã không thể cặn bã hơn, đùa giỡn với cô thì cũng bỏ đi nhưng lại còn đưa cô tới đây để chứng kiến hắn hoan lạc! Được lắm, đưa tới đây thôi thì cũng bỏ đi, coi như để là cô hiểu thêm kiến thức về thành phố S này.

Thế nhưng cái tên Tỉnh Thượng Thụ làm cái gì vậy, hắn vừa làm vừa nhìn cô, đúng là tởm lợm đến buồn nôn.

Vừa nghĩ tới điều này dường như Ngọc Tình vừa nuốt phải thứ gì đó ghê lắm, cô nhìn Tỉnh Thượng Thụ với ánh mắt lạnh lùng, vốn dĩ cô còn nghĩ để cho hắn sống thêm một hồi nữa. Đúng vậy, chỉ là sống thêm một hồi nữa thôi, dám dùng tiền để gạ gẫm cô, hắn đúng là tên cặn bã nhất trong số những kẻ cặn bã.

Thế nhưng bây giờ xem ra, dường như cô đã nhân từ quá rồi, muốn lấy cô để mua vui à? Nghĩ thì hay đấy nhưng hãy dùng cả tính mạng đổi lại mới được!

"Cô...." Tỉnh Thượng Thụ đơ ra một lúc sau đó nhìn Ngọc Tình mới mở miệng nói: "Nhã Trần, em làm sao thế? Nào lại đây để anh Thụ thương em."

Nói rồi Tỉnh Thượng Thụ lại đưa tay ra muốn túm lấy Ngọc Tình, thấy anh ta đưa tay định ôm lấy chân cô, Ngọc Tình liền giơ chân lên đá cho anh ta một nhát.

Mẹ kiếp, đừng có làm cô thấy buồn nôn hơn, dám đụng vào người cô à!

"Hức!" Tỉnh Thượng Thụ bị đá ra liền hức một tiếng, sau đó hắn ta nhìn Ngọc Tình với ánh mắt đầy bạo lực, tưởng rằng Ngọc Tình đã nhìn ra điều gì rồi: "Hức, bây giờ còn giả vờ thanh cao gì nữa, nhận tiền của tao rồi mà còn muốn rời khỏi đây lành lặn á!"

Nói rồi Tỉnh Thượng Thụ từ từ đứng lên, đi tới phía Ngọc Tình: "Con gái bây giờ thích đóng kịch quá nhỉ, rõ ràng là chẳng còn gì rồi lại giả vờ trong trắng, sạch sẽ!"

nét mặt anh ta u ám, hai mắt nhìn như mắt sói hướng về phía Ngọc Tình. Lần này hắn ta không động tới Ngọc Tình nữa mà ngược lại đi tới bên cạnh cô gái đang nằm đó, hắn cúi người xuống véo mạnh lên cơ thể cô gái, chỉ thấy cơ thể cô ta run lên, rồi tiếng rên không ngừng phát ra, cái tiếng rên đó làm cho người nghe đoán không ra được là đau đớn hay thoải mái.

"Nhìn thấy chưa? Cô càng dùng lực để véo cô ta thì cô ta lại càng hưng phấn." Tỉnh Thượng Thụ nói rồi lại tiếp tục đưa tay xuống véo, lần này còn mạnh hơn cả lần trước, quả nhiên cô gái lại rên lên càng to hơn, đôi mắt cô ta ướt đi, nước mắt chảy ra hai bên khóe mắt nhưng vẫn nhìn Tỉnh Thượng Thụ: "Thiếu gia...."

Một câu nói thiếu gia nhẹ nhàng đã làm cho Tỉnh Thượng Thụ càng thấy thích thú hơn, anh ta liếc mắt nhìn về phía Ngọc Tình: "Nhìn thấy rồi chứ?" Ngọc Tình vừa nói và hành động trên tay vẫn không dừng lại, hai mắt anh ta nhìn chăm chăm về phía Ngọc Tình quan sát, xem thái độ của cô thế nào.

"Sao hả?" Tỉnh Thượng Thụ thấy Ngọc Tình không thái độ gì, anh ta lại nói: "Cô nói xem đúng không? Cô nói xem con gái các cô có phải thích nhưng lại cứ giả vờ không?" nói rồi Tỉnh Thượng Thụ đột nhiên bỏ tay ra khỏi cô thể cô gái đó, khẽ cười bước lên phía trước, túm lấy Ngọc Tình, thế nhưng Ngọc Tình cũng không phải là khúc gỗ muốn túm thì túm, chỉ thấy cô liếc mắt lườm Tỉnh Thượng Thụ sau đó cô nghiên người tránh không để cho Tỉnh Thượng Thụ chạm vào cơ thể.Rồi cô lại liếc mắt lên nhìn hắn ta lạnh lùng: "Tôi nói rồi, đừng động vào tôi."

"Hức!" Tỉnh Thượng Thụ nhìn bộ dạng lúc này của Ngọc Tình lại càng thêm phẫn nộ, đến bây giờ vẫn còn muốn đóng kịch, đúng là nực cười. hắn ta căn bản chưa từng nghĩ rằng Ngọc Tình không sợ hắn ta, căn bản không nghĩ rằng Ngọc Tình thực sự ghét hắn ta. Chỉ thấy Ngọc Tình liếc nhìn hắn rồi nói: "Tôi nghĩ tốt nhất anh hãy tin lời tôi, bằng không anh sẽ phải hối hận đấy." Không sai, là hối hận. Ngọc Tình chẳng phải người tốt gì, làm cô tức lên cô tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, bất luận thân phận hắn là gì, hắn là ai.

Trước lời cảnh cáo của Ngọc Tình, Tỉnh Thượng Thụ chỉ nhếch mép cười khinh bỉ: "Lại đây!"

Trong mắt anh ta, trên thế giới này chỉ có một loại phụ nữ đó là – kẻ nào cũng yêu tiền, loại phụ nữ yêu tiền tới mức không tiếc mà đem bản thân mình đi bán, loại phụ nữ yêu tiền tới mức chấp nhận bị khống chế, bị đưa ra chơi đùa! Vì vậy hắn ta căn bản không tin Ngọc Tình không hề hứng thú với tiền, huống hồ lúc nãy khi hắn ta cho cô tiền cô chẳng phải đã tỏ ra rất vui vẻ à!

"Hức." Ngọc Tình hức một tiếng, cô đưa tay lên vung một cái, một cơn gió thổi đến, tên Tỉnh Thượng Thụ đó bị đẩy ra xa cô và ngã xuống.

Hậu quả mà hành động của Ngọc Tình đem lại làm cho tất cả mọi người trong phòng đều đơ ra. Người đàn ông vẫn còn đang nếm thức ăn kia đần người ra như tượng, nhìn Ngọc Tình sợ hãi: "Cô...cô rốt cuộc là ai?" là ai à? Ngọc Tình khẽ cười, chẳng thèm để ý tới hắn ta.

Tuy Ngọc Tình cười, thế nhưng khuôn mặt đó ngoài sự lạnh lùng thì chẳng có nét biểu cảm nào khác. Vừa nhìn đã biết là cô đang vô cùng tức giận, vì vậy người đàn ông đó chỉ biết ngậm miệng lại.

Anh ta không gầm lên tự cho mình thông minh làm gì, bởi vì anh ta biết sự cách âm của khách sạn này vô cùng tốt. Huống hồ từ cú vung tay vừa rồi của Ngọc Tình anh ta có thể nhìn ra, cô gái này căn bản không

phải hạng con gái dễ đụng vào, vì vậy không nên làm gì gây thêm sự chú ý của cô, tránh việc mình chết đi mà không biết đã chết thế nào.

Ý nghĩ của anh ta không sai, anh ta căn bản không cần kêu lên, bởi vì bảo an phía bên ngoài không hề nghe thấy những âm thanh phát ra từ đây, thường tới đây chơi, sao lại có thể để cho người khác nghe thấy âm thanh phát ra từ bên trong chứ? lần đầu tiên anh ta có chút hối hận vì đã chọn một khách sạn hạng sang quá mức thế này.

Ngọc Tình lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông đó, sau đó lại nhìn cô gái đã ngừng kêu rên, nét mặt sợ hãi kia, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên cơ thể Tỉnh Thượng Thụ đang nằm dưới đất như một đống bùn đen.

"Sao hả? Tỉnh Thượng Thụ tiên sinh?" lời nói Ngọc Tình lạnh lùng kèm theo sự khinh bỉ: "Tôi nói rồi đừng động vào tôi, nhưng sao anh lại không nghe chứ?"

Nghe giọng điệu nói có vẻ đáng tiếc của Ngọc Tình Tỉnh Thượng Thụ liền đơ người ra! Cô nói cái gì? Bảo mình đừng động vào cô? Ha ha, hắn ta bỏ tiền ra để đụng vào cô, để chơi! Thế nhưng lúc này Tỉnh Thượng Thụ không có gan để nói ra như vậy, chỉ thấy hắn ta nói: "Nhã Trần à, là anh sai rồi."

Tỉnh Thượng Thụ nói thì có vẻ như nhận lỗi nhưng ánh mắt anh ta thì không thể hiện điều đó. Đứa con gái đáng chết này, đợi đấy, đợi hắn ta ra khỏi nơi này hắn ta nhất định sẽ bắt cô lại rồi chơi một lần cho thỏa thích! Đóng kịch thanh cao à? hức!

Ánh mắt mà ý nghĩ của Tỉnh Thượng Thụ không giấu được Ngọc Tình, chỉ thấy cô nói lạnh lùng: "Sao hả? Tỉnh Thượng Thụ tiên sinh tưởng anh nói vài câu nhận lỗi là tôi sẽ thả anh ra à? Ồ.... tôi thấy anh ngây thơ quá đấy!" Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn Tỉnh Thượng Thụ một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

"Tôi cứ tưởng người nước R các anh ít nhất cũng còn có một hai người tốt. Thê snhuwng bây giờ xem ra tôi nghĩ nhiều rồi, cái bộ dạng này của anh, vừa nhìn đã biết nước anh toàn bộ đều là cái đồ cặn bã, đồ biến thái!"

Ngọc Tình nói ra tới đâu ánh mắt cô lại ánh lên sự thù ghét tới đó, cô nhìn Tỉnh Thượng Thụ rồi nói: "Không phục?"

"Không, không dám!" nghe thấy câu hỏi của Ngọc Tình, Tỉnh Thượng Thụ ngay tức khắc thu về ánh mắt với những suy tính độc ác, anh ta lắc đầu lia lịa, để biểu thị thành ý anh toàn còn hơi run người lên.

Vừa mới động đậy, hắn ta liền phát hiện hóa ra cơn đau đớn vừa nãy không phải là giả! Cô gái đó đã đá cho anh ta một nhát đau thấu vào tận xương!

"Ồ, vậy thì tốt!" Ngọc Tình dường như thực sự tin lời Tỉnh Thượng Thụ nói, cô khẽ gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống: "Bây giờ, tôi hỏi anh trả lời, nếu anh nói làm tôi không hài lòng, hậu quả....."

Ngọc Tình nói ngập ngừng rồi khẽ cười, trên bàn đột nhiên xuất hiện một đám bụi. Hành động im lìm đó làm cho hai người đàn ông tròn xoe mắt ngạc nhiên và sợ hãi. Thế này...thế này...thế này là thế nào! Cô gái này nhìn mới có mười mấy tuổi sao có thể làm như vậy?

Bọn họ nhìn Ngọc Tình, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và sợ hãi, nếu như bọn họ biết Ngọc Tình năm nay mới có 15 tuổi thì không biết sẽ còn ngạc nhiên thế nào. Lúc này Tỉnh Thượng Thụ mới cảm thấy hối hận, sớm biết thế này thì bản thân đã không gây sự với bà cô trẻ này làm gì.

147. Chương 147: Giết Tỉnh Thượng Thụ, Thích Cô

Một buổi vui chơi hoan lạc như mọi lần không còn nữa cũng chẳng sao, nhưng còn không biết hôm nay phải làm thế nào mới có thể bình an rời khỏi đây đây. Chắc là cũng không dễ dàng gì....

Tỉnh Thượng Thụ và người đàn ông đó quay mặt nhìn nhau, cả hai đang vừa suy nghĩ vừa nhìn Ngọc Tình. Trong lòng thầm mong ước, hi vọng hôm nay bà cô trẻ này sẽ thương tình, chỉ cần đừng ra tay độc ác quá thì tốt. Suy nghĩ của bọn họ vẫn rất đẹp đẽ. Nếu để bọn họ biết Ngọc Tình căn bản không hề có dự định đó, căn bản không hề có ý định để bọn họ sống trên đời này nữa thì không biết bọn họ sẽ có cảm nghĩ thế nào.

"Anh là ai?" Ngọc Tình cảm nhận được ánh mắt của hai người, cô suy nghĩ một lát rồi mở miệng hỏi.

"Tôi....." Tỉnh Thượng Thụ co rúm người lại, sau đó trả lời: "Tôi là người nước R đến nước Z chơi."

Chơi? Ngọc Tình nghe thấy tiếng nói của Tỉnh Thượng Thụ, ánh mắt cô lóe lên rồi nhìn Tỉnh Thượng Thụ đầy thú vị: "Anh tưởng tôi là đứa trẻ lên ba à? Tôi hỏi anh gia đình anh làm gì? Thân phận là gì chứ không hỏi anh là người nước nào." Nói tới đâu ánh mắt Ngọc Tình trở nên lạnh lùng tới đó: "Nếu còn muốn giữ cái mạng chó thì anh hãy thật thà một chút cho tôi."

Ngọc Tình nói một tràng làm cho Tỉnh Thượng Thụ run lên, sau đó anh ta cắn môi, suy nghĩ vài giây rồi mới từ từ mở miệng: "Tôi là người nước R,....tôi là....là người của hội Phục Hưng."

Hội Phục Hưng? Ngọc Tình hơi nheo mày lại. Một trong hai con hổ của phương Nam? Ồ, đúng rồi, hình như hội trưởng hội Phục Hưng đã cưới một người phụ nữ của nước R, nếu vậy thì Tỉnh Thượng Thụ chẳng phải là....

"Địa vị của anh ở hội Phục Hưng là gì?" Ngọc Tình mở miệng: "Đừng nghĩ có thể giở trò với tôi. Một hội viên bình thường thì làm gì có tới nhiều vệ sinh như thế?"

"Tôi...Tôi là con trai của hội trưởng." Tỉnh Thượng Thụ thấy không thể giấu, vậy là suy nghĩ rồi nhanh chóng trả lời.

Con trai của hội trường? Ngọc Tình nheo chặt mày lại, xem ra cô khá là may mắn, vừa mới đặt chân xuống đã lập tức gặp được đối tượng có máu mặt trong giới hắc đạo rồi, chỉ là, người như thế này thì nên giết hay không giết?

Trong lúc Ngọc Tình đang đắn đo, Tỉnh Thượng Thụ liền khẽ cười, xem ra cô gái này cũng chỉ là mèo thích làm hổ, cô sẽ không dám giết bản thân đâu. Vậy là bỗng chốc Tỉnh Thượng Thụ dường như lại có thêm dũng khí.

"Tôi khuyên cô tốt nhất hãy mau thả tôi ra, bằng không ba tôi sẽ không tha cho cô đâu!" Tỉnh Thượng Thụ nghển đầu lên nói có phần kiêu ngạo.

"Ồ!" Ngọc Tình gật gật đầu, ngay sau đó dường như có chút sợ hãi nhìn Tỉnh Thượng Thụ: "Không tha? Anh nói xem, ba anh sao lại không tha cho tôi?"

Ngọc Tình khẽ cười, đôi mắt cô nhìn Tỉnh Thượng Thụ đầy khinh bỉ: "Tôi thấy anh bây giờ tốt nhất là hãy tha cho bản thân anh đi, tôi thì không cần anh lo, còn về phần ba anh có tha hay không tha cho tôi, ha ha, tôi nghĩ tôi còn rõ hơn anh đấy, bởi vì, rất có thể tôi cũng không tha cho ông ta!"

Nói rồi Ngọc Tình từ từ giơ cánh tay lên, dường như nhìn Tỉnh Thượng Thụ vẻ rất đáng tiếc: "Ai bảo con trai ông ta là một tên khốn kiếp chứ."

Là tên khốn kiếp? Tỉnh Thượng Thụ đang định mở miệng phản bác lại, thế nhưng nghĩ thế nào hắn lại nuốt cục tức vào trong, cười he he nói: "Nói đúng nói đúng, tôi là tên khốn kiếp, cô mới là đại nhân đại đức không thèm so đo với tên khốn kiếp như tôi, vì thế mà tha cho tôi đi."

Ngọc Tình nhìn Tỉnh Thượng Thụ cảm thấy nực cười, sau đó cô khẽ lắc đầu: "Sợ là không được. Tôi còn chưa hỏi hết sao có thể thả anh ra bây giờ được chứ? nói đi, gần đây giới hắc đạo phương nam có biến động gì lớn không?"

Hắc đạo phương nam? Tỉnh Thượng Thụ mẫn cảm nắm bắt lấy bốn từ đó, sau đó nhìn Ngọc Tình hoài nghi, lẽ nào cô là người của phương bắc? ánh mắt hoài nghi đó của anh ta Ngọc Tình đương nhiên là nhìn thấy, cô khẽ thở dài một tiếng, xem ra trong đầu cái tên Tỉnh Thượng Thụ cũng không phải hoàn toàn là gái gú ăn chơi.

Nghĩ như vậy nhưng Ngọc Tình tuyệt đối không thể hiện ra mặt, chỉ thấy cô lạnh lùng nhìn Tỉnh Thượng Thụ rồi nói: "Nhìn gì mà nhìn, mau nói!"

Thái độ của Ngọc Tình quá là bá đạo, Tỉnh Thượng Thụ nhìn mà đơ người ra, rồi anh ta co người lại, suy nghĩ rồi nói: "Gần đây hắc đạo phương nam không có gì không ổn. Chỉ là....chỉ là gần đây chính phủ không

biết lí do gì mà dường như muốn chỉnh đốn lại hắc đạo phương nam. Vì thế..... vì thế mọi người bây giờ đều đang ngấm ngầm chống lại."

Chính phủ? Ngọc Tình đơ người ra, chính phủ nhúng tay vào từ khi nào. Đương nhiên là cô chỉ đơ ra mất một giây, ngay sau đó cô liền hiểu, Lâm Chính Đông đang lấy lòng bản thân mình. Hức. Ngọc Tình hức một tiếng khinh bỉ, không hỏi thêm gì khác. Cô biết có hỏi cũng không có được thêm thông tin gì từ miệng của Tỉnh Thượng Thụ, cô hỏi hai vấn đề đó, một là vì muốn biết đây là ai, hai là muốn làm rõ tình hình của phương nam mà thôi.

Vậy là Ngọc Tình khẽ cười: "Ừm, làm tốt lắm."

"Cô có thể thả chúng tôi ra rồi?" nge thấy câu nói đó của Ngọc Tình, Tỉnh Thượng Thụ liền vui mừng hỏi. thế nhưng sự vui mừng của anh ta lại dần dần biến mất dưới ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tình.

"Ồ, không." Quả nhiên Ngọc Tình lắc đầu nói: "Tôi không thể thả anh ra."

"Cô nói lời không giữ lời." Tỉnh Thượng Thụ nghe thấy vậy sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nhìn Ngọc Tình vẻ tức giận.

"Không giữ lời à?" Ngọc Tình nhìn Tỉnh Thượng Thụ vẻ nghi hoặc: "Tôi đã nói tôi thả anh à, hình như là không thì phải?" Ngọc Tình vừa nói mắt vừa chớp chớp như thật sự đang suy nghĩ. Sau đó cô lắc đầu: "Anh đã ra tay với tôi, anh nói xem sao tôi lại thả anh ra chứ? Hử?" Ngọc Tình mỉm cười rồi nói tiếp: "Có điều con người tôi cũng rất đại lượng, chẳng so đo với người khác làm gì."

Ngọc Tình nhìn Tỉnh Thượng Thụ với ánh mắt hiền từ, cái bộ dạng đó thân thiện biết bao, trong bỗng chốc con tim Tỉnh Thượng Thụ đập như trống dồn, tốt quá rồi, quả nhiên phụ nữ thì rất dễ mủi lòng.

"Nói đi, anh muốn chết thế nào?" Ngọc Tình nhìn Tỉnh Thượng Thụ nhoẻn miệng cười, cảm giác như đang thương lượng, cô vừa dứt lời, Tỉnh Thượng Thụ liền đơ người ra, cái gì? Cô đang nói cái gì?

"Anh không muốn chọn à?" Ngọc Tình vẫn cười: "Vậy thì tôi giúp anh chọn nhé. Ngọc Tình nói xong liền có một luồng sức mạnh tinh thần được đẩy ra và bao trọn lấy Tỉnh Thượng Thụ, giống như là quả bom đã nhắm trúng mục tiêu, trong giây lát Tỉnh Thượng Thụ liền hóa thành một đống tro bụi."

Cảnh tượng bất ngờ và khủng khiếp đó làm cho những người có mặt đều vô cùng sợ hãi. Đây....thế này là thế nào? Cô gái này có phải người hay không, sao lại có thể làm cho một người đang sống sờ sờ như thế mà chớp mắt đã hóa thành một đống tro bụi rồi?

Người đàn ông và cô gái đó ngây người ra nhìn Ngọc Tình. Mở miệng muốn nói gì thế nhưng lại không biết nên nói thế nào. Cuối cùng bọn họ đã chọn việc ngậm miệng lại.

Ngọc Tình sau khi giải quyết Tỉnh Thượng Thụ liền cười híp mắt lại nhìn những người khác: "Các người không đụng vào tôi, vì thế, các người có thể không chết."

Ngọc Tình vừa dứt lời, mọi người đều thở phào một tiếng.

"Chỉ là...." Ngọc Tình thấy vậy, liền khẽ cười, sau đó nói: "Chỉ là, các người đã chọc tức tôi rồi." Ngọc Tình nói xong, từ từ tiến lại gần nhìn bọn họ với ánh mắt thăm dò và ánh mắt đó cũng chẳng khá hơn khi nhìn Tỉnh Thượng Thụ là bao.

"Tôi rất đại lượng, cũng cho các người cơ hội lựa chọn. Nói đi các người muốn chết thế nào?" Ngọc Tình lặng lẽ nhìn bọn họ rồi nói.

"Chết....chết già...." người đàn ông suy nghĩ một lát rồi lắp ba lắp bắp nói.

"Chết già?" Ngọc Tình vừa nghe thấy liền thấy hứng thú: "Anh tưởng tôi đang nói đùa với anh đấy à? xem ra anh cũng không phải là rất có thành ý! Thế này đi, tôi giúp anh lựa chọn nhé!"

Nói rồi Ngọc Tình đưa tay lên vung một cái, lại một luồng sức mạnh tinh thần nữa được đẩy ra, người đàn ông vẫn còn đang sợ hãi bất an đó đến một tiếng kêu lên cũng không kịp mà đã hóa thành một đống tro bụi.

Còn về phần hai tên thuộc hạ, Ngọc Tình liếc mắt nhìn, đưa tay ra giải quyết bọn chúng nhanh như giải quyết chủ nhân của chúng. Đúng, có thể là bọn họ vô tội, thế nhưng bọn họ đã tự sa ngã, tự bán rẻ mình, còn làm bẩn mắt cô, hạng người như vậy thì cũng nên cho ra đi cho khuất mắt.

Sau khi giải quyết bốn người, Ngọc Tình khẽ xoay người rồi biến mất.

Nói ra thì cái tên Tỉnh Thượng Thụ cũng thật là đen đủi, anh ta chỉ biết nhìn Ngọc Tình đơn thuần nên mới có cái ý định ghê tởm và chọc ghẹo chơi đùa cô, chứ làm gì biết cô lại là một nhân vật không bình thường, hắn không những không đạt được ý đồ mà còn mất mạng.

Ngọc Tình ra khỏi khách sạn, lặng lẽ đi trên phố của thành phố S.

Tuy Lâm Chính Đông vì muốn lấy lòng cô nên mới tạo sức ép cho hắc đạo phương nam, nhưng bây giờ cũng vẫn chưa phải là một thời cơ tốt để tiến quân vào phương nam.

Vậy là Ngọc Tình gọi điện thoại cho Lưu Bân, thông báo tình hình với anh. Vừa cúp máu cô liền nhận được cuộc gọi của Thích Hiểu nói rằng đã tới thành phố S.

Tại thành phố S, khách sạn Đại Hạ.

Lúc này trong một căn phòng, hai cô gái và một người đàn ông đang ngồi lặng lẽ.

"Đường chủ." Thích Hiểu không thấy Ngọc Tình nói gì, suy nghĩ một lát rồi mở lời trước: "Đường chủ có suy nghĩ thế nào?" Bây giờ Ngọc Tình bây giờ được coi là bang chủ của bang Chim ưng, có điều người của bang Chim ưng vẫn quen gọi cô là đường chủ.

"Bây giờ chính phủ đang tạo áp lực cho hắc đạo phía nam, vì thế có một số những bang phái nhỏ sẽ không dễ dàng gì." Ngọc Tình trầm tư một lát sau đó mới mở miệng nói: "Hơn nữa tôi đã nghe ngóng qua, bang Búa Rìu dường như đang đoạt quyền, vì vậy tôi muốn mọi người phải lấy được bang Búa Rìu trong thời gian ngắn nhất, bất kể hậu quả là gì."

Ngọc Tình vừa suy nghĩ, bang Chim ưng muốn tiến thẳng vào phương nam, mục tiêu quá lớn, vì thế chẳng bằng từ từ tiến vào. Như vậy thì cách tốt nhất chính là lấy hắc bang của bản thân ở phương nam làm nền tảng. Vì vậy mục tiêu nhỏ của Ngọc Tình chính là bang Búa Rìu. Đó là một bang phái không lớn không nhỏ, để có được nó cũng không cần tốn nhiều công sức lắm, hơn nữa lớn nhỏ gì thì cũng là một bang. Cho nên Ngọc Tình nghĩ nếu nắm bắt được bang Búa Rìu trong tay, từ từ chiếm lấy những bang khác, làm cho cục diện một núi hai hổ ở phương nam sẽ biến thành thế ba chân kiềng.

Ngọc Tình vừa mở miệng, Thích Hiểu và Tiêu Thần hai mắt đều sáng lên. Đúng thế, như thế cũng đỡ tốn nhiều công sức. Đối với việc Ngọc Tình muốn mở rộng bang Chim ưng xuống phía nam, hai người là Thích Hiểu và Tiêu Thần đều hết sức đồng tình. Nếu đã tham gia vào giới hắc đạo thì cũng phải biết nhìn xa trông rộng, tạo được tiếng tăm gì đó. Nếu cứ dậm chân một chỗ thì kết cục là sẽ bị kẻ khác nuốt chửng.

"Đường chủ yên tâm. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức." Tiểu Thần gật đầu vẻ tự tin.

Ngọc Tình nghe thấy vậy cũng gật gù, ánh mắt khá hiền hoài nói: "Ừm, hai người làm việc là tôi yên tâm rồi." lời nói của Ngọc Tình làm cho hai thuộc hạ thấy âm lòng, tuy Ngọc Tình thường hung hãn như một con hổ cái nhưng sự hiền dịu một chút thế này lại làm cho thuộc hạ rất cảm động.

"Gần đây Tiên Ức thế nào rồi?" Ngọc Tình suy nghĩ rồi hỏi: "Vẫn như trước à?" Ngọc Tình nhìn về phía Tiêu Thần, ánh mắt đầy vẻ thích thú tò mò.

"Vâng." Tiêu Thần không hề nghĩ được Ngọc Tình vừa dứt lời nói xong việc chính đã chuyển sang chuyện này, vì vậy chỉ đỏ mặt trả lời ngắn gọn.

"Anh cũng không còn ít tuổi nữa, cũng nên có một gia đình rồi. Đợi xong việc này, anh hãy cưới Tiên Ức đi. Con nhà người ta cũng đợi anh bao nhiêu năm như vậy rồi. cứ trốn tránh là không được." Ngọc Tình nghĩ rồi khẽ thở phào một tiếng. Cô vừa dứt lời liền nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Tiêu Thần đang nhìn cô. Ngọc Tình biết Tiêu Thần đối với bản thân mình vẫn có những nỗi niềm riêng, thế nhưng bao nhiêu năm nay, Tiên Ức đối với anh thế nào, anh biết, mọi người cũng đều biết, hơn nữa Tiêu Thần cũng có tình cảm với Tiên Ức, còn đối với cô, chỉ là sự biết ơn mà thôi.

"Vâng." Tiêu Thần từ từ thu ánh mắt về, gật đầu, sau đó đứng lên: "Tôi đi trước đây, đi xem tình hình bang Búa Rìu đó thế nào, hai người cứ từ từ ăn nhé."

Anh vừa bước đi Thích Hiểu liền đuổi theo. Anh đã nói với vẻ quan tâm công việc như vậy rồi thì sao Thích HIểu lại ngồi đó mà ăn được nữa chứ!

Hai người vừa đi, căn phòng liền trở nên trống trải, Ngọc Tình cầm đũa lên ăn đồ ăn. Mấy người đó đúng là lãng phí. Mà hai người làm sao thế, cũng cô ăn bữa cơm thôi mà! sau đó Ngọc Tình thấy có chút buồn rầu, cô lại cảm thấy bản thân mình thật trẻ con, cô thực sự chẳng còn tâm trạng đâu mà tiếp tục ăn nữa.

"Người đàn ông đó có ý với cô." Khi mà Ngọc Tình đang buồn rầu, một bóng người từ từ xuất hiện, chỉ thấy anh mặc một bộ đồ màu trắng tinh khiết thướt tha, Anh lạnh lùng nhìn Ngọc Tình, mặt rõ ràng đang viết mấy chữ: "Tôi không vui."

Ngọc Tình quay đầu lại nhìn: "Anh lại làm sao thế?" đúng là không thể trách Ngọc Tình nói một chữ lại, người đàn ông này gần đây cũng không biết tại sao mà chẳng có việc gì lại thường xuất hiện rồi dọa cô giật mình.

Tuy cô đã miễn dịch với sự gần gũi này, thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đó cô lại càng không muốn ăn. Người đàn ông này cứ như bị bệnh vậy, cô có cầu xin anh xuất hiện đâu, lại còn xuất hiện với khuôn mặt lạnh như tiền nữa.

"Cậu ta có ý với cô." Ngao Thánh thấy Ngọc Tình bực dọc cũng không tức giận gì, lại nói lại lần nữa câu nói ban nãy làm cho Ngọc Tình phải lên tiếng.

"Anh đang nói cái gì đấy. vừa nãy anh không nghe thấy người ta sắp lập gia đình rồi à?"

"Không, có là cô bảo người ta lập gia đình." Ngao Thánh nghe thấy vậy liền lắc đầu, nói rất nghiêm túc, hơn nữa ánh mắt anh nhìn Ngọc Tình vô cùng không hài lòng, dường như đang tố cáo cô điều gì vậy.

Ngọc Tình nhìn bộ dạng đó mà cô cũng cạn lời, không biết nên nói gì mới phải. Vậy là cô chỉ biết trợn mắt lên nhìn Ngao Thánh: "Đúng, là tôi bảo người ta đấy, có điều như vậy thì liên quan gì tới anh chứ!"

"Có." Ngao Thánh nghe thấy vậy, gật đầu vẻ nghiêm trọng: "Có liên quan, tôi không vui."

Bây giờ Ngao Thánh giống như một tờ giấy trắng, trước đây lúc nào anh cũng trồng hoa, cũng không tiếp xúc với người khác, thế nhưng bây giờ anh bắt đầu thay đổi rồi, tuy phát hiện bản thân khi nhìn thấy Ngọc Tình thì rất vui, thế nhưng khi nhìn thấy những người đàn ông bên cạnh cô thì không hài lòng, anh không biết biểu lộ, vì thế chỉ biết dùng khuôn mặt lạnh tanh để đối mặt với cô, cứ như Ngọc Tình nợ anh nhiều tiền lắm không bằng.

Ngọc Tình thấy vậy thực sự không biết nói gì nữa, cô nhìn Ngao Thánh hồi lâu rồi lên tiếng: "Anh không vui nhưng tôi cũng không có cách nào, hơn nữa anh cũng lớn thế này rồi, tôi cũng không phải mẹ anh." Ngọc Tình nhìn Ngao Thánh vẻ bất lực.

Ngao Thánh nghe thấy Ngọc Tình nói vậy bỗng nhiên liền thấy bực dọc, chỉ thấy anh đột nhiên đứng lên: "Đúng, cô không phải mẹ tôi, thế nhưng tôi không vui khi nhìn thấy cô và người đàn ông khác ở cạnh nhau." Ngao Thánh nói rồi gật đầu, tiếp tục nói khẳng định: "Rất không vui."

Những lời đó của Ngao Thánh làm cho Ngọc Tình đơ người ra, cô mở mở miệng, cuối cùng nhìn Ngao Thánh: "Anh...anh...không phải là anh thích tôi đấy chứ?"

Ngao Thánh thấy cô hỏi vậy liền ngây ra, sau đó nhìn Ngọc Tình như một tên ngốc: "Thế nào là thích?"

Thế nào là thích? Ngọc Tình giật mình, cô cũng không biết thế nào là thích, cô nghĩ rất lâu rồi định không nói cho Ngao Thánh biết, thế nhưng sau khi nhìn nét mặt cố chấp và mong chờ của đối phương, Ngọc Tình nói thỏa hiệp: "Được, thích một người đó là nhìn thấy người đó vui thì anh cũng vui, nhìn thấy người đó buồn thì anh cũng buồn. Muốn người đó luôn ở bên cạnh mình."

Ngọc Tình trả lời rất đơn giản súc tích về vấn đề thế nào là thích.

Chỉ thấy Ngao Thánh suy nghĩ rồi nói: "Ừm, tôi thích cô."

Ngao Thánh gật đầu, giọng nói chắc chắn làm Ngọc Tình đơ người ra, ngay đó cô cười nhưng không vui rồi lắc đầu: "Thích cũng có rất nhiều loại, có thể tôi là người con gái duy nhất anh gặp nên anh mới có cảm giác đó, đó không phải là thích."

"Cô mới chưa gặp con gái bao giờ." Nghe thấy Ngọc Tình nói vậy Ngao Thánh liền lập tức phản bác, nói xong anh cũng liền trở nên mơ hồ, anh....anh gặp qua người con gái khác sao?

Nhìn nét mặt mơ hồ của Ngao Thánh, Ngọc Tình cười: "Anh à, đợi tới khi trí nhớ được hồi phục rồi, có thể chắc sẽ khá hơn. Lần này đã ra tới đây rồi thì cũng đừng vội quay về làm gì, ở nhân gian lượn vài vòng, nói không chừng anh còn cảm thấy nơi này thú vị, có ích cho việc hồi phục trí nhớ của anh cũng nên."

Ngọc Tình nếu biết sau này sẽ xảy ra những chuyện gì vậy thì cô thà để Ngao Thánh cả đời trong không gian còn hơn, đừng xuất hiện ở đây, đừng tiếp xúc với người khác, không cần nhớ tới mọi việc, như vậy ít nhất anh mãi mãi sẽ đều là Ngao Thánh.

"Ừm." Ngao Thánh nhìn Ngọc Tình, cuối cùng gật đầu: "Được, có điều, tôi tin, tôi nhất định là thích cô rồi."

Lời nói tỏ tình của Ngao Thánh làm cho Ngọc Tình không biết nói gì, trong mắt cô Ngao Thánh chỉ là một đứa trẻ. Nói chuyện với anh về vấn đề thích hay không thích cô cảm giác như mình đang mắc tội vậy.

Vậy là Ngao Thánh đã ở lại nhân gian, lúc này bang Búa Rìu đang rất hỗn loạn.

"Tôi nói rồi, Chúng ta nên để Trương Sinh làm bang chủ, anh ấy phù hợp nhất với vị trí này rồi." đó là lời của một người đàn ông với bộ râu ria xồm xoàm.

"Hức, tôi thấy anh có mà muốn giật dây thì có." Một người nghe thấy vậy liền hức một tiếng: "Tôi cảm thấy Lôi Bạo rất là phù hợp nhất."

148. Chương 148: Thu Phục, Tiêu Thần Khôn Khéo

"Chúng tôi có được hay không?" sáu chữ ngông cuồng và liều lĩnh đó làm cho người của bang Búa Rìu đều đơ người ra, sau đó quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cánh cửa được từ từ đẩy ra, hai người một nam một nữ đi vào. Hai người này vừa bước vào đột nhiên làm mọi người mắt sáng lên, ngay sau đó ánh mắt liền trùng xuống, nhìn thăm dò.

Chỉ thấy hai người đều rất đẹp, nam thì nhã nhặn, nữ thì quyến rũ, thế nhưng đằng sau sự quyến rũ và nhã nhặn đó là sát khí kinh hoàng. Khi hai người vừa mới bước vào, bỗng chốc tất cả mọi người đều cảm thấy không khí như đang bị đè nén xuống.

Đang liên tưởng tới những lời cả hai sẽ nói, sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi. Hai người này nhất định là tới để gây chuyện, rõ ràng là chẳng tốt đẹp gì.

"Sao hả? Lão tiên sinh?" chàng trai vừa bước vào, đôi mắt sáng đảo quanh nhìn một lượt tất cả những người có mặt ở đó, cuối cùng cất lời và nhìn về phía một người đã khá nhiều tuổi.

"Cậu là ai?" người đàn ông có tuổi nhìn chàng trai với ánh mắt cảnh giác, bộ râu ông ta run lên, sắc mặt hằm hằm.

"Tôi?" chàng trai nghe thấy vậy im lặng vài giây rồi sau đó mới gật đầu, hơi cúi người xuống: "Tiểu tử tên là Tiêu Thần, vị này là Thích Hiểu." Hai người đó đương nhiên là Thích Hiểu và Tiêu Thần, Tiêu Thần lễ phép lịch sự, từ từ đứng thẳng người lên, cười tươi rói nhìn người đàn ông, mở miệng: "Ông nói xem chúng tôi có được không?"

Người đó nhìn bộ dạng lúc này của Tiêu Thần khuôn mặt có vẻ thả lỏng hơn, nhưng vừa nghe thấy Tiêu Thần nói, lập tức lại cảnh giác: "Các hạ nói vậy là ý gì? Thấy bang Búa Rìu chúng tôi sa sút nên muốn đục nước béo cò à?"

Nhìn người đàn ông với bộ râu dài đang trợn mắt lên, Tiêu Thần đơ người ra, trong lòng cảm thấy thật nực cười, nhưng anh không thể hiện ra mặt, thậm chí còn chớp chớp mắt: "Lão nhân, ý ông là gì vậy?"

Cái bộ dạng này của Tiêu Thần làm cho mọi người chứng kiến đều sửng sốt, Thích Hiểu đứng bên cạnh cũng phải lườm cho một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Lại còn giả bộ, không biết xấu hổ, cái tên láu cá này lại muốn lừa cả người già nữa!"

Người đàn ông lớn tuổi đó đơ người ra một lát, sau đó ông ta lại trừng mắt lên nhìn Tiêu Thần: "Đừng tưởng tôi không biết các người muốn làm gì! Bây giờ các người đều nhìn thấy bang Búa Rìu sa sút nên kẻ nào cũng muốn nhúng tay vào! Tôi nói cho các người biết đừng có mơ! Bang Búa Rìu chúng tôi mặc dù nội tình có chút rắc rối nhưng các người nhớ lấy chúng ta không phải một lũ ngu, đừng có bắt nạt người quá đáng quá, bằng không, cũng lắm thì cá chết lưới rách."

Người đàn ông nói gằn giọng, để biểu thị sức nặng trong câu nói của mình, trong lúc nói ông ta còn lấy tay đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng rầm. Người khác không nhìn thấy nhưng Tiêu Thần nhìn thấy hết rồi, người đó đang run lên mà còn cố ra vẻ mạnh mẽ, Tiêu Thần miệng lẩm bẩm một câu gì đó rồi lại lập tức nhếch môi cười: "Tiền bối nói lời đi đâu vậy, ý ông là gì sao tôi lại không hiểu chứ?

nhưng vừa nãy chúng tôi ở bên ngoài cũng nghe rõ ràng mà. Chỉ có mấy phút trước, ông còn lớn tiếng nói hùng hồn, chỉ cần ai đối tốt với bang Búa Rìu, đối tốt với các anh em, vậy thì người đó có thể nắm giữ chức vụ bang chủ bang Búa Rìu mà! Lão gia à, tôi không nói sai chứ?"

Tiêu Thần nói một hồi làm cho người đàn ông ngây người ra, ngay sau đó mặt hơi đỏ lên, vừa xấu hổ vừa tức giận, cái tên này nhất định là tới dây phiền phức rồi! người bình thường làm gì có cái bệnh ăn nói bắt bẻ người khác thế chứ!

Tiêu Thần thấy người đàn ông đó cứng họng lại, khóe mắt ánh lên nụ cười càng rõ ràng hơn. Bao nhiêu năm nay, Tiêu Thần bây giờ sớm không còn là Tiêu Thần của ngày xưa nữa rồi, bây giờ anh khôn khéo hơn rất nhiều, làm người hay làm việc đều không để cho người khác bắt bẻ được gì. Hơn nữa bây giờ sở trường của anh cũng là nắm bắt lấy điểm yếu của người khác, không nói lời thì thôi chứ hễ nói thì tuyệt đối sẽ không để cho bạn có lối thoát. Bạn rõ ràng biết anh giảo biện nhưng vẫn thường xuyên không biết rốt cuộc đã sơ hở ở đâu.

Nếu nói trước đây Tiêu Thần cưỡng chế làm cho người khác sợ hãi, vậy thì bây giờ anh tuyệt đối khôn khéo tới mức làm người khác phải đau đầu. Có điều nói ra cũng lạ. Bất luận Tiêu Thần thay đổi thế nào nhưng cũng không hề thay đổi trước mặt ba người.

Người thứ nhất đó là chị gái của Tiêu Thần. Từ nhỏ tới lớn anh và chị gái luôn ở gần và nương tựa vào nhau, trong mắt anh chị gái như là mẹ, vì vậy đối với chị gái là một niềm kính yêu vô bờ.

Người thứ hai là Ngọc Tình. Năm xưa là Ngọc Tình đã cứu anh, cho anh cơ hội được sống tiếp, cũng chính Ngọc Tình đã thu nhận anh và cho anh con đường để bước tiếp, vì thế đối với Ngọc Tình, là sự phục tùng, là kính trọng và còn có một tình cảm đặc biệt.

Người thứ ba là Tiên Ức, những năm vừa qua chính Tiên Ức là người luôn bên cạnh anh, nổi loạn, cười nói, bất giác, anh nguyện làm một Tiêu Thần chân thực nhất bên cạnh cô.

Ngoài ba người đó ra, Tiêu Thần đối với tất cả những người khác đều như đeo một lớp mặt nạ, cũng không phải là xấu xa mà đúng là cũng chẳng tốt đẹp gì.

"Cậu...." người đàn ông đó đương nhiên không phải là một người bình thường, nhưng kể cả ông ta có không phải người bình thường hơn thế nữa thì lúc này đối diện với Tiêu Thần, cũng không tránh được cảm giác đau đầu. Dù gì thì bản thân cũng đã từng nói lời như vậy, hơn nữa cũng cách đó chưa lâu, ở đây có bao nhiêu người như thế này, mọi người đều nghe thấy, đều nhìn thấy, ông ta sao có thể chối cãi được! vậy là lão đầu tử đỏ mặt một lúc rồi sau đó cũng chỉ bật ra được một từ "cậu...."

Tiêu Thần nhìn và đương nhiên biết được ý nghĩ của lão đầu tử, ông ta được nhiên không thể nói lời mà không giữ lời, đương nhiên không thể trắng trợn phủ nhận, tuy ở cái xã hội này sự thành tín cũng chỉ như một đám phân bò ở bên đường như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể vừa mới nói dứt lời đã liền phủ nhận. Hơn nữa lại còn là lời nói ra trước mặt bao nhiêu người thế nào. Nếu thực sự làm như vậy thì khác gì lật lọng, sau này ai còn tin ông ta nữa?

Lão đầu tử đương nhiên hiểu đạo lý này, ông ta hậm hực rồi hức một tiếng: "Hức! Dù gì thì cậu ta cũng

chẳng tốt đẹp gì, lại nói, ý ông ta muốn nói là thành viên của bang Búa Rìu. Cậu là ai chứ, chúng tôi chẳng ai biết cậu sao có thể đem cả bang Búa Rìu giao lại cho cậu!"

Lão đầu tử nói rồi, hơi thở càng lúc càng hụt đi, chỉ thấy ông ra lạnh lùng: "Đừng tưởng tôi không biết ý cậu là gì. Bây giờ muốn đục nước béo cò à? Tôi nói cho cậu biết không có hi vọng gì đâu!"

Lời nói của lão đầu tử làm cho Tiêu Thần có vẻ đồng tình. Cái miệng này đúng là giỏi thật, đôi mắt đó đúng là sáng đấy! chỉ là, những điều này thì có liên quan gì tới việc anh muốn có bang Búa Rìu không? Dường như không thì phải!

Vậy thì Tiêu Thần liền chớp chớp mắt không hiểu: "Lão tiên sinh nói có lý. Chỉ là bây giờ bang Búa Rìu ông đã thành ra thế này, nếu cố chấp thì kết quả chỉ có thể là chết từ từ mà thôi. Tới lúc đó những người anh em này phải làm thế nào? Đã tham gia vào cái thế giới này thì chẳng còn ai là nhân từ đâu! Có thể được người khác dùng cũng là may rồi, chỉ sợ người khác đề phòng ông thôi, làm cho ông ngay đến cả cơ hội biểu thị lòng trung thành cũng không có."

Tiêu Thần vừa nói xong, căn phòng họp liền yên lặng đi rất nhiều. Mọi người đều nhìn nhau, tự biết rằng Tiêu Thần nói có lý, thế nhưng kể cả có lý hơn nữa thì bang Búa Rìu cũng sẽ không tới lượt người ngoài nắm giữ.

"Tôi biết suy nghĩ của mọi người, dù gì thì tôi cũng chỉ là một người ngoài, không có liên quan gì tới bang Búa Rìu, hơn nữa mọi người cũng đề đã nhìn ra mục đích hôm nay tôi tới, hôm nay tôi cũng không vòng vo làm gì, thế này đi, chúng ta cứ thẳng thắn với nhau." Tiêu Thần nói rồi liền nở nụ cười tươi nhìn khắp một lượt rồi mới nói tiếp: "Tôi cũng là người trong giới này, trong thay cũng có vài mạng người, nói lời là thật hay là giả, mọi người ở đây chắc cũng đều biết cả."

Câu nói cuối cùng này của Tiêu Thần không hề có liên quan gì với những câu nói trước đó, nhưng người thông minh thì đều hiểu, Tiêu Thần làm thế là đang uy hiếp người khác. Quả nhiên Tiêu Thần nói xong, khẽ cười: "Mọi người cũng đừng sợ, tôi chẳng phải là kẻ ma quỷ giết người gì, thế này đi, tình hình bây giờ mọi người đều biết, hội Phục Hưng và hội Hưng Hòa đã đều mâu thuẫn trong một thời gian dài rồi. Không biết khi nào hai bang này mới thực sự chiến đấu với nhau, Còn các người đương nhiên cũng sẽ bị lôi vào vòng xoáy đó."

Tiêu Thần nói tới đâu mọi người thay đổi sắc mặt tới đó, Tiêu Thần lại cười, kết quả anh muốn chính là điều này. Thực ra mọi người đều biết, hội Phục Hưng và hội Hưng Hòa sớm đã mâu thuẫn, dù gì thì một núi không thể có hai hổ, tới lúc đó những bang tép riu như bọn họ không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Đánh nhau là việc rất tốn công sức, vì vậy việc kéo đồng minh là điều đương nhiên, hoặc là sát nhập vào nhau, vì vậy bây giờ bang Búa Rìu đang tranh chấp nội bộ thế này là một sự lựa chọn rất tốt.

"Còn bang Búa Rìu các người bây giờ giống như một mớ hỗn độn, e rằng trừ tôi ra còn có không ít người đang nhòm ngó miếng thịt ba chỉ này.Người ta đương nhiên là có ý đồ của mình, vì thế, bang Búa Rìu các người bắt buộc phải chọn lựa cho mình một vị bang chủ mới."

Tiêu Thần nói xong nhìn mọi người: "Vừa nói tôi cũng đã nghe ứng cử vào chức bang chủ mà mọi người nói, nhưng nói thật là cả hai người này đều không được. Một người thì nhân từ và không đủ lòng dũng cảm, người còn lại thì quá bạo lực, không có đầu óc. Nếu các người thực sự muốn chọn một trong số hai người đó, tôi nghĩ, các người tranh thủ giải tán sớm đi còn hơn."

Nói rồi Tiêu Thần xua xua tay, anh vừa dứt lời, bốn ánh mắt sắc như dao đột nhiên hướng về phía anh, dường như ngay tức khắc Tiêu Thần đã phát hiện ra? Trừng mắt? Tiêu Thần anh đã từng sợ ai trừng mắt chưa? Hức! dám trừng mắt lên với anh à? Tiêu Thần vừa nghĩ đã thấy tức giận, đột nhiên hai mắt trợn lên nhìn ra mang theo sát khí. Hai người đó khi bắt gặp ánh mắt của anh đều sợ hãi, lùi về phía sau một bước, mặt trắng bạch ra.

Nhìn bộ dạng tệ hại của hai người, Tiêu Thần lạnh lùng hức một tiếng. Đây là người được để cử cho chức bang chủ sao? Lại còn vì sự tranh chấp này nữa? Anh thấy bọn họ về nhà mà chăn vịt đi thì hơn, đỡ mất mạng lúc nào không hay!

Tiêu Thần nhìn thấy mọi người đương nhiên cũng nhìn thấy, Thích Hiểu lúc này mới lên tiếng lạnh lùng: "Không biết tự lượng sức mình."

Đối với lời nói khinh bỉ đó, tất cả mọi người của bang Búa Rìu đều không nói gì, hơn nữa ánh mắt còn thể hiện cả sự xấu hổ nhục nhã.

Người đàn ông lớn tuổi nhìn thấy hai đề cử như vậy liền khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng..

"Còn tôi thì không như vậy." Tiêu Thần lắc đầu, nói dõng dạc: "Tôi – mạnh hơn các người rất nhiều. Nói thực lòng một bang Búa Rìu tép riu của các người tôi chẳng quan tâm làm gì.... chỉ là....lão đại của chúng tôi muốn vậy nên tôi đã tới."

Tiêu Thần nói rồi khẽ lắc đầu, chẳng hề quan tâm rằng bản thân là một tiểu binh, hơn nữa khi nói tới lão đạo, sắc mặt anh lại rất tự hào. Anh nói: "Đúng như lão tiên sinh đây nói, chúng tôi đúng là có mực đích, có dã tâm, dù sao thì không phải ai cũng đều không thần kinh, không ở nhà cho nhẹ người mà lại chạy tới một nơi xa tít tắp thế này để mà phát bệnh."

Tiêu Thần vừa dứt lời, mọi người đều ngớ người ra. Cái gì? Một thanh niên ưu tú thế này không phải là lão đại của một bang phái, mà chỉ là một tên tay sai à? vậy thì bang chủ của cậu ta sẽ mạnh thế nào? Sau đó ánh mắt bọn họ đảo qua liếc nhìn hai người ưu tú nhất của bang Búa Rìu được đề cử vào chức bang chủ. Thế này là thế nào, bản thân vì ai mà đứng ra để tranh luận không ngừng còn người ta thì tùy ý phái một thuộc hạ đến để so với những người ưu tú nhất của mình.

Một cảm giác thất bại thảm hại bao trùm lên đầu tất cả mọi người, bọn họ thở dài một tiếng, quả nhiên là người hơn người ở cái khí chất.

"Sao hả các vị?" Tiêu Thần dường như không biết vậy, nhìn mọi người khẽ cười: "Mọi người nghĩ sao về đề nghị của tôi?"

"Cậu muốn thu phục bang Búa Rìu thì đương nhiên cũng phải nói ra cậu là ai chứ!" người đàn ông lớn tuổi thở dài một tiếng, ánh mắt từ từ liếc nhìn người đứng cạnh mình. Bây giờ người của mình càng lúc càng không tin tưởng được rồi, chẳng bằng là chọn một người lại. Đột nhiên ông ta cảm thấy, nếu người của bang mình mà có một người ưu tú như Tiêu Thần thế này thì có lẽ bang Búa Rìu đã không sa sút đến mức này.

Ngọc Tình không biết về suy nghĩ của người này, nếu biết cô nhất định sẽ rất vui. Nói một câu đúng ra thì nếu không có Ngọc Tình thì sẽ không có Tiêu Thần của ngày hôm nay. Nếu nói Ngọc Tình là cha sinh mẹ đẻ lần thứ hai của Tiêu Thần cũng không có gì là quá đáng. Năm xưa nếu không phải Ngọc Tình cứu Tiêu Thần, vậy thì Tiêu Thần sẽ không thể sống tới bây giờ. Nếu không phải Ngọc Tình dùng Tiêu Thần, tin tưởng anh, thì anh cũng không có ngày lưỡi sắc như dao như vậy.

Nói ra thì Ngọc Tình mới là công trình lớn nhất. Có lúc Ngọc Tình nghĩ tới những điều này cô lại thấy đắc chí. Người ưu tú như thế đều là do một tay cô bồi dưỡng mà nên!

Có điều bây giờ rõ ràng không phải là lúc đắc chí, chỉ thấy Tiêu Thần nghe thấy lời của người đàn ông già đó, anh hơi nheo mày lại, dường như đang suy nghĩ, ngay sau đó anh thả lỏng mặt mình ra, cười nụ cười tiêu chuẩn: "Không biết lão tiên sinh đã từng nghe tới bang Chim ưng chưa?"

"Bang Chim ưng?" lão đầu tử đó đơ người ra, rồi bộ não trở nên nhanh nhạy: "Hình như không phải là bang phái của phương nam?"

Lời nói nghi hoặc của lão đầu tử làm cho Tiêu Thần đơ ra, Thích Hiểu thì không vui. Cái lão già này đúng là cố chấp bảo thủ hết mức, thực hiện bế quan tỏa cảng cũng vừa vừa phai phải thôi chứ, ngay tới cả bang Chim ưng mà cũng không biết. Hức hức, điều này làm cho hai người cực kì không vui, vậy là sắc mặt liền hơi sầm xuống.

"Bang Chim ưng...." tên Trương Sinh dường như nhớ ra điều gì, khuôn mặc trắng bệch của hắn hiện lên sự ngạc nhiên và sợ hãi, giọng run lên nói: "Là bang Chim ưng của phương bắc?"

Anh ta vừa dứt lời thì sắc mặt của Tiêu Thần và Thích Hiểu cũng khá hơn một chút, cuối cùng cũng có một kẻ có hiểu biết.

"Hức!" Thích Hiểu hức một tiếng lạnh lùng, sau đó quay mặt đi không nói gì, lại nhường lời cho Tiêu Thần. Chàng trai này biết nói nhiều hơn cô, cô chỉ cần nghe là được rồi. Tới lúc có ai không phục thì cô sẽ phụ trách xử lý là xong.

Thích Hiểu cũng là một người mạnh mẽ, đừng thấy tên cô dễ nghe như tên của một cô gái con nhà lành mà coi thường, cái tên của cô thì ngược lại, số người trong bang Chim ưng từng bị cô đánh cũng không hề ít.

"Ừm!" Tiêu Thần gật đầu nhìn mọi người: "Chính là bang Chim ưng – bang phái đã thống nhất phương bắc." Tiêu Thần nói với vẻ tự hào, nghe xong tất cả mọi người đều sửng sốt, không phải chứ....người cầm đầu của hắc đạo phương bắc....anh ta...anh ta đã nhắm bang Búa Rìu?

Thế này...thế này là đang nằm mơ à? đừng nói đùa nữa, sao có thể như vậy được! bây giờ bang Búa Rìu chẳng khác nào một chiếc thuyền sắp vỡ, kể cả có ba cân đinh cũng không sửa nổi. Ai lại phí công tốn sức mà đứng ra gánh chịu chứ!

Đợi đã, người này vừa nói dã tâm, không phải là anh ta muốn....không được, vạn phần không được. Ngộ nhỡ những người này lấy bang Búa Rìu ra làm bia đỡ đạn thì làm thế nào?

Vậy là mọi người sau khi sửng sốt nhìn Tiêu Thần thì ánh mắt liền biến thành sự bất mãn và cảnh giác.

"Bang Chim ưng." Lão đầu tử suy nghĩ một lát: "Các hạ là người của bang Chim ưng, vậy thì sao lại để mắt tới bang Búa Rìu chúng tôi. Chẳng phải anh vừa nói, bang Búa Rìu chúng tôi chỉ là bang tép riu chẳng đáng để lọt vào mắt à."

"Tuy là nói như thế, thế nhưng nếu tôi đã tới rồi, vậy thì đương nhiên tôi cũng có dụng ý." Tiêu Thần khẽ cười: "Bang Búa Rìu các ông tuy đã tới nước sắp gục rồi nhưng có bang Chim ưng chúng tôi dìu đỡ, đương nhiên sẽ lại có thể đứng lên. Tôi cũng biết mọi người đang nghĩ gì, tôi cũng không muốn mọi người phải làm bia đỡ đạn, chỉ có điều, bang Chim ưng muốn tiến vào hắc đạo phương nam thì ít nhất cũng phải có một điểm khởi đầu làm nền tảng chứ!"

Dù gì thì trước sau gì cũng nói, Tiêu Thần nói thẳng hết ra rồi.

"Bang Búa Rìu các ông cũng là do bang chủ chúng tôi chọn đi chọn lại mới chọn được, cơ hội chỉ có một lần, phải làm thế nào thì các vị tự mình quyết định đi." Nói xong Tiêu Thần tự tìm một chỗ ngồi xuống. Bộ dạng rất tự do tự tại ngồi trong nhà người khác. Tiêu Thần chính là người đi theo Ngọc Tình lâu nhất, không nói cái khác, chỉ nói phong thái, tính cách anh đều đa phần học từ cô.

Tiêu Thần lặng lẽ ngồi đó không nói gì, trong đầu chỉ nghĩ, bang Chim ưng chọn các người đó chính là niềm vinh hạnh của các người. Vậy mà lại còn đắn đo do dự, đúng là không biết thời thế! Đó là ý nghĩ của Tiêu Thần, đương nhiên anh cũng không nói ra làm gì, anh chẳng phải là đồ ngốc.

"Tôi thấy, chúng tôi cần phải suy nghĩ một lát." Người đàn ông lớn tuổi im lặng hồi lâu sau đó nói ra câu trả lời như vậy. Tiêu Thần đương nhiên là không hài lòng, có điều anh có không hài lòng hơn nữa thì anh cũng biết rằng đây không phải việc dễ dàng gì, vậy là anh khẽ gật đầu, bộ dạng thương lượng nói: "Đây cũng là điều nên làm mà."

"Chỉ là...." Tiêu Thần ngừng lại vài giây rồi nói tiếp: "Các người đã biết được một điều cơ mật của bang Chim ưng vì vậy các người không thể rời khỏi nơi đây, các vị cứ ở đây mà suy nghĩ đi." Tiêu Thần vừa dứt lời, mọi người có mặt ở đó đều đơ ra sau đó nhìn anh với ánh mắt phẫn nộ.

"Ý anh là gì? Anh muốn giam lỏng chúng tôi đấy à?" một người phẫn nộ lên tiếng.

"Hức, chẳng phải là chúng tôi muốn nghe đâu, người họ Tiêu như anh đừng có mà bắt nạt người khác quá đáng." Lại một người nữa lên tiếng.

"Sao hả? anh có còn muốn giết người diệt khẩu nữa không?" người thứ ba lên tiếng.

.....

Liên tiếp những lời nói tương tự được tuôn ra làm cho Tiêu Thần đau hết cả đầu: "Đủ rồi!" Tiêu Thần đập tay xuống bàn: "Tôi không nói lần hai đâu! Tôi nói cho các người biết tôi không phải thằng dễ ăn hiếp nhé!"

Ai nghĩ anh dễ ăn hiếp? Như anh còn ai ăn hiếp được nữa? Mọi người đều im bặt nhìn Tiêu Thần.

"Tôi nói rồi không được ra ngoài là không được ra ngoài, cho các người thời gian một giờ đồng hồ!" Tiêu Thần với sắc mặt lạnh như băng nhìn mọi người: "Đừng tưởng tôi không biết các người đang nghĩ gì? Giết người diệt khẩu? Không cần nghi ngờ, tôi thực sự làm được đấy!"

Tiêu Thần chẳng phải đang nói đùa, mọi người đều phải vật lộn để tồn tại, ai cũng không cho rằng bản thân mình cao sang thế nào, cũng đừng nghĩ quá tốt về người khác, bằng không ngay đến bản thân chết thế nào cũng không biết.

Giới hắc đạo vẫn thường nói: tham gia vào con đường này có nợ thì sẽ có trả, cũng có nghĩa là, đã tham gia vào đây thì tức tay đã nhúng tràm, hoặc nhiều hoặc ít, vậy thì cái mạng cũng sẽ chẳng biết còn giữ chắc chắn được tới khi nào. Ai mà biết được khi nào kẻ thù sẽ tìm đến, vì vậy tâm thái quả nhiên là quan trọng nhất.

Giống như Tiêu Thần, bắt đầu từ khi tham gia vào con đường này, anh như bỏ đầu mình treo vào cạp quần mà sống, tuy chưa từng giết trẻ nhỏ, nhưng đi trên con đường này anh đã tưng giết không ít người, những kẻ đó đều là những kẻ không biết điều, giết vài tên thì đã là gì?

Lúc này Thích Hiểu đã từ từ đi ra cửa, lặng lẽ đứng đó, ánh mắt chế giễu nhìn mọi người, đúng vậy, nhiệm vụ của cô là canh cửa, cô không tin đám người này lại có kẻ dám nhảy xuống từ tầng số 18.

Mọi người nhìn thái độ bá đạo của Tiêu Thần, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô gái đó đã đứng ở cửa rồi, vậy là lại cun cút cúi đầu xuống, thảo luận đối sách. Bọn họ cũng không muốn làm to chuyện, hai người vừa nãy đã bị ánh mắt của Tiêu Thần dọa cho suýt tè ra quần, bọn họ gan cũng không lớn để mà thử xem cú đấm của người ta mạnh thế nào.

"Hức." Thích Hiểu hức một tiếng lạnh lùng, những kẻ ngu ngốc vô dụng này, nếu không phải muốn chọn một chỗ đứng thì bang Búa Rìu tan vỡ là cái chắc, đường chủ sẽ chọn họn họ? Hức, những người này sớm muộn cũng bị sát nhập mà thôi.

Bầu không khí trong căn phòng đột nhiên như được chất đá lạnh vào, mọi người đều đảo mắt nhìn nhau lấm lét, không biết nên nói gì, không biết làm thế nào. Tiêu Thần từ từ nhắm mắt lại, căn bản chẳng hề quan tâm tới những người không nói gì không biết có thể thương lượng ra được kết quả hay không, dù sao thì điều anh cần chỉ là kết quả cuối cùng, không quan tâm tới quá trình, mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào.

Mặc kệ bọn họ giao tiếp với nhau bằng mắt hay bằng một ngôn ngữ của riêng hộ, hoặc là sự thần giao cách cảm, anh chẳng hứng thú đâu mà quan tâm, điều anh quan tâm duy nhất là kết quả, là đồng ý hay không đồng ý.

Nghĩ vậy miệng anh liền hơi nhếch lên. Nếu...nếu bọn họ không đồng ý thì làm thế nào, lẽ nào lại giết bọn họ thật....như vậy có được không? Ấy, nếu lão đại mà biết bản thân đem việc cơ mật nói ra như vậy hơn nữa những người biết lại nhiều thế này, liệ có lột da mình không nhỉ!

Tiêu Thần nghĩ thế trong lòng đang thấy rất thấp thỏm, có điều thấp thỏm thì thấp thỏm, sắc mặt anh vẫn không để lộ dù là một chút, dù gì ai cũng không biết suy nghĩ của anh, nên phòng thì vẫn phải phòng.

Lúc này người của bang Búa Rìu vẫn đang đảo mắt thương lượng rất nhiệt tình, chỉ có lão đầu tử đó nhìn Tiêu Thần rồi lại nhìn Thích Hiểu, lại cố gắng tìm trong trí nhớ những điều về bang Chim ưng, suy nghĩ phân tích lợi hại.

Trong số những người ở đây, ông ta chính là người có tình cảm sâu đậm nhất với bang Búa Rìu, trước đây ông ta đã cùng với bang chủ thành lập nên bang phái này, chỉ là bây giờ....haiz...mọi chuyện đều thay đổi rồi.

Ông ta không thể trừng mắt nhìn những người anh em trong bang bị kẻ khác bắt nạt sỉ nhục, vì vậy phải chọn ra được người cho vị trí bang chủ, bằng không....ông ta thở dài một tiếng, ông ta sao có thể cảm thấy thoải mái với lương tâm của mình chứ.

Phải biết rằng trong cái giới này, lương tâm là thứ rẻ tiền nhất, ai tham gia vào con đường này cũng là vì một nguồn thu nhập cao, vì vậy mọi người đều quan tâm tới lợi ích, số người bây giờ còn nhớ tới lương tâm

đã không nhiều, những kẻ tầm thường khác thì Ngọc Tình đều gặp hết rồi.

Có lúc Ngọc Tình không thể không cảm ơn số mệnh của bản thân, sau đó lại nghĩ tới việc cô được tái sinh....trước đây Ngọc Tình lúc nào cũng bận rộn đi giết người ở khắp nơi, nhưng với tu cách là một cô gái trong trắng, cô vẫn rất thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, vì vậy đối với việc tái sinh kiểu này cô cũng không thấy lạ lắm. Vì vậy khi phát hiện ra mọi thứ của bản thân đều được tiến hành thuận lợi, Ngọc Tình liền cảm thấy biết ơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, mọi người với rất nhiều cách thức giao tiếp, thương lượng khác nhau, sự đấu tranh tư tưởng cũng không ngừng diễn ra, ví dụ như lão đầu tử, ví dụ như Tiêu Thần.

Lão đầu tử đang do dự là đồng ý hay không đồng ý, Tiêu Thần đang do dự là giết hay không giết....

Tiêu Thần thấy những người này đồng ý là rất khó. Vì vậy anh đang nghĩ xem có nên giữ bọn họ lại một đêm...giày vò bọn họ một trận không?

Ấy, có điều, vũ lực chưa chắc đã có thể khiến người khác phục tùng!

Kể cả có đồng ý thì đó cũng chỉ là sự đồng ý giả, như vậy...như vậy sao được chứ. Đợi đã.... đột nhiên hai mắt Tiêu Thần sáng lên, có tiền thì làm gì cũng được.

Đúng, đúng là câu nói này! Xem ra phải mềm nắn rắn buông rồi, cho bọn họ chút lợi ích là điều chắc chắn.

Thời đại này, tặng quà là rất quan trọng. Bái thầy phải tặng quà, năm mới phải tặng quà, kéo đồng mình phải tặng quà....nói chung là, vật chất quyết định ý thức.

Thời gian một tiếng sắp qua đi, Tiêu Thần từ từ mở mắt, nhìn vào đám người đang trầm lặng đó, anh nhếch môi: "Thời gian một tiếng hết rồi."

Nghe thấy câu nói này, căn phòng họp càng yên lặng hơn, ngay đến cả tiếng thở cũng không nghe thấy nữa.

Chỉ thấy ánh mắt Tiêu Thần lướt qua những người đang lo âu kia, cuối cùng nhìn lão đầu tử nói:: "Thế nào?"

Lão đầu tử nghe thấy vậy, nhìn Tiêu Thần với ánh mắt phức tạp, cuối cùng mỉm cười: "Vừa nãy cậu chỉ nói tới hậu quả xấu mà chúng tôi không gia nhập bang Chim ưng, vậy thì bây giờ mời cậu thử nói xem nếu chúng tôi gia nhập bang Chim ưng thì lợi ích là gì?"

Lão đầu tử nói rồi khẽ cười: "Tôi nghe nói bang Chim ưng quy tắc rất nghiêm, chắc cũng không cần đến một đám người ngồi ăn không rồi đợi chết chứ?"

Câu nói của lão đầu tử khiến mọi người mọi người trợn mắt lên nhìn ông ta.

Quả nhiên.... Tiêu Thần thầm nghĩ, sau đó khẽ cười: "Đương nhiên, bang Chim ưng chúng tôi là một bang rất có kỉ luật và tổ chức, muốn vào bang Chim ưng chúng tôi đương nhiên không phải việc dễ."

Tiêu Thần vừa dứt lời, mọi người bao gồm vả Thích Hiểu đều nhếch mép, có tổ chức hay kỉ luật hơn thế thì cũng chỉ là một hắc bang.

"Vì thế bang Chim ưng chúng tôi đương nhiên là không cần đến những người chỉ ăn rồi ngồi chờ chết. CHỉ là, bang Chim ưng chúng tôi đảm bảo, chỉ cần các vị đủ tích cực, một lòng phục vụ cho bang thì chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi các vị!" Tiêu Thần nói rất nghiêm túc, mọi người có mặt ở đó đều liếc nhìn như lườm anh. Lời anh nói với không nói gì khác gì nhau chứ!

Tiêu Thần đương nhiên biết lời mình nói cũng như không, cuối cùng anh cười cười: "Đối với các vị mà nói, không mất đi tính mạng chính là món quà lớn nhất khi gia nhập vào bang Chim ưng, lão đầu tử ông nói xem thế có đúng không nào."

Tiêu Thần lại mỉm cười: "Tôi cũng không vong vo với các vị nữa, chẳng bằng nói thẳng đi, phải biết rằng bang Chim ưng chúng tôi nếu muốn nâng đỡ một bang phái thì là chuyện vô cùng dễ dàng, chúng tôi tìm tới bang Búa Rìu không phải vì các vị xuất sắc thế nào mà chỉ là càng dễ dàng hơn thôi." Sự thẳng thắn của Tiêu Thần làm cho sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

Chỉ thấy Tiêu Thần khẽ cười: "Lời tôi nói cũng chỉ tới đây, vì vậy các vị hãy tự mình chọn đi." Thực ra Tiêu Thần nói nửa ngày cũng toàn phí lời, nhưng những lời tưởng như vô dụng đó đã làm cho những người của bang Búa Rìu xoay như chong chóng, bọn họ gật gù đầu: "Nói cũng không sai."

Vốn dĩ Tiêu Thần cũng không muốn thế này, nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra tặng cho bọn họ món quà gì, vì vậy....vì vậy chỉ biết nói đông nói tây, cuối cùng ngay đến cả bản thân cũng cảm thấy bản thân cứ như đang lảm nhảm. Nhưng xét cho cùng, chẳng lẽ sinh mạng chẳng phải là thứ quý giá nhất của con người à?

Ai mà nói không phải thì anh sẽ chứng minh cho người đó thấy, mạng mà không còn nữa thì có quyền cũng để làm gì. Thôi được, không thể không nói, Tiêu Thần đã nghĩ ích kỉ một chút. Anh thấy cho bọn họ tiền thì không nỡ, anh còn phải giữ lại đợi đê lấy vợ chứ, cho quyền à, anh có làm chủ được đâu, vì thế....

Nghe những lí luận kì lạ cổ quái của Tiêu Thần, Thích Hiểu suýt nữa bật cười.

"Sao hả các vị, nghĩ thế nào rồi, cho tôi một câu trả lời đi chứ." Tiêu Thần nói có vẻ như sắp hết kiên nhẫn rồi: "Tôi vẫn phải dựa theo câu trả lời của các vị để nghĩ xem nên xử lí các vị thế nào đây! Haiz, đúng là phiền phức thật, các vị nói xem sao lại hỏi cái việc bí mật như thế chứ!"

Nghe tiếng trách móc của Tiêu Thần, người của bang Búa Rìu trong lòng đang run lên, anh nói thế là ý gì....

Giết người diệt khẩu?

"Đồng ý hay không đồng ý?" Tiêu Thần bỏ tay xuống, nhìn lão đầu tử, ánh mắt gian ác. Nhìn hành động của Tiêu Thần, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía lão đầu tử, trong lòng thầm giục giã: "Mau đồng ý đi, mau đồng ý đi."

Tuy lão đầu tử không nghe được những lời nói trong lòng của những người đó, nhưng ánh mắt của bọn họ sao ông ta lại không nhìn thấy. Ông ta bất lực gật đầu: "Được, hi vọng Tiêu tiên sinh cũng là người nói lời giữ lời. bằng không, bang Búa Rìu chúng tôi cũng nhất định không để yên đâu!"

Hức? không để yên thì định làm gì, Tiêu Thần hức một tiếng, nhưng sắc mặt thì không vậy, anh cười thân thiện: "Đương nhiên đương nhiên. Chỉ là, về việc của bang Chim ưng, tôi không hi vọng phía ngoài sẽ nghe thấy bất kì một lời đồn thổi nào, phải biết rằng bây giờ chúng ta đều là người của bang Chim ưng rồi, truyền tin linh tinh chính là việc phản bội lại bang, sẽ...."

Tiêu Thần vừa nói vừa đưa tay lên cổ cứa một cái ra hiệu, đột nhiên một số kẻ dường như chột dạ liền co rúm lại như con rùa rụt cổ. Tiêu Thần thấy vậy khẽ thở phào một tiếng.

"Đương nhiên." Lão đầu tử thấy vậy cũng thở phào, gật đầu.

"Vậy thì hợp tác vui vẻ." Tiêu Thần cười nói rồi đi tới đưa tay ra bắt tay lão đầu tử, cười giống như một con hồ ly tinh. Cái bộ dạng này của Tiêu Thần đã nhận được vô số những cái liếc nhìn của Thích Hiểu.

Coi như là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nói thực ra, bọn họ không hề sợ người của bang Búa Rìu hai mặt, bọn họ chỉ là lấy một cái cớ mà thôi. Vì vậy những người này bọn họ chẳng hề coi ra gì. Nếu thực sự gia nhập vào bang Chim ưng thì bọn họ đương nhiên sẽ coi như là những người anh em, nếu muốn rút lui, đương nhiên sẽ không truy đuổi, thế nhưng chỉ cần lắm mồm, không biết điều, vậy thì xin lỗi, bọn họ rất vui lòng được tiễn những kẻ đó đi.

Dù sao đã vào con đường này rồi, ai cũng không còn là người nhân từ, lương thiện hay nhẹ tay nữa.

149. Chương 149: Thấy Hạnh Phúc, Ngao Thánh Giận Dỗi

"Giải quyết ổn thỏa cả rồi!" Ngọc Tình nhìn tin nhắn trên màn hình điện thoại với vẻ mặt hài lòng, cô nở nụ cười rất tươi, xem ra thuộc hạ của mình có năng lực làm việc không phải diện tốt bình thường.

"Sao thế?" Ngao Thánh đi ra từ trong bếp, trên tay còn bưng một bát cháo hoa nóng nhìn Ngọc Tình đang rất vui vẻ liền hỏi.

"Hả?" Ngọc Tình đơ người ra, sau đó lắc đầu: "Không có gì." Nói thật là khi cô ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thánh ở trong khách sạn mà cứ như ở nhà của mình vậy chẳng khác gì, trong lòng có là một cảm giác buồn rầu nói không nên lời "Này, anh làm sao thế? Tôi nợ anh tiền à?"

Dạo gần đây chẳng hiểu sao anh bị mát dây thần kinh hay sao ấy, lúc nào cũng lải nhải linh tinh bên cạnh cô, ấn tượng của cô đối với anh là một nhân vật lạnh lùng giống như một núi băng cơ mà, chưa bao giờ cô nghĩ cơ thể anh sẽ xảy ra sự thay đổi nào mà không thể tin được, còn bây giờ biểu hiện của Ngao Thánh chính là một việc mà cô không thể nào tin được.

"Cái gì?" Ngao Thánh đơ người ra, sau đó ánh mắt liền trùng xuống, nụ cười trên môi cũng tắt đi, thay vào đó là khuôn mặt lạnh băng, chỉ thấy cơ thể anh bỗng nhiên biến mất, để lại Ngọc Tình hai mắt tròn xoe.

Thế...thế là thế nào? Tức giận rồi? thôi đi mà, cô thực sự chỉ là tò mò hỏi một chút mà thôi, có cần phải phản ứng như thế không? Rốt cuộc nói đùa cũng không được à?

Ngọc Tình mím chặt môi, rồi ngoắng ngoắng chiếc thìa trong bát cháo sau đó mới làm cho tâm trạng rầu rĩ trong lòng tan biến. Một miếng cho vào miệng, đột nhiên hương thơm tràn ngập. Cô ngẩn người ra. Dường như cô đã cảm nhận được hương vị gì đó trong bát cháo này, có điều gì đó khác khác?

Ngọc Tình lại cầm chiếc thìa lên, một miếng nữa đưa vào miệng, cảm nhận hương vị của cháo mãi cho tới khi ăn hết thì thôi, nhưng Ngọc Tình cũng không phát hiện ra hương vị đặc biệt, chỉ cảm thấy trong con tim là sự ấm áp.

Ngọc Tình đặt bát xuống, đôi lông mày của cô nheo lại, cô đang nghĩ có nên xin lỗi không nhỉ! Tuy là cô chẳng hề biết mình sai ở đâu, chỉ là người ta đã tức giận thế rồi, xin lỗi chắc cũng là việc nên làm?

Ngọc Tình ngồi đó nghĩ đi nghĩ lại, chỉ nghĩ có nên xin lỗi hay không, xin lỗi như thế nào.

"He he." Ngọc Tình đang suy nghĩ rất tập trung, một người đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, hơn nữa lại cười cợt nhả, làm cho Ngọc Tình giật bắn mình.

"Haiz! Anh làm cái gì đấy?" cô giơ chân đá về phía trước, sau đó nói có vẻ nhẹ nhàng hơn: "Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?"

"Nhớ em chứ sao." Người đàn ông nhún vai, ngồi bên cạnh Ngọc Tình, quay sang nhìn cô thăm dò: "Nói đi cô gái, sao tôi phát hiện em có điều gì đó không bình thường."

"Không bình thường?" Ngọc Tình hơi nheo mày lại "Không bình thường chỗ nào?" cô nhìn người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu đen mất một chiếc cúc, để lộ ra một phần bộ ngực cường tráng: "Anh bán thịt đấy à? Phơi bày hết ra thế làm gì?"

"Phơi bày? Bán thịt?" Wiliam vốn dĩ còn muốn khen ngợi Ngọc Tình đột nhiên lại muốn tự cắt lưỡi mình đi: "He he, cô gái, em có biết bản thân mình đang nói gì không?"

Nghe thấy vậy, Ngọc Tình lườm anh ta một cái, đương nhiên cô biết chứ! cô không những biết, cô còn biết cái tên này chủ động tìm tới chắc chắn chẳng có chuyện tốt gì.

"Ô ô!" Wiliam nhìn bộ dạng này của Ngọc Tình, thực sự thì cơn tức giận đột nhiên liền biến mất hoàn toàn, anh ta nhìn Ngọc Tình, khẽ nhếch môi lên: "Tôi nhớ em rồi, cô gái."

Nói rồi cánh tay anh ta đưa ra, ôm Ngọc Tình vào lòng: "Tôi biết, đối với em, tôi có lẽ chỉ là một trong số những người đàn ông của em, nhưng cô gái, tôi muốn nói, bất luận em thế nào, lúc đầu đã yêu em rồi thì tôi sẽ không thay đổi, vì vậy em không được lạnh lùng với tôi, không được làm cho tôi suy nghĩ linh tinh."

Đầu của Wiliam lặng lẽ dựa vào vai Ngọc Tình, nói nhẹ nhàng.

"Ừm." Ngọc Tình gật đầu: "Em biết rồi, xin lỗi, là em đã để cho các anh phải chịu thiệt thòi, vừa nãy em chỉ là tò mò tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây."

"À, là thế nào." Nhắc tới việc này, khuôn mặt Wiliam liền trở nên rất nghiêm túc: "Trên lãnh địa của gia tộc anh phát hiện ra một mảnh Ấn Trấn Yêu."

"Ấn Trấn Yêu?" Ngọc Tình nghe thấy vậy liền giật mình, phải biết rằng bây giờ đối với cô mà nói, Ấn Trấn Yêu là ba từ mà cô không muốn nghe thấy nhất, bởi vì Ấn Trấn Yêu, cô đã phải chấp nhận rất nhiều, có thể nếu không có Ấn Trấn Yêu thì Phác Vũ sẽ không biến mất, thế nhưng, cô cảm thấy buồn, cảm thấy tủi thân, cảm thấy nếu không có những việc đó, Phác Vũ sẽ ở lại bên cô lâu hơn, lâu hơn một chút.

"Ừm." Wiliam gật đầu: "Nhất định là một mảnh ghép Ấn Trấn Yêu, anh đã lệnh cho người của anh bảo vệ nó." Wiliam thấy Ngọc Tình mím chặt môi, nét mặt nhưng thể muốn nuốt chửng Ấn Trấn Yêu, anh khẽ cười: "Yên tâm, mảnh ghép Ấn Trấn Yêu đó tạm thời không hề phải chịu sự công kích, có anh ở đây anh sẽ không để cho nó xảy ra chuyện đâu."

Wiliam nói từ từ khẳng định, anh cũng thấy đau lòng khi nhìn thấy bộ dạng này của Ngọc Tình: "Em là cái đồ ngốc, lúc nào cũng chỉ làm khó bản thân, lần này đừng có thế nữa, em có khó khăn gì, có việc gì mà làm không nổi thì đều có thể nói với anh, dù gì thì em cũng là người phụ nữ của anh, vì em, anh làm việc gì cũng đều xứng đáng."

Lần này Ngọc Tình không nói nhưng lời có cánh mật ngọt gì cả, anh chỉ là nói ra suy nghĩ trong lòng mình thôi. Anh biết, cô gái này giấu rất nhiều việc trong lòng, không nói ra, anh biết, cô gái này đã dùng đôi vai nhỏ bé và yếu đuối của cô để gánh vác trọng trách mà trên thế giới này không có mấy người gánh vác nổi. Anh biết, cô gái này rất kiên cường, kiên cường tới mức muốn anh tháy cô đem những sự đau lòng, những tủi thân đều khóc hết ra.

Nhìn cô, anh thấy thương xót, chỉ là anh biết anh không thể phủ nhận tất cả những gì cô đã làm, anh biết, anh không thể can thiệp vào cuộc sống của cô, anh biết, bản thân, không phải tất cả của cô. Trên thực tế, từ giờ phút anh yêu cô, anh đã biết rõ vị trí của bản thân. Vì cô, anh nỗ lực để cô vui, vì cô anh có thể làm tất cả những việc mà vốn dĩ anh không muốn làm.

Đúng, anh là một con ma cà rồng, lại là một con ma cà rồng đặc biệt. Nếu anh muốn, anh có thể đạt được tất cả những gì thế giới loài người muốn đạt được, thế nhưng anh không muốn, điều duy nhất anh muốn từ đầu tới cuối chỉ là một mình cô. Vì thế, anh nguyện lúc nào cũng ở bên cạnh cô, bảo vệ cô.

Cô từ trước tới giờ chẳng giấu những người bên cạnh cô điều gì, vì vậy sự việc Ấn Trấn Yêu này, anh đương nhiên cũng biết, cho nên anh và những người khác cũng đã thương lượng rồi, đi tìm Ấn Trấn Yêu, cùng nhau thay cô phân ưu. Bây giờ đúng là trời không phụ lòng người, anh đã tìm thấy rồi.

"Ừm." nghe những lời nói thật lòng của Wiliam, nếu nói không cảm động thì chắc chắn đó là nói dối. Lúc này Ngọc Tình đang rất cảm động, cô ngẩng đầu lên nhìn Wiliam. Người đàn ông này, cô thậm chí còn không nhớ anh đã nói thế nào về lần gặp mặt đầu tiên, cô chỉ biết, anh đã tặng cô một chiếc cúc áo không đáng tiền. Sau đó lúc nào cũng bám lấy bên cạnh cô, mặt dày, chai mặt bám lấy cô.

Mới đầu thì cô muốn né tránh anh, thế nhưng không hiểu tại sao cô đã không làm vậy, thậm chí còn thầm thừa nhận để anh lại bên anh. CÔ cũng không biết tại sao, người đàn ông này đã từng chút từng chút đi vào trong tâm trí cô.

Nhưng không thể không nói, lúc này, cô thật sự cảm động, con tim cô đang đập lên như trống dồn, cô cảm thấy may mắn khi gặp được anh, cảm thấy may mắn khi gặp được mỗi người đàn ông bên cạnh cô. Cô biết, đối với cô mà nói, những người này chính là tài phúc của cô – là tài phúc không thể định lượng được.

Bây giờ nói cảm ơn thì nhất định sẽ cảm thấy rất giả tạo. Còn Ngọc Tình, cũng không muốn nói cảm ơn, cô đưa tay ôm vào eo anh thật chặt, nghe tiếng đập con tim anh, trong lòng là một sự mãn nguyện nói không thành lời. Cảm ơn anh, cảm ơn các anh.

"Tình Tình, anh nghe Lưu Bân nói, em muốn tiến quân vào phương nam? Có cần anh giúp gì không?" đột nhiên như nghĩ tới điều gì vậy, Wiliam mở miệng hỏi.

"Không cần đâu." Ngọc Tình lắc đầu, "Em kiểm soát được." không phải cô giả tạo, không phải cô khuông muốn đón nhận sự giúp đỡ của Wiliam chỉ là cô biết, cô có thể thuận lợi giải quyết sực việc này.

"Ừm." Wiliam vô cùng tin tưởng vào Ngọc Tình, anh sẽ luôn luôn tin vào Ngọc Tình như thế này, tin cô có thể hoàn thành, tin cô sẽ tính ổn thỏa được toàn cục.

"Còn nữa, Anh đã không chế đảng Hắc Thủ của nước M rồi, sau này em cũng có thể yên tâm hơn." Nói rồi Wiliam liền cúi đầu nhìn cô cười, cái bộ dạng ngọt ngào đó làm cho còn tim Ngọc Tình thấy rất ấm áp.

"Vâng, em biết rồi." Ngọc Tình biết, theo như tính cách của Wiliam, anh sẽ không tác động vào đảng Hắc Thủ của nước M, anh đã làm như vậy, hoàn toàn là vì cô mà thôi.

Nghe thấy người yêu đón nhận ý tốt của mình, Wiliam cảm thấy con tim thật nhẹ nhõm. Còn gì làm cho con người ta cảm thấy hạnh phúc hơn thế chứ.

"Cô gái, em thật tốt." Wiliam hôn nhẹ lên trán Ngọc Tình, khẽ cười.

Tốt? Ngọc Tình nghe thấy vậy liền thẫn người ra, từ trước tới nay cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình tốt, cô luôn cho rằng bản thân là một người rất xấu xa, rất tàn bào. Có lúc cô vì để đạt được mục đích mà đã không từ thủ đoạn, có lúc, cô ra tay độc ác với người khác. Cô không cảm thấy bản thân mình tốt một tí nào. Nhưng cô biết Wiliam nói cô tốt là nói về cái gì. Cái đồ ngốc, anh cho rằng, bản thân cô đón nhận tấm lòng của anh thì chính là tốt à?

Cái chàng trai này, anh có từng nghĩ, đảng Hắc Thủ đó, anh đã phải tốn bao công sức, hi sinh bao nhiêu người mới có được, anh cho cô thế này mà không thấy xót à?

Cho dù bản thân biết được câu trả lời, nhưng không thể không nói, con tim cô đang rất kích động, đập thình thịch, rồi nhói đau.

Cô từ từ bỏ Wiliam ra, cơ thể hơi run lên, nhướn cổ lên đặt đôi môi mình lên đôi môi anh.

Lúc này nói gì cũng cảm thấy bằng thừa, chỉ có nụ hôn đó mới là cách tốt nhất để thể hiện tình cảm, Cô yêu anh, cô thích anh, cô tôn trọng anh....cho tới mãi mãi.

Hai người nhắm mắt lại trao cho nhau nụ hôn nồng nàn.

150. Chương 150: Bang Phái Thứ Hai, Chỉ Có Ba Ngày

Mấy ngày nay hắc đạo phía nam có thể gọi là mọi người đang đều phỏng đoán. Chính phủ chẳng có việc gì tự nhiên can thiệp làm cái gì chứ. Không có việc gì làm à, nói cái gì mà tăng cường anh toàn xã hội, cải thiện môi trường xã hội.

Gần đây những quán karaoke, quán bar mà có liên quan tới xã hội đen thì đều bị nhân viên trị an lượn qua một lượt. Những băng đảng nào mà cướp địa bàn thì đều bị công khai hoặc ngấm ngầm cảnh cáo một lần. Thậm chí còn có người bị túm về đồn mà còn chưa được lôi ra.

Cứ như vậy, bất luận là bang lớn bang nhỏ đều dừng lại mọi hoạt động, không còn việc đi cướp địa bàn nữa, thậm chí việc bán ma túy cũng dừng không bán. Haiz, bị bắt rồi thì phiền phức lắm. Vậy là hắc đạo phương nam bây giờ khắp nơi đều có hiện tượng thăm dò tin tức, mời nhau đi ăn cơn để có thể nắm bắt được thông tin sớm nhất có thể.

Bang Hổ đầu ở thành phố S.

Đây là một căn phòng nhỏ, nằm cách không xa khu nhà ổ chuột ở thành phố S, lúc này một người đàn ông trên mặt có một vết sẹo rất rất dài vì bị dao chém đang ngồi hút sì gà, phì ra một luồng khói dày đặc, nhìn người trong phòng với nét mặt không hề vui vẻ chút nào.

"Mẹ kiếp, Mã Lão Tư nói thế nào." Người đàn ông lại hít một hơi thuốc nữa, rồi mở miệng hỏi.

"....." các thuộc hạ của anh ta câm như hến, không biết nên trả lời thế nào. Nhìn thuộc hạ của mình với cái bộ dạng ngu đần, người đàn ông tức giận, chỉ thấy anh ta đưa cánh tay ra, vơ bừa trên bàn một thứ, ngay sau đó một chiếc gạt tàn thuốc lá được ném về phía thuộc hạ, rồi đập mạnh vào vai một người.

Chỉ thấy anh ta trợn trừng mắt lên tức giận rồi gầm lên: "Nói!"

Người đó bị chiếc gạt tàn ném vào người đau điếng, nghiến răng lại,nhưng khi nghe thấy lời nói tức giận của lão đại của mình thì đột nhiên đơ người ra, mở miệng nói: "Mã Lão Tư nói, đây là mệnh lệnh từ phía trên, ông ta không có cách nào khác, bảo chúng ta nhịn."

"Nhịn nhịn nhịn! Nhịn cái mẹ lão ý! Ba ngày hôm nay tôi đã nghe bao nhiêu lần từ nhịn rồi?" người đó nhổ nước bọt ra rồi lớn tiếng mắng: "Mẹ kiếp, Mã Lão Tư, bao nhiêu năm nay ăn của tôi không biết bao nhiêu tiền, bây giờ còn nói những lời vô dụng như thế! Chẳng qua là thấy bang Hổ đầu của chúng ta nhỏ, thực lực yếu mà thôi. Hức, cái đồ tạp chủng chó chết."

"Haiz!" lúc này người ngồi bên cạnh cửa sổ khẽ thở dài một tiếng: "Bây giờ đang loạn, ngay cả bang phái lớn cũng không dám hành động liều lĩnh, chúng ta...thôi thì cứ nhịn đi."

Đây là một người thanh niên nhìn chỉ tầm 30 tuổi, sắc mặt anh ta tươi tắn, vừa nhìn là thấy có vẻ thư sinh nho nhã. Có điều, nếu nhìn mặt mà bắt hình dong thì câu nói này đã sai với chàng thanh niên đó. Dù gì thì đã tham gia và cái xã hội ngầm này thì mấy ai có tay sạch hơn ai?

"Ý cậu là gì?" người đàn ông đó lại đưa điếu sì gà lên miệng hít một hơi dài, sau đó ngẩng đầu lên hỏi.

"Đợi." người thanh niên đó chỉ nói có một từ đợi. "Sóng gió trước sau gì cũng sẽ qua đi, dù sao thì chó mà bị đẩy vào đường cũng cũng sẽ nhảy tường, quốc gia cũng không muốn những điều này, có nhiều lúc trắng đen là bổ sung cho nhau, hắc đạo sẽ không bao giờ biến mất ở một quốc gia. Vì thế, chúng ta cần đợi, đợi cho sóng gió qua đi."

"Cái này....haizz...thôi được." người đàn ông nghe thấy vậy cảm thấy những lời vừa rồi cũng có lý, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút không can tâm: "Phải đợi tới khi nào thì bang Hổ đầu của chúng ta mới phát triển được, đợi, đợi tới khi nào đây nữa!"

Người thanh niên trẻ ngẩng đầu lên nhìn lão đại của mình, thở dài một tiếng, đang định nói liền nghe thấy một giọng cười sảng khoái từ ngoài cửa vang lên: "Bây giờ là có thể rồi."

Lời đó vừa được phát ra, người ở trong phòng liền đơ người ra, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ngoài cửa, một người đàn ông tầm 30 tuổi từ từ bước vào, miệng anh ta khẽ mỉm cười, nhìn có vẻ không được lương thiện cho lắm. Theo sát phía sau anh ta là một cô gái tầm khoảng hơn 20 tuổi, cơ thể cô gái đó được bao bọc bởi một bộ đồ màu đen thùng thình che đi hết vóc dáng cơ thể, khuôn mặt lạnh lùng, vừa bước vào phòng đã đảo mắt xung quanh thăm dò một lượt, cả những người trong phòng nữa. Phía sau nữa còn có một người đàn ông nhìn vẻ rất bạo lực.

Người của bang Hổ đầu nhìn từng người một, sau đó phát hiện, trong số ba người này, bọn họ dường như chỉ quen biết một người, đó chính là người tiến vào sau cùng – Lôi Bạo.

"Lôi Bạo, sao anh lại xuất hiện ở đây, bọn họ là ai?" tên lão đại đó lúc này nhìn Lôi Bạo cảnh giác, đột nhiên mở miệng hỏi, giọng nói có vẻ thô thiển.

"Anh Trương, đừng tức giận." Lúc này Lôi Bạo cười đau khổ một tiếng, đôi mắt nhìn hai người trước mặt, khẽ cười: "Hai vị này là Tiêu Thần và Thích Hiểu. Bọn họ....bọn họ bây giờ là lão đại của bang Búa Rìu." Sau khi nói hết câu, Lôi Bạo còn cảm thấy rất uất ức. Dù gì thì cái vị trí lão đại đó đã còn cách anh ta không xa nữa, bây giờ lại đánh mất mất rồi, thậm chí sau này, anh ta đều không thể ngồi lên vị trí đó nữa.

Có điều, còn biết làm thế nào chứ?

Ánh mắt sùng bái của Lôi Bạo nhìn phía sau lưng Tiêu Thần, bang Chim ưng mạnh hơn bang Búa Rìu rất nhiều, chỉ cần bản thân nỗ lực, thì rồi cũng sẽ có một ngày có thể nở mày nở mặt.

"Lão đại?" người đàn ông nhìn ba người vẻ nghi ngờ, sau đó nhìn Lôi Bạo chế giễu: "Sao hả, bang Búa Rìu các anh hết người rồi à? lại để người ngoài làm lão đại. Đúng là đã khổ thân anh có lúc hưng phấn như thế, nói ra khéo mà lại làm cho người khác cười rụng răng ấy chứ."

"Người anh em nói thế là không đúng rồi, phải biết rằng Tiêu lão đại là.... ấy, dù sao thì chúng ta đều không so được đâu." Lôi Bạo thiếu chút nữa thì đã nói ra thân phận của Tiêu Thần, có điều anh ta đã phản ứng rất nhanh, chỉ thấy anh ta vừa dứt lời liền khẽ cười rồi mới nói tiếp: "Là thế này, chúng tôi tới đây là để giúp anh Trương đấy!"

"Ồ, giúp tôi?" tên lão đại đó hai mắt liếc liếc, sau đó hít một thuốc huốc, mỉm cười không còn bực dọc như lúc nãy nữa, ngược lại lúc này anh ta anh minh như một con hồ li: "Nói đi, muốn giúp tôi thế nào?"

"Là...." Lôi Bạo đang định mở miệng liền thấy Tiêu Thần xua tay, anh ta đột nhiên im bặt, lùi về phía sau một bước.

Ánh mắt Tiêu Thần nhìn về phía Trương Hổ: "Các hạ chính là bang chủ của bang Hổ đầu?" nói rồi mắt anh đảo quanh khắp căn phòng một cách từ từ rồi mở miệng: "Mọi người đều nói hắc đạo kiếm tiền nhanh, bây giờ xem ra dường như....."

Tiêu Thần nói rồi nhìn thấy sắc mặt của Trương Hổ tối sầm lại, anh không nói tiếp nữa, chỉ khẽ cười mà nói lái đi: "Xem ra cuộc sống của Trương bang chủ cũng đơn giản và thanh đạm nhỉ."

"Hức." Trương Hổ lạnh lùng hức một tiếng, ánh mắt thoáng qua sự bực dọc. Nhưng cũng không mở miệng mắng người khác, có thể làm cho một người với tính cách nóng như lửa của Lôi Bạo phục thì xem ra người này cũng không bình thường, Trương Hổ anh ta cũng không tới nỗi ngốc.

Nghe Lôi Bạo nói, bang Hổ đầu được thành lập với thời gian cũng chưa dài? Tiêu Thần nhìn phản ứng của Trương Hổ, trong lòng thấy cũng có phần thiện cảm, anh đang thầm nghĩ cái tên Trương Hổ này tuy nhìn có vẻ xấu xí nhưng có điều tính khí cho thấy anh ta là người thông minh chín chắn. Vậy là, Tiêu Thần nói lời cũng nể mặt anh ta một chút. Thực ra nói là bang Hổ đầu được thành lập với thời gian chưa lâu nhưng ít nhất cũng đã được năm sáu năm rồi.

Thời gian năm sáu năm nói là không dài nhưng nói ngắn cũng không phải. Năm sau năm lại còn phát triển thành thế này thì đã đủ đã nói lên vấn đề rồi.

Quả nhiên Tiêu Thần vừa dứt lời, Trương Hổ liền liếc mắt nhìn: "Thế thì đã làm sao?"

"Là thế này." Tiêu Thần căn bản không để ý tới thái độ của Trương Hổ, anh khẽ cười: "Tôi có thể giúp anh. tôi có thể làm cho bang các anh trong vòng một năm phát triển trở nên mạnh mẽ. những cái khác tôi không dám đảm bảo nhưng với địa bàn bây giờ thì chắc chắn sẽ được mở rộng hơn thế này gấp cả mười lần."

Mười lần? Tiêu Thần vừa dứt lời, mọi người có mặt ở đó đề đơ người ra, cái tên tiểu tử này tới từ đâu? Anh có biết lời bản thân vừa nói có nghĩa là gì không? Anh tưởng anh là chủ tịch nước à? phải biết rằng thành phố S là một nơi tấc đất tấc vàng. Không tiền không quyền, nói mở rộng gấp mười lần, vậy thì đó chỉ là nói phét! Là nằm mơ giữa ban ngày.

"Ha ha." Quả nhiên Trương Hổ đã bật cười, rõ ràng là anh ta không tin. Anh ta nói: "Tuổi tác của anh cũng không kém tôi là mấy nhưng sao anh lại ngây thơ tới vậy nhỉ! Tôi đã làm cái chức này bao năm, ở cái thành phố S này không tiền không quyền còn muốn nói cái gì mà mở rộng địa bàn, nằm mơ à! ngay đến cả cái chức giám đốc cảnh sát thành phố cỏn con đó mà mỗi năm tôi chi tiền cho ông ta cũng phải ngần này!" nói rồi Trương Hổ liền giơ một bàn tay ra trước mặt Tiêu Thần.

Nghe thấy trong giọng nói của Trương Hổ có sự cay đắng và từng trải, Tiêu Thần nhìn khuôn mặt đúng là không già hơn anh mấy tuổi đó mà khẽ giật mình, đúng thế, nếu như không có Ngọc Tình, bản thân bây giờ cũng chẳng là cái gì! Ha ha, quả nhiên ai cũng chẳng cao quý hơn ai bao nhiêu, tất cả đều chẳng qua là gặp thời gặp thế mà thôi.

Tiêu Thần nghĩ vậy, cũng nói vậy, anh nói: "Những điều anh nói tôi đều hiểu, tôi cũng từng đi vào đường cùng, nếu không gặp được người đó, có thể bây giờ tôi đã không còn sống trên đời này nữa. Trên đời này cơ hội để sống sót rất quan trọng. Bây giờ tôi đã đem một cơ hội ngàn vàng bày ra trước mặt anh, anh muốn hay không muốn thì tùy anh."

"Cơ hội?" Trương Hổ nghe những lời nói như tâm sự của Tiêu Thần, ngay lập tức liền hỏi nhẹ nhàng: "Rốt cuộc anh là ai? Anh cũng không cần nói những lời đại ý như là anh là lão đại của bang Búa Rìu. Trương Hổ tôi sống đến từng bày, chẳng cái gì là chưa gặp. Cái phong thái của anh và cả cô gái đằng sau anh kia nữa, bang Búa Rìu không nuôi sống được hai người đâu."

Trương Hổ tuy chỉ là người đứng đầu của một tiểu bang nhưng bao nhiêu năm trải đời, anh ta đã học được không ít bản lĩnh nhìn người. Dường như chỉ vừa liếc mắt anh ta đã biết, đôi nam nữ trước mắt nhất định không phải người bình thường.

"Nếu Trương bang chủ đã nói như vậy, vậy thì tôi cũng không giấu giếm làm gì." Nghe thấy Trương Hổ nói như vậy, Tiêu Thần đơ người ra, sau đó khẽ cười: "Tôi là người của bang Chim ưng, dưới sự lãnh đạo của

Ngọc đường chủ, Tiêu Thần. Vị này là Thích Hiểu."

"Bang Chim ưng!" lần này mọi người lại thần người ra. Cái tên tiểu tử này là người của bang Chim ưng, Bọn họ không phải là những kẻ kiêu ngạo giống như người của bang Búa Rìu, tuy bọn họ cũng không phải bang lớn gì nhưng cái danh về bang Chim ưng thì bọn họ cũng từng nghe qua rồi.

"Anh là người của bang Chim ưng?" người thanh niên ngồi bên cạnh im lặng từ đầu tới giờ lúc này mới lên tiếng. Anh ta từ từ hỏi, giọng nói khàn khàn: "Đường đường là bang Chim ưng, vậy tại sao lại để mắt tới tiểu bang như chúng tôi?"

"Ừm.....tích tiểu thành đại mà! bang Chim ưng chúng tôi muốn tiến quân vào phía nam, đương nhiên là phải lôi kéo thế lực rồi, bang chủ chúng tôi đã nói, nếu các vị gia nhập vào bang Chim ưng, vậy thì, đội quân của các vị, chỉ cần đừng có dã tâm, toan tính gì thì đều có thể gia nhập. Phải biết rằng ở phương bắc không hề có chuyện tốt thế này đâu."

Tiêu Thần đã nói ra thân phận, vậy là anh cũng quang mình chính đại nói: "Bang Chim ưng chúng tôi cũng có sự nâng đỡ hậu thuẫn vững mạnh phía sau, tuyệt đối có thể nói là có tiền có quyền, nói là có thể giúp các vị mở rộng địa bàn ra gấp mười lần đương nhiên cũng không phải nói phét. Nói một câu thông tục tí đó là, nếu các vị theo tôi, thì bữa ăn nào cũng sẽ có thịt tới lúc đó người đẹp tùy các vị chọn."

Tiêu Thần nói ra rồi lại thấy có chút hối hận. Cái câu người đẹp tùy chọn dường như có phần không đúng, quả nhiên anh vừa dứt lời, ánh mắt lạnh lùng của Thích Hiểu đột nhiên liếc qua, nhìn ánh mắt của Thích Hiểu, Tiêu Thần hơi rụt đầu lại, cười he he.

Hức. Thích Hiểu lạnh lùng hức một tiếng, nói phét mà không đỏ mặt, tới lúc đó người ta chọn phải Tiên Ức xem anh làm thế nào!

Có điều người khác dường như không nhìn ra được những gì bọn họ vừa thể hiện với nhau, người của bang Hổ đầu tự nhìn nhau một lát sau đó cả hai đều nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương sự kiên quyết đồng tình: "Đồng ý."

Hai người đồng thanh nói làm cho Tiêu Thần rất vui mừng, mọi chuyện thuận lợi hơn so với tưởng tượng của anh. Coi như là thở phào được một tiếng. Đây là bang thứ hai rồi.

Lúc này ý nghĩ của Trương Hổ và những người khác đó là so với việc cứ lìu tìu như bây giờ, chẳng bằng tranh thủ cơ hội hiện tại mà làm lớn một chút, có thể thực sự sẽ có ngày làm nên trò trống cũng không chừng.

Sau khi thu phục được bang Hổ đầu, Tiêu Thần liền ngồi xuống bàn với bọn họ về việc hợp nhất, đầu tiên là để cho bang Hổ đầu và bang Búa Rìu hợp nhất với tên gọi là bang Búa Rìu, sau đó chọn ra một số bang nhìn có tiềm năng để tiến hành đi đàm phán.

Cái được gọi là có tiềm năng chính là có một người lãnh đạo tốt, lại thêm việc nhìn khí phách, dựa theo hai điều kiện này, bang Hổ đầu vẫn là tốt nhất vì thế Tiêu Thần mới tìm tới bọn họ đầu tiên.

Tại phòng làm việc của hội trưởng hội Phục Hưng.

"Cái gì?" một giọng nói vô cùng phẫn nộ phát ra từ phòng làm việc, một người đàn ông mặc trên người bộ vest đen sì đứng trước điện thoại, sắc mặt như không tin vào những gì mình nghe thấy ở đầu dây bên kia.

"Đúng vậy. hội trưởng, thiếu gia, thiếu gia....biến mất không để lại dấu vết gì." ở đầu dây bên kia, giọng nói run run vang lên.

"Cái gì mà biến mất không để lại dấu vết gì, ngươi đừng có nói hươu nói vượn với lão tử!" người đàn ông nghe thấy vậy, lập tức nổi cơn thịnh nộ, gầm lên.

"Đúng là biến mất không để lại dấu vết gì ạ, thiếu gia lúc vào khách sạn vẫn còn có video ghi lại nhưng tới khi kiểm tra thì không thấy thiếu gia rời khỏi đó, hơn nữa, trong phòng cũng không có dấu vết gì của thiếu gia cả."

"Đi tìm cho tôi, tìm!" người đàn ông vừa nghe thấy liền ra lệnh: "Nếu tìm không ra thì ngươi phải đền mạng cho con trai ta!" nói ra cuộc đời ông ta tuy là có vô số tình nhân nhưng ông ta chỉ có một người con trai

là Tỉnh Thượng Thụ, lại là người vợ đã chết mà ông ta yêu thương nhất sinh, ông ta coi con trai còn quan trọng hơn cả sinh mạng mình.

Nếu Tỉnh Thượng Thụ mà có xảy ra chuyện gì thì ông ta coi như chẳng còn gì.

Nghĩ vậy, người đàn ông đặt mông ngồi xuống ghế, trong lòng là sự bồn chồn nói không thành lời, mấy ngày hôm nay ông ta đều có một dự cảm chẳng lạnh, vì vậy mới giục con trai từ nước R mau trở về, thế nhưng, bây giờ....bây giờ ông ta ngay đến cả con trai cũng không gặp được, sao con trai lại mất tích được chứ. cái này.....

Nghĩ rồi người đàn ông sắc mạnh liền trở nên u ám, nếu để ông ta biết được, kẻ nào dám ra tay với trong trai ông ta thì có phải mất hết tất cả ông ta cũng không để cho kẻ đó được yên!

Tại văn phòng Cục An ninh Quốc gia đặt tại thành phố B.

"Lâm thiếu tướng, không thể dồn nén hắc đạo phương nam được thêm ba ngày nữa đâu, sẽ xảy ra chuyện mất." Trước phòng làm việc của Lâm Chính Đông, một người nói vẻ vội vàng sốt sắng. Nói ra thì anh ta cũng không biết Lâm Chính Đông làm sao nữa, đột nhiên lại muốn tạo áp lực cho hắc đạo phía nam, việc Ấn Trấn Yêu không cần làm nữa à? nhiệm vụ quốc gia không cần thực hiện nữa sao? Sao lại có thời gian mà làm những việc vô bổ đấy chứ!

"Ừm, tôi biết rồi."Lâm Chính Đông thở dài một tiếng: "Ba ngày, chắc là đủ rồi." ông ta làm như vậy cũng chỉ vì cho vừa lòng Ngọc Tình, không làm cho Ngọc Tình quá thất vọng về Cục An ninh Quốc gia mà thôi. Dù gì thì, thái độ của Ngọc Tình đối với Ấn Trấn Yêu là điều quan trọng thiết yếu.

Tới bây giờ ông ta vẫn không có cách nào để quên được cái Trận Vạn Quỷ ở bên ngoài Ấn Trấn Yêu, lại còn cánh cửa luân hồi sáng rực đó, còn cả Thiên Đế.... hễ nghĩ tới những điều này Lâm Chính Đông lại thấy lạnh hết cả người. Trong mắt ông ta Thiên Đế gì gì đó là quá xa vời, chẳng phải ai cũng nhìn thấy sự đáng sợ của Ngọc Tình lúc đó, vì thế, tốt nhất là không nên chọc tức cô làm gì, cứ để cô tung hoành, chẳng qua cũng chỉ là ba ngày mà thôi, sau ba ngày đó.....

151. Chương 151: Ba Ngày, Hắc Đạo Phương Nam Hỗn Loạn

Thời gian ba ngày nói thực không có gì là dài nhưng cũng không hề ngắn. Có những lúc chỉ cần hơn một phút thôi, đối với một người có thể hoàn thành được một sự việc rất quan trọng, huống hồ bây giờ thêm không phải một phút mà là những ba ngày.

Thời gian ba ngày, Tiêu Thần cùng với Thích Hiểu chạy hết một lượt tới những bang nhỏ nhưng có vẻ tiềm lực của thành phố S, ồ, còn có những bang ở những thành phố khác nữa. Những bang này bắt đầu đều khá không thuận lợi nhưng sau khi nghe thấy tên bang Chim ưng, còn lại cho một số lợi ích, thì bọn họ đều chọn quy thuận, bỗng chốc, hắc đạo phương nam đột nhiên nổi lên một tình hình thế lực mà có thể ngang hàng với hội Phục Hưng và hội Hưng Hòa. Mà thời gian để tạo nên cục diện đó là chưa đầy một tuần.

Thời gian một tuần này đối với nhiều người thì chỉ ăn ngủ rồi vèo cái qua đi, nhưng đối với Tiêu Thần- anh quý trọng thời gian, coi từng phút đều quý giá như một ngày thì đã làm được một việc mà bang Chim ưng đã làm trong tám năm.

"Cái gì? Vẫn chưa tìm thấy thiếu gia?" trong phòng làm việc của hội trưởng hội Phục Hưng, Việt Thành nhìn người ở phía trước, gầm lên: "con trai tôi giao cho các người vậy mà các người lại không biết gì cả, lại không biết con trai tôi đi đâu! Nói! Con trai tôi trước khi mất tích nó đã ở cùng với ai cuối cùng?"

Lúc này Việt Thành tức giận tới mức chỉ muốn đập cái gạt tàn vào mặt thuộc hạ, có điều, thôi bỏ đi. Đúng là tức chết mất cái đồ vô dụng chỉ biết ăn. Nếu tìm không thấy Thụ Nhi, những người này tất cả sẽ đều phải chết, chết hết! Đến một đứa trẻ cũng bảo vệ không nổi thì còn sống trên đời làm cái gì nữa?

Việt hội trưởng hội Phục Hưng trong cơn phẫn nộ đã hoàn toàn không nhớ rằng con trai của mình đã hai mươi tuổi, là một người trưởng thành để có thể tự chịu trách nhiệm về bản thân mình rồi. Nói ra thì xã hội bây giờ, không chỉ có con hư tại mẹ nữa rồi, người cha này cũng đã vô hình làm người con trai duy nhất của mình trở nên hư hỏng.

Thử nghĩ xem nếu ngay từ lúc bắt đầu, nếu vị Việt hội trưởng này quản nghiêm con trai mình, vậy thì bây giờ hắn ta đã không trở thành một công tử ăn chơi sa đọa, mà lại còn là một công tử có khuynh hướng biến thái, nếu không phải như vậy thì hắn ta đã không gặp phải Ngọc Tình và cũng không chết thảm như thế.

"Thưa hội trưởng, người cuối cùng mà thiếu gia gặp đó là một cô gái tầm 15 tuổi- bọn họ cùng nhau đi vào khách sạn, chỉ là, cô gái đó cũng không thấy đâu nữa rồi." thuộc hạ đứng phía trước, cúi thấp đầu, giọng nói lí nhí chỉ đủ nghe, lại hơi run lên.

"Không thấy đâu?" Việt Thành ngạc nhiên, sau đó từ từ nheo mày lại: "Có ảnh của con bé đó không?"

"Ảnh?" tên thuộc hạ đó liền đơ người ra, sau đó lắc đầu, người còn chẳng thấy đâu nữa thì lấy ảnh con nhà người ta làm gì? Lại nói, thiếu gia làm những chuyện đó là những chuyện có thể chụp ảnh được à? nói không chừng thiếu gia đã đưa con nhà người ta đi đâu rồi ấy chứ. Tên thuộc hạ đó nghĩ vậy rồi nói tiếp: "Không có chụp ảnh, thiếu gia đã dặn dò, không cho phép chụp ảnh những cô gái bên cạnh cậu ấy."

"Khốn nạn, những đứa con gái bên cạnh nó toàn là đồ rác rưởi!" quả nhiên không cũng một trình độ suy nghĩ cũng khác nhau, giao tiếp thật khó khăn, rõ ràng vị Việt hội trưởng này tư duy giống với những người bình thường, bây giờ điều quan trọng là những bức ảnh chứ không phải là con gái bên cạnh anh ta!

Có điều vẫn may là não của tên Việt hội trưởng này chưa tới nỗi tê liệt mà không thuốc nào chưa được, chỉ thấy ông ta suy nghĩ một hồi rồi lại nheo mày lại: "Không có ảnh, vậy thì thiếu gia gặp con bé đó ở đâu? Ồ, đúng rồi, khách sạn! Đi tới khách sạn kiểm tra camera, tìm ra hình ảnh của con bé đó rồi điều tra cho tôi! Trong vòng một giờ đồng hồ nữa tôi muốn biết tình hình của con bé đó, thậm chí là tổ tông 18 đời nhà nó!"

"Vâng." Tên thuộc hạ gật đầu sau đó lùi xuống. Người vừa mới đi ra ngoài, miệng liền lẩm bẩm mắng: "Mẹ khỉ, tổ tông 18 đời, nếu có thể lão tử cho ngươi tiền, đi điều tra cho lão tử. Lão tử cũng muốn biết tổ tông 18 đời của mình có từng làm hoàng đế hay không."

Sau đi trút cơn tức, người đó cũng không dám chậm trễ, lập tức đi làm. Vì vậy, trong một tuần này, hội Phục Hưng đang không ngừng đi tìm người mà căn bản không có thời gian để chú ý những động tĩnh của Tiêu Thần.

Còn về phần hội Hưng Hòa thì càng náo nhiệt hơn.

Đương nhiên hội trưởng hội Hưng Hòa không có một người con trai biến thái sa đọa, cũng không phải vì hối lộ phía công an không được để làm bừa mà buồn phiền tức giận, ngược lại, cuộc sống của ông ta rất tốt, đi đi đi lại giữa vợ và tình nhân thuận lợi, dễ dàng. Nhưng tại sao lại náo nhiệt? Đó là vì một khu vui chơi giải trí trên địa bàn của hội Hưng Hòa đã bị kiểm tra bất ngờ và tìm ra một kg hàng trắng.

Một kg hàng trắng có nghĩa là gì, tội lớn, vì thế đương nhiên khu vui chơi giải trí đó bị điều tra và niêm phong, hàng trắng bị thu rồi, hội Hưng Hòa cũng bị điều tra.

Khi mà hội trưởng của hội Phong Hòa đều tức điên lên, vợ ông ta tìm tới tình nhân của ông ta, tình nhân của ông ta phát hiện ra ông ta còn lén lút đi lại và bao sinh viên trẻ đẹp. Cứ thế vợ tìm đến tình nhân, tình nhân tìm đến cô sinh viên được bao, ba người phụ nữ đều làm loạn lên.

Ba người phụ nữ một vở kịch, thế nhưng vở kịch này mà không có nam chính tham gia vào thì sao vui được. Vậy là vị hội trưởng đáng thương đã bù đầu với công việc lại còn bị lôi vào để giải quyết chuyện đời tư nữa.

Trong vòng có một tuần, vị hội trưởng này đã gầy đi trong thấy, làm gì còn thời gian và công sức mà đi quan tâm tới những việc khác.

Kết quả sau một tuần, mọi người đều đớ người ra, từ khi nào mà bang Búa Rìu lại hùng mạnh đến nước này, thậm chí còn có thể so sánh với hội Phục Hưng và hội Hưng Hòa. Kết quả, phòng hợp của hai bang hội đều trở nên náo nhiệt.

"Bang Búa Rìu trong một có một tuần mà lớn mạnh lên rất nhiều như vậy, chắc chắn là phải có một thế lực nào đấy chống lưng, tôi thấy chúng ta bắt buộc phải hành động thôi, phải cho bang Búa Rìu thấy được sự lợi hại của chúng ta, bằng không, bọn chúng lại chỉ tưởng chúng ta chỉ như bong bóng dễ đụng vào à? cho

rằng ai cũng có thể trèo lên đầu chúng ta." Trong phòng họp của hội Hưng Hòa, một người nào đó đập bàn, giọng nói tức giận vang lên.

Hội trưởng liếc mắt lên, không nói gì, mẹ kiếp, cái tuần này bận muốn chết đi được.

"Tôi cũng đồng tình với ý kiến của Hồ đại ca, bang Búa Rìu này vừa mới nổi lên, bây giờ là lúc tốt nhất để tấn công bọn chúng. Vũ khí của bọn chúng chắc chắn cũng không tốt bằng vũ khí của chúng ta, vì thế chúng ta bắt buộc phải hạ gục bọn chúng bây giờ."

Lại một người nữa đứng lên, hai tay nắm chặt thành nắm đấm như thể sắp ra trận tới nơi.

Hội trưởng hơi nhếch môi lên! Mẹ khỉ, đúng là buồn ngủ quá đi mất!

"Tôi thấy bọn họ căn bản chẳng có vũ khí gì, tôi thấy chúng ta đúng là phải ra tay trước để lấy thế chủ động, cướp lại những địa bàn đã mất đi." Lại một người nữa lên tiếng đồng tình: "Hội trưởng, anh xem....."người đó nói rồi hướng ánh mắt về phía hội trưởng hội Hưng Hòa.

"Hả?" hội trưởng Mỗ căn bản không nghe thấy gì, bởi vì ông ta bị vợ và tình nhân giày vò mấy ngày nên không được nghỉ ngơi, bộ não như bị ngừng hoạt động, chỉ thấy ông ta gật đầu ngu ngơ: "Đúng đúng, các cậu cứ xem xét tình hình rồi làm."

Ông ta vừa dứt lời, cuộc họp liền tan. Tất cả mọi người đều bận rộn với việc đối phó với Ngọc Tình, để lại hội trưởng đại nhân đang ngồi dựa đầu vào ghế ngủ say rồi. Lúc này vị hội trưởng của hội Hưng Hòa đang chìm trong cơn mơ kia căn bản không biết bản thân mình đã đồng ý điều gì, nếu ông ta biết việc mà ông ta đồng ý sẽ có hậu quả thế nào, vậy thì dù cha ông ta có chết đi sống lại ông ta cũng sẽ không đồng ý.

Còn về phía hội trưởng hội Phục Hưng, lúc này căn bản không hề có tâm trí đâu mà họp. Toàn bộ tâm trí của ông ta đều tập trung vào đứa con trai quý tử của mình.

Lúc này ông ta đang nhìn chằm chằm vào chiếc máy tính xách tay, nhìn vào những bức ảnh trên màn hình, sau đó nhận lấy tập tài liệu trên bàn tay run lên cầm cập và thấp thỏm lo lắng của thuộc hạ, ông ta nhẹ nhàng lật từng trang.

Càng lật về sau, con tim ông ta đập càng nhanh hơn. Tới trang cuối cùng, chỉ thấy ông ta đột nhiên đứng phắt lên, tập tài liệu dầy cộp được vứt về phía thuộc hại: "Mẹ kiếp, đồ vô dụng, tao bảo bọn mày làm gì hả? Thụ Nhi không biết, chúng mày cũng không biết, không biết đứa con gái nào có thể đụng vào đưa con gái thế nào không thể đụng vào à? Ngọc Tình! Mẹ kiếp! Ngọc Tình."

Việt Thành nghiến chặt răng gọi tên Ngọc Tình, dường như nếu cô đang ở trước mặt ông ta thì ông ta sẽ ăn tươi nuốt sống cô vậy, bây giờ ông ta có thể khẳng định chắc chắn việc con trai ông ta mất tích nhất định là có liên quan tới Ngọc Tình.

Cha mẹ nó chứ, nghĩ xem Ngọc Tình là ai? Bảy tuổi có thể tiêu diệt toàn bộ lãnh đạo cấp cao của Kiều bang, 15 tuổi đã thống nhất được giới hắc đạo phương bắc, nhân vật thế này sao một đứa trẻ ngu ngốc như Tỉnh Thượng Thụ có thể làm gì được chứ!

Được lắm, bây giờ thì hay ho rồi, đứa con trai quý tử của ông ta không tìm thấy đâu cả.

Khi Việt Thành tức giận không biết miệng ông ta đã thốt ra bao lời tục tĩu, cuối cùng đột nhiên nhớ ra một trọng điểm. Đúng rồi, Ngọc Tình sao bỗng nhiên lại tới thành phố S, cô tới thành phố S làm cái gì, hay là....

Việt Thành ngớ người ra, ngay sau đó liếc mắt lên nhìn tên thuộc hạ đầu đang cúi rụp sợ hãi kia: "Triệu tập mọi người họp khẩn cấp."

Tên thuộc hại đó bị ánh mắt lạnh lùng của Việt Thành nhìn trừng trừng, anh ta hơi ngẩng đầu lên cười gượng gạo: "Hội trưởng, bây giờ trong phòng họp, tất cả mọi người đang đợi hội trưởng rồi ạ!"

Việt Thành nghe thấy câu nói đó lại đơ người ra, ngay sau đó nhanh chân bước ra ngoài, đi thẳng tới phòng họp.

Lúc này trong phòng họp của hội Phục Hưng khá yên lặng, mọi người đều nhìn nhau, không biết nên nói gì, nên nói gì bây giờ, trong một tuần lễ vừa rồi, đã có một tiểu bang nổi lên như vũ bão, bây giờ nói không chừng còn có thể ngồi ngang hàng với chúng ta rồi cũng nên?

Cánh cửa phòng họp được đẩy mạnh ra, Việt Thành hùng hùng hổ hổ đi vào: "Bắt đầu họp, mọi người hãy nói ra những điều mình muốn nói." Ông ta vừa mới bước vào liền nói vội vàng, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế, hai tay đặt trên bàn, ánh mắt liếc nhìn một lượt các thủ hạ của mình.

"Hội trưởng, mấy ngày nay bang Búa Rìu đột nhiên nổi dậy, bây giờ thế lực của chúng ở phương nam sắp có thể so sánh với chúng ta rồi." Mọi người nhìn nhau, cuối cùng cũng có một người đứng lên mở miệng.

"Bang Búa Rìu?" Việt Thành không hề nổi đóa lên mà ông ta suy nghĩ cẩn thận về ba từ này, sau đó ngẩng đầu lên: "Có ngoại lực nào thúc đẩy không?" ông ta nhìn về phía người vừa lên tiếng rồi hỏi.

"Cái này em không biết. Bình thường nếu không có đòn bẩy gì thì những bang phái đều rất khó để nổi lên, còn bang Búa Rìu có thể trong thời gian vẻn vẹn có một tuần, đột nhiên vùng lên mạnh mẽ như vậy, chắc đã gặp được thời cơ gì." Người đó suy nghĩ vài giây rồi nói.

"Xem ra, chắc là đúng rồi." Việt Thành từ từ ngẩng đầu lên nói nhẹ nhàng nhưng hàm chưa trong đó là sự phẫn nộ và căm hận: "Bang Chim ưng tiến công xuống phía nam rồi."

"Bang Chim ưng?" mọi người nghe thấy ba từ này đều ngớ người ra: "Bang Chim ưng của phương bắc, bọn họ sao lại muốn tiến công xuống phía nam?" đây là điều mà điều mà hội Phục Hưng ý thức được.

Quả nhiên câu nói này vừa được nói ra đã thu hút sự chú ý của hội trưởng Việt Thành, ông ta hức một tiếng rồi nói: "Là người thì đều tham lam và không hài lòng với những gì mình có, vì thế nên bọn họ đã nam tiến, có gì đáng ngạc nhiên chứ!"

Tham lam....không hài lòng với những gì mình có.... Việt Thành cười khểnh, một tay từ từ nắm lại. Ngọc Tình, tao nhất định phải giết chết mày để báo thù cho con trai. Bây giờ Việt Thành không còn mấy hi vọng vào việc thằng con trai quý tử của ông ta còn sống nữa. Thử hỏi một đứa con gái độc ác như thế sẽ tha cho thằng con trai mà đã vô lễ, muốn chơi đùa chọc ghẹo với côt a sao? Đặc biệt là đứa con gái đó lại còn cao ngạo và ngông cuồng hơn người, nghe nói Thụ Nhi còn cho cô ta tiền. Dường như chẳng cần nghĩ, Việt Thành liền biết con trai mình nhất định đã chết rất đáng thương.

"Chúng ta phải làm thế nào? Ra tay không?"

"Không cần." Việt Thành từ từ ngẩng đầu lên: "Chuẩn bị vũ khí, người người cảnh giác bảo vệ bản thân, yên tâm đi, sẽ có người ra tay trước chúng ta, chúng ta...chỉ cần ngồi và đợi mà thu lưới thôi."

Việt Thành nói không sai, chắc chắn sẽ có người thò đầu ra trước. đợi phía hội Hưng Hòa ra tay trước, bọn họ tập hợp lực lượng, đợi thời cơ sau đó sẽ đánh vào thành trì của bang Búa Rìu.

152. Chương 152: Giết Gà Dọa Khỉ, Trận Chiến Đầu Tiên

Lúc này mọi người của bang Búa Rìu đang ngồi ở trong tổng bộ, đang bàn bạc xem bước tiếp theo nên làm gì. Tiêu Thần và Thích Hiểu lặng lẽ ngồi đó, nhìn mọi người đang hào hứng bàn luận.

"Tôi cho rằng chúng ta vẫn nên làm như trước đây, đó là đi thuyết phục những tiểu bang gia nhập vào bang chúng ta, tiếp tục mở rộng và phát triển hơn." Đây là lời của một người trong bang Búa Rìu nói.

"Khỉ ý, còn mở rộng phát triển cái gì nữa, nói không chừng bây giờ Hưng Hòa và bọn chúng đã biết rồi cũng nên." Đây là ý kiến của người trong bang Hổ đầu: "Nếu anh mà vẫn còn muốn mở rộng thì có mà tổ chim cũng bị chúng ta phá vỡ mất rồi."

"Chết tiệt, không phải chứ! vậy thì chúng ta phải làm thế nào?" lại một người nữa lên tiếng, rồi anh ta hướng ánh mắt lo âu về phía Tiêu Thần, Tiêu Thần thấy vậy chỉ đáp lại bằng một nụ cười mà không nói gì.

"Chúng ta nhất định phải qua được cửa ải khó khăn này, bằng không....." Trương Hổ hai mắt đưa đi đưa lại, giọng trầm xuống, anh ta nói lời không cần nói hết nhưng mọi người đều biết bằng không sẽ thế nào. Bằng không, nhất định sẽ bị tiêu diệt hết. Bọn họ ở phương nam này bao nhiêu năm rồi, đương nhiên biết phong

cách của hội Phục Hưng và hội Hưng Hòa, tin rằng bọn họ chắc chắn sẽ không cho phép ai trèo lên đầu bọn họ. có điều đối phương bọn họ lại lựa chọn như không nhìn thấy, dù gì thì với tình hình trước mắt, ai cũng không loại bỏ được ai, cho nên, tốt nhất là cứ chịu đựng đã.

Trương Hổ vừa nói dứt lời, mọi người đều im lặng. Tuy ai cũng biết cái đạo lý này, thế nhưng bây giờ ai cũng không nghĩ ra được cách gì tốt để giải quyết sự việc này, vậy là bỗng chốc cả căn phòng liền chìm ngập trong sự tĩnh lặng.

Tiêu Thần ngồi yên lặng quan sát và lắng nghe từ đầu tới giờ, lúc này mới khẽ cười rồi lên tiếng: "Mọi người không cần phải hoảng hốt, bây giờ mọi người đã đều là người của bang Chim ưng, vậy thì cùng chia sẻ nỗi niềm với mọi người là một trong số những trách nhiệm của tôi." Tiêu Thần nói ra câu này xong, tất cả đều liếc mắt lên nhìn.

Hai mắt bọn họ sáng lên long lanh, giống như một đàn chó đang nhìn một khúc xương, lúc này Tiêu Thần chính là khúc xương đó không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiêu Thần nhìn những ánh mắt đó liền cười cay đắng. Thực ra ngay từ đầu những người này đã đều hướng ánh mắt về phía anh, chỉ có điều ai cũng không dám nói ra, vậy là tất cả mọi người đều thực hiện kế sách án binh bất động, chỉ chờ anh nói.

Có điều kể ca là biết thì đã làm sao, anh biết rồi, anh sẽ nói những lời nào anh nên nói. Dù gì vốn dĩ anh cũng không phải để những người này theo anh đi vào chỗ chết, lại nói, trong số những người này vẫn có vài người phù hợp với khẩu vị của anh.

Cuối cùng, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Tiêu Thần lên tiếng: "Tôi biết bây giờ vũ khí chiến đấu của chúng ta không được đầy đủ và tốt, súng cũng không nhiều vì vậy về vấn đề vũ khí mọi người không cần lo, đã có nhân lực."

Tiêu Thần nói rồi ánh mắt anh nhìn khắp một lượt mọi người: "Nhân lực đương nhiên không phải là bảo mọi người ở đây phải ra trận, mà đó chính là lần này người của bang Chim ưng cũng đến hơn 300 quân tinh nhuệ, lần này sẽ do bọn họ hoàn thành, còn mọi người chỉ cần ở đây với tôi giữ trận địa là được rồi." anh nói rồi khẽ cười: "Không cần nghi ngờ lời tôi nói, hơn nữa tôi nghĩ, e rằng bây giờ hội Hưng Hòa đã đang đi tới đây rồi cũng nên."

Tiêu Thần vừa dứt lời mọi người đều đơ người ra, ngay sau đó là tiếng ồn ào, cả phòng họp đột nhiên giống như một chiến trường.

"Người...người của hội Hưng Hòa tới rồi, làm thế nào bây giờ." Đây là lời nói của một người nhìn có vẻ hung hãn, nhưng lúc này hai chân anh ta đang không ngừng run lên, khuôn mặt là sự hốt hoảng.

"Đúng thế, đúng thế, thế này thì làm thế nào!" lần này là một người đàn ông béo phì lên tiếng, đồng tử mắt anh ta co rúm lại, dường như đang vô cùng sợ hãi.

"Hức, đã không cần các người ra trận chiến đấu, các người sợ cái gì mà sợ?" Trương Hổ ngồi một bên nhìn mà bực mình rồi hức một tiếng: "Gan chuột nhắt như các người, chỉ sợ người của hội Hưng Hòa chưa tới các người đã bị dọa cho sợ chết khiếp rồi."

Trương Hổ vừa dứt lời, hai người đó hướng ánh mắt bất mãn về phía anh ta, còn chưa kịp nói gì đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thần liếc qua, Tiêu Thần khẽ cười, nhìn vô cùng nho nhã, nhưng nói ra lời, lại làm cho tất cả mọi người ở đó đơ người ra. Chỉ nghe thấy anh nói: "Lúc trước tôi chỉ nói với mọi người về điểm tốt, bây giờ tôi vẫn phải nói với mọi người về quy định của bang Chim ưng."

Tiêu Thần vừa dứt lời, mọi người lại im bặt, nói thế là ý gì, là...là nói lời nuốt lời sao?

"Gia nhập vào bang Chim ưng chúng tôi, các vị đúng là có thể đạt được những lợi ích mà Tiêu mỗ đã nói, nhưng đồng thời, khi mà các vị có lợi ích thì cũng tức là các vị phải thực hiện những nghĩa vụ! Bang Chim ưng chúng tôi không giữ lại những người vô dụng bên mình!" Tiêu Thần chẳng suy xét suy nghĩ của những người này, chỉ thấy anh khẽ cười rồi nói tiếp.

"Gia nhập vào bang Chim ưng chúng tôi, mọi việc làm đều phải vì bang trước tiên, phục tùng mệnh lệnh, phục tùng một cách tuyệt đối, phục tùng một cách vô điều kiện! Không được nghĩ ngờ, chất cấn, không

được tự ý thay đổi quyết định. Không được bỏ chạy lúc nguy nan, không được bỏ mặc sự sống chết của những người anh em, không được ích kỷ, phản bội lại bang."

Tiêu Thần nói với giọng mạnh mẽ, hào sảng, vang lên khắp căn phòng họp, tất cả mọi người đều đơ ra nghe, sau đó toàn thân lạnh toát.

Những lời Tiêu Thần vừa nói không hề mâu thuẫn hay đi ngược lại với những lời anh nói lúc trước, vì thế mọi người không có cách nào và cũng không thể nào phản bác lại được, đây là những quy tắc bang của bang Chim ưng, chỉ cần bọn họ trở thành thành viên của bang Chim ưng, vậy thì không thể không nghe theo.

"Tiêu lão đại, ý anh là gì? Vừa mới bắt đầu anh nói cho chúng tôi nghe hay lắm cơ mà!" một người mà lúc trước khi nghe thấy tin hội Hưng Hòa có thể đã biết và đang kéo đến nên đã sợ run người – mới đầu anh ta đơ ra bây giờ thì bĩu môi nói.

"Nói hay lắm?" Tiêu Thần nghe thấy vậy sắc mặt anh không đổi, nhìn về phía người đó: "Anh cảm thấy anh xứng không?"

"Anh!" người đó đột nhiên đứng lên: "Tiêu Thần, anh đừng có ăn hiếp người quá đáng, lão tử gia nhập bang Chim ưng là để hưởng phúc chứ không phải để chịu tội, nếu thế này thì lão tử không gia nhập nữa."

Nói xong, người đó quay người bước đi, trong lòng đang cảm thấy may mắn, may mà Tiêu Thần nói ra những lời này để bản thân có thể quang minh chính đại rút lui, như vậy thì hội Hưng Hòa chắc là sẽ không tìm tới anh ta gây phiền phức nữa.

Nghĩ vậy bước chân người đó càng nhanh hơn, thậm chí anh ta còn hận vì không thể bay đi được, mau chóng như đang chạy chốn tại đây, nhìn động tác của người đó, trong phòng họp lập tức lại có người ánh mắt nhấp nháy lên.

Lúc này một tiếng bùm vang lên, chỉ thấy kẻ đang đi ra khỏi phòng họp như con ngựa phi đó giữa hai hàng lông mày máu phụt ra đỏ au rồi ngay lập tức ngã xuống đất, mặt sấp xuống đất.

Tất cả mọi người đều đã nhìn thấy cái giá phải trả cho ánh mắt vui mừng của người đó vẫn chưa tắt đi, dường như có thế nào cũng không ngờ rằng, một giây sau đã phải chết như thế. Nhìn kẻ vừa mới vẫn còn sống và nói hùng hổ trước mặt mình, bây giờ đã tắt thở kia, sau đó mọi người run lên và quay đầu lại nhìn Thích Hiểu đang khẽ thổi vào đầu súng giảm thanh vẫn còn đang bốc khói nhè nhẹ.

Ngón tay thon dài của Thích Hiểu khẽ vuốt nhẹ lên chiếc súng giảm thanh, giọng điệu lạnh lùng cô nói: "Ích kỷ phản bội lạ bang, không thể tha thứ được."

Vừa dứt lời, câu nói đó như một chiếc xương cá chọc vào yết hầu của mọi người, nhổ ra không được, nuốt vào chẳng xong, chỉ có thể tròn mắt lên nhìn.

Tiêu Thần đương nhiên biết hành động của Thích Hiểu, anh quay đầu lại: "Mọi người còn có ý kiến gì không?"

Quả nhiên áp lực và dọa dẫm tuyệt đối là thứ vũ khí lợi hại nhất, ngay lập tức mọi người đều im bặt, ngay cả những người vừa nãy ánh mắt nhấp nháy lúc này cũng không có bất kì hành động gì khác, bọn họ sợ cô gái với bàn tay nhỏ nhắn kia không biết lúc nào sẽ chĩa súng về phía bọn họ.

"Không có ý kiến gì nữa à?" Tiêu Thần thấy vậy, ánh mắt anh mang theo nụ cười nhìn lướt qua tất cả mọi người một lượt, đặc biệt ánh mắt anh dừng lại trên người những kẻ vừa rồi mắt sáng lên kia, nhìn mãi cho tới khí những kẻ đó ngồi cũng không yên thì thôi.

Đối với bang Chim ưng mà nói, đây là bến đầu tiên tiến quân vào phương nam, vì vậy không thể để xảy ra bất kì vấn đề gì trong tay bọn họ. kể cả anh biết rằng người đông nhất định sẽ có những ý kiến khác nhau, nhất định sẽ xuất hiện sự phân kì và những yếu tốt ngoài ý muốn, anh cũng không thể giải quyết hết được, chỉ có thể khống chế mà thôi.

Vì thấy dường như ngay từ đầu, Tiêu Thần đã nghĩ tới kế giết gà dọa khỉ, đối với con gà vừa chết trước mặt kia, Tiêu Thần không hề có chút thương hại hay đồng cảm nào với hắn, những người này luôn như vậy, cho rằng bản thân có thể kiểm soát được tất cả, cho rằng bản thân mình giỏi giang lắm, thông minh lắm, nhưng tới cuối cùng thì cũng chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Bây giờ Tiêu Thần không thể giết hết những người mang trong mình những ý nghĩ ích kỉ như thế, vậy thì sẽ tạo ra những bất lợi còn hơn cả sự sợ hãi. Dù gì thì hôm nay là ngày mà bọn họ sẽ đánh trận chiến đầu tiên, không thể để những việc nhỏ này làm cho ảnh hưởng được. Còn về phần những kẻ đó, Tiêu Thần lại liếc ánh mắt dọa dẫm nhìn về phía bọn họ như thể cảnh cáo rằng nếu các người còn có ý định như kẻ vừa nằm xuống kia thì kết cục các người nhận được cũng không khá hơn kẻ đó đâu.

Đối với những kẻ không làm mà muốn có ăn, không muốn trả giá mà lại muốn có được báo đáp tốt kia, anh là người có cách để giải quyết. Hắng giọng hai tiếng rồi Tiêu Thần nói: "Vậy thì tiếp theo, các vị sẽ không được đi đâu cả, lặng lẽ ngồi đây xem kịch là được rồi."

Chưa qua được năm phút đồng hồ, một nhóm người lén la lén lút đã tiến lại gần tầng hai của bang Búa Rìu, trong tay bọn họ mỗi người đều cầm một khẩu súng giảm thanh, xuất hiện rất "nhẹ nhàng" và không hề thu hút sự chú ý của mọi người, bỗng chốc căn phòng yên lặng như mặt hồ, tất cả mọi người đều tròn xeo mắt nhìn những kẻ đột nhiên xuất hiện kia.

Tiếp sau đó lại là một đám người nữa xuất hiện, lần này là từ phía sau, rồi từ bên trái, bên phải, ngay lập tức bọn chúng đã bao vây lại tòa nhà nhỏ bé. Sau đó lại là một đám người nữa, bọn họ đi phía sau đám người lúc trước, trên tay là những thanh kiếm to dài và dày, ánh mắt cảnh giác, lại tiếp sau đó là một đám người mang theo súng ngắn, bọn chúng tiếp cận từng tầng từng tầng một, bao trọn lấy tòa nhà nhỏ.

Lần này, người ở bên trong căn phòng họp gần như nín thở, lặng lẽ nhìn, chỉ sợ nếu không cẩn thận để cho những người kia biết bọn họ ở bên trong thì sẽ lập tức xông vào.

Những kẻ "lén la lén lút kia" lặng lẽ từ từ tiến lại gần, trong số đó còn có một kẻ cầm đầu khẽ ra hiệu bằng tay, sau sự ra hiệu đó, những kẻ bên cạnh hắn ta liền thay đổi phương hướng, ánh mắt cảnh giác nhìn khắp xung quanh.

"Các vị, các vị đến để tìm chúng tôi sao?" đúng lúc này, một giọng nói mang theo tiếng cười thư thái vang lên, trong lúc những kẻ đó giật mình thì những người ở trong phòng họp cũng giật mình. Ai đang nói vậy? Muốn mất mạng à? mọi người đều nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt bọn họ hoang mang. Không phải người trong số bọn họ.

Vậy thì là ai?

Mọi người đang nghĩ, lập tức liền thất vọng. Chỉ thấy từ phía sau mọi người một người thanh niên trẻ bước ra. Anh mặc một bộ đồ bò, nhìn chỉ giống như một học sinh, mái tóc đen bay nhẹ trong gió, anh khẽ cười.

Người đàn ông đó đương nhiên là người đã đánh chiếm Vân Đỉnh trước đó – Vân Ca. Anh khẽ cười, anh nhìn quân dịch với ánh mắt khinh thường, anh giơ tay ra: "Các vị, nếu đã tới rồi, vậy thì đừng đi nữa!"

Anh vừa dứt lời, trận chiến liền bắt đầu.

153. Chương 153: Giết! Nhìn Thấy Chưa Hả?

Ngay sau tiếng nói của Vân Ca, chỉ nghe một tiếng súng vang lên, lập tức một đoàn người mặc toàn đồ đen từ trong các căn phòng xông ra, động tác nhanh chóng, chớp mắt đã bao vây hết bọn họ lại.

Cùng lúc đó, cũng không biết người từ đâu ra, từ bốn phương tám hướng dồn đến, ép chặt những kẻ lén lút tấn công kia. Bọn họ mặc tất cả đồ đen, động tác nhanh nhẹn, vũ khí sẵn sàng, lúc này bọn họ đang giơ súng lên, nheo mắt lại, ngón tay trỏ đều đặt vào vị trí bóp cò, chỉ đợi một tiếng mệnh lệnh, đạn trong lòng súng sẽ lập tức được bay ra.

"Các người là ai? Sao lại xuất hiện ở đây!" sau khi ngây người ra, kẻ đứng đầu đám người kia quay ra nhìn Vân Ca, ánh mắt sắc lạnh.

"Ha ha." Nghe thấy giọng nói đó, Vân Ca bật cười rồi nói: "Đến ta mà ngươi cũng không biết mà còn dám dẫn thân đến đây? Ồ, không, hay là do chủ nhân của ngươi nhìn ngươi không vừa mắt nữa nên bảo ngươi đến đây nộp mạng?"

Vân Ca vừa dứt lời, con tim kẻ đó liền gập lên thình thịch, hắn cố lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Nhìn bộ dạng của người anh em chắc cũng không phải là người của bang Búa Rìu. Thế này đi, anh em chúng ta kết bạn với nhau, cậu xem thế nào? Hôm nay cậu rút lui khỏi đâu, coi như hội Hưng Hòa chúng tôi nợ cậu một ân tình, vũ khí, gái đẹp, tiền bạc, tùy cậu chọn, cậu thấy được không?"

Nói ra thì người này cũng coi như là một nhân vật biết thời thế, chỉ thấy ánh mắt anh ta liếc quanh sau đó vừa cười vừa nói.

"Vũ khí? Tiền bạc? gái đẹp?" Vân Ca nhắc lại nhẹ nhàng, nhướn mày lên nhìn người đó: "Ngươi tưởng ta không có gì à? Vũ khí? Ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn trước mặt đi, nhìn xem trong tay những người anh em của ta đang cầm cái gì?" vừa nói ánh mắt Vân Ca vừa đảo nhìn quanh, anh nói lạnh lùng khinh bỉ: "Ngươi tưởng ta sẽ để ý tới mấy thứ hàng đểu đó của các ngươi à?"

Vân Ca nói không hề nể mặt một chút nào làm cho người đó sắc mặt thay đổi, có điều anh ta biết rõ, bây giờ không phải là lúc đáp trả lại, chỉ biết mắng thầm trong lòng: "Mẹ kiếp, đợi ta sau khi ăn toàn rời khỏi đây, ta nhất định cho nhà ngươi biết tay."

"Nào nào, cũng đừng có mà đợi thoát khỏi đây nữa. E rằng hôm nay ngươi cũng chỉ có thể giải quyết mọi chuyện ở đây thôi." Phải nói rằng Vân Ca được Ngọc Tình chọn ra từ số bao nhiêu con người thì đương nhiên anh cũng có những ưu điểm vượt trội hơn người khác, đó là khả năng thính lực của Vân Ca mạnh, vừa nãy người kia chỉ lẩm bẩm nhưng Vân Ca đã nghe thấy hết, anh chỉ nhếch môi lên cười lạnh lùng: "Đi chết đi, tiền bạc hay người đẹp gì thì đợi tới lúc ngươi chết đi, ta sẽ làm một người tốt, tận tay đốt cho nhà ngươi."

Nói xong Vân Ca giơ tay lên, sắc mặt lạnh lùng như thần chết, anh nói: "Giết!"

Hôm nay nhiệm vụ của anh tới đây chính là giết người, chính là để cảnh cáo những kẻ đang nhằm vào bang Búa Rìu và cả những kẻ có ý đồ xấu trong nội bộ bang Búa Rìu, hơn nữa cùng là để nói với tất cả bọn chúng rằng bang Búa Rìu có kẻ chống lưng đằng sau.

"Bùm bùm..." sau khi lời của Vân Ca dứt, tiếng súng vang lên ầm ầm, sau mỗi lần tiếng súng vang lên đó là máu tươi lại phun ra và một người ngã xuống đất.

Vân Ca nói đánh là đánh, căn bản không cho người của hội Hưng Hòa có cơ hội để phản ứng lại, sau đó, người của hội Hưng Hòa lần lượt bị tiêu diệt. Những đôi mắt trợn trừng lên sợ hãi, chết đi mà vẫn không kịp nhắm mắt không kịp kêu lên một tiếng nằm dưới đất. Vân Ca từ từ bước lên phía trước, cúi đầu xuống nhìn người đang thở thoi thóp dưới đất kia: "Tiền bạc, gái đẹp? Ha ha, bản thân ngươi cứ từ từ mà đi hưởng thụ đi." Nói rồi Vân Ca giơ súng lên, bắn thẳng vào đầu kẻ đó.

Một tiếng súng bùm, sau đó Vân Ca nói vô cùng tự hào: "Nhớ lấy, thiếu gia là người của bang Chim ưng."

Vân Ca chỉ biết rằng mình đang nói với vẻ rất tự hào mà chẳng hề để ý tới việc người kia không hề nghe thấy lời anh nói nữa, lúc này Vân Ca đã ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua "chiến trường" nhìn một lượt, sau đó phủi tay: "Ba phút, dọn dẹp sạch sẽ đi!"

Vừa nãy tiếng súng rất lớn, vì vậy chỉ chưa đầy năm phút sẽ có cảnh sát tới, nói xong đôi chân dài của Vân Ca bước về phía trước, từng bước tiến về phía căn phòng ở trên tầng hai, chậm rãi bước vào trong phòng họp.

Lúc này người trong phòng họp đang vô cùng yên lặng, bọn họ ngơ ngác nhìn ra phía ngoài, lúc này những kẻ giết người như máy kia đang nhanh chóng di chuyển những xác chết đi, hơn nữa làm sạch nền đất, động tác rất thuần thục, không vội mà cũng không sợ, vừa nhìn liền biết rằng bọn họ đã quen làm những việc thế này.

"Hello, chào mọi người!" lúc này, Vân Ca đẩy cửa ra, anh từ từ bước vào, giơ hay tay lên, cười tươi rạng rỡ chào hỏi mọi người.

Nụ cười rạng rỡ và sắc mặt thuần khiết của anh nhìn anh giống như cậu thanh niên con nhà hàng xóm vậy. ý nghĩ như vậy vừa xuất hiện trong đầu mọi người lập tức biến mất ngay sau đó, cậu thanh niên con nhà hàng xóm.... cái tên này tuyệt đối là một con ma quỷ ăn thịt người ăn cả xương thì đúng hơn! Mọi người

sau khi thầm mắng xong, lập tức nở nụ cười mà cũng không biết rằng nụ cười trên môi mình gượng gạo tới thế nào: "Xin chào xin chào."

Vân Ca nhếch mép lên cười lạnh lùng, chẳng quan tâm tới những người này nữa, anh quay đầu sang nhìn Tiêu Thần, hơi cúi đầu xuống: "Đại ca." Hành động của anh rất tự nhiên, sắc mặt là sự sùng bái, lúc này nhìn Vân Ca chỉ giống như một cậu học sinh ngoan ngoãn đang chờ đợi được biểu dương.

"Làm khá lắm!" Tiêu Thần đưa tay ra vỗ nhẹ lên vai Vân Ca, sau đó nhìn mọi người nói: "Đây là người anh em của tôi- Vân Ca, Ồ, cũng là người của Ngọc đường chủ trong bang Chim ưng. Mọi người có thể gọi cậu ấy là Vân Ca."

Tiêu Thần vừa nói vừa nhìn mọi người, khuôn mặt vui vẻ, nụ cười này làm cho mọi người lạnh sống lưng, chỉ vừa nãy thôi, khi mà cuộc chiến bắt đầu, Tiêu Thần nhìn vô cùng lạnh lùng, mắt không chớp, mày không nheo vậy mà bây giờ anh đã lại cười vui vẻ như thế này được rồi.

Người này chắc chắn là một con hổ mặt thì cười nhưng lòng dạ thì vô cùng độc ác! Vừa mới nhận ra điều này, một số người vốn dĩ cho rằng Tiêu Thần là một người lương thiện hòa nhã lúc này đột nhiên cười cay đắng, đương nhiên trong lúc cười bọn họ vẫn cảm thấy may mắn. Cũng may bản thân lúc trước không đắc tội gì với anh, cũng vẫn may, vẫn may lắm!

Đột nhiên bọn họ bỗng cảm thấy người vừa chết trước mắt họ trong căn phòng này cũng đáng lắm, ít nhất là để cho bọn họ biết, người đàn ông trước mặt bọn họ đây chẳng hiền lành như bọn họ nghĩ và cũng không dễ để dây vào.

"Vân...." mọi người mở miệng ra định chào hỏi nhưng nói được nửa chừng bọn họ lại không biết rốt cuộc phải xưng hô thế nào mới phải, cuối cùng bọn họ chỉ khẽ cười và nói: "Chào Vân Tiểu Ca, Vân Tiểu Ca đúng là tuổi trẻ tài cao, vừa nhìn bộ dạng này của Vân Tiểu Ca là đã biết Vân Tiểu Ca tuyệt đối phi phàm."

Những lời khen ngợi vang lên, sắc mặt Vân Ca đơ ra, Vân Tiểu Ca? Mẹ kiếp, gọi người ta kiểu gì vậy, có điều Vân Ca là ai, trong lòng tuy là có chút bất mãn nhưng anh cũng biết, họ gọi thế chắc chắn cũng không phải là có ý muốn chế giễu hay bôi nhọ anh, vậy là anh cũng chỉ khẽ cười: "Mọi người đúng là có con mắt, sau này ở trong bang Chim ưng, tôi thấy các vị chắc cũng như vậy thôi."

Vân Ca khẽ cười và nhìn những người đó: "Ồ, đúng rồi, tôi cũng không là gì đâu, nếu các vị làm việc gì mà có lỗi với bang Chim ưng, vậy thì e rằng kết cục cũng sẽ không tốt hơn những kẻ kia đâu."

Vân Ca là người nghĩ thế nào nói thế, từ trước tới giờ chẳng mấy khi nể mặt ai. Trong lòng ai, bộ mặt của ai cũng không quan trọng bằng bang Chim ưng, cũng không quan trọng bằng Ngọc Tình, cũng không quan trọng bằng Tiêu Thần, và cũng không quan trọng bằng những người anh em của anh! vậy thì có những lời nên sớm nói ra để tránh tới lúc lại phải đụng tay đụng chân phiền phức ra.

Nghe những lời Vân Ca nói, mọi người có mặt ở đó liền thay đổi sắc mặt, sau đó lại cười, trong lòng đang không ngừng thở dài, đã lên tới con thuyền này rồi, bọn họ còn dám xuống không? Bài học vẫn còn đang lù lù trước mắt kia nói gì bọn họ cũng không dám! Trư khi bọn họ cảm thấy chán sống rồi.

Gật đầu hài lòng, ánh mắt Vân Ca hướng ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy chiến trường đã được thu dọn sạch sẽ, không hề nhìn thấy dấu tích gì của việc vừa nãy có một đống xác chết nằm trên đó. Vân Ca đưa tay lên nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay: "Hai phút!"

Vân Ca khẽ cười rồi nhìn Tiêu Thần: "Lại tiến bộ rồi, nói ra thì những tên đó chẳng tốt gì cả, chỉ có mỗi khả năng học tập là tốt thôi."

Lời nói này của Vân Ca chắc chắn là có chút tự đắt, Tiêu Thần khẽ cười rồi gật đầu, liếc mắt nhìn ra phía ngoài, trong ánh mắt là sự hài lòng: "Đúng thế, cũng khá lắm!"

Nói xong Tiêu Thần liền hướng ánh mắt nhìn mọi người một lượt: "Vừa nãy, ở đây đã xảy ra những gì?"

Anh vừa dứt lời mọi người đều đơ ra, xảy ra những gì anh không nhìn thấy à mà còn hỏi chúng tôi? Những người đó đang định mở miệng trả lời nhưng đột nhiên lại ngậm miệng lại. Không đúng, chắc chắn là Tiêu Thần không phải muốn hỏi về vấn đề này, vậy thì ý anh là gì, anh muốn nói gì với bọn họ?

Trong khi mọi người vẫn đang thấp thỏm tìm câu trả lời, thì một giọng nói nghe rất thô vang lên: "Ha ha, chúng tôi chẳng nhìn thấy gì cả, chúng tôi chỉ ở đây họp. Sao hả? Tiêu bang chủ, có gì xảy ra ở bên ngoài mà chúng tôi không biết à?"

Tiếng nói vang lên liền thu hút ánh mắt của Tiêu Thần và tất cả mọi người, chỉ thấy bang chủ trước đây của bang Hổ đầu là Trương Hổ đang cười ha ha, khuôn mặt thờ ơ như thể không biết gì vậy.

Tất cả mọi người nhìn Trương Hổ, trong lòng thầm mắng, cái tên này đúng là đồ điên, những lời như thế mà cũng nói ra được! có điều tuy là nói như vậy nhưng những người này đột nhiên cũng hiểu ý của Tiêu Thần.

Chỉ thấy sau khi ánh mắt của Tiêu Thần sáng lên sự khen ngợi, anh quay đầu lại nhìn tất cả mọi người: "Mọi người thì sao?"

"Chúng tôi cũng không nhìn thấy gì cả, xảy ra chuyện gì rồi sao?" mọi người quay mặt nhìn nhau, hỏi nhau, nét mặt ngây thơ như một kẻ vô tội và thực sự không biết gì. Mọi người đều hiểu, ở trong cái vòng xoáy này rồi, nói dối là chuyện thường xuyên như cơm bữa. Sao lại không hiểu gì chứ, nếu người ta đã muốn nghe một câu trả lời như vậy, vậy thì cứ nói cho người ta hài lòng đi.

"Ừm." Tiêu Thần gật đầu: "Đúng là không xảy ra chuyện gì quan trọng cả, có điều bây giờ bang Búa Rìu chúng ta đã mở rộng quy mô ra rồi, đương nhiên cũng phải chúc mừng một chút, vậy là vừa nãy chúng ta chỉ là nổ pháo chúc mừng thôi."

Nói rồi Tiêu Thần khẽ cười, quay đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài vốn dĩ sạch sẽ, không biết từ đâu chui ra một đống xác pháo rải đầy trên mặt đất, hơn nữa thì nhìn đúng như kiểu vừa mới nổ xong.

"Đúng, đúng, chỉ là nổ pháo chúc mừng thôi, không xảy ra chuyện gì khác." Đến bây giờ mà còn có ai chưa hiểu ý của Tiêu Thần thì đúng là sống trên đời này cho chật đất ra. Vậy là mọi người đều gật đầu, biểu thị rằng đã hiểu.

Tiêu Thần thấy vậy liền gật đầu, đang định nói gì đôi tai Vân Ca liền khẽ giật lên: "Đến rồi."

Khi mà lời cửa Vân Ca vừa dứt, tiếng voi xe cảnh sát liền vang lên bên tai tất cả mọi người.

154. Chương 154: Dễ Như Trở Bàn Tay, Bị Cưỡng Hôn

Sau khi Vân Ca dứt lời, tiếng còi xe cảnh sát vang lên bên tay mọi người. tiếng còi xe càng lúc càng gần, sắc mặt mọi người liền thay đổi, bọn họ lại nghĩ tới những tiếng súng nổ và sự chết chóc vừa rồi, tất cả liền cảm thấy cơ thể như đang tê liệt đi.

Mọi người đảo mắt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt được hướng về phía Tiêu Thần và Vân Ca.

"Nhớ những lời tôi vừa nói, nếu có người nói sai thì....." Tiêu Thần thấy mọi người nhìn anh, miệng liền nhếch cười, rồi liếc mắt nhìn Thích Hiểu, Thích Hiểu lúc này đang khẽ lau chiếc súng trên tay mình, rồi giơ lên thử ngắm vào các hướng trong căn phòng họp, mọi người nhìn cô với nét mặt sợ hãi, sau đó cô mới hạ súng xuống.

"Phù!" mọi người thấy vậy mới thở phào một tiếng, sau đó trong lòng lại đang thầm nghĩ, bản thân chắc chắn là đã vào hang cọp rồi.

Tiêu Thần thấy mọi người đã hiểu ý của anh, khẽ cười, những lời uy hiếp khác anh cũng không cần nói thêm nữa, chỉ khẽ cười.

Chẳng bao lâu sau, xe cảnh sát đã dừng dưới lầu, Tiêu Thần thấy vậy nhìn Vân Ca khẽ gật đầu, Vân Ca hiểu ý, đi xuống lầu. Thấy Vân Ca đi xuống, mọi người đều nghển cổ lên để nhìn xuống dưới. chỉ thấy Vân Ca đi đến bên cạnh xe cảnh sát, không biết đã nói gì với cảnh sát, rồi đám cảnh sát liền khẽ cười, gật đầu và lái xe đi.

Sao....sao lại dễ dàng như thế? Mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy như không tin vào mắt mình. Bọn họ không nhìn nhầm đấy chứ, vừa nãy đám cảnh sát đó trước khi đi thậm chí còn cười như đang lấy lòng Vân Ca.

Mọi người nhìn tình thế thay đổi, nhìn sang thấy Tiêu Thần với khuôn mặt thản nhiên của anh, dường như anh đã quen với những chuyện như thế này, còn Thích Hiểu thì bĩu bĩu môi với khuôn mặt khinh thường, Vân Ca thì mỉm cười đắc chí, cuối cùng bọn họ lại cảm thấy dường như bản thân đã đi theo đúng người rồi, những người này....đúng là rất ngầu.

Có những lúc con người thường như vậy, bạn cười, bạn lấy lòng, bọn họ sẽ cảm thấy bạn hèn mọn, thấp kém, nhưng khi bạn cao ngạo giẫm đạp lên bọn họ, ngược lại bọn họ lại muốn ôm chặt lấy chân bạn, đem cái sự bố thí đó như là một sự công nhận. Có những lúc, có những câu nói không sai: Con người thực sự thì rất rẻ mạt. Giống như những kẻ này – lúc trước thì trong lòng đều đó những tính toán, suy nghĩ riêng cho mình nhưng lúc này đâu thì lại biến thành những kẻ thận trọng, đang muốn lấy lòng, đang sợ rằng một khi không cẩn thận chọc tức đến Tiêu Thần thì anh sẽ giơ chân đá phăng bọn họ ra khỏi con thuyền lớn này.

Lúc này bang Búa Rìu trải qua sự việc này chính là một cách để có được sự hòa hợp, đồng lòng; còn hội Hưng Hòa lúc này thì giống như một cái ổ bị giáng một quả bom.

"Cái gì? Hồng Thất bọn họ vẫn chưa trở về?" trong một phòng làm việc, một người đàn ông mặc đồ đen đi tới, bộ dạng sốt sắng lo lắng. Cái tên Hồng Thất này làm sao thế không biết, bây giờ đã hơn hai tiếng đồng hồ qua đi rồi, không có chút tin tức gì, rốt cuộc là thành hay không thành đây, ít nhất cũng phải đưa tin về chứ!

Người đàn ông sau khi đi đi lại lại vài vòng trong phòng làm việc, lại nhanh chân đi tới trước bàn làm việc, cầm lấy một điếu thuốc châm lên, hít một hơi thật sau, cuối cùng đã kìm nén được tâm trạng sốt sắng, lại đem điếu thuốc dập đi, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn. Ấn gọi vào một số máy.

"A lô, đi tìm Hồng Thất cho tôi, xem xem tình hình của cậu ta thế nào! Sao mà...." người đàn ông gầm lên trên điện thoại, tiếng gầm còn chưa dứt thì ông ta liền đơ người ra.

"Trương trưởng lão, cái đó.....bây giờ không liên lạc được với Hồng Thất. Người của chúng ta chỉ nhìn thấy Hồng Thất đưa người đi tới bang Búa Rìu mà không nhìn thấy bọn họ đi ra, hơn nữa, còn nghe thấy tiếng súng, cảnh sát cũng đã tới nhưng cuối cùng cũng đã rời đi mà chẳng làm gì cả." trong điện thoại, tiếng nói của người ở đầu dây bên kia mỗi lúc lại nhỏ hơn, cuối cùng thậm chí còn không nói gì nữa.

Không biết người đó còn nói những gì nhưng cuối cùng trọng điểm thì người ở đầu dây bên này cũng đã nghe thấy và đã hiểu. Điều đó có nghĩa là Hồng Thất, rất có khả năng toàn quân đã bị giết sạch rồi! ông ta nuốt nước bọt ực một cái, cuối cùng hít thở một hơi thật sâu, gầm lên: "Đi điều tra cho tôi, điều tra! Sự việc là thế nào, một bang Búa Rìu tép riu như thế, căn bản không thể nuốt chửng Hồng Thất bọn họ được!"

Ông ta dường như đang vô cùng tức giận, ông ta nói mà nước bọt bay cả ra ngoài, đương nhiên lúc này ông ta đã không còn thời gian mà chú ý tới vấn đề hình tượng nữa. Lúc này ông ta chỉ muốn hiểu rõ toàn bộ sự việc này, Hồng Thất bọn họ rốt cuộc thì đã thất bại trong tay kẻ nào!

Đừng có nói với ông ta cái gì mà bang Búa Rìu, ở trong cái thế giới hắc đạo này bao nhiêu năm rồi, những kiến thức đơn giản này ông ta hiểu chứ, không cần nói ông ta coi thường bang Búa Rìu, đó là một sự thực không thể phủ nhận! Quạ thì cũng chỉ là quạ, một đám quạ đen có muốn cũng không biến thành phượng hoàng được! giống như bang Búa Rìu, bất luận bọn chúng tập hợp được bao nhiêu hắc bang, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi!

Nếu nói rằng cái đám ô hợp đó đã hạ gục được đội quân tinh nhuệ của ông ta thì đó là điều tuyệt đối không thể nào! Nếu đã như vậy, khả năng duy nhất đó chính là có người tiến quân vào phương nam, hơn nữa đã nhúng tay vào bang Búa Rìu.

Nếu nói tới người này thì tuyệt đối cũng là một nhân tài, chỉ thấy ông ta trầm tư suy nghĩ, ông ta muốn làm rõ tất cả mọi chuyện. Bỗng nhiên ông ta cũng không còn tức giận như phát điên lên nữa. Sau khi bình tĩnh trở lại đầu óc bắt đầu được vận hành hoạt động một cách có hiệu quả: "Hội Phục Hưng đã ra tay chưa?"

Nghe thấy câu hỏi của ông ta, người ở đầu dây bên kia đơ người ra sau đó lắc đầu: "Vẫn chưa ạ! Hội Phục Hưng phía đó không hề có động tĩnh gì."

Câu nói đó càng khẳng định sự suy đoán của ông ta, tuyệt đối, tuyệt đối là có người muốn tiến quân vào hắc đạo phía nam, bằng không, với những thủ đoạn của hội Phục Hưng, sao có thể cho phép bọn chúng dễ

dàng trèo lên đầu như thế!

Hội Hưng Hòa và hội Phục Hưng hoạt động bao nhiêu năm nay rồi, cả hai bọn họ đều rất hiểu nhau, giống như đàn ông hiểu đàn bà vậy, đều ở trên vị trí cao, đều muốn hơn đối phương. Tâm thái như vậy bọn họ đều hiểu nhau, lần này, hội Phục Hưng không động tĩnh gì, lâu như vậy rồi chắc chắn là có điều gì đó bất thường.

Người đó suy nghĩ một lát rồi nói: "Tạm thời koong cần đối phó với bang Búa Rìu nữa, điều tra kĩ càng sự việc này cho tôi, đúng rồi, chẳng phải nói là đã kinh động tới cảnh sát à? điều tra xem, tên cảnh sát nào đã tới hiện trường. Tình hình cụ thế thế nào, hơn nữa, theo dõi sát hội Phục Hưng cho tôi!" nói xong những việc này, người đó lập tức cúp máy. Đã qua lại với Việt Thành bao nhiêu năm nay, ông ta rất hiểu VIệt Thành, e rằng còn hiểu hơn cả vợ mình, lần này hội Phục Hưng không ra tay, chắc chắn là có sự việc gì đó không bình thường.

Nghĩ vậy, ông ta lặng lẽ đi tới ghế sô pha rồi ngồi xuống, rốt cuộc thì là ai muốn thâm nhập vào hắc đạo phương nam?

Ngọc Tình chính là người mà làm cho ông ta đau đầu suy nghĩ, lúc này cô đang ngồi trong khách sạn cùng với Ngao Thánh nhưng không khí không hòa bình chút nào. Người đàn ông này đúng thực sự là rất kì quái, giống như mắc bệnh vậy. Ngày hôm đó Wiliam tới, sau đó cùng cô làm chuyện đó, cô đương nhiên là phải khóa không gian chiếc nhẫn lại, lẽ nào cô còn muốn mời bọn họ ra để xem cảnh hai người ân ái với nhau.

Anh thì không sợ đau mắt nhưng cô thì sợ anh làm hỏng việc! con người này lại lại phiền phức tới thế cơ chứ!

Ngao Thánh lặng lẽ nhìn Ngọc Tình, anh đã nhìn cô hai ngày hôm nay rồi. Cô ăn cơm anh nhìn, cô ngủ anh cũng nhìn, chẳng nói gì mà cứ lặng lẽ nhìn như thế, trong lòng là nỗi bực dọc nói không thành lời. Anh cũng không dám nói, anh sợ vừa mở miệng bản thân sẽ nói ra những lời mà rõ ràng chính anh không muốn nói, nhưng lại cũng không có cách nào ngăn lại được.

"Này, rốt cuộc thì anh làm sao thế hả?" Ngọc Tình nhìn Ngao Thánh, cuối cùng không chịu được nữa mà đưa tay ra ấn vào trán anh, thở dài rồi nói: "Tôi không nợ tiền anh, anh tức cái gì mà tức chứ, lẽ nào tôi cùng người đàn ông khác ngủ với nhau lại còn phải mời anh tận mắt chứng kiến mới được à?"

Ngọc Tình cạn lời nhìn Ngao Thánh, giọng nói cô vô cùng thất vọng, nếu người trước mặt bản là một người mà bạn vô cùng ghét thì thôi mặc kệ cũng được. thế nhưng con người trước mặt cô lúc này, đánh không được mà mắng cũng chẳng xong, lại còn từng cứu mạng cô nữa, còn mời cô ăn cơm do chính tay người ta làm.

Ngao Thánh nghe thấy vậy, mi mắt hơi nhấp nháy, anh không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía Ngọc Tình.

Câu trả lời không thành tiếng này làm cho Ngọc Tình đơ người ra, ngay sau đó cô liền nghĩ, cô đã nợ tiền anh khi nào nhỉ? Lại năm phút nữa qua đi, cô thực sự không kìm nén được nữa, đập tay xuống bàn rồi đứng lên: "Này, tên họ Ngao kia, lão nương không nợ gì anh, cái mặt anh dài ra không nói gì cho ai xem hả? Nếu không vui thì mau biến đi! Lão nương....."

Ngọc Tình tức giận lên tiếng mắng mỏ, còn chưa nói hết cô liền đơ người ra, hai mắt tròn xoe nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ thấy Ngao Thánh với khuôn mặt lạnh lùng đẹp đẽ không biết dây thần kinh nào của anh bị chập, đột nhiên anh đứng lên, trong lúc Ngọc Tình không có sự phòng vệ, anh liền ôm lấy đầu cô, đặt môi mình lên môi cô.

Hương thơm sạch sẽ của hoa mạn đà la bao trọn lấy Ngọc Tình, sau đó cô thẫn người ra, đương nhiên đây không phải là điều mà Ngọc Tình muốn, cô không phải là một cô gái đáng yêu giả vờ thuần khiết, thế nhưng cho dù như vậy, cô vẫn tròn xoe mắt ngẫn người ra, hai mắt chớp chớp, không hiểu tình hình lúc này là thế nào.

Ngao Thánh rõ ràng là không có kinh nghiệm trong chuyện này, chỉ thấy anh mở miệng ra, vụng về ngậm lấy đôi môi Ngọc Tình, sau đó không cẩn thận mà cắn vào môi cô.

"A...." Ngọc Tình khẽ kêu lên một tiếng, đột nhiên như tỉnh lại, cô đẩy Ngao Thánh ra, ánh mắt lạnh lùng: "Cút!"

Chỉ một từ lạnh lùng và phũ phàng làm cho Ngao Thánh choáng váng, sau đó anh nhìn Ngọc Tình với ánh mắt tổn thương, khuôn mặt vô cùng giống với Phác Vũ đó đang rất buồn đau, anh lặng lẽ nhìn Ngọc Tình, môi mấp máy, không nói ra được lời nào, anh im lặng khẽ lắc đầu.

Nhìn Ngao Thánh với bọ dạng tủi thân, Ngọc Tình lại càng tức hơn, tủi thân cái gì mà tủi thân, lão nương đây còn đang thấy uất ức đây! Mẹ kiếp, đột nhiên cưỡng hôn người ta, xong việc lại cái bộ dạng cứ như bị người ta cưỡng hôn ấy!

"Cút!" Ngọc Tình lạnh lùng lườm Ngao Thánh rồi nói: "Đừng để tôi nói đến lần thứ ba."

"Không cút." Nhìn bộ dạng lúc này của Ngọc Tình, Ngao Thánh lắc lắc đầu, nói vẻ kiên quyết: "Hôm nay cô có đánh chết tôi thì tôi cũng không cút."

Đánh chết anh? Ngọc Tình đơ người ra, khỉ thật, tôi cũng muốn đánh chết anh, đánh chết được anh tôi đã đánh rồi! Ngọc Tình thở hắt ra một tiếng tức giận, rồi cô quay người bước đi: "Anh không đi thì tôi đi!"

Phải nói rằng trong cái không gian này của cô những kẻ này đều biến thái chẳng kém gì nhau, Thuần Hoàng và Ngân Nguyên thì không cần nói rồi, còn cái tên Ngao Thánh này nữa, không biết sống bao nhiên năm rồi, là cái đồ gì không biết, ngày nào cũng chỉ biết trồng hoa, linh lực tu luyện thì còn hơn cả cô! Làm cho một người mà ngày nào cũng vất vả tu luyện như cô làm sao mà sống nổi chứ.

Ngọc Tình vừa ra khỏi căn phòng, điện thoại của Tiêu Thần liền gọi tới.

"Anh nói những kẻ đã tới đó là người của hội Hưng Hòa?" Ngọc Tình nhận điện thoại, bước chân cô dừng lại, ngay sau đó lại quay lại căn phòng, ngồi xuống.

"Đúng vậy, đám người mà bị người của ta xử lý lúc trước đó chính là người của hội Hưng Hòa." Tiêu Thần gật đầu.

"Hội Phục Hưng gần đây có động tĩnh gì không?" mắt Ngọc Tình hơi nheo lại, cô hỏi.

"Dường như bọn họ đang tìm con trai của hội trưởng." Tiêu Thần suy nghĩ vài giây rồi trả lời.

"Ồ, tôi biết rồi, theo sát hội Phục Hưng, e rằng ông ta đã biết chúng ta rồi." Ngọc Tình nói xong liền cúp máy, ngay từ đầu cô đã không hề giấu hành tung của mình, vì vậy hội Phục Hưng muốn điều tra ra cô chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

Có điều xem ra, sự việc dường như càng ngày càng thú vị rồi đây.

155. Chương 155: Ngao Thánh Tỏ Tình, Hội Hưng Hòa Gặp Chuyện

Đúng như Ngọc Tình nghĩ, bây giờ hội Phục Hưng đang rất yên tĩnh.

"Cái gì? Ngươi nói gì, người của hội Hưng Hòa phái đi không biết đã biến mất đâu?" trong phòng làm việc, Việt Thành tròn xoe mắt lên nhìn người bên cạnh mình, đơ người ra như một kẻ ngốc.

Vốn dĩ ông ta muốn ngồi im chờ hội Hưng Hòa ra tay còn mình thì ở ngoài làm ngư ông đắc lợi, thế nhưng nào ngờ được rằng, chưa thu được lợi gì mà giống như đang rơi vào một xòng xoáy không đáy thế này.

Điều này không phù hợp với bình thường chút nào? Bộ não Việt Thành xâu chuỗi mọi việc và hỏi lại: "Ngươi chắc chắn?"

"Vâng ạ, thưa hội trưởng." Người đàn ông mặc bộ vest trước mặt ông ta, hay tay đang chéo trước bùng, hơi cúi người xuống kính cẩn trả lời.

"Nói như vậy thì....." Việt Thành hơi cúi đầu xuống, tự lẩm bẩm, trên mặt ông ta thoáng lên sự lạnh lùng, nói như vậy thì: "Cái con bé Ngọc Tình đó thực lực đúng là khá lắm, các cụ vẫn nói, rồng mạnh thì không cắn đầu rắn, xem ra cái con tiểu nha đầu này đúng là ngông cuồng!"

Trong ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng, ông ta khẽ nhếch mép lên: "Bây giờ hội Hưng Hòa chắc chắn là đang điều tra về bang Búa Rìu, đi tung tin ra cho ta, nói rằng bang Chim ưng phương bắc đang nam tiến, muốn chiếm lấy hắc đạo phương nam, lên vương thống trị."

"Tung tin ra, nói rằng bang Chim ưng chúng ta đang nam tiến!" ở một nơi khác, Ngọc Tình khẽ cười nói y như vậy với người ở đầu dây điện thoại bên kia.

"Cái gì?" Tiêu Thần nghe thấy Ngọc Tình nói như vậy, trong giây lát cứ ngỡ như bản thân mình nghe nhầm vậy, thế nhưng rõ ràng là anh nghĩ nhiều rồi, anh căn bản không hề nghe nhầm.

Chỉ thấy Ngọc Tình ở đầu dây bên kia khẽ gật đầu, cũng không kể Tiêu Thần nhìn thấy hay không, cô cười khểnh, giống như một con mèo đang nhìn thấy chuột vậy: "Tung tin ra ngoài!"

"Vâng." Sau khi đã xác nhận lại, Tiêu Thần liền gật đầu chắc chắn, anh mở miệng định nói thêm gì đó nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy tiếng của Ngọc Tình ở đầu dây bên kia: "Tin tức này vừa được tung ra, chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới để thăm dò, anh chỉ cần nhớ lấy một điều."

Lúc này Ngọc Tình dừng lại vài giây rồi nói tiếp: "Rồng thì vẫn là rồng, không cần sợ cái gì mà đầu rắn đất! Chỉ cần có người dám thách thức chúng ta, anh cứ xử lý hết cho tôi."

"Vâng." Nghe lời Ngọc Tình, Tiêu Thần đột nhiên cảm thấy dòng máu trong người như đang sôi sục lên.

"Ồ, đúng rồi, hôm nay làm khá lắm." giọng nói nhẹ nhàng khen ngợi của Ngọc Tình truyền tới, Tiêu Thần trên mặt nở nụ cười hạnh phúc. Bao nhiêu năm nay, dường như để nghe được một lời khen từ miệng cô thực sự rất khó khăn. Cô gái này, luôn luôn mạnh mẽ tới mức làm cho người khác chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Vậy là sau khi nghe được một câu nói khen ngợi, Tiêu Thần mới đầu là cười nhưng sau đó lại đơ người ra.

Khi anh tỉnh lại thì đầu dây bên kia đã tắt máy, lúc này anh chỉ còn nghe thấy tiếng tít tít của điện thoại.

Giây phút đó dường như mất mát điều gì đó, lại dường như tươi sáng rạng ngời. một lúc lâu Tiêu Thần cứ nhìn điện thoại rồi tự cười một mình, lúc này, sự ám ảnh bản thân anh bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng đã biến mất, anh nghĩ, cuối cùng anh cũng có thể cưới Tiên Ức mà không có chút gánh nặng nào nữa rồi.

Ngọc Tình sau khi cúp máy, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Ngao Thánh đang nhìn bản thân mình không chớp mắt, cô thở dài một tiếng bất lực, cô nói: "Ý anh là gì, tôi nói cho anh biết, anh đừng có tưởng anh cứu tôi là có thể muốn làm gì thì làm nhé!"

"Tôi không hề có ý đó." Ngao Thánh lắc đầu, nhìn Ngọc Tình, khẽ thở dài: "Tôi thực sự rất giống người đó à?"

"Người đó?" đột nhiên nghe thấy câu này, Ngọc Tình đơ người ra, người đó là người nào, cô còn chưa kịp phản ứng lại liền nghe thấy Ngao Thánh lại lên tiếng.

"Ngày hôm đó sau khi tôi cứu cô, tôi liền biết có một người trong tim cô, nhìn rất giống với tôi, rất giống." Ngao Thánh nói rất nghiêm túc và nhìn Ngọc Tình: "Cô thường xuyên nhìn tôi thất thần, tôi thực sự rất giống với người đó à?"

Lần này, Ngọc Tình cuối cùng cũng hiểu ra ý của Ngao Thánh, cô liếc mắt lên nhìn Ngao Thánh, khẽ cười, rồi lắc đầu: "giống, mà cũng không giống."

"Anh nhìn rất giống với anh ấy trước đây, nhưng tính cách của hai người không giống nhau, Trước đây anh ấy tuy không còn nhỏ nữa nhưng lại rất đơn thuần, rất rạng rỡ." Ngọc Tình cười rồi lắc đầu: "Nhưng, anh thì không như vậy."

"Lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh tôi đã biết anh và anh ấy không giống nhau, tuy có những lúc tôi đã nhìn anh và đơ người ra, thất thần, nhưng tôi biết, anh không phải là anh ấy. Ngay từ đầu tôi đã biết vậy cho nên chưa bao giờ tôi nghĩ hay coi anh là anh ấy!"

"Thật không!?" nghe lời Ngọc Tình nói, hai mắt Ngao Thánh sáng lên: "Cô chưa bao giờ coi tôi là anh ấy?"

"Chưa từng!" Ngọc Tình gật đầu thật thà, có thể có một giây phút nào đó cô đã nhầm tưởng, nhưng chỉ là trong một giây phút ngắn ngủi nào đó mà thôi.

Cô không phải loại người có thể tự lừa dối mình, vì vậy ngay từ đầu, cô không hề có ý định đem sự chú ý của mình di chuyển tới một người khác, bởi vì, đối với cô, tình yêu thì không thể thay thế được.

"Thật không?" Ngao Thánh dường như rất vui, chỉ thấy anh nhanh chân bước lại gần rồi ôm Ngọc Tình vào lòng, không ngừng lẩm bẩm: "Thật không?"

"Này, Ngao Thánh!" Ngọc Tình đơ người ra, sau đó nhìn Ngao Thánh: "Anh làm cái gì đấy?"

"Tình Tình, tôi...tôi có thể gọi em như vậy không?" Ngao Thánh nhìn Ngọc Tình, khẽ nuốt nước bọt ực một cái, ngốc nghếch nhìn cô: "Tôi có thể gọi em như thế được không?"

"Chỉ là một cái tên mà thôi." Ngọc Tình bất lực nheo mày: "Chỉ là Ngao Thánh, anh đang làm cái gì đấy?"

"Tình Tình, chúng ta...chúng ta...ở bên nhau đi, được không?" Ngao Thánh nhìn Ngọc Tình, đôi mắt long lanh không chớp nhìn cô.

"Cái gì?" Ngọc Tình nghe thấy vậy đột nhiên hai mắt tròn xoe: "Anh nói cái gì?"

"Chúng ta ở bên nhau đi, giống như...giống như em với người đó ấy, chúng ta...ở bên nhau đi." Ngao Thánh dừng lại vài giây nhìn cô chằm chằm rồi nói.

"Bên nhau?" Ngọc Tình bật cười: "Ngao Thánh, anh có biết bên nhau là thế nào không? Cái này cần phải có tình cảm, cần phải có tình yêu, anh có hiểu thế nào là yêu không?"

Không phải Ngọc Tình coi thường anh, chỉ là cô thực sự không tin một người đã tự mình sống một mình một thế giới bao nhiêu năm như vậy có thể hiểu thế nào là yêu.

"Biết, tôi biết thế nào là yêu." Ngao Thánh gật đầu, nói nghiêm túc: "Tôi biết, tôi biết là tôi yêu em. chỉ cần tôi nhìn thấy em ở bên cạnh người khác là tôi cảm thấy rất buồn, thấy bực dọc, tức tối, chỉ cần nhìn thấy em vui, kể cả không làm gì, lặng lẽ ngồi nhìn em tôi cũng thấy mãn nguyện rồi."

Ngao Thánh nói tới đâu đôi mắt Ngọc Tình lại tròn xoe ra tới đó, cuối cùng cô ngơ ngác như một kẻ ngốc nhìn Ngao Thánh.

"Tình Tình, có thể tôi làm không hề tốt, nhưng tôi có thể thay đổi, thật đấy, chúng ta ở bên nhau đi!" Ngao Thánh nói nhẹ nhàng, đôi mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt Ngọc Tình, trong đôi mắt ấy là sự thấp thỏm, bất an.

"Anh..." Ngọc Tình đơ người ra, lúc này chỉ có thể nói ra được một từ đó. Nói thực lòng, nếu bảo Ngọc Tình nói thế nào là yêu, cô cũng không biết phải nói thế nào hay thể hiện thế nào, chỉ là, cô và Ngao Thánh?

Thế này....

"Tình Tình....." Ngao Thánh mở miệng còn định nói gì đó, liền nhìn thấy Ngọc Tình đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh: "Ngao Thánh, có thể những điều anh nói đều là thật, nhưng tình yêu – cái thứ này không phải nói đến là đến. Tôi cho rằng chúng ta ở bên nhau thời gian không dài, còn tôi....."

"Em muốn nói, em thực sự có một chút cảm giác với tôi?" Ngọc Tình còn chưa nói hết liền thấy Ngao Thánh đột nhiên nheo mày lại, đẩy cao ngữ điệu nói.

"Hả?" nghe thấy câu hỏi của anh Ngọc Tình liền thẫn người ra. Nếu nói không có cảm giác thì rõ ràng là không thể nào, Thế nhưng, đó là tình yêu sao? Tình yêu của cô còn có thể chia nhỏ ra thêm một phần nữa cho một người khác sao?

"Ngao Thánh!" Ngọc Tình chỉ biết suy nghĩ một lát: "Anh nghe tôi nói, bên cạnh tôi ngoài người đó ra còn có rất nhiều người khác nữa. Anh ưu tú, xuất sắc như vậy, nhất định sẽ tìm thấy một người phù hợp với anh hơn."

"Tôi ưu tú như vậy nhưng sao em lại không chịu đồng ý? Cho dù tôi rất ưu tú nhưng tôi cũng không cần gì nhiều, chỉ cần một người là em mà thôi!" Ngao Thánh nghe lời Ngọc Tình nói, đột nhiên bỏ tay trên vai cô ra, gầm lên.

Anh vừa dứt lời sau đó liền biến mất trước mặt Ngọc Tình, rõ ràng là anh tức không hề nhẹ.

"Haiz!" Ngọc Tình thở dài một tiếng, cô không phải là một người dễ dàng thở dài thế này, thế nhưng cô thực sự không biết nên nói gì mới phải.

Với những việc khác Ngọc Tình tuyệt đối là một người rất có chủ kiến, là một người rất biết từ chối. Thế nhưng trong tình yêu, cô là một người không hề muốn làm tổn thương tới một người mà cô cũng có cảm giác, Ngọc Tình thực sự không biết phải làm thế nào.

Ngọc Tình ngồi trên ghế sô pha, cô nhớ lại tất cả những gì liên quan tới Ngao Thánh, ngay từ khi bắt đầu, khi cô gặp Ngao Thánh, cái vẻ ngẩn ngơ đó, người đó cô cứ ngỡ là Phác Vũ, thế nhưng chỉ một giây sua, cô liền khẳng định người đó không phải. khí chất của hai người hoàn toàn khác nhau.

Cả người Ngao Thánh giống như một bông hoa sen đá lạnh lùng, còn Phác Vũ, giống như một hòn ngọc ấm áp. Vì vậy chỉ cần thoáng nhìn là đã có thể phân biệt được bọn họ.

Thế nhưng có một điều không thể phủ nhận, Ngao Thánh là một người cô đơn trồng hoa, một con người rất buồn tẻ, nhưng lại làm cô có một chút cảm động, đặc biệt là sau khi anh cứu cô, ở hai người ở cạnh nhau khoảng thời gian đó làm cho sự rung động trong lòng cô càng trở nên rõ ràng.

Thế nhưng, sao cô lại chưa từng nghĩ, cô, rốt cuộc phải làm thế nào? Phác Vũ, bây giờ vẫn tốt chứ? chắc là vẫn tốt, chỉ là anh có nghĩ tới cô không.

Ngọc Tình thì đang vì chuyện tình cảm mà buồn phiền, còn về phía hội Hưng Hòa, bọn họ đang loạn hết cả lên.

Hội trưởng hội Hưng Hòa cuối cùng cũng như tỉnh ra, ông ta đột nhiên phát hiện trong bang phái của mình không còn lấy một đội quân tinh nhuệ, ông ta liền nổi cơn khùng lên.

"Đồ vô dụng!" chỉ nghe thấy tiếng gầm lên, rồi đột nhiên đứng dậy, hai mắt hung hãn như một con hổ nhìn vào đám thuộc hạ của mình.

"Các ngươi tự ý hành động đã hỏi qua ta không?" Mạnh Lượng nhìn những thuộc hại: "Nhiều người như thế mà tự nhiên biến mất, ngay đến cả một sợi tóc cũng không để lại."

"Hội trưởng, chúng thuộc hạ cũng đã xin ý kiến của hội trưởng rồi mà. Hội trưởng cũng đã đồng ý là phải cho bọn bang Búa Rìu một bài học. " trong phòng họp, ngoài tiếng gầm của Mạnh Lượng, một giọng nói lí nhí vừa đủ nghe vang lên, làm tất cả mọi người đột nhiên cúi gằm mặt xuống.

"Cái gì?" Mạnh Lượng nghe thấy vậy liền đơ người ra, nhìn mọi người, giọng nói nhẹ nhàng hơn vài phần: "Tôi đã từng đồng ý?"

"Vâng, thưa hội trưởng." Dưới ánh mắt của Mạnh Lượng, mọi người đều gật đầu: "Chính hội trưởng đã đồng ý rồi."

"Bốp!" vừa dứt lời, ông ta liền đập tay xuống bàn, rồi lại gầm lên: "Kể cả tôi có đồng ý là dạy cho bọn Búa Rìu một bài học thì cái lũ không có đầu óc như các người cũng không biết suy nghĩ à, phải điều tra rõ ràng rồi mới hành động chứ!"

Khi Mạnh Lượng đập tay xuống bàn rồi lại gầm lên làm cho mọi người đều co rúm người, rụt cổ lại, lặng lẽ ngồi nghe. Kể cả Mạnh Lượng có đồng ý thì bọn họ cũng phải điều tra rõ ràng, sự hành động đường đột đó, cuối cùng đã thất bại một cách thảm hại, nếu như chỉ bị mắng một trận lên bờ xuống ruộng thì đó cũng là một sự may mắn trời ban rồi.

Mạnh Lượng vẫn không ngừng thốt ra những lời cay nghiệt để mắng đám thuộc hạ, cuối cùng một lúc lâu sau ông ta cũng hết sức mà mắng chửi nữa rồi, đặt phịch mông ngồi xuống ghế.

Ông ta thở phì phò, nhìn hằm hằm vào những kẻ đang ngồi kia, nghiến răng lại, cơn tức giận vẫn chưa nguôi: "Lũ các ngươi....."

Nói được nửa câu, ông ta lại cầm tập tài liệu trên bàn đập phịch một cái: "Các ngươi đúng là một lũ lợn không có não! Các ngươi...."

Cuối cùng không còn cách nào, ông ta chỉ biến nghiến chặt răng, nhổ ra một câu: "Mẹ kiếp, Lão tử dựa vào các người thì đúng có mà phải dùng cả hội Hưng Hòa để đền lại."

"Bang Chim ưng?" một người ngồi khá gần so với Mạnh Lượng, đưa tay ra run run cầm lấy một tờ giấy vung ra trong tập tài liệu, ánh mắt anh ta lướt qua những hàng chữ trên tờ giấy, rồi lại rụt rè ngước mắt lên nhìn Mạnh Lượng, như không tin vào mắt mình, đơ người ra.

"Hức, ngươi tưởng nếu không thế mà bang Búa Rìu lại vô duyên vô cớ nổi dậy thế à? lại còn dám bành trướng ra như thế! Các ngươi đúng là một lũ vô dụng!" Mạnh Lượng hức một tiếng lạnh lùng, nói tới cuối cùng lại không kìm được mà mắng tiếp một câu: "Các ngươi nói xem các ngươi có thể làm được cái gì!"

"Bang Chim ưng, bọn họ muốn tiến quân vào phương nam sao? Vậy chúng ta?" lúc này có một người lên tiếng, giọng nói trầm xuống: "Chúng ta bắt buộc phải sớm có sự chuẩn bị, bằng không, hậu quả sẽ khó lường."

"Hức." vừa nghe thấy lời này, Mạnh Lượng như một cái vạc dầu đang sôi liền hức một tiếng: "Thực lực của bang Chim ưng đúng là không tồi, nhưng ngươi cũng đừng quá đề cao chúng nó! Cổ nhân đã nói, rồng mạnh thì không ép được đầu rắn đất, phương nam này vẫn là do hội Hưng Hòa chúng ta làm chủ! bang Chim ưng? Bang Chim ưng cũng chỉ là cái đinh gỉ mà thôi!"

"Vâng! Lão đại nói đúng." Mọi người nghe thấy vậy, lập tức đưa tay lên lau mồ hôi, cười cười trả lời cung kính: "Chỉ là, lão đại, đại ca thấy người của chúng ta vừa xuất quân người đã không còn,vì thế chúng ta vẫn phải cẩn thận, thận trọng! Bang Chim ưng đến trong tư thế có sự chuẩn bị. Mục đích của bọn chúng.....không cần nói cũng thấy rồi."

"Ha ha!" Mạnh Lượng nghe thấy vậy liền bật cười: "Bang Chim ưng thực lực khá nhưng chẳng qua cũng chỉ là một bang phái mới, muốn đèn nén chúng ta? Hức! nằm mơ! Có điều, đám lợn các ngươi, cũng phải cẩn thận một chút cho ta! Tỉnh táo một chút, đừng có chết thế nào cũng không biết."

Trong lúc Mạnh Lượng tức giận mắng đám thuộc hạ của mình, về phần hội Phục Hưng cũng đã bị người giám sát chặt chẽ.

156. Chương 156: Sẽ Không Bỏ Qua, Trò Chơi Bắt Đầu

Hoàng hôn vừa buông xuống, cuộc sống về đêm của thành phố S liền bắt đầu. Các quán bar lớn nhỏ, các cửa hàng, các quán karaoke đều bắt đầu mở cửa, ánh đèn leon chiếu sáng rực rỡ cho thấy sự bắt đầu của một xã hội khác về đêm.

Lúc này tại phía Tây thành phố S, một quán bar mới khai trương chưa lâu, từng lượt khách ùn ùn kéo vào, ánh đèn nhấp nháy màu đỏ màu vàng chiếu lên.

Trên sân khấu sàn nhảy bắt đầu có người đứng phía trên lắc lư cơ thể, nhảy theo tiếng nhạc rập rình, tất cả đều giống với thường ngày, sân khấu và không khí đang dần dần nóng lên.

"He he, cái nơi này đúng là không tới nỗi nào." Lúc này một giọng nói cợt nhả hứng thú vang lên, ngay sau đó có tầm khoảng mười mười đàn ông bước vào trong quán bar. Dẫn đầu là một người thanh niên mặc một bộ đồ màu trắng trông khá thoải mái, anh ta nhìn thì vẫn còn trẻ, mái tóc màu đen trải vuốt bóng loáng, hai mắt to tròn, nhìn khá đáng yêu.

Chỉ thấy anh ta nheo mắt lại nhìn quanh một lượt nơi đây, khẽ cười, trong sự đáng yêu đó còn có cả sự cợt nhả và bất cần. Cái bộ dạng đó của anh ta đã thu hút khá nhiều sự chú ý của những con sói cái.

"Hello, tiểu đệ, lần đầu tới đây à?" một lát sau có một cô gái trng điểm rất đậm tiến lại gần, ánh mắt nhìn chàng trai từ đầu tới chân, ánh mắt nhìn cậu ta như thể sắp nhỏ dãi ra, nụ cười trên môi cô ta càng lúc càng rõ nét, cô ta cười, cơ thể lại ghé sát vào, lắc lắc ly rượu trên tay như đang muốn thể hiện sự hưng phấn của cô ta lúc này.

"Tiểu đệ tên gì đấy? thích uống gì, chị mời!" nói rồi cơ thể cô ta lại tiến lên phía trước một bước như muốn dính người mình vào chàng trai vậy.

"Xin lỗi, tôi không thích dùng nhà vệ sinh công cộng lắm." chàng trai hơi nheo mày lại, nhìn người phụ nữ trước mắt: "Phiền hãy tránh xa ra một chút!" anh ta không có thói quen nhường đường cho người khác, người phụ nữ trước mặt này đúng là làm cho người khác thấy buồn nôn.

"Cậu nói cái gì?" người phụ nữ nghe thấy vậy, toàn thân cứng đờ ra, người đàn ông trước mặt vừa nói gì? Nhà vệ sinh công cộng! Ai là nhà vệ sinh công cộng? Lão nương vẫn là gái còn gin đấy biết không hả?

"Tôi nói cô là nhà vệ sinh công cộng!" chàng thanh niên vẫn không chịu nhường bước, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ: "Cái bộ dạng này của cô, vừa nhìn thấy đàn ông đã như muốn ăn tươi nuốt sống, muốn dính lấy người ta thì đúng là đồ rác rưởi."

"Ha ha!" người phụ nữ liền phẫn nộ bật cười, khi mà chàng trai đang tưởng cô ta muốn làm gì đó thì lý rượu trên tay cô ta liền phi ra, hất thẳng vào mặt chàng trai.

Do cách chàng trai quá gần hơn nữa anh cũng không nghĩ người phụ nữ này lại phản ứng dữ dằn tới vậy, vậy là ly rượu liền đổ thẳng lên mặt anh.

Bỗng chốc ly rượu vang đã làm ướt khuôn mặt trắng hồng của chàng trai, ly rượu với hương vị nhè nhè thơ m thơm chảy chầm chậm trên hai má của anh – một sự quyến rũ lạ kì hiện ra trên mặt chang trai.

Đột nhiên người phụ nữ đơ người ra, nhưng ngay sau đó cô ta lại khẽ cười: "Tiểu đệ nói đúng, nhà vệ sinh công cộng thì sao chứ? e rằng loại đàn ông như cậu thì chẳng có ai thèm! Nông cạn, đúng là trông mặt mà bắt hình dong, nực cười!"

Người phụ nữ nói xong, cô ta cong quẩy thân hình mảnh khảnh của mình bước qua người chàng trai, nhanh chân bước đi.

"Vân lão đại...." những kẻ đi theo phía sau chàng trai đơ người ra, rõ ràng là không ngờ rằng anh lại dễ dàng bỏ qua như thế.

Khẽ phủi tay, Vân Ca đưa tay lên vuốt tay trên mặt, sau đó nhếch mép cười. Đúng là chưa bao giờ để bị thiệt thế này, người phụ nữ này, vẫn phải để tự tay mình giải quyết mới xong được.

Cảnh tượng vừa rồi đương nhiên đã thu hút sự chú ý của mọi người, có điều những sự việc tương tự thế này xảy ra ở quán bar như cơm bữa, vì thế mà mọi người cuãng chẳng tốn công phí sức mất thời gian vào sự việc này quá lâu, chỉ vài phuát sau sự chú ý đã đều bị phân tán đi.

Vân Ca nhận lấy chiếc khăn tay từ tay thuộc hại, khẽ khàng lau những giọt rượu trên mặt đi, anh cười khểnh, hất cằm nói: "Còn nhớ nhiệm vụ của chúng ta không?"

"Nhớ!" cùng với tiếng nhạc rập rình, bọn họ đồng thanh nói.

"Ừm, vậy thì ra tay đi!" Vân Ca khẽ nhướn mày, tìm tới một chiếc ghế sô pha gần đó và ngồi xuống. Anh vừa ngồi xuống, liền lập tức có nhân viên phục vụ định tiến lại gần, song, anh ta chưa kịp đi tới, liền nghe thấy tiếng bốp vang lên, sau tiếng đập bàn, chỉ thấy người đàn ông mặc bộ đồ màu trắng và cũng với những người anh ta mang theo đang giơ ghế lên đập xuống chiếc bàn – rõ ràng là đang phá hoại.

Tiếng đập phá nghe còn rõ hơn cả tiếng nhạc, vậy là tất cả mọi người đều đơ người ra, bọn họ...bọn họ tới gây chuyện đấy à? trong số những người đơ ra đó đương nhiên có cả người phụ nữ vừa nãy đã chọc tức Vân Ca.

Người phụ nữ nhìn thấy vậy liền rụt đầu lại, cô ta len lỏi trong đám người để muốn đi ra ngoài, trong lòng đang cảm thấy tức tối. Cô ta thường xuyên tới quán bar này chơi, thích nó là vì đây là địa bàn của hội Phục Hưng, thường thì chỉ có kẻ nào chán sống mới đến đây gây sự, chơi hay nhảy múa gì ở đây cũng đều an tâm. Thế nhưng không ngờ rằng, tâm trạng đang không tốt mới đến chơi thì lại đen đủi, gặp ngay một tên chán sống.

"Cậu ta không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình." Người phụ nữ không ngừng lẩm bẩm, cơ thể khẽ khàng luồn ra ngoài. Chưa đi được mấy bước liền nghe thấy giọng nói lấc cấc của Vân Ca: "Trừ người phụ nữ vừa đổ rượu lên mặt tôi còn đâu tất cả đều có thể đi!"

Vốn dĩ mọi người đều bị tình cảnh đột nhiên này làm cho ngây người ra, nhưng ngay sau khi tỉnh lại tất cả đều đứng yên tại chỗ không dám động đậy gì, bây giờ vừa nghe thấy câu nói này liền thở phào một tiếng sau đó chạy tứ tung mong thoát thân.

Câu nói đó đương nhiên là người phụ nữ cũng nghe thấy, nhưng cô ta không phải đồ ngốc, cô ta sẽ không ở lại đây, vậy là cô ta còn nhanh hơn cả những người khác, chớp mắt cái đã chạy ra tới cửa.

"Nếu không muốn đi thì hãy để người phụ nữ đó chạy thoát." Vân Ca khẽ liếc mắt lên, nhếch môi cười, nhìn theo bóng dáng người phụ nữ đó, mở miệng khẽ nói.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy người đứng gần cửa nhất đột nhiên như được lên dây cót, anh ta vượt lên trước người phụ nữ chặn cô ta lại.

"Mẹ kiếp!" người phụ nữ dừng bước lại, liếc mắt lên nhìn người đó, cười khẩnh. Người phụ nữ này phải nói là rất đẹp, tuy hôm nay cô ta trang điểm có phần hơi đậm nhưng đôi mắt với vẻ đẹp hoang dã đó chỉ cần khẽ cười cũng làm cho người khác phải thất thần.

"Bốp!" chỉ thấy vào giây phút đó, người phụ nữ đột nhiên nghiến răng lại, ngay sau đó giơ chân lên, đá mạnh vào chân người đàn ông. Đồng thời, cô ta nghiêng người đi, tiếp tục chạy ra bên ngoài.

Hành động bất ngờ của cô ta làm cho mọi người được chứng kiến đều đơ người ra, ngay cả Vân Ca cũng không ngoại lệ. Người phụ nữ này cũng không phải dạng bình thường, nhanh nhẹn lắm, to gan lắm!.....

Nghĩ tới đây, Vân Ca lại không thể không nghĩ tới một người, đó chính là Ngọc Tình. Nếu để so sánh thì rõ ràng người phụ nữ vừa rồi còn kém xa so với lão đại của mình, nếu như Ngọc Tình ở đây thì cú đá vừa rồi chắc chắn không chỉ vào chân của người đàn ông đó mà sẽ vào khu vực trọng điểm kia. Có điều, cũng phải nói rằng, trên thế giới này, những cô gái giống như Ngọc Tình thì có được mấy người?

Khi mà Vân Ca đang chìm đắm trong suy nghĩ cua riêng mình, chỉ trong có vài phút ngắn ngủi, quán bar rộng lớn đó ngoài những người nhân viên và những người mà Vân Ca mang tới thì đã chẳng còn ai.

"Vân lão đại." khi mà Vân Ca đang nhếch môi lên nhìn khắp một lượt quán bar trống trơn, một giọng nói cứng nhắc vang lên, Vân Ca từ từ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đó là thuộc hạ của mình, bên cạnh anh ta là một người phụ nữ đang cáu cẳn với thân hình mảnh mai, đó chính là người phụ nữ to gan hất rượu vào mặt anh vừa nãy.

"Thấy không, tôi nói rồi cô không thoát được đâu!" Vân Ca cười khẩnh, chỉ bộ dạng hằm hằm của đối phương, anh khẽ cười.

"Hức." người phụ nữ hức một tiếng lạnh lùng, cô ta hất người đàn ông đang giữ mình ra, ưỡn ẹo bước tới và ngồi xuống ghế sô pha: "Không đi được thì thôi, bản cô nương cũng không muốn đi nữa, sao hả? muốn mời bản cô nương ăn cơm à?"

Người phụ nữ dựa người về phía sau, hay chân vắt chéo lên nhau, nhìn vừa lả lơi vừa xinh đẹp.

"Ăn cơm thì không cần đâu, chỉ là vừa rồi đã lãng phí một ly rượu, đền cô một ly nhé!" Vân Ca nói rồi, khẽ gật đầu, bên cạnh lập tức có người tiến lại gần, rót cho hai người mỗi người một ly rượu vang.

Người phụ nữ thấy vậy liền nhếch môi lên, nhìn ly rượu, rồi lại liếc mắt nhìn chàng trai: "Sao hả? tôi hất vào cậu lẽ nào cậu định hất lại vào tôi? Loại đàn ông nhỏ nhen đến thế à?"

Người phụ nữ bĩu môi khinh bỉ. Chỉ thấy cô ta từ từ nhắm mắt lại, nghển mặt ra phía trước: "Hất đi."

Hành động oai phong lẫm liệt đó của cô ta làm cho Vân Ca đơ người ra, ngay sau đó ánh mắt anh liếc nhìn khuôn mặt của người phụ nữ, đôi lông mi dài cong vút đang run lên, khuôn mặt đó tuy đã chát phấn nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi môi mềm mọng nước hồng hào đang hơi mím lại, dường như đang rất không vui.

Khuôn mặt này...nếu không chát phấn....nghĩ tới đây, Vân Ca liền không tự chủ cầm lấy ly rượu hất vào mặt cô ta.

Ngay sau đó cả hai người đều đơ ra. Người phụ nữ đang nghĩ, mẹ kiếp, không ngờ anh ta lại hất thật, đúng là đồ đàn bà! Còn người đàn ông thì đang nghĩ, tôi không hề muốn hất, thế này là thế nào!

"Hức!" người phụ nữ hức một tiếng rồi rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay, lau khô mặt đi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Vân Ca vẻ căm tức: "Việc ngày hôm nay, Lộ Tiểu Đình tôi nhớ rồi! hức!"

Nói xong, cô ta liền đứng lên, quay người bước đi. Lúc này Vân Ca cũng không ngăn lại, ý nghĩ của anh vẫn đang tập trung vào khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ đó. Cô gái này, không trang điểm cũng vẫn rất xinh đẹp....

Thất thần trong giây lát, ngay sau đó Vân Ca vẫn nhớ ra mục đích tới đây ngày hôm nay, anh từ từ nhướn mày lên, ánh mắt lại đảo quanh quán bar một lượt, sau đó khẽ cười: "Bảo bọn họ lại đây!"

Bảo an cùng với người quản lý của quán bar sớm đã tới rồi, chỉ có điều thuộc hạ của Vân Ca thấy lão đại của bọn họ đang "trả thù" nên đã ngăn lại.

Bị ngăn lại một lúc lâu, người quản lý quán bar bắt đầu tức, nhanh chân bước lại gần nhìn Vân Ca: "Mày có biết đây là đâu không? Mắt chó của mày mù rồi à? dám đến đây để gây chuyện."

Vừa mới lại gần đã sổ ra những lời rất khó nghe, nhưng dường như tính khí của Vân Ca khá tốt, anh lặng lẽ nhìn anh ta: "Nói hết chưa hả?"

Ngữ khí bình tĩnh đến lạ thường của Vân Ca làm cho kẻ đó đơ ra, ngay sau đó lại lên tiếng mắng: "Đây là địa bàn của hội Phục Hưng, mày chán sống rồi à mà dám....."

Lần này hắn ta còn chưa nói hết câu thì liền thấy Vân Ca cầm lấy ly rượu lúc trước rót cho Lộ Tiểu Đình và ném vào mặt hắn ta.

"Tao đương nhiên biết đây là địa bàn của hội Phục Hưng, bằng không tao tới đây với mày làm cái gì?" Vân Ca trừng mắt lên nhìn kẻ đó, giọng nói anh gằn xuống: "Cho mày mười giây, nhanh chóng cuốn gói khỏi đây."

"Mày...mày....hội Phục Hưng sẽ không tha cho mày đâu." Tên quản lý bị hất ướt sũng mặt, sau đso lại nghe thấy lời của Vân Ca, hắn đưa tay lên chỉ vào mặt Vân Ca, gầm lên, trong đôi mắt đó là sự hận thù, ly rượu ném vào mặt hắn ta liền vỡ ra và cào vào mặt hắn để lại một vết xước sau đó máu tươi chảy ra. Lúc này vết thương đã bị rượu ngấm vào, vừa đau vừa xót khó lòng mà nhịn được, hắn suýt xoa miệng.

"Ồ, trùng hợp thật đấy, tao cũng không có ý định không tha cho nó!" Vân Ca nghe thấy lời hắn ta liền khẽ cười, anh hất tay: "Không muốn đi thì đưa nó đi đi, trò chơi, chính thức bắt đầu!"

157. Chương 157: Kẻ Địch, Giết Việt Thành

"Mày thả tao ra, hội Phục Hưng sẽ không tha cho mày đâu." Người đó thấy Vân Ca vừa dứt lời, lập tức có người tiến lên phía trước kéo hắn ta ra, lập tức sắc mặt liền thay đổi, vùng vẫy muốn thoát ra: "Chúng mày thả tao ra, chúng mày là cái đồ không biết sống chết."

"Hức." nghe thấy kẻ đó nói, thuộc hạ của Vân Ca liền nhếch mép cười, lạnh lùng hức một tiếng, dùng lực càng mạnh hơn, dưới lực ấn đó sắc mặt kẻ kia tối sầm lại.

Tất cả Vân Ca đương nhiên là nhìn thấy, anh nhướn mày lên mà chẳng quan tâm tới lời hắn nói, rót một ly rượu khẽ lắc lắc: "Tao nói rồi, tao cũng sẽ không tha cho nó đâu, sao mày lại cứ không tin thế nhỉ?"

Câu nói đó của Vân Ca cũng không mong có được bất kì câu trả lời nào, anh khẽ cười đột nhiên nhớ ra lời Ngọc Tình nói. Cô nói, nếu sớm đã biết có thù với hội Phục Hưng, vậy thì sớm giải quyết đi cho xong. Dù gì giết kẻ thù, Ngọc Tình cũng không ngây thơ tới mức cho rằng hội Phục Hưng sẽ dễ dàng bỏ qua.

Huống hồ cái tên Việt Thành đó rõ ràng đã biết bản thân cô giết chết con trai ông ta vậy mà vẫn còn có thể nhịn được, người như vậy không thể không thu hút sự chú ý của Ngọc Tình. Dù gì thì ai cũng không muốn có một con rắn độc lúc nào cũng nhằm chằm chằm vào bản thân mình.

Thực ra Vân Ca không biết khi Ngọc Tình nói thì cô đang rất ngại, dù gì thì việc đó cũng là tự cô gây ra, bây giờ lại muốn người khác đứng ra giải quyết giúp cô. Haiz, cô quả đúng không phải là một người lãnh đạo tốt.

Quán bar tĩnh lặng, Vân Ca uống một ngụm rượu vang, phía Tiêu đại ca và chị Thích Hiểu chắc mọi việc cũng thuận lợi chứ nhỉ.

Đúng vậy, lần này bang Chim ưng hành động, là đồng thời hành động từ cả ba hướng, mục tiêu là một quán bar không lớn không nhỏ của hội Phực Hưng. Thường thì những bang hội lớn như thế này sẽ không tin có kẻ công kích vào quán bar của mình, vì vậy thường những nơi không quan trọng lắm sẽ không bố trí quá nhiều người.

Còn mục đích của bang Chim ưng, đó chính là từng miếng từng miếng nuốt trôi địa bàn của hội Phục Hưng. Mà địa bàn của hội Phục Hưng, cái nhỏ thì chẳng thèm để ý, cái lớn thì lại dễ kinh động người khác, vì thế để không bị kẻ khác chú ý tới thì những quán bar tầm trung thế này là mục tiêu ra tay tốt nhất.

Ánh mắt của Vân Ca đảo quanh quán bar cuối cùng anh bĩu môi khinh bỉ, cái nơi thế này, nói thực lòng, đúng là không đủ để làm cho anh thấy hứng thú.

Có điều hôm nay cũng không phải thu hoạch được gì, người phụ nữ đó hôm nay....

Nghĩ tới người phụ nữ to gan ban nãy, Vân Ca liền khẽ cười, trên nét mặt là một sự thích thú nói không thành lời, hất rượu vào mặt anh, sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ? Ừm....đợi tới khi mọi việc ở đây xong xuôi, nhất định phải tìm cho ra người phụ nữ đó, dạy bảo cho một trận.

ở đây người của bang Chim ưng đang hành động rất sôi nổi, Ngọc Tình cũng chẳng rảnh rỗi gì.

Muốn người khác giúp mình giải quyết sự việc thì bản thân mình cũng không thê rkhoong làm gì. Vậy là tối hôm nay, cô đã hành động rồi, mục tiêu chính là căn biệt thự của Việt Thành.

Lúc này Việt Thành rõ ràng là chưa nghỉ ngơi, ông ta đang đi đi lại lại trong phòng, trong lòng cảm thấy hết sức bực dọc. Đương nhiên là bực dọc đó chẳng là gì so với sự tức giận khi con trai mình đã chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

"Tít tít tít....." đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Việt Thành hơi nheo mày lại, tiến lại gần, nhấc máy lên.

"Lão đại, chúng ta có ba quán bar tầm trung bị người đến phá đám, hơn nữa, dường như những người đó đều chiếm lĩnh mất rồi...." càng nói giọng nói đó càng trở nên lí nhí.

"Cái gì?" Việt Thành đập tay xuống bàn: "Chiếm lĩnh? Mẹ kiếp, tưởng lão tử là miếng đậu phụ nát à? cướp lại cho ta." Việt Thành cúp máy, sắc mặt tối sầm lại. bản thân không hề làm gì vượt mặt bang Chim ưng, sao bọn họ lại nhằm vào mình nhỉ, điều này...rất bất thường!

Nghĩ vậy Việt Thành cứ đi đi đi lại trong phòng một lúc lâu, lớn tiếng gầm lên: "A Phúc, chuẩn bị xe."

"Việt đại hội trưởng muốn đi đâu ạ?" lúc này, một giọng nói khe khẽ vang lên bất ngờ làm cho Việt Thành giật bắn mình.

"Ai?" Việt Thành quay đầu lại, nhìn khắp bốn góc căn phòng một lượt, không phát hiện ra bóng dáng bất kì một ai, ông ta liền lùi về phía sau một bước, tim đập thình thịch.

"Quả nhiên, người làm nhiều chuyện trái với lương tâm thì gan càng ngày càng nhỏ!" người đó vừa cười vừa nói, trong giọng nói đó và sự chế nhạo và châm biếm.

Sau khi tiếng nói đó vang lên, Việt Thành lại một lần nữa quay đầu lại, ánh mắt cảnh giác nhìn khắp căn biệt thự, sau đó phát hiện, ông ta vẫn chưa nhìn thấy chủ nhân của giọng nói đó. Nhận thấy tình hình bất thường, toàn thân ông ta run lên: "A Phúc, A Phúc!"

Chắc là do quá sợ hãi, chỉ thấy người lãnh đạo hắc bang lớn nhất nhì phương nam này đột nhiên quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu lên, bộ dạng vô cùng nhếch nhác.

"Ha ha, Việt hội trưởng không cần kêu nữa đâu, bọn họ không nghe thấy đâu." Khi tiếng nói lại một lần nữa vang lên, tên Việt Thành đó đã chạy tới cửa, thế nhưng sau đó ông ta phát hiện bất luận ông ta có cố gắng thế nào, thì ông ta cũng không thể kéo cánh cửa đó ra, đột nhiên ông ta cảm thấy mọi cố gắng đều là vô ích, làm sao thế này? Cái cảm giác như mọi thứ chống lại sức lực của ông ta làm ông ta vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ có mà?

"Đừng phí công tốn sức nữa." Chủ nhân giọng nói ban nãy lại vang lên: "Ông không ra được đâu, Việt đại hội trưởng, tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát?"

Nghe thấy tiếng nói đó, Việt Thành đơ người ra quay đầu lại.

Lần này quay đầu lại nhưng ông ta vẫn không nhìn thấy gì: "Ngươi...ngươi rốt cuộc là ai?" có lẽ biết sợ rồi, giọng nói của Việt Thành run lên, dường như để nói được câu nói đó ông ta đã phải rất cố gắng.

"Ha ha!" một tiếng cười sảng khoái vang lên trong không gian đó, dưới ánh mắt sợ hãi của Việt Thành, bóng dáng một người từ từ xuất hiện.

Cô thong thả ngồi xuống ghế sô pha, nhìn ông ta, hình ảnh thanh tú của cô không được coi là rất đẹp nhưng lại cho người nhìn một cảm giác thật thoải mái.

Ngay tức khắc, Việt Thành đơ người ra, đồng tử mắt ông ta co lại: "Cô là....cô là Ngọc Tình?"

"Ừm!" Ngọc Tình mỉm cười, gật đầu: "Đúng đấy, có điều tôi không có phần thưởng cho ông đâu."

"Cô tới đây làm gì? Bây giờ cô muốn gì?" Việt Thành nhìn thấy Ngọc Tình, nỗi sợ hãi trong lòng cũng giảm đi phần nào.

"Tôi tới đây....." Ngọc Tình nghe thấy câu hỏi của ông ta chỉ khẽ cười: "Đương nhiên là có mục đích, Việt đại hội trưởng vừa nãy chắc cũng đã nhận được tin tức rồi, người của tôi đã nhắm trúng vào địa bàn của ông."

Việt Thành nghe thấy vậy liền nhếch cười: "Hóa ra là cái này, dễ nói dễ nói thôi, Ngọc đường chủ thích chỗ nào nói thẳng ra là được."

"Vậy sao?" nghe thấy giọng điệu như muốn hòa giải của Việt Thành, Ngọc Tình nhìn ông ta cười: "Vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa, tôi thích tòa nhà Phi Thiên, ồ, cả căn biệt thự này nữa."

Tòa nhà Phi Thiên, đó là tổng bộ của hội Phục Hưng, căn biệt thự này chính là nhà của Việt Thành, Ngọc Tình nói như vậy chẳng khác nào muốn tất cả mọi thứ của Việt Thành, hội Phục Hưng cùng với nhà của ông ta.

"Cô!" Việt Thành nghe thấy vậy, trước là đơ người ra: "Ngọc đường chủ đúng là biết nói đùa thật đấy."

"Ồ, vậy sao?" Ngọc Tình chớp chớp mắt: "Tôi nghĩ là tôi không nói đùa đâu." Ngọc Tình vừa dứt lời, mặt Việt Thành liền căng ra, sau đó ông ta lặng lẽ nhìn Ngọc Tình, ông ta không hề thấy có một nét gì là đang nói đùa cả.

"Ngọc đường chủ việc gì phải ép người đến tận đường cùng thế này, chúng ta từ xưa tới nay không thù cũng chẳng oán." Việt Thành khẽ thở dài một tiếng, định dùng kế sách vu hồi, ông ta không hề ngốc, ở trong giới hắc đạo này bao năm, cái khác không nói, riêng về khoản con mắt nhìn người thì đương nhiên ông ta có.

Những gì ông ta vừa chứng kiến ông ta liền biết đó tuyệt đối không phải những chuyện mà người bình thường có thể làm được, vì vậy ông ta đương nhiên biết rằng ông ta không dễ dàng gì mà thoát khỏi tay Ngọc Tình.

"Ồ?" Ngọc Tình nghe thấy vậy chỉ khẽ cười: "Vậy sao? Chúng ta thực sự không có thù sao?" nói tới đây, Ngọc Tình liền nở nụ cười tươi hơi, lặng lẽ nhìn Việt Thành, cười chế giễu: "Việt đại hội trưởng, chúng ta thôi thì không nói quanh co nữa, ông nói ông xem, ông rõ ràng biết rằng thằng con trai duy nhất của mình chết dưới tay tôi, vậy mà còn có thể bình tĩnh, đại độ thế này, sự đại độ này của ông làm cho thấy cảm thấy sợ đấy!"

Ngọc Tình nói tới đây Việt Thành đơ người ra tới đó, ngay sau đó ông ta nhìn Ngọc Tình, sắc mặt lấy lòng ngay lập tức biến mất. Nếu Ngọc Tình đã nói trắng ra như thế, vậy thì đương nhiên ông ta cũng không phải giả vờ ngốc làm gì nữa. Có điều, đột nhiên nghĩ tới một sự việc, Việt Thành lại khẽ cười: "Nói ra, thì cũng là do thằng bé Thụ Nhi đó không hiểu chuyện, mạo phạm tới Ngọc đường chủ, nên mới để cho Ngọc đường chủ ra tay như thế."

Suy nghĩ của Việt Thành lúc này đó là việc gì qua thì qua rồi, có thể lần này Ngọc Tình tới không phải để lấy mạng mình.

"Ồ?" Ngọc Tình nghe thấy vậy liền cười: "Việc thể tay thôi ấy mà, chỉ là Việt hội trưởng nói như vậy làm cho tôi thấy lạnh hết cả sống lưng, vì thế ông nói xem, tôi sẽ tha cho ông không?"

"Ồ, đúng rồi." Ngọc Tình dường như đột nhiên nhớ tới điều gì, liếc mắt lên nhìn Việt Thành: "Ông có biết con trai ông chết thế nào không? Ông có từng nghĩ là tại sao không, con trai ông chết mà ngay tới cả thi thể cũng tìm không thấy?"

Ngọc Tình nói tới đâu sắc mặt ông ta trùng xuống tới đó, đó là vì ông ta đau lòng, Tỉnh Thượng Thụ là thằng con trai duy nhất của Việt Thành, hắn ta chết rồi thì ông ta cũng không làm gì để cứu vãn được nữa, nhưng điều làm ông ta cảm thấy nhục nhã đó là ngay đến cả thi thể của con trai ông ta cũng không tìm thấy! bây giờ nghe thấy Ngọc Tình nói như vậy, Việt Thành trợn trừng mắt, mặt hung hãn nhìn Ngọc Tình.

Hai bàn tay ông ta nắm chặt thành hai nắm đấm, dây thần kinh trên trán giật lên đùng đùng, dường như ông ta sẽ ông lên ngay tức khắc vậy.

"Nhìn xem, đây mới là ông này." Ngọc Tình nhìn bộ dạng này của Việt Thành, cô không hề có một chút gì là sợ hãi, ngược lại cô còn khẽ cười: "Ông đóng kịch mà không mệt à? Ồ, đúng rồi, tôi còn có thể nói với ông một tin tức liên quan tới con trai ông nữa, đó là, thực ra là khi con trai ông chết, không những không có thi thể, mà ngay đến cả linh hồn cũng không còn nữa ấy."

Lời nói này của Ngọc Tình làm cho Việt Thành đột nhiên đơ người ra, không còn linh hồn, vậy thì Thụ Nhi.....

"Đúng vậy, đúng như ông nghĩ. Anh ta chết một cách hoàn toàn." Ngọc Tình vung tay một cái, một ngọn lửa màu trắng sữa từ trong lòng bàn tay của cô từ từ bùng lên: "Việt hội trưởng, bây giờ ông chuẩn bị đi bầu bạn với con trai ông rồi, cô có còn muốn nói gì không?"

"Cô....cô muốn làm gì?" nhìn ngọn lửa trong tay Ngọc Tình, Việt Thành sợ hãi, đồng tử hai mắt co lại, nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình.

"Ồ, xem ra như không có gì để nói thì phải, vậy thì....." Ngọc Tình nói rồi miệng cô khẽ nhếch lên, cô đẩy cánh tay ra, đột nhiên ngọn lửa đó hướng thẳng về phía Việt Thành.

Bao trọn lấy ông ta.

Trong giây phút sợ hãi, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên trong căn biệt thự. Ngọc Tình nghe mà nheo mày lại: "Ồn chết đi được."

Ngọc Tình nói xong, hai bàn tay cô kết lại với nhau, đẩy ra một cú trưởng, ngay sau đó tiếng kêu của Việt Thành cũng không còn nữa, còn cô, từ từ đứng lên, ánh mắt nhìn khắp quanh căn biệt thực.

Song khi cơ thể của cô vừa động đậy, ngay sau đó liền dừng lại: "Người nào?"

Ngọc Tình nhanh chóng quay đầu lại, một hơi thở đặc biệt được truyền ra không trung, khi mà linh khí của cô được truyền ra thì bóng một người mặc đồ đen từ từ xuất hiện: "Lâu quá không gặp, Ngọc Tình cô vẫn bá đạo như vậy, vẫn làm cho người khác thấy đáng ghét như thế!"

158. Chương 158: Kẻ Thù Tám Năm Trước

"Bao nhiêu năm không gặp, Ngọc Tình, cô vẫn bá đạo như vậy, vẫn làm cho người khác cảm thấy đáng ghét như thế!" người này vừa dứt lời, Ngọc Tình đơ người ra sau đó nhìn theo.

Chỉ thấy trong một góc của căn phòng, một cô gái mặc bộ đồ màu đen lặng lẽ đứng đó, toàn thân cô ta bao trọn trong bộ áo choàng màu đen, dường như nhìn không rõ diện mạo nữa, nhưng từ tư thế và động tác nhanh nhẹn hoạt bát đó, Ngọc Tình vẫn có thể nhìn ra đó là một cô gái.

Bao nhiêu năm? Ngọc Tình nhớ kĩ lại một chút, cô chắc chắn, bản thân cô chẳng có người bạn nào mà đã nhiều năm không gặp, đừng nói bạn, bao nhiêu năm nay, Ngọc Tình ngay đến cả những người đối xử tốt với nhau một chút không rất ít.

Vì vậy người này, Ngọc Tình dùng đầu gối nghĩ cũng biết người này tuyệt đối không phải là bạn. Chắc chắn như vậy rồi, Ngọc Tình ngược lại cảm thấy rất thoải mái, chỉ cần là kẻ địch, cô căn bản không cần để ý cô ta là ai, chỉ cần giết là xong.

"Vậy sao?" Ngọc Tình khẽ cười: "Tôi có bị người khác ghét hay không tôi cũng không biết, nhưng tôi biết một điều, đó chính là những người giấu đầu hở đuôi thường thì là những người không dám đi gặp người khác."

Ngọc Tình vừa dứt lời, người mặc bộ đồ đen đó toàn thân liền run lên, sau đó hơi thở thù địch được phát ra cùng với một luồng khí màu đen, cuối cùng chỉ thấy ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm về phía Ngọc Tình như muốn ăn thịt cô.

"Không dám gặp người khác? Giấu đầu hở đuôi?" người đó từng bước từng bước từ trong góc nhỏ đi ra, khí màu đen vẫn chưa tỏa ra hết, giọng nói cô ta sắc lạnh: "Nếu không phải vì cô, nếu không phải cô thì tôi sẽ nhà tan cửa nát sao? Tôi sẽ biến thành cái bộ dạng như bây giờ sao? Tôi không dám gặp người khác? Ngọc Tình, qua ngày hôm nay, tôi cũng phải làm cho cô sẽ không được gặp người khác nữa."

Nhà tan cửa nát? Đầu óc Ngọc Tình đang cố nghĩ, miệng cô nhếch cười, vừa nói hết một câu, liền thấy bàn tay người đó đưa lên, luồng khí dày đặc toát ra từ bàn tay người đó và tỏa ra ngoài, phí thẳng tới phía Ngọc Tình.

Ngọc Tình nhìn sự tấn công mạnh mẽ đó, cũng không dám chậm trễ, cô cũng giơ hay bàn tay lên, sức mạnh tinh thần màu trắng sữa được tạo ra và đẩy về phía trước mặt. Trong giây lát màu đen và màu trắng va mạnh với nhau phát ra một tiếng kêu lớn, cuối cùng thì im bặt.

Cơ thể Ngọc Tình vẫn đứng cách xa cô ta, không động đậy gì. Cô từ từ liếc mắt lên nhìn người đó, miệng nhếch lên, hai bàn tay cô để đối xứng với nhau, ở giữa là một quả cầu gió được tạo ra, tranh thủ lúc kẻ đó không phòng bị, cô đẩy quả cầu gió đó về phía người mặc bộ đồ đen kia. Khuôn mặt người đó vừa lộ ra, Ngọc Tình nhìn cô ta không có vẻ ngạc nhiên lắm, dường như cô đã đoán biết trước được, cô gật đầu: "Đúng là không ngoài dự đoán, Nhạc Linh, lâu quá không gặp, cô cũng có thể tu hành rồi. xem ra kẻ tu ma năm xưa đưa cô đi đối xử với cô cũng không tệ."

Ngọc Tình vừa dứt lời, cơ thể cô gái đó liền run lên, sau đó hai mắt đỏ như nhuộm máu nhìn Ngọc Tình, cái bộ dạng phẫn nộ và thù hằn đó giống như thể chỉ cần Ngọc Tình sơ ý là cô ta có thể ăn tươi nuốt sống Ngọc Tình vậy.

"Không tệ? Ha ha!" Nhạc Linh cười lạnh lùng: "Cô nói không tệ? Cô khi bảy tuổi đã đang làm gì? Khi tôi bảy tuổi tôi đã bắt đầu phục vụ người khác rồi, tôi vẫn còn nhỏ như thế, cái tên thú tính đó đã....." nói tới đây Nhạc Linh liền không nói nữa.

Hai mắt cô ta vẫn đỏ ngầu nhìn Ngọc Tình: "Cô có biết sau đó hắn ta đã thế nào không? Tôi đã miễn cưỡng chiều theo ý hắn, sau đó tôi yêu cầu hắn phải tìm linh đơn về để điều trị cơ thể cho tôi, đợi tôi có thể tu luyện rồi, đợi tôi tu luyện thành công rồi, việc đầu tiên của tôi chính là giết hắn."

Nhạc Linh nói rồi lại tiến lại gần một bước nhìn Ngọc Tình, cô ta nói như một kẻ điên: "Cô có biết hắn ta chết thế nào không? Tôi băm hắn ra thành từng mảnh từng mảnh, sau đó tôi lại ăn từng mảnh đó, bây giờ thì tới lượt cô rồi!"

Ngọc Tình nghe rồi cô nhìn Nhạc Linh từ đầu tới chân, chỉ thấy cô ta toàn thân trùm kín bởi bộ đồ màu đen, khuôn mặt duyên dáng, nhìn thì cũng được tính là xinh đẹp. Nhưng sự xinh đẹp đó lại mang theo tà khí, nhìn cô ta như thể chỉ là một xác chết biết di chuyển mà thôi. Hai mắt cô ta đỏ ngầu, thần sắc nhìn giống như một kẻ điên. Ngọc Tình sau khi nhìn cô ta liền thu ánh mắt về: "Cô điên rồi."

"Tôi điên rồi?" Nhạc Linh nghe thấy liền hỏi lại, lớn tiếng cười ha ha, một lúc rất lâu sau cô ta mới ngừng cười rồi nhìn Ngọc Tình: "Tôi không điên! Tôi biết rất rõ bản thân mình đang làm gì!"

Nhạc Linh vừa nói vừa nhìn Ngọc Tình: "Cô đã từng ăn thịt người chưa? Thịt của cái tên đàn ông thú tính đó tuy không phải rất ngon miệng nhưng vô cùng tươi." Nhạc Linh nói rồi thè lưỡi ra, cô ta liếm môi, dường như đang rất nhớ cái mùi vị đó.

"Còn nữa, cô có biết không." Nhạc Linh nói rồi lại tiến về phía trước một bước, nói có vẻ rất vui mừng: "Sau khi tôi ăn thịt hắn ta mới phát hiện hóa ra ăn thịt người có thể làm tăng thêm sinh lực, cô xem sau khi tôi ăn thịt hắn, ngay đến cô tôi cũng có thể đánh được."

Nhạc Linh nói với sắc mặt đầy thù hận, bàn tay cô ta giơ lên và đầu những ngón tay liền biến thành móng vuốt rồi cào về phía trước. Ngọc Tình lúc nào cũng nhìn cô ta và trong trạng thái phòng vệ. Không phải Ngọc Tình nhân từ khoan dung, nhưng cô nhìn Nhạc Linh cứ cảm thấy có điều gì đó kì lạ, thế nhưng rốt cuộc là điều gì thì cô lại không nói ra được.

Chỉ thấy Nhạc Linh đột nhiên xông lên, Ngọc Tình hức một tiếng lạnh lùng khinh bỉ, sức mạnh tinh thần trong tay hóa thành một thanh đao sắc, cơ thể Ngọc Tình lùi về sau sau đó giơ thanh đao hướng về phía trước, chỉ nghe phụt một tiếng, thanh đao đó đâm thẳng vào bụng của Nhạc Linh.

Ngọc Tình liếc nhìn, ngay lập tức cơ thể cô lại lùi về phía sau, đồng thời vận hành tâm niệm, thanh đao sức mạnh tinh thần liền biến mất. Chỉ thấy trên bộ đồ màu đen của Nhạc Linh xuất hiện một cái lỗ, từ cái lỗ đó máu tươi chảy ra chầm chậm.

Nhạc Linh đơ người ra, sau đó ngước mắt lên nhìn Ngọc Tình: "Không ngờ sự cảnh giác của cô lại cao như vậy." cô ta nói rồi từ từ đứng thẳng người lên, hai mắt vẫn đỏ ngầu như lúc trước không hề giảm, có điều, cái thái độ điên rồ đã mất đi.

Chỉ thấy cô ta đưa tay lên đỡ vào vết thương, vết thương đó nhanh chóng liền lại với tốc độ mà mắt thường nhìn thấy và còn phải giật mình.

"Cô tưởng cô giả vờ điên là tôi sẽ không cảnh giác à?" Ngọc Tình nhìn thấy động tác của Nhạc Linh, đồng tử mắt co lại, sau đó mở miệng nói chế giễu.

Ngay từ đầu, Ngọc Tình đã thấy Nhạc Linh có điều gì đó bất thường. Tuy cô ta nhìn thì có vẻ cực kì điên cuồng, nhưng mọi động tác của cô ta đều là vì muốn tiếp cận gần hơn tới Ngọc Tình, hơn nữa các động tác đó đều diễn ra trước mặt Ngọc Tình, chỉ cần cô bất cẩn thì tuyệt đối sẽ bị Nhạc Linh giáng cho một đòn chí mạng, vì vậy Ngọc Tình nhìn thì có vẻ không để phòng cảnh giác nghe Nhạc Linh nói, thậm chí là phối hợp với cô ta, nói cô ta điên rồi, nhưng cô làm thế chẳng qua là để Nhạc Linh nghĩ rằng cô ta đã đạt được mục đích mà thôi.

Bây giờ xem ra suy nghĩ của bản thân đúng là không sai. Ngọc Tình nhìn Nhạc Linh cười chế giễu: "Nói đi, mục đích cô hôm nay tới đây làm gì? Kẻ năm xưa đưa cô đi đã bảo cô tới đây?"

Thực ra Ngọc Tình đối với kẻ địch lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác, kể cả trước mặt có là một đứa trẻ sơ sinh thì cũng không làm cô không đề phòng, huống hồ đây lại là Nhạc Linh- kẻ hận cô vào tới tận xương tủy.

"Ha ha." Nhạc Linh nhìn Ngọc Tình rồi cười: "Tôi nói rồi, kẻ đó đã bị tôi ăn thịt rồi." Nhạc Linh nói, cô ta là thè lưỡi ra liếm môi.

"Cô nói xem cô lúc nào cũng làm cho người khác ghét như thế, vì vậy có người nhìn cô không vừa mắt, còn tôi thì vì có thù với cô, vì thế tôi đã nhận cái nhiệm vụ này."

Nhạc Linh vừa dứt lời, Ngọc Tình liền nhìn chằm chằm cô ta không chớp mắt, sau đó gật đầu như đã hiểu ra: "Là kẻ tu ma muốn phá hoại Ấn Trấn Yêu?"

Nhạc Linh nghe thấy nhưng không trả lời, đôi mắt cô ta dán chặt vào người Ngọc Tình, dường như đang suy nghĩ xem sẽ ra tay bắt đầu từ đâu.

"Đừng nhìn nữa." Ngọc Tình bị Nhạc Linh nhìn như đang nhìn miếng mồi cô liền cảm thấy tức giận, cô ngẩng đầu gầm lên một tiếng. Lần này, cô thực sự tin cô gái trước mắt cô đây sẽ ăn thịt người là thật.

Nghĩ tới điều này mà Ngọc Tình liền thấy buồn nôn, kiếp trước khi còn ở đội đặc công, cô đã đi qua rừng già, không có đồ ăn, cô và đồng đội đã phải tự tạo ra đồ ăn nhưng chưa bao giờ ăn thịt người. Đó là cái mà cô cảm thấy thật kinh khủng, nếu làm người mà còn vượt qua cả điều đó vậy thì có khác gì thú tính.

"Kế hoạch của bọn họ bị ảnh hưởng chỉ vì cô, cô nói xem, cô có phải bù đắp không?" Nhạc Linh từ từ thu ánh mắt về, lưỡi cô ta lại liếm môi: "Để cô không còn có cách nào làm ảnh hưởng tới kế hoạch nữa, vì thế, Ngọc Tình, cô sẽ nhất định không sống được qua ngày hôm nay để rời khỏi nơi đây."

"Dựa vào cô?" Ngọc Tình nghe thấy vậy liền cười, nhìn Nhạc Linh: "Chỉ dựa vào cô mà có thể giết tôi?"

Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn Nhạc Linh từ trên xuống dưới với ánh mắt khinh bỉ: "Cô đánh giá quá cao bản thân rồi đấy, lại còn đánh giá thấp tôi nữa? Hoặc là cả hai đều có? Nhạc Linh, tám năm trước, cô đã thích tự cho mình là thông minh. Sao đến bây giờ mà cái tật đó của cô vẫn chưa sửa được nhỉ?"

Ngọc Tình nói rồi khẽ cười, ánh mắt thương hại nhìn Nhạc Linh: "Nếu cô đủ thông minh thì tám năm trước đã đừng động vào tôi, vậy thì cô đã sẽ sống vui vẻ. Nếu cô đủ thông minh, bây giờ đừng có động vào tôi, vậy thì ít nhất cô sẽ vẫn còn sống, nhưng...cô vẫn mãi là một kẻ ngốc."

Ngọc Tình nói xong, Nhạc Linh mở miệng định nói gì đó nhưng liền nghe thấy Ngọc Tình lên tiếng: "Cô là một con người hết sức ngớ ngẩn, tám năm trước đây tôi giết cô có khác gì chỉ như đè bẹp một con kiến, tám năm sau tôi giết cô cũng chẳng khác gì bóp chết một con chuột! Ồ, nhớ lấy, đừng có cho rằng cô giỏi. cô chẳng qua chỉ là một con kiến biến thành một con chuột mà thôi."

Ngọc Tình nói ra lời này không hề tự đại chút nào, mà trong mắt cô, Nhạc Linh chẳng qua chỉ là một con kiến biến thành một con chuột mà thôi! Nhưng lời này nghe bên tai Nhạc Linh thì lại như chiếc kim chọc vào màng nhĩ cô ta.

"Ha ha, Ngọc Tình, không ngờ tám năm không gặp cô vẫn mồm mép lanh lợi như thế!" Nhạc Linh nói rồi, bàn tay cử động, một khối khí tà lớn xuất hiện trong hai lòng bàn tay: "Cô tưởng tôi không có pháp bảo à? ha ha, Ngọc Tình, nhận lấy cái chết đi!"

Nhạc Linh nói rồi, khối tà khí đó được đẩy ra, khối tà khí dường như có sinh mệnh vậy, chỉ thấy nó hấp thụ tà lực của Nhạc Linh, từ từ xoay vòng, rồi lớn dần lên, tỏa ra xung quanh một bầu không khí lạnh lẽo ác độc.

Ngọc Tình nhìn mà hơi đơ người ra, sau đó nét mặt cô trầm lại hiếm có, không phải vì Nhạc Linh mà vì khối tà khí trong tay cô ta. Từ luồng khí tỏa ra có thể thấy, khối tà khí đó muốn giết chết cô ít nhất cũng phải hấp thụ hết tà lực trong người của Nhạc Linh, tới lúc đó Nhạc Linh ngoài con đường chết ra thì chẳng còn con đường nào khác.

"Không thể tiếp tục nữa!" một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Ngọc Tình, chỉ thấy bàn tay cô đưa lên, một chiếc thủ ấn xuất hiện, hướng thẳng về phía Nhạc Linh.

"Hức!" Nhạc Linh hức một tiếng, cô ta chẳng thèm quan tâm tới sự công kích của Ngọc Tình mà chỉ để ý tới việc làm cho khối tà khí kia càng lớn mạnh hơn. Hoàn toàn không chú ý tới Ngọc Tình, cô ta không phát hiện ra, sức mạnh tinh thần màu trắng sữa kia đã từ từ thâm nhập vào cơ thể cô ta.

"Sao thế này?" một lúc sau, giọng nói ngạc nhiên của Nhạc Linh vang lên, chỉ thấy khối tà khí kia không còn chuyển động nữa, còn cô ta, không có luồng khí hay tà lực nào được đẩy ra nữa.

"Bởi vì cô đã chết rồi!" Ngọc Tình nhếch mép lên, đưa tay ra phủi hai tay vào nhau.

Ngọc Tình vừa dứt lời, chỉ nhìn thấy từ người Nhạc Linh phát ra thứ ánh sáng màu trắng đục, giống như những sợi tơ quấn chặt lấy người cô ta, rồi những tiếng tách tách vang lên.

Cả cơ thể cô ta đang bị cứa và vỡ ra thành vô số phần. Ngọc Tình nhìn mà trong ánh mắt không hề cảm thấy đáng thương. Ngay từ lúc bắt đầu, khi Ngọc Tình đâm thanh đao sức mạnh tinh thần vào cơ thể cô ta đã đem sức mạnh tinh thần thâm nhập vào cơ thể cô ta, và chỉ đợi tới lúc này nữa.

Nhạc Linh đáng thương tới lúc chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Thực ra tự cô ta cũng đã biết cô ta tới giết Ngọc Tình thì sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, thế nhưng cô ta vẫn muốn giết chết Ngọc Tình vì cô ta vốn dĩ cũng không sống nổi nữa, chỉ là cô ta không ngờ rằng tám năm trước cô ta đấu không nổi Ngọc Tình, tám năm sau vẫn thất bại như vậy.

Khi mà Ngọc Tình đang thở phào một tiếng, thì liền thấy khối khí tà đó điên loạn bay lên, Ngọc Tình đơ người ra.

Khối tà khí đó đang bay nhảy tự do, trong lúc nó bay lượn thì luồng tà lực từ trong người Nhạc Linh bắt đầu phân giải ra và tất cả đều chui vào khối tà khí đó.

"Bốp!" khi mà Ngọc Tình vẫn đang đơ người ra thì khối tà khí đó xông thẳng tới phía Ngọc Tình, Ngọc Tình chưa từng thấy hiện tượng này – khi mà chủ nhân chết rồi mà vẫn còn có loại pháp bảo tự mình vận động, vậy là cô chỉ có thể trờn mắt nhìn, đợi nó xông tới.

"Bùm!" khi mà Ngọc Tình đang tròn mắt ra nhìn thì bóng dáng một người trắng toát xuất hiện trước mắt cô. Sắc mặt anh không tay đổi vung hai tay lên, khối tà khí đó liền biến mất.

Hành động nhìn có vẻ rất nhẹ nhàng đó làm cho Ngọc Tình ngớ người ra: "Ai vậy nhỉ?"

159. Chương 159: Thu Phục Hội Phục Hưng

Người đó sau khi cứu Ngọc Tình liền lạnh lùng liếc nhìn cô một cái rồi quay người biến mất trước mắt cô, biến mất cùng với anh ta còn có khối tà khí vừa nãy.

Ngọc Tình vừa được cứu đứng ngây người ra ở đó.

Thế này là thế nào? Cô đã làm gì anh ta à? không thích thì không cần cứu! Cứu xong rồi lại cái thái độ lạnh lùng thế cho ai xem chứ!

Hức, Ngọc Tình lạnh lùng hức một tiếng, cô xoay người rồi cơ thể biến mất khỏi căn biệt thự. Đối với Ngao Thánh, cô thực sự là cạn lời, anh cứu cô, cô biểu thị sự biết ơn, thế nhưng con người cũng không thể thế này chứ.

Anh không vui? Cô thì vui chắc?

Có điều, cái tên đó là ai, khối tà khí vừa nãy, chắc chắn là vô cùng mạnh, sự công kích mạnh mẽ đó đến cô cũng không có cách nào để né tránh, vậy mà anh ta chỉ một cái vung tay đã hóa giải được nó rồi!

Trời, lại có thể đơn giản như vậy sao?

Nếu nói đó là Ngao Thánh, trong lòng Ngọc Tình luôn có sự nghi hoặc. Người đàn ông này làm thế nào để bị nhốt lại trong không gian chiếc nhẫn. Tuy trí nhớ anh có chút mơ hồ nhưng thực lực thì cô không nhìn thấu được. Hơn nữa, điều chủ yếu nhất đó là người đàn ông này lại có chút giống với Phác Vũ, lẽ nào tất cả những điều này đều là trùng hợp?

Ngọc Tình nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra rốt cuộc là thế nào, vậy là cô cũng chẳng nghĩ nữa, cô còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Ngay sau đó, Ngọc Tình đã dễ dàng tới được tổng bộ của hội Phục Hưng. Hôm nay cô nhất định phải có được hội Phục Hưng.

Ngày hôm qua Ngọc Tình nhận được tin tức nói rằng, một hắc bang quốc tế có tên gọi Schulte đã liên lạc với hội Hưng Hòa, mục đích dường như chính là bang Chim ưng và cô. Vì thế cô bắt buộc phải có được hội Phục Hưng trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Chỉ có như vậy cô mới có thể đối kháng lại với hội Hưng Hòa, còn về phần sau khi có được hội Phục Hưng, có thể sẽ gặp phải vấn đề phản đối, Ngọc Tình đương nhiên là đã có sự nắm bắt và giải quyết.

"Người nào?" Ngọc Tình lặng lẽ bước đi trong tổng bộ của hội Phục Hưng, cô không hề rón rén, vì vậy tiếng bước chân của cô trong màn đêm nghe vô cùng rõ.

Ngọc Tình nghe thấy tiếng hét lên căng thẳng, bước chân cô hơi dừng lại, ngay đó lại bước những bước lớn đi về phía tiếng nói đó phát ra: "Đương nhiên là người có thể giúp được các người rồi."

Lúc này những lãnh đạo cấp cao của hội Phục Hưng đều ở trong phòng họp, mặt mũi tỏ ra hết sức lo lắng. Lúc này đột nhiên thấy một cô gái xuất hiện trước mắt mình, bọn họ mới đầu đơ người ra sau đó lại liền nhìn cô cảnh giác, sau đó nữa là thái độ khinh thị.

“Giúp đỡ chúng tôi?” một người lạnh lùng hức một tiếng: “Cô dựa vào cái gì mà giúp chúng tôi, dựa vào cơ thể nhỏ bé của cô à?”

“Đúng thế.” Ngọc Tình chớp chớp mắt, thong dong bước vào trong, tới vị trí của Việt Thành từ từ ngồi xuống: “Các vị có thể không biết, chính cái thân hình nhỏ bé này đã vừa loại bỏ hội trưởng của các người.”

“Cô nói cái gì?” Ngọc Tình vừa nói dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đó đều đứng phắt dậy, ngây người ra nhìn Ngọc Tình: “Cô nói, cô loại bỏ hội trưởng của chúng tôi? Cô....”

Ngay lập tức, mắt của mọi người đỏ hết lên, nhìn cô phẫn nộ như không tin vào tai mình.

Nét biểu cảm phức tạp đó làm cho Ngọc Tình không khỏi cảm thấy ngạc nhiên: “Đúng là những kẻ thuộc hạ có lòng! Không sao, Việt Thành đã chết rồi, nhưng các người không cần lo lắng căng thẳng làm gì, tôi sẽ không giết các vị đâu, tôi tới đây tìm các vị là muốn hợp tác.”

“Cô là ai?” bộ dạng nhỏ bé, đáng yêu của Ngọc Tình không làm cho mọi người ở đó bớt đi sự cảnh giác, cô gái này nếu không phải nói phét thì lâu như vậy tuyệt đối là có bản lĩnh giết bọn họ, dù gì so với Việt Thành thì những người ở đây chẳng là gì.

Còn, nếu là nói khoác, cô dựa vào cái gì mà không kinh động bất kì ai xuất hiện ở đây?

“Ồ, quên nói rồi.” Ngọc Tình khẽ liếc mắt lên, nói chậm rãi: “Tôi họ Ngọc, tên chỉ có một chữ là Tình, người của bang Chim ưng ở phương Bắc.”

“Ngọc Tình.” Ngọc Tình vừa dứt lời, mọi người đều nhìn cô như nhìn thấy quỷ vậy. Luôn nghe nói rằng đường chủ của Lôi Hổ Đường của bang Chim ưng phương Bắc là một bé gái, nhưng mọi người đều không coi là thật. Bây giờ bang Chim ưng có thể phát triển đến mức độ này thì không thể thiếu công lao của Ngọc Tình, một cô gái với tuổi đời còn nhỏ nhưng đã có thành tựu lớn như vậy rõ ràng là không thể.

Vì thế mọi người đều cho rằng về tuổi của Ngọc Tình, chẳng qua là bang Chim ưng tung hỏa mù thôi, còn Ngọc Tình nhất định phải là một người phụ nữ tầm hơn 30 tuổi.

Suy nghĩ như vậy đã ăn sâu bám rễ vào trong suy nghĩ của họ rồi, bây giờ đột nhiên có người đến nói với bọn họ điều đó không phải là thật, mà sự thật đó chính là như lời đồn đại họ nghe thấy – Ngọc Tình là một cô gái mới có 15 tuổi, như vậy bọn họ đương nhiên là vô cùng ngạc nhiên rồi.

“Rất ngạc nhiên đúng không?”Ngọc Tình thấy vậy liền cười khểnh: “Tôi cho rằng chẳng có gì mà phải ngạc nhiên, dù gì thì tuổi của tôi mọi người cũng đều biết cả.”

Ngọc Tình nói rồi, hai tay cho lên mặt bàn đặt lên nhau, lặng lẽ nhìn mọi người rất bình tĩnh.

“Tôi nghĩ các vị không cần phải có cái thái độ này, tôi tới đây không phải để giải thích sự nghi hoặc cho các vị, cũng không phải tới để thương lượng, tôi tới chỉ muốn nói với các vị một sự thực.” ánh mắt Ngọc Tình đảo qua nhìn tất cả mọi người, ngay sau đó cô thu về nụ cười, khuôn mặt rất nghiêm túc và nghiêm khắc, cô nói: “Hội Phục Hưng, tôi phải có nó, sau này có chỉ có một cái tên – đó là bang Chim ưng.”

Ngọc Tình nói dứt lời, mọi người ào ào bàn tán: “Cái gì mà cô phải có hội Phục Hưng, dựa vào cái gì chứ?”

“Bây giờ chúng tôi không biết Hội trưởng có phải thực sự đã chết trong tay cô không, cho dù có chết trong tay cô thì cô làm thế này là bắt nạt hội Phục Hưng chũng tôi không có người nữa à?”

“Tiểu cô nương có những lời nói nghe không được vào tai lắm, đối với cô và đối với người khác chẳng có lợi lộc gì! Cô phải nghĩ cho kĩ đấy!”

.....

Dưới ánh mắt và nụ cười khẽ mỉm của Ngọc Tình, mọi người có mặt ở đó đều đứng lên, nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình. Giọng nói nghe như đang dạy bảo con cháu trong nhà vậy.

Ngọc Tình ngồi im lặng lắng nghe, mãi cho tới khi những câu nói đó yếu dần bên tai cô cô mới từ từ mở miệng.

"Tôi đã nói rồi, tôi đến không phải để hỏi ý kiến của các vị, các vị cũng không cần trừng mắt lên mà nhìn tôi như thế." Ngọc Tình khẽ cười: "CÒn về phần các vị, nếu các vị thành tâm quy thuận, vậy thì tôi đương nhiên cũng sẽ không bạc đãi các vị, còn nếu...."

Ngọc Tình nói rồi ánh mắt cô lại đảo một lượt: "Bây giờ muốn đi, tôi cũng sẽ không ngăn, nhưng nếu có ai muốn cảm trở tôi vậy thì xin lỗi nhé, có thể người đó sẽ không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai đâu."

Ngọc Tình vừa nói xong liền lập tức có người mở miện muốn phản bác.

"Ồ, các vị tốt nhất thì không nên nghi ngờ lời tôi nói, bằng không phải trả giá thế nào, tôi sợ các vị trả không nổi đâu!"

"Cô?"

"Tôi?" người đó vừa nói được một từ liền được Ngọc Tình tiếp lời ngay: "Hôm nay tôi tới vẫn còn có một tin tức muốn chia sẻ với mọi người, đó chính là có một hắc bang quốc tế với tên gọi Schulte đã liên lạc với hội Hưng Hòa, tôi nghĩ hội Hưng Hòa sau khi có được sự giúp đỡ, đối tượng mà bọn họ muốn loại bỏ đầu tiên e rằng không phải bàn Chim ưng vẫn còn chưa đứng vững ở đây của tôi, dù gì thì các vị mới là những người có mối hận thù lâu đời với bọn họ."

Ngọc Tình nói xong liền nhẹ nhàng đứng lên: "Được rồi, lời hôm nay tôi muốn nói cũng đã nói hết rồi, các vị có thái độ thế nào!"

Lúc này hai bàn tay của Ngọc Tình đã nắm thành nắm đấm đặt trên bàn, hai mắt lặng lẽ nhìn mọi người, miệng khẽ cười mỉm, khuôn mặt thanh tú của cô dưới ánh đèn vang nhìn rõ ràng là rất xinh đẹp.

Mọi người chỉ nhìn nhau, cả căn phòng họp là một sự im lặng.

Ngọc Tình cũng không thúc giục, cô lại ngồi xuống. Trong lòng cô đã có câu trả lời cho sự việc này, cô tin mọi người ở đây cũng vậy, đồng ý chẳng qua chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

Sau cùng ai cũng đều biết lựa chọn, hội Phục Hưng và bang Chim ưng không có mâu thuẫn gì lớn, vì vậy nếu quy hàng bang Chim ưng, vậy thì chỉ cần bọn họ biểu hiện tốt thì vẫn có thể giống như bây giờ, an nhàn hưởng phú quý. Còn nếu bọn họ không quy hàng, ngược lại bị bang Chim ưng đánh, vậy thì cục diện sẽ rất khác. Hoặc nữa, bang Chim ưng không ra tay với bọn họ mà bọn họ được hội Hưng Hòa dùng thì, ồ, được, bọn họ mãi mãi sẽ chỉ là kẻ hạ đẳng, những ngày tiếp theo sẽ sống tạm bợ dưới tay của đối thủ.

Vì thế, đưa ra quyết định là không hề khó.

Đúng lúc này, thuộc hạ của Việt Thành ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình: "việc của hội Hưng Hòa là thật sao?"

"Các vị thời gian gần đây chắc là chỉ để ý đề phòng tôi, e rằng không có nhiều tâm trí mà chú ý tới đối thủ cũ của mình, có phải thật hay không, mọi người có thể điều tra. Hỏi tôi, tô nói, anh có tin không?" Ngọc Tình từ từ ngước mắt lên, nhìn người đó rồi thu ánh mắt về.

Nếu nói cô nói mà bọn họ tin thì sao còn hỏi như vậy? Đúng là nực cười.

"Được." người đó gật đầu, cầm điện thoại ấn một dãy số rồi nói: "Điều tra cho tôi động tĩnh hội Hưng Hòa gần đây."

"Vâng."

Người ở đầu dây bên kia trả lời một tiếng rồi cúp máy, một lúc sau liền có điện thoại gọi đến.

"Gần đây hội Hưng Hòa đang tiến hành giao thiệp với một bang phái lạ, hai bên bàn bạc dường như rất vui vẻ, có lẽ sự hợp tác là chắc chắn!" điện thoại gọi tới, người đó lập tức bắt máy, sau khi nghe thấy lời báo cáo như vậy, anh ta từ từ tắt máy đi rồi ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình.

"Cô vừa nói, đó là một bang phái lớn, vậy thì chúng ta hợp tác, ồ không, là chúng tôi quy hàng cô, cô có thể đối kháng với bọn họ không?" người đó cũng là một người đã ở hội Phục Hưng lâu năm, anh ta dường như vừa mở miệng đã nói đúng trọng tâm.

"Ừm." Ngọc Tình từ từ gật đầu: "bang phái lớn, bang Chim ưng chúng tôi cũng không phải bang nhỏ, vì thế về điểm này, không cần các vị phải lo lắng. Còn việc có thể đối kháng hay không, ồ, e rằng đây cũng không phải là vấn đề mà các vị nên lo lắng bây giờ. Ít nhất các vị sau khi theo tôi, thì đã có sức mạnh để đối kháng với hội Hưng Hòa, điều này là chắc chắn."

Bang phái lớn? Đảng Hắc Thủ có được coi là lớn hay không? Đảng Hắc thủ Italia vốn dĩ đã được coi là rất khá rồi, thế nhưng Wiliam vì muốn lấy lòng cô, nhất định đã nuốt chửng đảng Hắc thủ của nước M, như vậy thì, thế lực của đảng Hắc Thủ cũng tương đối lớn, lại thêm với dòng máu gia tộc của Wiliam, với bối cảnh như vậy, thực lực như vậy, e rằng so với Scheltu thần bí đó cũng không kém là mấy.

Huống hồ, Ngọc Tình cô đâu có phải một kẻ kém cỏi.

"Được! tôi đồng ý!" người đó suy nghĩ một lát cuối cùng nhìn Ngọc Tình nói.

"Biết thời biết thế mới là anh hùng, hoang nghênh gia nhập bang Chim ưng." Ngọc Tình khẽ gật đầu, thái độ khá hơn lúc trước một chút, ngay sau đó cô quay đầu nhìn những người khác: "Các vị thì sao?"

Vừa nãy người đó quyết định đi theo Ngọc Tình, bọn họ đều nhìn thấy và nghe thấy. vì vậy đối với tính chân thực mà Ngọc Tình nói, bọn họ cũng đã hiểu ra.

Sau khi suy nghĩ, bọn họ đều gật đầu nói: "Đồng ý!"

160. Chương 160: Ấn Trấn Yêu Lại Xuất Hiện

Vậy là hội Phục Hưng đã thuận lợi sát nhập vào bang Chim ưng, còn bang Chim ưng cũng trong vòng một đêm đã chiếm hữu được một nửa giang sơn của hắc đạo phương nam.

Tất cả những điều này đến quá bất ngờ, bất ngờ tới mức làm cho người khác có cảm giác như đang kể chuyện cười vậy. Có điều bất luận mọi người cảm thấy thế nào thì nó cũng vô nghĩa. Nhưng nói gì thì nói đây đã là một sự thực không cần tranh cãi.

Còn Ngọc Tình – trung tâm của vấn đề này thì đang nằm trong khách sạn. Hôm nay Lâm Chính Đông gọi điện cho cô nói lại phát hiện ra thêm hai mảnh của Ấn Trấn Yêu.

Hai mảnh của Ấn Trấn Yêu lần này một nam một bắc, nằm ở hai cực của trái đất, hơn nữa dường như đều khá là lỏng lẻo. Theo lý mà nói, nhận được tin tức này thì Ngọc Tình nên qua đó xem thế nào, nhưng, bây giờ cô đang có một chút do dự.

Sự do dự này không phải vì Lâm Chính Đông, mà là vì Phác Vũ. Sự việc lần trước đối với Ngọc Tình mà nói đã là một sự đả kích quá lớn đối với cô. Vì vậy cô không muốn trả bất kì cái giá nào mà cô không muốn trả nữa.

"Đang lo lắng gì đấy?" Ngao Thánh bất ngờ xuất hiện trước mắt Ngọc Tình, anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt đầy sự quan tâm.

"Không có gì." Ngọc Tình lắc đầu: "Chỉ là Ngao Thánh, tôi muốn biết tại sao anh lại thích tôi?"

Đây là vấn đề mà Ngọc Tình và Ngao Thánh chưa từng thảo luận, những ngày này, Phác Vũ, Phong Nhã Trần bọn họ đều không ở bên cạnh cô, bên cạnh cô chỉ có một người là Ngao Thánh.

Đối với Ngọc Tình mà nói, tất cả những biểu hiện của Ngao Thánh cô đều ghi nhớ trong lòng, thế nhưng chính vì như vậy cô mới cảm thấy áy náy, cô luôn muốn hỏi về vấn đề này, tại sao anh lại thích cô.

"Tôi cũng không biết." Ngao Thánh nghe thấy vậy liền nhìn chằm chằm Ngọc Tình rồi nói.

"Thực ra lúc mới đầu tôi cũng không thích cô đâu, chỉ là không biết điều đó đã thay đổi từ khi nào. Thay đổi làm tôi cũng không phân biệt rõ được, thay đổi tới mức làm cho tôi hoảng loạn, sau cùng mới tôi chắc chắn là tôi thích cô, tôi lo lắng cô sẽ gặp nguy hiểm, tôi muốn mãi mãi ở bên cạnh cô, thậm chí tôi còn hi vọng bên cạnh cô chỉ có một người là tôi."

Ngao Thánh dừng lại vài giây rồi nói tiếp: "Ngay từ lúc bắt đầu tôi đã rất cố chấp thế nhưng bây giờ dường như tôi đã biết thỏa hiệp, vì vậy Ngọc Tình, tôi thích cô, điểm này thì không cần nghi ngờ gì cả."

Lời nói của Ngao Thánh rất dứt khoát, đã làm cho Ngọc Tình hơi đơ người ra.

Phải nói về chuyện tình cảm, thực ra Ngọc Tình cũng không hiểu, vì vậy đối với Ngao Thánh mà nói, là thật hay là giả, là đúng hay sai cô cũng không hề biết, có điều không thể phủ nhận đó là, trái tim cô đã có một chút chút rung động.

"Ừm." dưới ánh mắt chờ đợi của Ngao Thánh, Ngọc Tình khẽ gật đầu: "Tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, thời gian này....tự anh hãy ở nhân gian đi thăm thú một chút...."

"Tôi đi cùng cô." Ngọc Tình còn chưa nói dứt lời liền bị Ngao Thánh cắt ngang, anh nhìn cô: "Tôi đi cùng cô."

Ánh mắt anh rất bình thản, thậm chí không nói thêm bất cứ câu nào nhưng ánh mắt đó đã làm cho Ngọc Tình ngây người ra, trong lòng là một sự ấm áp nói không thành lời.

"Anh...." Ngọc Tình mở miệng còn muốn nói thêm nhưng liền thấy Ngao Thánh nheo mày lại, anh nói lời bá đạo: "Mình cô đi tôi không yên tâm, cô xem những việc của cô làm gì có việc nào khiến người khác yên tâm được chứ!"

Không yên tâm? Ngọc Tình liền ngẩng đầu lên bĩu môi: "Tôi có cần anh không yên tâm đâu!"

Cô cũng bất man, sao cô lại khiến người khác không yên tâm chứ! anh đã từng nhìn thấy một cô gái nào 15 tuổi mà lại thông minh tuyệt đỉnh thế này chưa? Lão nương khi còn tám tuổi bố mẹ đã không cần lo lắng rồi nhé!

Anh đã thấy cô gái nào mà khiến người khác không phải lo lắng như lão nương chưa?

"Thôi được rồi! đừng có không phục như thế!" Ngao Thánh nhìn bộ dạng lúc này của Ngọc Tình liền cười, đưa tay ra đấm nhẹ vào ngực cô một cái: "Cô xem việc cô làm, tham gia vào giới hắc đạo, đây là con đường mà một cô gái nên đi à? đánh nhau, âm mưu, đấu đá, tính toán, có cái nào mà cô không tham gia? Người thì bé tí ra, không cẩn thận một cái là mất mạng như chơi, tôi nói thế mà còn không phục à?"

Hức! Ngọc Tình lạnh lùng hức một tiếng, quya người rồi biến mất khỏi căn phòng.

Mẹ kiếp, lão nương không dây với anh nữa, tránh đi là tốt nhất.

Đứng trong căn phòng, Ngao Thánh nhìn phía trước mắt đột nhiên không còn ai, miệng anh khẽ cười, đưa tay lên nhìn bàn tay mình. Anh mỉm cười, sau nụ cười này, con tim Ngao Thánh là một sự trống rỗng nói không thành lời. Anh luôn cảm thấy thời gian gần đây dường như có việc sẽ xảy ra. Và sự việc này dường như cũng không được tốt lắm.

Nghĩ tới đây, con tim Ngao Thánh khẽ run lên, xoay người một cái, anh đuổi theo Ngọc Tình.

Ngọc Tình đi về hướng Bắc cực, nghe nói hai mảnh ghép của Ấn Trấn Yêu lần này thì mảnh ở Bắc cực có vẻ nguy hiểm hơn một chút.

Lúc này Bắc cực đang lạnh lẽo và hoang vắng, tại thời điểm này đã có rất nhiều người tập trung ở đây, bọn họ sắc mặt u ám nhìn vào một đại ấn màu vàng kim trên một núi đá băng.

Xung quanh đại ấn là một khoảng hư vô. Khoảng hư vô này có thể nuốt chửng mọi thứ, bao gồm cả sinh mạng. Trong số bọn họ đã có người đi vào mà đã không trở lại nữa. Khoảng hư vô này tuy không phải là màu đen nhưng nhìn thế nào cũng thấy rất kì lạ.

"Thiếu tướng, đây...." bên cạnh Lâm Chính Đông, một người đàn ông mặc đồ đen với khuôn mặt nghi hoặc nhìn ông ta, trên khuôn mặt là sự sợ hãi không hiểu chuyện gì.

"Haiz, đợi đi!" Lâm Chính Đông không quay đầu sang, ánh mắt vẫn nhìn vào đại ấn màu vàng kim kia, chiếc ấn đó sức mạnh của nó nhìn có vẻ như không thay đổi, thế nhưng không biết tại sao Lâm Chính Đông lại luôn cảm thấy dường như chiếc ấn đó đang từng chút thu hẹp lại.

“Không, không đúng.” Nghĩ tới đây, hai đồng tử mắt của Lâm Chính Đông liền co lại, ngay sau đó ánh mắt liền trở nên sắc lạnh: “Không đúng, không phải như vậy! ấn này không bình thường.”

“Sao vậy, thiếu tướng?” tiếng kêu thất thanh của Lâm Chính Đông làm người đứng bên cạnh ông ta đơ người ra, ngay sau đó liền quay đầu lại nhìn ông ta.

“Mảnh Ấn Trấn Yêu này không bình thường.” Hai mắt ông ta nhìn chằm chằm vào ấn đó rồi nói: “Ấn Trấn Yêu này là giả!”

“Là giả? Sao có thể?” mọi người nghe thấy đều giật mình: “Ấn Trấn Yêu này giống với mảnh ấn trước đây mà!”

“Không, mọi người nhìn mà xem, trước đây chúng ta nhìn thấy Ấn Trấn Yêu tuy đều là màu vàng kim, nhưng không hề chói thế này, còn mảnh Ấn Trấn Yêu này dường như đang biết là nó đã bị chúng ta phát hiện ra vậy, như thế chẳng phải là kì lạ à?”

“Đúng thế.” Lâm Chính Đông nói, toàn bộ mọi người đều đơ ra nhìn chằm chằm kĩ lưỡng thì phát hiện đúng là có điều gì đó bất thường.

“Đúng thế, thiếu tướng nói không sai, đúng là có điều gì đó khang khác.”

“ĐÚng thế, quá là kì lạ....”

.....

“Cái gì kì lạ?” khi mà mọi người đều đang nghi hoặc thì một giọng nói lanh lảnh vang lên bên tai làm mọi người đều đơ ra.

“Giọng ai đấy?” giọng nói này rất xa lạ, vì thế mọi người đều đơ người ra, ngay sau đó quay đầu lại nhìn.

“Ngọc Tình!” Lâm Chính Đông quay đầu lại nhìn thấy Ngọc Tình liền lớn tiếng vui mừng gọi tên cô.

Ngọc Tình nghe thấy chỉ lạnh lùng liếc nhìn ông ta một cái, không nói gì. Ánh mắt cô hướng thẳng về phía mảnh Ấn Trấn Yêu, sau đó sắc mặt cô liền trùng xuống: “Đây không phải là thật!”

Vừa dứt lời, mọi người có mặt ở đó đều tròn mắt nhìn cô. Cái gì? Không phải là thật?

Câu nói này là lần thứ hai bọn họ nghe thấy rồi, lần thứ nhất được nói ra từ miệng của Lâm Chính Đông, lần thứ hai được nói ra từ miệng của cô gái vừa mới xuất hiện. Điều làm bọn họ ngạc nhiên nhất đó là, cô gái này vừa mới tới đây, vậy mà ngay lập tức vừa nhìn đã biết mảnh Ấn Trấn Yêu này không phải là thật!

Điều này cần có thị lực và thực lực thế nào mới nhìn ra nhanh như thế!

“Vậy...” Lâm Chính Đông nghe thấy cô nói cũng đơ người ra, hai mắt ngơ ngác nhìn Ngọc Tình, cuối cùng mở miệng: “Vậy bên trong có Ấn Trấn Yêu không?”

Ấn Trấn Yêu? Ngọc Tình liếc nhìn Lâm Chính Đông đầy sự hận thù. Cái người đàn ông này không biết ở đây có Ấn Trấn Yêu không, không chịu tìm hiểu cho kĩ mà còn dám mở miệng ra hỏi. Lúc này cô vô cùng nghi ngờ, ông ta dựa vào cái gì mà ngồi lên được vị trí đó chứ!

“Ấn Trấn Yêu đương nhiên là có, hơn nữa cũng chịu sự nguy hại khá lớn.” Ngọc Tình từ từ quay đầu lại nhìn vào Ấn Trấn Yêu rồi ngay sau đó mặt cô trùng xuống.

Cô đã từng tiếp xúc với Ấn Trấn Yêu không phải chỉ một hai lần, với khoảng cách gần như bây giờ, cô có thể cảm nhận được nó.

Chỉ là khoảng hư vô này....

Ngọc Tình khẽ nheo hai mắt lại, đây tuyệt đối không phải là thủ đoạn mà Ấn Trấn Yêu dùng để bảo vệ mình, đây chắc chắn là một âm mưu nhằm vào Ấn Trấn Yêu, chỉ là đây rốt cuộc là cái gì?

Ngọc Tình nheo mắt nhìn chằm chằm, cuối cùng cô khẽ mỉm môi lại, đưa tay ra, một luồng ánh sáng màu trắng sữa hiện ra. Tay cô đưa lên mà luồng ánh sáng đó được mở rộng ra từng chút một.

Dưới sự giúp đỡ của sức mạnh tinh thần, bỗng chốc Ngọc Tình liền nhìn rõ khoảng hư vô đó.

Đó thực ra không phải là hư vô gì cả, đó là nơi có sự tồn tại chân thực của đồ vật. Ngọc Tình nhìn mà toàn thân liền ngứa ngáy, chỉ thấy khoảng "hư vô" đó được hợp thành từ những con côn trùng vô hình.

Bọn chúng nuốt chửng lẫn nhau, bò xung quanh nhau, sắc mặt ảm đạm.

"A..." Ngọc Tình bất giác vỗ nhẹ tay lên ngực, bàn tay cô khẽ động, sức mạnh tinh thần trước mắt liền biến mất.

"Đó là cái gì?" Lâm Chính Đông nhìn bộ dạng lúc này của Ngọc Tình liền biết nhất định cô đã nhận ra điều gì. Vậy là ông ta lập tức liếc mắt lên nhìn cô, hỏi với vẻ căng thẳng.

Ngọc Tình khẽ nuốt nước bọt rồi lắc đầu, sắc mặt ủ rũ cô nói: "Là Sinh Trùng Trận."

Sinh Trùng Trận? Lâm Chính Đông sau khi nghe thấy sắc mặt liền thay đổi, ánh mắt từ từ di chuyển vì vào khoảng hư vô đó. Ông ta nuốt nước bọt ừng ực: "Đây....đây lẽ nào toàn bộ là...?"

Ngọc Tình gật đầu. Sinh Trùng Trận là này một loại sinh trùng có thể nuốt trôi tất cả mọi thứ trong truyền thuyết, bọn chúng hiện ra phân bố chằng chịt ở đây khiến cho Ngọc Tình vô cùng lo lắng, như vậy thì Ấn Trấn Yêu vẫn ổn chứ?

Vừa nãy cô dùng sức mạnh tinh thần để nhìn thấy Sinh Trùng Trận nhưng không có cách nào nhìn thâu qua được bọn chúng để nhìn thấy Ấn Trấn Yêu. Vì thế mà bây giờ trong lòng Ngọc Tình đang vô cùng lo lắng.

"Vậy Ấn Trấn Yêu....." Lâm Chính Đông im lặng hồi lâu rồi mới quay sang nhìn Ngọc Tình.

"Không biết." Ngọc Tình lắc đầu ảm đạm, ánh mắt cô mơ hồ nhìn vào Sinh Trùng Trận đó, nó lớn như vậy thì giải quyết thế nào đây.

Tuy nói rằng sinh trùng thì đều sợ lửa, thế nhưng lửa cũng không thể đốt cháy hoàn toàn được bức tường sinh trùng dày như vậy, điều quan trọng nhất là không biết nó đã tồn tại bao nhiêu năm, e rằng nó khó đối phó hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

"Làm thế nào bây giờ?" lúc này Lâm Chính Đông vô dụng không giống với đàn ông, ông ta chỉ có thể hỏi Ngọc Tình làm thế nào hết lần này tới lần khác.

"Nghĩ cách phá trận." Ngọc Tình thở dài một tiếng, hai mắt kiên định nhìn về phía trước.

"Đợi đã....."

Đúng lúc này một tiếng nói truyền tới, một người với toàn thân trắng toát xuất hiện trước mắt Ngọc Tình.

161. Chương 161: Lợi Hại, Cảm Nhận Được Con Tim Mình

"Ngao Thánh, anh có cách?" Ngọc Tình nghe thấy vậy liền giật mình, ngay sau đó ngẩng đầu lên vui mừng, người đàn ông trước mặt đây cô nhìn không thấu rồi, hoặc là anh biết nên làm thế nào.

"Không!" Ngao Thánh khẽ lắc đầu, ánh mắt anh thu về khỏi khoảng hư vô đó, nhìn sang Ngọc Tình, ánh mắt đó hết sức phức tạp: "Tình Tình, đối với cô mà nói, Ấn Trấn Yêu này quan trọng tới thế sao?"

Câu hỏi bất ngờ này làm cho Ngọc Tình đơ người ra: "Đúng thế, sao đột nhiên anh lại hỏi cái này?"

"Tại sao?" Ngao Thánh nhìn Ngọc Tình không chớp mắt, anh hỏi: "Tại sao lại quan trọng như vậy."

"Tôi không biết." Ngọc Tình từ từ thu ánh mắt đang nhìn Ngao Thánh về, cô hơi nheo mắt lại nhìn khoảng hư vô trước mắt cùng với đại ấn màu vang kim kia, cô từ từ mở miệng: "Tôi không biết Ấn Trấn Yêu thất thủ, đại quân yêu ma tiếng vào thế giới loài người xong thì sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không thể mặc kệ! Dù sao thì trên thế giới này cũng có người thân của tôi, những người tôi yêu, tôi muốn nỗ lực bảo vệ tất cả Ngao Thánh ạ!"

Ngọc Tình lại ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thánh, ánh mắt kiên định: "Cho dù tất cả những điều này đều là tôi đã nghĩ nhiều rồi, Ấn Trấn Yêu này tôi cũng nhất định bảo vệ! Vì nó tôi đã mất đi Phác Vũ, vì nó đã bao nhiêu người phải chết, sao tôi có thể bỏ cuộc giữa đường đươuc! tôi không biết sao anh lại hỏi như thế, nhưng, nếu như hôm nay anh giúp tôi, tôi cảm cơn anh, còn nếu anh không giúp vậy thì mời anh hãy lùi về phía sau."

Ngọc Tình nói xong không nhìn thêm Ngao Thánh nữa, và lúc này ánh mắt cô đã trở nên bình tĩnh, kiên định nhìn về phía trước. còn Ngao Thánh thì vẫn không dời mắt khỏi Ngọc Tình, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ nét mặt kiên định của cô.

"Lâm thiếu tướng, bắt đầu đi." Ngọc Tình nhìn một lúc lâu rồi quay đầu lại, hít thở một hơi thật sâu mới nói. Nói xong cô nhấc chân tiến về phía trước một bước.

"Đợi đã!" thấy Ngọc Tình bắt đầu hành động, Ngao Thánh thở dài một tiếng rồi nói: "Để tôi!"

Ngao Thánh nói xong liền nhảy về phía trước, bộ áo choàng của anh tung bay, nhìn có vẻ như đang bay thẳng về phía Sinh Trùng Trận đó.

"Không!" Ngọc Tình nhìn thấy liền đơ người ra, ngay sau đó cô hét lớn. CHỉ thấy sắc mặt cô hoảng loạn, hai mắt tròn xoe lên, cơ thể bỗng chốc liền hướng về phía Ngao Thánh: "Không, Ngao Thánh, anh quay lại!"

Đột nhiên, một cảm giác sợ hãi trong con tim cô xuất hiện như thể có ai đó đang bóp chặt lấy nó, giây phút này, dường như đến thở thôi cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

"Không, đừng!" Ngọc Tình đột nhiên lắc đầu, đưa tay ra muốn giữ Ngao Thánh lại, thế nhưng cuối cùng vẫn chậm mất một bước.

"Không, Ngao Thánh, anh quay lại!" cơ thể Ngọc Tình bay về phía trước, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng xuất hiện, dường như nó không phải muốn hai cô mà chỉ nhẹ nhàng bao trọn lấy cô, giúp cô đứng lên một chỗ.

"Không!" tiếng hét lanh lảnh vang lên, Ngọc Tình hai mắt nhìn chằm chằm tất cả những gì phía trước, lại một lần nữa trong tim có cảm giác vô cùng căm ghét kẻ muốn phá hoại Ấn Trấn Yêu.

"Ngoan ngoãn đứng ở đó, đừng có lại đây." Lúc này một giọng nói yếu ớt truyền ra từ khoảng hư vô đó, tiếng nói này vang lên ngay lập tức làm cho Ngọc Tình thẫn người ra, cô ngây người nhìn vào khoảng hư vô đó, đôi mắt ngây dại đi, đỏ lên. Anh ấy vẫn chưa chết, anh ấy vẫn chưa chết, tốt quá, tốt quá rồi!

Con người thường như vậy, nếu không thử phải mất đi thứ gì đó thì sẽ mãi mãi không biết cái thứ hoặc người ở bên cạnh mình quan trọng tới thế nào. Sẽ mãi mãi không biết tất cả có ý nghĩ gì, giống như Ngọc Tình bây giờ.

Lúc trước khi mà Ngao Thánh thổ lộ lòng mình, cô thừa nhận có động lòng một chút, nhưng cô vẫn từ chối, bởi vì cô không biết rốt cuộc con người này chiếm vị trí thế nào trong trái tim mình, điều quan trọng hơn, trong lòng mình cô biết, Ngao Thánh sẽ không rời bỏ cô.

Vì vậy cô mới tùy tiện đưa ra quyết định như vậy, đó chính là trái tim của con người. Thế nhưng vừa nãy, vào giây phút cô tưởng bản thân sẽ mãi mãi mất đi con người này bỗng nhiên con tim cô liền đau đớn vô cùng, cũng đúng vào giây phút đó, trái tim cô dường như hoàn toàn sụp đổ, lúc đó cô mới hoàn toàn hiểu rằng, con người này thực sự quan trọng với bản thân đến thế nào.

Anh trong trái tim cô, không có chút gì khác biệt so với Phong Nhã Trần, so với Lưu Bân, so với Wiliam. Con người này chưa từng nói gì nhiều, cũng không làm gì nhiều mà chỉ bình lặng từng bước từng bước đi vào trái tim cô.

"Được, em sẽ không lại đó!" Ngọc Tình khẽ thở dài một tiếng, từ từ lùi về phía sau, hai mắt nhìn không rời vào khoảng hư vô đó.

"Ngọc tiểu thư." Lâm Chính Đông đứng bên cạnh nhìn mà con tim cũng đập thình thịch, lúc trước ông ta không dám cũng không có khả năng làm gì, chỉ có lúc này ông ta mới dám tiếng lên phía trước một bước.

Đồng thời, đôi mắt ông ta lướt qua Ngọc Tình với ánh mắt kì lạ, nghe nói Ngọc Tình có rất nhiều bạn trai, điểm này trong lòng ông ta cũng biết, thế nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh này, ông ta thực sự đã rất sốc, cô gái này đúng là không phải là bậy bạ như người khác nói, đối với từng người, từng việc cô đều dành tình cảm thực sự, giống như với Phác Vũ ngày hôm đó.

Ngọc Tình lúc này không còn tâm trí đâu mà quan tâm tới ánh mắt của người khác, lúc này ánh mắt cô dường như chỉ nhìn thấy khoảng hư vô đó thôi. Khoảng hư vô đó lúc này đang rung động lên, vừa nhìn đã biết là bên trong nó đang xảy ra đại chiến.

Ngọc Tình lo lắng, hai tay nắm chặt lại với nhau, trong lòng là sự bất an, thấp thỏm nói không thành lời, bởi vì cô phát hiện, cho dù dùng sức mạnh tinh thần cô cũng không nhìn rõ được tình hình bên trong khoảng hư vô đó.

Song lúc này đúng như Ngọc Tình nghĩ, Ngao Thánh ở bên trong khoảng hư vô đó không hề dễ dàng gì.

Chỉ thấy anh hai mắt nheo lại nhìn chằm chằm tất cả mọi thứ xung quanh, cơ thể bị một ánh hào quang đen ngòm bao trọn từ trên xuống dưới, những con sinh trùng gào thét lên làm người khác đau đầu nhức óc, chúng còn không ngừng há miệng ra như muốn nuốt trọn đối thủ.

Ngao Thánh với sắc mặt thản nhiên nhìn mọi thứ xung quanh, ánh hào quang bao quanh cơ thể từ từ vận động, anh giơ cánh tay phải lên, mọt ngọn lửa màu đen từ từ xuất hiện trong lòng bàn tay rồi không ngừng lớn lên, anh vung tay, ngọn lửa đó nhưng được gió thổi, ngay lập tức bay ra và ôm lấy đám sinh trùng kia.

"Sẹt sẹt...." bỗng nhiên những tiếng nổ như tiếng sét cùng với mùi khét như thịt nướng bay ra, sắc mặt Ngao Thánh trắng bạch ra, tất cả những điều này khó khăn hơn so với những gì anh tưởng tượng, những con sinh trùng đó tàn bạo hơn so với tưởng tượng của anh, số lượng của chúng cũng nằm ngoài dự đoán.

Suy nghĩ vài giây, Ngao Thánh nghiến răng lại, bàn tay khẽ động, một khối tà khí màu đen xuất hiện trong tay anh.

"Hù..." Ngao Thánh thổi mạnh một hơi, từ từ nhắm mắt lại, bỗng chốc một luồng sức mạnh tinh thần hướng thẳng vào khối tà khí màu đen đó.

Nếu lúc này có người ngoài ở đây thì chắc chắn sẽ ngạc nhiên tới chết mất, bởi vì sức mạnh tinh thần của Ngao Thánh không phải màu trắng mà là màu đen, sức mạnh tinh thần màu đen này giống với tà khí của những kẻ tu ma, thế nhưng lại thuần khiết hơn của những kẻ đó.

Chỉ thấy những ngón tay của Ngao Thánh được vận động, sức mạnh tinh thần xoay tròn, miệng anh lẩm bẩm. Nếu Ngọc Tình ở đây, cô nhất định cho rằng đây là tà khí, giống với khối tà khí mà ngày hôm đó Nhạc Linh dùng để tấn công cô. Thế nhưng rõ ràng khối tà khí này còn mạnh và lớn hơn so với khối tà khí của Nhạc Linh.

Chỉ thấy khối tà khí này không giống với ngày hôm đó – đó là không ngừng hấp thụ linh lực, mà nó chỉ xoay vòng trong tay Ngao Thánh giống như một thứ đồ chơi.

"Mở!" qua đi một lúc, Ngao Thánh mới từ từ mở mắt ra, anh hét lên một tiếng, ngay sau khi tiếng kêu của anh dứt, khói tà khí đó giống như một bông hoa sen màu đen nở rộ ra, cùng với đó là những khối tà khí lại tỏa ra, bao trùm lên đám sinh trùng đang gào thét kia.

"Biến sắc rồi!" đúng lúc này, người đứng phía ngoài đột nhiên giật mình kêu lên, con tim Ngọc Tình cũng đập lên như trống.

Chỉ thấy khối hư vô đó bỗng chốc trắng đen trộn lẫn, dường như đang hoàn thành một sự nuốt trôi lẫn nhau. "Trời ơi!"

Ngọc Tình khẽ thở dài một tiếng, hai mắt vẫn không rời khỏi khoảng hư vô đó một giây nào, ho vọng Ngao Thánh không sao, Ngao Thánh, anh nhất định phải không sao đấy, lúc này Ngọc Tình trong lòng chỉ một lòng cầu mong cho người cô yêu, căn bản không hề có thời gian chú ý tới hơi thở quen thuộc đó.

Quả nhiên tình yêu làm cho con người ta quên hết mọi thứ.

Ánh hào quang màu đen đó giống như một cái miệng to lớn không đáy, từng miếng đem khoảng hư vô đó nuốt vào trong, sau đó đồng hóa chúng đi.

"Trời ạ, đó là cái gì!" cảnh tượng đó làm cho tất cả mọi người có mặt đều vô cùng ngạc nhiên, bọn họ đều đưa tay bịt miệng lại để không phát ra tiếng kêu kinh hãi.

"Không biết!" lúc này tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, không có ai biết đó là thứ gì, cũng không có ai biết, phía bên trong ánh hào quang đó đang xảy ra những gì, bao gồm cả Ngọc Tình cũng không biết.

Lúc này khoảng hư vô đó đang biến mất từng chút từng chút một, và biến thành màu đen tối.

"Đây...." lúc này Ngọc Tình cuối cùng cũng hoảng loạn rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơi thở đó....lẽ nào là Ấn Trấn Yêu đã mở rồi?

Cảm giác của Ngọc Tình lúc này giống như có một tia chớp đánh vào đầu cô, không....không phải chứ?!

"Thu về!" lúc này Ngao Thánh đang ở trung tâm của khối đen ngòm đso liền gằn giọng nói, khối tà khí trong tay lại một lần nữa xoay tròn, rồi ngay sau đó nó như tìm thấy nhà mình vậy, từng chút từng chút một chui hết vào trong, vậy là ánh hào quang màu đen cũng dần dần mờ nhạt đi, cuối cùng là biến mất hoàn toàn.

Khi mà ánh hào quang đó biến mất, cơ thể Ngao Thánh khẽ xoay và khối tà khí đó được cất giấu đi, sau đó những khối khí đen cũng chui vào cơ thể anh, bỗng chốc khuôn mặt Ngao Thánh liền trở nên trắng bệch.

"Ngao Thánh!" Ngọc Tình nhìn thấy bóng dáng của Ngao Thánh từ từ xuất hiện, trong lòng cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức cơ thể cô di chuyển lại gần Ngao Thánh, đưa tay ra đỡ lấy anh: "Anh không sao chứ? có bị thương chỗ nào không? Để em xem nào!"

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Ngọc Tình, nhìn vào đôi mắt đỏ lên của cô, con tim Ngao Thánh lại thấy ấm áp, anh chỉ lắc đầu, giọng nói có vẻ yếu ớt: "Không sao, không có gì, mọi chuyện đều tốt cả, anh không sao."

Giọng nói đó của Ngao Thánh làm cho nước mắt Ngọc Tình đột nhiên rơi xuống, cô rất sợ, cô sợ Ngao Thánh sẽ giống như Phác Vũ ngày hôm đó, thương tích đầy mình, cô không cần bọn họ hi sinh vì cô, cô chỉ cần bọn họ bình an, khỏe mạnh, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

"Anh không sao, Tình Tình, em đừng khóc!" Ngao Thánh nhìn thấy Ngọc Tình khóc, đột nhiên anh liền vội vàng sợ hãi: "Em đừng khóc, em xem anh lợi hại thế cơ mà, em xem Ấn Trấn Yêu đó vẫn yên ổn nằm đó, em đừng khóc nữa."

Ngao Thánh chân tay luống cuống, anh lau nước mắt cho cô rồi cả hai đều cách xa Ấn Trấn Yêu đó một chút.

"Vâng, vâng." Ngọc Tình gật đầu, liếc nhìn Ấn Trấn Yêu đó, chỉ thấy Ấn Trấn Yêu đã mất đi một mảnh nhỏ, có điều vẫn may vì không thiệt hại gì lớn, sau này chỉ cần chú ý bảo vệ sẽ không sao.

Thở phào một tiếng sau đó Ngọc Tình cầm tay Ngao Thánh: "Chúng ta đi thôi!"

162. Chương 162: Kết Thúc-1: Wiliam Gặp Chuyện, Manh Mối

Mảnh ghép Ấn Trấn Yêu ở Nam Cực đúng là không bị tổn hại lớn như mảnh ghép ở Bắc Cực, mượn sức mạnh của Ngao Thánh, Ngọc Tình dễ như trở bàn tay đã phá tan đại trận ở phía ngoài Ấn Trấn Yêu, sau khi xong việc cô đã đưa Ngao Thánh trở về thành phố S.

Hôm nay thời tiết ở thành phố S rất đẹp, Ngọc Tình và Ngao Thánh hai người nắm tay nhau đi trên phố, Ngao Thánh nhìn cô gái bên cạnh mình, miệng khẽ mỉm cười, cảm giác trong lòng lúc này nói không thành lời, anh đã sống bao nhiêu năm như vậy, anh chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ có những giờ phút hạnh phúc như thế này.

Bao nhiêu năm đã qua, ở bên cạnh anh chỉ có vô số những cây hoa mạn đà la, chỉ có hạt hoa, còn có cả bùn đất làm cho anh ngửi thấy mùi vị của nhà.

Chỉ là, nhà....

Ánh mắt Ngao Thánh trở nên mơ hồ, nơi nào là nhà?

Trong kí ức, nhà dường như ngoại trừ sự lạnh lùng quen thuộc ra, lạnh tới mức làm anh không biết thế nào là vui vẻ, cũng không biết thế nào là yêu, dường như chỉ có tranh đoạt. Anh dường như lúc nào cũng đang tranh giành, lúc nào cũng âm mưu, mãi cho tới khi bị dồn vào không gian chiếc nhẫn.

Ngao Thánh khẽ cúi đầu nhìn vào chiếc nhẫn bạc nguyên chất trên tay Ngọc Tình, trong lòng liền thấy sợ hãi, đúng vậy anh nhớ ra rồi, nhớ ra rất nhiều, nhớ ra bản thân mình là ai, nhớ ra bản thân mình tại sao lại xuất hiện bên cạnh cô, nhớ ra tại sao bản thân lại yêu cô, nhớ ra tất cả những gì được gọi là trách nhiệm bắt buộc của bản thân anh.

Khẽ mỉm cười, tay Ngao Thánh nắm chặt lấy tay của Ngọc Tình. Không có gì quan trọng hơn cô, không có gì quan trọng hơn việc anh yêu cô, vì thế, những thứ mà gọi là trách nhiệm kia, mặc kệ đi!

"Ngao Thánh!" Ngọc Tình vẫn bước đi nhưng cảm thấy Ngao Thánh có gì đó không bình thường, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh làm sao thế?"

"Anh? Không sao!" Ngao Thánh khẽ cười, cánh tay khoác lên vai Ngọc Tình, cúi đầu hôn lên trán cô: "Tình Tình, anh không sao, chỉ là cảm thấy như thế này thật hạnh phúc."

"Đồ ngốc!" khẽ nhoẻn miệng cười, rồi quay đầu nhìn con phố phồn hoa của thành phố S: "Hội Hưng Hòa bây giờ thế nào rồi?"

"Theo như Wiliam nói, hội Hưng Hòa có chút thần bí dường như còn có một lực lượng bí ẩn đang ủng hộ bọn họ." Ngao Thánh nghe thấy vậy, có chút do dự sau đó nói.

"Có gì bất thường không?" sự do dự của Ngao Thánh không thể thoát khỏi sự nhạy cảm của Ngọc Tình, chỉ thấy bước chân cô dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thánh: "Rốt cuộc anh làm sao thế?"

"Tình TÌnh." Ngao Thánh nghe thấy cô hỏi liền khẽ cười: "Nếu, anh nói nếu, nếu có một ngày, anh bắt buộc phải đứng đối lập với em, vậy thì, em...em sẽ làm thế nào?"

Đối lập? Ngọc Tình nghe thấy đầu tiên là đơ người ra, sau đó ngẩng đầu lên: "Ngao Thánh, anh sẽ làm thế sao?"

Anh sẽ làm thế sao? Chỉ đơn giản năm chữ nhưng đã thể hiện hết được sự tin tưởng của Ngọc Tình đối với Ngao Thánh. Cô nhìn anh, hai mắt to tròn chớp chớp không rời khỏi Ngao Thánh: "Nếu anh phải đứng đối lập với em, vậy thì bây giờ anh hãy đi đi, bằng không, giữa chúng ta....."

Những lời còn lại, Ngọc Tình không nói ra, thế nhưng cô đã đem những lời muốn nói nói ra hết rồi.

Ngao Thánh nghe thấy vây, con tim đập như trống dồn, hai tay nắm chặt lại ôm lấy Ngọc Tình, giọng nói có phần hoảng loạn.

"Tình Tình, anh yêu em, anh mãi mãi sẽ không để bản thân mình phải đứng đối lập với em, nếu, nếu có một ngày, anh thực sự thực sự làm như vậy thì xin em hãy tin anh, anh yêu em, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì làm tổn thương tới em."

"Ngao Thánh!" khẽ đẩy Ngao Thánh ra, Ngọc Tình từ từ ngước mắt lên nhìn anh: "Anh sao thế? Anh nói từ từ thôi, hôm nay anh rất không bình thường."

"Anh...." Ngao Thánh nghe thấy cô hỏi giọng anh liền run lên: "Không có gì, chỉ là anh sợ sẽ mất em."

Ngọc Tình nghe anh nói, cô chỉ biết nhìn anh với ánh mắt thâm tình, không nói thêm gì nữa. Cô có thể cảm nhận thấy Ngao Thánh thực sự yêu cô, cô cũng biết Ngao Thánh sẽ không làm hại cô, thế nhưng Ngao Thánh hôm nay kì lạ, rất kì lạ.

"Ting ting ting."

Tiếng chuông điện thoại vang lên kịp thời đã hóa giải bầu không khí kì lạ giữa hai người.

"A lô." Ngọc Tình nhận điện thoại, đúng thế, tiếng điện thoại quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn chính là của cô. Đã bao lâu nay rồi, cô vẫn luôn dùng kiểu chuông điện thoại này, không biết nguyên nhân gì, thế nhưng có thể chỉ là kỉ niệm và quen rồi chăng.

"A lô, Tình Tình!" đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của Wiliam, chỉ nghe thấy anh thở hổn hển rồi nói: "Tình Tình, em nghe anh nói, anh đã điều tra ra tình hình bên trong của Lan bang, hóa ra bang phái này chính là một băng đẳng được những kẻ tu ma ủng hộ như em nói, vốn dĩ anh đã kế hoạch hôm nay có thể đá hội Hưng Hòa và Lan bang ra khỏi hắc đạo phương nam thế nhưng bây giờ....tút....tút...."

Wiliam còn chưa nói hết, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng "tút tút", Ngọc Tình nghe mà con tim như rời rụng ra.

"Alo, alo, alo, Wiliam, alo....."

Ngọc Tình gọi như hét lên hoảng loạn, vừa nãy Wliam đã nói gì? Những kẻ tu ma? Trời ơi!

Vừa nghĩ tới kế hoạch ngày hôm nay, Ngọc Tình liền cảm thấy có thứ gì đó đè nặng lên ngực cô, nhất thời cô cảm thấy con tim mình đang đập loạn lên. Hôm nay là ngày diễn ra cuộc đại chiến giữa bang Chim ưng và hội Hưng Hòa, vốn dĩ bang Chim ưng có khả năng thắng là rất cao, dù thì bọn họ cũng đã điều tra đối thủ và có sự chuẩn bị kĩ lượng, lại thêm với những người trong dòng tộc Wiliam.

Thế nhưng bây giờ, đối phương đột nhiên lại xuất hiện thêm những kẻ tu mà, vậy thì, bang Chim ưng....nhất định là đã bại trận! Không phải là cô không có tự tin vào người của mình mà là cuộc chiến giữa người thường và những kẻ đó, ai mà không biết trước được kết quả chứ!

Chỉ là, Wiliam....

Bây giờ Wiliam ở đâu?

Ngọc Tình càng nghĩ con tim càng hoảng loạn, cô vội vàng tìm trong danh bạn số điện thoại của Wiliam và gọi cho anh.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...."

Tiếng nói của tổng đài truyền tới, Ngọc Tình sợ hãi chỉ biết lẩm bẩm: "Wiliam, Wiliam, anh nhất định không được xảy ra chuyện."

Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ.

"Tình Tình, Tình Tình." Ngao Thánh với giọng nói run lên, anh nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình, nhìn bộ dạng bỗng nhiên hốt hoảng của cô, con tim anh đau nhói, anh đưa tay nắm lấy hai vai cô: "Tình Tình, em sao thế?"

"Ngao Thánh, Ngao Thánh, Wiliam, Wiliam xảy ra chuyện rồi, chúng ta, chúng ta mau đi tìm Wiliam thôi." Ngọc Tình như vừa tỉnh lại trong thế giới của riêng mình, đôi mắt cô mở tròn và đỏ ngầu lên nhìn Ngao Thánh, hai tay nắm chặt lấy điện thoại, cơ thể run lên cầm cập, hai mắt ọng nước.

"Tình TÌnh." Nhìn Ngọc Tình như vậy, cảm giác trong tim Ngao Thánh lúc này là gì anh cũng không nói rõ được, chỉ biết là không hề thoải mái.

"Không sao, chẳng phải là chúng ta không biết bọn họ ở đâu, chúng ta tới đó là được mà."

Nghe thấy giọng nói của Ngao Thánh, Ngọc Tình hai mắt sáng lên, rồi vội vàng nói: "Đúng rồi, chúng ta mau qua đó."

Vừa dứt lời, Ngọc Tình liền xoay người và biến mất: "Wiliam, Wiliam, anh nhất quyết không được xảy ra chuyện gì đâu đấy, không được gặp chuyện."

Ngao Thánh đi theo phía sau Ngọc Tình, nhìn theo bóng dáng hấp tấp của cô, con tim anh đau nhói, ánh mắt anh lóe lên màu sắc kì lạ, ngay sau đó biến mất.

Đây là một mảnh đất toàn màu máu, bãi cỏ vốn dĩ màu xanh vì nhuộm máu mà trở nên đen ngòm.

Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên, khi Ngọc Tình tới nơi thì chỉ nhìn thấy cảnh này.

“Wiliam....” Ngọc Tình chạy khắp nơi, cuối cùng chạy thẳng tới chỗ những người đang nằm dưới đất,cơ thể dính máu be bét.

“Wiliam...Wiliam...”

Lật qua từng người một, bàn tay Ngọc Tình đã dính đầy máu, điều may mắn đó là cô không nhìn thấy người cô không muốn nhìn thấy nhất lúc này nằm trong số đó.

“Tình Tình, ở đây không có Wiliam, Wiliam không ở đây.” Cơ thể Ngọc Tình loạng choạng, Ngao Thánh đỡ lấy cô.

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Tình với chiếc áo trắng dính đầy máu: “Thật không?”

“Thật.” Ngao Thánh gật đầu.

“Vậy Wiliam đi đâu rồi?” giọng nói Ngọc Tình run lên, dường như cô đang cố giữ cho mình không được khóc: “Ngao Thánh, Wiliam sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tình Tình, nếu hôm nay người gặp chuyện là anh, em có như thế này không?” Ngao Thánh không trả lời câu hỏi của Ngọc Tình mà lặng lẽ nhìn cô hỏi lại.

“Bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn có tâm trí hỏi những câu như vậy!” Ngọc Tình nghe thấy anh hỏi liền đưa tay đẩy mạnh Ngao Thánh ra: “Bây giờ anh đang yên lành như thế, người không thấy tăm tích đâu là Wiliam!”

Đang tức giận, Ngọc Tình nói cũng không khách khí, cô đẩy Ngao Thánh ra, hai mắt đảo nhìn xung quanh, cuối cùng khẽ thở phào một tiếng.

“Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào!” Ngọc Tình lẩm bẩm nói với bản thân hết lần này tới lần khác. Lo lắng, vội vàng không giải quyết được bất kì vấn đề gì, bản thân nhất định phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh vậy thì cô mới có thể nghĩ cách để tìm ra Wiliam.

Đúng, bĩnh tĩnh lại, phải bình tĩnh lại.

Ngao Thánh nhìn bóng dáng cô gái đang hớt hải chạy xung quanh tìm kiếm, con tim anh đau lên từng hồi, trong mắt anh, trong tim anh, trong thế giới của anh, chỉ có cô, còn cô thì không phải như vậy.

Dường như sự ghen tuông đang trào dâng lên trong lòng anh, nó thắt chặt lấy trái tim anh.

“Đúng!” ngay lúc này Ngọc Tình dường như nhớ ra điều gì đó, chỉ thấy hai mắt cô sáng lên, ngón tay động đậy, một chiếc cúc trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay cô, chiếc cúc đó không có gì đặc biệt, giống với một chiếc cúc áo bình thường.

Phù, khẽ thở phào một tiếng, Ngọc Tình lần đầu tiên cảm thấy may mắn hơn bao giờ hết, lần đầu tiên cô và Wiliam gặp nhau anh đã tặng cho cô một chiếc cúc áo, lần đầu tiên cô cảm thấy may mắn vì cô đã không làm mất nó.

Đúng vậy, chiếc cúc này chính là Wiliam đã tặng cho Ngọc Tình, anh nói đó là chiếc cúc gần với tim nhất, Ngọc Tình nắm chặt lấy chiếc cúc, từ từ nhắm mắt lại, sức mạnh tinh thần được đẩy ra, giống như tơ lụa, nó ôm trọn lấy chiếc cúc áo.

Nhìn thấy tất cả những cảnh này, Ngao Thánh cũng khẽ nhắm mắt lại, miệng anh lẩm bẩm, sau cũng mới khép lại: “Tình Tình, nếu có thể, anh muốn nói, chúng ra không đi có được không?”

Tuy nhiên câu nói này anh đã không nói ra, ở bên Ngọc Tình lâu như thế, anh đã đủ để hiểu cô gái này, cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ, cô.... Ngao Thánh không biết nên khóc hay nên cười, anh yêu cô chính ở điểm này, hận cô cũng chính ở điểm này.

Sức mạnh tinh thần giống như một chiếc kim đâm vào chiếc cúc, cuối cùng nó đã truyền tới hơi thở của nhân của nó.

“Hù!” hít thở một hơi, Ngọc Tình cuối cùng cũng nở được một nụ cười trên môi, tìm thấy rồi.

Thu về sức mạnh tinh thần, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, chiếc cúc áo đó liền hóa thành một ngọn lửa, rơi xuống đất, nhìn chiếc cúc đó có vẻ thương xót, Ngọc Tình thở dài một tiếng, cô nhìn về phía Ngao Thánh rồi vẫy tay: "Em tìm thấy Wiliam rồi, chúng ta đi thôi!"

Nghe thấy vậy Ngao Thánh chỉ lặng lẽ gật đầy, nhìn cô lúc này điều duy nhất anh muốn hỏi đó là: "nếu người đó là anh em sẽ như thế này không?"

"Có!" Ngọc Tình nghe thấy anh hỏi liền gật đầu, không nói gì thêm, cô xoay người rồi biến mất.

163. Chương 163: Kết Thúc-2

Nhìn Ngọc Tình rời đi đến đầu cũng chẳng quay lại, Ngao Thánh chỉ cảm thấy con tim mình đột nhiên như bị rạch và rỉ máu ra vậy, đau tới nỗi không biết làm thế nào để thở.

Đồ ngốc, em không thể ôm anh, dỗ dành anh một chút à. Ngao Thánh lẩm bẩm, nhìn theo hướng mà Ngọc Tình rời đi. Anh thực sự chỉ muốn cô quan tâm hơn tới anh một chút, có thêm một vị trí nào đó trong tim cô mà thôi, một chút, một chút thôi cũng đủ rồi. anh không hề cảm thấy bản thân nói như thế, làm như vậy thì có gì không phù hợp, hành động như thế có phải là không giống với đàn ông.

Trong lòng anh, dường như bắt đầu kể từ khi anh yêu cô gái này, anh không còn là anh nữa vậy. Anh sớm đã thay đổi rồi, thay đổi mà không tìm lại được bản thân, không hiểu tại sao nữa.

Đồ ngốc, lại một lần nữa thở dài một tiếng, nước mắt đã chảy dài trên má, Ngao Thánh nhìn về khoảng không trước mắt, anh cúi người xuống, khóc âm thầm. cho dù, cho dù em không phải rất yêu anh. Cho dù, cho dù anh không hề có gì khác với những người khác trong trái tim em. Nhưng Tình Tình, anh yêu em, yêu em, không hi vọng em sẽ bị tổn thương một chút nào. Kể cả, kể cả là có phải hi sinh cả thế giới này.

Nghe không được hơi thở của Ngao Thánh, cũng không hiểu Ngao Thánh hôm nay rốt cuộc bị làm sao. Cũng không có tâm trạng đâu mà đi nghĩ những điều này, Ngọc Tình nhanh chóng bay như con thoi trong khoảng hư vô.

Lúc này trong lòng cô chỉ đang nghĩ về một việc duy nhất – đó là cứu lấy Wiliam, không thể để cho Wilam gặp nguy hiểm. Trong thế giới của cô, trong mắt cô, trong lòng cô, những người đàn ông này chẳng khác nào sinh mệnh của cô rồi.

Bất luận là Ngao Thánh hay Wiliam, bọn họ ở trong lòng cô đều giống nhau. Quan trọng như nhau, vì vậy cô vừa mới nói với Ngao Thánh không phải là nói dối, cáu giận với anh cũng không phải là đóng kịch. Cô thực sự tức giận, thật sự có một chút thất vọng. Cô tưởng rằng bọn họ hiểu cô, yêu cô như cô yêu bọn họ vậy.

Đúng thế, hoặc là do cô đa tình, cô cùng một lúc đã yêu mấy người. Thế nhưng tất cả đều là sự thật khi bọn họ yêu cô. Cô sẽ không vì một ai trong số họ mà đi làm tổn thương những người khác. Vì thế, hôm nay cô thực sự tức giận trước sự chất vấn của Ngao Thánh.

Có điều với hoàn cảnh lúc này, cô cũng không có nhiều thời gian mà đi tức giận. Ánh mắt cô hướng thẳng về phía trước, sức mạnh tinh thần được tuôn ra, nhìn lộ trình phía trước, cô cố gắng để cảm nhận hơi thở của Wiliam. Lúc này trong đầu cô chỉ có hình ảnh của Wiliam, trong lòng cô chỉ cầu mong, Wiliam sẽ không xảy ra chuyện gì.

Và cô căn bản cũng không hề phát hiện là Ngao Thánh không đi theo phía sau cô.

Mảnh đất tối tăm này, các yếu tố màu đen của tà ác bao phủ lên khắp không gian, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra trong không khí, nó dày đặc tới nỗi làm cho người ta không muốn hít thở nữa.

Lúc này Wiliam đang nhìn những người phía trước với ánh mắt cảnh giác. Ồ không, có thể là những kẻ đó không thể được gọi là người. bọn chúng nhìn thì giống với người nhưng lại vô cùng kì lạ, có kẻ nhìn vào thì giống rắn, có những kẻ thì tối tăm mặt mũi còn không nhìn rõ. Vừa nãy những kẻ này đã đưa Wiliam tới đây, chắc là khi anh gọi điện cho Ngọc Tình cũng đã bị bọn chúng cắt ngang.

Lúc này bên cạnh anh đã chết mất già nửa số người, chẳng còn bao nhiêu nữa. Phải nói lần này bang Chim ưng đã thất bại một cách thảm hại!

Wiliam. Lúc này Tiêu Thần đứng phía sau Wiliam trầm giọng nói: "Nếu có cơ hội anh hãy chạy đi, lão đại không thể không có anh."

Câu nói này chẳng khác nào lời từ biệt làm cho Wiliam đơ người ra, ngay sau đó anh nheo mày lại. Tuy cái nheo mày này người khác không nhìn thấy nhưng ánh mắt anh liếc ra phía sau đã thể hiện anh rất không vui: "phí lời gì thế, nếu đi thì cùng đi."

Đúng rồi, bây giờ đứng phía sau anh, được anh bảo vệ chính là Tiêu Thần, Thích Hiểu, Loan Thụ, Vân Ca. Phía sau bọn họ còn có một số cao thủ của bang Chim ưng, và tất cả bọn họ cộng lại cũng không quá mười người. cũng chính là vì phán đoán sai, nên ngày hôm nay đã có gần 200 người chết ở đây.

"Wiliam...." Tiêu Thần nghe thấy vậy định lên tiếng phản bác, liền nghe thấy giọng nói Wiliam lại vang lên lần nữa, anh nói: "Đừng phí lời nữa, các cô cậu là trợ thủ đắc lực nhất của Tình Tình, tôi không thể để cho mọi người gặp chuyện ở đây được."

Tiêu Thần và những người khác nghe thấy vậy cũng không biết nói gì. Bọn họ không biết nên nói gì lúc này, bây giờ trong đầu mọi người chỉ đều có chung một ý nghĩ, đó là, nếu có cơ hội, nhất định phải để cho Wiliam rời đi trước.

Dù có là trợ thủ đắc lực cũng không quan trọng bằng người yêu. Đương nhiên đây không phải là sự ghen tỵ, đây là một sự thực. Trên thực tế, Ngọc Tình đã cho bọn họ tất cả những gì bọn họ muốn. Kể cả hôm nay có phải chết tại đây, cũng không có gì phải hối tiếc. nếu đã như vậy thì việc gì phải làm liên lụy tới Wiliam.

Wiliam không biết về những gì bốn người phía sau mình đang nghĩ, lúc này anh chỉ nhìn tất cả mọi thứ xung quanh với ánh mắt cảnh giác. Lúc này bọn chúng đang lặng lẽ đứng một bên, nhìn Wiliam và những người khác như mèo nhìn chuột. Cái bộ dạng tự tại và thoải mái đó dường như chẳng hề vội vàng mà nuốt chửng bọn họ.

Cái trạng thái náy không hề làm cho Wiliam cảm thấy thoải mái, ngược lại, trong lòng anh đang nghĩ, bọn họ dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Ánh mắt Wiliam từ từ di chuyển, quan sát tất cả mọi thứ xung quanh. Bây giờ dòng máu thần vương trong cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh nên mới bị mắc kẹt ở đây. Thế nhưng bây giờ....

Wiliam không thể không hoài nghi, bản thân kể cả là dòng máu thần vương trong cơ thể có được thức tỉnh hoàn toàn thì liệu có thể thoát ra khỏi đây không. Đúng vậy, dựa vào cảm giác của anh, anh cảm nhận được rằng nơi đây không biết có bao nhiêu sinh vật đang nhìn chằm chằm vào bọn họ. Lúc này Wiliam không hề hoài nghi, nếu bọn chúng muốn giết anh và những người khác, những thứ đó chỉ cần xông lên thì anh và đồng đội của mình sẽ bị nuốt chửng, ngay cả xương cũng không còn.

Khẽ hít thở một hơi thật sâu, Wiliam từ từ thu ánh mắt về, không nói thêm gì cả.

Dù sao thì vào lúc này nói những lời như thế ngoài việc làm mọi người thêm hoảng loạn thì cũng không có tác dụng gì khác. Anh từ từ quay đầu lại nhìn những người phía sau lưng, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc. anh không thể thay Tình Tình bảo vệ được cho bọn họ.

Wiliam hơi nheo mày lại, rốt cuộc những kẻ đó đang đợi điều gì?

Sắp tới chưa? Lúc này ở một nơi mà Wiliam không nhìn thấy, một người đang lẩm bẩm.

Sắp rồi. tôi đã cảm nhận được một hơi thở lạ. Kẻ đứng ở một nơi không xa khẽ liếm mép, mùi máu tươi như là một thứ cao lương với hắn.

Ừm. người vừa hỏi chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Bỗng chốc cả khoảng không gian lại rơi vào sự trầm mặc đến kì lạ. Wiliam đang nghĩ, rốt cuộc những người này đang đợi điều gì.

Khi anh dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kẻ lúc trước liền ngẩng đầu lên nhìn vào khoảng không trên đỉnh đầu: "Đến rồi!"

Vừa dứt lời, bầu trời đen tối liền lóe sáng, một hơi thở quen thuộc vô cùng xuất hiện làm Wiliam ngẩng đầu lên, cuối cùng anh đã biết những người này đang đợi điều gì rồi!

Đột nhiên một cảm xúc sâu sắc trào dâng trong tim anh, không nói ra được đó là sự cảm động hay là bi thương, hoặc là phẫn nộ. Cái kẻ ngốc này, không nhìn ra đó là cái bẫy của bọn chúng à, không biết có bao nhiêu nguy hiểm à, tới đây làm gì chứ, sao lại tới đây!

Cô có biết không, anh không sợ chết, nhưng anh sợ nhìn thấy cô chết.

Đúng là một cô gái ngốc mà!

Dù trong lòng đang gào thét nhưng cuối cùng cũng không có cách nào nói ra được, Wiliam hai mắt nhìn chằm chằm vào nơi mà có tia sáng lóe lên, hai hàng nước mắt ấm nóng lăn ra.

Nước mắt đàn ông để rơi ra thì không hề dễ dàng, trừ khi con tim đó phải đau đớn thế nào rồi.

Wiliam thực ra không biết thế nào là thực sự đau đớn, có thể tất cả những con ma cà rồng chết trước mặt anh anh cũng sẽ không rơi nước mắt. Thế nhưng lúc này, vì một cô gái mà anh đã coi như tính mạng, đã ăn sâu vào máu thịt anh, cô gái mà đã đánh cắp mất trái tim anh, đã làm anh khóc.

Đồ ngốc, em đi đi, anh không cần em cứu! Tiếng gầm lên phát ra từ miệng anh, kèm theo đó là tiếng khóc. Khi anh gầm lên, tất cả mọi người phía sau anh đều vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu lên.

Trong ngày hôm nay, bọn họ đã nhìn thấy sự kiên trì, dũng cảm của anh nhiều đến thế nào, thế nhưng bọn họ lại không ngờ rằng, người đàn ông này lại khóc như một đứa trẻ ngay vào lúc này, thế này là thế nào?

Đồ ngốc! một giọng nói khe khẽ nhưng vang vọng truyền tới, tất cả mọi người đều giật mình, ngẩng đầu lên nhìn. Lão đại?

Dường như ngay lập tức bọn họ đã hiểu tại sao Wiliam khóc, ở đây trong một khoảng thời gian, không ai rõ hơn bọn họ rằng đây là một vùng đất chết. Lão đại tới đây thì số phận cũng chẳng khác bọn họ là mấy!

Luồng ánh sáng trắng lướt qua, Ngọc Tình hạ mình xuống phía trước Wiliam. Đôi mắt to tròn của cô đảo qua mặt đất xung quanh, mùi máu tanh nồng nặc làm cho đôi lông mày của cô nhăn chặt lại, ánh mắt cô sắc lạnh.

"Anh bị thương rồi." không phải một câu hỏi mà là câu khẳng định, giọng nói lạnh lùng và có chút thờ ơ làm cho Wiliam sợ hãi. Anh gật đầu nói: "Ừm."

Sau khi trả lời cô, anh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào cô gái mà anh đã yêu đến mức muốn chết đi sống lại này: "Ai cho em tới đây, ai cho em tới hả? sao em lại biết mà tới, em có biết ở đây nguy hiểm tới mức nào không!"

"Chiếc cúc áo của anh." cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay anh, khẽ mỉm cười: "Em biết ở đây rất nguy hiểm nhưng em bắt buộc phải tới vì anh...đang ở đây."

Anh đang ở đây. Không có lý do nào khác, chỉ vì anh đang ở đây, cho nên em bắt buộc phải đến. Dường như trong giây lát, con tim Wiliam run lên bần bật, dường như không có gì khó để chấp nhận. Đúng vậy, nếu đổi thành anh, kể anh anh biết sẽ rơi vào đại kiếp ngàn năm không phục hồi lại được anh cũng sẽ quyết định đến với cô, không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì có cô ở đây.

Anh khẽ đặt tay kia nắm lên bàn tay cô, anh từ từ quay đầu lại, giọng nói thấp xuống: "Nơi này tám phương bốn hướng đều có một loại sinh vật rất lạ, chỉ chít lại với nhau, chỉ cần bọn chúng xông lên, chúng ra nhất định sẽ bị nuốt chửng mà không để lại xương."

Ngọc Tình khẽ gật đầu, khi vừa tới đây cô đã phát hiện ra rồi. Cô khẽ đưa mắt nhìn Tiêu Thần và những người khác đang đứng cách mình rất gần: "Vẫn đều còn sống cả, yên tâm, hôm nay sẽ không ai phải chết cả."

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo cả sự tự tin làm cho Tiêu Thần và những người khác khẽ cười: "Lão đại."

Chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu, bàn tay cô đưa ra, một ngọn lửa màu trắng sữa hiện lên bên trên bàn tay: "Các vị, tôi tới rồi đây, vẫn còn chưa hiện hình sao?"

Tiếng nói lạnh lùng mang theo sự chế nhạo vang lên, một cơn gió lạnh thổi qua, khắp nơi liền trở lên lạnh lẽo.

Một ánh sáng màu xanh như màu mắt sói lóe lên, âm thanh rít lên nghe kì lạ.

Trước mắt là một số người mặc những chiếc áo choàng màu đen, trong số bọn họ có một nửa là người, một nửa là yêu quái, có cả đầu lâu khô khốc, có những cô gái xinh đẹp. Lúc này bọn họ đều đang rất hào hứng nhìn cô.

"Ngươi chính là Ngọc Tình." Một giọng nói thô bỉ vang lên, Ngọc Tình khẽ gật đầu: "Là tôi."

"Bọn ta đã đợi ngươi rất lâu rồi." giọng nói đó lại vang lên lần nữa, dường như mang theo cả chút cảm thán: "Không ngờ rằng, phá hoại kế hoạch của bọn ta hết lần này tới lần khác lại là một tiểu cô nương, đúng là bất ngờ đấy."

Ngọc Tình nghe thấy vậy liền bật cười: "Rất lấy làm vinh hạnh."

Cô chỉ trả lời đơn giản như vậy nhưng làm cho những người kia đơ người ra, sau đó bọn họ đều nhìn chằm chằm vào Ngọc Tình: "Cô không sợ?"

"Sợ? Tôi sợ cái gì? Ngày hôm nay ai chết ở đây còn chưa biết." Ngọc Tình vừa nói ánh mắt cô vừa liếc nhìn bọn chúng, trong anh mắt ngoài sự lạnh lùng thì không còn gì khác.

"Ha ha!" những kẻ đó phẫn nộ bật cười, đúng là nghé con mà không biết sợ hổ.

Người đó cười lớn, sau đó nói lạnh lùng: "Ngươi đã tìm thấy mảnh ghép Ấn Trấn Yêu cuối cùng chưa?"

Ấn Trấn Yêu? Ngọc Tình nghe thấy vậy, hai mắt cô liền giật giật, chẳng lẽ.....cô đột nhiên ngước mắt lên nhìn những kẻ đó, chẳng lẽ, những kẻ này đã thành công rồi?

"Ồ, đừng nhìn ta như thế, ta không lợi hại như ngươi tưởng tượng đâu. Mảnh ghép cuối cùng của Ấn Trấn Yêu cần tới máu tươi của ngươi cơ." Vừa dứt lời, người đó liền hiện nguyên hình trên mặt đất.

Chiếc áo choàng màu đen bao trọn lấy cơ thể hắn ta, trong tay hắn tay đang nắm một cây gậy cũng màu đen. Lúc này hắn ta đang nắm chặt cây gậy và giậm xuống đất, chỉ nghe thấy tiếng động vang lên, ngay sau đó một cơn gió lạnh đen ngòm phi thẳng về phía Ngọc Tình.

Ngọc Tình thấy vậy, cô vung tay lên, một luông ánh sáng trắng tinh khiết tạo thành một bức lưới bao trọn lấy Wiliam và những người khác, còn cô hai tay lập tức đan vào nhau, đỡ lấy cơn gió kia.

Chỉ thấy bùm một tiếng, màu trắng và màu đen va vào nhau, một tiếng nổ bùm vang lên, tiếp đó là một cơn lốc xoáy hình thành.

Ngọc Tình đột nhiên lùi về phía sau một bước, giơ tay định hành động lần nữa, chỉ thấy một cánh tay dài túm lấy cô: "Tôi đến đây."

Người đàn ông nói lời rất nhẹ nhàng và thanh lịch, Ngọc Tình ngay lập tức quay đầu lại, chỉ thấy người đó mặc một bộ áo choàng màu xanh đậm, lặng lẽ đứng ở đó, nụ cười mỉm nghiêng nước nghiêng thành.

"Đản Nhi." Khẽ mở miệng dường như chỉ là nói lí nhí, Ngọc Tình ngơ người ra nhìn người đàn ông trước mặt.

"Ừm." đáp lại cô cũng rất nhẹ nhàng, Thuần Hoàng quay đầu lại.

"Anh không sao chứ?" nhìn thấy Thuần Hoàng đã tiến vào chiến trận, một giọng nói lạnh lùng vang lên, Ngọc Tình lại một lần nước ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt màu xanh ngọc.

Con tim cô khẽ nhói đau "Ngân Nguyên."

Ngân Nguyên khẽ gật đật một cái rồi mỉm cười: "Lâu quá không gặp."

"Đã lâu không gặp." Ngọc Tình nhìn anh, đột nhiên quay mặt đi, cơ thể cô bay lên, hướng về phía kẻ địch.

Nhìn theo cơ thể nhỏ bé của Ngọc Tình, hai mắt Ngân Nguyên liền nheo lại, con tim nói đau. Hóa ra tình yêu không phải nói hết là hết, hóa ra, con tim vẫn thấy đau khi nhìn thấy cô như vậy, hóa ra anh vẫn yêu cô như ngày nào.

Đôi mắt anh vẫn nhìn theo cô, đôi mắt đó lạnh lùng giống như mặt hồ đã bị đóng băng, những ngày này anh bị nhốt lại, không có cách nào ra được, đã mấy lần anh đều cảm nhận được sự nguy hiểm của cô, những lúc đó con tim anh thực sự rất đau, anh cảm giác sống không bằng chết.

May mà lúc này anh ở bên cạnh cô, những kẻ này muốn làm hại cô sao? Vậy thì hãy xác định là ở lại đây đi.

Vậy là cơ thể Ngân Nguyên cũng bay lên, nhất thời sức mạnh tinh thần màu xanh đậm, màu trắng, màu xanh da trời, màu đen dàn ra trên khoảng không.

Wiliam ở bên cạnh nhìn, trong lòng vô cùng lo lắng, thế nhưng lo lắng thì lo lắng, anh cũng không có cách nào, Ngọc Tình đã bảo vệ anh và những người khác bằng một tấm lưới quá chắc chắn, anh cũng đã bị thương, không thể vượt ra ngoài được.

Trời ơi! Tiêu Thần và những người khác hai mắt tròn xoe nhìn lên cuộc đại chiến trên bầu trời, mồm há hốc ra, dường như không tin vào mắt mình. Tất cả những gì ngày hôm nay đã thực sự kích động bọn họ quá lớn. Hóa ra trên thế giới này thực sự có yêu quái, thật sự có kẻ tu chân, điều kì lạ nhất là bên cạnh hộ không chỉ có một người.

Mấy người nhìn nhau, sau đó lại ngẩng đầu lên tiếp tục nhìn cuộc đại chiến nảy lửa trên bầu trời.

"Tình Tình." Đúng lúc này có mấy tiếng nói vang lên, bọn họ đều xuất hiện, hạ mình xuống trước mặt Wiliam.

"Các cậu đều tới rồi." Wiliam tròn mắt nhìn những người đàn ông đang đứng trước mắt mình, cái bộ dạng ngây người ra của Wiliam làm cho Phong Nhã Trần phải bật cười.

"Anh em gặp hoạn nạn, sao chúng tôi lại không tới chứ, lại nói, vợ của chúng tôi đều ở đây nữa." Phong Nhã Trần cười rồi từ từ ngẩng đầu, hai mắt anh trùng xuống.

"Cảm ơn!" Wiliam gật đầu, liếc mắt sang nhìn Lưu Bân: "Phiền cậu giúp tôi hộ pháp."

Anh nói xong Lưu Bân liền gật đầu, lặng lẽ đứng trước người anh. Wiliam thở phào một tiếng, rồi ngồi xuống, đưa tay lên chạm nhẹ vào chiếc nhẫn trên tay phải, từ từ nhắm mắt lại.

"Tổ tiên, xin hãy cho con sức mạnh." Anh tự nói trong lòng, toàn bộ linh lực của Wiliam đều dồn hết vào chiếc nhẫn trên tay, thành công hay thất bại là ở lần này đây.

Phong Nhã Trần liếc nhìn Lưu Bân, Lưu Bân gật đầu, Phong Nhã Trần thấy vậy liền nhún người bay lên tham gia vào cuộc chiến, tự động giúp đỡ Ngọc Tình giảm đi một đối thủ.

Nhất thời mây gió nổi lên khắp nơi, các sức mạnh tinh thần va chạm vào nhau, tóe lửa, những cơn bão quét qua, không gian chấn động, dường như mọi thứ sắp nổ tung ra.

"A...." kẻ mặc chiếc áo choàng màu đen lùi về phía sau một bước, trên miệng chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Chiếc mũ màu đen rơi xuống, để lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt trắng bệch.

Nhìn khuôn mặt khác thường đó, mọi người đều hút một hơi thở thật sâu.

"Ngao Thánh...." Phong Nhã Trần khẽ mở miệng, như không tin vào mắt mình, đôi mắt anh trợn trừng lên.

"Không, không phải Ngao Thánh." Ngọc Tình nín thở, nhìn người đó, cô lắc đầu: "anh ấy không phải Ngao Thánh, hơi thở của Ngao Thánh em biết, đây không phải Ngao Thánh, không phải anh ấy."

Thế nhưng cho dù không phải Ngao Thánh, nhưng diện mạo này đã đủ để chứng minh, người này có liên quan tới Ngao Thánh.

"Ha ha." Khi chiếc mũ của người đó rơi xuống, mới đầu hắn ta đơ người ra, ngay sau đó khi nhìn thấy nét mặt của Ngọc Tình và những người khác hắn liền cười ha ha. Nét mặt đó đúng là quá tuyệt vời.

"Ha ha, xem ra các ngươi đã biết rồi." người đó từ từ liếc mắt lên, trong đôi mắt đó là sự u ám, đen tối đến kì lạ. "Còn đợi cái gì nữa, lẽ nào đợi ta giết cô gái này đi!"

Lời nói này bất ngờ vang lên, tất cả mọi người đều đơ ra, ngay sau đó đột nhiên quay đầu lại, thế nhưng tất cả đã muộn rồi.

"Tình Tình, xin lỗi." đây là tiếng mà lời mà Ngọc Tình nghe thấy trong sự mơ màng.

Chỉ thấy hình bóng một người trắng toát xuất hiện, không biết anh đã làm gì mà khiến cho Ngọc Tình hôn mê.

"Ngao Thánh." Tất cả mọi người đều nhìn Ngao Thánh, gọi tên anh phẫn nộ.

"Xin lỗi, tôi....tôi không muốn cô ấy bị thương." Ngao Thánh từ từ liếc mắt xuống, đỡ lấy tay Ngọc Tình, một luồng khí màu đen đột nhiên được đẩy ra, bao trọn lấy Ngọc Tình.

Không! Nhìn cảnh này, Phong Nhã Trần và những người khác đều cảm thấy mắt tối sầm lại, nhanh chóng chạy về phía trước.

"Ha ha." Nhìn cảnh này, người đó liền cười điên loạn. Cuối cùng có thể rồi. cuối cùng đã làm được rồi. Cả trăm ngàn năm rồi, ta cuối cùng cũng đã đợi tới ngày hôm nay.

"Phụt." Phong Nhã Trần và những người khác chạy lại gần, nhưng một tấm lưới quá mạnh đã ngăn bọn họ lại và khi bọn họ chạm vào liền bật ngược lại bắn về phía sau, chỉ thấy ai cũng phụt máu ra khỏi miệng.

"Tình Tình." Mọi người chỉ há hốc mồm ra nhìn cảnh tượng này: "Đây...thế này là thế nào? Tại sao lại thế này?"

"Ha ha, muốn biết thế này là thế nào hả? bởi vì, lối vào cuối cùng của giới yêu ma đang ở trên người cô ta." Người đàn ông đó cười sung sướng lên tiếng: "Đợi cả trăm ngàn năm rồi, chúng ta đã đợi cả trăm ngàn năm, cuối cùng bọn ta cũng đợi được tới ngày hôm nay."

"Giết." Hai mắt Phong Nhã Trần và những người kahcs đỏ ngầu lên màu máu, bọn họ bất chấp mọi thứ mà xông lên. Bất kể kết quả ngày hôm nay thế nào, bất luận tương lai ra làm sao, bọn họ phải giết hắn ta, giết hắn ta!

Bỗng chốc một loạt các động thái được thể hiện ra, nhanh chóng và dứt khoát, kẻ đó chưa kịp phản ứng lại, sức mạnh tinh thần hướng thẳng về phía cơ thể hắn, hết người này tới người khác tấn công, hắn căn bản không kịp phản ứng lại.

"A..." lùi về phía sau mấy bước, máu tươi chảy ra khỏi miệng, sắc mặt người đàn ông trở nên u ám, hắn nắm tay lại và vung lên, một kẻ tu ma đứng gần hắn nhất ngay lập tức bị hút lại, đứng ngăn trước mặt hắn.

"Phụt." Một dòng máu tươi nữa lại phụt ra, cơ thể người đó đã rời khỏi đây.

"Giết bọn chúng cho ta!" người đó lên tiếng lạnh lùng, những kẻ tu ma kia nghe thấy lập tức xông lên.

Ngay sau đó vang lên âm thanh của một cuộc đại chiến, bị tấn công bởi quá nhiều đối thủ hơn mình, Phong Nhã Trần và những người khác dần dần cũng không chống cự được nữa.

"Vừa nãy chính ngươi đã đánh bản vương?" Phong Nhã Trần vừa nghiêng người né được một đòn thì liền nghe thấy giọng nói đó vang lên, anh còn chưa kịp phản ứng lại thì chỉ cảm thấy lồng ngực rất đau, cả người như sắp rơi xuống không kiểm soát.

"Phụt." Anh phun máu ra, anh từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt anh trợn tròn.

"ĐI chết đi." Người đàn ông đó lúc này đang đứng trước mặt Phong Nhã Trần, hắn ta khẽ nhếch môi, cánh tay hắn ta giơ lên định quét đi toàn bộ thiên linh của Phong Nhã Trần.

"Dám làm hại anh ấy, hôm nay ngươi chỉ có thể làm thức ăn cho chó thôi." Còn chưa kịp vung tay, liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một cô gái vang lên, người đìan ông quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cô gái đó mặc một bộ đồ thể thao đơn giản, toàn thân được một trùm ánh sáng trắng tinh khiết bao trọn lấy, nhìn vô cùng thiêng liêng và thần bí.

"Ngươi....ngươi đột phá rồi, Ngao Thánh đâu, Ngao Thánh đâu?" người đó nhìn thấy Ngọc Tình, đột nhiên trong lòng là một sự hốt hoảng nói không thành lời.

Nghe thấy hai từ Ngao Thánh, ánh mắt Ngọc Tình tối sầm lại, ngay sau đó thay vào đó là sự lạnh lùng: "Ngươi còn mặt mũi mà nhắc tới Ngao Thánh! Hôm nay, tất cả các ngươi sẽ phải chết ở đây!"

Dứt lời, Ngọc Tình đưa tay ra, hai bàn tay để đối xứng nhau, một chiếc roi dài màu trắng cuất hiện, sắc mặt lạnh lùng, cơ thể di chuyển, chiếc roi quất về phía kẻ đó, chiếc roi rơi xuống, từ đầu chiếc roi phun ra một luồng khí màu đen, hướng thẳng về phía cơ thể người đàn ông.

Nhanh tới mức làm cho hắn ta không có cách nào tránh được.

"A..." ngay sau đó một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khoảng trời.

"Đòn vừa rồi là vì Ngao Thánh!" Ngọc Tình lạnh lùng hét lên, khuôn mặt vô tình, một roi nữa lại được vung lên.

"Đòn này là vì Phong Nhã Trần!"

Cứ sau mỗi tiếng nói là lại một lần chiếc roi được vung lên.

"Đòn này là vì tất cả những thành viên đã chết của bang Chim ưng."

"Đòn này là vì tất cả loài người vô tội trong thiên hạ!"

Hết đòn này tới đòn khác rơi xuống liên tiếp đã làm cho kẻ đó nằm ngơ ngẩn ở đó, trong ánh mắt là sự vô hồn, đúng thế, mỗi lần chiếc roi được vung xuống đó đã đánh tan đi linh hồn của kẻ đó.

"Cô ta, cô ta đã giết chết thân vương điện hạ, giết cô ta, các ngươi đi cắn chết cô ta!" những kẻ tu ma đó nhìn thấy người đàn ông đã chết, đột nhiên cảm thấy toàn bộ hi vọng cũng hoàn toàn không còn nữa, chỉ thấy bọn họ giơ tay ra hiệu cho những sinh vật đang trốn trong bóng tôi, đột nhiên xông ra, những chiếc răng sắc nhọn được nhe ra, tiến lại gần phía bọn họ.

Hỗn láo! Người này vừa dứt lời liền nghe thấy một giọng nói gay gắt vang lên, một tiếng nứt toạc như có thứ gì đó bị rách ra, tấm lưới Ngọc Tình dùng để bảo vệ Wiliam trước đó bị rách ra, một người đàn ông từ từ bước ra. Toàn thân anh mặc một chiếc áo màu đen, phía sau lưng là một đôi cánh đang vẫy nhẹ nhàng.

"Wiliam!" Lưu Bân nhìn Wiliam, khẽ mỉm cười, Wiliam chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu, bàn tay khẽ động đậy, một luồng ánh sáng màu đen được chiếu ra, ngay lập tức kẻ vừa ra lệnh kia liền không còn tiếng thở.

"Muốn làm hại người con gái của bản vương, thì phải hỏi xem bản vương có đồng ý hay không đã."

Lời này vừa được nói ra, cả không gian sáng bừng lên, ánh sáng mặt trời được chiếu xuống, một người đàn ông như thiên thần từ trên cao bay xuống.

Phác Vũ....

.....

Đây là một vườn hoa mạn đà la không nhìn thấy điểm đầu và điểm kết thúc, một cô gái đứng ở giữa vườn hoa đó, lặng lẽ.

Ngao Thánh.

Cô nhìn về phía trước, phía trước mà một mảnh Ấn Trấn Yêu màu đen, Đúng vậy, mảnh Ấn Trấn Yêu cuối cùng là nằm ở trong không gian chiếc nhẫn của Ngọc Tình, người đó muốn lợi dụng Ngao Thánh để mở Ấn Trấn Yêu và đưa những con yêu quái vào trong nhân gian.

Vốn dĩ, kế hoạch của bọn họ là hoàn hảo, thế nhưng bọn họ đã quá coi nhẹ tình yêu, đã không hiểu trái tim con người.

Ngọc Tình từ từ tiến lên phía trước, đưa tay ra lặng lẽ sờ vào Ấn Trấn Yêu ấm nóng đó, giống như đang sờ vào khuôn mặt ấm áp của Ngao Thánh.

Ngày hôm đó Ngao Thánh đã đem toàn bộ linh lực trong người anh truyền hết cho cô, còn anh, đã đem cơ thể mình thâm nhập vào trong Ấn Trấn Yêu, hoàn toàn khép lại cánh cửa của thế giới yêu ma.

Cô vẫn còn nhớ câu nói cuối cùng anh nói: "Tình TÌnh, anh sẽ không để em bị tổn thương, bị làm hại. Kể cả là anh không còn gì nữa, bao gồm sinh mạng."

Nước mắt từ từ chảy ra, Ngọc Tình cúi đầu xuống: "đồ ngốc, đúng là đồ đại ngốc."

Tiếng gào thét đau khổ của cô gái truyền đi, ngay sau đó là tiếng khóc vang lên trong không gian. Nghe thấy tiếng khóc, những động tác trên tay của những chàng trai liền dừng lại.

"Cứ để cho cô ấy khóc đi." Phong Nhã Trần nhấc chân định tiến về phía trước nhưng đã bị Phác Vũ ngăn lại, cô ấy mệt rồi, khóc ra được cũng tốt, đây là lần cuối cùng.

"Ngao Thánh- cái chàng trai với khuôn mặt lạnh lùng, lần này anh đã thực sự ở trong trái tim của Tình Tình, ai cũng không thay thế nổi!" Wiliam lạnh lùng hức một tiếng, nói có vẻ phẫn nộ nhưng thực ra là sự cảm kích.

Ngày hôm đó nếu không phải là Ngao Thánh, e rằng, hôm nay thế giới loài người đã rơi vào cảnh lầm than. Tới lúc đó sẽ không chỉ là cuộc chiến tranh giữa loài người và loài ma quái. Ngao Thánh từ từ ngẩng đầu lên nhìn Phác Vũ. Đây đúng là một vị Thiên Đế điên rồ, nhớ lại ngày hôm đó, kết quả của những kẻ tu ma kia, Wiliam liền cảm thấy rùng mình.

Ngay sau đó anh giật mình liền tự động đứng cách xa Phác Vũ ra một chút.

"Phác Vũ." Ngọc Tình ngơ ngác ngẩng đầu lên, Phác VŨ nhìn cô khẽ cười, sau đó từ từ đưa tay lên, ánh sáng màu vàng lướt qua, những kẻ tu ma và những sinh vật kia bỗng nhiên hòa vào cắn xé lẫn nhau rồi lập tức biến thành một dòng sông đỏ màu máu.

Bản vương lấy danh nghĩa của Thiên Đế phán quyết, phán những kẻ mưu đồ làm hại người phụ nữ của bản vương sẽ phải biến mất khỏi cõi đời này. Vừa dứt lời, những âm thanh lóp bóp như tiếng nổ vang lên.

Nhìn cảnh đó, Wiliam đột nhiên nắm lấy tay Phong Nhã Trần.

"Sao thế sợ à?" Phác Vũ quay đầu lại nhìn Wiliam, khẽ cười.

"Sợ? Sao phải sợ chứ? tôi thấy anh ra tay vẫn còn nhẹ quá!" Wiliam nghe thấy vậy liền đứng thẳng lưng lên nhìn Phác Vũ, bộ dạng dường như không chịu nhận thua.

"Tình Tình!" Không thèm để ý tới Wiliam nữa, Phác Vũ quay đầu lại nhìn Ngọc Tình, rồi mỉm cười ấm áp.

Ngọc Tình đứng ở phía không xa từ từ bước lại gần, tuy hai mắt vẫn đang đỏ lên, có điều miệng vẫn nở nụ cười. Ngọc Tình lặng lẽ đứng đó, quay đầu lại, nhìn cánh đồng hoa xa thăm thẳm kia, rồi lại quay mặt lại nhìn Wiliam và những người khác.

Ngao Thánh, em sẽ hạnh phúc, mang theo cả tình yêu anh dành cho em mà tiếp tục sống.

Vậy là truyện đã kết thúc tại đây, tác giả xin chân thành cảm ơn các quý độc giả đã ủng hộ tác giả trong suốt một thời gian dài vừa qua, có thể truyện còn nhiều thiếu xót, hi vọng tất cả các bạn vẫn sẽ luôn ủng hộ những tác phẩm khác của Tiểu thuyết hoa hồng. Xin chân thành cảm ơn!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-nghich-thien-cuong-nu